СЛОВО
ЯВЛЯЄТЬСЯ У ПЛОТІ

ТОМ 2

ПРО ПІЗНАННЯ БОГА

Церква Всемогутнього Бога

© The Church of Almighty God, 2023

СЛОВО
ЯВЛЯЄТЬСЯ У ПЛОТІ
ТОМ 2
ПРО ПІЗНАННЯ БОГА

Книга «Слово являється у плоті» (скорочено – «Слово») зі словами Христа останніх днів, Всемогутнього Бога, наразі складається із шести томів: тому першого «Явлення й робота Бога»; тому другого «Про пізнання Бога»; тому третього «Бесіди Христа останніх днів»; тому четвертого «Викриття антихристів»; тому п'ятого «Обов'язки керівників і працівників»; тому шостого «Про пошук істини».

Усі права захищені. Забороняється відтворювати чи передавати будь-яку частину цієї публікації в будь-якій формі та будь-якими засобами, електронними або механічними, зокрема за допомогою фотокопіювання, записування чи будь-яких систем зберігання або пошуку інформації, без прямого письмового дозволу власника авторських прав.

Адреса для запитів щодо інформації:
contact.uk@godfootsteps.org

Весь текст книги перекладено й відредаговано фаховими спеціалістами, однак у ньому могла залишитися невелика кількість неточностей. У разі підозри на таку неточність зверніться до оригінального китайського тексту. Просимо також повідомляти про них нам, щоб ми могли виправити їх у подальших перевиданнях книги.

Частина біблійних віршів, наведених у цій книзі, цитується за українським перекладом Івана Огієнка. Авторське право на них належить Британському та Іноземному Біблійному Товариству. Цитати в цій публікації використано з відповідного юридичного дозволу.

Опубліковано Церквою Всемогутнього Бога
https://uk.godfootsteps.org

Передмова

Кожен із вас має ще раз ретельно вивчити, як він вірив у Бога протягом життя, щоб визначити, чи, слідуючи за Богом, він дійсно зрозумів, дійсно збагнув і дійсно пізнав Бога; чи дійсно він знає, як Бог ставиться до різних типів людей; і чи дійсно він розуміє роботу, яку над ним вершить Бог, і те, як Бог визначає кожен його вчинок. Цей Бог, який поруч із тобою та скеровує напрям твого поступу, визначає твою долю та забезпечує твої потреби, – наскільки ти врешті-решт Його розумієш? Скільки ти насправді знаєш про цього Бога? Чи знаєш ти, яку роботу Він вершить над тобою кожнісінький день? Чи знаєш ти принципи та цілі, на яких Він ґрунтує кожну Свою дію? Чи знаєш ти, як Він тебе скеровує? Чи знаєш ти, за допомогою яких засобів Він тебе забезпечує? Чи знаєш ти, якими способами Він тебе веде? Чи знаєш ти, що Він хоче від тебе отримати та чого Він хоче в тобі досягти? Чи знаєш ти, як Він ставиться до різних варіантів твоєї поведінки? Чи знаєш ти, любий ти Йому або ні? Чи знаєш ти джерело Його радості, гніву, суму та втіхи, думки й ідеї за ними та Його сутність? Зрештою, чи знаєш ти, який Він Бог – той Бог, у якого ти віриш? Може, ти ніколи не усвідомлював ці та подібні запитання чи не задумувався про них? Шукаючи віри в Бога, чи ти колись розвіював свої помилкові уявлення про Нього шляхом справжнього оцінювання та переживання Божих слів? Чи досягав ти справжнього послуху та любові після отримання Божої дисципліни та виправлення? Чи було таке, що ти посеред Божої кари й суду пізнавав бунтарство й сатанинську натуру людини та здобував крихту розуміння про Божу святість? Чи почав ти під проводом і просвітленням Божих слів по-новому дивитися на життя? Чи відчував ти посеред посланих Богом випробувань, як Він не терпить людські проступки, а також чого Він від тебе вимагає та як Він тебе спасає? Якщо ти не знаєш, що значить не розуміти Бога чи як розвіяти ці помилкові уявлення, то можна сказати, що ти ніколи насправді не спілкувався з Богом і ніколи Його не розумів, або принаймні можна сказати, що ти ніколи не хотів Його розуміти. Якщо ти не знаєш, що таке Божі дисципліна й виправлення, то ти, безперечно, не знаєш, що таке послух і любов, або принаймні ти ніколи насправді не слухався Бога чи не любив Його. Якщо ти ніколи не відчував на собі Божу кару й суд, то ти, безперечно, не пізнаєш, що таке Його святість, і ще менше розумітимеш, що таке людське бунтарство. Якщо ти насправді ніколи правильно не дивився на життя й не мав правильної цілі в житті, а досі розгублений і нерішучий щодо свого майбутнього шляху в житті настільки, що не зважуєшся рухатись уперед, то немає сумніву, що ти ніколи не отримував Боже просвітлення та провід; можна також сказати, що Божі слова тебе насправді ніколи не живили й не наповнювали наново. Якщо ти ще не проходив Божих випробувань, то годі й казати, що ти, безсумнівно, не дізнаєшся, що таке Божа нетерпимість до людських проступків, і не зрозумієш того, що Бог зрештою від тебе вимагає, і тим паче того, яка ж зрештою Його робота управління

людьми та спасіння людей. Скільки б років людина не вірила в Бога, та якщо вона ніколи не переживала й не усвідомлювала нічого з Божих слів, то вона певно не йде шляхом до спасіння, її віра в Бога певно не має справжнього змісту, її знання про Бога також певно відсутнє, і годі й казати, що вона геть не уявляє, що таке шанувати Бога.

Атрибути Бога й Божа природа, сутність Бога, характер Бога – усе це було відкрито людству в Його словах. Коли людина проживатиме Божі слова, то, втілюючи їх у життя, вона усвідомить ціль за словами, які промовляє Бог, і усвідомить джерело та контекст Божих слів, і усвідомить та оцінить запланований ефект Божих слів. Для людства все це речі, які людина мусить прожити, усвідомити та здобути, щоб здобути істину й життя, усвідомити Божі наміри, пройти трансформацію свого характеру та стати здатною коритися Божому царюванню й упорядкуванню. Проживаючи, усвідомлюючи та здобуваючи ці речі, людина водночас поступово отримає розуміння Бога, і в той же час вона отримає різні ступені знання про Нього. Це розуміння та знання походять не з того, що людина уявила чи створила, а радше з того, що вона оцінює, проживає, відчуває та підтверджує в собі. Лише після того як людина оцінює, проживає, відчуває та підтверджує ці речі, її знання про Бога набуває вмісту; лише знання, яке людина тоді набуває, є фактичним, дійсним і точним, і цей процес – здобуття справжнього розуміння та знання Бога шляхом оцінювання, проживання, відчуття та підтвердження Його слів – є не що інше, як справжнє спілкування між людиною й Богом. Посеред такого спілкування людина починає справді розуміти й осягати Божі наміри, справді розуміти й знати атрибути Бога й Божу природу, справді розуміти й знати Божу сутність, поступово починає розуміти й знати Божий характер, приходить до справжньої впевненості в тому, що Бог має владу над усім створеним, і до правильного визначення цього факту, та здобуває суттєве знання про те, Ким Бог є та яке в Нього положення, і ставлення до цього. Посеред такого спілкування людина крок за кроком змінює свої думки про Бога й більше нічого про Нього не фантазує на рівному місці, і не дає волю власним підозрам про Нього, і не має про Нього помилкових уявлень, і не засуджує Його, і не судить Його, і не сумнівається в Ньому. Так у людини буде менше суперечок із Богом, менше сутичок із Богом і менше випадків, коли людина бунтуватиме проти Бога. І навпаки, любов до Бога й послух людини перед Богом зростуть, а її благоговіння перед Богом стане справжнішим і глибшим. Посеред такого спілкування людина не лише отримає поживу істини й хрещення життя: водночас вона отримає справжнє знання Бога. Посеред такого спілкування людина не лише пройде трансформацію свого характеру й отримає спасіння – водночас вона набуде справжнього благоговіння та шани створеної істоти перед Богом. Після такого спілкування віра людини в Бога вже більше не буде чистим аркушем паперу, чи обіцянкою, принесеною на словах, чи різновидом сліпого пошуку й обожнювання; лише з таким спілкуванням людське життя день у день зростатиме

та зрітиме, і лише тоді її характер поступово трансформуватиметься, а її віра в Бога крок за кроком переходитиме з невизначеної й непевної в справжній послух і любов, у дійсне благоговіння, і людина також, слідуючи за Богом, поступово переходитиме з пасивного стану в активний, із негативного в позитивний; лише з таким спілкуванням людина зможе справді зрозуміти й осягнути Бога, справді пізнати Бога. Оскільки значна більшість людей ніколи насправді не спілкувалася з Богом, їхнє знання Бога зупиняється на рівні теорії, на рівні букв і вчень. Себто значна більшість людей, скільки б років вони не вірили в Бога, у пізнанні Бога досі там, звідки починали: вони застрягли на фундаменті традиційних форм ушанування разом із відповідними феодальними забобонами та романтичними присмаками. Коли знання людини про Бога затримується у вихідній точці, це означає, що його практично не існує. Крім людських тверджень про положення та ідентичність Бога, людська віра в Бога досі невизначена й непевна. Тож скільки ж щирого благоговіння в людини може бути перед Богом?

Як би твердо ти не вірив в існування Бога, це не може замінити тобі ні знання про Бога, ні благоговіння перед Богом. Скільки б ти не втішався Його благословеннями та Його благодаттю, це не може замінити тобі знання про Бога. Який би ти не був готовий присвятити всього себе та вкласти всього себе в роботу заради Нього, це не може замінити тобі знання про Бога. Можливо, слова, промовлені Богом, стали тобі такі знайомі або ти навіть знаєш їх напам’ять і можеш відтарабанити, але це не може замінити тобі знання про Бога. Який би твердий намір слідувати за Богом не мала людина, та якщо вона ніколи насправді не спілкувалася з Богом або ніколи насправді не переживала Божі слова, то її знання про Бога було б лише порожнім місцем або нескінченною мрією; хоч ти, може, мимохідь зачепив Бога плечем або зустрівся з Ним віч-на-віч, та твоє знання про Бога все одно було б нульовим, а твоє благоговіння перед Богом – не більше ніж порожнім модним слівцем або ідеалізованим поняттям.

Багато людей день у день читає Божі слова та навіть ретельно запам’ятовує всі класичні уривки з них, наче своє найдорожче надбання, ба більше – усюди проповідує Божі слова, забезпечуючи інших людей і допомагаючи їм Божими словами. Вони думають, що робити так – значить свідчити про Бога, свідчити про Його слова, що робити так значить іти Божим шляхом; вони думають, що робити так – значить жити за Божими словами, що робити так – значить приносити Його слова в їхні дійсні життя, що так вони зможуть отримати Божу похвалу, спасіння й удосконалення. Та навіть проповідуючи Божі слова, такі люди ніколи не дотримуються Божих слів у практиці або намагаються порівнювати себе з тим, що відкривається в Божих словах. Натомість такі люди використовують Божі слова, щоб обманом здобути чуже обожнювання й довіру, щоб самостійно ввійти в управління та привласнити й украсти Божу славу. Вони марно сподіваються скористатися нагодою, яку відкриває поширення Божих слів, щоб бути нагородженими

Божою роботою та Його похвалою. Скільки літ минуло, та ці люди не тільки були не здатні заслужити Божу похвалу, поки проповідували Божі слова, і вони не тільки були не здатні відкрити шлях, яким мали слідувати, свідчачи про Божі слова, і вони не тільки не допомогли собі й не забезпечили себе, поки допомагали іншим людям і забезпечували їх Божими словами, і вони не тільки були не здатні пізнати Бога чи пробудити в собі справжнє благоговіння перед Богом, поки все це робили; навпаки, їхні помилкові уявлення про Бога стають ще глибшими, їхня недовіра до Нього – ще вагомішою, а їхні фантазії про Нього – ще перебільшенішими. Живлячись і керуючись своїми теоріями про Божі слова, такі люди виглядають наче цілком у своїй стихії, наче легко й без зусиль застосовують свої навички, наче вони знайшли свою мету в житті, свою місію, та наче вони здобули нове життя й були врятовані, наче з Божими словами, що дзвінко відскакують у них від зубів у промові, такі люди здобули істину, зрозуміли Божі наміри та відкрили шлях до пізнання Бога, наче, проповідуючи Божі слова, такі люди часто зустрічаються з Богом віч-на-віч. Вони також часто «зворушуються» до нападів ридань, і, часто скеровувані «Богом» у Божих словах, такі люди начебто невпинно хапаються за Його щиру турботу й добрий намір і водночас начебто зрозуміли Боже управління та спасіння людини, пізнали Його сутність і зрозуміли Його праведний характер. Видається, наче на цій підставі вони ще твердіше вірять в існування Бога, ще обізнаніші про Його піднесений стан і ще глибше відчувають Його велич і трансцендентність. Просякнута поверховим знанням Божих слів, їхня віра неначебто виросла, їхня рішучість терпіти страждання зміцнилася, а їхнє знання про Бога поглибилося. Та ці люди не тямлять, що, поки вони дійсно не переживуть Божі слова, усе їхнє знання про Бога й думки про Нього походять із їхніх власних самообманних фантазій і припущень. Їхня віра не витримала б ніякого Божого іспиту, їхня так звана духовність і духовний стан просто не витримали б Божого випробування чи перевірки, їхня рішучість – лише замок, збудований на піску, а їхнє так зване знання про Бога – не більше ніж плід їхньої уяви. Насправді ці люди, що, так би мовити, вклали в Божі слова багато сил, ніколи в житті не усвідомлювали, що таке справжня віра, що таке справжній послух, що таке справжня любов і що таке справжнє знання про Бога. Вони беруть теорію, уяву, знання, дар, традицію, забобони та навіть моральні цінності людства й роблять із них «капітал» і «зброю» для віри в Бога та слідування за Ним, навіть роблять із них підвалини своєї віри в Бога та слідування за Ним. Водночас вони також беруть цей капітал і зброю та роблять із них чарівні талісмани, через які пізнають Бога, щоб зустрічати Божі перевірки, випробування, кару й суд та мати справу з ними. Урешті-решт те, що вони набувають, усе одно не містить нічого, крім висновків про Бога, просякнутих релігійними відтінками, феодальними забобонами та всякою романтикою, гротеском і загадками. Вони пізнають і визначають Бога на один кшталт із людьми, які вірять лише в Горішнє небо чи Старця на небі, тоді як Божа реальність, Його сутність, Його характер, Його

атрибути та природа тощо – усе, що стосується Самого дійсного Бога, – усе це таким людям у своєму знанні не вдалось усвідомити, і їхнє знання від усього цього повністю відірване й настільки далеке, як північний полюс від південного. Таким чином, ці люди не здатні справді йти шляхом богобоязливості й утечі від злого, хоч вони й живуть забезпечені Божими словами та отримують від них поживу. Справжня причина цього в тому, що вони ніколи не знайомилися з Богом, як і ніколи не мали з Ним справжнього контакту чи спілкування, тож для них неможливо взаємно порозумітися з Богом або пробудити в собі справжню віру в Бога, слідування за Ним або благоговіння перед Ним. Те, що вони так розцінюють Божі слова, те, що вони так розцінюють Бога, – такий погляд і ставлення прирекли їх повертатися після своїх починань із порожніми руками, прирекли їх до вічної й неминущої нездатності йти шляхом богобоязливості й утечі від злого. Ціль, до якої вони прагнуть, і напрям, у якому вони йдуть, означають, що такі люди – довічні Божі вороги та що вони довічно будуть нездатні отримати спасіння.

Якщо людина багато років слідувала за Богом і багато років втішалася поживою Його слів, а її визначення Бога, по суті, таке саме, що й у когось, хто падає ниць, ушановуючи ідолів, то це означало б, що така людина не досягла реальності Божих слів. Це тому, що вона просто не ввійшла в реальність Божих слів, і з цієї причини реальність, істина, наміри та вимоги до людства, що всі невід'ємно існують у Божих словах, не мають із такою людиною нічого спільного. Себто як би тяжко така людина не працювала над поверховим значенням Божих слів, усе це марно: вона гониться лише за словами, тож неминуче отримає лише слова. Чи промовлені Богом слова зовні виглядають просто, чи глибоко, усі вони – істини, без яких людина не може обійтися при входженні в життя; вони – джерело живих вод, завдяки якому людина виживає душевно й тілесно. Вони дають людині те, що їй потрібно, щоб залишатися живою; принципи й переконання для повсякденного життя; шлях, яким людина мусить іти до спасіння, а також його ціль і напрям; кожну правду, яку людина мусить мати як створена істота перед Богом; і кожну істину про те, як людина слухається й шанує Бога. Вони – запорука виживання людини, її хліб насущний і також міцна опора, що дає людині силу та змогу стояти. Вони багаті реальністю істини, з якою створене людство живе звичайним людським, багаті істиною, за допомогою якої людство звільняється від розбещення й оминає сітки сатани, багаті невтомними повчаннями, закликами, підбадьоренням і розрадою, які Творець дає створеному людству. Вони – маяк, що просвіщає людей і скеровує їх до розуміння всього позитивного, запорука того, що люди житимуть і володітимуть усім праведним і добрим, критерій, за яким міряють усіх людей, події й об'єкти, а також навігаційний знак, що веде людей до спасіння та шляху світла. Лише переживаючи Божі слова на практиці, людина може бути постачена істиною й життям; лише так людина може зрозуміти, що таке звичайне людське, що таке змістовне життя, що таке

справжня створена істота, що таке дійсний послух перед Богом; лише так людина може зрозуміти, як вона мусить любити Бога, виконувати обов'язок створеної істоти й мати справжню людську подобу; лише так людина може зрозуміти, що значить «справжня віра» й «справжня шана»; лише так людина може зрозуміти, хто Правитель неба, землі й усього сущого; лише так людина може зрозуміти, якими засобами Єдиний, хто є Паном усього створеного, править створеним, керує ним і забезпечує його; і лише так людина може зрозуміти й усвідомити, якими засобами Єдиний, хто є Паном усього створеного, існує, проявляється та працює. Відділена від справжнього переживання Божих слів, людина не має справжнього знання Божих слів та істини й проникнення в них. Така людина – не що інше, як живий труп, відверто пуста оболонка, і все знання, пов'язане з Творцем, не має з нею геть нічого спільного. У Божих очах така людина ніколи в Нього не вірила й ніколи за Ним не слідувала, тож Бог не визнає її ні за Свого вірянина, ні за Свого послідовника й тим паче ні за справжню створену істоту.

Справжня створена істота мусить знати, хто є Творець, для чого потрібне створення людини, як виконувати обов'язки створеної істоти та як шанувати Господа всього створеного, мусить розуміти, усвідомлювати, знати й любити наміри, бажання й вимоги Творця та мусить діяти відповідно до шляху Творця: Бога боятися, а від злого втікати.

Що значить боятися Бога? І як можна втікати від злого?

«Боятися Бога» не значить ані мати безіменний страх і жах, ані уникати, ані триматися на відстані, ані робити з Бога ідола чи бути забобонним. Натомість це значить захоплюватися Богом, поважати Його, довіряти Йому, розуміти, дбати, слухатися, любити Бога, присвячувати Йому, а також безумовно та без скарг шанувати Його, коритися та віддячувати Йому. Без справжнього знання Бога людство не зможе справді захоплюватися Ним, справді довіряти Йому, справді розуміти Його, справді дбати й коритися Йому, а матиме лише страх і тривогу, лише сумнів, нерозуміння, ухиляння й уникання; без справжнього знання Бога людство не матиме справжнього присвячення та віддяки; без справжнього знання Бога людство не матиме справжньої шани й покірності, а матиме лише сліпе обожнювання й забобони; без справжнього знання Бога людство ніяк не може діяти відповідно до Божого шляху, чи боятися Бога, чи втікати від злого. І навпаки, всяка людська поведінка й діяльність будуть сповнені бунту й непокори, наклепницьких звинувачень і зневажливих суджень про Нього, а також лихого поводження, що суперечить істині та справжньому значенню Божих слів.

Коли людство матиме справжню довіру до Бога, воно справді слідуватиме за Ним і покладатиметься на Нього; лише дійсно довіряючи Богу та покладаючись на Нього, людство зможе справді зрозуміти й осягнути Його; зі справжнім розумінням Бога приходить справжня любов до Нього; лише справді люблячи Бога, людство зможе справді слухатися Його; лише справді слухаючись Бога, людство зможе

мати справжнє присвячення; лише зі справжнім присвяченням Богу людство зможе безумовно та без скарг віддячувати Йому; лише зі справжньою довірою й покладанням, справжнім розумінням і любов'ю, справжнім послухом, справжнім присвяченням і віддякою людство зможе справді пізнати Божий характер і сутність та пізнати, Ким є Творець; лише справді пізнавши Творця, людство зможе пробудити в собі справжню шану й покірність; лише маючи шану й покірність перед Творцем, людство зможе дійсно відмовитися від своїх лихих звичаїв, себто втікати від злого.

З цього й складається весь процес того, щоб боятися Бога та втікати від злого, і саме це є весь вміст поняття «богобоязливість і втеча від злого». Це шлях, яким необхідно пройти, щоб досягти богобоязливості й утечі від злого.

«Богобоязливість і втеча від злого» та пізнання Бога неподільно пов'язані безліччю ниток, і зв'язок між ними самоочевидний. Хто хоче прийти до того, щоб утікати від зла, той спершу мусить мати справжню богобоязливість; хто хоче прийти до того, щоб справді боятися Бога, той спершу мусить мати справжнє знання про Бога; хто хоче пізнати Бога, той спершу мусить прожити Божі слова, увійти в реальність Божих слів, пройти через Боже виправлення й дисципліну, Його кару й суд; хто хоче прожити Божі слова, той спершу мусить зустрітися віч-на-віч із Божими словами, зустрітися віч-на-віч із Богом і попросити в Бога нагоди прожити Божі слова у вигляді найрізноманітніших умов, що включають людей, події й об'єкти; хто хоче зустрітися віч-на-віч із Богом і Божими словами, той спершу мусить мати просте й чесне серце, готовність прийняти істину, волю терпіти страждання, рішучість і сміливість утікати від злого та прагнення стати справжньою створеною істотою… Так, крок за кроком ідучи вперед, ти ще більше наблизишся до Бога, твоє серце стане ще чистішим, і твоє життя та цінність того, що ти живий, ставатимуть ще більш значущими й дедалі осяйнішими слідом за тим, як ти пізнаватимеш Бога. Поки одного дня ти не відчуєш, що Творець більше не загадка, що Творець ніколи не був від тебе прихований, що Творець ніколи не ховав від тебе Своє лице, що Творець від тебе зовсім недалеко, що Творець – більше не Єдиний, за яким ти постійно тужиш у своїх думках, але якого не можеш досягнути своїми почуттями, що Він дійсно поправді стоїть на сторожі ліворуч і праворуч від тебе, живлячи твоє життя й керуючи твоєю долею. Він не на далекому обрії, і Він не утаївся високо в хмарах. Він просто поруч із тобою, панує над усім тобою, Він – усе, що в тебе є, і Він – єдине, що в тебе є. Такий Бог дозволяє тобі любити Його всім серцем, триматися за Нього, мати Його близько, захоплюватися Ним, боятися Його втратити, а також більше не хотіти відрікатися від Нього, не слухатися Його, уникати Його чи триматися на відстані від Нього. Усе, чого ти бажаєш, – це любити Його, слухатися Його, віддячувати за все, що Він тобі дає, і коритися Його владі. Ти більше не відмовляєшся, щоб Він тебе скеровував, забезпечував, наглядав за тобою та підтримував, і ти більше не відмовляєшся від того, що Він тобі наказує та

визначає. Усе, чого ти бажаєш, – це слідувати за Ним, бути поруч із Ним у Його товаристві; усе, чого ти бажаєш, – це прийняти Його як твоє єдине життя, прийняти Його як твого єдиного Господа, твого єдиного Бога.

18 серпня 2014 року

ЗМІСТ

Як пізнати Божий характер та результати, яких досягне Його робота ... 1
Наскільки вагомими є результати людей у їхніх серцях ... 2
Людські переконання не можуть посісти місце істини ... 4
Існує багато думок щодо стандарту, за яким Бог визначає результати людей ... 6
Ідіть шляхом Божим: бійтеся Бога, а від злого втікайте ... 8
Бог використовує різноманітні випробування, щоб перевірити, чи люди бояться Бога, а від злого втікають ... 9
Не боятися Бога й не втікати від злого – значить чинити опір Богові ... 13
Як Бог визначає людські результати та за якими стандартами Він це робить ... 17
Різноманітні збентеження, які викликає в людей практичне запитання ... 21
Зрозумійте Боже ставлення та відкиньте всі хибні уявлення про Бога ... 25
Хто визначає людські результати? ... 27
Люди схильні визначати Бога на основі досвіду ... 29
Ставлення Бога до тих, хто тікає під час Його роботи ... 31
Люди, які тікають під час Божої роботи, – це ті, хто залишає істинний шлях ... 32
Долі людей визначаються їхнім ставленням до Бога ... 34
Відправна точка для страху перед Богом – це ставитися до Нього як до Бога ... 37
Люди, які не визнані Богом ... 39
Напутні слова ... 40
Божа робота, Божий характер і Сам Бог I ... 41
А. Адам і Єва ... 49
1. Божий наказ Адаму ... 49
2. Бог створює Єву ... 51
3. Бог робить Адаму та Єві шкуряну одежу ... 52
Б. Ной ... 56
1. Бог має намір знищити світ потопом і вказує Ною побудувати ковчег ... 56
2. Боже благословення Ною після потопу ... 61
3. Бог використовує веселку як символ Свого заповіту з людиною ... 63
Божа робота, Божий характер і Сам Бог II ... 73
А. Авраам ... 75

1. Бог обіцяє дати Авраамові сина 75
Ніхто не може перешкодити роботі, яку вирішив виконати Бог 76
2. Авраам приносить Ісаака в жертву 77
Робота Божого управління та спасіння людства починається, коли Авраам приносить у жертву Ісаака 77
Богу байдуже, чи людина нерозумна: Він лише просить, щоб вона була вірною 78
3. Божа обітниця Авраааму 79
За свою щирість і послух людина здобуває Божі благословення 80
Здобути тих, хто знає Бога та здатен свідчити про Нього, – незмінне Боже бажання 81
Б. Бог мусить знищити Содом 83
Бог опікується лише тими, хто здатен слухатися Його слів і виконувати Його накази 83
Бог щедро милостивий до тих, про кого піклується, і глибоко гнівний на тих, до кого має огиду й кого відкидає 86
Люди останніх днів бачать Божий гнів лише в Його словах і не переживають Божого гніву насправді 88
Божий характер ніколи не приховувався від людини – це людське серце заблукало від Бога 89
В. Йов 91
1. Як Йова оцінюють Бог і Біблія 91
Конкретні прояви богобоязливості й утечі від злого в повсякденному житті Йова 92
2. Сатана вперше спокушає Йова (у нього крадуть худобу, а його дітей настигає лихо) 93
2.1. Слова, промовлені Богом 93
2.2. Відповідь сатани 93
Бог дозволяє сатані спокушати Йова, щоб віра Йова була вдосконалена 93
2.3. Реакція Йова 96
Те, що Йов зобов’язується повернути все, чим володіє, обумовлено його страхом Божим 96
Непохитна доброчесність Йова осоромлює сатану та змушує його панічно втекти 98
3. Сатана знову спокушає Йова (по всьому тілу Йова з’являються болючі гнояки) 99
3.1. Слова, промовлені Богом 99
3.2. Слова, промовлені сатаною 99
3.3. Як Йов поводиться в цьому випробуванні 99

Любов Йова до шляху Божого перевершує все інше 100
Серед неймовірних страждань Йов по-справжньому осягає Боже піклування про людство 101
Ще один прояв Йовової богобоязливості й утечі від злого – постійне звеличення імені Божого 103
Численні хибні людські уявлення про Йова 104
Йов проклинає свій день народження, бо не хоче завдавати Богові болю 106
Йов перемагає сатану та стає в Божих очах справжньою людиною 108
Про Йова 109
У повсякденному житті Йова ми бачимо його досконалість, праведність, богобоязливість і втечу від злого 110
Прояви людської сутності Йова під час його випробувань (розуміння Йовової досконалості, праведності, богобоязливості й утечі від злого під час випробувань Йова) 112
Раціональність Йова 114
Справжнє обличчя Йова: правдиве, чисте, позбавлене фальші 114
Йов розділяє любов і ненависть 115
Добросердечність і щирість Йова 116
Взаємозв'язок між Божим віданням Йова сатані та цілями Божої роботи 116
Прийми Божі випробування, подолай сатанинські спокуси та дозволь Богу здобути все твоє єство 118
Застереження та прозріння, які свідчення Йова дає наступним поколінням 119
Свідчення Йова приносить Богові розраду 120
4. Йов чує про Бога слухом вуха 120
Хоча Бог не відкривав Себе Йову, той вірить у Його володарювання 121
Віра Йова в Бога не похитнулася від того, що Бог був від нього прихований 121
Йов благословляє Боже ім'я та не думає ні про благословення, ні про лихо 122
Хоча Бог прихований від людини, але Його діянь серед усього сущого достатньо для того, щоб людина Його пізнала 124
Якщо серце людини вороже до Бога, то як вона може боятися Бога й утікати від злого? 126
Не майте побоювань щодо Божих випробувань 128
5. Йов після своїх випробувань 129
Тих, хто боїться Бога й утікає від злого, Бог цінує, а на нерозумних дивиться як на нікчемних 129

Бог дає Йову владу 131
Бог знову благословляє Йова, а сатана більше ніколи не звинувачує його 131
Йов проводить другу половину свого життя серед Божих благословень 132
Ціна, яку Йов утілив протягом життя 132
Г. Норми періоду Закону 133
Норми періоду Закону – реальний доказ того, що Бог спрямовує все людство 134
Людство навіки невіддільне від Божих учень і забезпечення 135
Божа робота, Божий характер і Сам Бог III 138
Огляд думок, ідей і дій Бога, відколи Він створив світ 139
Бог власноруч створює першу живу людину 140
Бог вершить низку безпрецедентних діянь до та після періоду Закону 141
Бог уперше стає плоттю для виконання роботи 144
1. Ісус зриває колосся на їжу в суботу 145
2. Син Людський – Господь суботі 146
3. Притча про загублену вівцю 154
4. Прощення сімдесят разів по сім 155
5. Господня любов 156
6. Нагірна проповідь 160
7. Притчі Господа Ісуса 161
8. Заповіді 161
9. Ісус творить чудеса 167
9.1. Ісус нагодовує п’ять тисяч 167
9.2. Воскресіння Лазаря прославляє Бога 168
10. Суд фарисеїв над Ісусом 174
11. Докір Ісуса фарисеям 175
12. Слова, які Ісус сказав Своїм учням після воскресіння 178
13. Ісус після Свого воскресіння їсть хліб і пояснює Святе Письмо 184
14. Учні пригощають Ісуса печеною рибою 185
Сам Бог, унікальний І Божа влада (І) 190
1. Бог використовує слова, щоб створити все суще 193
Першого дня створені день і ніч людства, що міцно тримаються завдяки владі Бога 194
Другого дня Божа влада впорядковує води і створює твердь, з’являється простір для найелементарнішого людського виживання 195

Третього дня слова Божі кладуть початок землі й морям, а влада Божа наповнює світ життєвою силою до країв 196
Четвертого дня, коли Бог знову застосовує Свою владу, з'являються пори року, дні й роки людства..... 198
П'ятого дня життя в різноманітних і різновидних формах по-різному демонструє владу Творця..... 200
Шостого дня Творець промовляє – і один за одним виникає кожен вид живої істоти, що був у Його думках..... 203
Під владою Творця все суще є досконалим 205
Жодна зі створених і нестворених істот не може замінити собою ідентичність Творця 207
2. Бог використовує Свої слова, щоб укласти заповіт із людиною 208
Після того, як Він створює все суще, влада Творця підтверджується та проявляється ще раз у заповіті веселки 208
3. Благословення Божі 211
Унікальний спосіб і характеристики висловлювань Творця є символом унікальної ідентичності та влади Творця..... 211
Влада Творця не обмежена часом, простором або географічними рамками, і влада Творця не піддається обчисленню 215
Факт контролю й панування Творця над усіма об'єктами й живими істотами вказує на дійсне існування влади Творця..... 219
Влада Творця незмінна й непорушна 222
4. Боже веління сатані..... 223
Сатана ніколи не насмілювався переступати владу Творця, і завдяки цьому все суще живе в порядку..... 223
Тільки Бог, що має ідентичність Творця, володіє унікальною владою 224
Ідентичність Творця унікальна, і тобі не слід дотримуватись ідеї багатобожжя 229
Хоча людство було розбещено, воно досі живе під царюванням влади Творця..... 230

Сам Бог, унікальний II
Праведний Божий характер..... 232
Божий гнів знищує людей за вперте протистояння Богові 232
Розбещеність Содому: лютує людей, гнівить Бога..... 233
Содом повністю знищений за те, що викликав Божий гнів 234
Після того як Содом неодноразово виявляв до Бога ворожість і опір, Він цілковито його винищує 235
Хоча Божий гнів прихований і невідомий людині, він не терпить проступків 238

Божий гнів – охорона для всіх сил справедливості та всього позитивного 239
Хоча сатана виглядає гуманним, справедливим і доброчесним, сутність сатани жорстока та зла 243
У пізнанні праведного Божого характеру не можна покладатися на досвід і уяву 244
Людство здобуває Боже милосердя й терпимість через щире покаяння 245
Короткий зміст історії про Ніневію 246
Попередження Бога Єгови доходить до ніневітян 246
Різкий контраст між реакцією жителів Ніневії та Содому на застереження Бога Єгови 247
Покаяння царя Ніневії здобуває похвалу Бога Єгови 248
Бог бачить щире покаяння в глибині сердець ніневітян 249
Якщо твоя віра в Бога справжня, ти часто отримуватимеш Його піклування 250
Щире покаяння в серцях ніневітян здобуває їм Божу милість і змінює їхні власні результати 251
Боже милосердя й терпимість не є рідкістю: рідкість – це щире покаяння людини 252
Праведний характер Творця – реальний і яскравий 252
Щирі почуття Творця до людства 254
Творець виявляє Свої справжні почуття до людства 257
П’ять типів людей 258
Тип перший: стадія немовляти, сповитого в пелюшки 258
Тип другий: стадія грудного немовляти 259
Тип третій: стадія немовляти, яке відлучають від грудей, або стадія малої дитини 260
Тип четвертий: стадія дитини, яка дорослішає, або дитинства 262
Тип п’ятий: стадія дозрівання життя, або стадія дорослості 264

Сам Бог, унікальний III
Божа влада (II) 266
Розуміння Божої влади в макро- та мікроперспективі 266
Доля людства й доля всесвіту невіддільні від володарювання Творця 269
Шість вирішальних моментів у людському житті 271
Перший вирішальний момент: народження 271
1.1.1. Нове життя народжується з планів Творця 271
1.1.2. Чому різні люди народжуються за різних обставин 272

Другий вирішальний момент: дорослішання 273
1.2.1. Творець запланував фіксовані умови для досягнення повноліття кожною людиною 273
1.2.2. Різні обставини, за яких люди зростають, породжують різні ролі 274
Третій вирішальний момент: незалежність 275
1.3.1. Ставши незалежною, людина починає відчувати володарювання Творця 275
1.3.2. Людина залишає своїх батьків і починає всерйоз відігравати свою роль у театрі життя 276
Четвертий вирішальний момент: шлюб 277
1.4.1. Індивідуальний вибір не веде до вступу в шлюб 277
1.4.2. Шлюб народжується з доль обох партнерів 278
П'ятий вирішальний момент: нащадки 279
1.5.1. Людина не має жодного контролю над тим, що стається з її потомством 279
1.5.2. Виховавши наступне покоління, люди здобувають нове розуміння долі 280
1.5.3. Віра в долю не може замінити знання про володарювання Творця 281
1.5.4. Тільки ті, хто підкоряється володарюванню Творця, можуть досягти істинної свободи 283
Шостий вирішальний момент: смерть 284
1.6.1. Тільки Творець має владу над життям і смертю людини 285
1.6.2. Того, хто не знає володарювання Творця, буде переслідувати страх смерті 285
1.6.3. Життя, проведене в пошуках слави й багатства, залишає людину в розгубленості перед обличчям смерті 286
1.6.4. Упокортеся пануванню Творця й дивіться на смерть спокійно ... 289
1.6.5. Прагнення й життєві досягнення Йова дозволили йому спокійно дивитися у вічі смерті 290
1.6.6. Тільки прийнявши володарювання Творця, людина може повернутися й бути поруч із Ним 291
Не пропустіть можливість пізнати володарювання Творця 292
Ніхто не може змінити той факт, що Бог володарює над людською долею 294
Правильне ставлення й практика для того, хто хоче підкоритися Божій владі 295
Прийняття Бога як свого унікального Володаря – це перший крок до досягнення спасіння 296

Сам Бог, унікальний IV
Божа святість (I) ... 299
1. Веління Бога Єгови людині ... 301
2. Зваблення жінки змієм ... 301
3. Діалог між сатаною та Богом Єговою ... 304

Сам Бог, унікальний V
Божа святість (II) ... 316
Сатанинська спокуса ... 321
П'ять способів, у які сатана розбещує людину ... 327
1.1. Як сатана розбещує людину за допомогою знання ... 328
1.2. Як сатана розбещує людину за допомогою науки ... 330
1.3. Як сатана розбещує людину за допомогою традиційної культури ... 332
1.4. Як сатана розбещує людину за допомогою забобонів ... 334
1.5. Як сатана розбещує людину за допомогою соціальних віянь ... 336

Сам Бог, унікальний VI
Божа святість (III) ... 345
П'ять способів, у які сатана розбещує людину ... 345
1.1. Сатана розбещує людину за допомогою знання й контролює її, використовуючи славу та вигоду ... 345
1.2. Сатана розбещує людину за допомогою науки ... 349
1.3. Сатана розбещує людину за допомогою традиційної культури ... 351
1.4. Сатана розбещує людину за допомогою соціальних віянь ... 352
Усвідомлення Божої святості на прикладі того, що Він робить із людиною ... 356
Хитрощі, до яких удається сатана для розбещення людини ... 364
Шість основних хитрощів, які сатана використовує, щоб розбещувати людину ... 365

Сам Бог, унікальний VII
Бог – джерело життя для всього сущого (I) ... 371
Огляд Божої влади, Божого праведного характеру та Божої святості ... 371
Історія 1. Насінинка, земля, дерево, сонячне світло, птахи та людина ... 376
Історія 2. Велика гора, маленький потічок, буйний вітер і велетенська хвиля ... 381

Сам Бог, унікальний VIII
Бог – джерело життя для всього сущого (II) ... 392
Базове середовище для життя, яке Бог творить для людства ... 393

1.1. Повітря 394
1.2. Температура 395
1.3. Звук 398
1.4. Світло 400
1.5. Повітряний потік 401
Щоденна їжа та питво, які Бог готує для людства 404

Сам Бог, унікальний IX
Бог – джерело життя для всього сущого (III) 415
Бог установлює межі для всього сущого, щоб живити все людство 416
Частина перша. Бог установлює межі для кожного виду місцевості 416
Частина друга. Бог установлює межі для кожної форми життя 418
Частина третя. Бог підтримує навколишнє середовище й екологію, щоб живити людство 419
Частина четверта. Бог проводить межі між різними расами 422
Бог править усім і забезпечує все, Він – Бог усього сущого 425
Бог збалансовує взаємозв'язки в усьому сущому, щоб дати людству стабільне середовище для виживання 430

Сам Бог, унікальний X
Бог – джерело життя для всього сущого (IV) 438
Як Бог править і розпоряджається духовним світом 440
1.1. Цикл життя і смерті безбожників 443
1.2. Цикл життя і смерті різних віруючих людей 451
1.3. Цикл життя і смерті послідовників Бога 455
Вимоги Бога до людства 461
2.1. Ідентичність і статус Самого Бога 461
2.2. Різні ставлення людей до Бога 462
2.3. Ставлення, якого Бог вимагає до Себе від людства 465

Як пізнати Божий характер та результати, яких досягне Його робота

Спершу заспіваймо гімн: Гімн Царства (I) Царство зійшло на землю.

Супровід: Натовпи вітають Мене, натовпи вихваляють Мене; усі вуста називають єдиного істинного Бога. Царство сходить на світ людей.

1 Натовпи вітають Мене, натовпи вихваляють Мене; усі вуста називають єдиного істинного Бога, усі люди здіймають очі, щоб спостерігати за Моїми діяннями. Царство сходить на світ людей, Моя особа багата й рясна. Хто б не радів цьому? Хто б не танцював від радості? О, Сіоне! Підніми свій тріумфальний стяг, щоб прославити Мене! Співай свою тріумфальну пісню перемоги, щоб поширити Моє святе ім'я!

2 Усе творіння до країв землі! Поспішайте очиститися, щоб ви могли бути як приношення для Мене! Сузір'я небес! Поспішайте повернутися до своїх місць, щоб показати Мою могутню силу на небозводі! Я прислухаюся до голосів людей на землі, які виливають свою нескінченну любов і повагу до Мене в пісні! У цей день, коли все творіння повертається до життя, Я сходжу в світ людей. У цей момент у цьому самому збігові обставин усі квіти буйно розквітають, усі птахи співають в один голос, усе тремтить від радості! Під звуки вітання Царства руйнується царство сатани, воно знищується у гуркоті гімну Царства, щоб ніколи більше не піднятися!

3 Хто на землі наважиться повстати й чинити опір? Коли Я спускаюся на землю, Я приношу полум'я, приношу гнів, приношу лиха всіх видів. Земні царства тепер є Моїм Царством! Високо в небі перевертаються й клубляться хмари; під небом озера й річки здіймаються та радісно витворюють хвилюючу мелодію. Тварини, які відпочивали, виходять зі своїх лігвищ, і Я пробуджую від сну всі народи. День, якого чекали численні народи, нарешті настав! Вони пропонують Мені найкрасивіші пісні!

«Ідіть за Агнцем Божим та співайте нових пісень»

Про що ви думаєте щоразу, коли співаєте цю пісню? (Ми почуваємося дуже схвильованими та піднесеними, і думаємо про те, наскільки славною є краса Царства, як людство і Бог будуть разом назавжди.) Чи замислювався хтось про те, якої форми мають набути люди, щоб бути разом із Богом? У ваших уявленнях, якими повинні бути люди, щоб з'єднатися з Богом і насолоджуватися славним життям, яке настане в Царстві? (Їхні характери мають бути змінені.) Їхні характери мають бути змінені, але якою мірою? Якими вони будуть після того, як їхні характери будуть змінені? (Вони стануть святими.) Яким є критерій святості? (Усі думки та міркування людини повинні бути сумісні з Христом.) Як проявляється така сумісність? (Людина не чинить опору та не зраджує Бога, здатна абсолютно коритися Йому та в своєму серці має сповнене страху благоговіння перед Ним.) Деякі ваші відповіді на правильному шляху. Відкрийте ваші серця, всі ви, і озвучте

те, що ви хочете сказати. (Люди, які живуть із Богом у Царстві, повинні бути здатні виконувати свої обов'язки – з вірністю – прагнучи істини та не стримувані жодною людиною, подією чи предметом. Тоді для них стає можливим звільнитися від впливу темряви, налаштувати свої серця на Бога, боятися Бога, а від злого втікати.) (Наш погляд на речі може стати більш суголосним із Богом, і ми зможемо вирватися з-під впливу темряви. Щонайменше, ми зможемо досягти того рівня, коли нас більше не буде використовувати сатана, коли ми відкинемо всі розбещені характери та підкоримося Богу. Ми вважаємо вкрай необхідним, щоб люди вирвалися з-під впливу темряви. Люди, які не можуть вирватися з-під впливу темряви та втекти з кайданів сатани, не здобули Божого спасіння.) (Щоб відповідати стандарту для вдосконалення Богом, люди повинні бути єдині з Ним серцем і розумом та більше не чинити Йому опір. Вони повинні бути здатними пізнати себе, втілити істину в життя, досягти розуміння Бога, любити Бога та стати суголосними з Богом. Це й усе, що потрібно.)

Наскільки вагомими є результати людей у їхніх серцях

Здається, у вас є деякі думки стосовно того шляху, якого ви повинні дотримуватись, і ви виробили певне розуміння його або вдячність за нього. Однак, чи виявляться всі промовлені вами слова порожніми чи реальними, залежить від вашої зосередженості на повсякденній практиці. Протягом багатьох років ви пожинали певні плоди від кожного аспекту істини, як із погляду вчення, так і з погляду фактичного змісту істини. Це доводить, що в наші дні люди надають великого значення прагненню до істини, і в результаті кожен аспект та елемент істини, безсумнівно, пустив коріння у серцях деяких людей. Однак, чого саме Я побоююся найбільше? Це того, що, попри той факт, що ці суб'єкти істини та ці теорії пустили коріння у ваших серцях, їхній фактичний вміст має там мало суті. Коли ви зіткнетеся з проблемами і постанете перед випробуваннями та виборами, скільки практичної користі матиме для вас реальність цих істин? Чи може вона допомогти вам подолати труднощі та вийти з ваших випробувань, догодивши Богу? Чи будете ви непохитними посеред своїх випробувань та гучно свідчитимете про Бога? Чи замислювалися ви колись над цими питаннями? Я запитую вас: у ваших серцях, у всіх ваших щоденних думках і роздумах, що саме є для вас найважливішим? Чи доходили ви колись щодо цього якогось висновку? Що, на ваше переконання, є для вас найважливішим? Деякі люди кажуть: «Звичайно, це втілення істини в життя», тоді як інші кажуть: «Звичайно, це щоденне читання слів Божих». Деякі люди кажуть: «Звичайно, це щодня ставати перед Богом і молитися Йому», а є й такі, хто каже: «Звичайно, це щодня належно виконувати мої обов'язки». Є навіть такі, хто каже, що думає тільки про те, як догодити Богу, як слухатися Його в усьому та як чинити згідно з Його волею. Чи це так? Чи це й усе? Наприклад, деякі кажуть: «Я хочу тільки коритися Богу, але щоразу, коли я стикаюся з проблемою, я не можу

цього зробити». Інші кажуть: «Я хочу тільки догоджати Богові, і було б добре навіть якби я зміг догодити Йому хоча б один раз, але я ніколи не зможу догодити Йому». Дехто каже: «Я хочу тільки коритися Богу. У часи випробувань я хочу лише коритися Його влаштуванням, Його верховній владі та порядкам без жодних скарг або прохань. І все-таки майже щоразу я не можу скоритися». І ще інші кажуть: «Коли я стикаюся з прийняттям рішень, я ніколи не можу вибрати втілити істину в життя. Я завжди хочу задовольнити плоть та хочу здійснити свої особисті, егоїстичні бажання». У чому причина цього? Перш ніж настане Боже випробування, ви вже багато разів кинете собі виклик, випробовуючи та перевіряючи себе знову і знову? Пересвідчіться, чи можете ви щиро коритися Богові та справді догоджати Йому, і чи можете ви гарантувати, що не зрадите Його; пересвідчіться, що ви можете утриматися від задоволення себе та здійснення своїх егоїстичних бажань і натомість лише догоджати Богу, не роблячи жодних особистих виборів. Чи хтось це робить? Насправді є тільки один факт, який був поставлений перед вашими очима, і це те, що найбільше цікавить кожного з вас і що ви найбільше хочете знати, – це питання про результат і місце призначення кожного. Ви можете не усвідомлювати цього, але це те, чого ніхто не може заперечувати. Коли йдеться про справжній результат людей, Божу обітницю людству і про те, в яке кінцеве місце Бог має намір привести людей, Я знаю, що є ті, хто вже неодноразово вивчав Божі слова на ці теми. Є й ті, хто знову і знову шукає відповідь і обмірковує її в умі, проте однаково ні до чого не приходить, або, можливо, доходить якогось двозначного висновку. Урешті-решт, вони залишаються невпевненими щодо того, який результат їх очікує. Виконуючи свої обов’язки, більшість людей, як правило, хочуть знати остаточні відповіді на такі питання: «Яким буде мій результат? Чи зможу я пройти цей шлях до самого кінця? Яким є ставлення Бога до людства?». Деякі навіть хвилюються таким чином: «У минулому я дещо робив і дещо казав; я не слухався Бога, я вчиняв дії, які зрадили Бога, і в певних випадках я не зміг догодити Богові, я образив Його почуття, і я розчарував Його і змусив Його ненавидіти і зневажати мене. Можливо, тому мій результат невідомий». Було б справедливо сказати, що більшість людей відчувають занепокоєння з приводу власного результату. Ніхто не наважується сказати: «Я зі стовідсотковою впевненістю відчуваю, що буду спасенним; я на сто відсотків упевнений, що здатний догодити Богові. Я людина, суголосна Божому серцю; я той, кого Бог хвалить». Деякі люди вважають, що особливо важко слідувати Божим шляхом, і що втілити істину в життя – найскладніше з усього. Як наслідок, такі люди переконані, що їм неможливо допомогти, і не сміють сподіватися на досягнення доброго результату; або, можливо, вони вважають, що нездатні відповідати Божій волі, і тому не можуть стати спасенними. Через це вони стверджують, що не мають результату та не можуть досягти доброго місця призначення. Незалежно від того, як саме думають люди, всі вони багато разів замислювалися про свій результат. У

питаннях про їхнє майбутнє і про те, що вони отримають після того, як Бог завершить Свою роботу, вони постійно прораховують та планують. Деякі сплачують подвійну ціну; деякі кидають свої сім'ї та свою роботу; деякі відмовляються від шлюбу; деякі йдуть у відставку з тим, щоб повністю присвятити себе Богові; деякі залишають свої будинки, щоб виконати свої обов'язки; деякі вибирають труднощі та беруться за найгірші й найвиснажливіші завдання; деякі вирішують віддати своє багатство та присвятити усіх себе; та все ж інші обирають шукати істину та прагнути пізнати Бога. Незалежно від того, як ви вирішили практикувати, чи важливим є спосіб, у який ви практикуєте, чи ні? (Ні, він не важливий.) Як тоді пояснити цю «неважливість»? Якщо метод практики не важливий, що тоді важливо? (Зовнішня добра поведінка не є показником втілення істини в життя.) (Думки кожної окремої людини не важливі; ключове тут те, чи втілюємо ми істину в життя, чи ні, і чи любимо ми Бога, чи ні.) (Занепад антихристів і хибних лідерів допомагає нам зрозуміти, що зовнішня поведінка – не найбільш життєво важлива річ. На перший погляд здається, що вони зреклися багато чого й готові заплатити за це ціну, але, придивившись уважніше, ми бачимо, що вони просто не шанують Бога, а натомість у всьому Йому протистоять. У вирішальні моменти вони завжди пристають на бік сатани та перешкоджають Божій роботі. Таким чином, головне те, на чиєму боці ми опинимося, коли прийде час, і якою буде наша точка зору на речі.) Усі ви добре говорите і, здається, ви вже маєте основне розуміння і стандарт, якому потрібно відповідати, коли йдеться про втілення істини в життя, Божі наміри й те, чого Бог вимагає від людства. Те, що ви здатні так казати, дуже зворушливо. Попри те, що дещо з того, що ви кажете, є не дуже точним, ви вже наблизилися до правильного пояснення істини, і це підтверджує, що ви розвинули своє власне реальне розуміння людей, подій та об'єктів навколо вас, усього вашого оточення, влаштованого Богом, і всього, що ви можете бачити. Це розуміння, що є близьким до істини. Навіть попри те, що сказане вами не є цілковито вичерпним, а деякі з ваших слів є не дуже доречними, ваше розуміння вже наближається до істини. Зачувши, як ви таким чином говорите, Я почуваюся дуже добре.

Людські переконання не можуть посісти місце істини

Деякі люди здатні терпіти труднощі, можуть розплачуватися за свої вчинки, зовні дуже добре поводяться, є доволі поважними та викликають в інших захоплення. Чи сказали б ви, що такий тип зовнішньої поведінки можна вважати втіленням істини в життя? Чи міг би хтось визначити, що такі люди відповідають Божій волі? Чому знову і знову люди бачать таких людей і думають, що ті догоджають Богу, йдуть шляхом втілення істини в життя і дотримуються Божого шляху? Чому деякі люди так гадають? Цьому є лише одне пояснення. Яке ж це пояснення? Справа в тому, що для багатьох людей певні питання – наприклад, що означає втілювати

істину в життя, що означає догоджати Богу та що означає по-справжньому володіти реальністю істини – є не дуже зрозумілими. Тому деякі люди часто бувають обмануті тими, хто зовні здається духовним, шляхетним, піднесеним та великим. Що стосується людей, які можуть красномовно говорити про букву та вчення, чия мова та вчинки здаються гідними захоплення, то ті, хто обманюється ними, ніколи не дивилися на сутність їхніх дій, принципи, що стоять за їхніми вчинками, або на те, якими є їхні цілі. Що більше, вони ніколи не дивилися, чи справді ці люди коряться Богу, як ніколи й не визначали, чи щиро ці люди бояться Бога, а від злого втікають, чи ні. Вони ніколи не розрізняли сутності людської природи цих людей. Навпаки, починаючи з першого кроку знайомства з ними, вони поступово почали захоплюватися цими людьми та шанувати їх, і врешті-решт ці люди стають їхніми ідолами. Що більше, у свідомості деяких людей ідоли, яким вони поклоняються, і які, на їхню думку, можуть покинути свої сім'ї та роботу, і які зовні здаються здатними сплатити ціну, є тими, хто справді догоджає Богові та хто може справді досягти добрих результатів і хорошого місця призначення. У їхній свідомості ці ідоли є тими, кого хвалить Бог. Що змушує їх у таке вірити? У чому сутність цього питання? До яких наслідків воно може призвести? Обговорімо спершу його сутність.

По суті, ці питання, що стосуються людських поглядів, їхніх методів практики, того, які принципи практики вони обирають прийняти, і того, на чому кожен із них схильний зосереджуватися, не мають нічого спільного з вимогами Бога до людства. Незалежно від того, чи зосереджуються люди на поверхових справах або глибоких питаннях, на буквах і ученнях або на реальності, вони не дотримуються того, чого мають дотримуватися найбільше, як і не знають того, що мають знати найбільше. Причина цього в тому, що люди взагалі не люблять істину; тому вони не бажають витрачати час і зусилля на пошук та втілення в життя принципів практики, що містяться в Божих висловлюваннях. Натомість вони вважають за краще йти короткими шляхами, підсумовуючи те, що, згідно їхнього розуміння і знання, є доброю практикою та хорошою поведінкою; потім цей висновок стає їхньою власною метою, якої вони прагнуть, яку вони сприймають за істину для втілення в життя. Безпосереднім наслідком цього є те, що люди використовують добру людську поведінку як заміну втілення істини в життя, що також задовольняє їхнє бажання підлещуватися до Бога. Це забезпечує їм капітал для змагання з істиною, який вони також використовують для сперечання та суперництва з Богом. У той же час люди безсовісно відкидають Бога убік, ставлячи замість Нього ідолів, якими вони захоплюються. Є тільки одна докорінна причина, яка змушує людей мати такі неосвічені вчинки та погляди, або однобічні думки та практики, і сьогодні Я розповім вам про неї: причина в тому, що, хоча люди можуть слідувати за Богом, молитися Йому щодня і щодня читати Його висловлювання, насправді вони не розуміють Його волі. У цьому полягає корінь проблеми. Якби хтось розумів Боже серце і знав,

що Йому подобається, що Він зневажає, чого Він хоче, що Він відкидає, який тип людини Він любить, а який тип людини Йому не подобається, який стандарт Він використовує, висуваючи вимоги до людей, і який підхід Він обирає для їх вдосконалення, то чи могла б така людина все ще мати свою власну особисту думку? Чи могли б такі люди просто піти та поклонятися комусь іншому? Чи могла б звичайна людина стати їхнім ідолом? Люди, які розуміють Божу волю, матимуть дещо раціональнішу точку зору, ніж ця. Вони не будуть свавільно боготворити розбещену людину, а також не будуть, йдучи шляхом втілення істини в життя, вважати, що сліпе дотримання кількох простих правил або принципів рівнозначне втіленню істини в життя.

Існує багато думок щодо стандарту, за яким Бог визначає результати людей

Повернімося до цієї теми та продовжимо обговорення питання про результат.

Враховуючи, що кожну людину хвилює її власний результат, чи знаєте ви, як Бог визначає цей результат? Яким чином Бог визначає чийсь результат? Що більше, який вид стандарту Він застосовує, щоб його визначити? Коли результат людини все ще має бути визначений, що робить Бог, аби його виявити? Чи хтось знає? Як Я вже сказав хвилину тому, є люди, які вже дуже тривалий час досліджують Божі слова, намагаючись знайти підказки щодо людських результатів, щодо категорій, на які поділяються ці результати, і щодо різних результатів, які чекають на різні типи людей. Вони також сподіваються з'ясувати, як Боже слово диктує людські результати, який вид стандарту Він застосовує і як саме Він визначає результат людини. Проте, зрештою, ці люди так ніколи і не знаходять жодних відповідей. Насправді серед Божих висловлювань надзвичайно мало сказано на цю тему. Чому так? Поки результати людей ще не розкриті, Бог не хоче нікому казати про те, що станеться в кінці, як і не хоче Він заздалегідь повідомляти будь-кому про їхнє місце призначення, адже це не принесе людству жодної користі. Тут і зараз Я хочу лише розповісти вам про те, яким чином Бог визначає людські результати, про принципи, які Він застосовує у Своїй роботі, щоб визначити та проявити ці результати, і про стандарт, який Він використовує, щоб визначити, чи зможе хтось спастися, чи ні. Хіба це не ті питання, які вас турбують найбільше? Тож як, на думку людей, Бог визначає результати людей? Ви щойно самі частково відповіли на це запитання: деякі з вас сказали, що це пов'язано з вірним виконанням своїх обов'язків і цілковитою присвятою себе Богу; деякі сказали, що це пов'язано з підкоренням Богові та догоджанням Йому; деякі сказали, що головне – це скоритися Божій милості; а деякі сказали, що ключове – залишатися непомітним… Коли ви втілюєте ці істини в життя та коли чините згідно з принципами, які вважаєте правильними, чи знаєте ви, що думає Бог? Чи замислювались ви колись над тим, чи таке поводження відповідає Його волі, чи ні? Чи відповідає це Його стандарту? Чи задовольняє це Його вимоги?

Я вважаю, що більшість людей насправді не дуже замислюється над цими питаннями. Вони просто механічно застосовують частку Божого слова, або частку проповідей, або стандарти певних духовних особистостей, яких вони обожнюють, змушуючи себе робити те чи інше. Вони вважають, що це правильний шлях, тому вони продовжують дотримуватися його й робити це, незалежно від того, що станеться в кінці. Деякі люди думають: «Я стільки років маю віру; я завжди практикував таким чином. Мені здається, що я насправді догодив Богові, і я також відчуваю, що багато від цього одержав. Це тому, що за цей час я зрозумів багато істин, а також багато речей, яких не розумів раніше. Зокрема, чимало з моїх уявлень і поглядів змінилися, мої життєві цінності дуже сильно змінилися, і тепер я доволі добре розумію цей світ». Такі люди вважають, що це врожай, і що це і є кінцевим результатом Божої роботи для людства. На вашу думку, із цими стандартами та всіма вашими практиками, разом узятими, чи відповідаєте ви Божій волі? Деякі з вас упевнено скажуть: «Звичайно! Ми практикуємо відповідно до слова Божого; ми практикуємо згідно з тим, що проповідував і повідомляв Вишній. Ми завжди виконуємо свої обов'язки та постійно слідуємо за Богом, і ми ніколи не полишали Його. Тому ми можемо з повною впевненістю сказати, що ми догоджаємо Богові. Наскільки б ми не розуміли Його намірів і наскільки б не усвідомлювали Його слова, ми завжди знаходилися на шляху прагнення сумісності з Богом. Доки ми діємо правильно та практикуємо правильно, ми обов'язково досягнемо належного результату». Що ви думаєте про цю точку зору? Чи вона правильна? Можливо, знайдуться й такі, хто скаже: «Я ніколи раніше не замислювався над такими речами. Я просто думаю, що доки я виконую свій обов'язок і дію згідно з вимогами Божих висловлювань, я зможу спастися. Я ніколи не замислювався над питанням, чи можу я догодити Божому серцю, як ніколи й не замислювався над тим, чи я відповідаю встановленому Ним стандарту. Оскільки Бог ніколи не казав мені або не надавав мені жодних чітких інструкцій, я вважаю, що поки я продовжую працювати та не зупиняюся, Бог буде задоволений і не повинен пред'являти мені жодних додаткових вимог». Чи правильними є ці переконання? Як на Мене, такий спосіб практикування, такий спосіб мислення та такі точки зору – все це породжує фантазії, а також деяку сліпоту. Можливо, ці Мої слова змушують декого з вас почуватися трохи розчарованими та подумати: «Сліпота? Якщо це сліпота, тоді наша надія на спасіння і порятунок є дуже малою і невизначеною, чи не так? Кажучи так, чи не обливаєш Ти нас холодною водою?». Незалежно від того, у що ви вірите, ті речі, які Я кажу та роблю, не покликані змусити вас почуватися так, наче вас обливають холодною водою. Радше, вони мають на меті покращити ваше розуміння Божих намірів і підсилити вашу здатність збагнути, що Він думає, чого Він хоче досягти, які види людей Йому до вподоби, що Він ненавидить, що Він зневажає, який тип людини Він бажає здобути, а який тип людини Він відкидає. Вони покликані надати вашій свідомості ясності та

забезпечити вам чітке розуміння того, наскільки далеко вчинки та думки кожного з вас відхилилися від стандарту, якого вимагає Бог. Чи так уже й потрібно обговорювати ці теми? Тому що я знаю, що ви так довго вірили та прослухали стільки проповідей, але саме цього вам не вистачає найбільше. Хоча ви записали кожну істину в свої нотатники, запам'ятали та закарбували у своїх серцях деякі речі, які особисто ви вважаєте важливими, і хоча ви плануєте використати ці речі, щоб догодити Богові під час своєї практики, використовувати їх, коли ви опинитеся у скруті, використовувати їх, щоб пережити важкі часи, які чекають попереду, або просто дозволити цим речам супроводжувати вас у вашому житті, наскільки Я розумію, незалежно від того, як ви це робите, якщо ви просто це робите – це не так важливо. Що ж тоді є дуже важливим? Це те, що під час практикування ви повинні в глибині душі знати з абсолютною впевненістю: чи все, що ви робите, – кожен учинок до єдиного – відповідає тому, чого хоче Бог, чи ні, і чи насправді всі ваші дії, всі ваші думки, результати й цілі, яких ви хочете досягти, догоджають Богові та відповідають Його вимогам, чи ні, а також чи схвалює Він їх, чи ні. Ось що дуже важливо.

Ідіть шляхом Божим: бійтеся Бога, а від злого втікайте

Є вислів, який ви повинні взяти до відома. Я вважаю, що цей вислів є дуже важливим, тому що він спадає Мені на думку незліченну кількість разів щодня. Чому? Тому, що щоразу, коли Я стикаюся з кимось, щоразу, коли Я чую чиюсь історію, щоразу, коли Я чую про досвід чи свідчення віри в Бога якоїсь людини, Я завжди використовую цей вислів, щоб визначити у Своєму серці, чи ця людина є тим типом людини, якого хоче Бог, і тим типом людини, який подобається Богу, чи ні. Отже, що це за вислів? Зараз Я тримаю вас усіх в напруженому очікуванні. Коли Я розкрию вам цей вислів, можливо, ви почуватиметеся розчарованими, тому що є деякі, хто протягом багатьох років повторював його як порожні слова. Проте Я жодного разу не озвучував його просто заради слів. Цей вислів живе в Моєму серці. Отже, що це за вислів? Він такий: «Ідіть шляхом Божим: бійтеся Бога, а від злого втікайте». Хіба це не вельми проста фраза? Тим не менш, попри її простоту, люди, які насправді глибоко розуміють ці слова, відчують, що вони мають велику вагу, що цей вислів є дуже цінним для практики людини, що це рядок із мови життя, який містить реальність істини, що він являє собою довічну мету для тих, хто прагне догодити Богу, і що це довічний шлях, яким повинен слідувати кожен, хто уважний до Божих намірів. Отже, що ви думаєте: хіба цей вислів не є істиною? Він має таку значущість чи не має її? Також, можливо, деякі з вас розмірковують над цим висловом і намагаються зрозуміти його, і, можливо, є й ті, хто навіть сумнівається в ньому: чи є цей вислів дуже важливим? Чи він дуже важливий? Чи потрібно так сильно на ньому наголошувати? Також, можливо, серед вас є й такі, кому цей вислів не дуже подобається, тому що ви вважаєте, що взяти Божий шлях і звести його до одного цього вислову – це надмірне спрощення. Узяти все, що сказав Бог,

і звести це до одного вислову, – хіба це не виставило б Бога надто незначним? Чи це так? Можливо, більшість із вас не до кінця розуміє глибоке значення цих слів. Хоча ви всі записали цей вислів, ви не маєте наміру зберігати його у своїх серцях; ви просто записали його у своїх нотатниках, аби переглядати та обмірковувати на дозвіллі. Деякі з вас навіть не завдадуть собі клопоту запам'ятати цей вислів, не кажучи вже про те, щоб спробувати застосувати його з користю. Чому ж Я хочу згадати цей вислів? Незалежно від вашої точки зору і незалежно від того, що ви думаєте, Я повинен був згадати цей вислів, тому що він має надзвичайне значення для того, як Бог визначає людські результати. Незалежно від того, яким наразі є ваше розуміння цього вислову або як ви до нього ставитеся, Я однаково скажу вам таке: якщо люди можуть застосувати слова цього вислову на практиці та пережити їх на власному досвіді, і досягти стандарту страху до Бога та втечі від злого, тоді вони неодмінно будуть спасенні та напевно матимуть добрі результати. Однак, якщо ти не зможеш відповідати стандарту, викладеному в цьому вислові, тоді можна сказати, що твій результат є невідомим. Отже, Я говорю з вами про цей вислів для вашої власної ментальної підготовки, а також щоб ви знали, за яким стандартом Бог вас вимірює. Як Я щойно вам сказав, цей вислів надзвичайно важливий для Божого спасіння людства, а також для того, як Він визначає людські результати. У чому його важливість? Вам би дуже хотілося знати, тож ми сьогодні про це поговоримо.

Бог використовує різноманітні випробування, щоб перевірити, чи люди бояться Бога, а від злого втікають

У кожен період Своєї роботи Бог обдаровує людей деякими словами та розповідає їм про деякі істини. Ці істини служать тим шляхом, якого люди повинні дотримуватися, тим шляхом, яким вони повинні йти, тим шляхом, який дозволяє їм боятися Бога, а від злого втікати, і тим шляхом, який люди повинні втілювати в життя та якого повинні дотримуватися у своєму житті й упродовж своїх життєвих подорожей. Саме з цих причин Бог звертається цими висловлюваннями до людства. Цих слів, які походять від Бога, люди повинні дотримуватися, а дотримуватися їх – значить отримати життя. Якщо людина не дотримується їх, не практикує їх і не живе Божими словами у своєму житті, значить, така людина не втілює істину в життя. Що більше, якщо люди не втілюють істину в життя, то вони не бояться Бога та не втікають від злого, як і не можуть вони догодити Богові. Люди, не здатні догодити Богу, не можуть отримати Його похвалу, і такі люди не мають результату. Отже, як тоді Бог у ході Своєї роботи визначає результат людини? Які методи Бог використовує, щоб визначити людський результат? Можливо, на даний момент ви все ще не маєте чіткого уявлення про це, але коли Я розповім вам про цей процес, це стане цілком зрозуміло, тому що багато хто з вас уже пізнав це на власному досвіді.

Упродовж Своєї роботи, від самого початку Бог визначив випробування для кожної людини, – або, можна сказати, для кожного, хто за Ним слідує, – і ці випробування бувають різної величини. Є ті, хто пережив випробування бути відкинутим своєю родиною, ті, хто пережив випробування несприятливим оточенням, ті, хто пережив випробування бути заарештованим і підданим тортурам, ті, хто пережив випробування бути поставленим перед вибором, і ті, хто зіткнувся з випробуваннями грошима та статусом. Загалом, кожен із вас стикався з найрізноманітнішими випробуваннями. Чому Бог працює таким чином? Чому Він із кожним так поводиться? Якого саме результату Він прагне? Ось що Я хочу до вас донести: Бог хоче побачити, чи ця людина є такою, яка боїться Його, а від злого втікає, чи ні. Це означає, що коли Бог дає тобі випробування і наражає тебе на ті чи інші обставини, Його намір – перевірити, чи ти є людиною, яка боїться Його, а від злого втікає, чи ні. Якщо на когось покладено обов'язок зберігати пожертву, і цей обов'язок призводить до контакту з Божою пожертвою, чи сказав би ти, що це щось, влаштоване Богом? Безперечно, це так! Усе, з чим ти стикаєшся, є чимось, що влаштував Бог. Коли ти зіткнешся з цим питанням, Бог потай спостерігатиме за тобою, стежачи за тим, які вибори ти робиш, як ти практикуєш і які думки у тебе виникають. Найбільше Бога хвилює кінцевий результат, оскільки саме цей результат допоможе Йому оцінити, чи ти відповідав Його стандарту в цьому конкретному випробуванні. Однак щоразу, коли люди стикаються з проблемою, вони часто не замислюються над тим, чому вони з нею зіткнулися, відповідності якому стандарту Бог від них очікує, що Він хоче в них побачити або що Він хоче від них одержати. Зіткнувшись із цією проблемою, такі люди просто думають: «Це дещо, з чим я зіткнувся; я маю бути обережним, а не легковажним! Хай там що, це Божа пожертва, і я не можу її торкатися». Озброївшись такими спрощеними думками, люди вважають, що вони виконали свої обов'язки. Такий результат цього випробування задовольнив би Бога чи ні? Давайте, поговоріть про це. (Якщо люди бояться Бога у своїх серцях, то, зіткнувшись із обов'язком, який дозволяє їм доторкнутись до Божої пожертви, вони подумають про те, наскільки легко було б образити Божий характер, і це змусить їх обов'язково діяти з обережністю.) Твоя відповідь на правильному шляху, але ще не цілковито правильна. Ходити Божим шляхом не означає дотримуватися поверхових правил; радше, це означає, що коли ти стикаєшся з проблемою, ти розглядаєш її передусім як ситуацію, влаштовану Богом, відповідальність, яку Він поклав на тебе, або завдання, яке Він тобі доручив. Зіткнувшись із цією проблемою, ти повинен навіть розглядати її як випробування, яке Бог перед тобою поставив. Коли ти стикаєшся з цією проблемою, у своєму серці ти повинен мати стандарт, і ти повинен думати, що ця справа прийшла від Бога. Ти повинен думати про те, як поводитися із цим у такий спосіб, щоб виконати своє зобов'язання, залишаючись вірним Богові, а також як зробити це, не гніваючи Його або не ображаючи Його характер. Хвилину тому ми

говорили про зберігання пожертв. Це питання включає пожертви, і воно також стосується твого обов'язку та твоєї відповідальності. Ти зобов'язаний нести цю відповідальність. Однак, коли ти стикаєшся з цією проблемою, чи існує якась спокуса? Авжеж. Звідки походить ця спокуса? Ця спокуса походить від сатани, а також вона походить від людського зла, розбещених характерів. Оскільки існує спокуса, це питання включає людську непохитність у свідченні, що також є твоєю відповідальністю та обов'язком. Деякі люди кажуть: «Це таке незначне питання, невже справді важливо надавати йому такого великого значення?». Важливіше нікуди! Справа в тому, що для того, щоб дотримуватися Божого шляху, ми не можемо залишати поза увагою нічого, що відбувається з нами або навколо нас, навіть дрібниці; незалежно від того, чи вважаємо ми, що маємо звертати на це увагу чи ні, допоки перед нами стоїть якесь питання, ми не повинні залишати його поза увагою. Усе, що відбувається, слід розглядати як випробування, які нам дає Бог. Що ви думаєте про такий підхід? Якщо у тебе таке ставлення, це підтверджує один факт: у глибині душі ти боїшся Бога та прагнеш втекти від злого. Якщо у тебе є таке бажання догодити Богові, то те, що ти втілюєш у життя, не буде далеким від відповідності стандарту страху перед Богом та втечі від злого.

Часто зустрічаються ті, хто вважає, що питання, яким люди не приділяють багато уваги та про які зазвичай не згадують, – це лише незначні дрібниці, ніяк не пов'язані з утіленням істини в життя. Зіткнувшись із подібним питанням, ці люди не дуже замислюються над ним, а потім пускають його на самоплив. Однак насправді це питання було уроком, який тобі слід вивчити, – уроком про те, як боятися Бога, а від злого втікати. Крім того, що тебе має хвилювати ще більше, так це знання про те, що робить Бог, коли це питання постає перед тобою. Бог знаходиться поруч із тобою, спостерігаючи за кожним твоїм словом та вчинком і стежачи за всім, що ти робиш, і за тим, які зміни відбуваються у твоїх думках, – це Божа робота. Деякі люди запитують: «Якщо це правда, то чому я цього не відчув?». Ти не відчув цього, тому що ти не дотримувався шляху страху перед Богом та втечі від злого як свого основного шляху; тому ти не можеш відчути тонкої роботи Бога в людях, яка проявляється залежно від різних думок та вчинків людей. Ти – роззява! Що таке основна справа? Що таке другорядна справа? Справи, пов'язані з простуванням Божим шляхом, не поділяються на основні та другорядні, всі вони мають велике значення – ви можете це прийняти? (Ми можемо це прийняти.) Що стосується повсякденних справ, існують такі, які люди вважають дуже важливими й значними, та інші, які вважаються незначними дрібницями. Люди часто вважають ці основні справи дуже важливими, і вони гадають, що ті були послані Богом. Однак, мірою того як ці основні справи розгортаються, через незрілий духовний стан людей, а також через їхній низький духовний рівень, люди часто неспроможні виконати Божу волю, не можуть отримати жодних одкровень і нездатні здобути ніякого фактичного знання, що має цінність. Що ж до незначних справ, то люди просто їх не помічають

і залишають їх потроху на самоплив. По суті, люди втратили багато можливостей бути дослідженими перед Богом та бути випробуваними Ним. Що це означає, якщо ти повсякчас не помічаєш людей, події, об'єкти та ситуації, які Бог влаштував для тебе? Це означає, що кожен день, і навіть щомиті, ти постійно відмовляєшся від Божого вдосконалення тебе, а також від Його керівництва. Щоразу, коли Бог влаштовує ситуацію для тебе, Він потай спостерігає, дивиться на твоє серце, стежить за твоїми думками та міркуваннями, спостерігає за тим, як ти думаєш, і чекає, як ти вчиниш. Якщо ти легковажна людина, – та, яка ніколи не ставилася серйозно до Божого шляху, Його слів або істини, – ти не пам'ятатимеш або не звертатимеш уваги на те, що Бог хоче довершити, або на вимоги, яким Він чекав, що ти відповідатимеш, коли створював певні обставини для тебе. Ти також не знатимеш, яке відношення люди, події та об'єкти, з якими ти стикаєшся, мають до істини або Божої волі. Після того, як ти зіткнешся з повторюваними обставинами та повторюваними випробуваннями, подібними до цих, і Бог не бачитиме в тобі жодних результатів, як Він діятиме далі? Неодноразово зіткнувшись із випробуваннями, ти не звеличив Бога у своєму серці, як і не побачив в обставинах, які Бог влаштував для тебе, те, чим вони є: випробуваннями та перевірками від Бога. Натомість, одну по одній, ти відкинув можливості, які Бог дарував тобі, вкотре і знову пускаючи їх на самоплив. Хіба це не крайній непослух, який виявляють люди? (Це так.) Чи почуватиметься Бог через це ображеним? (Почуватиметься.) Неправильно, Бог не почуватиметься ображеним! Почувши від Мене такі слова, ви знову були шоковані. Можливо, ви думаєте: «Хіба раніше не було сказано, що Бог завжди почувається ображеним? А отже, хіба Бог не почуватиметься ображеним? Як ні, то коли ж Він почувається ображеним?». Коротко кажучи, Бог не почуватиметься ображеним у цій ситуації. Тоді яким же є ставлення Бога до описаного вище типу поведінки? Коли люди відкидають випробування та перевірки, які посилає їм Бог, і коли вони ухиляються від них, існує лише одне ставлення, яке Бог має до таких людей. Що ж це за ставлення? Бог зневажає такий вид людей від щирого Свого серця. Слово «зневажає» має два смислові шари. Як Мені це пояснити з Моєї точки зору? Глибоко всередині слово «зневажати» несе в собі відтінок огиди й ненависті. А як щодо іншого шару його значення? Це та частина, яка має на увазі відмову від чогось. Адже всі ви знаєте, що означає «відмовлятися», чи не так? У двох словах, «зневажати» – це слово, яке відображає остаточну реакцію і ставлення Бога до тих людей, які поводяться подібним чином; це крайній ступінь ненависті до них і відрази, а отже, це призводить до рішення відмовитися від них. Це остаточне рішення Бога щодо людини, яка ніколи не ходила Божим шляхом, і яка ніколи не боялася Бога та не втікала від злого. Тепер ви всі бачите важливість того вислову, який Я згадував раніше?

Тепер ви розумієте, який метод Бог використовує для визначення результатів людей? (Він влаштовує різні обставини щодня.) Він влаштовує різні обставини, – це

те, що люди можуть відчути, чого можуть доторкнутися. Отже, яким є мотив Бога робити це? Його намір – дати кожній людині найрізноманітніші види випробувань у різний час та у різних місцях. Які аспекти людини перевіряються під час випробування? Випробування визначає, належиш ти чи ні до того типу людини, яка боїться Бога, а від злого втікає в кожному питанні, з яким ти стикаєшся, про яке чуєш, яке бачиш і переживаєш особисто. Кожен постане перед подібним випробуванням, адже Бог справедливий до всіх людей. Деякі з вас кажуть: «Я багато років вірив у Бога, тож чому я не стикався з жодними випробуваннями?». Тобі здається, що ти досі не стикався з жодним із них, тому що кожного разу, коли Бог влаштовував обставини для тебе, ти не сприймав їх серйозно та не хотів іти Божим шляхом. Отже, ти просто не усвідомлюєш Божих випробувань взагалі. Деякі люди кажуть: «Я зіткнувся з кількома випробуваннями, але я не знаю, як правильно практикувати. Навіть коли я практикував, я однаково не знаю, чи я був непохитним під час Божих випробувань». Люди у подібному стані, безумовно, не належать до меншості. Яким же тоді є стандарт, згідно з яким Бог оцінює людей? Він є саме таким, про який Я сказав кілька хвилин тому: він полягає в тому, чи ти боїшся Бога і втікаєш від злого у всьому, що ти робиш, думаєш і виражаєш, чи ні. Ось як визначити, чи є ти людиною, яка боїться Бога, а від злого втікає, чи ні. Ця концепція є простою чи ні? Це доволі просто сказати, але чи легко це втілити в життя? (Це не так легко.) Чому це не так легко? (Тому що люди не знають Бога, і вони не знають, як Бог удосконалює людей, тому, коли вони стикаються з питаннями, вони не знають, як шукати істину, щоб вирішити свої проблеми. Їм доводиться проходити через найрізноманітніші випробування, рафінування, кари та суди, перш ніж вони зможуть опанувати реальність страху перед Богом.) Ви можете так це сформулювати, але, що стосується вас, боятися Бога, а від злого втікати здається дуже легко здійсненним просто зараз. Чому Я так кажу? Це тому, що ви прослухали багато проповідей і отримали чимало поливу від реальності істини; це дозволило вам теоретично й інтелектуально зрозуміти, як боятися Бога, а від злого втікати. Що ж до того, як насправді втілити в життя цей страх перед Богом і втечу від злого, все це знання було дуже корисним і змусило вас почуватися так, наче цього можна легко досягти. Чому ж тоді люди ніколи не можуть цього досягти? Це тому, що людська природа та сутність не боїться Бога, і їй подобається зло. Це і є справжня причина.

Не боятися Бога й не втікати від злого – значить чинити опір Богові

Дозвольте Мені почати з того, щоб запитати вас, звідки прийшов цей вислів: «Бога боятися, а від злого втікати». (Книга Йова.) Оскільки ми згадали Йова, обговорімо його. У часи Йова чи працював Бог заради спасіння та завоювання людства? Ні. Хіба це не так? Крім того, що стосувалося Йова, скільки знання про Бога він мав у той час? (Небагато.) Чи мав Йов більше чи менше знання Бога, ніж ви маєте просто зараз? Чому це ви не наважуєтеся відповісти? На це питання дуже

легко відповісти. Менше! Це точно! У ці дні ви віч-на-віч із Богом і віч-на-віч із Божими словами; ви маєте набагато більше знань про Бога, ніж Йов. Чому я про це згадую? З якою метою Я це кажу? Я хотів би пояснити вам один факт, але перш ніж Я це зроблю, Я хочу поставити вам одне запитання: Йов дуже мало знав про Бога, але попри це все-таки міг боятися Його, а від злого втікати; чому ж люди в наші дні не можуть цього зробити? (Вони є глибоко розбещеними.) Те, що вони глибоко розбещені, – це поверхове явище, яке спричиняє проблему, але Я б ніколи не розглядав це таким чином. Ви часто берете поширені вчення й поняття, такі як «глибока розбещеність», «повстання проти Бога», «невірність до Бога», «непослух», «нелюбов до істини» тощо та використовуєте ці крилаті фрази, щоб пояснити сутність кожного питання до єдиного. Це помилковий спосіб практикування. Використання однієї й тієї ж відповіді для пояснення питань різної природи неминуче викликає блюзнірські підозри щодо істини та Бога; Мені не подобається чути такі відповіді. Поміркуйте над цим як слід! Ніхто з вас не замислювався над цим питанням, але Я бачу його щодня, і кожен день Я це відчуваю. Отже, поки ви дієте, Я спостерігаю. Коли ви щось робите, ви не можете відчути сутність цього, але коли Я спостерігаю, Я бачу його сутність, і Я також можу відчути його сутність. То що ж це за сутність? Чому люди в наші дні не здатні боятися Бога та втікати від злого? Ваші відповіді далекі від того, щоб пояснити сутність цієї проблеми, як і не можуть вони її вирішити. Це тому, що вона має джерело, про яке ви не знаєте. Що це за джерело? Я знаю, що ви хочете про нього почути, тому Я розповім вам про джерело цієї проблеми.

Відколи Бог почав виконувати роботу, як Він сприймав людей? Бог рятував їх; Він розглядав людей як членів Своєї сім'ї, як об'єкти Своєї роботи, як тих, кого Він хотів завоювати та спасти, і як тих, кого Він хотів удосконалити. Таким було ставлення Бога до людства на початку Його роботи. Але яким було ставлення людства до Бога у той час? Бог був незнайомий людям, і вони сприймали Бога як чужинця. Можна було б сказати, що їхнє ставлення до Бога не приносило правильних результатів, і що вони не мали ясного розуміння того, як вони повинні ставитися до Бога. Тому вони ставилися до Нього, як хотіли, і робили все, що хотіли. Чи мали вони якісь думки про Бога? Спершу ні; їхні так звані думки складалися лише з певних уявлень та припущень про Нього. Вони приймали те, що відповідало їхнім переконанням, а коли щось не відповідало їхнім переконанням, вони зовні підкорялися цьому, але в глибині душі відчували сильну суперечність й опиралися цьому. Такими були стосунки між Богом і людьми на самому початку: Бог сприймав їх як членів сім'ї, але вони ставилися до Нього як до чужинця. Однак після деякого періоду Божої роботи люди зрозуміли, чого Він намагався досягти, і вони усвідомили, що Він є істинним Богом; вони також зрозуміли, що вони можуть від Бога отримати. Як люди сприймали Бога в той час? Вони бачили в Ньому порятунок і сподівались отримати Його благодать, благословення та обіцянки. Як

Бог сприймав людей у той час? Він бачив у них цілі для Свого завоювання. Бог хотів використати слова, щоб судити їх, перевіряти їх та піддавати їх випробуванням. Однак, що стосується людей у ті часи, Бог був лише об'єктом, який вони могли використовувати, щоб досягти своїх власних цілей. Люди бачили, що істина, дарована Богом, може завоювати їх і спасти, що вони мають можливість отримати від Нього те, чого вони хочуть, а також досягти бажаних місць призначення. Завдяки цьому крихітна часточка щирості зародилася в їхніх серцях, і вони захотіли піти за цим Богом. Час минав, і завдяки тому, що вони здобули деякі поверхові й доктринальні знання про Бога, можна було б навіть сказати, що люди почали «знайомитися» з Богом і сказаними Ним словами, Його проповіддю, істинами, які Він виголосив, та Його роботою. Тому вони помилково вирішили, що Бог більше не є незнайомим, і що вони вже ступили на шлях, який веде до сумісності з Богом. На сьогоднішній день люди прослухали багато проповідей про істину та пережили на власному досвіді чимало Божої роботи. Тим не менш, через перешкоди та завади, спричинені багатьма різними факторами й обставинами, більшість людей не можуть досягти успіху у втіленні істини в життя, як і не можуть вони догодити Богові. Люди стають дедалі млявішими, і їм дедалі більше бракує впевненості. У них зростає усвідомлення, що їхні власні результати невідомі. Вони не наважуються пропонувати жодні екстравагантні ідеї, і вони не прагнуть поступу; вони просто неохоче слідують, простуючи вперед крок за кроком. Що ж до нинішнього стану людей, то яким є ставлення Бога до них? Він бажає лише обдарувати їх цими істинами та прищепити їм Свій шлях, а потім влаштувати різноманітні обставини, для того щоб випробувати їх у різні способи. Його мета – взяти ці слова, ці істини та Свою роботу й досягти такого результату, за якого люди здатні Його боятися, а від злого втікати. Більшість людей, яких Я бачив, просто сприймають Божі слова та вважають їх ученнями, простими буквами на папері, приписами, яких потрібно дотримуватися. У своїх вчинках і висловлюваннях, або стикаючись із випробуваннями, вони не вважають Божий шлях таким, якого вони повинні дотримуватися. Це особливо актуально, коли люди стикаються з серйозними випробуваннями; Я не бачив жодної такої людини, практика якої спрямована на те, щоб боятися Бога, а від злого втікати. Тому Боже ставлення до людей сповнене крайньої огиди та відрази! Незважаючи на те, що Він неодноразово, навіть сотні разів давав їм випробування, вони досі не мають жодної чіткої позиції, якою могли б продемонструвати свою рішучість: «Я хочу Бога боятися, а від злого втікати!». Оскільки люди не мають такої рішучості та нічого такого не демонструють, то й ставлення Бога до них нині не таке, яким воно було в минулому, коли Він виявляв їм милосердя, великодушність, поблажливість та терпіння. Натомість, Він надзвичайно розчарований у людстві. Хто спричинив це розчарування? Від кого залежить Боже ставлення до людей? Воно залежить від кожної людини, яка слідує за Ним. Упродовж Своєї багаторічної роботи Бог

пред’являв до людей багато вимог і влаштовував для них чимало обставин. Однак, як би вони не чинили, і незалежно від їхнього ставлення до Бога, люди не змогли практикувати в чіткій відповідності до мети боятися Бога, а від злого втікати. Отже, Я запропоную підсумкову фразу, і використаю цю фразу, щоб пояснити усе, що ми тільки-но сказали про те, чому люди не можуть іти Божим шляхом, боячись Бога, а від злого втікаючи. Що це за фраза? Вона звучить так: Бог розглядає людей як об’єкти Свого спасіння та об’єкти Своєї роботи; люди розглядають Бога як свого ворога та свою протилежність. Тепер у тебе є чітке розуміння цього питання? Абсолютно очевидно, яким є ставлення людства, яким є ставлення Бога і якими є стосунки між людьми та Богом. Незалежно від того, скільки проповідей ви прослухали, ті речі, щодо яких ви зробили власні висновки, такі як вірність Богу, підкорення Богу, пошук шляху сумісності з Богом, бажання присвятити все життя Богу та бажання жити заради Бога, – для Мене ці речі не є прикладами свідомого простування Божим шляхом, який полягає в тому, щоб боятися Бога, а від злого втікати, але натомість вони є просто каналами, за допомогою яких ви можете досягти певних цілей. Щоб їх досягти, ви неохоче дотримуєтеся деяких постанов, і саме ці постанови ще більше віддаляють людей від шляху страху перед Богом та втечі від злого, і це вкотре ставить Бога в опозицію до людства.

Сьогоднішня тема трохи важка, але, хай там що, Я однаково сподіваюся, що в своєму майбутньому досвіді та в майбутні часи ви зможете зробити те, про що Я вам щойно розповів. Не вважайте Бога просто за порожнє місце – так, наче Він існує, коли Він вам корисний, але не існує, коли Він вам непотрібен. Щойно у твоїй підсвідомості виникне така думка, ти вже розгнівав Бога. Можливо, є люди, які кажуть: «Я не вважаю Бога просто порожнім місцем. Я завжди молюся Йому, і я завжди намагаюся догодити Йому, і все, що я роблю, укладається в рамки, стандарти та принципи, яких вимагає Бог. Я точно не практикую згідно зі своїми власними уявленнями». Так, цей спосіб, у який ти практикуєш, є правильним. Тим не менш, що ти думаєш, коли стикаєшся віч-на-віч із проблемою? Як ти практикуєш, коли стикаєшся з ускладненням? Деякі люди відчувають, що Бог існує, коли вони Йому моляться та Його благають, але потім, коли вони стикаються з проблемою, вони вигадують свої власні уявлення й хочуть дотримуватися їх. Це означає, що вони вважають Бога просто порожнім місцем, і така ситуація робить Бога неіснуючим в їхній свідомості. Люди вважають, що Бог має існувати, коли вони Його потребують, але не тоді, коли Він їм непотрібний. Люди вважають, що достатньо практикувати на основі їхніх власних уявлень. Вони вважають, що можуть робити все, що їм заманеться; вони просто не вірять, що їм потрібно шукати шлях Божий. Що стосується людей, які зараз знаходяться в подібній ситуації та застрягли в такому стані, то хіба вони не наражаються на небезпеку? Деякі люди кажуть: «Наражаюся я на небезпеку чи ні, я стільки років мав віру, і я вірю, що Бог мене не покине, тому що для Нього це було б нестерпним». Інші кажуть: «Я вірив у Господа

з того часу, як був у лоні своєї матері. Минуло сорок чи п'ятдесят років, тому з погляду часу я найбільше придатний для того, щоб бути спасенним Богом, і я найбільше придатний для того, щоб врятуватися. За ці чотири чи п'ять десятиліть я залишив свою сім'ю та роботу, я відмовився від усього, що мав, – від таких речей як гроші, статус, задоволення та час зі своєю сім'єю. Я не їв багато смачної їжі, не насолоджувався багатьма розвагами, не відвідував багато цікавих місць, і я навіть зазнав страждань, яких звичайні люди не могли б винести. Якщо Бог не може спасти мене з огляду на все це, значить, зі мною поводяться несправедливо, і я не можу вірити в такого Бога». Чи багато людей мають подібні погляди? (Багато.) Ну тоді сьогодні Я допоможу вам зрозуміти один факт: люди з такими поглядами самі собі вистрелюють у ногу. Це тому, що вони закривають собі очі власними уявленнями. Саме ці уявлення, а також їхні власні висновки, заступають місце стандарту, якого Бог вимагає від людей, і утримують їх від прийняття фактичних намірів Бога. Це робить їх нездатними відчути Його справжнє існування, і це також призводить до того, що вони втрачають можливість бути вдосконаленими Богом, відмовляючись від будь-якої частини або частки в Божій обітниці.

Як Бог визначає людські результати та за якими стандартами Він це робить

Перш ніж ти дійдеш якихось поглядів або висновків, ти повинен спочатку зрозуміти, яким є ставлення Бога до тебе та що Він думає, а потім ти зможеш вирішити, чи твоє власне мислення є правильним, чи ні. Бог ніколи не використовував час як одиницю виміру для визначення результату людини, і Його визначення ніколи не ґрунтувалось на тому, скільки вона зазнала страждань. Що ж тоді Бог використовує як стандарт для визначення результату людини? Визначення його на основі часу найбільше відповідало би людським уявленням. Що більше, ви часто бачите таких людей, які в якийсь момент присвятили багато, витратили чимало, сплатили величезну ціну та сильно страждали. Саме вони, на ваш погляд, можуть бути спасенні Богом. Усе, що демонструють і чим живуть ці люди, точно відповідає людським уявленням про встановлені Богом стандарти для визначення результату людини. У що б ви не вірили, Я не перелічуватиму ці приклади один за одним. Якщо говорити коротко, то все, що не є стандартом у власному Божому розумінні, походить натомість із людської уяви, і все це – людські переконання. Якщо ти сліпо наполягаєш на своїх власних переконаннях і фантазіях, яким буде результат? Цілком очевидно, що наслідком цього може бути лише Божа зневага до тебе. Це тому, що ти завжди хизуєшся перед Богом своїми кваліфікаціями, змагаєшся з Ним, сперечаєшся з Ним, і ти не намагаєшся по-справжньому осягнути Його мислення, не намагаєшся зрозуміти Його волю чи Його ставлення до людства. Вчиняючи так, ти шануєш передусім самого себе; це не звеличує Бога. Ти віриш у себе; ти не віриш у Бога. Богові не потрібні такі люди, і

Він не принесе їм спасіння. Якщо ти зможеш позбутися подібної точки зору і, більше того, виправити ті неправильні погляди, які ти мав у минулому, якщо ти зможеш надалі діяти відповідно до Божих вимог, якщо ти зможеш із цього моменту втілювати в життя шлях страху Божого та втікання від злого, якщо тобі вдасться шанувати Бога як Того, Хто є великим у всьому, і утримуватися від використання своїх особистих фантазій, точок зору або переконань для визначення себе та Бога, і якщо ти зможеш натомість шукати Божі наміри в усіх відношеннях, прийти до усвідомлення та розуміння Його ставлення до людства та догодити Йому, дотримуючись Його стандартів, то це буде чудово! Це означатиме, що ти збираєшся стати на шлях страху Божого та втечі від злого.

Якщо Бог не використовує різноманітні думки, ідеї та точки зору людей як стандарти для визначення їхніх результатів, то який стандарт Він використовує для визначення людських результатів? Він використовує випробування, щоб визначити їхні результати. Є два стандарти використання Богом випробувань для визначення результатів людей: перший – це кількість випробувань, через які проходять люди, а другий – це результати, до яких ці випробування призводять людей. Саме ці два показники визначають результат людини. Тепер зупинімося докладніше на цих двох стандартах.

Для початку, коли людина стикається з випробуванням від Бога (це випробування може бути для тебе незначним, не вартим згадування), Він ясно дасть тобі зрозуміти, що це Його рука на тобі, і що це саме Він влаштував цю обставину для тебе. Поки ти ще незрілого духовного стану, Бог влаштовуватиме випробування, для того щоб тебе перевірити, і ці випробування відповідатимуть твоєму духовному стану, тому, що ти здатний осмислити, і тому, що ти можеш витримати. Яка частина тебе перевірятиметься? Твоє ставлення до Бога. Чи це ставлення є дуже важливим? Звичайно, воно важливе! Воно має особливе значення! Це ставлення в людях – це результат, якого бажає Бог, тому, якщо йдеться про Бога, це найважливіша річ з усіх. В іншому разі Бог не став би витрачати Свої зусилля на людей, займаючись подібною роботою. За допомогою цих випробувань Бог хоче побачити твоє ставлення до Нього; Він хоче побачити, чи ти на правильному шляху, чи ні. Він також хоче побачити, чи боїшся ти Бога і чи втікаєш від злого. Тому, незалежно від того, багато чи мало істини ти розумієш у будь-який конкретний час, ти однаково постанеш перед Божими випробуваннями, і в міру того, як ти розумітимеш більше істини, Він продовжуватиме влаштовувати для тебе відповідні випробування. Коли ти вкотре постанеш перед випробуванням, Бог захоче побачити, чи твоя точка зору, твої ідеї та твоє ставлення до Нього зазнали якогось зростання за проміжний період часу. Деякі люди дивуються: «Чому Бог завжди хоче бачити ставлення людей? Хіба Він уже не побачив, як вони втілюють істину в життя? Навіщо би Йому ще хотіти бачити їхнє ставлення?». Це бездумна маячня! Якщо Бог діє таким чином, значить у цьому має полягати Його

воля. Бог постійно спостерігає за людьми з боку, стежить за кожним їхнім словом і дією, за кожним їхнім вчинком і рухом; Він навіть спостерігає за кожною їхньою думкою та ідеєю. Бог зауважує все, що відбувається з людьми, – їхні добрі вчинки, їхні недоліки, їхні переступи, навіть їхні бунти та зради – як свідчення, за яким можна визначити їхні результати. Крок за кроком, мірою піднесення Божої роботи, ти чутимеш більше істин і почнеш сприймати більше позитивних речей та інформації, і ти здобудеш більше реальності істини. Упродовж цього процесу Божі вимоги до тебе також зростатимуть, і мірою цього Він влаштовуватиме для тебе серйозніші випробування. Його мета – перевірити, чи за цей час твоє ставлення до Нього зазнало поступу. Звичайно, коли це станеться, то точка зору, якої Бог вимагає від тебе, відповідатиме твоєму розумінню реальності істини.

Мірою поступового зростання твого духовного стану зростатиме і стандарт, якого Бог вимагає від тебе. Поки ти ще незрілий, Він встановить для тебе дуже низький стандарт, якому ти повинен відповідати; коли твій духовний стан дещо зросте, Він підніме твій стандарт трохи вище. Але що зробить Бог після того, як ти здобудеш розуміння всієї істини? Він змусить тебе пройти ще більші випробування. Що серед цих випробувань Бог бажає отримати від тебе, що Він хоче в тобі побачити – то це глибше пізнання Його, справжнє благоговіння перед Ним. У цей час Його вимоги до тебе будуть вищими та «суворішими», ніж вони були тоді, коли твій духовний стан був більш незрілим (люди можуть вважати їх суворими, але Бог насправді вважає їх прийнятними). Коли Бог випробовує людей, яку реальність Він бажає створити? Він постійно просить, щоб люди віддали Йому свої серця. Деякі люди скажуть: «Як я можу це віддати? Я виконав свій обов'язок; я залишив свій дім та засоби для існування, і я присвятив усього себе. Хіба все це не є прикладами того, що я віддаю своє серце Богові? Як ще я міг би віддати своє серце Богові? Чи могло б так бути, що це не були способи віддати Йому моє серце? Якою конкретно є Божа вимога?». Ця вимога дуже проста. Насправді є люди, які вже тією чи іншою мірою віддали свої серця Богові на різних етапах своїх випробувань, але переважна більшість людей ніколи не віддають своїх сердець Богові. Коли Бог випробовує тебе, Він бачить, чи твоє серце з Ним, із плоттю чи з сатаною. Коли Бог випробовує тебе, Він бачить, чи стоїш ти в опозиції до Нього, чи перебуваєш в сумісній із Ним позиції, а також Він бачить, чи на Його боці твоє серце. Коли ти незрілий і стикаєшся з випробуваннями, у тебе мало впевненості, і ти не можеш знати, що саме тобі потрібно робити, щоб виконати Божі наміри, адже твоє розуміння істини є обмеженим. Однак, якщо ти все ще можеш молитися Богові щиро та від усієї душі, і якщо ти готовий віддати Йому своє серце, зробити Його своїм владикою та бути готовим принести Йому в жертву все те, що ти вважаєш найдорогоціннішим, тоді ти вже віддав своє серце Богу. Мірою того, як ти слухатимеш більше проповідей і розумітимеш більше істини, твій духовний стан також поступово зростатиме. У цей час стандарт Божих вимог буде вже не таким,

як тоді, коли ти був незрілим; Він вимагатиме від тебе вищого стандарту. Мірою того, як люди поступово віддають свої серця Богові, їхні серця повільно наближаються до Нього; коли люди зможуть щиро наблизитися до Бога, тоді їхні серця шануватимуть Його дедалі більше. Богу потрібне саме таке серце.

Коли Бог хоче отримати чиєсь серце, Він наражатиме цю людину на численні випробування. Під час цих випробувань, якщо Бог не отримає серця цієї людини або не побачить, що ця людина має якесь ставлення, – тобто, якщо Бог не побачить, що ця людина практикує або поводиться таким чином, щоб виказати повагу до Нього, і якщо Він також не побачить у цій людині ставлення та рішучості втікати від злого, – тоді, після численних випробувань, Боже терпіння щодо неї буде вичерпано, і Він більше не терпітиме її. Він більше не випробовуватиме цю людину, і Він більше не працюватиме над нею. Тож що це означає для результату цієї людини? Це означає, що вона не має жодного результату. Можливо, ця людина не вчинила жодного зла; можливо, вона не зробила нічого руйнівного та не завдала ніякого клопоту. Можливо, вона не чинила опору Богові відкрито. Однак серце цієї людини залишається прихованим від Бога; у неї ніколи не було чіткого ставлення та точки зору щодо Бога, і Бог не може ясно побачити, що її серце було віддано Йому або що вона прагне боятися Його, а від злого втікати. Бог втрачає терпіння з такими людьми та більше не платитиме за них жодної ціни, не виявлятиме до них милосердя або не працюватиме над ними. Життя віри в Бога для такої людини вже скінчилося. Це тому, що у всіх численних випробуваннях, які Бог їй дав, Бог так і не отримав бажаного Ним результату. Отже, є низка людей, в яких Я ніколи не бачив просвітління та освітлення від Святого Духа. Як це можна побачити? Ці люди могли вірити в Бога багато років, і зовні вони поводилися завзято; вони прочитали багато книг, займалися багатьма справами, заповнили дюжину або десь стільки нотатників та опанували незліченну кількість слів і вчень. Однак у них ніколи не спостерігається видиме зростання, їхні погляди на Бога залишаються невидимими, а їхнє ставлення – досі неясним. Іншими словами, їхні серця не можна побачити; вони повсякчас загорнені та запечатані – вони запечатані для Бога. Як наслідок, Він ніколи не бачив їхніх справжніх сердець, Він ніколи не бачив у цих людях справжнього благоговіння перед Ним і, що більше, Він ніколи не бачив, як ці люди йдуть Його шляхом. Якщо дотепер Бог ще не здобув таких людей, чи може Він здобути їх у майбутньому? Не може! Чи буде Він і надалі домагатися того, що неможливо отримати? Не буде! Яким же є нинішнє ставлення Бога до таких людей? (Він зневажає та ігнорує їх.) Він їх ігнорує! Бог не дослухається до таких людей; Він їх зневажає. Ви запам'ятали ці слова дуже швидко та дуже точно. Здається, що ви зрозуміли те, що почули!

Деякі люди, коли починають слідувати за Богом, ще незрілі та неосвічені; вони не розуміють Його волі та не знають, що означає вірити в Нього. Вони засвоюють придуманий людиною і хибний шлях віри в Бога та слідування за Ним. Коли такі

люди стикаються з випробуваннями, вони цього не усвідомлюють; вони залишаються несприйнятливими до Божого керівництва та просвітління. Вони не знають, що означає віддати свої серця Богові або що значить бути непохитним під час випробувань. Бог дасть таким людям обмежену кількість часу, і впродовж цього часу Він дозволить їм зрозуміти природу Його випробувань та Свої наміри. Після цього ці люди мають продемонструвати свої точки зору. Тих, хто перебуває на цьому етапі, Бог усе ще чекає. Що ж до тих, хто має певні погляди, але досі вагається, хто хоче віддати своє серце Богу, але не примирився з цим, і хто, незважаючи на те, що втілив деякі основні істини в життя, намагається сховатись і здатися, коли стикається зі значними випробуваннями, – яким є ставлення Бога до них? У Нього все ще є невеликі очікування стосовно цих людей, і результат залежить від їхнього ставлення та виконання. Якщо люди не активні в поступі, що робить Бог? Він від них відмовляється. Це тому, що перш ніж Бог відмовиться від тебе, ти вже відмовився від себе. Отже, ти не можеш звинувачувати Бога в тому, що Він так робить. Це неправильно з твого боку – тримати образу на Бога.

Різноманітні збентеження, які викликає в людей практичне запитання

Є ще один тип людей, які мають найтрагічніший результат з усіх; це той різновид людей, про який Мені найменше подобається згадувати. Вони трагічні не тому, що отримали Боже покарання, і не тому, що через Його суворі вимоги мають трагічний результат; вони трагічні радше тому, що самі це собі спричиняють. Як-то кажуть, вони самі собі копають могилу. Що за людина робить таке? Ці люди не йдуть правильним шляхом, і їхні результати виявлені заздалегідь. В очах Бога такі люди є найбільшими об’єктами Його гидування. З людської точки зору, такі люди – найжалюгідніші. Коли такі люди починають слідувати за Богом, вони дуже ревні; вони платять чималу ціну, вони доброї думки про перспективи Божої роботи та мають багату уяву стосовно їхнього власного майбутнього. Вони також особливо впевнені в Богові, вірячи, що Він може зробити людину довершеною та привести її до славного місця призначення. Тим не менш, із якоїсь причини ці люди потім втікають під час Божої роботи. Що тут означає «втікають»? Це означає, що вони зникають, не попрощавшись, навіть без жодного звуку; вони йдуть, не сказавши ані слова. Хоча такі люди стверджують, що вірять у Бога, на своєму шляху віри вони ніколи по-справжньому не пускають коріння. Тому, незалежно від того, як довго вони вірили в Нього, вони однаково здатні відвернутися від Бога. Деякі люди йдуть, щоб зайнятися бізнесом, деякі – щоб жити своїм життям, деякі – щоб розбагатіти, а деякі – щоб одружитися та завести дітей… Серед тих, хто йде, є й такі, хто згодом зазнає нападів сумління та захоче повернутись, і такі, кому дуже важко перебиватись, і зрештою вони дрейфують у цьому світі роками. Ці блукачі переживають чимало страждань, і вони вважають, що перебування у світі є надто болісним, і що вони не можуть бути відокремлені від Бога. Вони хочуть повернутися

до Божого дому, щоб отримати втіху, мир і радість, і вони хочуть і надалі вірити в Бога, щоб уникнути лиха або досягти спасіння та прекрасного місця призначення. Це тому, що ці люди вірять, що Божа любов безмежна, а Його благодать невичерпна. Вони гадають, що незалежно від того, що людина скоїла, Бог повинен простити її та бути терпимим до її минулого. Ці люди кажуть знову і знову, що хочуть повернутися та виконувати свої обов'язки. Є навіть ті, хто віддає частину свого майна церкві, сподіваючись, що це проторує шлях назад до Божого дому. Яким є ставлення Бога до таких людей? Як Він повинен визначити їхні результати? Не соромтеся висловитись. (Я думав, що Бог прийняв би таку людину, але після того, що я щойно почув, я відчуваю, що Він може й не прийняти.) Озвуч свої аргументи. (Такі люди приходять до Бога тільки для того, щоб їхнім результатом не була смерть. Вони не приходять вірити в Бога від справжньої щирості; вони приходять, тому що знають, що Божа робота незабаром буде завершена, тому вони перебувають в ілюзії, буцімто можуть прийти та отримати благословення.) Ти кажеш, що ці люди не вірять у Бога щиро, тому Він не може їх прийняти, правильно? (Так.) (Я розумію це так, що такі люди є просто пристосуванцями та не вірять у Бога щиросердно.) Вони не прийшли, щоб вірити в Бога; вони – пристосуванці. Добре сказано! Ці пристосуванці є тим різновидом людей, яких усі ненавидять. Вони пливуть у будь-яку сторону, куди дме вітер, і їх не змусиш нічого робити, якщо лише вони не збираються щось із цього отримати, тому, звичайно, вони мерзенні! Чи є ще в когось із братів чи сестер думка, якою вони хотіли би поділитися? (Бог більше не прийме їх, тому що Його робота ось-ось завершиться, і зараз настає час, коли визначаються результати людей. Саме в цей час ці люди хочуть повернутися – не тому, що вони справді хочуть шукати істину, а тому, що вони бачать лиха, що насуваються, або тому, що на них впливають зовнішні чинники. Якби вони справді мали намір шукати істину, вони б ніколи не втекли посеред Божої роботи.) Чи є ще якісь думки? (Вони не будуть прийняті. Насправді, Бог уже дав їм можливості, але вони були затяті в недбалому ставленні до Нього. Якими б не були наміри цих людей, і навіть якщо вони справді покаються, Бог однаково не дозволить їм повернутися. Це тому, що Він дав їм багато можливостей, але вони вже продемонстрували своє ставлення: вони хотіли полишити Бога. З цієї причини, якщо вони спробують повернутися зараз, Бог їх не прийме.) (Я згоден із тим, що Бог не прийме таку людину, адже якщо людина побачила істинний шлях, переживала Божу роботу протягом настільки тривалого періоду часу й однаково може повернутись у світ і в обійми сатани, то це величезна зрада Бога. Попри той факт, що сутність Бога – це милосердя та любов, усе залежить від того, на який вид людини цю сутність спрямовано. Якщо ця людина приходить до Бога, шукаючи втіхи або прагнучи чогось, на що можна покласти свої надії, то вона просто не з тих, хто щиро вірить у Бога, і Боже милосердя до таких людей на цьому закінчується.) Якщо сутність Бога – милосердя, то чому б Йому не вділити такій

людині його трохи більше? Із дещицею додаткового милосердя хіба ця людина не одержала б можливість? У минулому люди часто казали, що Бог хоче, аби кожна людина була спасенна, і не бажає, щоб хтось зазнав загибелі; якщо зі ста овець одна загубиться, Бог залишить дев'яносто дев'ять, щоб вирушити на пошуки зниклої. Тепер, коли йдеться про цих людей, чи повинен Бог прийняти їх і дати їм другий шанс завдяки їхній щирій вірі? Насправді це не складне запитання; воно дуже просте! Якщо ви справді розумієте Бога та маєте реальне знання про Нього, тоді багато пояснень не потрібно – як і не потрібно багато припущень, чи не так? Ваші відповіді на правильному шляху, але вони все ще далекі від Божого ставлення.

Щойно деякі з вас висловили впевненість, що Бог не міг би прийняти таку людину. Інші коливалися, вважаючи, що Бог може її прийняти, а може й ні, – таке ставлення є більш поміркованим. Були й ті, хто сподівався, що Бог прийме таку людину, – таке ставлення є більш двозначним. Ті з вас, хто впевнений у своїй думці, вважають, що Бог так довго працював, і що Його робота завершена, тому Йому не потрібно бути терпимим до цих людей; відповідно, ви вважаєте, що Він не прийме їх знову. Більш поміркувані з вас вважають, що ці питання повинні вирішуватися відповідно до індивідуальних обставин; якщо серця цих людей невіддільні від Бога, якщо вони щиро вірять у Бога і прагнуть істини, то Бог повинен забути їхні колишні слабкості та недоліки – Він повинен пробачити цим людям, дати їм другий шанс і дозволити їм повернутися до Його дому та прийняти Його спасіння. Однак, якщо ці люди згодом знову втечуть, то Богові вони більше не будуть потрібні, і відмову від них не можна вважати несправедливістю. Є й інша група, яка сподівається, що Бог може прийняти таку людину. Ця група не зовсім впевнена, чи Бог зробить це насправді, чи ні. Якщо вони вважають, що Він повинен прийняти таку людину, але Він цього не робить, то, схоже, такий погляд дещо не відповідає Божому баченню. Якщо ж вони вважають, що Бог не повинен приймати таку людину, а Бог раптом каже, що Його любов до людей безмежна та що Він готовий дати такій людині ще один шанс, то чи не є це прикладом викриття людського невігластва? У будь-якому разі, ви всі маєте власні точки зору. Ці точки зору представляють певне знання в рамках ваших власних думок; вони також є відображенням глибини вашого розуміння істини та Божої волі. Так казати правильно, хіба ні? Чудово, що ви маєте думки з цього приводу. Проте все ще залишається запитання, чи є ваші думки правильними. Ви всі трохи стурбовані, хіба ні? «Тоді що ж правильно? Я не маю чіткого розуміння, і я не знаю напевно, що думає Бог, і Він мені нічого не сказав. Звідки мені знати, що Він думає? Ставлення Бога до людства – це любов. Виходячи з того, яким було Його ставлення в минулому, Він повинен прийняти таку людину, але я не дуже ясно уявляю теперішнє ставлення Бога; я можу лише сказати, що, можливо, Він прийме цю людину, а можливо, й ні». Це сміховинно, чи не так? Це запитання справді вас спантеличило. Якщо у вас немає правильної точки зору на

це питання, то що ви робитимете, коли ваша церква насправді зіткнеться з такою людиною? Якщо ви не дасте раду цій ситуації, ви можете образити Бога. Хіба це не небезпечна справа?

Чому Я хотів запитати про ваші погляди на питання, яке Я щойно порушив? Я хотів перевірити ваші точки зору, перевірити, як багато ви знаєте про Бога, наскільки ви розумієте Його наміри та ставлення. Яка ж відповідь? Відповідь полягає у самих ваших точках зору. Деякі з вас дуже консервативні, а деякі використовують свою уяву, щоб вгадувати. Що таке «вгадувати»? Це означає, що ви не здатні розпізнати, як мислить Бог, а тому висуваєте безпідставні припущення про те, що Бог повинен мислити певним чином; насправді ви самі не знаєте, праві ви чи ні, тому озвучуєте суперечливу точку зору. Поставши перед цим фактом, що ви побачили? Слідуючи за Богом, люди рідко звертають увагу на Його волю, і вони рідко прислухаються до Його думок та Його ставлення до людей. Люди не розуміють Божих думок, тому, почувши запитання про Його наміри та характер, ви губитеся; ви впадаєте в глибоку невизначеність, а потім або намагаєтеся вгадати, або робите ставки. Що це за спосіб мислення такий? Це доводить факт: більшість людей, які вірять у Бога, сприймає Його як порожнє місце, і як щось, що в одну хвилину ніби існує, а в іншу – вже ні. Чому Я це так формулюю? Тому що коли б ви не стикалися з проблемою, ви не знаєте Божої волі. Чому ви не знаєте Його волі? Не лише зараз, але від початку до кінця, ви не знаєте Божого ставлення до цієї проблеми. Ти не можеш цього збагнути й не знаєш, яким є ставлення Бога, але чи ти замислювався над цим? Чи прагнув ти про це дізнатися? Чи ти спілкувався про це? Ні! Це підтверджує факт: Бог твоєї віри не має жодного зв’язку з Богом реальності. У своїй вірі в Бога ти обмірковуєш тільки свої власні наміри та наміри своїх керівників; ти розмірковуєш лише про поверхове та доктринальне значення Божих слів, по-справжньому не намагаючись пізнати або шукати Божу волю. Хіба це не так? Сутність цієї проблеми просто жахлива! За стільки років Я побачив багатьох людей, які вірять у Бога. На що їхня віра перетворила Бога в їхній свідомості? Деякі люди вірять у Бога так, наче Він просто порожнє місце. У цих людей немає відповіді на запитання щодо існування Бога, тому що вони не можуть ані відчути, ані вловити Його присутність чи Його відсутність, не кажучи вже про те, щоб ясно її побачити чи зрозуміти. Підсвідомо ці люди вважають, що Бога не існує. Інші вірять у Бога так, наче Він – людина. Ці люди вважають, що Він нездатний зробити все те, що вони також нездатні зробити, і що Він повинен думати так, як думають вони. Їхнє визначення Бога – це «невидима та недоторкана людина». Також існує група людей, які вірять у Бога так, наче Він маріонетка; ці люди вважають, що Бог не має емоцій. Вони думають, що Бог – це глиняна статуя, і що коли Бог стикається з проблемою, у Нього немає ані ставлення, ані точки зору чи ідей; вони вважають, що Він підвладний людству. Люди просто вірять у те, у що хочуть вірити. Якщо вони роблять Його великим, тоді Він великий; якщо вони

роблять Його малим, тоді Він малий. Коли люди грішать і потребують Божого милосердя, терпимості та любові, вони припускають, що Бог повинен виявити Своє милосердя. Ці люди винаходять «Бога» у своїй власній свідомості, а потім змушують цього «Бога» виконувати їхні вимоги та задовольняти всі їхні бажання. Незалежно від того, коли, де та чим займаються такі люди, вони впроваджуватимуть цю фантазію в своєму ставленні до Бога та у своїй вірі. Є навіть такі, хто, розгнівавши Божий характер, однаково переконані, що Він може їх спасти, тому що припускають, що Божа любов безмежна, а Його характер праведний, і що хоч би скільки людина не ображала Бога, Він нічого цього не згадає. Вони думають, що, оскільки людські недоліки, людські провини та людський непослух – це миттєві прояви людського характеру, Бог дасть людям шанс, буде до них терпимий і терплячий; вони вірять, що Бог однаково любитиме їх як і раніше. Таким чином вони зберігають великі надії на досягнення спасіння. Насправді, як би люди не вірили в Бога, доки вони не прагнутимуть істини, Він ставитиметься до них негативно. Це тому, що за час твоєї віри в Бога, навіть якщо ти взяв до рук книгу слів Божих, і побачив у ній скарб, і вивчаєш та читаєш її щодня, ти відсуваєш справжнього Бога в сторону. Ти вважаєш Його просто порожнім місцем або просто людиною, – а деякі з вас вважають Його не більше ніж маріонеткою. Чому Я це так формулюю? Я це роблю, бо Моє бачення таке: незалежно від того, чи постаєш ти перед проблемою, чи стикаєшся з якимись обставинами, ті речі, які існують у твоїй підсвідомості, ті речі, які ти породжуєш у собі, ніколи не мали жодного зв'язку зі словами Бога чи з пошуком істини. Ти знаєш тільки те, що ти сам думаєш, якою є твоя власна точка зору, а потім ти нав'язуєш свої власні ідеї та думки Богові. У твоїй свідомості вони стають точками зору Бога, і ти робиш із цих точок зору стандарти, яких неухильно дотримуєшся. З часом, продовжуючи так робити, ти дедалі більше віддаляєшся від Бога.

Зрозумійте Боже ставлення та відкиньте всі хибні уявлення про Бога

Що це за Бог, у якого ви зараз вірите? Чи ви колись замислювалися над цим? Коли Він бачить лиху людину, яка чинить зло, чи Він її зневажає? (Так, зневажає.) Що Він відчуває, коли Він бачить, як неосвічені люди роблять помилки? (Смуток.) Коли Він бачить, як люди крадуть призначені Йому пожертви, яким є Його ставлення? (Він їх зневажає.) Усе це цілком зрозуміло. Коли Бог бачить когось, хто розгубився у своїй вірі в Нього, хто жодним чином не шукає істини, яким є Боже ставлення? Ви не зовсім упевнені, чи не так? «Розгубленість» як ставлення не є гріхом, вона не ображає Бога, і люди вважають, що це не є серйозною помилкою. Тож скажіть Мені, яким є Боже ставлення в цьому випадку? (Він не хоче їх визнавати.) «Небажання визнавати» – що це за ставлення? Це означає, що Бог дивиться на цих людей зверхньо та зневажає їх! Як Він розбирається з такими

людьми – Він їх ігнорує. Божий підхід полягає в тому, щоб відкинути їх убік, не здійснювати над ними ніякої роботи, до якої належить робота просвітління, освічення, виправлення та дисципліни. Такі люди просто не беруться до уваги в Божій роботі. Яким же є ставлення Бога до тих, хто гніває Його характер і порушує Його адміністративні постанови? Це крайній ступінь огиди! Бог надзвичайно розлючений людьми, які не каються в тому, що гнівають Його характер! «Розлючений» – це не більше ніж почуття, настрій; це не відповідає конкретному ставленню. Однак це почуття, цей настрій призведе таких людей до певного результату: він сповнить Бога крайнім ступенем огиди! Яким буде наслідок цього крайнього ступеня огиди? Він полягатиме в тому, що Бог відкине цих людей убік і не реагуватиме на них до часу. Потім Він зачекає, щоб розібратися з ними «по осені». Що мається на увазі? Чи ці люди все ще матимуть результати? Бог ніколи не мав наміру дарувати таким людям якийсь результат! Тож хіба це не абсолютно нормально, що Бог зараз не реагує на таких людей? (Так, це нормально.) До чого мають готуватися такі люди? Вони повинні готуватися пожинати негативні наслідки своєї поведінки та тих злих дій, які вони вчинили. Це і є Божа реакція на таку людину. Отже, наразі Я чітко кажу таким людям: не тримайтеся більше за свої марення і не сприймайте бажане за дійсне. Бог не терпітиме людей нескінченно; Він не буде вічно терпіти їхні провини або непослух. Деякі люди скажуть: «Я теж бачив кількох таких людей, і коли вони моляться, то відчувають особливий доторк Бога, а потім гірко плачуть. Зазвичай вони також дуже щасливі; здається, що вони мають присутність Бога та Боже наставництво». Не промовляйте такої нісенітниці! Гіркі сльози не обов’язково означають, що людини торкнувся Бог, чи що вона насолоджується Божою присутністю, не кажучи вже про Боже наставництво. Якщо люди гнівають Бога, чи буде Він і далі наставляти їх? Коротко кажучи, якщо Бог вирішив вигнати та полишити когось, то результат цієї людини вже втрачений. Неважливо, наскільки схвальними є їхні почуття, коли вони моляться, чи як багато віри в Бога в їхніх серцях, – це більше не має значення. Важливим є те, що Богові не потрібна така віра; Він уже відкинув цих людей. Як поводитися з ними в майбутньому – теж неважливо. Важливим є те, що тієї ж миті, коли ці люди розгнівали Бога, їхні результати вже визначені. Якщо Бог вирішив не спасати таких людей, вони будуть залишені для покарання. Таким є ставлення Бога.

Хоча сутність Бога містить складову любові, і Він милостивий до всіх і кожного, люди випустили з уваги й забули про те, що Його сутність – це також і гідність. Те, що Він має любов, не означає, що люди можуть вільно ображати Його, не розпалюючи в Ньому почуттів або реакції, так само як і те, що Він має милість, не означає, що Він не має принципів щодо Свого ставлення до людей. Бог живий; Він справді існує. Він не уявна маріонетка і не будь-який інший об’єкт. Враховуючи, що Він існує, ми повинні повсякчас ретельно прислухатися до голосу Його серця, уважно стежити за Його ставленням і розуміти Його почуття. Ми не повинні

використовувати людські фантазії для визначення Бога, не повинні приписувати Йому людські думки або бажання, у яких Бог поводиться з людьми так, як це роблять і уявляють люди. Якщо ти це робиш, то ти сердиш Бога, провокуючи Його гнів і кидаючи виклик Його гідності! Тому, щойно ви усвідомили всю серйозність цього питання, Я закликаю кожного та всіх із вас бути обережними та обачними у своїх діях. Будьте також обережні та обачні у своєму мовленні – а що стосується вашого поводження з Богом, то чим обережнішими та обачнішими ви будете, тим краще! Коли ти не розумієш, яким є ставлення Бога, утримуйся від необачних слів, не будь недбалим у своїх діях і не навішуй ярликів мимохідь. Що ще важливіше, не роби жодних довільних висновків. Натомість ти повинен чекати й шукати; ці дії також є вираженням страху перед Богом і втечі від злого. Передусім, якщо ти зможеш досягти цього і передусім, якщо ти маєш таке ставлення, то Бог не звинувачуватиме тебе через твою дурість, невігластво та брак розуміння причин того, що відбувається. Радше, завдяки твоєму ставленню, яке полягає в боязні образити Його, повазі до Його намірів і готовності слухатися Його, Бог пам'ятатиме про тебе, скеровуватиме й просвіщатиме тебе або терпітиме твою незрілість і невігластво. І навпаки, якщо твоє ставлення до Нього буде нешанобливим, – якщо ти судитимеш про Нього так, як тобі заманеться, або довільно вгадуватимеш і визначатимеш Його ідеї, – Бог засудить тебе, дисциплінує та навіть покарає; або Він може зробити зауваження щодо тебе. Можливо, це зауваження стосуватиметься твого результату. Тому Я хочу ще раз наголосити: кожен із вас повинен з обережністю та розсудливістю ставитися до всього, що приходить від Бога. Не говоріть недбало та не будьте легковажними у своїх діях. Перш ніж щось сказати, зупинись і подумай: чи ця моя дія не розгніває Бога? Діючи так, чи шаную я Бога? Навіть у простих справах ти повинен намагатися розібратися в цих питаннях і приділяти більше часу їх обмірковуванню. Якщо ти справді зможеш практикувати відповідно до цих принципів у всіх аспектах, у всіх речах, у всі часи, і перейняти таке ставлення, особливо коли ти чогось не розумієш, тоді Бог завжди скеровуватиме тебе та вказуватиме тобі шлях, яким іти. Який би спектакль не розігрували люди, Бог бачить їх абсолютно чітко та ясно, і Він дасть точну й належну оцінку цим твоїм проявам. Після того як ти пройдеш через останнє випробування, Бог візьме всю твою поведінку та підіб'є остаточний підсумок, щоб визначити твій результат. Цей результат переконає кожну людину до єдиної, не залишивши й тіні сумніву. Я хотів би сказати вам таке: кожен ваш учинок, кожна ваша дія та кожна ваша думка визначають вашу долю.

Хто визначає людські результати?

Є ще одне вкрай важливе питання, яке необхідно обговорити, – це ваше ставлення до Бога. Це ставлення надзвичайно важливе! Воно визначає, чи попрямуєте ви зрештою до загибелі чи в прекрасне місце призначення, яке Бог

приготував для вас. У період Царства Бог працює вже понад двадцять років, і, можливо, впродовж цих двох десятиліть у глибині душі ви були трохи не впевнені щодо того, як ви себе проявили. Однак у Своєму серці Бог зробив справжній і правдивий запис про кожного з вас. Відтоді, як кожна людина почала слідувати за Ним і слухати Його проповіді, поступово осягаючи дедалі більше істини, і до того часу, коли кожна людина почала виконувати свої обов'язки, Бог вів облік усіх видів учинків, здійснених кожною людиною. Коли люди виконують свої обов'язки та зіштовхуються з найрізноманітнішими умовами та випробуваннями, яким є їхнє ставлення? Як вони поводяться? Що вони відчувають до Бога у своєму серці? … У Бога є звіт про все це; Він має запис усього цього. Можливо, на ваш погляд, ці питання заплутані. Однак із точки зору Бога всі вони ясні як день, без найменшого натяку на нехлюйство. Це питання, яке стосується результату кожної людини, воно торкається її долі та перспектив на майбутнє, і, більше того, саме на це Бог витрачає всі Свої копіткі зусилля; тому Бог ніколи б не знехтував ним, і Він не потерпить жодної недбалості. Бог веде запис цього рахунку людства, відзначаючи весь шлях людей у їхньому слідуванні за Богом, від початку до самого кінця. Твоє ставлення до Нього в цей період визначило твою долю. Хіба це не так? Тепер ти віриш, що Бог – праведний? Його дії відповідні? Ви все ще маєте якісь інші уявлення про Бога в своїх головах? (Ні.) Тоді, на вашу думку, людські результати мають визначатися Богом чи самими людьми? (Вони мають визначатися Богом.) Хто їх визначає? (Бог.) Ви не впевнені, чи не так? Брати та сестри з Гонконгу, скажіть – хто їх визначає? (Самі люди їх визначають.) Хіба люди самі визначають їх? Чи не означало б це, що людські результати не мають ніякого відношення до Бога? Брати та сестри з Південної Кореї, скажіть. (Бог визначає результати людей на основі всіх їхніх дій та вчинків, а також відповідно до того, на якому шляху вони знаходяться.) Це дуже об'єктивна відповідь. Тут є факт, про який Я маю вам усім повідомити: під час Божої роботи спасіння Він установив стандарт для людей. Цей стандарт полягає в тому, що вони повинні слухати слово Боже та ходити Божим шляхом. Саме цей стандарт використовується для зважування людських результатів. Якщо ти практикуєш відповідно до цього Божого стандарту, тоді ти можеш отримати добрий результат; якщо ж ти цього не робиш, тоді ти не зможеш отримати добрий результат. Хто ж тоді, на твою думку, визначає цей результат? Не Бог один визначає його, а радше Бог і люди разом. Чи це правильно? (Так.) Чому це так? Тому що саме Бог активно бажає займатися роботою спасіння людства та підготувати для нього прекрасне місце призначення; люди – це об'єкти Божої роботи, і цей результат, це місце призначення – це те, що Бог готує для них. Якби у Нього не було об'єктів для роботи над ними, то Йому не потрібно було б виконувати цю роботу; якби Він не виконував цю роботу, то люди не мали б можливості здобути спасіння. Люди – це ті, кого потрібно спасти, і хоча спасіння є пасивною складовою цього процесу, саме ставлення тих, хто відіграє цю роль,

визначає, чи буде Бог успішним у Своїй роботі спасіння людства, чи ні. Якби не наставництво, яке Бог тобі дає, ти б не знав Його стандарту та не мав би мети. Якщо ти маєш цей стандарт, цю мету, але однаково не співпрацюєш, не втілюєш його в життя або не йдеш на жертви, тоді ти не отримаєш цього результату. З цієї причини Я кажу, що результат людини не може бути відокремлений від Бога, і він також не може бути відокремлений від людини. Отже, тепер ви знаєте, хто визначає людські результати.

Люди схильні визначати Бога на основі досвіду

Спілкуючись на тему пізнання Бога, чи помітили ви щось? Чи помітили ви, що Його ставлення у наші дні зазнало перетворення? Чи Його ставлення до людей є незмінним? Чи завжди Він так терпітиме, нескінченно виявляючи до людей усю Свою любов і милість? Це питання також стосується сутності Бога. Повернімося до запитання про так званого блудного сина, згаданого раніше. Після того, як це запитання було поставлено, ваші відповіді були не дуже чіткими; іншими словами, ви досі не маєте дуже глибокого розуміння Божих намірів. Дізнавшись, що Бог любить людство, люди визначають Його як символ любові: вони вважають, що хай там що люди роблять, хай там як вони поводяться, хай там як вони ставляться до Бога та хай там якими неслухняними вони можуть бути, все це насправді не має значення, адже Бог має любов, і Його любов є безмежною й незмірною; Бог має любов, тому Він може бути терпимим до людей; і Бог має любов, тому Він може бути милостивим до людей, милостивим до їхньої незрілості, милостивим до їхнього невігластва та милостивим до їхнього непослуху. Чи це так насправді? Деякі люди, пізнавши одного разу або навіть кілька разів на власному досвіді Боже терпіння, сприйматимуть цей досвід як ключовий у своєму розумінні Бога, переконані, що Він повсякчас буде терплячим і милостивим до них, і потім, упродовж усього свого життя, вони приймають це Боже терпіння та вважають його тим стандартом, за яким Він ставиться до них. Є й такі, хто, пізнавши одного разу на власному досвіді Божу терпимість, завжди визначатиме Бога як терпимого, – і в їхній свідомості ця терпимість є безстроковою, безумовною і навіть абсолютно безпринципною. Чи правильними є такі переконання? Щоразу, коли обговорюються питання Божої сутності або Божого характеру, ви виглядаєте спантеличеними. Коли Я бачу вас у такому стані, це Мене дуже тривожить. Ви почули багато істин про сутність Бога; ви також прослухали чимало обговорень стосовно Його характеру. Однак у вашій свідомості ці питання та істина цих аспектів – лише спогади, засновані на теорії та писемних словах; у своєму повсякденному житті ніхто з вас ніколи не здатний пізнати на власному досвіді або побачити Божий характер таким, яким він є насправді. Отже, у своїх переконаннях ви всі безтолкові; ви всі вірите сліпо, настільки, що у вас нешанобливе ставлення до Бога, і ви навіть відмахуєтеся від Нього. До чого призводить таке ваше ставлення до Бога? Воно

призводить до того, що ви завжди робите висновки про Бога. Щойно ви здобули дещицю знань, ви почуваєтеся дуже задоволеними, наче пізнали Бога у всій Його повноті. Після цього ви робите висновок, що Бог – такий-то, і не дозволяєте Йому вільно рухатися. Що більше, коли Бог робить щось нове, ви просто відмовляєтеся визнати, що Він – Бог. Одного дня, коли Бог скаже: «Я більше не люблю людство; Я більше не виявлятиму до людей милість; Я більше не маю до них терпимості або терпіння; Я по вінця сповнений крайнього ступеня огиди та антипатії до них», такі заяви викличуть суперечність глибоко в серцях людей. Деякі з них навіть скажуть: «Ти більше не мій Бог; Ти більше не той Бог, за яким я хочу слідувати. Якщо Ти таке кажеш, то Ти більше не можеш бути моїм Богом, і мені не потрібно надалі йти за Тобою. Якщо Ти більше не даватимеш мені милості, любові та терпимості, тоді я перестану слідувати за Тобою. Якщо Ти будеш терпимим до мене нескінченно, завжди будеш терплячим зі мною і дозволиш мені побачити, що Ти є любов, що Ти є терпіння і що Ти є терпимість, лише тоді я зможу слідувати за Тобою, і лише тоді я зможу з упевненістю йти за Тобою до кінця. Оскільки я маю Твої терпіння й милість, мій непослух і мої провини можуть бути прощені й помилувані нескінченно, і я можу грішити будь-де та будь-коли, сповідатися і бути помилуваним будь-де та будь-коли і гнівити Тебе будь-де та будь-коли. Ти не повинен мати якісь думки або робити будь-які висновки про мене». Хоча жоден із вас, можливо, не думає про це настільки суб’єктивно чи свідомо, щоразу, коли ти розглядаєш Бога як інструмент, який можна використовувати для прощення твоїх гріхів, або як об’єкт, який можна використовувати для отримання прекрасного місця призначення, ти вже ненароком поставив живого Бога в опозицію до себе як свого ворога. Ось що Я бачу. Ти можеш і надалі повторювати такі речі, як: «Я вірю в Бога», «Я прагну істини», «Я хочу змінити свій характер», «Я хочу звільнитися від впливу темряви», «Я хочу догодити Богу», «Я хочу коритися Богу», «Я хочу бути вірним Богу та добре виконувати свій обов’язок» тощо. Однак, хоч би якими милозвучними не були твої слова, скільки б теорії ти не знав і наскільки б величною та гідною не була ця теорія, факт залишається фактом: серед вас уже багато тих, хто навчився використовувати правила, вчення, теорії, які ви опанували, щоб робити висновки про Бога, тим самим, природно, ставлячи Його в опозицію до себе. Хоча ти й опанував букви та вчення, ти насправді не ввійшов у реальність істини, тому тобі дуже важко наблизитися до Бога, пізнати Його та зрозуміти Його. Це так плачевно!

У одному відео Я бачив таку сцену: у кількох сестер був примірник книги «Слово з’являється в плоті», і вони тримали її дуже високо; вони піднімали цю книгу поміж собою, високо над головою. Хоча це був лише образ, те, що він викликав у Мені, не було образом; радше, це змусило Мене замислитися про таке: те, що кожна людина високо тримає у своєму серці, – це не слово Боже, а книга слова Божого. Це питання, яке є вкрай сумним. Такий учинок геть не дорівнює тому, щоб високо тримати Бога, тому що ваш брак розуміння Бога дійшов уже до того, що навіть дуже

очевидне питання, вкрай незначне питання, змушує вас вигадувати свої власні поняття. Коли Я запитую вас про щось і говорю з вами серйозно, ви відповідаєте здогадами та власними фантазіями; деякі з вас навіть обирають сумнівний тон і відповідають на Мої запитання власними запитаннями. Це ще ясніше говорить Мені, що Бог, у якого ви вірите, не є істинним Богом. Стільки років читаючи слова Божі, ви використовуєте їх, Божу роботу та інші вчення, щоб вкотре робити висновки про Нього. Що більше, ви ніколи навіть не намагаєтеся зрозуміти Бога; ви ніколи не намагаєтеся з'ясувати Його наміри, зрозуміти Його ставлення до людей або збагнути, як Бог мислить, чому Він сумний, чому Він гнівається, чому Він відкидає людей та інші подібні запитання. Крім того, ще більше людей вважають, що Бог завжди був мовчазним, тому що Він просто спостерігає за різними діями людства, не маючи до них жодного ставлення або ідей про них. Ще одна група людей вважає, що Бог не промовляє ні звуку, тому що Він змирився, залишається мовчазним, тому що чекає або тому, що Він не має жодного ставлення; вони гадають, що оскільки ставлення Бога вже було детально описане в книзі та в усій повноті виражене людству, то немає необхідності розповідати про нього людям знову і знову. Хоча Бог мовчить, у Нього однаково є ставлення і точка зору, а також стандарт, відповідати якому Він вимагає від людей. Хоча люди не намагаються зрозуміти Його або шукати Його, ставлення Бога є дуже чітким. Уявіть когось, хто колись пристрасно слідував за Богом, але потім, у якийсь момент, залишив Його та пішов. Якщо ця людина зараз захоче повернутися, то, як це не дивно, ви не знаєте, якою була б точка зору Бога або яким було б Його ставлення. Хіба це не вкрай сумно? Справа в тому, що це доволі поверхове питання. Якби ви справді розуміли Боже серце, ви знали б Його ставлення до такої людини, і ваша відповідь була б однозначною. Оскільки ви не знаєте, дозвольте Мені вам розповісти.

Ставлення Бога до тих, хто тікає під час Його роботи

Такі люди є всюди: після того, як вони переконалися в Божому шляху, з різних причин вони мовчки, не прощаючись, ідуть і роблять все, чого забажає їхнє серце. Наразі ми не будемо заглиблюватися в причини, з яких ці люди йдуть; спершу ми розглянемо, яким є ставлення Бога до таких людей. Воно дуже чітке. З того моменту, як ці люди йдуть, в очах Бога закінчується період їхньої віри. Не сама людина завершує його, а Бог. Те, що ця людина залишила Бога, означає, що вона вже відкинула Бога, що вона більше не хоче Його й не приймає Божого спасіння. Оскільки такі люди не хочуть Бога, чи може Він ще їх хотіти? Більше того, коли такі люди мають подібне ставлення, подібний погляд і твердо вирішили залишити Бога, вони вже розгнівали Божий характер. І це незважаючи на те, що вони, можливо, не розлютились і не лаяли Бога, незважаючи на те, що вони, можливо, не поводилися мерзенно чи надмірно, і незважаючи на те, що ці люди думають: «Якщо настане день, коли я вже достатньо нагуляюсь на волі або коли я все ще потребуватиму

Бога для чогось, я повернуся. Або якщо Бог покличе мене, я повернуся», або вони кажуть: «Коли мені зовні буде завдано болю, або коли я побачу, що зовнішній світ занадто темний і занадто лихий, і я більше не хотітиму пливти за течією, я повернуся до Бога». Попри те, що ці люди подумки розрахували, коли саме вони повернуться, і попри те, що вони спробували залишити двері прочиненими для свого повернення, вони не розуміють, що у що б вони не вірили та як би вони не планували, все це лише сприймання бажаного за дійсне. Їхня найбільша помилка полягає в тому, що вони не усвідомлюють, як їхнє бажання піти змушує Бога почуватися. З того моменту, як вони вирішили покинути Бога, Він цілковито залишає їх; на той час у Своєму серці Він уже визначив результат такої людини. Що це за результат? Він полягає в тому, що ця людина буде однією з мишей, а тому загине разом із ними. Отже, люди часто спостерігають таку ситуацію: хтось залишає Бога, але при цьому не отримує покарання. Бог діє згідно зі Своїми власними принципами; деякі речі можна побачити, тоді як інші укладаються лише в Божому серці, тому люди не можуть бачити результатів. Та частина, яку видно людям, не обов'язково є справжньою стороною речей, але інша сторона, – та, яку ти не бачиш, – справді містить істинні найщиріші думки та висновки Бога.

Люди, які тікають під час Божої роботи, – це ті, хто залишає істинний шлях

Чому Бог може так серйозно карати людей, які тікають під час Його роботи? Чому Він так сильно на них гнівається? Перш за все, ми знаємо, що Божий характер – це велич і гнів; Він не вівця, яку будь-хто може зарізати, і тим більше не маріонетка, якою люди можуть керувати, як їм заманеться. Він також не порожнє місце, яким можна маніпулювати. Якщо ти справді віриш, що Бог існує, тоді ти повинен мати богобоязливе серце, і ти повинен знати, що Його сутність не можна гнівити. Цей гнів може бути спричинений словом, або, можливо, думкою, або, можливо, якоюсь мерзенною поведінкою, або, можливо, навіть формою незначного вчинку чи поведінкою, прийнятною з погляду людської етики; або, можливо, він спровокований ученням або теорією. Однак, якщо ти вже розгнівив Бога, твою можливість утрачено, і настали твої останні дні. Це жахлива річ! Якщо ти не розумієш, що Бога не можна ображати, то, можливо, ти не боїшся Його, і, можливо, регулярно ображаєш Його. Якщо ти не знаєш, як боятися Бога, тоді ти нездатний боятися Бога, і ти не знатимеш, як поставити себе на шлях простування Божим шляхом – страху перед Богом і втечі від злого. Щойно ти усвідомиш і зрозумієш, що Бога не можна ображати, ти дізнаєшся, що таке боятися Бога, а від злого втікати.

Простування шляхом страху перед Богом і втечі від злого не обов'язково пов'язане з тим, як багато істини ти знаєш, скільки випробувань ти пройшов або наскільки тебе дисциплінovано. Радше це залежить від того ставлення, яке ти маєш до Бога у своєму серці, і від того, яку сутність ти виражаєш. Сутність людей

та їхні суб'єктивні ставлення – ось що важливо, ось що має вирішальне значення. Що ж до тих, хто зрікся Бога й залишив Його, їхнє презирливе ставлення до Нього та їхні серця, які зневажають істину, вже розгнівали Його характер, тому в тому, що стосується Бога, їх ніколи не буде пробачено. Вони знали про існування Бога, отримали звістку про те, що Він уже прийшов, і навіть пізнали на власному досвіді нову Божу роботу. Їхній відхід не був наслідком введення в оману або запаморочення розуму, і тим більше ніхто не змушував їх піти. Радше вони свідомо та з ясним розумом вирішили залишити Бога. Їхній відхід не був наслідком збивання на манівці, їх ніхто не виганяв. Тому в очах Бога вони не ягнята, що відбилися від стада, і тим більше не блудні сини, що збилися зі шляху. Вони пішли безкарно, і такий стан, така ситуація гніває Божий характер, і саме через цей гнів Він видає їм безнадійні результати. Хіба такий результат не є страшним? Отже, якщо люди не знають Бога, вони можуть Його образити. І це не дрібниця! Якщо люди не сприймають Боже ставлення серйозно та досі вірять, що Він із нетерпінням чекає на їхнє повернення, тому що вони – одні з Його заблудлих овечок, і Він досі чекає, коли вони змінять свою думку, то дні їхнього покарання уже близько. Бог не просто відмовиться прийняти їх, – враховуючи, що вони вже вдруге гнівають Його характер, справа ще жахливіша! Своїм нешанобливим ставленням ці люди вже порушили Божі адміністративні постанови. Чи Він однаково їх прийме? У Своєму серці Бог дотримується таких принципів щодо цього питання: якщо хтось досяг упевненості в тому, що є істинним шляхом, і попри це все ще може свідомо та з ясним розумом відкинути Бога і відійти від Бога, то Він перекриє такій людині шлях до спасіння, і для цієї людини ворота в Царство відтепер будуть зачинені. Коли ця людина знову постукає, Бог не відчинить дверей; ця людина залишиться за дверима назавжди. Можливо, дехто з вас читав у Біблії історію Мойсея. Після того як Мойсея помазав Бог, двісті п'ятдесят князів громади висловили непокору Мойсею через його дії та з різних інших причин. Кому вони відмовилися коритися? Не Мойсею. Вони відмовилися коритися Божим влаштуванням; вони відмовилися коритися Божій роботі в цьому питанні. Вони сказали таке: «Ви занадто багато на себе берете, адже вся громада свята, кожен із них, і Єгова серед них». Чи ці слова та рядки дуже серйозні з людської точки зору? Вони несерйозні. Принаймні буквальне значення цих слів несерйозне. У юридичному сенсі вони не порушують жодних законів, адже на самій поверхні це не ворожі слова чи вирази, і тим паче вони не мають відтінку богозневаги. Це просто звичайні речення, і не більше. Чому ж тоді ці слова можуть викликати в Бога таку лють? Усе тому, що вони були промовлені не до людей, а до Бога. Виражені в них ставлення та характер – ось що сердить Божий характер, і вони спокушають Божий характер, який спокушати не можна. Усі ми знаємо, який кінець спіткав тих князів громади. Що стосується людей, які залишили Бога, якою є їхня точка зору? Яким є їхнє ставлення? І чому їхня точка зору та ставлення змушують Бога поводитися з ними таким чином?

Причина в тому, що, хоча вони ясно знають, що Він – Бог, вони однаково обирають Його зрадити, і саме тому вони цілковито позбавлені шансів на спасіння. Як написано в Біблії: «Бо як ми грішимо самовільно, одержавши пізнання правди, то вже за гріхи не знаходиться жертви» (До Євреїв 10:26). Чи маєте ви тепер чітке розуміння цього питання?

Долі людей визначаються їхнім ставленням до Бога

Бог є живим Богом, і так само, як люди поводяться по-різному в різних ситуаціях, Його ставлення до цих учинків відрізняється, тому що Він не маріонетка та не порожнє місце. Пізнання Божого ставлення – гідне прагнення для людства. Люди повинні дізнатися, як, пізнаючи Боже ставлення, вони можуть здобути знання про Божий характер і зрозуміти Його серце. Мірою того, як ти поступово почнеш розуміти Боже серце, тобі вже не здаватиметься, що боятися Його, а від злого втікати, – це таке важкоздійсненне завдання. Що більше, коли ти таки зрозумієш Бога, ти будеш не такий схильний робити висновки про Нього. Щойно ти перестанеш робити висновки про Бога, ти будеш менш схильний ображати Його й навіть не помітиш, як Бог приведе тебе до пізнання Його; це сповнить твоє серце благоговінням перед Ним. Тоді ти перестанеш визначати Бога через засвоєні тобою вчення, букви та теорії. Натомість, постійно шукаючи в усьому Божі наміри, ти мимоволі станеш людиною, яка Богу до душі.

Божа робота невидима й недоторканна для людей, але, що стосується Його, то дії кожної людини – як ставлення всього людства до Нього – не просто відчутні для Бога, а й видимі для Нього. Це те, що кожен повинен усвідомити та дуже чітко розуміти. Можливо, ти повсякчас запитуєш себе: «Чи знає Бог, що я тут роблю? Чи знає Він, про що я зараз думаю? Може, Він знає, а може, й не знає». Якщо ти обереш таку точку зору, слідуючи за Богом і вірячи в Нього, і водночас сумніваючись у Його роботі та Його існуванні, тоді рано чи пізно настане день, коли ти спровокуєш Його гнів, адже ти вже балансуєш на краю небезпечної прірви. Я бачив людей, які багато років вірили в Бога, але так і не здобули реальності істини, а тим більше не зрозуміли Божу волю. Ці люди не роблять жодного поступу в своєму житті та духовному стані, дотримуючись лише поверхових учень. Це тому, що такі люди ніколи не сприймали слово Боже як саме життя, вони ніколи не стикалися з Його існуванням та не приймали його. Чи ти думаєш, що, бачачи таких людей, Бог відчуває радість? Чи втішають вони Його? Отже, саме те, як люди вірять у Бога, вирішує їхню долю. Що ж до того, як люди шукають Бога та як наближаються до Нього, то ставлення людей має першорядне значення. Не нехтуй Богом так, ніби Він просто порожнє місце, уявна примара у твоїй голові; завжди думай про Бога, в якого ти віриш, як про живого Бога, реального Бога. Він не сидить десь там, на третьому небі, без діла. Натомість Він постійно зазирає в серце кожного, спостерігає за тим, що ти замислив, стежить за кожним твоїм найменшим

словом і найменшим учинком, спостерігає за тим, як ти поводишся, і бачить твоє ставлення до Нього. Незалежно від того, чи готовий ти віддати себе Богові чи ні, вся твоя поведінка й твої найпотаємніші думки та ідеї лежать перед Ним, наче на долоні, та розглядаються Ним. Через твою поведінку, твої вчинки й твоє ставлення до Нього, Божа думка про тебе та Його ставлення до тебе постійно змінюються. Я хотів би дати деяким людям одну пораду: не віддавайтеся в руки Бога, наче немовлята, так, ніби Він повинен захоплюватися тобою, ніби Він ніколи не може тебе полишити, і так, ніби Його ставлення до тебе є непохитним та ніколи не може змінитися, і Я раджу тобі покинути мріяти! Бог праведний у Своєму ставленні до кожної людини, і Він щирий у Своєму підході до роботи завоювання і спасіння людей. Це і є Його управління. Він ставиться до кожної людини серйозно, а не як до домашнього улюбленця, з яким можна гратися. Божа любов до людей – це не балування чи потурання всім примхам, а Його милість і терпимість до людства не є поблажливими чи несвідомими. Навпаки, любов Бога до людей передбачає дбайливість, жалість та повагу до життя; Його милість і терпимість виражають Його очікування від них і є тим, що потрібно людству, щоб вижити. Бог живий і Бог реально існує; Його ставлення до людства є принциповим, а не збіркою догматичних правил, і може змінюватися. Його наміри щодо людства поступово змінюються і з часом перетворюються залежно від обставин, що постають, та відповідно до ставлення кожної людини. Тому в своєму серці ти повинен з абсолютною ясністю знати, що сутність Бога незмінна, і що Його характер буде проявлятися в різний час і за різних обставин. Ти можеш не вважати це питання серйозним і використовувати свої особисті переконання, уявляючи, як Бог повинен чинити. Однак бувають часи, коли правильною є точка зору полярно протилежна твоїй, і, використовуючи свої особисті переконання у спробі оцінити Бога, ти вже розгнівав Його. Це тому, що Бог діє не так, як ти це собі уявляєш, і Він не ставитиметься до цього питання так, як ти кажеш. Тому я нагадую тобі, щоб ти був обачним і розсудливим у своєму підході до всього, що тебе оточує, та навчився дотримуватися принципу простування Божим шляхом в усьому, а саме: Бога боятися, а від злого втікати. Ти повинен виробити тверде розуміння в питаннях Божої волі та Божого ставлення, ти повинен знайти просвітлених людей, які донесуть до тебе ці питання, і ти маєш щиро цього прагнути. Не сприймай Бога своєї віри як маріонетку, – не суди про Нього на власний розсуд, не роби довільних висновків про Нього та стався до Нього з повагою, на яку Він заслуговує. Поки Бог несе тобі спасіння та визначає твій результат, Він може дарувати тобі милість, або терпимість, або суд і кару, але в будь-якому разі Його ставлення до тебе не є незмінним. Воно залежить від твого власного ставлення до Нього, а також від твого розуміння Його. Не дозволяй одному швидкоплинному аспекту свого знання чи розуміння Бога визначати Його навіки. Не вір у мертвого Бога; вір у Бога живого. Запам’ятай це! Хоча Я вже обговорював тут деякі істини – істини, які ви повинні

були почути, – у світлі вашого нинішнього стану та наявного духовного стану Я поки що не висуватиму до вас жодних більших вимог, щоб не притлумити ваш ентузіазм. Це могло б сповнити ваші серця занадто похмурим настроєм і змусити вас відчути надто сильне розчарування у Богові. Натомість, Я сподіваюся, ви можете використати любов до Бога, яка є у ваших серцях, і застосувати шанобливе ставлення до Бога, простуючи шляхом, що лежить попереду. Не мудруйте з цим питанням про те, як вірити в Бога; поставтеся до нього, як до одного з найбільших питань. Помістіть його в своє серце, втілюйте його в життя та пов'язуйте його з реальним життям; схвалюйте його не тільки на словах, – адже це питання життя і смерті, і воно визначатиме вашу долю. Не ставтеся до нього як до жарту чи дитячої забавки! Після того, як Я сьогодні поділився з вами цими словами, мені цікаво, скільки з них збагнув ваш розум. Чи хочете ви поставити якісь запитання щодо того, що Я сьогодні тут сказав?

Хоча ці теми дещо нові й дещо віддалені від ваших поглядів, від ваших звичайних занять і від того, на що ви зазвичай звертаєте увагу, Я гадаю, що після того, як ви якийсь час про них поспілкуєтеся, у вас сформується загальне розуміння всього, що Я тут сказав. Усі ці теми дуже нові й такі, над якими ви ніколи раніше не замислювалися, тому Я сподіваюся, що вони жодним чином не додадуть ваги вашому тягарю. Я кажу ці слова сьогодні не для того, аби вас налякати, і не як спосіб розібратися з вами; радше Моя мета – допомогти вам зрозуміти реальні факти про правду. Оскільки між людством і Богом існує розбіжність, хоча люди й вірять у Бога, вони ніколи не розуміли Його та не знали Його ставлення. Люди також ніколи не виявляли особливого захвату щодо Божого ставлення. Радше, вони вірили й діяли наосліп і були недбалими у своєму знанні та розумінні Бога. Тому Я відчуваю себе зобов'язаним прояснити для вас ці питання і допомогти вам зрозуміти, що це за Бог, у якого ви вірите, а також про що Він думає, яким є Його ставлення в Його поводженні з різними видами людей, наскільки ви далекі від виконання Його вимог і наскільки великою є невідповідність між вашими діями та стандартом, якого Він вимагає. Мета інформування вас про ці речі полягає в тому, щоб дати вам мірило, яким ви можете себе вимірювати, аби ви знали, до яких наслідків привела дорога, якою ви простуєте, чого ви не здобули на цьому шляху та до яких сфер ви просто не долучились. Спілкуючись поміж собою, ви зазвичай розмовляєте на кілька поширених тем, які є дуже вузькими за охопленням та поверховими за змістом. Існує прогалина, розрив між тим, що ви обговорюєте, і Божими намірами, а також між вашими обговореннями та масштабом і стандартом Божих вимог. Продовжуючи діяти так і надалі, з часом ви дедалі більше відхилятиметеся від Божого шляху. Ви просто берете поточні висловлювання Бога і перетворюєте їх на об'єкти поклоніння, розглядаючи їх як ритуали та розпорядження. І це все, що ви робите! Насправді Богові просто немає місця у ваших серцях, і Він так ніколи й не отримав ваших сердець. Дехто вважає, що

пізнати Бога дуже важко, і це правда. Це важко. Якщо людей змусити виконувати їхні обов'язки, доводити ззовні справи до кінця та багато працювати, вони думатимуть, що вірити в Бога дуже легко, оскільки все це в межах людських можливостей. Однак щойно заходиться про наміри Бога та Його ставлення до людства, то, з погляду кожного, все дійсно стає дещо складнішим. Це тому, що йдеться про розуміння людьми істини та їхнє входження в реальність, тож, звичайно, існуватиме певний ступінь складності! Тим не менш, щойно ви пройдете крізь перші двері та почнете досягати входження, все ставатиме дедалі простішим.

Відправна точка для страху перед Богом – це ставитися до Нього як до Бога

Нещодавно хтось запитав: як так виходить, що навіть попри те, що ми знаємо про Бога більше за Йова, ми однаково Його не шануємо? Ми вже трохи торкалися цієї теми раніше. Насправді ми також вже обговорювали сутність цього питання, яка полягає в тому, що, хоча Йов тоді не знав Бога, він однаково ставився до Нього як до Бога та вважав Його Владикою неба, землі та всього сущого. Йов не вважав Бога за ворога; навпаки, він поклонявся Йому як Творцю всього сущого. Чому в наші дні люди так опираються Богу? Чому вони не здатні шанувати Його? Одна з причин полягає в тому, що вони були глибоко зіпсовані сатаною, і з такою глибоко вкоріненою сатанинською природою вони стали ворогами Бога. Отже, навіть якщо вони вірять у Бога й визнають Бога, вони однаково здатні чинити Йому опір та ставити себе в опозицію до Нього. Це зумовлено людською природою. Інша причина полягає в тому, що, попри свою віру в Бога, люди просто не ставляться до Нього як до Бога. Натомість вони вважають Його супротивником людства, розглядають Його як свого ворога та відчувають, що вони непримиренні з Богом. Усе так просто. Хіба це питання не порушувалось на нашій попередній зустрічі? Поміркуйте над цим: хіба не це є причиною? Ти можеш володіти дещицею знань про Бога, але що це знання тягне за собою? Хіба не про це всі говорять? Хіба не це сказав тобі Бог? Ти обізнаний лише з теоретичними та доктринальними аспектами цього, але чи поціновував ти колись справжнє обличчя Бога? Ти маєш суб'єктивне знання? Ти маєш практичні знання та досвід? Якби Бог не сказав це тобі, чи міг би ти це знати? Твої теоретичні знання не відображають реальних знань. Коротко кажучи, хай там скільки ти знаєш і хай там як ти про це дізнався, доки ти не здобув реального розуміння Бога, Він буде твоїм ворогом, і доки ти насправді не почнеш ставитися до Бога як до Бога, Він протистоятиме тобі, адже ти – втілення сатани.

Коли ти разом із Христом, можливо, ти можеш подавати Йому їжу тричі на день, або, можливо, подавати Йому чай та задовольняти Його життєві потреби; тобі здаватиметься, що ти ставився до Христа як до Бога. Коли щось стається, людські погляди завжди суперечать точці зору Бога; люди завжди не можуть зрозуміти та

прийняти Божу точку зору. Хоча зовні люди можуть ладнати з Богом, це не означає, що вони з Ним сумісні. Щойно щось трапляється, спливає істинне обличчя непослуху людства, підтверджуючи тим самим ворожість, що існує між людьми та Богом. Ця ворожість полягає не в тому, що Бог протистоїть людям або Бог хоче бути ворожим до них, і не в тому, що Він ставить їх в опозицію до Себе, а потім поводиться з ними відповідно. Тут радше справа у цій сутності, яка є протилежною Богу та яка чаїться в суб'єктивній волі людей та у їхній підсвідомості. Оскільки люди розглядають усе, що приходить від Бога, як об'єкти для своїх досліджень, їхня реакція на те, що приходить від Бога, і на все, що пов'язане з Богом, полягає, передусім, у тому, щоб висувати здогади, сумніватись, а потім швидко зайняти позицію, яка суперечить та протистоїть Богу. Невдовзі вони переносять негативний настрій у суперечки чи змагання з Богом, доходячи аж до того, що сумніваються навіть, чи варто слідувати за таким Богом. Незважаючи на те, що здоровий глузд підказує їм, що так чинити не слід, вони, всупереч собі, однаково вирішать це зробити, причому так, що без вагань робитимуть це до самого кінця. Наприклад, якою є перша реакція деяких людей, коли вони чують чутки або наклепницькі розмови про Бога? Їхня перша реакція – замислитись, чи правдиві ці чутки чи ні, і чи існують ці чутки чи ні, а потім зайняти вичікувальну позицію. Потім вони починають думати: «Це неможливо перевірити. Чи справді таке сталося? Чи правдивою є ця чутка чи ні?». Хоча зовні такі люди цього не виказують, у своїх серцях вони вже почали сумніватися та вже почали заперечувати Бога. У чому сутність такого ставлення та такої точки зору? Хіба це не зрада? Поки вони не зіткнулися з цим питанням, ти не можеш знати, якими є точки зору цих людей; здається, що вони не перебувають у конфлікті з Богом та не вважають Його ворогом. Однак, щойно вони стикаються з проблемою, вони одразу пристають на бік сатани та виступають проти Бога. Про що це свідчить? Це свідчить про те, що люди та Бог протистоять одне одному! Справа не в тому, що Бог вважає людство ворогом, а в тому, що сама сутність людства є ворожою до Бога. Як би довго людина не слідувала за Ним або яку б велику ціну не заплатила, і незалежно від того, як вона славить Бога, як, можливо, утримується від того, щоб Йому опиратись, і навіть від того, як наполегливо вона спонукає себе любити Бога, вона ніколи не зможе ставитися до Бога як до Бога. Хіба це визначається не людською сутністю? Якщо ти ставишся до Нього як до Бога та щиро віриш, що Він – Бог, хіба ти можеш усе ще сумніватися в Ньому? Хіба в твоєму серці ще можуть залишатися «знаки запитання» щодо Нього? Їх уже не може там бути, чи не так? Тенденції цього світу такі лихі, і цей людський рід також; тож як ти можеш не мати про них жодних уявлень? Ти сам такий нечестивий, тож як це так, що ти не маєш про це уявлення? І все-таки, всього кілька чуток і трохи наклепу можуть породити такі величезні уявлення про Бога та спонукати тебе науявляти стільки всього, що лише свідчить, наскільки незрілим є твій духовний стан! Якесь «дзижчання» кількох комарів та

кількох огидних мух – невже це все, що потрібно, щоб тебе ошукати? Що ж це за людина? Чи знаєш ти, що Бог думає про таких людей? Насправді Боже ставлення є дуже чітким у тому, як Він поводиться з ними. Просто Божий підхід до таких людей – це їх ігнорувати, Він не звертає на них жодної уваги та не сприймає цих невігласів серйозно. Чому так? Тому що у Своєму серці Бог ніколи не планував здобути цих людей, які заприсяглися бути ворожими до Нього аж до кінця та які ніколи не планували шукати шляху бути з Ним сумісними. Можливо, ці слова, які Я промовив, можуть образити деяких людей. Чи готові ви завжди дозволяти Мені ображати вас таким чином? Так це чи ні, але все, що Я кажу, – правда! Якщо Я завжди ображатиму вас і викриватиму ваші шрами, чи вплине це на піднесений образ Бога, який ви зберігаєте у своїх серцях? (Не вплине.) Я згоден, що не вплине, адже у ваших серцях просто немає Бога. Піднесений Бог, який живе у ваших серцях, – той, якого ви так ревно захищаєте та оберігаєте, – просто не є Богом. Він радше є плодом людської уяви; його просто не існує. А отже, тим краще буде, якщо Я дам вам відповідь на цю загадку; хіба це не розкриває правду в усій повноті? Справжній Бог не такий, яким Його уявляють люди. Я сподіваюся, що ви зможете зіткнутися з цією реальністю, і це допоможе вам у пізнанні Бога.

Люди, які не визнані Богом

Є люди, чию віру ніколи не було визнано в Божому серці. Іншими словами, Бог не визнає, що вони є Його послідовниками, оскільки Він не схвалює їхні переконання. Ідеї та погляди цих людей ніколи не змінювалися, скільки б років вони не слідували за Богом; вони подібні до безбожників, вони дотримуються принципів і способів ведення справ безбожників, а також законів виживання та віри безбожників. Вони ніколи не приймали слово Боже як своє життя, ніколи не вірили, що слово Боже – це істина, ніколи не мали наміру прийняти Боже спасіння та ніколи не визнавали Бога своїм Богом. Вони вважають віру в Бога чимось на кшталт аматорського захоплення, розглядаючи Його просто як духовну поживу; тому вони не вважають за потрібне намагатися зрозуміти Божий характер або сутність. Можна сказати, що все, що стосується істинного Бога, не має нічого спільного з цими людьми; вони не зацікавлені в цьому та не завдають собі клопоту звертати на це увагу. Це відбувається тому, що глибоко в їхніх серцях наполегливий голос постійно повторює: «Бог невидимий, недоторканний і взагалі не існує». Вони вважають, що спроби зрозуміти такого Бога не варті їхніх зусиль, і що, роблячи це, вони б ошукували самих себе. Вони вважають, що просто визнаючи Бога на словах, не обираючи жодної реальної позиції та не долучаючись до жодних реальних дій, вони поводяться дуже кмітливо. Як Бог дивиться на таких людей? Він вважає їх безбожниками. Деякі люди запитують: «Чи можуть безбожники читати слова Божі? Чи можуть вони виконувати свої обов’язки? Чи можуть вони вимовляти слова: “Я житиму для Бога”?». Люди часто бачать лише зовнішні прояви інших людей; вони

не бачать людської сутності. Однак Бог не дивиться на ці поверхові вистави; Він бачить лише внутрішню сутність людей. Отже, саме таке ставлення та визначення Бог має для цих людей. Ці люди кажуть: «Чому Бог робить це? Чому Бог робить те? Я не можу зрозуміти цього; я не можу зрозуміти того; це не відповідає людським уявленням; Ти мусиш мені це пояснити…». У відповідь Я запитую: чи справді необхідно роз'яснювати тобі ці питання? Чи справді ці питання якось тебе стосуються? За кого ти себе маєш? Звідки ти походиш? Чи дійсно ти маєш право вказувати Богові? Ти віриш у Нього? Чи визнає Він твою віру? Оскільки твоя віра не має нічого спільного з Богом, яке тобі діло до Його справ? Ти не знаєш, яке місце ти посідаєш у Божому серці, тому яке право ти маєш вести з Ним діалог?

Напутні слова

Хіба ви не відчуваєте дискомфорт, почувши ці зауваження? Хоча ви, можливо, не бажаєте їх слухати або не хочете їх приймати, все це – факти. Оскільки роботу на цьому етапі повинен виконати Бог, якщо тебе не хвилюють Його наміри, не турбує Його ставлення, і ти не розумієш Його сутності та характеру, то, зрештою, саме ти опинишся в програші. Не звинувачуйте Мої слова в тому, що їх важко почути, і не звинувачуйте їх у тому, що вони охолоджують ваш запал. Я кажу правду; Я не маю наміру вас знеохотити. Про що б Я вас не просив і яким би чином від вас не вимагалося це виконати, Я сподіваюся, що ви підете правильною дорогою, послідуєте Божим шляхом і ніколи не схибите з нього. Якщо ти не чиниш згідно з Божим словом або не дотримуєшся Його шляху, то немає жодного сумніву в тому, що ти повстаєш проти Бога та збився з правильного шляху. Отже, я відчуваю, що є деякі питання, які Я повинен вам прояснити, і що Я повинен змусити вас вірити беззастережно, чітко й без тіні сумніву, і допомогти вам ясно зрозуміти Боже ставлення, Його наміри, те, як Він удосконалює людей та яким чином Він визначає людські результати. Якщо настане день, коли ти не зможеш стати на цей шлях, тоді Я не несу жодної відповідальності, адже ці слова вже були сказані тобі дуже чітко. Що ж до того, як ти поводишся зі своїм власним результатом, то це питання, яке залежить виключно від тебе. Щодо результатів різних типів людей, то Бог ставиться до них по-різному, Він має власні способи їх оцінювання, а також Свій власний стандарт вимог до них. Його стандарт для оцінювання людських результатів справедливий до кожного – у цьому немає жодного сумніву! Тому страхи деяких із вас є зайвими. Тепер ви відчуваєте полегшення? Це все на сьогодні. До побачення!

17 жовтня 2013 року

Божа робота, Божий характер і Сам Бог I

Сьогодні ми спілкуємося на важливу тему. Це тема, яка обговорювалася від самого початку Божої роботи й має дуже велике значення для кожної людини. Інакше кажучи, це питання, з яким під час віри в Бога зіткнеться кожна людина; це питання, з яким необхідно зіткнутися. Це ключове, неуникне питання, від якого людство не може ухилитися. Якщо говорити про важливість, що найважливіше для кожного віруючого в Бога? Дехто вважає, що найважливіше – це розуміння Божої волі; дехто переконаний, що найважливіше – це їсти й пити більше Божих слів; дехто відчуває, що найважливіше – це пізнати себе; інші дотримуються думки, що найважливіше – це знати, як знайти спасіння через Бога, як слідувати за Богом і як виконувати Божу волю. На сьогодні ми відкладемо всі ці питання. То що ж ми обговорюємо? Наша тема – Бог. Чи це найважливіша тема для кожної людини? Що включає в себе ця тема? Звісно, її ніяк не можна відокремлювати від Божого характеру, Божої сутності й Божої роботи. Тож сьогодні поговорімо на тему «Божа робота, Божий характер і Сам Бог».

Відколи люди почали вірити в Бога, вони стикалися з такими темами, як «Божа робота, Божий характер і Сам Бог». Коли йдеться про Божу роботу, дехто каже: «Божа робота виконується над нами; ми щодня її переживаємо, тож ми не те щоб незнайомі з нею». Коли заходить розмова про Божий характер, дехто каже: «Божий характер – це тема, яку ми вивчаємо, досліджуємо та на якій зосереджуємось усе своє життя, тож ми маємо бути з нею знайомі». Що ж до Самого Бога, то дехто каже: «Сам Бог – це той, за Ким ми слідуємо, у Кого ми віримо й Кого ми прагнемо; і так само ми не те щоб не знаємо про Нього». Бог ніколи не припиняв Свою роботу з моменту створення світу; протягом усієї Своєї роботи Він продовжував виявляти Свій характер і різними засобами говорив Своє слово. Водночас Він ніколи не припиняв виявляти людству Себе та Свою сутність, висловлюючи Свою волю щодо людини й те, що Він вимагає від людини. Отже, у буквальному сенсі ці теми ні для кого не є незнайомими. Проте людям, які сьогодні слідують за Богом, і Божа робота, Божий характер і Сам Бог насправді зовсім чужі. Чому це так? Переживаючи Божу роботу, людина також вступає в контакт із Богом, через що почувається так, ніби розуміє Божий характер або має певне знання про те, який він. Відповідно, людина не думає, що вона незнайома з Божою роботою чи Божим характером. Натомість людина думає, що вона добре знайома з Богом і багато розуміє про Нього. Однак наразі це розуміння Бога в багатьох не ширше за те, що вони прочитали в книгах, не виходить за рамки особистого досвіду, стримується уявою та передусім обмежується фактами, які вони можуть бачити на власні очі, – і все це дуже далеко від Самого правдивого Бога. І наскільки далеко це «далеко»? Можливо, людина й сама не впевнена, або, можливо, людина має слабке уявлення, здогад, – але коли йдеться про Самого Бога, то людське розуміння Його

надто віддалене від сутності Самого правдивого Бога. Ось чому, коли йдеться про таку тему, як «Божа робота, Божий характер і Сам Бог», для нас украй важливо спілкуватися систематично й конкретно.

Насправді Божий характер відкритий для всіх і не прихований, тому що Бог ніколи свідомо не уникав жодної людини й ніколи свідомо не прагнув приховати Себе, щоб не дати людям пізнати Його чи зрозуміти Його. Характер Бога завжди полягав у тому, щоб бути відкритим і прямо дивитися в обличчя кожній людині. У Божому управлінні Бог виконує Свою роботу, дивлячись кожному в обличчя, і Його робота виконується над кожною людиною. Виконуючи цю роботу, Він постійно виявляє Свій характер і постійно використовує Свою сутність, те, Хто Він є і чим володіє, щоб скеровувати й забезпечувати кожну людину. У кожен період і на кожній стадії, незалежно від того, хороші обставини чи погані, Божий характер завжди відкритий для кожної людини, і Його атрибути та природа завжди відкриті для кожної людини, так само як Його життя постійно й невпинно забезпечує та підтримує людство. Незважаючи на все це, для декого Божий характер залишається прихованим. Чому? Бо навіть хоча ці люди живуть у Божій роботі та слідують за Богом, вони ніколи не прагнули зрозуміти Бога й не хотіли пізнати Бога, не кажучи вже про те, щоб наблизитися до Бога. Для цих людей розуміння характеру Бога провіщає, що їхній кінець близький; воно означає, що вони ось-ось будуть засуджені та приречені Божим характером. Тому вони ніколи не бажали зрозуміти Бога чи Його характер, і так само вони ніколи не прагнули глибшого розуміння чи знання Божої волі. Вони не прагнуть осягнути Божу волю через свідому співпрацю – вони просто вічно втішаються тим, що роблять що хочуть, і ніколи від цього не втомлюються; вони вірять у Бога, у якого хочуть вірити; вірять у Бога, який існує лише в їхній уяві, Бога, який існує лише в їхніх уявленнях; і вони вірять у Бога, який невіддільний від них у їхньому повсякденному житті. Коли йдеться про Самого правдивого Бога, вони абсолютно зневажливі та не мають бажання зрозуміти Його чи прислухатися до Нього, і тим більше вони не хочуть наблизитися до Нього. Вони лише використовують слова, сказані Богом, щоб прикрасити себе, обгорнути себе. З їхньої точки зору, це вже робить їх успішними вірянами та людьми з вірою в Бога в серцях. У своїх серцях вони керуються своєю уявою, своїми уявленнями та навіть своїми власними визначеннями Бога. З іншого боку, Сам правдивий Бог не має з ними нічого спільного. Адже якби вони зрозуміли Самого правдивого Бога, зрозуміли істинний характер Бога та зрозуміли, Хто є Бог і чим володіє, це означало б, що їхні дії, їхня віра та їхні прагнення були б засуджені. Саме тому вони не бажають розуміти Божу сутність, не бажають і не хочуть активно шукати чи молитися, щоб краще зрозуміти Бога, краще пізнати Божу волю та краще зрозуміти Божий характер. Вони воліють, щоб Бог був чимось вигаданим, чимось порожнім і невизначеним. Вони воліють, щоб Бог був саме таким, яким вони Його собі уявляли, щоб Він був готовим виконувати їхні забаганки, невичерпним у

постачанні та завжди доступним. Коли вони хочуть утішитися Божою благодаттю, вони просять Бога бути цією благодаттю. Коли вони потребують Божого благословення, вони просять Бога бути цим благословенням. Коли вони стикаються з труднощами, вони просять Бога підбадьорити їх, стати щитом позаду них. Знання цих людей про Бога застрягло в межах благодаті та благословення. Їхнє розуміння Божої роботи, Божого характеру і Самого Бога також просто обмежене їхніми уявленнями, буквами та вченнями. Але є деякі люди, які палають бажанням зрозуміти характер Бога, хочуть по-справжньому побачити Самого Бога та справді зрозуміти Божий характер і те, Хто Він є і чим володіє. Ці люди перебувають у пошуках реальності істини й спасіння від Бога та прагнуть отримати завоювання, спасіння й удосконалення Богом. Вони серцем читають Боже слово, серцем цінують кожну ситуацію та кожну людину, подію й об'єкт, які Бог для них підготував, і вони моляться та шукають щиро. Що вони хочуть найбільше знати – так це Божу волю, а найбільше розуміти – істинний характер і сутність Бога, щоб більше не ображати Бога та щоб через свій досвід побачити більше Божої краси та Його істинної сторони. Це також для того, щоб у їхніх серцях існував справді реальний Бог і щоб Бог мав місце в їхніх серцях, так що вони більше не жили б серед фантазій, уявлень і невизначеності. Для цих людей причина, з якої вони мають настійне бажання зрозуміти Божий характер і Його сутність, полягає в тому, що Божий характер і сутність щосекунди потрібні людям у ході їхнього досвіду; саме Його характер і сутність постачають життя протягом усього життя людини. Щойно вони зрозуміють характер Бога, то зможуть краще шанувати Бога, краще сприяти Божій роботі, бути уважнішими до Божої волі та виконувати свій обов'язок якомога краще. Саме таким є ставлення двох типів людей до Божого характеру. Люди першого типу не хочуть розуміти Божий характер. Хоч вони й кажуть, що хочуть зрозуміти характер Бога, пізнати Самого Бога, побачити, Хто є Бог і чим володіє, і щиро цінувати Божу волю, у глибині душі вони воліють, щоб Бога не існувало. Це тому, що люди такого типу послідовно опираються Богу й не слухаються Його; вони борються з Богом за місце у власних серцях і часто сумніваються в існуванні Бога або навіть заперечують його. Вони не хочуть дозволити Божому характеру чи Самому дійсному Богу зайняти їхні серця. Вони хочуть лише вдовольняти власні бажання, фантазії й амбіції. Отже, ці люди можуть вірити в Бога, слідувати за Ним, а також відмовитися заради Нього від своїх сімей і роботи, але вони не зрікаються своїх лихих звичаїв. Деякі навіть крадуть або розтрачують пожертвування чи потай проклинають Бога, тоді як інші можуть використовувати своє становище, щоб раз за разом свідчити про себе, звеличувати себе та змагатися з Богом за людей і статус. Різними способами й заходами вони змушують людей поклонятися їм, постійно намагаючись залучати людей на свій бік і контролювати їх. Хтось навіть навмисно вводить людей в оману, щоб його вважали за Бога та ставилися до нього як до Бога. Вони б ніколи нікому

не сказали, що були розбещені – що вони також розбещені й бундючні, що не слід їм поклонятися та що як би добре вони не справлялися, це все завдяки Божій екзальтації й вони роблять те, що й так мусять робити. Чому вони цього не кажуть? Бо вони дуже бояться втратити своє місце в серцях людей. Ось чому такі люди ніколи не звеличують Бога й ніколи не свідчать про Бога, адже вони ніколи не намагалися зрозуміти Бога. Чи можуть вони пізнати Бога, не розуміючи Його? Це неможливо! Тож хоча слова в темі «Божа робота, Божий характер і Сам Бог», може, і прості, для кожної людини вони мають різне значення. Для того, хто часто не слухається Бога, опирається Богу й ворожий до Бога, ці слова провіщають осуд; тоді як той, хто прагне реальності істини й часто приходить до Бога, щоб шукати Божої волі, призвичаїться до таких слів, наче завжди з ними жив. Отже, серед вас є люди, у яких починає боліти голова, коли вони чують розмову про Божий характер і Божу роботу, їхні серця сповнюються опором, і їм стає вкрай тривожно. Але серед вас є й інші, які відчувають, що ця тема – саме те, що їм потрібно, бо ця тема для них така корисна. Це щось, чого не може бракувати в їхньому життєвому досвіді; це суть суті, основа віри в Бога й те, від чого людство не може відмовитися. Для всіх вас ця тема може здаватись і близькою, і далекою, невідомою, але знайомою. Але хай там що, це тема, яку кожен мусить слухати, мусить знати й мусить розуміти. Як би ти не мав із нею справу, як би ти на неї не дивився та як би її не розумів, важливість цієї теми не можна ігнорувати.

Бог виконував Свою роботу, відколи створив людство. На початку це була дуже проста робота, але, незважаючи на її простоту, вона містила прояви сутності й характеру Бога. Хоча зараз Божу роботу було піднесено та ця робота над кожною людиною, яка слідує за Ним, стала колосальною й конкретною, з великим виявленням Його слова, увесь цей час Божа іпостась була прихована від людства. Хоча Він ставав плоттю двічі, від часів біблійних оповідань до сучасних днів, хто колись бачив дійсну Божу іпостась? Виходячи з вашого розуміння, чи хтось колись бачив дійсну Божу іпостась? Ні. Ніхто не бачив дійсну Божу іпостась, а значить, ніхто ніколи не бачив істинну Божу особу. З цим погоджуються всі. Тобто справжню Божу іпостась, або Божого Духа, приховано від усього людства, включно з Адамом і Євою, яких Він створив, і включно з праведним Йовом, якого Він прийняв. Ніхто з них не бачив дійсну Божу іпостась. Але чому Бог свідомо приховує Свою дійсну іпостась? Деякі люди кажуть: «Бог боїться налякати людей». Інші кажуть: «Бог приховує Свою дійсну іпостась, бо людина замала, а Бог завеликий; люди не мають бачити Його, інакше вони помруть». Є також і ті, хто каже: «Бог щодня зайнятий управлінням Своєю роботою, і в Нього може не бути часу являтись іншим, щоб вони Його побачили». У що б ви не вірили, тут у Мене є висновок. У чому полягає цей висновок? У тому, що Бог просто не хоче, щоб люди бачили Його дійсну іпостась. Бог залишається прихованим від людства навмисно. Інакше кажучи, те, що люди не бачать Його дійсну іпостась, – це Божий намір. Це вже має бути всім

ясно. Якщо Бог ніколи нікому не відкривав Свою іпостась, то чи думаєте ви, що Божа іпостась існує? (Він існує.) Звісно, що Він існує. Існування Божої іпостасі – поза всяким сумнівом. А от те, наскільки великою є Божа іпостась чи як Він виглядає, – хіба це питання, які має розглядати людство? Ні. Відповідь негативна. Якщо Божа іпостась – тема, яку нам не слід розглядати, то що ж слід? (Божий характер.) (Божу роботу.) Однак перш ніж ми почнемо спілкуватися на офіційну тему, повернімося до того, що ми обговорювали хвилину тому: чому Бог ніколи не відкривав людству Свою іпостась? Чому Бог навмисно ховає від людства Свою іпостась? Є лише одна причина, і вона така: хоча людина, яку створив Бог, пережила тисячі років Його праці, немає жодної людини, яка знає Божу роботу, Божий характер і Божу сутність. Такі люди в очах Бога протистоять Йому, а Бог не являвся би людям, які вороже до Нього ставляться. Це єдина причина, чому Бог ніколи не відкривав людству Свою іпостась і чому Він навмисно затуляє від людства Свою іпостась. Чи тепер вам зрозуміла важливість знання характеру Бога?

Відколи існує Боже управління, Він завжди повністю присвячував Себе виконанню Своєї роботи. Хоч Він і приховував Свою іпостась від людини, Він завжди був поруч із людиною, виконуючи роботу над людиною, виявляючи Свій характер, скеровуючи все людство Своєю сутністю та виконуючи Свою роботу над кожною людиною через Свою могутність, Свою мудрість і Свою владу, таким чином породивши період Закону, період Благодаті та сьогоднішній період Царства. Хоча Бог приховує Свою іпостась від людини, Його характер, Його природа й атрибути, а також Його воля щодо людства беззастережно відкриваються людині, щоб вона їх побачила й пережила. Інакше кажучи, хоча людські істоти не можуть побачити чи торкнутися Бога, характер і сутність Бога, з якими стикається людство, безумовно, є проявами Самого Бога. Хіба це не істина? Незалежно від того, який спосіб чи ракурс Бог обирає для Своєї роботи, Він завжди обходиться з людьми через Свою істинну ідентичність, виконує покладену на Нього роботу й говорить ті слова, які неодмінно мусить сказати. З якого б положення не говорив Бог – Він може стояти на третьому небі, чи стояти в плоті, чи навіть як звичайна людина, – Він завжди говорить до людини всім Своїм серцем і всім Своїм розумом, без жодного обману чи приховування. Коли Він виконує Свою роботу, Бог виявляє Своє слово та Свій характер, а також показує, Хто Він є і чим володіє, без найменших застережень. Він скеровує людство Своїм життям, Своєю природою й атрибутами. Так людина пережила період Закону – епоху, що була колискою людства, – під проводом «невидимого й недоторканного» Бога.

Уперше Бог став плоттю після періоду Закону – втілення, яке тривало тридцять три з половиною роки. Для людини тридцять три з половиною роки – це довго? (Це недовго.) Оскільки тривалість життя людини зазвичай набагато перевищує тридцять із чимось років, для людини це не дуже довго. Але для втіленого Бога ці тридцять три з половиною роки були справді довгими. Він став людиною – звичайною

людиною, яка взяла на Себе Божу роботу та доручення. Це означало, що Йому довелося взятися за роботу, з якою звичайна людина не може впоратися, і водночас також терпіти страждання, яких звичайні люди не можуть витримати. Вага страждань, перенесених Господом Ісусом протягом періоду Благодаті, від початку Його роботи до того, як Він був прибитий до хреста, – це, може, і не те, що люди сьогодення могли б побачити особисто, але хіба ви не можете принаймні отримати уявлення про це з історій у Біблії? Незалежно від того, скільки деталей є в цих записаних фактах, загалом Божа робота в цей період була сповнена тягот і страждань. Для розбещеної людини тридцять три з половиною роки – це недовго; трохи страждання – це дрібниця. Але для святого, непорочного Бога, Якому довелося нести всі гріхи людства, їсти, спати й жити з грішниками, цей біль був неймовірно великим. Він – Творець, Володар усього сущого та Правитель усього, але коли Він прийшов у світ, Йому довелося витерпіти гноблення та жорстокість розбещених людей. Щоб завершити Свою роботу й урятувати людство з моря недолі, Він мав бути засуджений людиною й понести гріхи всього людства. Звичайні люди ніяк не можуть ні збагнути, ні оцінити масштаби страждань, через які Він пройшов. Про що свідчать ці страждання? Вони свідчать про відданість Бога людству. Вони символізують приниження, яких Він зазнав, і ціну, яку Він заплатив за спасіння людей, щоб викупити їхні гріхи та завершити цю стадію Своєї роботи. Вони також означають, що люди мали бути відкуплені Богом від хреста. Це ціна, заплачена кров'ю, життям, і ціна, яку не могла б собі дозволити жодна створена істота. Саме тому, що Він має Божу сутність і те, Хто є Бог і чим володіє, Він і зміг знести такі страждання та виконати роботу такого виду. Жодна істота, створена Ним, не змогла б зробити цього замість Нього. Це робота Бога протягом періоду Благодаті й одкровення Його характеру. Чи це відкриває щось про те, Хто є Бог і чим володіє? Чи варто це людського пізнання? Хоча в той період людина не бачила Божої іпостасі, але вона отримала Божу жертву за гріх і була відкуплена Богом від хреста. Людство може не бути незнайомим із роботою, яку Бог виконав протягом періоду Благодаті, але чи хтось знайомий із характером і волею, виявленими Богом протягом цього періоду? Людина просто знає про деталі Божої роботи протягом різних періодів і через різні шляхи, або вона знає про пов'язані з Богом історії, які відбувались у той самий час, коли Бог виконував Свою роботу. Ці деталі й історії – щонайбільше тільки якісь відомості чи легенди про Бога, і вони не мають нічого спільного з Божим характером і сутністю. Тож скільки б історій про Бога люди не знали, це не означає, що вони глибоко розуміють і знають Божий характер або Його сутність. Як і в період Закону, хоча люди в період Благодаті пережили безпосередню й близьку зустріч із Богом у плоті, їхні знання про характер і сутність Бога були практично відсутні.

У період Царства Бог знову став плоттю, так само, як і вперше. Протягом цього періоду роботи Бог досі беззастережно каже Своє слово, виконує роботу, яку Він

неодмінно мусить зробити, і виявляє те, Хто Він є і чим володіє. При цьому Він продовжує зносити й терпіти людський непослух і невігластво. Хіба й у цей період роботи Бог не виявляє постійно Свій характер і не висловлює Свою волю? Отже, від створення людини й дотепер Божий характер, Його природа й атрибути, Його воля завжди були відкриті для кожної людини. Бог ніколи навмисно не приховував Свою сутність, Свій характер або Свою волю. Просто людству байдуже, що робить Бог, яка Його воля, – тому людське розуміння Бога таке жалюгідне. Інакше кажучи, хоча Бог приховує Свою іпостась, Він теж у кожну мить стоїть поруч із людством, повсякчас відкрито випромінюючи Свою волю, характер і сутність. У певному сенсі Божа іпостась теж відкрита для людей, але через людську сліпоту та непослух вони ніколи не можуть побачити Боже явлення. Тож хіба в такому разі розуміння Божого характеру та Самого Бога не має бути легким для всіх? На це запитання дуже складно відповісти, чи не так? Можна сказати, що це легко, але хоча деякі люди прагнуть пізнати Бога, вони не можуть дійсно пізнати Його чи отримати чітке розуміння Бога – воно завжди туманне й невизначене. Але якщо сказати, що це нелегко, це теж неправильно. Будучи об'єктом Божої роботи впродовж такого тривалого часу, кожна людина вже мусила б мати справжні взаємини з Богом через свій досвід. Вона мусила б хоч певною мірою відчувати Бога у своєму серці чи духом доторкнутися до Бога, і вона мусила б мати хоч деяке проникливе усвідомлення характеру Бога чи здобути деяке розуміння Його. Відколи людина почала слідувати за Богом і дотепер, людство отримало забагато, але через усілякі причини – недостатній духовний рівень людини, невігластво, бунтарство та різні наміри – людство також утратило забагато отриманого. Хіба Бог ще недостатньо дав людству? Хоча Бог приховує від людства Свою особу, Він постачає людей тим, Хто Він є і чим володіє, і Своїм життям; знання людства про Бога має бути не лише таким, яким воно є зараз. Ось чому Я вважаю за необхідне продовжити спілкування з вами на тему «Божа робота, Божий характер і Сам Бог». Мета полягає в тому, щоб тисячі років піклування й турботи, які Бог вклав у людину, не закінчилися даремно та щоб людство могло по-справжньому зрозуміти й оцінити Божу волю щодо нього. Це для того, щоб люди могли перейти на нову стадію у своєму пізнанні Бога. Це також поверне Бога на Його справжнє місце в серцях людей, тобто віддасть Йому належне.

Щоб зрозуміти Божий характер і Самого Бога, потрібно починати з малого. Але звідки починати з малого? Для початку Я вибрав деякі розділи з Біблії. Інформація нижче містить вірші з Біблії, і всі вони пов'язані з темою «Божа робота, Божий характер і Сам Бог». Я спеціально знайшов ці уривки як довідкові матеріали, щоб допомогти вам пізнати Божу роботу, Божий характер і Самого Бога. Поділившись ними, ми зможемо побачити, який характер Бог виявив через Свою минулу роботу та які аспекти Його сутності невідомі людині. Ці розділи можуть бути старими, але тема, на яку ми спілкуємося, – це щось нове, чого люди не мають і про що ніколи

не чули. Декому з вас це може здатися неймовірним: хіба згадувати про Адама і Єву та повертатися до Ноя – це не знову проходити тими самими слідами? Що б ви не думали, ці розділи дуже корисні для спілкування на цю тему та можуть виступати як навчальні тексти або матеріали з перших рук для сьогоднішнього спілкування. До того часу, як Я закінчу це спілкування, ви зрозумієте Мої наміри, що лежать в основі вибору цих глав. Ті, хто вже читав Біблію, можливо, читали ці кілька віршів, але могли не зрозуміти їх по-справжньому. Спочатку коротко розгляньмо їх, а потім детально зупинімося на кожному з них у нашому спілкуванні.

Адам і Єва – прабатьки людства. Якщо згадувати персонажів із Біблії, то слід почати з них двох. Наступний – Ной, другий прабатько людства. Хто третій герой? (Авраам.) Чи всі ви знаєте історію Авраама? Дехто з вас може її знати, але для інших вона може бути не дуже зрозумілою. Хто четвертий герой? Хто згадується в історії про знищення Содому? (Лот.) Але тут про Лота не йдеться. А про кого йдеться? (Авраам.) Головне, що згадується в історії про Авраама, – це те, що сказав Бог Єгова. Чи ви це бачите? Хто п'ятий герой? (Йов.) Хіба Бог не згадує багато з історії Йова під час поточної стадії Своєї роботи? Тоді чи дуже вас хвилює ця історія? Якщо дуже, то чи уважно ви читали історію Йова в Біблії? Чи знаєте ви, що Йов говорив і що робив? Ті з вас, хто читав її найбільше: скільки разів ви її читали? Чи часто ви її перечитуєте? Сестри з Гонконгу, розкажіть нам, будь ласка. (Я читала її пару разів раніше, коли ми були в періоді Благодаті.) І потім ти її не перечитувала? Це плачевно. Ось що Я вам скажу: під час цієї стадії Божої роботи Він багато разів згадував Йова, що відбиває Його наміри. Те, що Він згадував Йова багато разів, але не привернув вашої уваги, є свідченням факту: ви не зацікавлені в тому, щоб бути людьми добрими, людьми, які Бога бояться, а від злого втікають. Це пояснюється тим, що ви задовольняєтеся лише приблизним уявленням про історію Йова, процитовану Богом. Ви задовольняєтеся лише розумінням самої історії, але вас не цікавлять деталі того, хто такий Йов і навіщо Бог так часто згадує про Йова, і ви не намагаєтеся їх зрозуміти. Якщо така хвалена Богом людина вас не цікавить, то на що ж тоді ви звертаєте увагу? Якщо вам байдуже й ви не намагаєтеся зрозуміти таку важливу особу, про яку згадував Бог, то що це може сказати про ваше ставлення до Божого слова? Хіба це не було б прикро? Хіба це не доводило б, що більшість із вас не займається практичними речами та не шукає правди? Якщо ти дійсно шукаєш правди, ти приділятимеш належну увагу людям, яких Бог схвалює, і історіям героїв, про яких Бог говорив. Незалежно від того, чи зможеш ти бути гідним їх і чи зможеш відчути їхні історії, ти швидко підеш і прочитаєш про них, спробуєш осмислити їх, знайдеш способи наслідувати їхній приклад і зробиш те, що зможеш, відповідно до своїх можливостей. Саме так повинен діяти той, хто жадає правди. Але факт такий, що більшість із тих, хто сидить тут, ніколи не читала історії Йова – і це досить показово.

Повернімося до теми, яку Я щойно обговорював. У цій частині Святого Письма,

яка стосується старозавітного періоду Закону, Я вирішив зосередитися на певних історіях про дуже характерних героїв, знайомих більшості людей, які читали Біблію. Кожен, хто прочитає історії про цих героїв, зможе відчути, що робота, яку Бог виконав над ними, і слова, які Бог промовив до них, так само відчутні та доступні людям сьогодні. Прочитавши ці історії, записи з Біблії, ти зможеш краще зрозуміти, як Бог виконував Свою роботу й поводився з людьми в ті часи історії. Але причина, з якої Я вирішив обговорити ці розділи сьогодні, полягає не в тому, щоб ти намагався зосередитися на самих історіях або їхніх героях. Натомість Я це роблю для того, щоб через історії цих героїв ти зміг побачити Божі діла та Його характер. Це дасть тобі змогу легше пізнати та зрозуміти Бога, побачити Його реальну сторону; це розвіє твої домисли й уявлення про Нього та допоможе відвернути тебе від віри, охопленої невизначеністю. Коли немає міцної основи, намагання зрозуміти характер Бога та пізнання Самого Бога часто можуть призводити до відчуття безпорадності, безсилля та невпевненості щодо того, з чого взагалі почати. Саме це спонукало Мене розробити метод і підхід, які могли б допомогти вам краще зрозуміти Бога, щиріше оцінити Божу волю, пізнати Божий характер і Самого Бога та дати вам справді відчути існування Бога й оцінити Його волю щодо людства. Хіба це не піде вам усім на користь? Тепер, коли ви знову повертаєтеся до цих історій і частин Святого Письма, що ви відчуваєте у своїх серцях? Чи ви вважаєте, що ті частини Святого Письма, які Я вибрав, зайві? Я мушу ще раз наголосити на тому, що Я щойно вам сказав: Я даю вам читати історії цих героїв для того, щоб допомогти вам побачити, як Бог виконує Свою роботу над людьми, і краще зрозуміти Його ставлення до людства. Що допоможе вам досягти цього розуміння? Розуміння роботи, яку Бог виконував у минулому, і співвіднесення її з роботою, яку Бог виконує просто зараз, – це допоможе вам зрозуміти Його незліченні аспекти. Ці незліченні аспекти реальні, і їх повинні знати й розуміти всі, хто бажає пізнати Бога.

Розпочнімо з історії Адама і Єви, починаючи з цитати зі Святого Письма.

А. Адам і Єва

1. Божий наказ Адаму

Буття 2:15–17: «І взяв Бог Єгова людину й поселив її в саду едемському, щоб вона обробляла його й доглядала за ним. І наказав Бог Єгова людині, кажучи: від усякого дерева в саду ти можеш їсти вільно. Але від дерева пізнання добра та зла не їж, бо того дня, коли ти скуштуєш від нього, ти неодмінно помреш».

Який висновок ви робите з цих віршів? Які почуття у вас викликає ця частина Святого Письма? Чому Я вирішив поговорити про Божий наказ Адаму? Чи є зараз у кожного з вас в уяві образ Бога й Адама? Можна спробувати уявити: якби це ви були в тій ситуації, у глибині душі, як ви думаєте, яким би був Бог? Які почуття у

вас викликають ці думки? Це зворушлива та душевна картина. І хоча в ній є тільки Бог і людина, близькість між ними наповнює вас почуттям захоплення: безмірна Божа любов вільно дарується людині й оточує її; людина невинна та чиста, необтяжена й безтурботна, блаженно живе під Божим оком; Бог турбується про людину, а людина живе під Божим захистом і благословенням; усе, що робить і говорить людина, нерозривно пов'язане з Богом і невіддільне від Нього.

Це можна назвати першим Божим наказом людині після її створення. Що виражає цей наказ? Він виражає Божу волю, але також і Його тривоги за людство. Це перший Божий наказ, і це також перший раз, коли Бог висловлює тривогу про людину. Тобто Бог відчував відповідальність перед людиною, відколи Він її створив. У чому полягає Його відповідальність? Він має захищати людину, дбати про людину. Він сподівається, що людина зможе довіряти Його словам і слухатися їх. Це також перше Боже очікування від людини. Саме з цим очікуванням Бог говорить таке: «Від усякого дерева в саду ти можеш їсти вільно. Але від дерева пізнання добра та зла не їж, бо того дня, коли ти скуштуєш від нього, ти неодмінно помреш». У цих простих словах – Божа воля. Вони також відкривають, що у Своєму серці Бог почав виявляти турботу про людину. Серед усього сущого лише Адам був створений за образом Божим; Адам був єдиною живою істотою з Божим диханням життя; він міг ходити з Богом, розмовляти з Богом. Саме тому Бог і дав йому такий наказ. У Своєму наказі Бог дуже ясно дав зрозуміти, що людина може робити, а чого не може.

У цих кількох простих словах ми бачимо серце Бога. Але яке серце в них проявляється? Чи є любов у Божому серці? Чи є турбота? У цих віршах можна не тільки оцінити Божу любов і турботу, але й глибоко відчути їх. Хіба ви не згодні? Почувши, як Я це кажу, чи ви досі думаєте, що то лише кілька простих слів? Зрештою вони не такі вже й прості, чи не так? Чи ви раніше про це знали? Якби Бог особисто сказав тобі ці кілька слів, як би ти почувався? Якби ти не був людяним, якби твоє серце було крижаним, то ти б нічого не відчув, ти б не оцінив Божої любові, і ти б не намагався зрозуміти Боже серце. Але як людина, що має совість і почуття людяності, ти почувався б інакше. Ти відчув би тепло, ти відчув би піклування й любов, ти відчув би щастя. Хіба це не так? Коли ти відчуєш ці речі, як ти поводитимешся щодо Бога? Чи відчував би ти прив'язаність до Бога? Чи любив і поважав би ти Бога від щирого серця? Чи стало б твоє серце ближчим до Бога? З цього видно, наскільки важлива для людини Божа любов. Але що навіть важливіше – це людська вдячність і розуміння Божої любові. Насправді хіба Бог не говорить багато подібних речей на цій стадії Своєї роботи? Чи є сьогодні такі люди, що цінують Боже серце? Чи можете ви цінувати волю Бога, про яку Я щойно говорив? Ви не можете дійсно оцінити Божу волю, коли вона така конкретна, відчутна та реальна. Ось чому Я кажу, що у вас немає справжнього знання та розуміння Бога. Хіба це не правда? Але поки що не будемо про це.

2. Бог створює Єву

Буття 2:18–20: «І сказав Бог Єгова: недобре чоловікові бути одному; Я створю йому поміч, що йому підходить. І створив Бог Єгова із землі всякого звіра польового і всяку птицю небесну; і привів їх до Адама, щоб подивитися, як той назве їх; і як Адам назвав всяку живу істоту, таким і було її ім'я. І назвав Адам імена всій худобі, і птаству небесному, і всій польовій звірині. Але Адамові помочі Він не знайшов, щоб подібна до нього була».

Буття 2:22–23: «І з ребра, яке Єгова Бог взяв у чоловіка, створив Він жінку й привів її до чоловіка. І сказав Адам: Ось, це кістка від кісток моїх і плоть від плоті моєї; вона буде називатися жінкою, бо взята від чоловіка».

У цій частині Святого Письма є один ключовий рядок: «і як Адам назвав всяку живу істоту, таким і було її ім'я». Отже, хто дав імена всім живим істотам? Це був Адам, а не Бог. Цей рядок повідомляє людству такий факт: коли Бог створив людину, то дав їй розум. Тобто розум людини походить від Бога. Це безсумнівно. Але чому? Чи ходив Адам до школи після того, як Бог його створив? Чи вмів він читати? Після того як Бог створив різних живих істот, чи впізнав Адам усіх цих створінь? Чи сказав йому Бог, як вони називаються? Звичайно, Бог також не вчив його придумувати імена цим істотам. Це правда! Звідки ж тоді Адам знав, як назвати цих живих істот і які імена їм дати? Це пов'язано з питанням про те, що Бог додав до Адама, коли його створював. Факти доводять, що коли Бог творив людину, Він додав до неї Свій розум. Це ключовий момент, тому слухайте уважно. Є ще один ключовий момент, який ви повинні розуміти: після того як Адам дав цим живим істотам їхні імена, ці імена ввійшли до Божого словника. Чому Я про це згадую? Бо це також стосується Божого характеру, і це питання, яке Я повинен пояснити детальніше.

Бог створив людину, вдихнув у неї життя, а також дав їй частину Свого розуму, Своїх здібностей і того, Хто Він є і чим володіє. Коли Бог дав усе це людині, вона змогла самостійно робити деякі речі та мислити власним розумом. Якщо те, що людина придумує та робить, є добрим в очах Бога, тоді Бог це приймає й не втручається. Якщо людина робить щось правильне, то Бог залишить його без змін. То на що ж указує фраза «і як Адам назвав всяку живу істоту, таким і було її ім'я»? Вона вказує, що Бог не вважав за потрібне змінювати жодне з імен, даних різним живим істотам. Яким би ім'ям Адам не назвав якесь створіння, Бог казав: «Так і є», – затверджуючи ім'я того створіння. Чи висловив Бог якусь думку з цього приводу? Ні, Він точно цього не робив. То який же висновок ви з цього робите? Бог дав людині розум, і людина використовувала свій даний Богом розум для різних дій. Якщо те, що робить людина, є позитивним в очах Бога, тоді воно затверджується, визнається та приймається Богом без жодного осуду чи критики. Це те, чого не може робити жодна людина, злий дух чи сатана. Чи бачите ви тут виявлення Божого характеру? Чи дозволили б людська істота, хтось розбещений або сатана

комусь іншому робити щось від їхнього імені просто під їхнім носом? Звісно, що ні! Чи боролися б вони за це положення з тією іншою людиною чи іншою силою, відмінною від них? Звісно, що боролися б! Якби з Адамом у той час був хтось розбещений або сатана, вони б точно відкинули те, що робив Адам. Щоб довести, що вони мають здатність мислити незалежно та мають власне унікальне розуміння, вони б цілковито заперечували все, що робив Адам: «Ти хочеш це так назвати? Ну, а я не називатиму це так, я називатиму це інакше; ти назвав це Василем, а я зватиму Миколою. Мені треба показати, який я розумний». Яка це натура? Хіба вона не дико бундючна? А як щодо Бога? Чи в Нього такий характер? Чи мав Бог якісь особливі заперечення проти того, що робив Адам? Відповідь – однозначно ні! У характері, який виявляє Бог, немає ні найменшого натяку на сварливість, зарозумілість або самовдоволення. Тут усе зрозуміло. Це може видатися незначним моментом, але якщо ти не розумієш Божої сутності, якщо твоє серце не намагається розібратися, як діє Бог і яке в Нього ставлення, то ти не знатимеш Божого характеру та не побачиш виявлення й одкровення Божого характеру. Хіба це не так? Чи ви згодні з тим, що Я щойно вам пояснив? У відповідь на дії Адама Бог не робив грандіозної заяви: «Ти зробив добре, ти зробив правильно, і Я згоден!». Однак у Своєму серці Бог схвалював те, що робив Адам, цінував його дії й аплодував їм. Це було перше, що людина зробила для Бога за Його вказівкою з моменту створення. Людина це робила замість Бога та від імені Бога. В очах Бога це відбулося завдяки розуму, яким Він наділив людину. Бог бачив це як щось добре, щось позитивне. Те, що зробив тоді Адам, було першим проявом Божого розуму в людині. З Божої точки зору, це був прекрасний прояв. Цим Я вам хочу сказати, що мета Бога в переданні людині чогось із того, Хто Він є і чим володіє, і з Його розуму полягала в тому, щоб людина могла бути живим створінням, яке Його проявляє. Бог прагнув побачити саме те, як така жива істота діє від Його імені.

3. Бог робить Адаму та Єві шкуряну одежу

Буття 3:20–21: «І назвав Адам ім’я своїй жінці: Єва, бо вона була мати всього живого. І Адаму та дружині його Бог Єгова зробив одяг зі шкур і одягнув їх».

Подивімося на цей третій уривок, де стверджується, що ім’я, яке Адам дав Єві, справді було значущим. Це показує, що після створення Адам мав свої власні думки та багато чого розумів. Але поки що ми не збираємося вивчати й досліджувати, що він зрозумів або скільки він зрозумів, тому що це не Моя основна мета в обговоренні третього уривка. Отже, який головний момент Я хочу висвітлити? Погляньмо на рядок: «І Адаму та дружині його Бог Єгова зробив одяг зі шкур і одягнув їх». Якщо ми не обговоримо цей рядок зі Святого Письма в нашому сьогоднішньому спілкуванні, ви, можливо, ніколи не усвідомите глибинного підтексту цих слів. Спершу Я дам вам кілька підказок. Уявіть собі, скажімо,

Еденський сад, у якому живуть Адам і Єва. Бог іде до них навідатися, але вони ховаються, бо нагі. Бог їх не бачить, і коли Він їх кличе, вони кажуть: «Ми не сміємо на Тебе поглянути, бо тіла наші нагі». Вони не сміють поглянути на Бога, бо вони нагі. Отже, що для них робить Бог Єгова? В оригінальному тексті говориться: «І Адаму та дружині його Бог Єгова зробив одяг зі шкур і одягнув їх». Чи розумієте ви звідси, з чого Бог зробив їхній одяг? Бог зробив їхній одяг зі шкур тварин. Тобто Бог створив хутряну одежу, щоб люди в неї вбиралися. Це були перші предмети одягу, які Бог створив для людини. За сучасними мірками хутряна одежа – предмет розкоші, який не кожен може собі дозволити. Якщо хтось тебе запитає: «Яким був найперший предмет одягу наших прабатьків?» – ти можеш відповісти: «Це була хутряна одежа». «Хто зробив цю хутряну одежу?» На це ти можеш відповісти: «Її зробив Бог!». Це тут головний момент: цю одежу зробив Бог. Хіба це не варте обговорення? Після того як ви почули Мій опис, чи виник у вашій голові певний образ? У вас має бути хоча б приблизний обрис. Сьогодні Я розповідаю вам про це не для того, щоб ви знали, яким був перший одяг людини. А для чого ж тоді? Справа не в хутряній одежі, а в тому, як люди пізнають – як це виявив Бог у тому, що Він тут зробив, – Його характер, що Він має та Ким Він є.

«І Адаму та дружині його Бог Єгова зробив одяг зі шкур і одягнув їх». Як ми бачимо в цій сцені, яку роль бере на себе Бог, коли Він перебуває з Адамом і Євою? У який спосіб Бог проявляє Себе в цьому світі лише з двома людьми? Чи проявляє Він Себе в ролі Бога? Брати та сестри з Гонконгу, дайте відповідь. (Він проявляє Себе в ролі батька.) Брати та сестри з Південної Кореї, як ви думаєте, у якій ролі являється Бог? (У ролі голови сім'ї.) Брати та сестри з Тайваню, що ви думаєте? (У ролі когось із сім'ї Адама та Єви, у ролі члена сім'ї.) Дехто з вас вважає, що Бог являється як член сім'ї Адама та Єви, тоді як дехто каже, що Бог являється як голова сім'ї, а інші кажуть, що як батько. Усі ці відповіді дуже доречні. Але чи бачите ви, до чого я веду? Бог створив цих двох людей і ставився до них як до Своїх супутників. Будучи їхнім єдиним родичем, Бог піклувався про їхні життя та дбав про їхні потреби в їжі, одязі та притулку. Тут Бог виступає батьком Адама та Єви. Поки Бог це робить, людина не бачить, наскільки Бог високий; вона не бачить вищості Бога, Його таємниці й тим паче Його гніву чи величі. Усе, що вона бачить, – це смиренність Бога, Його прихильність, Його турботу про людину, Його відповідальність і піклування про неї. Боже ставлення та спосіб, у який Бог поводився з Адамом і Євою, подібні до того, як батьки турбуються про своїх дітей. Це також схоже на те, як батьки люблять власних синів і дочок, дбають і піклуються про них – реально, зримо та відчутно. Замість того щоб високо піднести Себе як сильного світу цього, Бог особисто зробив для людей одяг зі шкур тварин. Неважливо, чи та хутряна одежа використовувалася для того, щоб прикрити їхній сором, чи для того, щоб захистити їх від холоду. А важливо те, що цей одяг для прикриття тіла людини створив особисто Бог, Своїми руками. Замість того щоб просто силою думки

створити одяг або вдатися до якихось інших чудесних засобів, як люди могли б очікувати від Бога, Бог справді зробив те, чого, на думку людини, Бог не збирався й не повинен був би робити. Це може здатися дрібницею – деякі люди можуть навіть подумати, що це не варто згадки, – але це дозволяє будь-якому послідовнику Бога, охопленому невизначеними уявленнями про Нього, отримати уявлення про Його справжність і красу, а також побачити Його вірність і смиренність. Це змушує нестерпно бундючних людей, які вважають себе сильними світу цього, присоромлено схиляти свої зарозумілі голови перед Божою щирістю та смиренністю. Тут Божа щирість і смиренність дають людям ще кращу можливість побачити, наскільки Він гідний любові. І навпаки, «неосяжний» Бог, «гідний любові» Бог і «всесильний» Бог, якого люди мають у своїх серцях, став дріб'язковим, потворним і розсипається від найменшого дотику. Коли ти бачиш цей вірш і чуєш цю історію, чи зневажаєш ти Бога за те, що Він так вчинив? Хтось, може, і зневажатиме, а в когось буде протилежна реакція. Він подумає, що Бог щирий і гідний любові, і ним рухає саме Божа щирість і краса. Що більше вони бачать реальну сторону Бога, то більше вони можуть оцінити справжнє існування Божої любові, важливість Бога в їхніх серцях і те, як Він щомиті стоїть поруч із ними.

А тепер повернімось у нашому обговоренні до сьогодення. Якщо Бог міг робити ці різні дрібниці для людей, яких Він створив на самому початку, навіть такі речі, про які люди ніколи не наважилися б думати та яких не насмілилися б від Нього очікувати, то чи міг би Бог робити такі речі для людей сьогодні? Дехто каже: «Так!». Чому саме? Тому що сутність Бога не вдавана, і Його краса не вдавана. Божа сутність справді існує та не є чимось таким, що додається іншими, а тим більше чимось таким, що змінюється залежно від часу, місця й епохи. Щирість і красу Бога можна по-справжньому виявити, лише зробивши щось таке, що люди вважають нічим не примітним і незначним, – щось настільки дріб'язкове, що люди навіть не подумали б, що Він би це колись зробив. Бог не хизується. У Його характері та сутності немає жодних перебільшень, лицемірства, гордості чи зарозумілості. Він ніколи не вихваляється, але натомість любить створених Ним людських істот, турбується та дбає про них, веде їх за Собою з вірністю та щирістю. Хоч як мало люди можуть цінувати, відчувати й бачити те, що робить Бог, але Він безперечно, це робить. Чи знання такої сутності Бога вплинуло б на любов людей до Нього? Чи вплинуло б це на їхній страх перед Богом? Сподіваюся, коли ти зрозумієш реальну сторону Бога, ти ще більше наблизишся до Нього та зможеш достовірніше оцінити Його любов і піклування про людство, а також зможеш віддати Богу своє серце й позбавитися підозр і сумнівів щодо Нього. Бог тихо робить усе для людини, робить усе це мовчки через Свою щирість, вірність і любов. Але Він ніколи не відчуває жодних побоювань або жалю з приводу того, що робить, і Він ніколи не потребує, щоб хтось якось Йому відплачував, і не має намірів колись отримати щось від людства. Єдина мета

всього, що Він коли-небудь робив, полягає в тому, щоб отримати справжню віру і любов людства. І на цьому Я завершую розгляд першої теми.

Чи допомогли вам ці обговорення? Наскільки вони були корисні? (Ми більше розуміємо та знаємо про Божу любов.) (Надалі цей метод спілкування може допомогти нам краще оцінити Боже слово, осягнути Його емоції та смисли, які Він вкладав у Свої слова, коли говорив їх, а також усвідомити, що Він відчував у той час.) Чи став хтось із вас гостріше усвідомлювати фактичне існування Бога після прочитання цих слів? Чи відчуваєте ви, що існування Бога більше не порожнє чи невизначене? Коли у вас виникає це відчуття, чи можете ви усвідомити, що Бог просто поруч із вами? Можливо, просто зараз це відчуття неочевидне чи ви поки що не можете його відчути. Але одного дня, коли ви по-справжньому глибоко оціните й дійсно пізнаєте у своєму серці Божий характер і сутність, ти відчуєш, що Бог поруч із тобою – просто ти ніколи щиро не приймав Бога у своє серце. І це правда!

Що ви думаєте про цей підхід до спілкування? Чи встигаєте ви за ним? Чи вважаєте ви, що такий тип спілкування на тему Божої роботи та Божого характеру дуже важкий? Як ви почуваєтеся? (Дуже добре, у захваті.) Від чого вам стало добре? Що викликало у вас захват? (Ми наче повернулися в Еденський сад і знов опинилися поруч із Богом.) Насправді «Божий характер» – тема досить незнайома для людей, бо те, що ви зазвичай собі уявляєте, і те, що ви читаєте в книжках або чуєте в спільноті, зазвичай змушує тебе трохи почуватися подібно до сліпого, який торкається слона: ти просто обмацуєш його руками, але насправді нічого не можеш зримо собі уявити. Сліпе тикання не може дати тобі навіть приблизного уявлення про Бога, не кажучи вже про чітке поняття про Нього; воно лише ще більше розпалює твою уяву, заважаючи тобі точно визначити, у чому полягають Божий характер і сутність, а непевності, породжені твоєю уявою, незмінно наповнюватимуть твоє серце сумнівами. Коли ти не можеш бути впевненим у чомусь, але все одно намагаєшся це зрозуміти, у твоєму серці завжди будуть суперечності, конфлікт і навіть відчуття непокою, що залишатимуть тебе розгубленим і збитим із пантелику. Хіба це не болісно – хотіти шукати Бога, пізнавати Бога та ясно бачити Його, але, здається, ніколи не знаходити відповідей? Звісно, ці слова спрямовано лише на тих, хто бажає прагнути до боязкого шанування Бога й догоджання Йому. Для людей, які не звертають на такі речі жодної уваги, це насправді не має значення, бо найбільше вони сподіваються на те, що реальність та існування Бога – це лише легенда чи фантазія, щоб вони могли робити все, що їм заманеться, щоб вони могли бути найбільшими та найважливішими, щоб вони могли творити лихі вчинки, не зважаючи на наслідки, щоб їм не доводилося стикатися з покаранням або нести якусь відповідальність, і щоб навіть те, що Бог говорить про лиходіїв, на них не поширювалося. Ці люди не бажають осягнути Божий характер. Їм набридло намагатися пізнати Бога та все про Нього. Вони воліли б, щоб Бога не існувало. Ці люди виступають проти Бога, і вони серед тих, хто буде вигнаний.

Далі ми обговоримо історію Ноя й те, як вона пов’язана з темою «Божа робота, Божий характер і Сам Бог».

Які дії Бога щодо Ноя ви бачите в цій частині Святого Письма? Напевно, кожен, хто тут сидить, знає щось про це з читання Святого Письма. Бог звелів Ною побудувати ковчег, потім Бог знищив світ потопом. Бог звелів Ною побудувати ковчег, щоб спасти його сім’ю з восьми людей, завдяки чому вони змогли вижити та стати прабатьками наступного покоління людства. А тепер звернімося до Святого Письма.

Б. Ной

1. Бог має намір знищити світ потопом і вказує Ною побудувати ковчег

Буття 6:9–14: «Це ось покоління Ноя: Ной був чоловік праведний і досконалий у своїх поколіннях. Ной з Богом ходив. І Ной породив трьох синів: Сима, Хама й Яфета. І зіпсулась земля перед Божим лицем, і наповнилась земля насильством. І бачив Бог землю, і ось зіпсулась вона, кожне бо тіло зіпсуло дорогу свою на землі. І промовив Господь до Ноя: Прийшов кінець кожному тілу перед лицем Моїм, бо наповнилась земля насильством від них. І ось Я винищу їх із землі. Зроби собі ковчега з дерева ґофер. З перегородками зробиш ковчега, і смолою осмолиш його ізсередини та ізнадвору».

Буття 6:18–22: «І складу Я заповіта Свойого з тобою, і ввійдеш до ковчегу ти, і сини твої, і жінка твоя, і жінки твоїх синів із тобою. І впровадиш до ковчегу по двоє з усього, з усього живого, із кожного тіла, щоб їх заховати живими з тобою. Вони будуть самець і самиця. Із птаства за родом його, і з худоби за родом її, і з усіх плазунів на землі за родом їх, по двоє з усього увійдуть до тебе, щоб їх зберегти живими. А ти набери собі з кожної їжі, що вона на споживання, і буде для тебе й для них на поживу. І зробив Ной усе, як звелів йому Бог, так зробив він».

Прочитавши ці два уривки, чи маєте ви тепер загальне уявлення про те, ким був Ной? Якою людиною Ной був? Оригінальний текст такий: «Ной був чоловік праведний і досконалий у своїх поколіннях». Якою людиною, у розумінні сучасних людей, був у ті часи «праведний чоловік»? Праведний чоловік мав бути досконалим чоловіком. Вам відомо, чи ця досконала людина була досконалою в очах людини, чи в очах Бога? Без сумніву, ця досконала людина була досконалою людиною в очах Бога, але не в очах людини. Це безперечно! Причина цього в тому, що людина сліпа й не бачить, і тільки Бог дивиться на всю землю та на кожну людину, і тільки Бог знав, що Ной був досконалою людиною. Отже, Божий план знищити світ потопом почався з того моменту, як Він покликав Ноя.

У той період Бог мав намір покликати Ноя зробити щось дуже важливе. Чому це завдання потрібно було виконати? Тому що в той момент Бог мав у Своєму серці план. Його планом було знищити світ потопом. Навіщо Йому було знищувати світ? Як тут говориться: «І зіпсулась земля перед Божим лицем, і наповнилась земля

насильством». Який висновок ви робите з фрази «і наповнилась земля насильством»? Це було явище на землі, коли світ і його люди стали розбещеними вкрай; отже, «і наповнилась земля насильством». У сьогоднішній мові «наповнилася насильством» означало б, що все вийшло з-під контролю. Для людини це означало, що в усіх сферах життя втрачено будь-яку видимість порядку, що все стало хаотичним і некерованим. У Божих очах це означало, що люди світу стали занадто розбещеними. Але якою мірою розбещеними? Розбещеними такою мірою, що Бог не міг більше дивитися на них і бути з ними терплячим. Розбещеними такою мірою, що Бог мав намір їх знищити. Коли Бог поклав собі знищити світ, Він планував знайти когось, хто побудував би ковчег. Для виконання цього завдання Бог вибрав Ноя; тобто Він наказав Ною побудувати ковчег. Чому Він вибрав Ноя? У Божих очах Ной був праведним чоловіком; що би Бог не вказав йому робити, Ной це робив відповідно до Його вказівок. Тобто Ной був готовий робити все, що Бог йому казав. Бог хотів знайти когось такого, хто б працював із Ним, хто б виконав те, що Він доручив, – виконав Його роботу на землі. Чи була тоді ще якась людина, крім Ноя, що могла б виконати таке завдання? Аж ніяк! Ной був єдиним кандидатом, єдиною людиною, яка могла б виконати доручене Богом, і тому Бог вибрав його. Але чи Божі межі та стандарти спасіння людей зараз такі ж, як і тоді? Відповідь така: різниця точно є! І чому Я це питаю? У той час Ной був єдиною праведною людиною в очах Бога, а це непрямо означає, що ні його дружина, ні жоден із його синів чи невісток не були праведними людьми, але Бог усе ж пощадив їх через Ноя. Бог не висував до них такі вимоги, як Він це робить зараз, а натомість зберіг життя всіх вісьмох членів Ноєвої родини. Вони отримали Боже благословення завдяки праведності Ноя. Без Ноя ніхто з них не зміг би виконати те, що доручив Бог. Тому Ной був єдиною людиною, яка мала пережити це знищення світу, а інші були лише додатковими вигодонабувачами. Це показує, що в епоху до того, як Бог офіційно розпочав Свою роботу управління, принципи та стандарти, згідно з якими Він ставився до людей і вимагав від них, були відносно м’якими. Людям сьогодення те, як Бог поставився до сім’ї Ноя з восьми людей, здається недостатньо «справедливим». Але порівняно з великим обсягом роботи, яку Він зараз виконує над людьми, і з великим обсягом Свого слова, яке Він зараз доносить, ставлення Бога до сім’ї Ноя з восьми людей було просто робочим принципом, ураховуючи передумови Його роботи в той час. Якщо порівнювати, то хто більше отримав від Бога – сім’я Ноя з восьми осіб або люди сьогодення?

Те, що Ноя було покликано, є простим фактом, але головне в тому, про що ми говоримо, – Божий характер, Його воля та Його сутність у цьому записі, – не таке просте. Щоб зрозуміти ці кілька аспектів Бога, ми повинні спочатку зрозуміти, людей якого ґатунку Бог бажає покликати, і через це зрозуміти Його характер, волю та сутність. Це вкрай важливо. Тож якого ґатунку вона має бути в Божих очах – людина, яку Він кличе? Це мусить бути людина, яка може слухати Його слова та

виконувати Його вказівки. Водночас це також мусить бути людина з почуттям відповідальності, людина, яка виконуватиме Боже слово, ставлячись до нього як до відповідальності й обов'язку, який вона має сповняти. Тоді чи має ця людина бути кимось, хто знає Бога? Ні. У той час Ной не чув багато Божих повчань і не пережив нічого з Божої роботи. Тому Ной дуже мало знав про Бога. Хоча тут записано, що Ной ходив із Богом, чи бачив він колись Божу іпостась? Відповідь – безперечно ні! Тому що в ті часи до людей приходили тільки Божі посланці. Хоча вони могли представляти Бога в словах і діях, вони просто передавали Божу волю та Його наміри. Божу іпостась не було відкрито людині віч-на-віч. У цій частині Святого Письма ми бачимо хіба лише те, що повинен був зробити Ной і які йому були дані Божі вказівки. Тож у чому полягала сутність, яку тут виявив Бог? Усе, що робить Бог, сплановано з точністю. Коли Він бачить якусь річ або ситуацію, у Його очах є стандарт, яким Він її вимірює, і цей стандарт визначає, чи починає Він план того, як поводитися з нею, і який підхід Він застосовує в поводженні із цією річчю або ситуацією. Він не байдужий і не безчуттєвий до всього. Насправді все зовсім навпаки. Тут є вірш, який говорить про те, що Бог сказав Ною: «Прийшов кінець кожному тілу перед лицем Моїм, бо наповнилась земля насильством від них. І ось Я винищу їх із землі». Коли Бог це сказав, чи Він мав на увазі, що зібрався знищити лише людей? Ні! Бог сказав, що збирався знищити всіх живих істот із плоті. Чому Бог хотів знищення? Тут є ще одне виявлення Божого характеру; у Божих очах є межа того, скільки Він може терпіти людську розбещеність, нечистоту, насильство та непослух усякої плоті. Яка Його межа? Як Бог і казав: «Бачив Бог землю, і ось зіпсулась вона, кожне бо тіло зіпсуло дорогу свою на землі». Що означає фраза «кожне бо тіло зіпсуло дорогу свою на землі»? Це означає, що всяка жива істота, включно з тими, хто слідував за Богом, хто призивав ім'я Боже, хто колись приносив цілопалення Богу, хто на словах визнавав Бога та навіть хвалив Бога, – щойно їхня поведінка сповнилася розбещеності та потрапила на очі Богові, Він повинен був би їх знищити. Це була Божа межа. Тож до якої міри Бог залишався терплячим до людини та розбещеності кожного тіла? До тієї міри, коли всі люди, чи то послідовники Бога, чи то безбожники, не йшли правильною дорогою. До тієї міри, коли людина була не просто морально зіпсована та сповнена зла, але вже не було нікого, хто вірив би в існування Бога, не кажучи вже про когось, хто вірив би в те, що світом править Бог і що Бог може принести людям світло та правильну дорогу. До тієї міри, коли людина зневажала існування Бога й не дозволяла Богу існувати. Коли людська розбещеність досягла цієї межі, Бог більше не міг цього терпіти. На що змінилося б Його терпіння? На прихід Божого гніву та Божого покарання. Хіба це не було частковим виявленням Божого характеру? Невже в нинішньому періоді немає людей, які були би праведними в очах Бога? Невже немає людей, які були б досконалими в очах Бога? Чи це період, у який поведінка всієї плоті на землі є розбещеною в очах Бога? Хіба в цей день і період усі люди з плоті – крім тих, кого

Бог хоче зробити досконалими, і тих, хто може слідувати за Богом і прийняти Його спасіння, – не кидають виклик межі Божого терпіння? Чи все, що відбувається поруч із вами, – те, що ви бачите своїми очима, чуєте своїми вухами й особисто переживаєте щодня в цьому світі, – не сповнене насильства? Хіба в Божих очах не слід покласти кінець такому світу, такому періоду? Хоча передумови нинішнього періоду повністю відрізняються від передумов часів Ноя, почуття та гнів Бога щодо людської розбещеності залишаються точно такими самими. Бог може бути терплячим через Свою роботу, але, з огляду на обставини й умови, у Божих очах цей світ уже давно мав би бути знищений. Поточні обставини виходять далеко за рамки того, що було, коли світ був знищений потопом. Але в чому різниця? Це також те, що найбільше засмучує Боже серце, і, можливо, те, що ніхто з вас не може оцінити.

Коли Він знищив світ потопом, Бог зміг покликати Ноя побудувати ковчег і виконати частину підготовчої роботи. Бог міг покликати одну людину – Ноя – зробити для Нього цю низку речей. Але в нинішній період Богу немає кого покликати. Чому саме? Кожен із тих, хто тут сидить, напевно, дуже добре розуміє та знає причину. Чи Я маю пояснювати її на пальцях? Якщо сказати це вголос, ви всі можете засмутитись і втратити обличчя. Деякі люди можуть сказати: «Хоча ми не праведні люди й не досконалі в очах Бога, але якби Бог указав нам щось зробити, то ми все одно були б здатні це зробити. Раніше, коли Він говорив, що наближається катастрофічне стихійне лихо, ми починали заготовляти їжу й речі, які знадобилися б у разі лиха. Хіба все це не робилося згідно з Божими вимогами? Хіба ми дійсно не сприяли Божій роботі? Хіба те, що робили ми, не можна порівняти з тим, що зробив Ной? Хіба те, що ми робили, – не справжній послух? Хіба ми не слідували Божим вказівкам? Хіба ми не робили те, що казав Бог, бо віримо в Божі слова? То чому ж Бог досі смутний? Чому Бог каже, що Йому немає кого покликати?». Чи є якась різниця між вашими діями та діями Ноя? У чому ця різниця? (Заготовляти сьогодні їжу на випадок лиха було нашим власним наміром.) (Наші дії не можуть вважатися «праведними», тоді як Ной був праведним чоловіком у Божих очах.) Те, що ви сказали, недалеко від істини. Те, що робив Ной, суттєво відрізнялося від того, що люди роблять зараз. Коли Ной виконував Божі вказівки, він не знав, якими були Божі наміри. Він не знав, чого Бог хотів досягти. Бог лише дав йому наказ і вказав щось зробити, а Ной узяв і зробив це без особливих пояснень. Він не намагався таємно з'ясувати Божі наміри, не опирався Богові й не виявляв нещирості. Він просто взяв і зробив це з чистим і простим серцем відповідно до Божих вказівок. Все, що Бог наказував йому робити, він робив, а послух і слухання Божого слова були основою його віри в те, що він робив. Ось так прямо та просто він мав справу з тим, що Бог йому доручив. Його сутністю – сутністю його дій – був послух, а не вагання, не опір і тим більше не думки про свої особисті інтереси, про свої вигоди та втрати. Крім того, коли Бог сказав, що Він

знищить світ потопом, Ной не питав коли, не питав, що станеться із сущим, і він, безперечно, не питав у Бога, як Він збирається знищити світ. Він просто зробив, як указав Бог. Якими б не були бажання Бога щодо того, як це потрібно було робити і з чого, Ной учинив саме так, як просив Бог, та ще й негайно взявся до роботи. Він діяв згідно з Божими вказівками, ставлячись до роботи з бажанням догодити Богу. Чи він робив це, щоб допомогти собі уникнути лиха? Ні. Чи питав він у Бога, скільки часу ще мине до того, як світ буде знищено? Ні, не питав. Хіба він питав у Бога чи знав, скільки часу знадобиться, щоб побудувати ковчег? І цього він теж не знав. Він просто підкорявся, слухав і діяв відповідно. Сучасні люди не такі самі: щойно через слово Боже просочується хоч краплина інформації, щойно люди відчувають просто шелест листя на вітрі, вони відразу ж починають діяти, незважаючи ні на що й попри всяку ціну, заготовляючи те, що вони їстимуть, питимуть і використовуватимуть після лиха, навіть плануючи шляхи втечі на час, коли вдарить лихо. Навіть цікавіше те, що в цей ключовий момент людський мозок дуже добре «виконує поставлене завдання». За обставин, коли Бог не дав жодних вказівок, людина може спланувати все дуже правильно. Такі плани можна описати словом «досконалі». А що говорить Бог, які в Нього наміри, чого хоче Бог – це нікого не цікавить, і ніхто не намагається це оцінити. Хіба це не найбільша різниця між людьми сьогодення та Ноєм?

Чи бачите ви в цьому записі історії Ноя частину Божого характеру? У Бога є межа того, скільки Він може терпіти людську розбещеність, нечистоту й насильство. Коли Він досягне цієї межі, Він більше не буде терплячим і натомість почне Своє нове управління й новий план, почне робити те, що мусить, відкриє Свої діла й іншу сторону Свого характеру. Ця Його дія – не для того, аби продемонструвати, що людина ніколи не мусить Його ображати чи що Він сповнений влади та гніву, і не для того, аби показати, що Він може знищити людство. Справа в тому, що Його характер і Його свята сутність більше не можуть дозволяти й терпіти, щоб таке людство жило перед Ним, жило під Його владою. Тобто коли все людство буде проти Нього, коли на всій землі не залишиться жодної людини, яку Він міг би спасти, Він більше не матиме терпіння для такого людства й без жодних сумнівів виконає Свій план – знищить таке людство. Таке діяння Бога визначається Його характером. Це необхідний наслідок, наслідок, якого мусить зазнати кожна створена істота під владою Бога. Хіба це не показує, що в нинішній період Бог не може дочекатися, коли Він виконає Свій план і спасе людей, яких хоче спасти? Чим Бог переймається найбільше за цих обставин? Не тим, як люди, які взагалі не слідують за Ним, або ті, хто все одно протистоїть Йому, ставляться до Нього чи чинять опір, і не тим, як людство зводить на Нього наклепи. Він переймається лише тим, чи люди, які слідують за Ним, об’єкти Його спасіння в Його плані управління, були Ним довершені, чи стали вони гідними Його вдоволення. Що ж до інших людей, окрім тих, хто слідує за Ним, то Він лише час від часу трохи

карає їх, щоб виявити Свій гнів. Наприклад, цунамі, землетрусами, виверженням вулканів. Водночас Він також посилено захищає тих, хто слідує за Ним і має бути Ним урятований, і опікується ними. Божий характер такий: з одного боку, Він може мати надзвичайне терпіння й поблажливість до людей, яких Він має намір зробити довершеними, і Він може чекати на них стільки, скільки зможе; з іншого боку, Бог пристрасно ненавидить і зневажає людей сатанинського типу, які не слідують за Ним і протистоять Йому. Хоча Йому байдуже, чи слідують за Ним ці люди сатанинського типу й чи вони Йому поклоняються, Він усе одно гидує ними, при цьому маючи до них терпіння у Своєму серці, і, визначаючи кінець цих людей сатанинського типу, Він також чекає на прихід етапів Свого плану управління.

Подивімося на наступний уривок.

2. Боже благословення Ною після потопу

Буття 9:1–6: «І поблагословив Бог Ноя й синів його, та й промовив: Плодіться й розмножуйтеся, та наповнюйте землю! І ляк перед вами, і страх перед вами буде між усією звіриною землі, і між усім птаством небесним, між усім, чим роїться земля, і між усіма рибами моря. У ваші руки віддані вони. Усе, що плазує, що живе воно, буде вам на їжу. Як зелену ярину Я віддав вам усе. Тільки м’яса з душею його, цебто з кров’ю його, не будете ви споживати. А тільки Я буду жадати вашу кров із душ ваших, з руки кожної звірини буду жадати її, і з руки чоловіка, з руки кожного брата його Я буду жадати душу людську. Хто виллє кров людську з людини, то виллята буде його кров, бо Він учинив людину за образом Божим».

Що ви розумієте з цього уривка? Чому Я вибрав ці вірші? Чому Я не вибрав уривок про життя Ноя та його родини на ковчегу? Тому що ця інформація не дуже стосується теми, про яку ми сьогодні спілкуємося. Те, на чому ми зосереджуємо увагу, – це Божий характер. Якщо ви хочете дізнатися про ці подробиці, то можете взяти Біблію й почитати самі. Ми тут про це не говоритимемо. Головне, про що ми сьогодні говоримо, – це те, як пізнати дії Бога.

Після того як Ной прийняв Божі вказівки, побудував ковчег і пережив дні, коли Бог за допомогою потопу знищив світ, уся його сім’я з восьми людей вижила. Крім родини Ноя з восьми людей, усе людство було знищено, і все живе на землі було знищено. Ною Бог дав благословення й сказав деякі речі йому та його синам. Ці речі були тим, що Бог йому дарував, а також Божим благословенням для нього. Це благословення й обітниця, яку Бог дає тому, хто може слухати Його та приймати Його вказівки, а також спосіб, у який Бог винагороджує людей. Тобто незалежно від того, чи був Ной досконалою людиною або праведником у Божих очах, і незалежно від того, скільки він знав про Бога, якщо коротко, Ной і троє його синів усі слухали Божі слова, сприяли Божій роботі й виконували те, що мали виконувати згідно з Божими вказівками. У результаті вони зберегли людей і різні види живих істот для

Бога після знищення світу потопом, зробивши великий внесок у наступний етап Божого плану управління. За все, що зробив Ной, Бог благословив його. Можливо, для людей сьогодення те, що він зробив, навіть не було варте згадки. Дехто навіть може подумати: «Ной нічого не зробив; Бог вирішив помилувати його, тож він точно був би помилуваний. Він вижив не завдяки власним досягненням. Це Бог хотів, щоб сталося саме так, бо людина пасивна». Але Бог думав не це. Для Бога неважливо, велика людина чи нікчемна, якщо вона спроможна слухати Його, коритися Його вказівкам і тому, що Він їй доручає, і здатна сприяти Його роботі, Його волі та Його плану, щоб Його воля та Його план могли здійснюватися безперебійно, – тоді така поведінка гідна Його згадки й отримання Його благословення. Бог дорожить такими людьми, і Він цінує їхні вчинки, їхню любов і прихильність до Нього. Таким є ставлення Бога. То чому ж Бог благословив Ноя? Бо так Бог ставиться до подібних вчинків і послуху людини.

Деякі люди скажуть про Боже благословення Ною: «Якщо людина слухає Бога й догоджає Богу, то Бог мусить благословити людину. Хіба це не очевидно?». Чи можна так говорити? Деякі люди кажуть: «Ні». Чому не можна так говорити? Деякі люди кажуть: «Людина не гідна втішатися Божим благословенням». Це не зовсім правильно. Бо коли людина приймає те, що Бог їй доручає, у Бога є стандарт для оцінки того, добрі її вчинки чи погані, чи послухалася людина, чи виконала вона Божу волю й чи відповідає цьому стандарту те, що вона робить. Богу важливе серце людини, а не її дії на поверхні. Це не так, що Бог повинен благословляти людину, поки вона щось робить, незалежно від того, як вона це робить. Це помилкове уявлення, яке люди мають про Бога. Бог дивиться не лише на кінцевий результат справ – Він більше наголошує на тому, яке в людини серце та ставлення в процесі розвитку справ, і Він дивиться на те, чи в серці людини є послух, уважність і бажання догодити Богу. Скільки Ной тоді знав про Бога? Чи стільки, скільки ви зараз знаєте вчень? З точки зору таких аспектів істини, як поняття про Бога та знання про Бога, чи отримав він стільки поливу й пастирства, як ви? Ні, не отримав! Але є один незаперечний факт: у свідомості, умах і навіть у глибині сердець людей сьогодення їхні поняття про Бога та ставлення до Бога невизначені й неоднозначні. Можна навіть сказати, що частина людей негативно ставиться до існування Бога. Але в серці Ноя та його свідомості існування Бога було абсолютним і поза найменшим сумнівом, а отже, його послух Богові був непідробним і міг витримати випробування. Його серце було чистим і відкритим до Бога. Йому не потрібно було надмірного знання вчень, щоб переконати себе слідувати кожному слову Бога, і так само йому не потрібно було багато фактів, які б доводили існування Бога, щоб бути спроможним прийняти те, що Бог йому доручив, і бути здатним зробити все, чого би Бог від нього не захотів. Це суттєва відмінність між Ноєм і людьми сьогодення. Це також істинне визначення того, якою саме є досконала людина в очах Бога. Чого Бог хоче, то це людей на кшталт Ноя. Таких

людей, як він, Бог хвалить, і саме таких людей Бог благословляє. Чи ви отримали від цього якесь просвітління? Люди дивляться на людей іззовні, тоді як те, на що дивиться Бог, – це серця людей і їхня сутність. Бог нікому не дозволяє байдужості чи сумнівів щодо Нього, і так само Він не дозволяє людям якось підозрювати чи випробовувати Його. Отже, навіть хоча люди сьогодення перебувають віч-на-віч із Божим словом – навіть можна сказати, що віч-на-віч із Богом, – щось глибоко в їхніх серцях, існування їхньої розбещеної сутності та їхнє вороже ставлення до Нього завадили людям мати справжню віру в Бога та стали на перешкоді послуху Йому. Через це їм дуже важко отримати те саме благословення, яке Бог дарував Ною.

Далі погляньмо на цю частину Святого Письма про те, як Бог використав веселку як символ Свого заповіту з людиною.

3. Бог використовує веселку як символ Свого заповіту з людиною

Буття 9:11–13: «І Я укладу заповіта Свого з вами, і жодне тіло не буде вже знищене водою потопу, і більш не буде потопу, щоб землю нищити. І Бог промовляв: Оце знак заповіту, що даю Я його поміж Мною та вами, і поміж кожною живою душею, що з вами, на вічні покоління: Я веселку Свою дав у хмарі, і стане вона за знака заповіту між Мною та між землею».

Більшість людей знає, що таке веселка, і чула якісь історії про веселки. Що ж до історії про веселку в Біблії, то хтось у неї вірить, хтось вважає легендою, а хтось не вірить узагалі. Хай там що, а всі події, пов’язані з веселкою, були роботою Бога та відбулися в процесі Божого управління людиною. Ці події точно записано в Біблії. Ці записи не говорять нам про те, у якому настрої Бог був у той час і з якими намірами сказав ці слова. Ба більше, ніхто не може оцінити, що Бог відчував, коли казав їх. Однак душевний стан Бога у зв’язку з усією цією подією відкривається між рядками тексту. Його думки в той час наче вискакують зі сторінки через кожне слово та фразу Божого Слова.

Божі думки – це те, про що люди повинні турбуватися та що мусять намагатися пізнати найбільше. Причина цього в тому, що Божі думки нерозривно пов’язані з людським розумінням Бога, а людське розуміння Бога є невід’ємною ланкою для входження людини в життя. Отже, що думав Бог у той час, коли відбувалися ці події?

Спочатку Бог створив людство, яке в Його очах було дуже добрим і близьким до Нього, але воно було знищене потопом після бунту проти Нього. Чи боляче було Богу, що таке людство просто так миттєво зникло? Звісно, було боляче! Отже, як Він виявив цей біль? Як це було записано в Біблії? У Біблії це було записано такими словами: «І Я укладу заповіта Свого з вами, і жодне тіло не буде вже знищене водою потопу, і більш не буде потопу, щоб землю нищити». Це просте речення відкриває думки Бога. Це знищення світу завдало Йому дуже великого болю. Кажучи людськими словами, Він дуже засмутився. Ми можемо уявити: як

виглядала земля, колись повна життя, після знищення потопом? Як виглядала в той час земля, колись повна людських істот? Ні людських поселень, ні живих істот, повсюди вода й повне спустошення на поверхні води. Чи така картина була в початкових намірах Бога, коли Він створював світ? Звісно, що ні! Початковим наміром Бога було побачити життя по всій землі, побачити, як створені Ним людські істоти поклоняються Йому, а не лише щоб Ной єдиний поклонявся Йому чи єдиний міг відповісти на Його заклик довершити те, що йому було доручено. Коли людство зникло, Бог побачив не те, що Він спочатку задумував, а повну протилежність Своєму наміру. Як би Його серцю не боліти? Тож коли Він відкривав Свій характер і проявляв Свої емоції, Бог ухвалив рішення. Яке рішення Він ухвалив? Створити лук у хмарі (тобто ті веселки, які ми бачимо) як заповіт із людиною, обітницю, що Бог більше не знищить людство потопом. Водночас це також мало говорити людям, що Бог знищив світ потопом, щоб людство завжди пам'ятало, чому Бог таке зробив.

Чи хотів Бог знищення світу в той час? Це точно не те, чого хотів Бог. Може, ми й здатні трохи уявити жалюгідний вигляд землі після знищення світу, але ми не можемо й близько уявити, якою була ця картина в той час в очах Бога. Можна сказати, що ніхто – хоч люди сьогодення, хоч люди минулого – не здатен ні уявити, ні оцінити, що відчував Бог, коли побачив ту картину, той образ світу після його знищення потопом. Бог був змушений зробити це через непослух людини, але біль, якого зазнало Боже серце через це знищення світу потопом, є реальністю, яку ніхто не може ні осягнути, ні оцінити. Ось чому Бог уклав із людством заповіт, через який Він мав на меті сказати людям пам'ятати, що колись Бог таке зробив, і поклястися їм, що Бог ніколи більше не знищить світ таким чином. У цьому заповіті ми бачимо Боже серце – ми бачимо, що Боже серце боліло, коли Він знищував це людство. Кажучи людською мовою, коли Бог знищував людство й бачив, як людство зникає, Його серце ридало й обливалося кров'ю. Хіба це не найкращий спосіб це описати? Люди використовують ці слова, щоб пояснити людські емоції, але оскільки людська мова занадто недосконала, їх використання для опису Божих почуттів і емоцій не здається Мені дуже вже поганим, а ці слова – дуже вже надмірними. Принаймні це дає вам дуже яскраве, дуже виразне розуміння того, яким був Божий настрій у той час. Про що ви тепер подумаєте, коли знову побачите веселку? Принаймні ви згадаєте, як Бог колись сумував через знищення світу потопом. Ви згадаєте: навіть хоча Бог ненавидів цей світ і зневажав це людство, та коли Він знищував людських істот, яких створив Своїми власними руками, Його серце боліло, відчувало спротив й силувалося відпустити, і йому було важко це витримати. Його єдиною втіхою була родина Ноя з восьми людей. Саме завдяки співпраці Ноя Його кропіткі зусилля зі створення всього сущого не стали марними. У той час, коли Бог страждав, лише це єдине могло втишити Його біль. Відтоді Бог поклав усі Свої надії щодо людства на сім'ю Ноя, сподіваючись, що вони зможуть жити під Його благословеннями, а не під Його прокляттям, сподіваючись, що вони більше ніколи не побачать, як Бог

знову знищить світ потопом, і також сподіваючись, що вони не будуть знищені.

Про яку частину Божого характеру ми маємо дізнатися з цього? Бог зневажав людину, бо людина була ворожою до Нього, але в Його серці Його піклування, турбота й милосердя до людства залишалися незмінними. Навіть коли Він знищив людство, Його серце залишилося незмінним. Коли людство було повне розбещеності й жахливою мірою неслухняне Богу, Бог мав знищити це людство через Свій характер і Свою сутність, а також згідно зі Своїми принципами. Але через Божу сутність Він усе одно жалів людство й навіть хотів різними способами викупити людство, щоб воно могло жити далі. Однак людина виступала проти Бога, продовжувала не слухатися Бога та відмовлялася прийняти Боже спасіння; тобто відмовлялася прийняти Його добрі наміри. Як би Бог не закликав їх, не нагадував їм, не постачав їх, не допомагав їм і не терпів їх, люди цього не розуміли, не цінували та не звертали на це уваги. У Своєму болі Бог усе одно не забув обдарувати людину Своєю найбільшою терпимістю, чекаючи, поки людина поверне назад. Але коли Йому урвався терпець, Він без жодних вагань зробив те, що мусив. Інакше кажучи, від моменту, коли Бог запланував знищити людство, до початку Його роботи зі знищення людства минув певний період часу та відбувся певний процес. Цей процес був потрібен, щоб дати людині можливість повернути назад, і це був останній шанс, який Бог давав людині. То що ж Бог робив у цей період перед знищенням людства? Бог виконав значну роботу нагадування й закликання. Як би Боже серце не боліло й не сумувало, Він продовжував покладати на людство Своє піклування, турботу та велике милосердя. Що ми з цього бачимо? Безсумнівно, ми бачимо, що Божа любов до людства дійсна, а не просто на словах. Вона справжня, відчутна й помітна, а не вдавана, підроблена, облудна чи показна. Бог ніколи не вдається до обману й не створює неправдивих образів, щоб люди побачили, що Він гідний любові. Він ніколи не використовує неправдивих свідчень, щоб дати людям побачити Свою красу або щоб виставити напоказ Свою красу та святість. Хіба ці аспекти Божого характеру не заслуговують людської любові? Хіба їм не варто поклонятися? Хіба їх не варто цінувати? Тут Я хочу у вас запитати: тепер, коли ви почули ці слова, чи думаєте ви, що Божа велич – це лише пусті слова на аркуші паперу? Чи Божа краса – це лише пусті слова? Ні! Аж ніяк! Боже верховенство, велич, святість, терпимість, любов тощо – кожна подробиця кожного з різноманітних аспектів Божого характеру та сутності знаходить практичне виявлення щоразу, коли Він виконує Свою роботу, втілюється в Його волі щодо людини, а також здійснюється й відображається в кожній людині. Незалежно від того, чи відчував ти це раніше, Бог усіляко піклується про кожну людину, використовуючи Своє щире серце, мудрість і різні методи, щоб зігріти серце кожної людини та пробудити дух кожної людини. Це беззаперечний факт. Скільки б людей тут не сиділо, кожен із них по-різному переживав Божу терпимість, красу й терпіння та по-різному щодо них почувався. Ці переживання Бога та ці відчуття чи сприйняття

Його – словом, усі ці позитивні речі є від Бога. Отже, об'єднавши досвід і знання кожного з вас про Бога та сполучивши їх із нашим сьогоднішнім читанням цих біблійних уривків, чи маєте ви тепер реальніше та правильніше розуміння Бога?

Прочитавши цю історію та трохи зрозумівши Божий характер, виявлений через цю подію, як ви по-новому пізнали Бога? Чи дало це вам глибше розуміння Бога та Його серця? Чи почуваєтеся ви зараз інакше, коли повертаєтеся до історії Ноя? На вашу думку, чи непотрібно було спілкуватися про ці біблійні вірші? Тепер, коли ми про них поспілкувалися, чи вважаєте ви, що це було непотрібно? Безумовно, це було потрібно! Хоча те, що ми читаємо, – історія, це правдивий запис роботи, яку виконав Бог. Моя мета полягала не в тому, щоб ви могли зрозуміти подробиці цих історій або цього персонажа, а також не в тому, щоб ви могли вивчати цього героя, і, звичайно, не в тому, щоб ви знову повернулися до вивчення Біблії. Чи ви розумієте? То чи допомогли вам ці історії в пізнанні Бога? Що ця історія додала до вашого розуміння Бога? Скажіть нам, брати й сестри з Гонконгу. (Ми побачили, що Божа любов – це щось, чим ніхто з нас, розбещених людей, не володіє.) Скажіть нам, брати й сестри з Південної Кореї. (Божа любов до людини реальна. Божа любов до людини несе в собі Його характер і несе в собі Його велич, святість, верховенство та Його терпимість. Вона варта того, щоб ми спробували глибше її зрозуміти.) (Через спілкування в той момент я бачу, з одного боку, праведний і святий Божий характер, а з іншого – турботу Бога про людство, Боже милосердя до людства й те, що все, що Бог робить, кожна Його думка й ідея відкривають Його любов і турботу про людство.) (Моє розуміння в минулому полягало в тому, що Бог використав потоп, щоб знищити світ, бо людство стало жахливо злим, і це було так, ніби Бог знищив це людство, тому що Він його ненавидів. Лише після того, як Бог сьогодні поговорив про історію Ноя та сказав, що Боже серце обливалося кров'ю, я розумію, що Бог насправді не хотів відпускати це людство. Лише через те, що людство було занадто неслухняним, у Бога не залишилось іншого вибору, крім як знищити його. Насправді Боже серце в той час було дуже сумним. Звідси я бачу в Божому характері Його піклування й турботу про людство. Раніше я цього не знав.) Дуже добре! Ви наступні. (Послухавши, я був дуже вражений. Раніше я читав Біблію, але я ніколи не мав такого досвіду, як сьогодні, коли Бог безпосередньо розбирає ці речі, щоб ми могли пізнати Його. Те, що Бог так провів нас до розуміння Біблії, дало мені можливість зрозуміти, що сутність Бога до розбещення людини була любов'ю й піклуванням про людство. Відколи людина стала розбещеною й до нинішніх останніх днів, навіть незважаючи на праведний Божий характер, Його любов і піклування залишаються незмінними. Це свідчить про те, що сутність Божої любові ніколи не міняється від створення світу й дотепер, незалежно від того, чи розбещена людина.) (Сьогодні я побачив, що сутність Бога не зміниться через зміну часу або місця Його роботи. Я також побачив, що незалежно від того, створює Бог світ або знищує його після того, як людина розбещується, усе, що Він робить,

має смисл і містить Його характер. Таким чином, я побачив, що Божа любов нескінченна й незмірна, а також, як згадували інші брати й сестри, я побачив Боже піклування й милосердя щодо людства, коли Він знищив світ.) (Це були речі, про які я справді раніше не знав. Після сьогоднішнього слухання я відчуваю, що Бог справді переконливий, справді гідний довіри, що в Нього варто вірити й що Він дійсно існує. Я можу щиро оцінити у своєму серці, що Божий характер і любов дійсно настільки конкретні. Таке відчуття я маю після сьогоднішнього слухання.) Чудово! Схоже, ви всі пройнялися почутим.

Чи помітили ви щось в усіх біблійних віршах, включно з усіма біблійними історіями, про які ми сьогодні спілкувалися? Чи використовував Бог коли-небудь Свою власну мову, щоб висловити власні думки чи пояснити Свою любов і піклування про людство? Чи є запис про те, як Він простою мовою заявляє, наскільки Він турбується про людство чи любить його? Ні. Хіба це не так? Серед вас так багато тих, хто читав Біблію чи інші книги, крім Біблії. Чи хтось із вас бачив такі слова? Відповідь – безперечно ні! Тобто в записах Біблії, включно зі словами Бога й документуванням Його роботи, Бог ніколи, у жодну епоху або період не використовував Свої власні методи для опису Своїх почуттів або виявлення Своєї любові й піклування про людство, і так само Бог ніколи не використовував мову або якісь дії для передачі Своїх почуттів і емоцій – хіба це не факт? Чому Я це кажу? Чому Я маю про це згадати? Причина в тому, що в цьому теж утілюється Божа краса та Його характер.

Бог створив людство; незалежно від того, чи люди розбещені, чи йдуть за Ним, Бог ставиться до них як до Своїх найдорожчих близьких – або, як сказали б людські істоти, як до Своїх найрідніших, – а не як до Своїх іграшок. Хоча Бог каже, що Він – Творець, а людина – Його творіння, що може звучати так, наче між ними незначна різниця в ранзі, але реальність така, що все зроблене Богом для людства набагато перевищує подібні стосунки. Бог любить людство, піклується про людство, виявляє турботу про людство, а також постійно й невпинно забезпечує людство. Він ніколи не відчуває у Своєму серці, що це додаткова робота чи щось таке, що заслуговує на велику похвалу. Він також не відчуває, ніби, спасаючи людство, постачаючи його й даруючи йому все, Він робить людству величезне благодіяння. Він просто тихо й мовчазно забезпечує людство – по-Своєму, через Свою сутність і те, Хто Він є і чим володіє. Скільки б забезпечення та скільки б допомоги людство не отримувало від Нього, Бог ніколи не думає й не намагається поставити Собі це в заслугу. Це визначається сутністю Бога, і саме це є істинним виявленням Божого характеру. Ось чому ні в Біблії, ні в інших книгах ми ніколи не бачимо, щоб Бог висловлював Свої думки, і ми ніколи не бачимо, щоб Бог описував чи оголошував людям, чому Він це робить або чому Він так піклується про людство, і щоб Він це робив, аби змусити людей бути Йому вдячними та хвалити Його. Навіть коли Він страждає, коли Його серце розривається від болю, Він ніколи не забуває про Свою

відповідальність перед людством і про Свою турботу про людство; і все це – поки Він переносить цей біль і страждання на самоті, у мовчанні. Навпаки, Бог продовжує забезпечувати людство, як Він завжди це робив. Хоча людство часто хвалить Бога або свідчить про Нього, Бог нічого цього не вимагає. Причина цього в тому, що Бог завжди робить добро для людства без наміру отримати за це подяку чи відплату. З іншого боку, ті, хто вміє Бога боятися, а від злого втікати, ті, хто вміє справді йти за Богом, слухати Його й бути Йому вірним, і ті, хто вміє Його слухатися, – це ті люди, які часто отримуватимуть Божі благословення, і Бог даруватиме такі благословення беззастережно. Ба більше, благословення, які люди отримують від Бога, часто виходять за межі їхньої уяви, а також за межі всього, що людські істоти можуть виправдати зробленими справами чи заплаченою ціною. Коли людство втішається Божими благословеннями, хіба комусь є діло до того, що робить Бог? Чи хтось проявляє якусь турботу про те, як почувається Бог? Чи намагається хтось оцінити біль Бога? Відповідь – категоричне «ні»! Чи може якась людська істота, зокрема й Ной, оцінити біль, який Бог відчував у той момент? Чи може хтось збагнути, навіщо Богу було укладати такий заповіт? Не може! Людство не цінує Божого болю не тому, що не може зрозуміти Божого болю, і не через відстань між Богом і людиною чи різницю в їхньому статусі; натомість причина в тому, що людству взагалі немає діла до жодних Божих почуттів. Людство думає, що Бог незалежний – що Бог не потребує, аби люди піклувалися про Нього, розуміли Його чи виявляли до Нього увагу. Бог є Бог, тому Він не має болю, не має емоцій; Він не стане сумувати, Він не відчуває смутку, Він навіть не плаче. Бог є Бог, тож Йому не потрібно жодних емоційних проявів і не потрібно ніякої емоційної розради. Якщо ж за певних обставин Йому все-таки це знадобиться, то Він зможе впоратися сам і не потребуватиме ніякої допомоги від людства. І навпаки, це саме слабкі, незрілі люди потребують Божої розради, забезпечення, підбадьорення та навіть того, щоб Він утішав їхні емоції завжди й усюди. Такі речі криються глибоко в серцях людства: це людина слабка; вона потребує, щоб Бог усіляко нею опікувався, вона заслуговує на всю турботу, яку отримує від Бога, і вона повинна вимагати від Бога всього, що, на її думку, має їй належати. А Бог – сильний; у Нього є все, і Він повинен бути опікуном людства й дарувальником благословень. Оскільки Він уже Бог, Він всемогутній і ніколи нічого не потребує від людей.

Оскільки людина не звертає уваги на жодне з Божих одкровень, вона ніколи не відчувала ні Божого смутку, ні Божого болю, ні Божої радості. Але навпаки, Бог знає всі людські прояви як свої п’ять пальців. Бог забезпечує потреби кожного завжди й усюди, спостерігаючи за мінливими думками кожної людини й таким чином утішаючи й напучуючи її, направляючи й освічуючи її. З точки зору всього того, що Бог зробив із людством, і всіх тих цін, які Він за це заплатив, чи можуть люди знайти в Біблії або в будь-чому сказаному Богом до цього часу уривок, у якому чітко стверджується, що Бог чогось вимагатиме від людини? Ні! Навпаки, як би люди не

ігнорували Боже мислення, Він усе одно послідовно веде людство, послідовно забезпечує людство й допомагає йому, щоб воно могло йти Божим шляхом, аби досягти прекрасного місця призначення, яке Він приготував для людства. Коли йдеться про Бога, про те, Хто Він є і чим володіє, Його благодать, Його милість і всі Його нагороди будуть беззастережно даровані тим, хто любить Його та слідує за Ним. Але Він ніколи нікому не відкриває ні пережитого болю, ні Свого душевного стану, і Він ніколи не скаржиться на те, що хтось не був уважним до Нього чи не знав Його волі. Він просто мовчки все це переносить, чекаючи того дня, коли людство буде здатне зрозуміти.

Чому Я тут про це говорю? Що ви бачите з того, що Я сказав? У Божій сутності й характері є щось, чого аж надто легко не помітити, щось, чим володіє тільки Бог і ніхто з людей, зокрема й тих, кого інші вважають великими людьми, добрими людьми чи Богом їхньої уяви. Що це? Божа самовідданість. Говорячи про самовідданість, ти можеш думати, що ти теж дуже самовідданий, бо коли йдеться про твоїх дітей, ти ніколи з ними не торгуєшся й не сперечаєшся, або ти думаєш, що ти також дуже самовідданий, коли йдеться про твоїх батьків. Що б ти не думав, принаймні ти маєш уявлення про слово «самовідданий» і вважаєш, що воно позитивне та що бути самовідданою людиною дуже благородно. Коли ти самовідданий, ти високо себе цінуєш. Але немає нікого, хто міг би побачити самовідданість Бога в усьому серед людей, подій, об'єктів і в Його роботі. Чому це так? Бо людина занадто себелюбна! Чому Я це кажу? Людство живе в матеріальному світі. Ти можеш слідувати за Богом, але ти ніколи не бачиш і не цінуєш того, як Бог забезпечує тебе, любить тебе й турбується про тебе. То що ж ти бачиш? Ти бачиш своїх кровних родичів, які тебе люблять або балують. Ти бачиш те, що корисно твоїй плоті, ти піклуєшся про людей і речі, які ти любиш. Це так звана людська самовідданість. Однак такі «самовіддані» люди ніколи не турбуються про Бога, який дає їм життя. На відміну від Божої, людська самовідданість стає себелюбною й підлою. Самовідданість, у яку вірить людина, порожня й нереалістична, підроблена, несумісна з Богом і не має з Ним нічого спільного. Самовідданість людини – для самої людини, тоді як самовідданість Бога є справжнім виявленням Його сутності. Саме завдяки Божій самовідданості людина постійно отримує від Нього забезпечення. Можливо, вас не надто глибоко зачіпає тема, про яку Я сьогодні говорю, і ви просто киваєте на знак схвалення, але коли ти спробуєш оцінити Боже серце у своєму серці, то мимоволі відкриєш таке: серед усіх людей, подій і об'єктів, які ти можеш відчувати в цьому світі, лише Божа самовідданість є реальною й конкретною, бо лише Божа любов до тебе є безумовною й бездоганною. Будь-чия так звана самовідданість, окрім Божої, є вдаваною, поверховою, несправжньою; вона має мету, певні наміри, передбачає торги та не витримує жодних випробувань. Можна навіть сказати, що вона брудна й огидна. Чи ви згодні з цими словами?

Я знаю, що ви дуже мало знайомі з цими темами, і вам потрібно трохи часу, щоб вони засвоїлися, перш ніж ви зможете їх по-справжньому зрозуміти. Що менше ви знайомі з цими питаннями й темами, то більше це свідчить про те, що цих тем бракує у вашому серці. Якби Я ніколи не згадував про ці теми, чи знав би хтось із вас щось про них? Я думаю, що ви б ніколи не пізнали їх. Це безперечно. Незалежно від того, скільки ви можете осягнути чи зрозуміти, ці теми, про які Я говорю, – це, якщо коротко, те, чого людям бракує найбільше та про що вони повинні знати найбільше. Ці теми дуже важливі для кожного – вони дорогоцінні, і вони є життям, і вони є тим, чим ви повинні володіти для подальшої дороги. Без цих слів як дороговказу, без твого розуміння Божого характеру й сутності ти завжди носитимеш у собі знак питання, коли йдеться про Бога. Як ти можеш правильно вірити в Бога, якщо навіть не розумієш Його? Ти нічого не знаєш про Божі емоції, Його волю, Його душевний стан, про що Він думає, що Його засмучує, а що радує, – то як же ти можеш бути уважним до Божого серця?

Щоразу, коли Бог засмучується, Він стикається з людством, яке не звертає на Нього жодної уваги, з людством, яке слідує за Ним і стверджує, що любить Його, але повністю нехтує Його почуттями. Як Його серце може не боліти? У Божій роботі управління Він щиро виконує Свою роботу над кожною людиною та говорить до неї, і Він дивиться їй у вічі без застережень і приховування; але, навпаки, кожна людина, яка слідує за Ним, закрита перед Ним, і ніхто не бажає сам докладати зусиль, щоб наближатися до Нього, розуміти Його серце чи зважати на Його почуття. Навіть ті, хто бажає стати близьким Богу, не хочуть приступити до Нього, бути уважними до Його серця чи спробувати зрозуміти Його. Коли Бог радісний і щасливий, Він не має з ким розділити своє щастя. Коли люди не розуміють Бога, нікому втішити Його зранене серце. Коли Його серце болить, немає жодної людини, готової дати Йому довіритися їй. За ці тисячі років Божої роботи управління не було нікого, хто розумів би Божі емоції, не було нікого, хто осягав або цінував би їх, не кажучи вже про тих, хто міг би стояти поруч із Богом, щоб розділити Його радощі та смуток. Бог самотній. Він самотній! Бог самотній не тільки тому, що проти Нього виступає розбещене людство, але більше тому, що ті, хто прагне бути духовним, хто прагне пізнати Бога та зрозуміти Його, і навіть ті, хто готовий повністю присвятити Богові все своє життя, також не знають Його думок, не розуміють Його характеру та Його емоцій.

Наприкінці історії Ноя ми бачимо, що Бог використав незвичний для того часу спосіб вираження Своїх почуттів. Це був дуже особливий спосіб: укласти з людиною заповіт, який проголошував кінець Божого знищення світу потопом. На перший погляд, укладення заповіту може здатися звичайнісінькою справою. Це не що інше, як використання слів, аби зв’язати дві сторони зобов’язаннями та не дати їм порушити домовленість, щоб захистити інтереси обох сторін. За формою це дуже звичайна річ, але, судячи з мотивів і наміру Бога в цьому ділі, це справжнє

виявлення Божого характеру та душевного стану. Якщо ти просто відкинеш ці слова та проігноруєш їх, якщо Я ніколи не скажу тобі правду про суще, то людство дійсно ніколи не дізнається, як мислить Бог. Можливо, у твоїй уяві Бог усміхався, укладаючи цей заповіт, або, можливо, Його обличчя було серйозним, але незалежно від того, який найзвичайніший вираз обличчя Бога уявляють люди, ніхто б не зміг побачити Боже серце чи Його біль, не кажучи вже про Його самотність. Ніхто не може змусити Бога довіряти йому, або бути гідним Божої довіри, або бути тим, кому Він може висловити Свої думки чи довірити Свій біль. Ось чому Бог не мав іншого вибору, крім зробити так. На перший погляд, Богу було легко попрощатися з людством, яким воно було, вирішити проблему минулого та досконало довершити Своє знищення світу потопом. Однак Бог поховав біль від цього моменту глибоко у Своєму серці. У той час, коли Бог не мав кому довіритися, Він уклав угоду з людством, сказавши їм, що більше не знищить світ потопом. Коли з'являлася веселка, це мало нагадувати людям, що таке колись сталося, і застерігати їх утримуватися від зла. Навіть у такому болісному стані Бог не забув про людство й усе одно так багато турбувався про нього. Хіба це не Божа любов і самовідданість? Але про що думають люди, коли страждають? Хіба не тоді вони потребують Бога найбільше? У такі моменти люди завжди тягнуть до себе Бога, щоб Він міг їх розрадити. Коли б то не було, Бог ніколи не підведе людей, і Він завжди дасть людям змогу вийти зі скрутного становища та жити у світлі. Хоча Бог так забезпечує людство, у людському серці Бог – не що інше, як заспокійлива пігулка, тонізуючий засіб для розради. Коли Бог страждає, коли Його серце зранене, мати створену істоту чи будь-яку людину, яка б складала Йому компанію чи втішала Його, безсумнівно, було б для Бога просто навіженим бажанням. Людина ніколи не зважає на Божі почуття, тому Бог ніколи не просить і не очікує, що хтось зможе Його втішити. Він просто використовує Свої власні методи, щоб висловити свій настрій. Люди не думають, що Богу дуже тяжко пережити якісь страждання, але тільки тоді, коли ти дійсно намагаєшся зрозуміти Бога, коли ти можеш по-справжньому оцінити щирі наміри Бога в усьому, що Він робить, ти можеш відчути Божу велич і Його самовідданість. Навіть хоча Бог уклав заповіт із людством за допомогою веселки, Він ніколи нікому не говорив, чому Він це зробив – чому Він уклав цей заповіт, – тобто Він ніколи нікому не говорив Своїх справжніх думок. Це пояснюється тим, що ніхто не може осягнути глибину любові Бога до людства, яке Він створив Своїми власними руками, а також ніхто не може оцінити, наскільки великого болю зазнало Його серце, коли Він знищував людство. Тож навіть якби Він сказав людям, що відчував, вони не змогли б прийняти цю довіру. Хоч Йому й болить, Він усе одно продовжує працювати над наступним етапом Своєї роботи. Бог завжди віддає людству все найкраще у Собі й у світі, а Сам тихо терпить усі страждання. Бог ніколи не виявляє цих страждань відкрито. Натомість Він терпить їх і мовчки чекає. Божа витривалість не холодна, не заціпеніла й не

безпорадна, і вона не є ознакою слабкості. Натомість Божа любов і сутність завжди були самовідданими. Це природне виявлення Його сутності та характеру, а також справжнє втілення ідентичності Бога як істинного Творця.

Після цих Моїх слів дехто може неправильно зрозуміти, що Я маю на увазі, і подумати: «Невже опис почуттів Бога в таких подробицях, з такою чуттєвістю мав на меті викликати у людей жалість до Бога?». Чи такий намір стоїть за цими словами? (Ні.) Єдина мета, з якою Я говорю ці речі, полягає в тому, щоб ви краще пізнали Бога, зрозуміли Його незліченні аспекти, зрозуміли Його емоції, оцінили, що сутність і характер Бога конкретно і потроху виявляються в Його роботі, на противагу зображенню в пустих людських словах, буквах і вченнях або в уяві людей. Тобто Бог і Божа сутність насправді існують – це не картини й не плоди уяви, вони не створені людиною й точно не вигадані людиною. Зараз ви це усвідомлюєте? Якщо ви це усвідомлюєте, то Мої сьогоднішні слова досягли своєї мети.

Сьогодні ми обговорили три теми. Я думаю, що всі набули багато користі від нашого спілкування на ці три теми. Я можу з упевненістю сказати, що за ці три теми думки Бога, які Я описував, і характер та сутність Бога, про які Я згадував, змінили людські уявлення про Бога та розуміння Бога, навіть змінили віру кожного в Бога, ба більше – змінили образ Бога, яким кожен захоплюється у своєму серці. Хай там що, Я сподіваюся, що те, що ви дізналися про Божий характер із цих двох розділів Біблії, принесе вам користь, і Я сподіваюся, що після повернення ви спробуєте більше над цим замислитися. На цьому сьогоднішню зустріч завершено. До побачення!

4 листопада 2013 року

Божа робота, Божий характер і Сам Бог II

Протягом нашої останньої зустрічі ми спілкувалися на дуже важливу тему. Ви пам'ятаєте, що це була за тема? Я вам нагадаю. Тема нашого останнього спілкування звучала так: «Божа робота, Божий характер і Сам Бог». Вона для вас важлива? Яка частина цієї теми для вас найважливіша: Божа робота, Божий характер чи Сам Бог? Яка частина цікавить вас найбільше? Про яку частину ви найбільше хочете послухати? Я знаю, що вам важко відповісти на це запитання, тому що характер Бога можна побачити в кожному аспекті Його роботи, і Його характер виявляється в Його роботі завжди й усюди та, по суті, представляє Самого Бога; у загальному Божому плані управління і Божа робота, Божий характер і Сам Бог невіддільні одне від одного.

Зміст нашого останнього спілкування про Божу роботу складався з біблійних розповідей про події, які відбувалися дуже давно. Усе це були історії про людей і Бога, і вони розповідають про те, що відбувалося з людьми з участю й виявленням Бога, тому ці історії мають особливу цінність і значення для пізнання Бога. Відразу після створення людства Бог почав взаємодіяти з людиною та розмовляти з нею, і тоді людям почав виявлятися Його характер. Інакше кажучи, відколи Бог уперше вступив у контакт із людством, Він почав безперервно оприлюднювати Свою сутність і те, Хто Він є і чим володіє. Незалежно від того, чи здатні це бачити й розуміти люди минулого або люди сьогодення, Бог промовляє до людей і працює серед людей, відкриваючи Свій характер і виявляючи Свою сутність, – це факт, і жодна людина не може його заперечити. Це також означає, що Божий характер, Божа сутність і те, Хто Він є і чим володіє, постійно виходять і виявляються, коли Він працює та взаємодіє з людиною. Він ніколи нічого не приховував і не таїв від людини, а навпаки, оприлюднював і вивільняв Свій власний характер, ні в чому не стримуючись. Отже, Бог сподівається, що людина зможе пізнати Його та зрозуміти Його характер і сутність. Він не бажає, щоб людина ставилася до Його характеру та сутності як до вічних таємниць, і так само Він не бажає, щоб людство розглядало Бога як загадку, яку неможливо розгадати. Тільки тоді, коли людство пізнає Бога, людина зможе дізнатися шлях уперед і прийняти Божий провід, і тільки таке людство зможе по-справжньому жити під владою Бога, у світлі, серед Божих благословень.

Слова та характер, які виходять від Бога та відкриваються Ним, представляють Його волю, і вони також представляють Його сутність. Коли Бог взаємодіє з людиною, то що б Він не говорив і не робив, який би характер не виявляв і які б людина не бачила аспекти Божої сутності чи того, Хто Він є і чим володіє, усе це представляє Божу волю щодо людини. Незалежно від того, скільки людина здатна усвідомити, осмислити чи зрозуміти, усе це є Божою волею – Божою волею щодо людини. Це безсумнівно! Божа воля щодо людства – це Його вимоги щодо того,

якими люди мають бути, що вони повинні робити, як їм слід жити та як вони мусять бути здатними досягти виконання Божої волі. Чи невіддільні ці речі від сутності Бога? Інакше кажучи, від Бога виходить Його характер і все, Хто Він є і чим володіє, а водночас Він висуває вимоги до людини. У цьому немає облуди, немає удавання, немає приховування, немає прикрашання. Але чому людина не здатна пізнати та чому людина ніколи не була здатна ясно побачити характер Бога? Чому людина так ніколи й не усвідомила Божу волю? Те, що відкривається Богом і виходить від Нього, – це те, Хто є Сам Бог і чим Він володіє; це кожна частинка та грань Його істинного характеру – то чому ж людина не бачить? Чому людина не спроможна на глибинне пізнання? У цього є важлива причина. Що ж це за причина? Від часу створення людина ніколи не ставилася до Бога як до Бога. У найдавніші часи, що би Бог не робив щодо людини, – щойно створеної людини, – вона ставилася до Бога як до супутника й того, на кого можна покластися, не більше, і людина не мала ні знання, ні розуміння Бога. Тобто людина не знала, що те, що виходило від цієї Істоти, – Істоти, на яку вона покладалася та яку вважала своїм супутником, – було сутністю Бога, і людина не знала, що ця Істота є Той, Хто править усім сущим. Простіше кажучи, люди того часу взагалі не усвідомлювали, що Бог – це Бог. Вони не знали, що це Він створив небо, землю і все суще, і не тямили, звідки Він прийшов, а тим більше – Ким Він є. Звісно, тоді Бог не вимагав від людини ні знати й осягати Його, ні розуміти все, що Він робить, ні бути обізнаним про Його волю, бо це були найперші часи після створення людства. Коли Бог почав підготовку до роботи періоду Закону, то зробив із людиною деякі речі, а також почав висувати до людини деякі вимоги, кажучи їй, як поклонятися Богу та приносити Йому жертви. Тільки тоді в людини з'явилося кілька простих уявлень про Бога, і тільки тоді вона зрозуміла різницю між людиною й Богом і те, що Бог – це Той, хто створив людство. Коли людина пізнала, що Бог є Богом, а людина є людиною, між нею та Богом виникла певна дистанція, але Бог досі не вимагав від людини великого знання чи глибокого розуміння Його. Отже, Бог висуває до людей різні вимоги залежно від стадії й обставин Своєї роботи. Що ви в цьому бачите? Який аспект Божого характеру ви відчуваєте? Чи Бог реальний? Чи Божі вимоги до людини доречні? У найперші часи після створення Богом людства, коли Бог іще не виконував над людиною роботу завоювання й удосконалення та ще не промовив до неї багато слів, Він мало чого вимагав від людини. Що б людина не робила та як би не поводилася, – навіть якщо вона робила щось, що спокушало Бога, – Бог усе їй прощав і не звертав уваги на її дії. Адже Бог знав, що Він дав людині та що було в людині, а отже, знав міру вимог, які мав висувати до людини. Хоча стандарт, який стояв тоді за Його вимогами, був дуже низьким, це не означає, що Його характер не був величним або що Його мудрість і всемогутність були тільки порожніми словами. Для людини є тільки один спосіб пізнати Божий характер і Самого Бога: слідуючи за етапами Божої роботи управління та спасіння людства, а також

приймаючи слова, які Бог промовляє до людства. Коли людина дізнається, Хто є Бог і чим володіє, і пізнає Божий характер, чи буде вона й далі просити Бога показати їй Його реальну іпостась? Ні, не буде й навіть не наважиться на таке прохання, бо, зрозумівши Божий характер і те, Хто Він є і чим володіє, людина вже побачить Самого істинного Бога та Його реальну іпостась. Це неминучий результат.

У міру того, як Божа робота й план невпинно просувались уперед, і після того, як Бог уклав із людиною заповіт і створив веселку на знак того, що Він більше ніколи не знищуватиме світ потопами, у Бога зародилося дедалі гостріше бажання здобути тих, хто міг би бути з Ним однієї думки. Також у Нього з'явилося дедалі нагальніше бажання здобути тих, хто був би здатний виконувати Його волю на землі, більше того – здобути громаду людей, здатних звільнитися від сил темряви та не бути зв'язаними сатаною, громаду, яка була б здатна свідчити про Нього на землі. Здобути таку громаду людей було давнім бажанням Бога, тим, чого Він чекав іще із часів створення світу. Отже, незалежно від використання Богом потопу для знищення світу чи Його заповіту з людиною, Божа воля, настрій, план і надії залишалися незмінними. Те, що Він хотів зробити, те, чого Він прагнув задовго до часу створення, – це здобути серед людства тих, кого Він бажав здобути: громаду людей, здатних осягнути й пізнати Його характер і зрозуміти Його волю, громаду, яка була б здатна поклонятися Йому. Така громада людей справді змогла би свідчити про Нього, і можна сказати, що вони були б Його довіреними особами.

Сьогодні продовжуймо йти слідами Бога та слідувати за етапами Його роботи, щоб ми змогли відкрити те, що дуже довго було «запечатане»: думки й ідеї Бога та всі різні деталі, що стосуються Бога. Через ці речі ми пізнаємо характер Бога, зрозуміємо сутність Бога, впустимо Бога у свої серця, і кожен із нас поступово наблизиться до Бога, зменшивши свою віддаленість від Нього.

Частина того, про що ми говорили минулого разу, стосувалася того, чому Бог уклав заповіт із людиною. Цього разу ми поспілкуємося про наведені нижче уривки зі Святого Письма. Почнімо із читання Святого Письма.

А. Авраам

1. Бог обіцяє дати Авраамові сина

Буття 17:15–17: «І сказав Авраамові Бог: Сара, жінка твоя, нехай свого ймення не кличе вже: Сара, бо ім'я їй: Сарра. І поблагословлю Я її, і теж з неї дам сина тобі. І поблагословлю Я її, і стануться з неї народи, і царі народів будуть із неї. І впав Авраам на обличчя своє, і засміявся. І подумав він у серці своїм: Чи в столітнього буде народжений, і чи Сарра в віці дев'ятидесяти літ уродить?».

Буття 17:21–22: «А Свого заповіта Я складу з Ісаком, що його Сарра вродить тобі на цей час другого року. І Він перестав говорити з ним. І Бог вознісся від Авраама».

Ніхто не може перешкодити роботі, яку вирішив виконати Бог

Отже, усі ви щойно почули історію Авраама, чи не так? Він був обраний Богом після того, як потоп знищив світ, його звали Авраам, і коли йому виповнилося сто років, а його дружині Сарі – дев'яносто, йому прийшла Божа обіцянка. Яку обіцянку дав йому Бог? Бог пообіцяв те, про що сказано у Святому Письмі: «І поблагословлю Я її, і теж з неї дам сина тобі». Яким був контекст Божої обіцянки дати Авраамові сина? У Святому Письмі подано таке свідчення: «І впав Авраам на обличчя своє, і засміявся. І подумав він у серці своїм: Чи в столітнього буде народжений, і чи Сарра в віці дев'ятидесяти літ уродить?». Інакше кажучи, ця літня пара була застарою, щоб народити дітей. А що зробив Авраам після того, як Бог дав йому Свою обіцянку? Він упав на обличчя, засміявся та сказав собі: «Чи в столітнього буде народжений?». Авраам вважав, що це неможливо, – а це означало, що він вважав Божу обіцянку йому не більше ніж жартом. З людської точки зору, це щось недосяжне для людини й так само недосяжне та неможливе для Бога. Можливо, Аврааму це здавалося сміховинним: «Бог створив людину, але Він, здається, чомусь не знає, що людина в такому віці не здатна народжувати дітей; Бог думає, що може дати мені змогу народити дитину, Він каже, що дасть мені сина, – звісно, це неможливо!». Тож Авраам упав на обличчя й засміявся, думаючи собі: «Неможливо – Бог зі мною жартує, не може таке бути правдою!». Він не сприйняв Божі слова всерйоз. Отже, якою людиною був Авраам у Божих очах? (Праведною.) Де сказано, що він був праведною людиною? Ви думаєте, що всі ті, кого кличе Бог, праведні й досконалі, що всі вони люди, які ходять із Богом. Ви керуєтеся вченням! Ви повинні чітко бачити, що коли Бог когось визначає, Він робить це не довільно. Тут Бог не казав, що Авраам праведний. У Своєму серці Бог має стандарти вимірювання кожної людини. Хоча Бог не казав, якою людиною був Авраам, але якщо брати Авраамову поведінку, якою була його віра в Бога? Трохи абстрактною? Чи великою? Ні, він не мав великої віри! Його сміх і думки показали, що він був за людина, тому ваша віра в те, що він був праведним, є лише плодом вашої уяви, сліпим прикладанням учення й безвідповідальною оцінкою. Чи бачив Бог сміх Авраама та його міміку? Чи знав Він про них? Бог знав. Але чи став би Бог міняти те, що Він вирішив зробити? Ні! Коли Бог запланував і вирішив, що Він вибере саме цю людину, це було здійснено. Ні думки людини, ні її поведінка нітрохи не вплинули б на Бога та не завадили б Йому; Бог не став би свавільно змінювати Свій план чи імпульсивно змінювати або порушувати його через поведінку людини, навіть якщо вона, може, і неуцька. Отже, що ж написано в Книзі Буття 17:21–22? «А Свого заповіта Я складу з Ісаком, що його Сарра вродить тобі на цей час другого року. І Він перестав говорити з ним. І Бог вознісся від Авраама». Бог анітрохи не звернув уваги на те, що думав і говорив Авраам. У чому ж була причина Його неуваги? Вона полягала в тому, що тоді Бог не вимагав від людини ні великої віри, ні здатності до

глибокого пізнання Бога, ні тим більше здатності розуміти те, що робив і говорив Бог. Отже, Він не вимагав від людини повністю розуміти ні того, що Він вирішив зробити чи яких людей Він вирішив обрати, ні принципів Своїх дій, бо духовний стан людини був просто неналежним. Тоді Бог вважав нормальним усе те, що робив Авраам і як він поводився. Він не засудив його та не докорив йому, а просто сказав: «Сарра вродить тобі [Ісаака] на цей час другого року». Після того як Бог проголосив ці слова, для Нього це крок за кроком справдилося; в очах Бога те, що мало бути досягнуто за Його планом, уже здійснилося. Завершивши приготування до цього, Бог пішов. Те, що людина робить або думає, що людина розуміє, плани людини – усе це ніяк не стосується Бога. Усе відбувається за Божим планом, відповідно до визначених Богом строків і стадій. Таким є принцип Божої роботи. Бог не втручається в те, що людина думає чи знає, але Він також не відмовляється від Свого плану та не кидає Свою роботу тільки тому, що людина не вірить або не розуміє. Отже, факти здійснюються згідно з планом і думками Бога. Саме це ми й бачимо в Біблії: Бог зробив так, щоб Ісаак народився у визначений Ним час. Чи доводять факти, що поведінка й учинки людини перешкодили роботі Бога? Вони не перешкодили роботі Бога! А мала віра людини в Бога, її уявлення та фантазії про Бога вплинули на Божу роботу? Ні, не вплинули! Анітрохи! На Божий план управління не впливає жодна людина, річ або оточення. Усе, що Він вирішить зробити, буде завершено й здійснено вчасно та згідно з Його планом, і жодна людина не в змозі перешкодити Його роботі. Бог ігнорує певні аспекти людської дурості, невігластва та навіть певні аспекти людського опору й уявлень щодо Нього, і Він виконує ту роботу, яку мусить, незважаючи ні на що. Таким є Божий характер, і він – відображення Його всемогутності.

2. Авраам приносить Ісаака в жертву

Буття 22:2–3: «І промовив Господь: Візьми свого сина, свого одинака, що його полюбив ти, Ісака, та й піди собі до краю Морія, і принеси там його в цілопалення на одній із тих гір, що про неї скажу тобі. І встав Авраам рано вранці, і свого осла осідлав; і взяв із собою двох слуг та Ісака, сина свого, і для цілопалення дров нарубав. І встав, і пішов він до місця, що про нього сказав йому Бог».

Буття 22:9–10: «І вони прийшли до місця, що про нього сказав йому Бог. І збудував там Авраам жертівника, і дрова розклав, і зв’язав Ісака, сина свого, і поклав його на жертівника над дровами. І простяг Авраам свою руку, і взяв ножа, щоб зарізати сина свого…».

Робота Божого управління та спасіння людства починається, коли Авраам приносить у жертву Ісаака

Коли Бог дав Авраамові сина, слова, які Він промовив до Авраама, справдилися. Це не означає, що на цьому Божий план зупинився; навпаки, грандіозний Божий

план управління та спасіння людства тільки починався, і коли Він благословив Авраама сином, це було лише вступом до Його загального плану управління. Хто тоді знав, що битва Бога із сатаною тихо розпочалась у ту мить, коли Авраам приніс у жертву Ісаака?

Богу байдуже, чи людина нерозумна: Він лише просить, щоб вона була вірною

Далі погляньмо, що Бог зробив із Авраамом. У Книзі Буття 22:2 Бог дав Авраамові такий наказ: «Візьми свого сина, свого одинака, що його полюбив ти, Ісака, та й піди собі до краю Морія, і принеси там його в цілопалення на одній із тих гір, що про неї скажу тобі». Значення Божих слів було ясним: Він сказав Авраму принести в жертву цілопалення свого любого єдиного сина Ісаака. Якщо подивитися на це із сьогоднішньої точки зору, чи Божий наказ усе одно розходиться з людськими уявленнями? Так! Усе, що тоді робив Бог, цілком суперечить людським уявленням; для людини воно незбагненне. У своїх уявленнях люди вірять у таке: Бог дав чоловіку сина, коли він не вірив і вважав це за неможливе, а коли цей чоловік здобув сина, Бог сказав йому пожертвувати сином. Хіба це не абсолютно неймовірно! Що насправді збирався зробити Бог? Яким був справжній Божий намір? Він беззастережно дав Авраму сина, але Він ще й сказав, щоб Авраам приніс беззастережну жертву. Чи було це занадто? Зі сторонньої точки зору це було не просто занадто, а ще й у певному сенсі створювало проблему на пустому місці. Але сам Авраам не вважав, що Бог просить забагато. Хоча в нього було кілька власних невеликих міркувань із цього приводу й хоча він трохи підозріло ставився до Бога, він усе ж був готовий принести цю жертву. Які ти зараз бачиш докази того, що Авраам був готовий пожертвувати сином? Що говориться в цих реченнях? В оригінальному тексті подано такі свідчення: «І встав Авраам рано вранці, і свого осла осідлав; і взяв із собою двох слуг та Ісака, сина свого, і для цілопалення дров нарубав. І встав, і пішов він до місця, що про нього сказав йому Бог» (Буття 22:3). «І вони прийшли до місця, що про нього сказав йому Бог. І збудував там Авраам жертівника, і дрова розклав, і зв'язав Ісака, сина свого, і поклав його на жертівника над дровами. І простяг Авраам свою руку, і взяв ножа, щоб зарізати сина свого…» (Буття 22:9–10). Коли Авраам простяг руку та взяв ножа, щоб зарізати свого сина, чи побачив Бог його дії? Так, побачив. Весь цей процес – від початку, коли Бог сказав Авраамові принести в жертву Ісаака, і до тієї миті, коли Авраам дійсно підняв ніж, щоб убити свого сина, – показав Богові серце Авраама, і попри його колишню нерозумність, невігластво та нерозуміння Бога, у той час Авраамове серце було вірним Богові та чесним, і він дійсно збирався повернути Богові Ісаака, сина, якого йому дав Бог. Бог побачив у ньому послух – той самий послух, якого бажав.

Людині здається, ніби Бог робить багато незбагненного та навіть неймовірного. Коли Бог хоче когось скерувати, це керівництво часто суперечить людським

уявленням і незрозуміле для людини, але саме ця суперечливість і незрозумілість є Божим випробуванням і перевіркою людини. Авраам тим часом спромігся продемонструвати послух Богу в собі, що було найголовнішою умовою для того, аби він зумів задовольнити Божу вимогу. Тільки тоді, коли Авраам зміг послухатися Божої вимоги, коли він пожертвував Ісааком, Бог по-справжньому відчув спокій і схвалення щодо людства – щодо Авраама, якого Він обрав. Тільки тоді Бог переконався, що ця людина, яку Він обрав, є незамінним лідером, здатним узяти на себе Його обітницю та Його подальший план управління. І хоча це були тільки випробування та перевірка, Бог відчув задоволення, Він відчув людську любов до Себе, і Він відчув таку розраду від людини, як ніколи раніше. У ту мить, коли Авраам підняв ніж, щоб убити Ісаака, чи зупинив його Бог? Бог не дав Авраамові принести Ісаака в жертву, тому що Бог просто не мав наміру забирати життя Ісаака. Тож в останню мить Бог зупинив Авраама. Для Бога послух Авраама вже пройшов випробування, того, що він зробив, було достатньо, і Бог уже побачив результат того, що Він збирався зробити. Чи був цей результат задовільним для Бога? Можна сказати, що такий результат улаштовував Бога, що саме цього хотів Бог і саме це Він прагнув побачити. Чи правда це? Хоч у різних контекстах Бог використовує різні способи випробування кожної людини, в Авраамі Бог побачив те, чого Він хотів, побачив, що серце Авраама було вірним, а його послух – беззастережним. Саме цієї беззастережності Бог і бажав. Люди часто кажуть: «Я вже пожертвував цим, я вже відмовився від того – чому ж Бог досі мною не задоволений? Чому Він постійно піддає мене випробуванням? Чому Він постійно мене перевіряє?». Це показує один факт: Бог не побачив твого серця та не здобув твого серця. Тобто Він не побачив такої щирості, як в Авраама, коли той спромігся підняти ножа, аби власною рукою зарізати сина в жертву Богові. Він не побачив твого беззастережного послуху, і ти Його не розрадив. Тож це природно, що Бог продовжує тебе випробовувати. Хіба це не правда? Що стосується цієї теми, то на цьому ми завершимо її розгляд. Далі зачитаймо уривок «Божа обітниця Авраму».

3. Божа обітниця Авраму

Буття 22:16–18: «Я заприсягся Собою, сказав Єгова, за те, що ти зробив це і не пошкодував свого сина, свого єдиного сина: то благословляючи, Я поблагословлю тебе, і розмножуючи, розмножу потомство твоє, немов зорі на небі, і немов той пісок, що на березі моря. І потомство твоє внаслідує брами твоїх ворогів. І всі народи землі будуть потомством твоїм благословляти себе через те, що послухався ти Мого голосу».

Це повне свідчення про Боже благословення Авраама. Хоч воно й коротке, але його зміст насичений: у ньому сказано, з якої причини Бог обдарував Авраама, чим саме та в якому контексті. Воно також пронизане радістю й хвилюванням, з якими Бог виголошував ці слова, а ще нагальністю Його прагнення здобути тих, хто

здатен слухати Його слова. Тут ми бачимо, як Бог цінує тих, хто слухається Його слів і слідує Його наказам, і як ніжно Він ставиться до таких людей. Так само ми бачимо й ціну, яку Він платить за здобуття людей, і піклування та дбайливість, з якими Він їх здобуває. Більше того, цей уривок, який містить слова «Я заприсягся Собою», дає нам потужне відчуття гіркоти й болю, які переживає Бог і тільки Бог за лаштунками цієї роботи Свого плану управління. Цей уривок спонукає до роздумів, а для тих, хто прийшов потім, він мав особливе значення й далекосяжний вплив.

За свою щирість і послух людина здобуває Божі благословення

Чи великим було благословення, яке Бог дав Авраму та про яке ми тут читаємо? Наскільки великим? Тут є одне ключове речення: «І всі народи землі будуть потомством твоїм благословляти себе». Це речення показує, що Авраам отримав благословення, яких Бог не давав нікому з тих, хто приходив до чи після нього. Коли на Божу вимогу Авраам повернув Богу свого єдиного сина, – свого любого єдиного сина (тут ми не можемо використовувати слова «приніс у жертву»; нам слід казати, що Авраам повернув свого сина Богові), – Бог не лише не дозволив Авраамові пожертвувати Ісааком, а ще й благословив його. Якою обітницею Він благословив Авраама? Він благословив його обітницею розмножити його потомство. А наскільки воно мало розмножитися? У Святому Письмі сказано так: «…немов зорі на небі, і немов той пісок, що на березі моря. І потомство твоє внаслідує брами твоїх ворогів. І всі народи землі будуть потомством твоїм благословляти себе». У якому контексті Бог вимовив ці слова? Тобто як Авраам отримав Божі благословення? Він отримав їх саме так, як каже Бог у Святому Письмі: «…через те, що послухався ти Мого голосу». Тобто через те, що Авраам послухався Божого наказу та без найменшої скарги зробив усе, що говорив, просив і наказував Бог, Він і дав йому таку обітницю. У цій обітниці є одне важливе речення, яке торкається Божих думок на той час. Ви його побачили? Можливо, ви не звернули особливої уваги на Божі слова «Я заприсягся Собою». Вони означають, що, вимовляючи ці слова, Бог присягався Самим Собою. Чим присягаються люди, коли приносять клятву? Вони присягаються небом, тобто приносять обітницю Богу та клянуться Богом. Можливо, люди не дуже розуміють явище, коли Бог поклявся Самим Собою, але ви зможете зрозуміти, коли Я дам вам правильне пояснення. Зіткнувшись із людиною, яка могла тільки почути Його слова, але не зрозуміти Його серце, Бог знову відчув себе самотнім і розгубленим. У відчаї – і, можна сказати, підсвідомо – Бог зробив щось цілком природне: даючи Авраму цю обітницю, Він поклав руку на серце та звернувся до Самого Себе, і від цього людина почула, як Бог сказав: «Я заприсягся Собою». Божі дії можуть навести тебе на думки про тебе самого. Коли ти кладеш руку на серце та говориш сам до себе, чи маєш ти чітке уявлення про те, що кажеш? Чи щире твоє ставлення? Чи говориш ти відверто, від серця? Отже, тут ми бачимо, що коли Бог говорив з Авраамом, Він був серйозним

і щирим. Розмовляючи з Авраамом і благословляючи його, Бог водночас говорив і до Себе Самого. Він казав Собі: «Я благословлю Авраама та зроблю його потомство численним, наче зорі небесні, і незліченним, наче пісок на морському березі, бо він послухався Моїх слів, і він той, кого Я обрав». Сказавши «Я заприсягся Собою», Бог визначив, що в Авраамі Він породить обраний народ Ізраїлю, після чого поведе цей народ уперед у ногу зі Своєю роботою. Тобто Бог вирішив зробити так, щоб нащадки Авраама відповідали за роботу Божого управління, а робота Божа й робота, виявлена Богом, почалися з Авраама та продовжились у нащадках Авраама, так справдивши бажання Бога спасти людину. Що ви скажете – хіба це не благословенна справа? Для людини немає більшого благословення; можна сказати, що це найблагословенніша справа. Благословення, здобуте Авраамом, полягало не в примноженні його потомства, а в Божому досягненні Свого управління, Свого доручення та Своєї роботи в нащадках Авраама. Це означає, що здобуті Авраамом благословення не були тимчасовими, а тривали, поки просувався Божий план управління. Коли Бог заговорив, коли Він поклявся Собою, Він уже прийняв рішення. Чи істинним був процес прийняття цього рішення? Чи реальним? Бог вирішив, що відтоді Його зусилля, ціна, яку Він заплатив, те, Хто Він є і чим володіє, усе, що Він має, і навіть Його життя будуть віддані Авраму та нащадкам Авраама. Так само Бог вирішив, що, починаючи із цієї громади людей, Він проявлятиме Свої діяння та дозволить людині побачити Свою мудрість, владу й силу.

Здобути тих, хто знає Бога та здатен свідчити про Нього, – незмінне Боже бажання

Говорячи із Собою, Бог водночас розмовляв з Авраамом, але чи спромігся Авраам зрозуміти істинні бажання Бога в усіх Його словах у ту мить, окрім того, що він почув дані йому Богом благословення? Ні, не спромігся! Тож у ту мить, коли Бог клявся Самим Собою, Його серце досі було самотнім і скорботним. Досі не було жодної людини, здатної зрозуміти чи осягнути те, що Він задумав і запланував. У ту мить ніхто, включно з Авраамом, не міг говорити з Ним довірчо, а тим більше співпрацювати з Ним над тією роботою, яку Він повинен був виконати. На перший погляд, Бог здобув Авраама, того, хто міг слухатися Його слів. Але насправді знання цієї людини про Бога були ледь більші за нуль. Навіть хоча Бог благословив Авраама, Його серце досі не було вдоволене. Що означає те, що Бог був невдоволений? Це означає, що Його управління тільки починалося, це означає, що люди, яких Він хотів здобути, яких Він прагнув побачити, яких Він любив, досі були далеко від Нього; Йому потрібен був час, потрібно було чекати, потрібно було терпіти. Бо в той час, окрім Самого Бога, не було нікого, хто знав би, що Йому потрібно, або що Він бажає здобути, або чого Він прагне. Тож Бог відчував сильне радісне збудження, але водночас Йому також було важко на серці. Але Він не

зупиняв Своїх етапів і продовжував планувати наступний етап того, що мав зробити.

Що ви бачите в Божій обітниці Авраму? Бог обдарував його великими благословеннями просто за те, що Авраам послухався Божих слів. Хоча на перший погляд це здається нормальним і само собою зрозумілим, але в цьому ми бачимо Боже серце: Бог особливо дорожить людським послухом Йому, цінує людське розуміння Його та щирість щодо Нього. Наскільки Бог цінує цю щирість? Можливо, ви не розумієте, наскільки Він її цінує, а може, у світі й узагалі немає нікого, хто це усвідомлює. Бог дав Авраму сина, а коли цей син виріс, Бог сказав Авраму принести свого сина в жертву Богу. Авраам неухильно виконав Божий наказ, послухався Божого слова, і його щирість зворушила Бога та стала йому дорогою. Наскільки Бог нею дорожив? І чому Він нею дорожив? У той час, коли ніхто не тямив Божих слів і не розумів Його серця, Авраам зробив те, що потрясло небеса та змусило землю здригнутися, і від цього Бог відчув і небувале задоволення, і радість від здобуття того, хто здатен слухатися Його слів. Це задоволення й радість прийшли від створіння, створеного власною Божою рукою, і були першою «жертвою», яку людина принесла Богові та яка стала Богу найдорожчою від часів, коли була створена людина. Богові тяжко було чекати на цю жертву, і Він сприйняв її як перший найважливіший дар від людини, яку Він створив. Вона показала Богові перший плід Його зусиль і тієї ціни, яку Він заплатив, і дала Йому змогу побачити в людстві надію. Згодом у Бога з'явилося ще більше прагнення мати громаду таких людей, які б складали Йому компанію, щиро ставилися до Нього та щиро піклувалися про Нього. Бог навіть сподівався, що Авраам житиме далі, бо хотів, аби таке серце, як в Авраама, супроводжувало Його та було з Ним, поки Він продовжував Своє управління. Чого б Бог не хотів, це було лише бажання, лише ідея – адже Авраам був просто людиною, яка могла Його слухатися, але ні дрібки не знала й не розуміла Бога. Авраам був людиною, яка сильно відставала від стандартів Божих вимог до людини, а саме: знати Бога, бути здатним свідчити про Бога та бути однодумним із Богом. Тож Авраам не міг ходити з Богом. У жертвоприношенні Авраамом Ісаака Бог побачив щирість і послух Авраама та побачив, що той витримав Боже випробування. Навіть хоча Бог прийняв його щирість і послух, Авраам усе одно був не вартий стати наперсником Бога, тим, хто знає й розуміє Бога, хто обізнаний із Божим характером; він був далекий від того, щоб бути однодумним із Богом і виконувати Божу волю. Тож у Своєму серці Бог досі був самотнім і тривожним. Що самотніше та тривожніше Йому ставало, то більше Йому було потрібно якомога швидше продовжити Своє управління та спромогтися вибрати й здобути громаду людей, аби якнайшвидше здійснити Свій план управління та виконати Свою волю. Таким було палке бажання Бога, і воно залишається незмінним від самого початку й до сьогодні. Відколи Він створив людину в самому початку, Бог прагнув мати громаду переможців, громаду, яка

ходитиме з Ним і спроможеться зрозуміти, пізнати й осягнути Його характер. Це Боже бажання ніколи не мінялося. Хоч би скільки Йому ще не довелося чекати, хоч би якою важкою не була дорога попереду та хоч би якими далекими не були цілі, до яких Він прагне, Бог ніколи не змінював Своїх очікувань щодо людини та не відмовлявся від них. Тепер, коли Я це сказав, ви хоч частково усвідомлюєте Боже бажання? Можливо, те, що ви усвідомили, ще не дуже глибоке – але поступово усвідомлення прийде!

У той самий період, коли жив Авраам, Бог також знищив певне місто. Це місто звалося Содомом. Безсумнівно, багато людей знайомі з історією Содому, але ніхто не обізнаний із думками Бога, що стали контекстом загибелі, яку Він послав цьому місту.

Тож сьогодні з наведених нижче розмов Бога з Авраамом ми дізнаємося про Його думки в той час і водночас довідаємося про Його характер. А тепер зачитаймо такі уривки зі Святого Письма.

Б. Бог мусить знищити Содом

Буття 18:26: «І сказав Єгова: якщо Я знайду в Содомі п’ятдесят праведників у межах міста, то Я пощаджу все це місце заради них».

Буття 18:29: «І промовив до Нього він ще, та й сказав: Може сорок там знайдеться? А Господь відказав: Не зроблю…».

Буття 18:30: «І сказав Авраам… Може тридцять там знайдеться? А Господь відказав: Не зроблю…».

Буття 18:31: «І сказав Авраам… Може двадцять там знайдеться? А Господь відказав: Не зроблю…».

Буття 18:32: «І сказав Авраам… Може хоч десять там знайдеться? А Господь відказав: Не знищу…».

Ось кілька уривків, які Я вибрав із Біблії. Це не повна вихідна версія розповіді про Содом. Якщо ви бажаєте подивитись оригінал, ви можете самі знайти його в Біблії; щоб заощадити час, Я опустив частину оригінального вмісту. Тут Я вибрав лише кілька ключових уривків і речень, опустивши кілька речень, які не стосуються нашого сьогоднішнього спілкування. У всіх уривках і вмісті, про які ми спілкуємося, ми не зосереджуємося на деталях історій і поведінці людини в цих історіях; натомість ми говоримо лише про те, якими були Божі думки й ідеї в той час. У Божих думках та ідеях ми побачимо характер Бога, а з усього, що зробив Бог, ми побачимо Самого істинного Бога – у цьому ми досягнемо своєї мети.

Бог опікується лише тими, хто здатен слухатися Його слів і виконувати Його накази

Наведені вище уривки містять кілька ключових слів, а саме числа. Спершу Єгова сказав, що якщо Він знайде в місті п’ятдесят праведників, то пощадить усе

місто, тобто не знищить його. То чи було насправді в Содомі п’ятдесят праведників? Не було. Що Авраам невдовзі після цього сказав Богові? Він сказав: «Може сорок там знайдеться?». А Бог мовив: «Не зроблю й ради сорока!». Далі Авраам сказав: «Може тридцять там знайдеться?». А Бог мовив: «Не зроблю, коли й тридцять знайду там!» – «Може двадцять там знайдеться?» – «Не зроблю й ради двадцяти!» – «Може хоч десять там знайдеться?» – «Не знищу й ради десятьох!». Чи було насправді в тому місті десять праведників? Десяти не було – але був один. Хто ж був цей один праведник? То був Лот. У той час у Содомі був один-єдиний праведник, але чи був Бог дуже суворим або вимогливим, коли дійшло до такого числа? Ні, не був! Тож коли людина раз за разом питала: «Може, сорок?». «Може, тридцять?» – аж поки не дійшла до: «Може, десять?» – Бог зрештою мовив: «Навіть якби їх було тільки десять, Я не знищив би місто, а пощадив би його та пробачив решту людей, що не входили в цей десяток». Якби їх було тільки десять, то це вже було б жалюгідно, але виявилося, що насправді в Содомі не було навіть стількох праведників. Тож ви бачите, що в Божих очах гріх і зло мешканців міста були такими, що в Бога не було іншого виходу, крім як знищити їх. Що Бог мав на увазі, коли сказав, що не знищить місто, якщо в ньому знайдеться п’ятдесят праведників? Для Бога ці числа не були важливими. Важливим було те, чи є в місті праведники, яких Він бажав. Якби в місті була хоч одна праведна людина, Бог не допустив би, щоб вона постраждала через знищення Ним міста. Це означає, що незалежно від того, чи збирався Бог знищити місто та скільки в ньому було праведників, для Бога це грішне місто було прокляте, огидне та мало бути знищене, зникнути з очей Божих, тоді як праведники мали залишитися. Незалежно від епохи, незалежно від стадії розвитку людства ставлення Бога не змінюється: Він ненавидить зло та дбає про тих, хто праведний у Його очах. Це чітке ставлення Бога також є істинним виявленням сутності Бога. Оскільки в місті знайшлася тільки одна-єдина праведна людина, Бог більше не вагався. Кінцевим результатом стало те, що Содом підлягав неминучому знищенню. Що ви в цьому бачите? У той період Бог не знищив би місто, якби в ньому знайшлося п’ятдесят праведників або й десять, і це означає, що завдяки кільком людям, здатним шанувати Бога та поклонятися Йому, Бог вирішив би пробачити людству та бути до нього терпимим або ж виконав би роботу наставництва. Бог надає великого значення праведним учинкам людини, Він надає великого значення тим, хто здатен Йому поклонятися, і Він надає великого значення тим, хто здатен творити перед Ним добрі вчинки.

Чи читали ви десь у Біблії, щоб Бог колись, від найдавніших часів і до сьогодні, доносив до когось істину чи говорив комусь про Божий шлях? Ні, такого ніколи не було. Слова Бога до людини, про які ми читали, говорили людям тільки те, що їм робити. Хтось узяв і зробив, як сказано, а хтось ні; хтось повірив, а хтось ні. Ось і все. Тож праведники того періоду – праведники в Божих очах – були просто людьми, які були здатні чути Божі слова та виконувати Божі накази. Вони були

служителями, які виконували Божі слова серед людей. Чи можна було назвати їх людьми, які знали Бога? Чи можна було назвати їх людьми, які були вдосконалені Богом? Ні, не можна. Тож, незалежно від їхнього числа, чи були в Божих очах ці праведники гідні називатися Божими наперсниками? Чи можна було назвати їх свідками Бога? Аж ніяк! Безперечно, вони були не варті називатися Божими наперсниками та свідками. То як же Бог називав таких людей? У Старому Заповіті Біблії трапляється багато випадків, коли Бог називає їх «Мій раб». Тобто в той час у Божих очах ці праведники були Божими рабами, людьми, які служили Йому на землі. А як Бог дійшов до такого звертання? Чому Він їх так називав? Чи є в серці Бога стандарти для звертань, якими Він називає людей? Безумовно, вони є. У Бога є стандарти, незалежно від того, як Він називає людей: праведними, досконалими, справедливими чи рабами. Коли Він називає когось Своїм рабом, Він твердо переконаний, що ця людина здатна прийняти Його посланців, здатна слідувати Його наказам і здатна виконати те, що наказано посланцями. Що виконує ця людина? Вона виконує те, що Бог наказує людині зробити й виконати на землі. Чи можна було назвати Божим шляхом те, що Бог у ті часи просив людей робити й виконувати на землі? Ні, не можна. Бо в ті часи Бог просив від людей лише зробити кілька простих речей; Він виголошував кілька нескладних наказів, говорячи людині, щоб вона просто зробила те чи інше, і не більше того. Бог працював за Своїм планом. Оскільки тоді багатьох умов іще не було, час іще не настав, і людству було важко взяти на себе Божий шлях, тому Божий шлях іще не почав виходити з Божого серця. Бог бачив праведників, про яких Він говорив і яких ми бачимо тут, – чи то тридцять, чи то двадцять, – як Своїх рабів. Коли Божі посланці приходили до цих рабів, ті були спроможні прийняти їх, слідувати їхнім наказам і діяти згідно з їхніми словами. Саме це мусили зробити й набути ті, хто в Божих очах був рабом. Бог розсудливий у Своїх звертаннях до людей. Він називав їх Своїми рабами не тому, що вони були такими, як ви зараз, – не тому, що вони чули багато проповідей, знали, що збирався зробити Бог, розуміли багато з Божої волі й усвідомлювали Його план управління, – а тому, що вони були чесними у своїй людській сутності й були здатні виконувати Божі слова; коли Бог наказував їм, вони були здатні відкласти те, що робили, і виконати те, що наказав Бог. Тож для Бога інший пласт значення у званні раба полягає в тому, що ці люди сприяли Його роботі на землі, і хоча вони не були посланцями Бога, але вони були виконавцями й утілювачами Божих слів на землі. Отже, ви бачите, що ці раби, або праведники, мали в Божому серці велику вагу. Робота, яку Бог мав розпочати на землі, не могла обійтися без людей, які б із Ним співпрацювали, і ту роль, яку взяли на себе Божі раби, не могли б замінити Божі посланці. Кожне завдання, яке Бог доручав цим рабам, було для Нього дуже важливим, і тому Він не міг їх утратити. Без співпраці цих рабів із Богом Його робота серед людства зайшла б у глухий кут, унаслідок чого Божий план управління та Божі надії зійшли б нанівець.

Бог щедро милостивий до тих, про кого піклується, і глибоко гнівний на тих, до кого має огиду й кого відкидає

За біблійними свідченнями, чи знайшлось у Содомі десять рабів Божих? Ні, не знайшлося! Чи було це місто варте того, щоб Бог його пощадив? Лише одна людина в цьому місті – Лот – прийняла Божих посланців. Це вказує, що в місті був лише один раб Божий, і тому в Бога не було іншого вибору, крім як спасти Лота й знищити місто Содом. Процитовані вище розмови між Авраамом і Богом можуть видаватися простими, але вони показують дещо дуже глибоке: у діях Бога є принципи, і перш ніж прийняти рішення, Він довго спостерігає й роздумує; Він точно не прийматиме жодних рішень і не робитиме поспішних висновків, поки не настане слушний час. Розмови між Авраамом і Богом показують нам, що Боже рішення про знищення Содому нітрохи не було неправильним, адже Бог уже знав, що в місті не було ні сорока праведників, ні тридцяти, ні двадцяти. Навіть десяти не було. Єдиним праведником у тому місті був Лот. Усе, що відбувалось у Содомі, і обставини цього були під Божим спостереженням і знайомі Богові як свої п'ять пальців. Тож Його рішення не могло бути неправильним. На противагу, порівняно з Божою всемогутністю людина настільки заціпеніла, настільки дурна й нетямуща, настільки недалекоглядна. Ось що ми бачимо в розмовах між Авраамом і Богом. Бог вивільняє Свій характер від самого початку й аж до сьогодні. Так само й тут присутній Божий характер, який нам слід побачити. Числа прості, – вони нічого не показують, – але тут присутній дуже важливий прояв Божого характеру. Бог не знищив би міста, якби в ньому знайшлося п'ятдесят праведників. Чи пояснюється це Божим милосердям? Чи пояснюється це Його любов'ю й терпимістю? Чи бачили ви цей бік Божого характеру? Навіть якби там було тільки десять праведників, Бог не знищив би місто заради цих десяти праведників. Це Божа любов і терпимість чи ні? Через Боже милосердя, терпимість і турботу про цих праведників Він не знищив би місто. Такою є Божа терпимість. А який результат ми зрештою побачили? Коли Авраам сказав: «Може хоч десять там знайдеться?» – Бог промовив: «Не знищу». Після цього Авраам більше нічого не говорив – бо в Содомі не було тих десяти праведників, про яких він згадував, і йому більше нічого було сказати, і тоді він зрозумів, чому Бог вирішив знищити Содом. Який Божий характер ви в цьому бачите? Яке рішення прийняв Бог? Бог вирішив, що якщо в тому місті не знайдеться десяти праведників, то Він не допустить його існування та неминуче знищить його. Хіба це не Божий гнів? Чи представляє цей гнів Божий характер? Чи є цей характер виявленням святої Божої сутності? Чи є це виявленням праведної Божої сутності, яку людині не можна спокушати? Переконавшись, що в Содомі не було й десяти праведників, Бог твердо вирішив знищити місто й жорстоко покарати його мешканців за те, що вони протистояли Богові та були такими нечистими й розбещеними.

Чому ми проаналізували ці уривки саме так? Причина в тому, що ці кілька простих речень повністю виявляють Божий характер із його щедрою милістю та глибоким гнівом. Бог дорожив праведниками, милував і терпів їх, піклувався про них, і водночас у Божому серці була глибока огида до всіх розбещених у Содомі. Це була щедра милість і глибокий гнів чи ні? Яким засобом Бог знищив те місто? Вогнем. А чому Він знищив його вогнем? Коли ти бачиш, як щось горить у вогні, або сам збираєшся спалити якусь річ, що ти відчуваєш стосовно неї? Чому ти хочеш її спалити? Чи відчуваєш ти, що ця річ тобі вже не потрібна, що ти більше не бажаєш на неї дивитися? Чи хочеться тобі її відкинути? Те, що Бог удався до вогню, означає, що Він відкидав Содом, ненавидів його та більше не бажав його бачити. Саме через це почуття Бог розорив Содом вогнем. Використання вогню символізує те, наскільки сильно Бог розгнівався. Милосердя й терпимість Бога дійсно існують, але коли Він дає волю Своєму гніву, Божа святість і праведність також показують людині той бік Бога, який не терпить проступків. Коли людина повністю спроможна слухатися Божих наказів і діє згідно з Божими вимогами, Бог щедрий у Своїй милості до людини; коли ж людина сповнилася розбещеності, ненависті й ворожнечі до Нього, Бог глибоко гнівається. Наскільки Він глибоко гнівається? Його гнів триватиме, доки Бог більше не бачитиме людського опору та лихих учинків, доки вони більше не будуть у Нього перед очима. Лише тоді Божа злість минеться. Інакше кажучи, ким би людина не була, якщо її серце віддалилося від Бога та відвернулося від Бога, щоб ніколи не повернутися, то незалежно від того, як би вона за всіма ознаками чи за своїми суб'єктивними бажаннями не хотіла поклонятися Богу, слідувати за Ним і слухатися Його своїм тілом чи думками, гнів Божий вивільнятиметься безперервно. Спершу давши людині широкі можливості, Бог врешті глибоко виплесне Свій гнів, і після того, як він виплеснеться, його вже не можна буде забрати, і Бог ніколи більше не буде милостивим і терпимим до такого людства. Це один бік Божого характеру, що не терпить проступків. Тут людям здається нормальним, що Бог схотів знищити місто, бо в Божих очах місто, повне гріха, не могло існувати й надалі залишатися на землі, і те, що Бог вирішив його знищити, було логічно. Але в тому, що сталося до й після Божого знищення Содому, ми бачимо всю повноту Божого характеру. Він терпимий і милосердний до доброго, прекрасного та благого; до злого, гріховного й нечестивого Він глибоко гнівний, так що гнів Його безперервний. Це два головних, найвизначніших аспекти Божого характеру, більше того – Бог відкрив їх від початку й до кінця; ці аспекти – щедра милість і глибокий гнів. Більшість із вас відчула на власному досвіді дещицю Божої милості, але дуже мало хто з вас оцінив Божий гнів. Божу милість і люблячу доброту можна побачити в кожній людині; тобто Бог був щедро милостивий до кожної людини. Проте Бог дуже рідко серйозно гнівався на якусь особу чи якусь частину людей серед вас, можна навіть сказати, що Він ніколи цього не робив. Спокійно! Рано чи пізно кожна людина побачить і переживе Божий гнів, але зараз

час іще не настав. Чому так? Причина в тому, що коли Бог постійно злиться на якусь людину, тобто виплескує на неї Свій глибокий гнів, то це означає, що Він уже давно гидує нею й відкидає її, що Він зневажає її існування, що Він не може терпіти її існування; щойно Його гнів зійде на неї, вона зникне. Сьогодні Божа робота ще не дійшла до цієї точки. Якщо Бог глибоко розгнівається, ніхто з вас не зможе цього витримати. Тож ви бачите, що наразі Бог тільки щедро милостивий до вас усіх, а Його глибокий гнів для вас іще попереду. Якщо хтось із вас досі не переконаний, то попросіть, щоб на вас зійшов Божий гнів і ви відчули на власному досвіді, чи дійсно існують Божа злість і Його характер, який не терпить жодних людських проступків. Чи ви насмілитеся?

Люди останніх днів бачать Божий гнів лише в Його словах і не переживають Божого гніву насправді

Чи ті дві сторони Божого характеру, які ми бачимо в цих уривках зі Святого Письма, варті того, щоб про них спілкуватися? Почувши цю історію, чи зрозуміли ви Бога по-новому? Яке ваше розуміння? Можна сказати, що від часу створення й до сьогодні жодна громада не мала стільки Божої благодаті, милості та люблячої доброти, як ця остання громада. Хоча на завершальній стадії Бог виконав роботу суду й кари, зробивши її з величчю та гнівом, більшу частину часу Бог використовує для виконання Своєї роботи лише слова; словами Він навчає й поливає, забезпечує та годує. Тим часом Божий гнів завжди був прихований, і дуже мало людей відчувало Його гнів на особистому досвіді, хоч вони й переживали гнівний характер Бога з Його слів. Тобто хоча гнів, що виявляється в Божих словах під час Божої роботи суду та кари, дозволяє людям відчути Божу велич і Його нетерпимість до проступків, цей гнів не виходить за межі Його слів. Інакше кажучи, словами Бог докоряє людині, викриває людину, судить людину, карає людину та навіть засуджує людину, але Бог поки що ніколи не гнівався на людину глибоко й навіть майже не давав волю Своєму гніву на людину, крім як у Своїх словах. Отже, милість і любляча доброта Бога, які відчуває людина в цьому періоді, є виявленням істинного характеру Бога, тоді як гнів Бога, який відчуває людина, є лише результатом тону й настрою Його висловлювань. Багато хто хибно сприймає цей результат за істинний досвід та істинне знання Божого гніву. Відтак більшість людей вважає, що в Його словах вони побачили Божу милість і люблячу доброту, що вони також побачили Божу нетерпимість до людських проступків, а більшість із них навіть почала цінувати Божу милість і терпимість до людини. Але якою б поганою не була поведінка людини, яким би розбещеним не був її характер, Бог завжди терпів. Його мета в терпінні – дочекатися, щоб слова, які Він сказав, зусилля, яких Він доклав, і ціна, яку Він заплатив, справили вплив на тих, кого Він бажає здобути. Очікування такого результату вимагає часу та створення різних оточень для людини, подібно до того, як люди не стають дорослими відразу після

народження; це займає вісімнадцять або дев'ятнадцять років, а деяким людям потрібно навіть двадцять або тридцять років, перш ніж вони визріють у справжнього дорослого. Бог чекає на завершення цього процесу, Він чекає на прихід такого часу, і Він чекає на прихід цього результату. Весь час, поки Він чекає, Бог щедро милостивий. Однак у період Божої роботи вражено вкрай малу кількість людей, а декого покарано за їхній тяжкий спротив Богу. Такі приклади є ще більшим доказом Божого характеру, який не терпить людських проступків, і повністю підтверджують реальне існування Божої терпимості та довготерпіння щодо Його обранців. Звісно, у цих типових прикладах часткове виявлення Божого характеру в цих людях не впливає на загальний Божий план управління. Насправді на цій завершальній стадії Божої роботи Бог витримав весь той строк, який Він чекав, і Він обміняв Свою витривалість і Своє життя на спасіння тих, хто за Ним слідує. Ви це бачите? Бог не порушує Свого плану без причини. Він може давати волю Своєму гніву, а може бути й милостивим; це виявлення двох головних складників Божого характеру. Це повністю очевидно чи ні? Інакше кажучи, коли йдеться про Бога, правильне та хибне, справедливе й несправедливе, позитивне та негативне – усе це чітко показується людині. Те, що Він зробить, що Йому подобається, що Він ненавидить, – усе це може прямо відображатись у Його характері. Такі речі ще можна дуже ясно й чітко побачити в Божій роботі, і вони не є ні невизначеними, ні загальними; навпаки, вони дають усім людям можливість побачити характер Бога й те, Хто Він є і чим володіє, в особливо конкретний, правдивий і практичний спосіб. Таким є Сам істинний Бог.

Божий характер ніколи не приховувався від людини – це людське серце заблукало від Бога

Якби Я про це не спілкувався, ніхто з вас не зумів би побачити в біблійних історіях істинний Божий характер. Це факт. Причина в тому, що, хоча в цих біблійних історіях записано певні Божі діяння, Бог промовив лише кілька слів, не розкриваючи Свій характер безпосередньо та не проголошуючи людині Свою волю відкрито. Пізніші покоління розцінювали ці записи як не більше ніж історії, і тому людям здається, що Бог приховується від людини, що від людини приховано не Божу особу, а Його характер і волю. Чи після Мого сьогоднішнього спілкування вам досі здається, що Бог повністю прихований від людини? Чи ви досі вважаєте, що Божий характер прихований від людини?

Від самого створення світу характер Бога відповідає Його роботі. Його ніколи не було приховано від людини, а повністю оприлюднено та зроблено очевидним для людини. Але з плином часу людське серце дедалі більше відходило від Бога, і в міру того, як розбещеність людини поглиблювалася, людина та Бог дедалі більше віддалялись одне від одного. Повільно, але неухильно людина зникала з-перед Божих очей. Людина стала нездатною «бачити» Бога, що залишило її без жодної «звістки» про Бога; отже, вона не знає, чи Бог існує, і навіть доходить до того, що

повністю заперечує існування Бога. Відтак людина не розуміє Божого характеру й того, Хто Він є і чим володіє, не через те, що Бог прихований від людини, а тому, що її серце відвернулося від Бога. Хоча людина вірить у Бога, у людському серці немає Бога, і вона не тямить, як Його любити, та й не хоче любити Бога, бо її серце ніколи не наближається до Бога, і вона завжди Його уникає. Унаслідок цього людське серце далеке від Бога. То де ж її серце? Насправді людське серце нікуди не ділося: замість того, щоб віддати його Богу чи відкрити для Божого погляду, людина залишила своє серце собі. І це при тому, що деякі люди часто моляться Богу та кажуть: «Боже, подивися на моє серце: Ти знаєш усе, що я думаю», – а деякі навіть клянуться для того, щоб Бог подивився на них і щоб їх було покарано, якщо зламають клятву. Хоча людина дозволяє Богові зазирнути у своє серце, це не означає, що вона здатна підкорятися Божим улаштуванням і розпорядженням або що вона віддала свою долю, перспективи й усе своє під Божий контроль. Тож які б клятви ти не давав Богові та що б ти Йому не заявляв, у Божих очах твоє серце все одно залишається закритим для Нього, бо ти лише дозволяєш Богові дивитися на твоє серце, але не дозволяєш контролювати його. Інакше кажучи, ти взагалі не віддавав Богові свого серця, а тільки говориш Йому красиві слова; тим часом ти приховуєш від Бога різні свої хитрі наміри разом зі своїми інтригами, підступами та планами, а свої перспективи й долю стискаєш у своїх руках, глибоко боячись, що Бог їх забере. Отже, Бог ніколи не бачить щирості людини щодо Нього. Хоча Бог і спостерігає за глибинами людського серця й може бачити, що людина думає та бажає зробити у своєму серці, що вона в ньому тримає, але серце людини не належить Богові, і вона не віддала його під Божий контроль. Тобто Бог має право спостерігати, але не контролювати. У своїй суб'єктивній свідомості людина не хоче й не збирається віддавати себе на волю Божу. Мало того, що людина закрилася від Бога, але є навіть люди, які придумують, як загорнути своє серце, солодкими словами та лестощами створюючи облудне враження та втираючись у довіру до Бога, а своє справжнє обличчя приховуючи від Божих очей. Коли вони не дають Богу побачити своє обличчя, їхня мета – не дати Богу відчути, які вони насправді. Вони хочуть не віддати своє серце Богові, а залишити його собі. Підтекст цього полягає в тому, що все, що робить людина й чого вона хоче, вона планує, розраховує та вирішує сама; вона не потребує ні участі, ні втручання Бога, а тим більше не потребує Божих улаштувань і розпоряджень. Отже, і щодо Божих наказів, і щодо Його доручення, і щодо вимог, які Бог ставить до людини, рішення людини ґрунтуються на її власних намірах та інтересах, на її власному поточному стані й обставинах. Коли людина судить і вибирає шлях, яким повинна йти, вона завжди спирається на власний інтелект, звичні знання та розуміння, а Богові не дозволяє ні втручання, ні контролю. Таким є серце людини, яке бачить Бог.

Від початку й до сьогодні тільки людина була здатна розмовляти з Богом. Тобто серед усього живого й усіх Божих творінь ніхто, крім людини, не був спроможний

розмовляти з Богом. Людина має вуха, які дають їй можливість чути, і очі, які дають їй змогу бачити; вона має мову, і власні думки, і свободу волі. Вона володіє всім потрібним для того, щоб чути мову Бога, і розуміти Божу волю, і приймати Боже доручення, і тому Бог покладає на людину всі Свої бажання, бажаючи зробити з неї товариша й однодумця, який може з Ним ходити. Відколи Він почав управляти, Бог чекає, щоб людина віддала Йому своє серце, аби Бог очистив і спорядив його, а людину зробив угодною та любою Богові, щоб вона шанувала Бога та втікала від злого. Бог завжди з нетерпінням сподівався й чекав на цей результат. Чи є такі люди в біблійних свідченнях? Тобто чи хтось із людей у Біблії здатен був віддати Богові своє серце? Чи були такі випадки до цього періоду? Сьогодні продовжмо читати біблійні розповіді й подивімося, чи те, що зробив цей діяч, Йов, має якийсь зв'язок із темою «віддання свого серця Богові», на яку ми сьогодні говоримо. Погляньмо, чи Йов був угодний і любий Богові.

Які у вас враження від Йова? Дехто цитує саме Святе Письмо, кажучи, що Йов Бога боявся а від злого втікав. «Бога боявся, а від злого втікав»: такою є Божа оцінка Йова. Якби ви говорили своїми словами, як би ви охарактеризували Йова? Дехто каже, що Йов був доброю та розсудливою людиною; дехто каже, що він мав істинну віру в Бога; дехто каже, що Йов був людиною праведною та гуманною. Ви бачили віру Йова, тобто у своїх серцях ви надаєте вірі Йова великого значення та заздрите їй. Тож сьогодні подивімося, що ж було в Йові такого, що він настільки догодив Богові. Далі зачитаймо наведені нижче уривки зі Святого Письма.

В. Йов

1. Як Йова оцінюють Бог і Біблія

Йов 1:1: «Був чоловік у країні Уц, на ім'я йому Йов. І був чоловік цей невинний та праведний, і він Бога боявся, а від злого втікав».

Йов 1:5: «І бувало, як миналося коло бенкетних днів, то Йов посилав за дітьми й освячував їх, і вставав він рано вранці, і приносив цілопалення за числом їх усіх, бо Йов казав: Може згрішили сини мої, і зневажили Бога в серці своєму. Так робив Йов по всі дні».

Йов 1:8: «І сказав Єгова сатані: чи зауважив ти слугу Мого Йова, що немає такого, як він на землі, досконалого й праведного чоловіка, який боїться Бога й уникає зла?».

Який ключовий момент ви бачите в цих уривках? Усі ці три короткі уривки зі Святого Письма стосуються Йова. Хоч вони й невеликі, але чітко говорять про те, якою людиною він був. Через опис повсякденної поведінки Йова та його вчинків вони показують усім, що Божа оцінка Йова була не безпідставною, а цілком обґрунтованою. Вони говорять нам, що незалежно від того, чи це людська оцінка Йова (Йов 1:1), чи Божа (Йов 1:8), обидві вони є результатом учинків Йова перед Богом і людьми (Йов 1:5).

Спершу зачитаймо перший уривок: «Був чоловік у країні Уц, на ім'я йому Йов. І був чоловік цей невинний та праведний, і він Бога боявся, а від злого втікав». Це

перша оцінка Йова в Біблії, і це речення показує, як Йова оцінює автор. Природно, воно також відображає людську оцінку Йова, а саме: «Був чоловік цей невинний та праведний, і він Бога боявся, а від злого втікав». Далі зачитаймо, як Йова оцінює Бог: «Що немає такого, як він на землі, досконалого й праведного чоловіка, який боїться Бога й уникає зла». Із цих двох оцінок одна походила від людини, а інша – від Бога; це дві оцінки з однаковим змістом. Тож можна побачити, що люди знали про поведінку та вчинки Йова, а Бог їх хвалив. Інакше кажучи, поведінка Йова перед людьми та перед Богом була однаковою; він завжди розкривав Богові свою поведінку й мотивацію, щоб Бог за ними спостерігав, і він був людиною, яка боялася Бога та втікала від злого. Отже, в очах Бога серед усіх людей на землі тільки Йов був праведним і досконалим, тим, хто Бога боявся, а від злого втікав.

Конкретні прояви богобоязливості й утечі від злого в повсякденному житті Йова

Далі погляньмо, у чому конкретно проявлялося те, що Йов боявся Бога й утікав від злого. Крім попередніх і наступних уривків, прочитаймо також вірш Йов 1:5, де говориться про конкретні прояви богобоязливості й утечі від злого. Він стосується того, як Йов боявся Бога й утікав від злого у своєму повсякденному житті; найголовніше, що він не тільки робив те, що мусив, заради власної богобоязливості й утечі від злого, але й регулярно приносив Богові цілопалення за своїх синів. Він боявся, що вони часто «грішили та зневажали Бога у своєму серці» під час бенкетів. Як у Йова проявлявся цей страх? В оригінальному тексті подано таке свідчення: «І бувало, як миналося коло бенкетних днів, то Йов посилав за дітьми й освячував їх, і вставав він рано вранці, і приносив цілопалення за числом їх усіх». Поведінка Йова показує нам, що замість того, щоб проявлятись у його зовнішній поведінці, його страх Божий ішов ізсередини його серця та повсякчас виявлявся в кожному аспекті повсякденного життя Йова, бо він не тільки сам утікав від злого, а й часто приносив цілопалення за своїх синів. Інакше кажучи, Йов не тільки глибоко боявся згрішити проти Бога та зректися Бога у власному серці, а й хвилювався, що його сини можуть згрішити проти Бога та зректися Його у своїх серцях. Із цього видно, що істинність богобоязливості Йова витримує ретельну перевірку, і жодна людина не може в ній сумніватися. Він це робив рідко чи часто? Вірш закінчується реченням «Так робив Йов по всі дні». Сенс цих слів полягає в тому, що Йов не ходив провідати своїх синів зрідка чи коли йому це було до вподоби, і він не сповідався перед Богом у молитві. Натомість він регулярно посилав по своїх синів і освячував їх, а ще приносив за них цілопалення. Слова «по всі дні» тут означають не те, що він це робив протягом дня-двох або якусь коротку мить. Вони говорять, що прояви страху Божого в Йова були не тимчасовими та не зупинялися на знанні чи усних словах; натомість шлях богобоязливості й утечі від злого спрямовував серце Йова, диктував його поведінку та був у його серці коренем його існування.

Те, що Йов так робив по всі дні, показує: у своєму серці він часто боявся і того, що сам згрішить проти Бога, і того, що проти Бога згрішать його сини та дочки. Це свідчить про те, наскільки велику вагу мав у його серці шлях богобоязливості й утечі від злого. Він так робив по всі дні, бо в серці він був наляканий і боявся – боявся, що зробив зло та згрішив проти Бога, що відхилився від Божого шляху й тому був не в змозі догодити Богові. Водночас він також хвилювався про своїх синів і дочок, боячись, щоб вони не образили Бога. Це була нормальна поведінка Йова в його повсякденному житті. Саме ця нормальна поведінка й доводить, що Йовова богобоязливість і втеча від злого – не пусті слова, що Йов справді жив такою реальністю. «Так робив Йов по всі дні»: ці слова говорять нам про повсякденні вчинки Йова перед Богом. Коли він так робив по всі дні, чи досягали Бога його поведінка та його серце? Інакше кажучи, чи часто його серце та поведінка догоджали Богові? Тоді в якому стані та в якому контексті Йов так робив по всі дні? Дехто каже: «Йов так робив тому, що Бог йому часто являвся». Дехто каже: «Він так робив по всі дні, бо мав волю втікати від злого». А дехто каже: «Можливо, він думав, ніби його багатство далося йому нелегко, і знав, що воно дароване йому Богом, і тому глибоко боявся втратити своє майно внаслідок гріха чи проступку проти Бога». Чи правдиві якісь із цих тверджень? Ясно, що ні. Бо в Божих очах Бог прийняв і найбільше цінував у Йові не тільки те, що він так робив по всі дні; ще важливішою була його поведінка перед Богом, людьми та сатаною, коли Йов був відданий у руки сатани та піддавався спокусам. Розділи нижче пропонують найпереконливіші докази – докази, які показують нам істинність Божої оцінки Йова. А тепер зачитаймо такі уривки зі Святого Письма.

2. Сатана вперше спокушає Йова (у нього крадуть худобу, а його дітей настигає лихо)

2.1. Слова, промовлені Богом

Йов 1:8: «І сказав Єгова сатані: чи зауважив ти слугу Мого Йова, що немає такого, як він на землі, досконалого й праведного чоловіка, який боїться Бога й уникає зла?».

Йов 1:12: «І сказав Єгова сатані: ось, все, що в нього є, в твоїй владі; тільки на нього самого не простягай руки своєї. І сатана пішов від Єгови».

2.2. Відповідь сатани

Йов 1:9–11: «Тоді сатана відповів Єгові та сказав: чи Йов без причини боїться Бога? Чи ж Ти не забезпечив його, і дім його, і все, що його? Чин його рук Ти поблагословив, а маєток його поширився по краю. Але простягни тільки руку Свою, і доторкнися до всього, що його, чи він не зневажить Тебе перед лицем Твоїм?».

Бог дозволяє сатані спокушати Йова, щоб віра Йова була вдосконалена

Йов 1:8 – це перший запис розмови між Богом Єговою та сатаною, який ми бачимо в Біблії. То що ж сказав Бог? В оригінальному тексті подано таке свідчення:

«І сказав Єгова сатані: чи зауважив ти слугу Мого Йова, що немає такого, як він на землі, досконалого й праведного чоловіка, який боїться Бога й уникає зла?». Так Бог оцінив Йова перед сатаною; Бог сказав, що це був досконалий і праведний чоловік, який боявся Бога та втікав від злого. До цих слів, сказаних між Богом і сатаною, Бог уже вирішив, що Він використає сатану, аби спокушати Йова, – що Він віддасть Йова в руки сатани. З одного боку, це довело б, що Божі спостереження й оцінка Йова були точними та безпомилковими, і тоді в результаті свідчення Йова осоромило б сатану; з іншого боку, це зробило б досконалою Йовову віру в Бога та страх Божий. Тож коли сатана постав перед Богом, Бог не говорив двозначно. Він перейшов прямо до справи та запитав сатану: «Чи зауважив ти слугу Мого Йова, що немає такого, як він на землі, досконалого й праведного чоловіка, який боїться Бога й уникає зла?». У Божому запитанні є такий смисл: Бог знав, що сатана блукав по всіх усюдах і часто підглядав за Йовом, який був Божим рабом. Він часто спокушав Йова та нападав на нього, намагаючись знайти спосіб накликати на нього загибель, аби довести, що його віра в Бога та страх Божий не зможуть зберегтися. Сатана також охоче шукав можливості погубити Йова, щоб той зрікся Бога, а сатана вирвав його з рук Божих. Але Бог зазирнув у серце Йова й побачив, що той досконалий і праведний, що він Бога боїться, а від злого втікає. Запитанням Бог сказав сатані, що Йов був досконалою та праведною людиною, яка боялася Бога та втікала від злого, що Йов ніколи б не зрікся Бога й не пішов би за сатаною. Коли сатана почув Божу оцінку Йова, у ньому з’явилася лють, породжена приниженням, і сатана ще більше озлобився та ще нетерплячіше захотів відняти Йова, бо сатана ніколи не вірив, що хтось може бути досконалим і праведним, що може боятися Бога й утікати від злого. Водночас сатана також зневажав досконалість і праведність у людині та ненавидів людей, які вміли боятися Бога й утікати від злого. Тож у Книзі Йова 1:9–11 записано: «Тоді сатана відповів Єгові та сказав: чи Йов без причини боїться Бога? Чи ж Ти не забезпечив його, і дім його, і все, що його? Чин його рук Ти поблагословив, а маєток його поширився по краю. Але простягни тільки руку Свою, і доторкнися до всього, що його, чи він не зневажить Тебе перед лицем Твоїм?». Бог був близько знайомий зі зловмисною природою сатани та добре знав, що сатана давно планував погубити Йова, і тому в цій ситуації Бог хотів приструнити сатану, змусити його відкрити своє справжнє обличчя, почати нападати на Йова та спокушати його, і для цього Він іще раз сказав сатані, що Йов досконалий і праведний, що він Бога боїться, а від злого втікає. Інакше кажучи, Бог навмисно підкреслив, що Йов був досконалий і праведний, що він Бога боявся, а від злого втікав, і таким засобом Він змусив сатану напасти на Йова через ненависть сатани та його злобу на те, яким досконалим і праведним чоловіком був Йов, як він боявся Бога та втікав від злого. Унаслідок цього Бог мав осоромити сатану тим фактом, що Йов був досконалою та праведною людиною, яка боялася Бога та втікала від злого, і тоді сатана

залишився б повністю приниженим і переможеним. Після цього сатана вже більше не робив би закидів і не сумнівався б у Йововій досконалості, праведності, богобоязливості й утечі від злого. Відтак Боже випробування та сатанинська спокуса були майже неминучими. Єдиним здатним витримати Боже випробування та сатанинську спокусу був Йов. Після цієї розмови сатана отримав дозвіл спокушати Йова. Із цього почався перший раунд нападів сатани. Ціллю цих нападів було Йовове майно, бо сатана звинуватив Йова в такому: «чи Йов без причини боїться Бога? … Чин його рук Ти поблагословив, а маєток його поширився по краю». Унаслідок цього Бог дозволив сатані забрати все, що Йов мав: саме із цією метою Бог і розмовляв із сатаною. Проте Бог поставив сатані одну вимогу: «що в нього є, в твоїй владі; тільки на нього самого не простягай руки своєї» (Йов 1:12). Таку умову поставив Бог, коли дозволив сатані спокушати Йова та віддав Йова в руки сатани, і таку межу Він установив для сатани: Він наказав сатані не шкодити самому Йову. Оскільки Бог бачив, що Йов був досконалим і праведним, і вірив, що досконалість і праведність Йова перед Ним не підлягають сумніву та можуть витримати випробування, Бог дозволив сатані спокушати Йова, але наклав на сатану обмеження: сатані було дозволено забрати все майно Йова, але самого чоловіка він не міг торкнутися навіть пальцем. Що це означає? Це означає, що на той момент Бог іще не віддав Йова сатані повністю. Сатана міг спокушати Йова чим завгодно, але не міг зашкодити самому Йову, – навіть одній волосині на його голові, – бо все, що стосується людини, контролюється Богом, і те, житиме людина чи помре, теж вирішує Бог. У сатани немає такого права. Після того як Бог сказав сатані ці слова, тому не терпілося почати. Він усіма можливими засобами спокушав Йова, і незабаром Йов утратив гору овець і волів, як і все майно, дане йому Богом… Так до нього прийшли Божі випробування.

Біблія розповідає нам про походження спокус Йова, але чи усвідомлював сам Йов, який піддавався цим спокусам, що саме відбувалося? Йов був простою смертною людиною; звісно, він нічого не знав про історію, що розгорталася навколо нього. Проте його страх Божий, його досконалість і праведність допомогли йому усвідомити, що до нього прийшли Божі випробування. Він не знав, що відбувалось у духовному світі та які наміри Бога стояли за цими випробуваннями. Але він знав: що б із ним не сталося, він повинен був залишатися вірним своїй досконалості та праведності, дотримуватися шляху богобоязливості й утечі від злого. Очевидно, що Бог споглядав реакцію Йова на те, що відбувалося, і його ставлення до цих подій. Що побачив Бог? Він побачив богобоязливе серце Йова, бо від початку й аж по Йовові випробування серце Йова залишалося відкритим для Бога, воно було покладене перед Богом, і Йов не зрікся своєї досконалості та праведності, не відкинув шлях богобоязливості й утечі від злого та не звернув із цього шляху, – для Бога не було нічого приємнішого за це. Далі розгляньмо, яким спокусам було піддано Йова та як він поводився в цих випробуваннях. Почитаймо зі Святого Письма.

2.3. Реакція Йова

Йов 1:20–21: «І встав Йов, і роздер плаща свого, й обстриг свою голову, та й упав на землю, і поклонився, І сказав: голим вийшов я з утроби матері моєї, голим і повернуся на той бік: Єгова дав, і Єгова забрав; хай благословенним буде ім'я Єгови».

Те, що Йов зобов'язується повернути все, чим володіє, обумовлено його страхом Божим

Після того як Бог сказав сатані: «що в нього є, в твоїй владі; тільки на нього самого не простягай руки своєї» – сатана пішов, і незабаром Йов опинився під раптовими лютими нападами: спершу його волів і ослиць було вкрадено, а частину слуг убито; потім його вівці та ще частина слуг згоріли у вогні; після цього було забрано його верблюдів і вбито ще більше його слуг; зрештою, його синів і доньок було позбавлено життя. Ця низка нападів стала мукою, якої зазнав Йов під час першої спокуси. Як і звелів Бог, під час цих нападів сатана вразив лише майно Йова та його дітей, а самому Йову не зашкодив. Однак Йов миттєво перетворився з багатія, що володів величезними статками, на людину, яка не мала нічого. Ніхто не зміг би витримати цього несподіваного, приголомшливого удару чи правильно на нього відреагувати, але Йов проявив свою надзвичайність. У Святому Письмі подано таке свідчення: «І встав Йов, і роздер плаща свого, й обстриг свою голову, та й упав на землю, і поклонився». Це була перша реакція Йова після того, як він почув, що втратив своїх дітей і все своє майно. Передусім він не виглядав ні здивованим, ні охопленим панікою, а тим більше не висловлював ні гніву, ні ненависті. Тож ви бачите, що в серці він уже збагнув: ці лиха не були ні випадковістю, ні породженням людських рук, ні тим більше приходом відплати чи покарання. Натомість до нього прийшли випробування Єгови; це саме Єгова побажав забрати його майно та його дітей. У той час Йов був дуже спокійний і мислив тверезо. Його досконала, праведна людська сутність дала йому змогу раціонально та природно винести точні судження та прийняти рішення щодо лих, які його спіткали, і в результаті він поводився з незвичайним спокоєм: «І встав Йов, і роздер плаща свого, й обстриг свою голову, та й упав на землю, і поклонився». «Роздер плаща свого» означає, що він був роздягнений і нічого не мав; «обстриг свою голову» означає, що він повернувся до Бога, наче новонароджене немовля; «упав на землю, і поклонився» означає, що він прийшов у світ нагим, а сьогодні повернувся до Бога таким, як новонароджене немовля, досі нічого не маючи. Такого ставлення до всього, що спіткало Йова, не змогло б досягти жодне Боже творіння. Його віра в Єгову виходила за рамки звичайної віри; це був його страх Божий, його послух Богу; він умів дякувати Богу не тільки за те, що Він йому давав, але й тоді, коли Він у нього забирав. Більше того, він зумів зобов'язатися повернути Богові все, що мав, зокрема й своє життя.

Йовів страх Божий і послух Богу – взірець для людства, а його досконалість і

праведність були вершиною людської сутності, яку повинна мати людина. Хоча він і не бачив Бога, але усвідомлював, що Бог дійсно існує, і через це усвідомлення він боявся Бога, а через свій страх Божий він був здатний слухатися Бога. Він дав Богові волю забрати все, що в нього було, і при цьому не нарікав, і він упав перед Богом і промовив до Нього, що в цю саму мить, навіть якщо Бог забере його плоть, він дозволить Йому це зробити з радістю й без нарікань. Уся його поведінка була обумовлена його досконалою, праведною людською сутністю. Тобто внаслідок своєї невинності, чесності та доброти Йов був непохитним у своєму усвідомленні та переживанні Божого існування. На цьому фундаменті він висував вимоги до себе й нормував своє мислення, поведінку, вчинки та принципи дій перед Богом відповідно до Божих настанов щодо нього та Божих діянь, які він бачив серед усього сущого. Із часом пережите викликало в ньому справжній, дійсний страх Божий і змусило втікати від злого. Таким було джерело тієї добропорядності, у якій Йов був непохитним. Йов мав чесну, невинну та добру людську сутність, і в нього був реальний досвід страху Божого, послуху Богу й утечі від злого, а також знання, що «Єгова дав, і Єгова забрав». Тільки завдяки цьому він зміг бути непохитним у своєму свідченні серед таких злісних нападів сатани, і тільки завдяки цьому він зміг не розчарувати Бога та дати Богу задовільну відповідь, коли до нього прийшли Божі випробування. Хоча поведінка Йова під час першої спокуси була дуже чесною, не було жодної гарантії того, що наступні покоління зможуть досягти такої чесності, навіть якби вони силувалися досягти її все життя, і вони не обов'язково мали поведінку, подібну до Йовової, як описано вище. Сьогодні, коли ви дивитеся на пряму поведінку Йова та порівнюєте її з рішучими криками про «абсолютний послух і вірність аж до смерті», з якими звертаються до Бога ті, хто стверджує, ніби вірить у Бога та слідує за Богом, ви відчуваєте глибокий сором чи ні?

Коли ти читаєш у Святому Письмі про все, що витерпів Йов і його сім'я, яку реакцію це в тебе викликає? Ти глибоко занурюєшся у свої думки? Тебе це вражає? Чи можна описати випробування, що спіткали Йова, як «жахливі»? Інакше кажучи, просто читати про випробування Йова, описані у Святому Письмі, уже моторошно, не кажучи про те, щоб переживати їх у реальному житті. Отже, як ви бачите, те, що спіткало Йова, було не «тренуванням», а справжньою «битвою» зі справжніми «рушницями» та «кулями». Але чия ж рука піддала його цим випробуванням? Звісно, вони були роботою сатани, і сатана зробив усе це власними руками. Проте робити все це йому дозволив саме Бог. Чи казав Бог сатані, якими засобами спокушати Йова? Ні, не казав. Бог просто поставив одну умову, яку сатана повинен був виконати, і тоді до Йова прийшла спокуса. Коли спокуса прийшла до Йова, вона дала людям відчуття зла та потворності сатани, його зловмисності й огиди до людини, його ворожнечі до Бога. Із цього ми бачимо, що словами не можна описати, наскільки жорстокою була ця спокуса. Можна сказати, що в цей момент повною мірою розкрилися зловмисна натура, через яку сатана знущався з людини,

і його потворне обличчя. Сатана скористався цією можливістю, – можливістю, наданою з Божого дозволу, – щоб піддати Йова гарячковому й безжальному знущанню, спосіб і рівень жорстокості якого не тільки немислимі, а й абсолютно нестерпні для людей сьогодення. Замість того, щоб говорити, що Йова спокушав сатана, але при цьому Йов залишився непохитним у своєму свідченні, краще сказати, що у випробуваннях, призначених йому Богом, Йов вступив у змагання із сатаною, щоб захистити свою досконалість і праведність, відстояти шлях богобоязливості й утечі від злого. У цьому змаганні Йов втратив гору овець і худоби, втратив усе своє майно, втратив синів і дочок. Однак він не зрікся своєї досконалості, праведності та страху Божого. Інакше кажучи, у цьому змаганні із сатаною Йов волів лишитися без майна та дітей, ніж утратити свою досконалість, праведність і страх Божий. Він волів триматися за корінь того, що значить бути людиною. Святе Письмо дає стислий опис усього процесу, унаслідок якого Йов утратив своє майно, а також свідчить про поведінку та ставлення Йова. Ці стислі, лаконічні описи дають відчуття, що Йов майже спокійно сприйняв цю спокусу, але якщо відтворити те, що сталося насправді, – ураховуючи також факт зловмисної природи сатани, – то все було б не так просто й легко, як описано в цих реченнях. Реальність була набагато жорстокішою. Таким є рівень згуби та ненависті, з яким сатана ставиться до людства й усіх тих, кого схвалює Бог. Якби Бог не сказав сатані не шкодити Йову, сатана, безсумнівно, вбив би його без жодних докорів сумління. Сатана не хоче, щоб хтось поклонявся Богові, і не хоче, щоб праведні в Божих очах, досконалі та невинні могли й надалі боятися Бога та втікати від злого. Для людей боятися Бога й утікати від злого значить зректися сатани та втікати від нього, і тому сатана скористався Божим дозволом, аби безжально обрушити на Йова всю свою лють і ненависть. Тож ви бачите, які великі муки витерпів Йов, від думки до плоті, від зовнішнього до внутрішнього. Сьогодні ми не бачимо, як це відбувалось у той час, і можемо лише з біблійних свідчень отримати стисле уявлення про емоції Йова, коли він тоді піддавався мукам.

Непохитна доброчесність Йова осоромлює сатану та змушує його панічно втекти

То що ж робив Бог, коли Йов піддавався цим мукам? Бог спостерігав, і дивився, і чекав на результат. Як Бог почувався, коли спостерігав і дивився на це? Звісно, Він був пригнічений горем. Але чи міг би Бог тільки через Своє горе пошкодувати про те, що дозволив сатані спокушати Йова? Відповідь – ні, Він не міг би пошкодувати. Адже Він непохитно вірив, що Йов був досконалий і праведний, що він боявся Бога та втікав від злого. Бог просто дав сатані можливість підтвердити перед Ним праведність Йова, а також виявити своє власне нечестя й нікчемність. Крім того, для Йова це була можливість засвідчити те, що він був праведний, боявся Бога й утікав від злого, перед людьми світу, сатаною та навіть перед усіма

тими, хто слідує за Богом. Чи довів остаточний результат, що Божа оцінка Йова була правильною та безпомилковою? Чи справді Йов переміг сатану? Тут ми читаємо знакові слова, сказані Йовом, – слова, які доводять, що він переміг сатану. Він сказав: «голим вийшов я з утроби матері моєї, голим і повернуся на той бік». У цьому виявляється слухняне ставлення Йова до Бога. Далі він сказав: «Єгова дав, і Єгова забрав; хай благословенним буде ім'я Єгови». Ці слова, сказані Йовом, доводять, що Бог спостерігає глибини людського серця, що Він здатен заглянути в розум людини, і вони доводять, що Його схвалення Йова непомильне, що ця схвалена Богом людина була праведною. «Єгова дав, і Єгова забрав; хай благословенним буде ім'я Єгови». Ці слова – свідчення Йова про Бога. Саме ці звичайні слова злякали сатану, осоромили його та змусили панічно тікати – ба більше, вони скували сатану й залишили його без ресурсів. Так само ці слова змусили сатану відчути дивовижність і могутність діянь Бога Єгови, дали йому змогу побачити надзвичайну харизматичність людини, чиїм серцем керував шлях Божий. Більше того, вони показали сатані потужну життєву силу, яку виявила маленька та незначна людина в дотриманні шляху богобоязливості й утечі від злого. Так сатана зазнав поразки в першому змаганні. Хоча сатана «виніс із цього урок», він усе одно не мав наміру дати Йову спокій, і його зловмисна природа ніяк не змінилася. Сатана намагався продовжувати напади на Йова, тому він знову постав перед Богом…

Далі прочитаймо зі Святого Письма про другу спокусу Йова.

3. Сатана знову спокушає Йова (по всьому тілу Йова з'являються болючі гнояки)

3.1. Слова, промовлені Богом

Йов 2:3: «І сказав Єгова сатані: чи зауважив ти слугу Мого Йова, що немає такого, як він, на землі, досконалого й праведного чоловіка, який боїться Бога й уникає зла? Він і досі твердо дотримується своєї доброчесності, хоча ти налаштовував Мене проти нього, щоб знищити його без причини».

Йов 2:6: «І сказав Єгова до сатани: Ось він у твоїй руці, але життя його бережи!».

3.2. Слова, промовлені сатаною

Йов 2:4–5: «А сатана відповів Єгові та сказав: Шкіра за шкіру, так, усе, що в людини є, вона віддасть за життя своє. Але простягни-но Ти руку Свою, і доторкнись до костей його та до тіла його, чи він не зневажить Тебе перед лицем Твоїм?».

3.3. Як Йов поводиться в цьому випробуванні

Йов 2:9–10: «І сказала йому його жінка: Ти ще міцно тримаєшся в невинності своїй? Прокляни Бога і помреш!… А він до неї відказав: Ти говориш отак, як говорить яка з божевільних!… Чи ж ми будем приймати від Бога добре, а злого не приймем? При всьому тому Йов не згрішив своїми устами…».

Йов 3:3–4: «Хай загине той день, що я в ньому родився, і та ніч, що сказала: Зачався чоловік! Нехай стане цей день темнотою, нехай Бог з висоти не згадає його, і нехай не являється світло над ним!…».

Любов Йова до шляху Божого перевершує все інше

Святе Письмо подає таке свідчення про слова, сказані між Богом і сатаною: «І сказав Єгова сатані: чи зауважив ти слугу Мого Йова, що немає такого, як він, на землі, досконалого й праведного чоловіка, який боїться Бога й уникає зла? Він і досі твердо дотримується своєї доброчесності, хоча ти налаштовував Мене проти нього, щоб знищити його без причини» (Йов 2:3). У цій розмові Бог іще раз ставить сатані те саме запитання. Це запитання показує нам, що Бог Єгова позитивно оцінює те, що показав і чим жив Йов під час першого випробування, і що Його нова оцінка Йова нічим не відрізняється від даної до того, як Йов пройшов через сатанинську спокусу. Тобто до того, як його спіткала спокуса, у Божих очах Йов був досконалим, і тому Бог захистив Йова, його сім'ю та благословив його; у Божих очах він був гідний бути благословенним. Після спокуси Йов не згрішив своїми устами через те, що втратив майно та дітей, а продовжував хвалити ім'я Єгови. Його реальна поведінка змусила Бога рукоплескати йому, і тому Бог дав йому найвищу оцінку. Бо в очах Йова ні його потомство, ні його майно не були достатньою підставою для того, щоб він зрікся Бога. Інакше кажучи, місце Бога в його серці не могли зайняти ні його діти, ні будь-яке майно. Під час першої спокуси Йов показав Богові, що його любов до Нього та любов до шляху богобоязливості й утечі від злого перевершує все інше. Це випробування просто дало Йову досвід отримання нагороди від Бога Єгови, а також те, що Він забрав його майно та дітей.

Для Йова це був справжній досвід, який омив його душу; це було хрещення життя, яке довершило його існування, ба більше – це був розкішний бенкет, який випробував його послух і страх перед Богом. Ця спокуса змінила становище Йова, перетворивши його з багача на того, хто нічого не мав, а також дала йому змогу пережити на собі знущання сатани над людством. Зубожіння не викликало в нього огиди до сатани; навпаки, у підлих діях сатани Йов побачив його потворність і мерзенність, а також ворожнечу й бунт сатани проти Бога, і це ще більше заохотило Йова вічно й непохитно триматися за шлях богобоязливості та втечі від злого. Він поклявся, що ніколи не зречеться Бога та не зверне зі шляху Божого через такі зовнішні причини, як майно, діти чи родичі, і ніколи не буде рабом сатани, майна чи будь-якої іншої людини; крім Бога Єгови, ніхто не міг бути його Господом і Богом. Такими були прагнення Йова. З іншого боку, Йов теж дещо отримав завдяки цій спокусі: серед даних йому Богом випробувань він здобув великі багатства.

За попередні кілька десятиліть свого життя Йов став свідком діянь Єгови та здобув для себе благословення Бога Єгови. Через ці благословення Йов почувався надзвичайно тривожним і зобов'язаним, бо вважав, що нічого не зробив для Бога,

але отримав такі великі благословення й тішився такою великою благодаттю. Тому в серці він часто молився, сподіваючись, що зможе відплатити Богові, отримає можливість засвідчити про Божі діяння та велич і що Бог випробує його послух, ба більше – сподіваючись, що його віра зможе бути очищена, поки його послух і його віра не здобудуть Божого схвалення. Потім, коли Йова спіткало випробування, він повірив, що Бог почув його молитви. Цією можливістю Йов дорожив понад усе, тому він не насмілився злегковажити нею, адже тепер могла здійснитися найбільша мрія всього його життя. Поява цієї можливості означала шанс на те, що його послух і страх перед Богом будуть випробувані й очищені. Більше того, це значило, що в Йова з'явилася нагода здобути Боже схвалення й так наблизитися до Бога. Під час випробування така віра та прагнення дали йому змогу стати досконалішим і здобути краще розуміння Божої волі. Йов також став вдячнішим за Божі благословення та благодать, і у своєму серці він став більше возносити хвалу Божим діянням, більше боятися та шанувати Бога, більше прагнути Божої краси, величі та святості. Хоча тоді Йов у Божих очах досі боявся Бога й утікав від злого, з огляду на досвід Йова його віра та знання прогресували семимильними кроками: його віра виросла, його послух отримав точку опори, а його страх Божий став іще глибшим. Хоча це випробування преобразило дух і життя Йова, таке перетворення не задовольнило його та не сповільнило його просування вперед. Оцінюючи, що він здобув від цього випробування, і водночас розмірковуючи над власними недоліками, він тихо молився й чекав, поки його спіткає наступне Боже випробування, бо прагнув, щоб під час цього випробування його віра, послух і страх Божий піднеслися.

Бог спостерігає за найпотаємнішими думками людини та за всім, що вона говорить і робить. Думки Йова дійшли до вух Бога Єгови, і Бог послухав його молитви, і так наступне Боже випробування для Йова прийшло, як і очікувалося.

Серед неймовірних страждань Йов по-справжньому осягає Боже піклування про людство

Після запитань Бога Єгови до сатани той таємно зрадів. Адже сатана знав, що йому знову буде дозволено напасти на людину, яка була досконалою в Божих очах, – для сатани це була нечаста можливість. За допомогою цієї нагоди сатана хотів повністю підірвати твердість переконань Йова та змусити його втратити віру в Бога, щоб Йов більше не боявся Бога та не благословляв ім'я Єгови. Це дало б сатані шанс: незалежно від місця й часу він зумів би зробити з Йова іграшку, що підкорялася б його наказам. Сатана ретельно ховав свої нечестиві наміри, але не зміг стримати свою злу природу. На цю правду натякає його відповідь на слова Бога Єгови, записана у Святому Письмі: «А сатана відповів Єгові та сказав: Шкіра за шкіру, так, усе, що в людини є, вона віддасть за життя своє. Але простягни-но Ти руку Свою, і доторкнись до костей його та до тіла його, чи він не зневажить Тебе

перед лицем Твоїм?» (Йов 2:4–5). Із цієї розмови між Богом і сатаною неможливо не почерпнути базового знання й відчуття сатанинської зловмисності. Почувши ці омани сатани, усі, хто любить правду та зневажає зло, безсумнівно, ще більше зненавидять сатанинське безчестя й безсоромність, відчують жах і огиду до оман сатани, а водночас палко помоляться за Йова та щиро побажають, щоб ця праведна людина змогла досягти досконалості, щоб ця людина, яка боїться Бога та втікає від злого, назавжди подолала спокуси сатани й жила у світлі, серед Божого проводу та благословень; і так само ці люди побажають, аби праведні вчинки Йова вічно підбадьорювали та заохочували всіх тих, хто прагне йти шляхом богобоязливості й утечі від злого. Хоча в цій заяві проглядається зловмисний намір сатани, Бог легко погодився на його «прохання» – але поставив одну умову: «Ось він у твоїй руці, але життя його бережи!» (Йов 2:6). Оскільки цього разу сатана попросив простягнути руку, щоб зашкодити Йововій плоті й костям, Бог сказав: «але життя його бережи!». Смисл цих слів полягає в тому, що плоть Йова Бог віддав сатані, але життя Йова пильнував Сам. Сатана не міг позбавити Йова життя, але в усьому іншому він міг використовувати проти Йова будь-які засоби та методи.

Отримавши Божий дозвіл, сатана кинувся до Йова та простягнув свою руку, щоб уразити його шкіру, викликавши болючі гнояки по всьому тілу, і тоді Йов відчув біль на своїй шкірі. Йов славив дивовижність і святість Бога Єгови, що зробило сатану ще більш зухвалим у своїй нахабності. Відчувши радість від того, що завдав людині болю, сатана простягнув руку та роздер плоть Йова, від чого його болючі гнояки почали наривати. Йов одразу ж відчув на своїй плоті нечуваний біль і муку, і він не міг утриматися, щоб не розім’яти себе руками з голови до ніг, ніби це могло полегшити удар, завданий його духу цим плотським болем. Він розумів, що Бог поруч і спостерігає за ним, і з усіх сил намагався взяти себе в руки. Ще раз ставши колінами на землю, він сказав: «Ти заглядаєш у серце людини, Ти бачиш її страждання; чому її слабкість Тебе турбує? Нехай славиться ім’я Бога Єгови». Сатана побачив нестерпний біль Йова, але не побачив, щоб Йов зрікся імені Бога Єгови. Тому, охоплений відчайдушним бажанням розірвати Йова на шматки, сатана поспішно простягнув руку, щоб уразити його кістки. Йов умить відчув небувалі муки; його плоть ніби відривали від кісток, а його кістки наче розбивали на друзки. Ці жорстокі муки довели його до думок, що краще б йому було померти… Його здатність терпіти цей біль сягнула краю… Йому хотілося кричати, хотілося роздирати шкіру на тілі, щоб притлумити біль, – але він стримував крик і не роздирав шкіру на тілі, бо не хотів, аби сатана побачив його слабкість. Тож Йов знову став на коліна, але цього разу він не відчув присутності Бога Єгови. Він знав, що Бог Єгова часто був перед ним, і позаду нього, і з якогось боку від нього. Але під час його болю Бог жодного разу не спостерігав за ним; Він закривав Своє обличчя та був прихований, бо сенс Його створення людини не в тому, щоб приносити людині страждання. У цей час Йов ридав і з усіх сил намагався

витримати ці нестерпні фізичні муки, але він уже не міг стриматися, щоб не подякувати Богові: «Людина валиться від першого ж удару, вона слабка та безсила, вона молода й нетямуща – чому ж Тобі хочеться бути з нею таким дбайливим і ніжним? Ти мене вражаєш, але Тобі Самому боляче це робити. Що в людині варто Твого піклування й турботи?». Молитви Йова дійшли до Божих вух, а Бог мовчав і лише спостерігав без жодного звуку… Безрезультатно випробувавши всі можливі підступи, сатана тихо пішов, але це не поклало край Божим випробуванням Йова. Сила Божа, яка відкрилась у Йові, не була оприлюднена, тому з відступом сатани історія Йова не закінчилася. З появою інших персонажів попереду чекали нові приголомшливі сцени.

Ще один прояв Йовової богобоязливості й утечі від злого – постійне звеличення імені Божого

Йов зазнав сатанинського спустошення, але все ж не зрікся імені Бога Єгови. Його дружина виступила першою: граючи роль сатани у видимому для людського ока образі, вона напала на Йова. В оригінальному тексті це описується так: «І сказала йому його жінка: Ти ще міцно тримаєшся в невинності своїй? Прокляни Бога і помреш!…» (Йов 2:9). Це були слова, промовлені сатаною в людській личині. Вони були нападом і звинуваченням, а ще заманюванням, і спокусою, і наклепом. Зазнавши невдачі в нападі на плоть Йова, сатана безпосередньо атакував його невинність (тобто доброчесність), бажаючи так змусити Йова відмовитися від своєї доброчесності, зректися Бога та припинити жити. Так само сатана хотів спокусити Йова такими словами: мовляв, якби Йов зрікся Єговиного імені, то йому не довелося б так мучитися; він зміг би звільнитися від плотських мук. Почувши пораду дружини, Йов дорікнув їй такими словами: «Ти говориш отак, як говорить яка з божевільних!… Чи ж ми будем приймати від Бога добре, а злого не приймем?» (Йов 2:10). Йов давно знав ці слова, але в той час було доведено істинність цього Йовового знання.

Коли дружина порадила йому проклясти Бога й померти, ось що вона мала на увазі: «Твій Бог так до тебе ставиться – то чому б не проклясти Його? Чого ти досі живеш? Твій Бог до тебе такий несправедливий, а ти все одно досі кажеш: “хай благословенним буде ім’я Єгови”. Як Він міг наслати на тебе лихо, коли ти благословляєш Його ім’я? Мерщій зречися Божого імені та більше не слідуй за Богом. І тоді твоїм бідам настане кінець». У ту мить народилося свідчення, яке Бог бажав побачити від Йова. Жодна звичайна людина не могла б дати такого свідчення, і ми не читаємо про таке в жодній іншій біблійній історії – але Бог побачив це задовго до того, як Йов промовив свої слова. Бог просто побажав скористатися цією нагодою, щоб дозволити Йову довести всім, що Бог був правий. Почувши пораду дружини, Йов не лише не відмовився від своєї доброчесності та не зрікся Бога, але й сказав дружині: «Чи ж ми будем приймати від Бога добре, а злого не приймем?». Чи мають ці слова велику вагу? Тут є лише один факт,

здатний довести вагомість цих слів. Вага цих слів полягає в тому, що вони схвалені Богом у Його серці, вони – те, чого Бог бажав і що хотів почути, вони – той результат, який Бог прагнув побачити; а ще ці слова – серцевина свідчення Йова. Цим було доведено Йовову досконалість і праведність, страх Божий і втечу від злого. Дорогоцінність Йова полягала в тому, що, коли він піддавався спокусам і навіть коли все його тіло було вкрите болючими гнояками, коли він терпів найтяжчі муки та коли дружина й рідні намовляли його, він усе одно говорив такі слова. Інакше кажучи, у серці він вірив, що, які б спокуси його не переслідували, які б тяжкі не були його нещастя й муки, він не зречеться Бога та не зневажить шлях богобоязливості й утечі від злого, навіть якщо його спіткає смерть. Як бачите, Бог займав у його серці найважливіше місце, і в серці Йова був тільки Бог. Саме тому ми читаємо у Святому Письмі такі описи Йова: «При всьому тому Йов не згрішив своїми устами…». Він не просто не згрішив своїми устами – навіть у серці Йов не поскаржився на Бога. Він не сказав про Бога жодного образливого слова, і він не згрішив проти Бога. Не тільки його уста благословляли Боже ім'я – у серці він теж благословляв Боже ім'я; уста й серце Йова були єдині. Таким був справжній Йов, якого побачив Бог, і саме із цієї причини Бог ним і дорожив.

Численні хибні людські уявлення про Йова

Тяготи, які витерпів Йов, були не роботою Божих посланців і не діянням руки Самого Бога. Натомість їх завдав особисто сатана, Божий ворог. Відтак рівень тягот, які витерпів Йов, був величезним. Але в ту мить Йов беззастережно продемонстрував повсякденне знання Бога у своєму серці, принципи своїх повсякденних дій, своє ставлення до Бога – це істина. Якби Йов не піддавався спокусам, якби Бог не наслав на нього випробування, то коли Йов промовив: «Єгова дав, і Єгова забрав; хай благословенним буде ім'я Єгови» – ти сказав би, що він лицемір; Бог дав йому стільки майна, тож не дивно, що Йов благословляв Єговине ім'я. Якби перед випробуваннями Йов сказав: «Чи ж ми будем приймати від Бога добре, а злого не приймем?» – ти сказав би, що Йов перебільшує та що він би не зрікся Божого імені, тому що Божа рука часто його благословляла. Ти сказав би, що якби Бог наслав на нього лихо, Йов би точно зрікся Божого імені. Але коли Йов опинився в таких обставинах, яких би ніхто собі не побажав, яких ніхто не хотів би бачити, у які ніхто не хотів би потрапити, яких би кожен боявся, обставинах, на які не зміг дивитися навіть Бог, Йов усе ж зумів зберегти свою доброчесність: «Єгова дав, і Єгова забрав; хай благословенним буде ім'я Єгови», та «Чи ж ми будем приймати від Бога добре, а злого не приймем?». Бачачи тодішню поведінку Йова, усі ті, хто любить говорити високі слова, хто любить розмовляти про букву та вчення, утрачають дар мови. Непохитна доброчесність Йова – вирок для тих, хто звеличує Боже ім'я лише на словах, але ніколи не приймав Божих випробувань, а свідчення Йова – суд для тих, хто ніколи не вірив, що людина здатна непохитно

дотримуватися Божого шляху. Побачивши поведінку Йова під час цих випробувань і слова, які він промовив, деякі люди відчують розгубленість, деякі – заздрість, деякі – сумнів, а деякі навіть виглядатимуть байдужими та зверхньо дивитимуться на свідчення Йова, тому що вони не лише бачать муки, які випали на долю Йова під час випробувань, і читають слова, сказані Йовом, але й бачать людську «слабкість», яку проявив Йов, коли на нього обрушилися ці випробування. Цю «слабкість» вони вважають нібито недосконалістю в досконалості Йова, вадою в людині, яка в Божих очах була досконалою. Тобто вважається, що досконалі люди – бездоганні, без плям і бруду, що вони не мають слабкостей, не знають болю та ненависті, ніколи не почуваються нещасними та пригніченими, не вдаються в позірні поведінкові крайнощі; у результаті переважна більшість людей не вірить, що Йов справді був досконалим. Люди не схвалюють багато чого з поведінки Йова під час його випробувань. Наприклад, коли Йов утратив своє майно та дітей, він не розридався, як чекали б люди. Його «відсутність пристойності» змушує людей думати, ніби він був байдужим, адже для рідних у нього не знайшлося ні сліз, ні турботи. Спершу в людей про Йова складається саме таке погане враження. Його подальша поведінка викликає в них ще більше здивування: те, що Йов «Роздер плаща свого», люди тлумачать як неповагу до Бога, а в «обстриг свою голову» хибно вбачають богозневагу та спротив Богу. Крім Йовових слів: «Єгова дав, і Єгова забрав; хай благословенним буде ім'я Єгови» – люди не бачать у Йові жодних ознак праведності, яку хвалив Бог, і тому те, як Йова оцінює переважна більшість із них, – це не більше ніж нерозуміння, хибне уявлення, сумнів, засудження й лише теоретичне схвалення. Ніхто з них не здатен по-справжньому зрозуміти й оцінити слова Бога Єгови про те, що Йов був досконалою та праведною людиною, яка Бога боялася, а від злого втікала.

Виходячи з такого свого враження про Йова, люди ще більше сумніваються в його праведності, оскільки вчинки Йова та його поведінка, описані у Святому Письмі, не були такими приголомшливо зворушливими, як люди могли б собі уявляти. Він не тільки не вчинив ніяких великих подвигів, але й узяв собі черепка, щоб шкребти себе, поки сидів серед попелу. Цей учинок теж вражає людей і змушує їх сумніватись у праведності Йова та навіть заперечувати її, бо, шкребучи себе, Йов не молився та не давав Богові обітниць; більше того, не було видно, щоб він ридав від болю. У цьому люди бачать лише Йовову слабкість і нічого більше, тож навіть коли вони чують слова Йова: «Чи ж ми будем приймати від Бога добре, а злого не приймем?» – їх це нітрохи не зворушує або ж вони не можуть визначитися з реакцією, і вони все одно не можуть побачити в Йовових словах його праведність. Від того, як Йов терпів муки під час своїх випробувань, у людей виникає те основне враження, що він не був ні боязким, ні гордовитим. Люди не бачать за його поведінкою історії, яка розігрувалася в глибині його серця, не бачать у його серці страху Божого та не бачать, як Йов дотримувався принципу шляху втечі від злого. Через його самовладання люди думають, ніби його досконалість і

праведність були тільки пустими словами, ніби його страх Божий був лише чуткою; тим часом зовнішня «слабкість», яку виявив Йов, справляє на людей глибоке враження, даючи їм «по-новому поглянути» на людину, яку Бог визначає як досконалу та праведну, і навіть «по-новому зрозуміти» її. Доказом цього «нового погляду» та «нового розуміння» виступає те, як Йов відкрив свої уста й прокляв свій день народження.

Хоча рівень мук, які він терпів, немислимий і неосяжний для будь-якої людини, Йов не сказав жодного слова єресі, а лише, як міг, намагався втамувати біль свого тіла. Як записано у Святому Письмі, він промовив: «Хай загине той день, що я в ньому родився, і та ніч, що сказала: Зачався чоловік!» (Йов 3:3). Можливо, ніхто ніколи не вважав ці слова важливими, а може, є й люди, які звертали на них увагу. Як ви вважаєте, чи означають ці слова, що Йов виступив проти Бога? Чи є вони скаргою на Бога? Я знаю, що багато хто з вас має певні думки щодо цих слів, сказаних Йовом, і вважає, що якби Йов був досконалим і праведним, то не мав би виявляти ні слабкості, ні горя, а навпаки, мусив би позитивно зустрічати будь-які напади сатани та навіть посміхатися перед обличчям сатанинських спокус. Він не мав би нітрохи реагувати на жодні муки, які сатана завдавав його плоті, і не мав би показувати жодних почуттів, що були в його серці. Він повинен був би навіть просити в Бога зробити ці випробування ще тяжчими. Саме такі риси мусила б демонструвати й мати непохитна людина, яка воістину боїться Бога та втікає від злого. А Йов серед цих неймовірних страждань тільки й зробив, що прокляв свій день народження. Він не скаржився на Бога й тим паче не збирався виступати проти Бога. Це набагато легше сказати, ніж зробити, бо з давніх часів і до сьогодні ніхто не зазнавав таких спокус і не терпів таких страждань, як Йов. То чому ж більше нікого ніколи не піддавали таким спокусам, як Йова? Причина в тому, що, з точки зору Бога, ніхто не здатен узяти на себе таку відповідальність або доручення, ніхто не впорався б так, як Йов, ба більше – ніхто не зміг би в таких муках усе одно не зректися Божого імені та й надалі благословляти ім'я Бога Єгови, як це зробив Йов, хоч він і прокляв свій день народження. Чи міг би хтось таке зробити? Коли ми кажемо таке про Йова, чи схвалюємо ми його поведінку? Він був праведником, зміг дати таке свідчення про Бога та зумів змусити сатану тікати, схопившись за голову, так що той більше ніколи не ходив до Бога звинувачувати Йова, – так що ж поганого в тому, щоб похвалити його? Чи, може, ваші стандарти вищі за Божі? Чи, може, під час випробувань ви поводилися б навіть краще за Йова? Йова хвалив Сам Бог – які заперечення можуть бути у вас?

Йов проклинає свій день народження, бо не хоче завдавати Богові болю

Я часто кажу, що Бог зазирає всередину людських сердець, а люди дивляться на те, що в людей назовні. Оскільки Бог зазирає в серця людей, Він розуміє їхню

сутність, тоді як люди визначають сутність інших людей за їхньою зовнішністю. Коли Йов відкрив свої уста й прокляв свій день народження, цей учинок приголомшив усіх духовних діячів, зокрема й трьох Йовових друзів. Людина походить від Бога, і вона повинна бути вдячна за життя, плоть і день свого народження, даровані їй Богом, і не проклинати їх. Це те, що можуть зрозуміти й осягнути звичайні люди. Для всіх, хто слідує за Богом, це усвідомлення священне та непохитне, і воно є істиною, яка ніколи не зміниться. А Йов, зі свого боку, зламав правила: він прокляв свій день народження. Це вчинок, який звичайні люди вважають за порушення табу. На їхню думку, Йов не має права не тільки на людське розуміння та співчуття, а й на Боже прощення. Водночас іще більше людей починає сумніватись у праведності Йова, бо здавалося, ніби через Божу прихильність Йов став потурати своїм бажанням і ніби вона зробила його настільки зухвалим і нерозважливим, що він не тільки не подякував Богові за благословення й опіку протягом свого життя, але й прокляв свій день народження та побажав, щоб той день загинув. Що це, як не протистояння Богові? Такі поверхові речі дають людям докази для засудження цього вчинку Йова, але хто може знати, що насправді думав Йов у той час? Хто може знати, чому Йов так учинив? Тільки Бог і сам Йов знають ці таємні деталі та причини.

Коли сатана простягнув руку, щоб уразити кістки Йова, той потрапив у його пазури, не маючи ні засобів для втечі, ні сили для опору. Тіло й душа Йова страждали від неймовірного болю, і цей біль змусив його глибоко усвідомити нікчемність, немічність і безсилля людини, що живе в плоті. Водночас він також глибоко оцінив і зрозумів, чому Бог має намір дбати про людство й опікуватися ним. У пазурах сатани Йов збагнув, що людина з плоті й крові насправді така безсила та слабка. Коли він упав на коліна й молився Богу, йому здавалося, що Бог закриває Своє обличчя й ховається, тому що Бог повністю віддав його в руки сатани. Водночас Бог також ридав за ним, більше того – журився за нього; Богу було боляче від його болю й тяжко від його тягот… Йов відчував Божий біль і те, яким нестерпним він був для Бога… Йов не хотів завдавати Богові ще більшого горя, не хотів, щоб Бог ридав за ним, а тим більше не хотів бачити, як Богові через нього боляче. У той момент Йов хотів одного – позбутися своєї плоті, більше не терпіти болю, який приносила йому ця плоть, бо тоді Бог би не мучився від його болю; але це було неможливо, і Йову довелося терпіти не тільки біль плоті, але й муки від того, що він не бажав тривожити Бога. Ці дві муки – одна плотська, друга духовна – принесли Йову біль, що розривав серце й нутро та змушував його відчути, як обмеження людини з плоті та крові можуть викликати в неї розчарування та безпорадність. За цих обставин його туга за Богом ставала дедалі палкішою, а огида до сатани – дедалі сильнішою. У той час Йов хотів би ніколи не народжуватися на світ людей, волів би, щоб його не було, ніж бачити, як Бог через нього плаче та мучиться. Йов почав глибоко зневажати свою плоть, його нудило

від себе самого, від свого дня народження й навіть від усього, що було з ним пов'язано. Він більше не хотів жодних згадок ні про свій день народження, ні про будь-що з ним пов'язане, і тому він відкрив уста й прокляв свій день народження: «Хай загине той день, що я в ньому родився, і та ніч, що сказала: Зачався чоловік! Нехай стане цей день темнотою, нехай Бог з висоти не згадає його, і нехай не являється світло над ним!…» (Йов 3:3–4). Слова Йова несуть у собі його ненависть до самого себе: «Хай загине той день, що я в ньому родився, і та ніч, що сказала: Зачався чоловік!» – а також те, як він себе звинувачував і в якому боргу почувався за те, що завдав Богові болю: «Нехай стане цей день темнотою, нехай Бог з висоти не згадає його, і нехай не являється світло над ним!…». Ці два уривки є найвищим вираженням того, що відчував тоді Йов, і вони повністю демонструють усім його досконалість і праведність. Водночас, як Йов і хотів, його віра, послух і страх Божий воістину піднеслися. Звісно, це піднесення і є саме тим результатом, якого очікував Бог.

Йов перемагає сатану та стає в Божих очах справжньою людиною

Коли Йов уперше пройшов через випробування, його було позбавлено всього майна й усіх дітей, але це не призвело до його падіння чи слів, які були б гріхом проти Бога. Він переміг спокуси сатани, він подолав почуття до своїх матеріальних цінностей і свого потомства, пройшов випробування втратою всього свого земного надбання – тобто він зміг підкоритися Богові, коли Бог забирав у нього ці надбання, та ще й скласти Богові подяку та хвалу за те, що Він зробив. Такою була поведінка Йова під час першої спокуси сатани, і таким було свідчення Йова під час першого випробування Бога. У другому випробуванні сатана простягнув руку, щоб уразити Йова, і хоча Йов зазнав такого великого болю, якого ще ніколи не відчував, його свідчення все одно було достатньо, аби приголомшити людей. Своєю силою духу, твердістю переконань і послухом Богу, а також страхом Божим Йов знову переміг сатану, а Бог знову схвалив і вподобав його поведінку та його свідчення. Під час цієї спокуси Йов своєю реальною поведінкою проголосив сатані, що плотський біль не може вплинути на його віру й послух Богові, не може позбавити його відданості Богу та страху Божого; Йов би не зрікся Бога й не відмовився від власної досконалості та праведності через те, що йому загрожувала смерть. Рішучість Йова зробила із сатани боягуза, його віра змусила сатану боятись і тремтіти, завзятість, з якою Йов боровся проти сатани під час їхньої битви не на життя, а на смерть, породила в сатані глибоку ненависть і озлоблення; досконалість і праведність Йова не залишили сатані нічого, що він міг би йому зробити, так що сатана відмовився від своїх нападів на нього та відступився від своїх звинувачень проти Йова, які висував перед Богом Єговою. Це означало, що Йов переміг світ, переміг плоть, переміг сатану, переміг смерть; він був цілком і повністю людиною, яка належала Богові. Під час цих двох випробувань Йов був непохитним у своєму

свідченні, дійсно втілив у життя свою досконалість і праведність, а також розширив рамки своїх життєвих принципів богобоязливості й утечі від злого. Після цих двох випробувань у Йові зародився багатший досвід, і цей досвід зробив його зрілішим і загартованішим, сильнішим і твердіше переконаним, упевненішим у правоті й гідності тієї доброчесності, у якій Йов був непохитним. Випробування, які Йову послав Бог Єгова, дали йому глибоке розуміння та відчуття Божої турботи про людину, дозволили йому відчути дорогоцінність Божої любові, і з того моменту до богобоязливості Йова додались увага до Бога та любов до Нього. Випробування Бога Єгови не тільки не відчужили Йова від Нього, а й наблизили його серце до Бога. Коли плотський біль, який терпів Йов, сягнув апогею, то турбота, яку він відчував від Бога Єгови, не залишила йому іншого вибору, крім як прокляти свій день народження. Така поведінка не була давно спланованою: вона стала природним виявленням уваги та любові до Бога, яке виходило з глибини серця Йова та було породжене його увагою й любов'ю до Бога. Тобто його увага та любов дійшли до межі самовідданості, тому що він зневажав себе та не хотів і не міг витерпіти того, що Бог через нього мучився. Тоді Йов підніс своє давнє обожнювання, тугу за Богом і відданість Богові до рівня уваги й любові. Водночас він також підніс свою віру, послух і страх Божий до рівня уваги й любові. Він не дозволяв собі робити нічого, що могло б зашкодити Богові, не допускав для себе ніякої поведінки, яка могла б поранити Бога, і не дозволяв собі завдати Богові якоїсь скорботи, горя чи навіть прикрощів зі своїх власних причин. Хоча Йов і досі залишався тим самим Йовом, що й раніше, у Божих очах його віра, послух і страх Божий принесли Богові повне задоволення та втіху. Тоді Йов досяг тієї досконалості, якої від нього очікував Бог; він став людиною, у Божих очах дійсно вартою називатися «досконалою та праведною». Його праведні вчинки дали йому змогу перемогти сатану та залишитися непохитним у своєму свідченні про Бога. А ще його праведні вчинки зробили його досконалим, дозволили піднести цінність його життя та перейти в ній усі старі межі, а також зробили його першою людиною, якій сатана більше не дошкуляв нападами та спокусами. Оскільки Йов був праведним, сатана його звинувачував і спокушав; оскільки Йов був праведним, він був відданий у руки сатани; і оскільки Йов був праведним, він переміг і здолав сатану, залишившись непохитним у своєму свідченні. Відтоді Йов став першою людиною, якій більше ніколи не загрожувало бути відданою в руки сатани, він по-справжньому постав перед престолом Божим і жив у світлі, під благословеннями Божими, без сатанинського підглядання та згуби… У Божих очах він став справжньою людиною; він був звільнений…

Про Йова

Дізнавшись про те, як Йов пройшов через випробування, більшість із вас, напевно, захоче дізнатися більше подробиць про самого Йова, зокрема про

таємницю, завдяки якій він здобув Божу похвалу. Тож сьогодні поговорімо про Йова!

У повсякденному житті Йова ми бачимо його досконалість, праведність, богобоязливість і втечу від злого

Якщо обговорювати Йова, то починати слід із його оцінки, яка прозвучала з уст Самого Бога: «Що немає такого, як він на землі, досконалого й праведного чоловіка, який боїться Бога й уникає зла».

Спершу розгляньмо досконалість і праведність Йова.

Як ви розумієте слова «досконалий» і «праведний»? Чи вірите ви, що Йов був бездоганним і шляхетним? Це, звісно, було б буквальним тлумаченням і розумінням слів «досконалий» і «праведний». Але контекст реального життя є невід'ємною частиною істинного розуміння Йова – слова, книги й теорія самі по собі не дадуть жодних відповідей. Ми почнемо з розгляду домашнього життя Йова, з того, якою була його звичайна поведінка протягом життя. Це розповість нам про його принципи та цілі в житті, а також про його особистість і прагнення. А тепер зачитаймо останні слова Книги Йова 1:3: «І був цей чоловік більший від усіх синів сходу». Ці слова говорять про те, що статус і становище Йова були дуже високими, і хоча нам не повідомляється, чому він був найбільшим з усіх людей Сходу, – чи через своє велике багатство, чи тому, що він був досконалим і праведним, боявся Бога й утікав від злого, – та загалом ми знаємо, що статус і становище Йова користувалися великою повагою. Як записано в Біблії, перше враження людей про Йова полягало в тому, що він був досконалим, боявся Бога й утікав від злого та що він мав велике багатство й поважний статус. Якщо говорити про нормальних людей, які живуть у такому оточенні й за таких умов, то харчування Йова, якість його життя та різні аспекти його особистого життя були б у центрі уваги більшості; тому ми мусимо зачитати Святе Письмо далі: «А сини його ходили один до одного, і справляли гостину в домі того, чий був день. І посилали вони, і кликали трьох своїх сестер, щоб їсти та пити із ними. І бувало, як миналося коло бенкетних днів, то Йов посилав за дітьми й освячував їх, і вставав він рано вранці, і приносив цілопалення за числом їх усіх, бо Йов казав: Може згрішили сини мої, і зневажили Бога в серці своєму. Так робив Йов по всі дні» (Йов 1:4–5). Цей уривок говорить нам про дві речі: перша – це те, що сини й дочки Йова регулярно бенкетували, багато їли та пили; друга – це те, що Йов часто приносив цілопалення, бо нерідко переймався за своїх синів і дочок, боячись, що вони грішать і що в серці вони зреклися Бога. Тут описано життя двох різних типів людей. Перші, сини й дочки Йова, завдяки своєму достатку часто бенкетували, жили марнотратно, пили та їли досхочу й насолоджувалися високою якістю життя, яку забезпечує матеріальне багатство. Живучи таким життям, вони неминуче мали часто грішити й ображати Бога – але вони не освячували себе та не приносили цілопалення. Тож, як бачите, Бог не мав місця в

їхніх серцях, і вони не думали про Божі благодаті, не боялись образити Бога, а тим більше не боялися зректися Бога у своєму серці. Звісно, у центрі нашої уваги не діти Йова, а те, що робив Йов, коли стикався з такими речами; це друге питання, розкрите в уривку, яке стосується повсякденного життя Йова та сутності його людської природи. Там, де Біблія описує бенкети синів і дочок Йова, немає жодної згадки про самого Йова; сказано лише, що його сини й дочки часто їли та пили разом. Інакше кажучи, він не влаштовував бенкетів і не приєднувався до своїх синів і дочок у марнотратних трапезах. Хоча Йов був заможним і мав багато майна та слуг, його життя не було розкішним. Його не вабили чудові умови, у яких він жив, і у своєму багатстві Йов не зловживав тілесними втіхами та не забував приносити цілопалення, і тим більше його багатство не призвело до того, щоб у своєму серці він поступово віддалився від Бога. Очевидно, що Йов жив дисципліновано, не зациклювався на якості життя, і благословення, які йому послав Бог, не зробили Йова ні жадібним, ні гедоністичним. Натомість він був смиренним і скромним, не схильним до хвастощів, розважливим і обережним перед Богом. Він часто думав про Божі благодаті й благословення та постійно боявся Бога. У своєму повсякденному житті Йов часто вставав рано, щоб принести цілопалення за своїх синів і дочок. Інакше кажучи, Йов не тільки сам боявся Бога, а й сподівався, що його діти теж будуть боятися Бога та не грішити проти Нього. Матеріальне багатство Йова не мало місця в його серці та не займало те місце, яке посідав Бог; усі щоденні дії Йова – і ті, що стосувалися його самого, і ті, що стосувалися його дітей, – були пов’язані зі страхом Божим і втіканням від злого. Його страх перед Богом Єговою не обмежувався словами з його вуст, а втілювався на практиці та відображався в кожному аспекті повсякденного життя Йова. Ця фактична поведінка Йова показує нам, що він був чесним, а в його сутності була любов до справедливості й позитивного. Те, що Йов часто посилав за синами та дочками й освячував їх, означає, що він не дозволяв і не схвалював таку поведінку своїх дітей; натомість у своєму серці він був розчарований їхньою поведінкою та засуджував їх. Він дійшов висновку, що поведінка його синів і дочок не подобається Богу Єгові, і тому часто закликав їх постати перед Богом Єговою та сповідати свої гріхи. Вчинки Йова показують нам інший бік його людської сутності, який полягає в тому, що він ніколи не ходив із тими, хто часто грішив і ображав Бога, а навпаки, цурався й уникав таких людей. Навіть хоча ці люди були його синами та дочками, він не відмовився від власних принципів поведінки заради родичів і не потурав їхнім гріхам через особисті почуття. Навпаки, він закликав їх сповідатись і заслужити довготерпіння Бога Єгови, а також застерігав їх не зрікатися Бога заради власної пожадливої втіхи. Принципи ставлення Йова до інших невіддільні від принципів його богобоязливості й утечі від злого. Він любив те, що приймалося Богом, і гидував тим, що Його відштовхувало; він любив тих, хто в серці боявся Бога, і гидував тими, хто робив зло чи грішив проти Бога. Така любов і огида проявлялись у його

повсякденному житті й були тією самою праведністю Йова, яку побачили Божі очі. Природно, що це також виявлення та втілення істинної людської сутності Йова в його стосунках з іншими людьми в його повсякденному житті, і про це ми повинні дізнатися.

Прояви людської сутності Йова під час його випробувань (розуміння Йовової досконалості, праведності, богобоязливості й утечі від злого під час випробувань Йова)

Раніше ми обговорили різні аспекти людської сутності Йова, які проявлялись у його повсякденному житті до початку випробувань. Без сумніву, ці різноманітні прояви забезпечують попереднє знайомство з праведністю Йова, його богобоязливістю й утечею від злого, дають розуміння цих рис Йова та їх природне попереднє підтвердження. Причина, чому Я кажу «попереднє», полягає в тому, що більшість людей досі не має справжнього розуміння особистості Йова й того, наскільки невідступно він дотримувався шляху послуху та страху Божого. Тобто уявлення більшості людей про Йова не сягає глибше дещо сприятливого враження про нього, яке створюють два біблійні уривки з його словами: «Єгова дав, і Єгова забрав; хай благословенним буде ім'я Єгови» та «Чи ж ми будем приймати від Бога добре, а злого не приймем?». Тому в нас є велика потреба зрозуміти, як Йов утілював у життя свою людську сутність, приймаючи Божі випробування; так справжня людська сутність Йова в її повноті буде показана всім.

Коли Йов почув, що його майно вкрадено, що його сини й дочки загинули, а слуги вбиті, він повівся так: «І встав Йов, і роздер плаща свого, й обстриг свою голову, та й упав на землю, і поклонився» (Йов 1:20). Ці слова говорять нам про один факт: почувши цю звістку, Йов не впав у паніку, не заплакав, не звинуватив слуг, які принесли йому цю звістку, а тим більше не став оглядати місце злочину, щоб розслідувати його, перевірити деталі та з'ясувати, що ж сталося насправді. Він не виявив ні болю, ні жалю через утрату свого майна, не розплакався через утрату своїх дітей і близьких. Навпаки, він роздер свого плаща, обстриг голову, упав на землю й поклонився. Вчинки Йова не схожі на вчинки будь-якої звичайної людини. Вони бентежать багатьох людей і змушують їх у своєму серці докоряти Йову за його «бездушність». Якби звичайна людина раптово втратила своє майно, то виглядала б розбитою горем або відчаєм – дехто навіть міг би впасти в глибоку депресію. Причина в тому, що в серцях звичайних людей власність уособлює результати зусиль усього життя: це те, від чого залежить їхнє виживання, це надія, яка тримає їх у живих; утрата власності означає, що їхні зусилля були марними, що в цих людей немає надії та навіть майбутнього. Це демонструє ставлення будь-якої звичайної людини до своєї власності, міцну прив'язаність людей до неї й важливість власності в очах людей. Тому переважну більшість людей бентежить байдуже ставлення Йова до втрати своєї власності. Сьогодні ми спробуємо

розвіяти це збентеження всіх цих людей, пояснивши, що відбувалось у серці Йова.

Здоровий глузд підказує, що, отримавши від Бога таке велике майно, Йов мав би відчувати перед Богом сором за його втрату, адже він не подбав про нього, не попіклувався про нього; він не зберіг майно, яке дав йому Бог. Тож коли він почув, що його власність було вкрадено, то в першу чергу мав би піти на місце злочину та зробити облік усього, що було втрачено, а потім сповідатися перед Богом, щоб знов отримати Божі благословення. Однак Йов цього не зробив, і на це в нього, природно, були свої причини. У серці Йов глибоко вірив, що все, чим він володів, – дароване Богом, а не продукт його власної праці. Тож він не розглядав ці благословення як щось таке, із чого можна поживитися, а натомість поклав в основу принципів свого виживання те, щоб з усіх сил триматися того шляху, якого потрібно було дотримуватися. Він цінував Божі благословення та складав за них подяку, але він не був закоханий у благословення та не прагнув до їх збільшення. Ось яким було його ставлення до власності. Він не робив нічого заради здобуття благословень, не турбувався й не переймався через відсутність або втрату Божих благословень; він не відчував від Божих благословень дикого, шаленого щастя, і він не нехтував Божим шляхом і не забував про Божу благодать через те, що часто тішився благословеннями. Ставлення Йова до своєї власності відкриває людям його справжню людську сутність. По-перше, Йов не був жадібною людиною, і він був невибагливим у своєму матеріальному житті. По-друге, Йов ніколи не переживав і не боявся, що Бог забере в нього все, що він мав, і це свідчило про слухняне ставлення до Бога в серці Йова; тобто він не мав ні вимог, ні нарікань із приводу того, чи забере щось у нього Бог і коли саме це станеться, і не питав про причини, а лише прагнув слухатися Божих розпоряджень. По-третє, він ніколи не вважав, що його майно набуте його власною працею, а вірив, що воно дароване Богом. Такою була віра Йова в Бога, і це свідчить про твердість його переконань. Чи в цьому резюме з трьох пунктів ясно описано людську сутність Йова та його справжнє щоденне прагнення? Людська сутність і прагнення Йова були невід'ємною частиною того, як спокійно він поводився, зіткнувшись із втратою власності. Саме завдяки щоденному прагненню Йова його духовний стан і твердість переконань були достатніми для того, щоб під час Божих випробувань він сказав: «Єгова дав, і Єгова забрав; хай благословенним буде ім'я Єгови». Ці слова не були здобуті за одну ніч, і вони не просто взяли та з'явились у голові Йова. Вони були тим, що він побачив і набув протягом багатьох років життєвого досвіду. Порівняно з усіма тими, хто шукає тільки Божих благословень і боїться, що Бог у них щось забере, хто терпіти цього не може й нарікає на це, хіба послух Йова не є дуже реальним? Порівняно з усіма тими, хто вірить, що Бог є, але ніколи не вірив, що Бог править усім сущим, хіба Йов не має велику чесність і праведність?

Раціональність Йова

Реальний досвід Йова та його справедлива й чесна людська сутність означали, що він зробив максимально раціональні судження й вибір, коли втратив своє майно та дітей. Такий раціональний вибір був невіддільним від щоденних прагнень Йова та діянь Бога, які він пізнав за своє повсякденне життя. Чесність Йова дала йому змогу повірити, що рука Єгови править усім сущим; його віра дала йому можливість пізнати факт володарювання Бога Єгови над усім сущим; його знання зробило його готовим і здатним підкорятися володарюванню та розпорядженням Бога Єгови; його покора дала йому змогу бути дедалі щирішим у своєму страху перед Богом Єговою; його страх зробив його дедалі справжнішим у його втечі від злого; зрештою, Йов став досконалим, тому що він боявся Бога й утікав від злого; його досконалість зробила його мудрим і дала йому максимальну раціональність.

Як нам слід розуміти це слово – «раціональний»? Буквальне тлумачення полягає в тому, що це означає мати розсудливість, бути логічним і розважливим у своєму мисленні, мати здорову мову, дії й судження, а також здорові та послідовні моральні стандарти. Проте раціональність Йова не можна пояснити так легко. Коли тут говориться, що Йов був наділений максимальною раціональністю, то це говориться у зв'язку з його людською сутністю та поведінкою перед Богом. Оскільки Йов був чесним, він був здатним вірити у володарювання Бога та підкорятися йому, що дало йому знання, недоступне іншим, і це знання зробило його здатним точніше розрізняти, судити й визначати те, що його спіткало, а це дало Йову змогу точніше та прозорливіше вибирати, що робити й на чому стояти непохитно. Тобто його слова, поведінка, принципи, що стояли за його діями, кодекс, за яким він діяв, були послідовними, чіткими й конкретними, а не сліпими, імпульсивними чи емоційними. Він знав, як ставитися до всього, що його спіткало, знав, як знайти баланс у взаємозв'язках між складними подіями та впоратися з ними, знав, як непохитно триматися того шляху, якого слід триматися, більше того – він знав, як ставитися до того, що Бог Єгова дає й забирає. Саме в цьому й полягала раціональність Йова. Саме тому, що Йов мав таку раціональність, він і сказав після втрати майна, синів і дочок: «Єгова дав, і Єгова забрав; хай благословенним буде ім'я Єгови».

Коли Йов зіткнувся з величезним болем тіла, з наріканнями рідних і близьких і коли він постав перед обличчям смерті, його реальна поведінка ще раз показала всім людям його справжнє обличчя.

Справжнє обличчя Йова: правдиве, чисте, позбавлене фальші

Зачитаймо слова із Книги Йова 2:7–8: «І пішов сатана від Єгови і вразив Йова виразками від підошви його аж до тімені його. А той узяв собі черепка, щоб шкребти себе. І він сидів серед попелу…». Це опис поведінки Йова після того, як його тіло вкрилося болючими гнояками. У той час Йов сидів у попелі, терплячи біль. Ніхто його не лікував, і ніхто не допомагав йому втамувати тілесний біль; натомість Йов

черепком зішкрябував зовнішні частини своїх болючих гнояків. На перший погляд, це був просто один з етапів мук Йова, що ніяк не стосується його людської сутності та страху Божого, адже Йов не вимовив жодного слова, яке б виявляло його настрій і погляди на той час. Проте вчинки та поведінка Йова все одно є справжнім виявленням його людської сутності. У свідченні з попереднього розділу ми читаємо, що Йов був найбільшим з усіх людей Сходу. Тим часом цей уривок із другого розділу показує нам, що цей великий чоловік Сходу взяв черепок і шкріб себе, сидячи серед попелу. Хіба між цими двома описами немає очевидного контрасту? Цей контраст показує нам справжню сутність Йова: незважаючи на своє престижне положення та статус, він ніколи не любив ці речі й не звертав на них жодної уваги; його не хвилювало, як інші сприймають його положення, і він не переймався тим, чи не матимуть його дії або поведінка негативного впливу на його положення; він не насолоджувався вигодами статусу та не тішився славою, яка приходить зі статусом і положенням. Він дбав лише про свою цінність і значення свого життя в очах Бога Єгови. Справжнє «я» Йова й було його сутністю: він не любив слави й багатства та не жив заради слави й багатства; він був правдивим, і чистим, і позбавленим фальші.

Йов розділяє любов і ненависть

Ще один бік Йовової людської сутності можна побачити в цій розмові з його дружиною: «І сказала йому його жінка: Ти ще міцно тримаєшся в невинності своїй? Прокляни Бога і помреш!… А він до неї відказав: Ти говориш отак, як говорить яка з божевільних!… Чи ж ми будем приймати від Бога добре, а злого не приймем?» (Йов 2:9–10). Бачачи муки, які терпів Йов, дружина спробувала дати йому пораду, як позбутися страждань, але її «добрі наміри» не отримали схвалення Йова; навпаки, вони його розгнівали, бо вона заперечувала його віру в Бога Єгову, послух Йому та саме існування Бога Єгови. Для Йова це було нестерпно, адже собі він ніколи не дозволяв робити нічого, що йшло би проти Бога чи завдавало Йому болю, не кажучи вже про інших. То як він міг залишатися байдужим, коли бачив, як інші говорять слова, що богозневажають і ображають Бога? Тож Йов назвав свою дружину «божевільною». Ставлення Йова до дружини було сповнене гніву й ненависті, а також докору й осуду. Це було природним виявленням людської сутності Йова – розрізненням між любов'ю та ненавистю – і справжнім відображенням його праведної людської сутності. Йов був наділений почуттям справедливості – почуттям, яке змушувало його ненавидіти вітри та припливи нечестя, зневажати, засуджувати й відкидати абсурдну єресь, сміховинні аргументи й безглузді твердження, а також давало йому змогу залишатися вірним своїм власним, правильним принципам і позиції, коли він був відкинутий масами та покинутий близькими.

Добросердечність і щирість Йова

Оскільки в Йововій поведінці ми можемо побачити виявлення різних аспектів його людської сутності, який саме прояв людської сутності Йова видно в тому, як він відкрив уста й прокляв свій день народження? Саме цю тему ми обговоримо нижче.

Вище Я говорив про походження прокляття, яке Йов накликав на свій день народження. Що ви в цьому бачите? Якби Йов був черствим і не мав любові, якби він був холодним, позбавленим емоцій і людської сутності, чи міг би він перейматися бажанням Божого серця? Чи міг би він зневажати день власного народження через те, що піклувався про Боже серце? Інакше кажучи, якби Йов був черствим і позбавленим людської сутності, чи міг би він сумувати через Божий біль? Чи міг би він проклинати свій день народження за те, що Бог через нього засмутився? Відповідь – категорично ні! Оскільки Йов був добросердий, він піклувався про Боже серце; оскільки він піклувався про Боже серце, він відчував Божий біль; оскільки він був добросердий, то ще більше мучився через те, що відчував Божий біль; оскільки він відчував Божий біль, то почав зневажати свій день народження й тому прокляв цей день. Для сторонніх людей уся поведінка Йова під час його випробувань є зразковою. Лише те, що він прокляв свій день народження, ставить його досконалість і праведність під питання чи змінює оцінку. Насправді ж саме це й було найправдивішим виявленням сутності людської природи Йова. Сутність його людської природи не була ні прихована, ні загорнута, ні кимось виправлена. Коли він прокляв свій день народження, то продемонстрував добросердечність і щирість у глибині свого серця; він був подібний до джерела, води якого настільки чисті й прозорі, що крізь них видно дно.

Дізнавшись усе це про Йова, більшість людей, безсумнівно, зробить досить точну й об’єктивну оцінку сутності його людської природи. Також людям слід глибоко, практично, розширено розуміти й цінувати досконалість і праведність Йова, про які говорив Бог. Сподіваюся, що таке розуміння та цінування допоможуть людям стати на шлях богобоязливості й утечі від злого.

Взаємозв’язок між Божим віддданням Йова сатані та цілями Божої роботи

Хоча зараз більшість людей усвідомлює, що Йов був досконалим і праведним, що він боявся Бога та втікав від злого, це усвідомлення не дає їм кращого розуміння Божого наміру. Заздрячи людській сутності та прагненню Йова, вони водночас питають у Бога таке: якщо Йов був таким досконалим і праведним, якщо люди його так обожнюють, то чому ж Бог віддав його в руки сатани та піддав таким великим мукам? Такі запитання не можуть не виникати в серцях багатьох людей – точніше, цей сумнів і є запитанням у серцях багатьох людей. Оскільки воно збило з пантелику стількох людей, ми повинні порушити це питання та належно його роз’яснити.

Усе, що робить Бог, необхідне та наділене надзвичайною значущістю, бо все, що Він робить у людині, стосується Його управління та спасіння людства. Природно, що робота, яку Бог виконав над Йовом, така сама, хоча Йов був досконалим і праведним у Божих очах. Інакше кажучи, незалежно від того, що робить Бог і якими засобами, якою ціною та з якою ціллю, мета Його дій незмінна. Його мета полягає в тому, щоб упроваджувати в людині Божі слова, а також Божі вимоги та волю щодо людини; інакше кажучи, Його мета – впроваджувати в людині все те, що Бог вважає позитивним, відповідно до Його етапів, даючи людині змогу зрозуміти Боже серце й осягнути Божу сутність, а також підкоритися Божому володарюванню та розпорядженням, аби вона змогла Бога боятися, а від злого втікати: усе це є одним з аспектів Божої мети в усьому, що Він робить. Інший аспект полягає в тому, що, оскільки сатана є тлом і знаряддям Божої роботи, людина часто передається сатані; це засіб, який Бог використовує для того, щоб люди побачили в сатанинських спокусах і нападах зло, потворність і мерзенність сатани, зненавиділи сатану та пізнали й навчилися відрізняти негативне. Цей процес дає їм змогу поступово звільнятися від сатанинського контролю та звинувачень, втручань і нападів – доки завдяки Божим словам, знанню Бога, вірі в Нього, послуху та страху перед Ним люди не здобудуть перемогу над нападами та звинуваченнями сатани; тільки тоді люди будуть повністю визволені з-під влади сатани. Визволення людей означає, що сатана переможений, що вони більше не їжа в його роті: замість того, щоб проковтнути їх, сатана від них відступився. А причина в тому, що такі люди праведні та мають віру, послух і страх перед Богом, і в тому, що вони повністю поривають із сатаною. Вони осоромлюють сатану, вони виставляють сатану боягузом, і вони повністю перемагають сатану. Їхнє тверде рішення слідувати за Богом, слухняність і страх Божий перемагають сатану та змушують його повністю відступитися від них. Тільки такі люди по-справжньому здобуті Богом, і саме це є кінцевою метою Бога в спасінні людини. Якщо ті, хто слідує за Богом, бажають бути спасенними та повністю здобутими Богом, то всі вони повинні зіткнутися зі спокусами й нападами сатани – як великими, так і малими. Ті, хто вистоїть у цих спокусах і нападах та зможе повністю перемогти сатану, – це люди, спасенні Богом. Тобто спасенні Богом – це ті, хто пройшов через Божі випробування, хто піддавався спокусам і нападам сатани незліченну кількість разів. Спасенні Богом розуміють Божу волю та вимоги, здатні змиритися з Божим володарюванням і розпорядженнями, і серед сатанинських спокус ці люди не відступають від шляху богобоязливості й утечі від злого. Спасенні Богом наділені чесністю, добросердечні та розважливі, розрізняють любов і ненависть, мають почуття справедливості, здатні піклуватися про Бога та дорожити всім, чим є Бог. Сатана не зв’язує таких людей, не шпигує за ними, не звинувачує їх, не знущається з них; вони повністю вільні, повністю визволені та звільнені. Йов був саме такою людиною свободи, і саме в цьому полягає значення того, чому Бог віддав його в руки сатани.

Йов зазнав від сатани знущань, але він також здобув вічну свободу й визволення, здобув право ніколи більше не піддаватися сатанинському розбещенню, знущанням і звинуваченням, а натомість жити у світлі Божого обличчя вільним і необтяженим, серед дарованих йому Божих благословень. Це право ніхто не зміг би ні відібрати, ні знищити, ні привласнити. Воно було дане Йову в обмін на його віру, рішучість, послух і страх Божий; Йов заплатив ціну свого життя, щоб здобути радість і щастя на землі, а також вибороти посвячені Небом і визнані землею право та привілей поклонятися Творцеві без завад, як справжнє Боже творіння на землі. Таким був і найбільший результат спокус, які витерпів Йов.

Коли люди ще не спасенні, сатана часто втручається в їхнє життя й навіть контролює його. Інакше кажучи, люди, які не спаслися, є в'язнями сатани, у них немає свободи, сатана не відступився від них, вони не мають права й не заслуговують поклонятися Богу, і сатана невідступно їх переслідує та жорстоко на них нападає. Такі люди майже не мають права на нормальне існування, майже не мають щастя й тим більше гідності. Тільки якщо ти станеш на боротьбу із сатаною, зробивши свою віру в Бога, послух і страх Божий зброєю для битви із сатаною не на життя, а на смерть, якщо ти вщент розгромиш сатану та змусиш його перелякано тікати від одного твого виду, так що він покине всі свої напади та звинувачення проти тебе, – тільки тоді ти будеш спасенний і станеш вільним. Якщо ж ти сповнений рішучості повністю порвати із сатаною, але не споряджений зброєю, яка допоможе тобі його здолати, ти все одно будеш у небезпеці. Із часом, коли ти будеш настільки замучений сатаною, що більше не матимеш ні краплі сили, але все одно не зможеш свідчити й не звільнишся до кінця від сатанинських звинувачень і нападів на тебе, у тебе вже залишатиметься мало надії на спасіння. Кінець кінцем, коли буде проголошено про завершення Божої роботи, ти досі перебуватимеш у лапах сатани, не в змозі звільнитися, а отже, ніколи не матимеш ні шансу, ні надії. Отже, висновок полягає в тому, що такі люди будуть повністю в полоні сатани.

Прийми Божі випробування, подолай сатанинські спокуси та дозволь Богу здобути все твоє єство

Під час роботи постійного Божого забезпечення та підтримки людини Він розповідає людині все про Свою волю й вимоги та показує Свої вчинки, характер і те, Хто Він є і чим володіє. Мета цього полягає в тому, щоб спорядити людину духовним станом і зробити так, щоб вона могла, слідуючи за Богом, здобути від Нього різні істини – істини, що є зброєю, яку Бог дає людині, аби вона могла боротись із сатаною. Людина, споряджена у такий спосіб, повинна прийняти Божі випробування. Бог має багато засобів і способів випробовування людини, але кожен із них вимагає «співпраці» ворога Божого – сатани. Тобто, давши людині зброю для битви із сатаною, Бог віддає людину в руки сатани та дозволяє йому

«випробовувати» духовний стан людини. Якщо людина зможе вирватися з бойових строїв сатани, зможе вийти із сатанинського оточення та залишитися живою, то ця людина пройшла випробування. Але якщо людина не вийшла з бойових строїв сатани та підкорилася сатані, то вона не пройшла випробування. Який би аспект людини Бог не перевіряв, критеріями Його перевірки є те, чи залишається людина непохитною у своєму свідченні, коли на неї нападає сатана, і чи не зреклася вона Бога, чи не здалася та не підкорилася сатані, коли перебувала в його пастці. Можна сказати, що те, можна спасти людину чи ні, залежить від того, чи може вона перемогти й розбити сатану, а те, може вона здобути свободу чи ні, – від того, чи може вона самостійно підняти зброю, дану їй Богом для подолання пут сатани, змушуючи сатану покинути всякі надії та залишити її в спокої. Коли сатана покидає всякі надії та відступається від людини, це означає, що він ніколи більше не намагатиметься забрати в Бога цю людину, ніколи більше не звинувачуватиме цю людину та не заважатиме їй, ніколи більше не буде свавільно катувати її та нападати на неї; тільки така людина буде по-справжньому здобута Богом. Це і є весь процес здобуття Богом людей.

Застереження та прозріння, які свідчення Йова дає наступним поколінням

Зрозумівши процес, за допомогою якого Бог повністю здобуває людину, водночас люди зрозуміють і цілі та значення того, що Бог віддав Йова сатані. Страждання Йова більше не непокоїть людей, і вони починають по-новому цінувати його значення. Вони більше не хвилюються про те, чи не піддадуться вони самі такій спокусі, як Йов, більше не протистоять Божим випробуванням і не відкидають їхній прихід. Віра Йова, його послух і свідчення про перемогу над сатаною стали для людей джерелом величезної підтримки й наснаги. У Йові люди бачать надію на власне спасіння, і вони бачать, що завдяки вірі, послуху та страху Божому цілком можливо перемогти сатану, взяти над ним гору. Люди бачать, що можуть осоромити й розбити сатану, доки приймають Боже володарювання та розпорядження, доки мають рішучість і віру не зректися Бога, утративши все, і люди бачать, що їм потрібно лише мати рішучість і наполегливість, аби бути непохитними у своєму свідченні, – навіть якщо через це вони втратять життя, – щоб сатана злякався й поспішно відступив. Свідчення Йова є застереженням для наступних поколінь, і це застереження говорить їм, що якщо вони не переможуть сатану, то ніколи не зможуть позбутися звинувачень і втручань сатани, урятуватися від його знущань і нападів. Свідчення Йова просвітило наступні покоління. Це просвітління вчить людей, що тільки якщо вони будуть досконалими та праведними, вони зможуть боятися Бога й утікати від злого; воно вчить їх, що тільки якщо вони будуть боятися Бога й утікати від злого, вони зможуть сильно й голосно свідчити про Бога; тільки якщо вони будуть сильно й голосно свідчити про Бога, вони вже більше ніколи не

будуть під контролем сатани та житимуть під проводом і захистом Бога – тільки тоді вони будуть по-справжньому спасенні. Особистість Йова та його життєве прагнення повинні бути прикладом для кожного, хто шукає спасіння. Те, чим він жив усе своє життя, і його поведінка під час випробувань – це дорогоцінний скарб для всіх, хто прямує шляхом богобоязливості й утечі від злого.

Свідчення Йова приносить Богові розраду

Якщо Я зараз скажу вам, що Йов – людина, гідна любові, то ви, можливо, не зможете оцінити значення цих слів і зрозуміти, яке почуття стоїть за тим, чому Я про все це говорив; але дочекайтеся того дня, коли ви переживете такі самі чи подібні до Йовових випробування, коли ви пройдете через негаразди, коли ви переживете випробування, влаштовані Богом особисто для вас, коли ти віддаси всього себе та витримаєш приниження й тяготи, щоб перемогти сатану та свідчити про Бога серед спокус, – тоді ти зможеш оцінити значення цих слів, які Я говорю. Тоді ти відчуєш, що набагато поступаєшся Йову, і відчуєш, який Йов гідний любові та наслідування. Коли настане цей час, ти зрозумієш, наскільки важливі ці сказані Йовом класичні слова для того, хто розбещений і живе в ці часи, і усвідомиш, наскільки важко людям сьогодення досягти того, чого досяг Йов. Коли ти відчуєш, що це важко, то оціниш, наскільки тривожне й стурбоване Боже серце, наскільки високу ціну Бог заплатив за те, щоб здобути таких людей, і наскільки дорогоцінне те, що Бог робить і присвячує для людства. Тепер, почувши ці слова, чи зуміли ви точно зрозуміти й правильно оцінити Йова? Чи є Йов у ваших очах дійсно досконалою та праведною людиною, яка боялася Бога та втікала від злого? Я вважаю, що більшість людей, безумовно, скаже «так». Бо факти того, що робив і виявляв Йов, не може заперечити ні жодна людина, ні сатана. Вони – найпотужніший доказ тріумфу Йова над сатаною. Цей доказ постав у Йові та був першим свідченням, отриманим Богом. Тож коли Йов переміг спокуси сатани та засвідчив про Бога, Він побачив у Йові надію, і Йов розрадив Боже серце. Із часу створення світу й до часів Йова це був перший раз, коли Бог по-справжньому відчув, що таке розрада та що значить бути втішеним людиною. Це був перший раз, коли Він побачив і здобув справжнє свідчення, принесене для Нього.

Я вірю, що, почувши про свідчення Йова й описи різних аспектів Йова, більшість людей складе плани щодо шляху, який перед ними лежить. Так само Я вірю, що більшість людей, сповнених тривоги та страху, повільно почне розслаблятися тілом і розумом та мало-помалу почне відчувати полегшення…

Уривки нижче – це теж свідчення про Йова. Тож почитаймо далі.

4. Йов чує про Бога слухом вуха

Йов 9:11: «Ось Він надо мною проходить, та я не побачу, і Він перейде, а я не приглянусь до Нього…».

Йов 23:8–9: «Та піду я на схід і немає Його, а на захід удамся Його не побачу, на півночі шукаю Його й не вхоплю, збочу на південь і не добачаю…».

Йов 42:2–6: «Я знаю, що можеш Ти все, і не спиняється задум у Тебе! Хто ж то такий, що ховає пораду немудру? Тому я говорив, але не розумів… Це чудніше від мене, й не знаю його: Слухай же ти, а Я буду казати, запитаю тебе, ти ж Мені поясни… Тільки послухом уха я чув був про Тебе, а тепер моє око ось бачить Тебе… Тому я зрікаюсь говореного, і каюсь у поросі й попелі!…».

Хоча Бог не відкривав Себе Йову, той вірить у Його володарювання

У чому полягає суть цих слів? Чи зрозумів хтось із вас, що тут наведено факт? По-перше, звідки Йов дізнався, що Бог є? Далі, звідки він дізнався, що небом, землею й усім сущим править Бог? На ці два запитання відповідає такий уривок: «Тільки послухом уха я чув був про Тебе, а тепер моє око ось бачить Тебе… Тому я зрікаюсь говореного, і каюсь у поросі й попелі!…». Із цих слів ми довідуємося, що Йов дізнався про Бога з легенди, а не побачив Його на власні очі. Саме за таких обставин він почав іти шляхом слідування за Богом, після чого впевнився в існуванні Бога у своєму житті й серед усього сущого. Тут є незаперечний факт – що це за факт? Незважаючи на те, що Йов зміг слідувати шляхом богобоязливості й утечі від злого, він ніколи не бачив Бога. Хіба він у цьому не був такий самий, як і люди сьогодення? Йов ніколи не бачив Бога, а це означає, що хоча він і чув про Бога, але не знав, де Він, який Він і що Він робить. Це все суб'єктивні фактори; об'єктивно кажучи, хоча Йов і слідував за Богом, але Бог ніколи не являвся йому та не говорив із ним. Хіба це не факт? Хоча Бог не говорив із Йовом і не давав йому жодних наказів, але Йов бачив існування Бога та споглядав Його володарювання серед усього сущого й у переказах, з яких Йов почув про Бога слухом свого вуха, після чого він почав життя в богобоязливості й утечі від злого. Такими були витоки та процес слідування Йова за Богом. Але як би він не боявся Бога та не втікав від злого, яким би непохитним не був у своїй доброчесності, усе одно Бог так йому й не явився. Зачитаймо цей уривок. Він сказав: «Ось Він надо мною проходить, та я не побачу, і Він перейде, а я не приглянусь до Нього…» (Йов 9:11). Ці слова говорять про те, що Йов міг відчувати Бога навколо себе, а міг і не відчувати – але він ніколи не міг бачити Бога. Були часи, коли він уявляв, що Бог проходить перед ним, або діє, або веде людину, але Йов ніколи не знав напевне. Бог приходить до людини тоді, коли вона цього не очікує; людина не знає, коли й де Бог приходить до неї, тому що людина не може бачити Бога, відтак Бог прихований від людини.

Віра Йова в Бога не похитнулася від того, що Бог був від нього прихований

Далі в наступному уривку зі Святого Письма Йов каже: «Та піду я на схід і немає Його, а на захід удамся Його не побачу, на півночі шукаю Його й не вхоплю, збочу

на південь і не добачаю…» (Йов 23:8–9). Із цього свідчення ми дізнаємося, що в досвіді Йова Бог увесь час був від нього прихований; Він не являвся йому відкрито, не говорив йому відкрито жодного слова, і все ж у глибині душі Йов був упевнений в існуванні Бога. Він завжди вірив, що Бог може ходити перед ним або діяти поруч із ним і що хоча Йову Бога не видно, але Він поряд і управляє всім, що його стосується. Йов ніколи не бачив Бога, але зміг залишитися вірним своїй вірі, чого не могла зробити жодна інша людина. Чому інші люди не могли цього зробити? А тому, що Бог не говорив до Йова та не являвся йому, і якби Йов не вірив по-справжньому, то не зміг би йти далі та непохитно триматися шляху богобоязливості й утечі від злого. Хіба це не правда? Що ти відчуваєш, коли читаєш, як Йов говорив ці слова? Чи відчуваєш ти, що досконалість і доброчесність Йова, його праведність перед Богом – це правда, а не перебільшення з боку Бога? Незважаючи на те, що Бог ставився до Йова так само, як і до інших людей, тобто не являвся йому та не говорив із ним, Йов усе ж таки був непохитним у своїй доброчесності, усе ж вірив у Боже володарювання, більше того – він часто приносив цілопалення та молився перед Богом, тому що боявся образити Бога. У здатності Йова боятися Бога, не бачивши Його, ми бачимо, наскільки сильно він любив позитивне та наскільки непохитною й реальною була його віра. Він не заперечував існування Бога через те, що Бог був від нього прихований, і він не втратив віру та не зрікся Бога через те, що ніколи Його не бачив. Навпаки, серед прихованої Божої роботи управління всім сущим він усвідомив існування Бога та відчув володарювання й силу Бога. Він не відмовився від праведності через те, що Бог був прихований, і не зрікся шляху богобоязливості й утечі від злого через те, що Бог ніколи йому не являвся. Йов ніколи не просив, аби Бог відкрито явився йому, щоб довести Своє існування, бо він уже бачив Боже володарювання серед усього сущого та вірив, що здобув благословення й благодаті, яких інші не здобули. Хоча Бог залишався для нього прихованим, Йовова віра в Бога жодного разу не похитнулася. Відтак він пожав те, чого більше ні в кого не було: Боже схвалення та Боже благословення.

Йов благословляє Боже ім’я та не думає ні про благословення, ні про лихо

Є один факт, який ніколи не згадується в розповідях про Йова у Святому Письмі, і саме на цьому факті ми сьогодні зосередимося. Хоча Йов ніколи не бачив Бога та не чув Божих слів на власні вуха, Бог мав місце в його серці. Яким було ставлення Йова до Бога? Як уже згадувалося, воно виражалось у словах «хай благословенним буде ім’я Єгови». Йов благословляв Боже ім’я беззастережно, незалежно від контексту та якихось причин. Ми бачимо, що Йов віддав своє серце Богові, дозволивши Богу його контролювати; усе, що він думав, усе, що він вирішував, і все, що він планував у своєму серці, було відкрито Богові, а не закрито від Нього. Його серце не виступало проти Бога, він ніколи не просив Бога щось для

нього зробити чи щось йому дати, і він не плекав надмірних бажань здобути щось від свого поклоніння Богу. Йов не говорив із Богом про якийсь обмін, нічого в Нього не просив і не вимагав. Він хвалив Боже ім'я через велику владу й силу Бога в правлінні всім сущим, і на хвали Йова ніяк не впливало те, здобув він благословення чи його спіткало лихо. Він вірив, що незалежно від того, благословляє Бог людей чи насилає на них лихо, Божа сила й влада незмінні, а отже, у яких би обставинах не перебувала людина, їй слід хвалити Боже ім'я. Коли Бог благословляє людину, це відбувається через Боже володарювання, і якщо її спіткало лихо, то це теж відбувається через Боже володарювання. Божа сила та влада правлять усім і влаштовують усе, що стосується людини; примхи людської долі – це прояв Божої сили та влади, і хто б як не дивився на речі, Боже ім'я належить хвалити. Саме це Йов дізнався на своєму досвіді за роки свого життя. Усі думки та вчинки Йова доходили до Божих вух і поставали перед Богом, і Бог вважав їх важливими. Бог цінував це знання Йова й дорожив ним за те, що в Йова було таке серце. Це серце чекало Божого наказу завжди та скрізь, і воно вітало все, що його спіткало, незалежно від часу й місця. Йов нічого від Бога не вимагав. А від себе він вимагав чекати всіх розпоряджень, які йшли від Бога, приймати їх, сміливо зустрічати та слухатися їх; Йов вважав це своїм обов'язком, і це було саме те, чого бажав Бог. Йов ніколи не бачив Бога та не чув, щоб Він промовляв якісь слова, віддавав якісь накази, якось його повчав або наставляв. Говорячи словами сьогодення, те, що Йов був здатен мати таке знання та ставлення до Бога, коли Бог не давав йому ніякого просвітління, настанови чи забезпечення щодо істини, було дорогоцінним, і для Бога було достатньо вже того, що Йов таке продемонстрував, тож Бог високо оцінював і цінував його свідчення. Йов ніколи не бачив Бога та не чув, щоб Він особисто звертався до нього з повченнями, але для Бога його серце й він сам були набагато дорогоцінніші, ніж ті люди, які перед Богом могли говорити лише термінами глибокої теорії, які могли тільки хвалитись і розмовляти про принесення жертв, але ніколи не мали істинного знання Бога та ніколи не боялися Бога по-справжньому. Адже серце Йова було чистим і не прихованим від Бога, а його людська сутність – чесною та добросердою, і Йов любив справедливість і позитивне. Лише така людина, наділена таким серцем і людською сутністю, була здатна слідувати Божим шляхом, боятися Бога й утікати від злого. Така людина могла побачити Боже володарювання, Його владу й силу та могла досягти послуху перед Його володарюванням і розпорядженнями. Тільки така людина могла по-справжньому хвалити Боже ім'я. А причина цього полягала в тому, що Йов не дивився, благословить його Бог чи пошле на нього лихо, бо знав, що всім керує Божа рука та що для людини хвилювання – це ознака нерозумності, невігластва й нерозсудливості, сумніву у факті Божого володарювання над усім сущим і відсутності страху Божого. Знання Йова було саме тим, чого хотів Бог. Отже, чи мав Йов більше теоретичних знань про Бога, ніж ви? Тоді Бог іще небагато

зробив і висловив, тому в той час досягти пізнання Бога було нелегкою справою. Таке досягнення Йова було неабияким подвигом. Він не мав досвіду Божої роботи, ніколи не чув, як Бог говорить, і не бачив Божого обличчя. Те, що він міг так ставитися до Бога, було виключно наслідком його людської сутності та його особистого прагнення – людської сутності та прагнення, якими люди сьогодення не наділені. Тому в той період Бог сказав: «Що немає такого, як він на землі, досконалого й праведного чоловіка». Уже в той період Бог так його оцінив і дійшов такого висновку. Наскільки правдивішою ця оцінка була б сьогодні?

Хоча Бог прихований від людини, але Його діянь серед усього сущого достатньо для того, щоб людина Його пізнала

Йов не бачив Божого обличчя, не чув сказаних Богом слів, а тим більше не переживав особисто на собі Божу роботу, і все ж його страх Божий і його свідчення під час випробувань бачать усі, і Бог радіє їм, любить і хвалить їх, а люди заздрять їм, захоплюються ними, навіть більше того – співають їм хвалу. У житті Йова не було нічого великого чи надзвичайного: як і будь-яка звичайна людина, він жив нічим не примітним життям, на світанку виходячи на роботу, а на заході сонця повертаючись додому відпочивати. Відмінність Йова полягає в тому, що за кілька нічим не примітних десятиліть свого життя він здобув уявлення про Божий шлях, а також усвідомив і зрозумів велику силу та володарювання Бога так, як ніколи не розумів ніхто інший. Він не був розумнішим за жодну звичайну людину, його життя не було особливо завзятим, і тим більше в нього не було невидимих особливих здібностей. Але що він мав, то це особистість, яка відзначалася чесністю, добросердечністю, правдивістю й любила справедливість, праведність і позитивне: нічого цього немає в більшості звичайних людей. Він розрізняв любов і ненависть, мав почуття справедливості, був непоступливим і наполегливим, прискіпливим до деталей у своєму мисленні. Тому за свій нічим не примітний час на землі він побачив усі надзвичайні речі, які вчинив Бог, побачив Божу велич, святість і праведність, побачив честь і владу всевишнього Бога й те, як Бог турбується про людину, захищає її та який Він до неї милостивий. Перша причина, чому Йов зміг здобути ці речі, недоступні будь-якій нормальній людині, полягала в тому, що його серце було чисте й належало Богові, і його вів Творець. Другою причиною було його прагнення – прагнення бути бездоганним і досконалим, тим, хто виконує волю Неба, кого любить Бог і хто втікає від злого. Йов володів цими речами та прагнув до них, навіть не маючи можливості бачити Бога й чути Божі слова; хоча він ніколи не бачив Бога, він пізнав засоби, якими Бог править усім сущим, і зрозумів мудрість, з якою Бог це робить. Хоча Йов ніколи не чув слів, промовлених Богом, він знав, що всі діяння щодо винагородження людини чи відбирання чогось від неї походять від Бога. Хоча роки його життя нічим не відрізнялися від років життя будь-якої звичайної людини, він не дозволяв, щоб

непримітність його життя вплинула на його пізнання Божого володарювання над усім сущим і слідування шляхом богобоязливості та втечі від злого. У його очах закони всього сущого були сповнені Божих діянь, а Боже володарювання можна було побачити в будь-якій частині життя людини. Він не бачив Бога, але він зміг усвідомити, що Божі діяння є скрізь, і за свій нічим не примітний час на землі він зміг у кожному куточку свого життя побачити й усвідомити надзвичайні, дивовижні діяння Бога та побачити дивовижні Божі розпорядження. Прихованість і мовчання Бога не заважали Йову усвідомлювати Божі діяння та не впливали на його пізнання Божого володарювання над усім сущим. Його життя було втіленням володарювання та розпоряджень Бога, прихованого між усім сущим, у повсякденному житті Йова. У своєму повсякденному житті він також чув і розумів голос Божого серця й слова Бога, який мовчить між усім сущим, але виражає голос Свого серця та Свої слова, керуючи законами всього сущого. Отже, ви бачите: якщо люди мають таку ж людську сутність і прагнення, як у Йова, то вони можуть здобути таке ж усвідомлення та знання, як у Йова, і набути такого ж розуміння та знання Божого володарювання над усім сущим, як у Йова. Бог не являвся Йову та не говорив із ним, але Йов зумів бути досконалим і праведним, боятися Бога й утікати від злого. Інакше кажучи, навіть без того, щоб Бог являвся людині чи говорив із нею, Божих діянь серед усього сущого та Його володарювання над усім сущим достатньо для того, щоб людина усвідомила Боже існування, силу й владу, а Божої сили та влади достатньо для того, щоб людина стала на шлях богобоязливості й утечі від злого. Якщо така звичайна людина, як Йов, змогла досягти богобоязливості та втечі від злого, то й кожна звичайна людина, яка слідує за Богом, також повинна бути на це здатна. Хоча ці слова можуть звучати як логічний висновок, це не суперечить законам сущого. Проте факти не відповідають очікуванням: богобоязливість і втеча від злого, здавалося б, є прерогативою Йова й тільки Йова. При згадці про богобоязливість і втечу від злого люди думають, що це належить робити тільки Йову, неначе шлях богобоязливості й утечі від злого підписаний ім'ям Йова та ніяк не стосується інших людей. Причина цього зрозуміла: тільки Йов був наділений особистістю, яка відзначалася чесністю, добросердечністю, правдивістю й любила справедливість, праведність і позитивне, тому тільки Йов міг слідувати шляхом богобоязливості й утечі від злого. Ви всі, мабуть, зрозуміли, що це означає: оскільки ніхто не наділений людською сутністю, яка б відзначалася чесністю, добросердечністю, правдивістю й любила справедливість, праведність і позитивне, то ніхто не може боятися Бога й утікати від злого, і тому люди ніколи не зможуть ні здобути Божу радість, ні бути непохитними серед випробувань. Це також означає, що всі люди, крім Йова, досі зв'язані сатаною та перебувають у його пастці; усі вони зазнають його звинувачень, нападів і знущань. Саме їх сатана намагається проковтнути, і всі вони – в'язні та бранці сатани, позбавлені свободи.

Якщо серце людини вороже до Бога, то як вона може боятися Бога й утікати від злого?

Якщо люди сьогодення не наділені такою людською сутністю, як Йов, то яка їхня природа й сутність, як вони ставляться до Бога? Чи бояться вони Бога? Чи втікають вони від злого? Тих, хто не боїться Бога та не втікає від злого, можна охарактеризувати лише двома словами – «вороги Божі». Ви часто вимовляєте ці два слова, але ніколи не знали їхнього справжнього значення. Слова «вороги Божі» мають сутність: вони говорять не про те, що Бог бачить у людині ворога, а про те, що людина бачить ворога в Богові. По-перше, коли люди починають вірити в Бога, у кого з них немає власних цілей, мотивації й амбіцій? Навіть якщо якась частина людини вірить в існування Бога та бачила Його існування, у її вірі в Бога все одно є ця мотивація, і кінцева мета віри людини в Бога – це отримати Його благословення й те, чого вона хоче. У своєму життєвому досвіді люди часто думають собі: «Я заради Бога пожертвував сім'єю та кар'єрою, а Він що мені дав? Я мушу підбити підсумки та перевірити: чи отримав я останнім часом якісь благословення? За цей час я чимало віддав, я бігав і бігав, я багато страждав – чи дав мені Бог в обмін якісь обітниці? Чи згадав Він мої добрі вчинки? Яким буде мій кінець? Чи зможу я отримати Божі благословення? …». Кожна людина постійно робить у серці такі підрахунки та висуває до Бога вимоги, які несуть у собі її мотивацію, амбіції й ділове мислення. Тобто в серці людина постійно випробовує Бога, постійно будує плани щодо Бога, постійно аргументує перед Богом те, який кінець вона хоче особисто для себе, і намагається отримати від Бога заяву, побачити, чи може Бог дати їй те, чого вона хоче. Прагнучи до Бога, людина водночас не ставиться до Бога як до Бога. Людина завжди намагалась укладати з Богом угоди, безперестанку висуваючи до Нього вимоги та навіть тиснучи на Нього на кожному кроці – вимагаючи ще й ложки після того, як отримала мед. Намагаючись укласти з Богом угоду, людина водночас і сперечається з Ним, і є навіть такі люди, які часто стають слабкими, пасивними, млявими в роботі та сповненими нарікань на Бога, коли вони опиняються в певних ситуаціях або їм випадають випробування. Відколи людина почала вірити в Бога, вона стала вважати Бога рогом достатку, універсальним мультиінструментом, а себе – найбільшим Божим кредитором, ніби намагання отримати від Бога благословення й обітниці є її невід'ємним правом і повинністю, а Бог зобов'язаний захищати людину, дбати про неї та забезпечувати її. Таким є принципове розуміння «віри в Бога» всіх тих, хто вірить у Бога, і таким є їхнє найглибше розуміння поняття віри в Бога. У людині – від її природи й сутності до її суб'єктивного прагнення – немає нічого, що б стосувалося страху Божого. Мета людської віри в Бога не могла мати нічого спільного з поклонінням Богу. Тобто людина ніколи не вважала й не розуміла, що віра в Бога вимагає страху Божого та поклоніння Йому. У світлі таких

умов сутність людини очевидна. У чому ж полягає ця сутність? Вона полягає в тому, що серце людини зловмисне, мерзенне й жадібне, що воно таїть у собі хитрість і підступність, що воно не любить справедливості, праведності й позитивного. Серце людини максимально закрите від Бога; воно зовсім не віддане Богові. Бог ніколи не бачив істинного серця людини, і людина ніколи Йому не поклонялася. Яку б велику ціну Бог не платив, скільки б роботи не виконував, скільки б не давав людині, вона залишається сліпою й абсолютно байдужою до всього цього. Людина ніколи не віддавала Богові свого серця, вона бажає лише сама розпоряджатися своїм серцем, приймати власні рішення, підтекст яких полягає в тому, що людина не хоче слідувати шляхом богобоязливості й утечі від злого, не хоче підкорятися Божому володарюванню та розпорядженням, не хоче поклонятися Богу як Богу. Таким є стан людини сьогодні. Тепер знову подивімося на Йова. Передусім чи укладав він угоду з Богом? Чи були в нього якісь приховані мотиви, коли він непохитно тримався шляху богобоязливості й утечі від злого? Чи Бог тоді комусь говорив про прийдешній кінець? Тоді Бог іще нікому не давав обітниць про кінець, і саме на такому тлі Йов зумів боятися Бога й утікати від злого. Чи витримують сьогоднішні люди порівняння з Йовом? Різниця занадто велика; вони на різних рівнях. Хоча Йов і небагато знав про Бога, він віддав Богові своє серце, і воно належало Богу. Він ніколи не укладав із Богом угод і не мав ніяких надмірних бажань чи вимог до Бога; натомість він вірив, що «Єгова дав, і Єгова забрав». Це було те, що він побачив і набув від того, що багато років життя дотримувався шляху богобоязливості й утечі від злого. Так само він здобув і результат, представлений у цих словах: «Чи ж ми будем приймати від Бога добре, а злого не приймем?». Ці два речення були тим, що він побачив і зрозумів у результаті свого слухняного ставлення до Бога протягом свого життєвого досвіду, і вони також були його найпотужнішою зброєю, з якою він тріумфально переміг під час сатанинських спокус, і основою його непохитності у свідченні про Бога. Чи зараз ви бачите Йова людиною, гідною любові? Чи сподіваєтеся ви стати такою людиною? Чи боїтеся ви зазнати спокус сатани? Чи вирішили ви молитися про те, щоб Бог піддав вас таким же випробуванням, як і Йова? Безсумнівно, більшість людей не наважилася б про таке молитися. Отже, очевидно, що ваша віра жалюгідно мала; порівняно з Йовом ваша віра просто не варта згадки. Ви – вороги Божі, ви не боїтеся Бога, ви не здатні бути непохитними у своєму свідченні про Бога, і ви не здатні тріумфально здолати напади, звинувачення та спокуси сатани. Що робить вас гідними отримати Божі обітниці? Тепер, коли ви почули історію Йова та зрозуміли значення спасіння людини й намір, з яким Бог її спасає, чи маєте ви тепер таку віру, щоб прийняти ті самі випробування, що і Йов? Хіба вам не слід мати трохи рішучості, щоб дозволити собі слідувати шляхом богобоязливості й утечі від злого?

Не майте побоювань щодо Божих випробувань

Отримавши свідчення Йова після завершення його випробувань, Бог постановив, що Він здобуде громаду – або й більше ніж громаду – таких людей, як Йов, однак Він вирішив більше ніколи не дозволяти сатані нападати на інших людей і знущатися з них тими засобами, якими сатана спокушав Йова, нападав на нього та знущався з нього, заклавшись із Богом; Бог не дозволив сатані ще колись робити таке зі слабкою, нерозумною, нетямущою людиною – досить було того, що сатана спокушав Йова! Не дозволяти сатані знущатися з людей, як йому заманеться, – це милість Божа. Для Бога було достатньо того, що Йов зазнав сатанинських спокус і знущань. Бог не дозволив сатані ще коли-небудь таке робити, бо життям Божих послідовників і всім, що їх стосується, править і керує Бог, і сатана не має права маніпулювати обраними Богом людьми як йому заманеться – ви повинні чітко це усвідомлювати! Бог піклується про слабкість людини, розуміє її дурість і невігластво. Хоча для того, щоб людина могла повністю спастися, Бог мусить віддати її в руки сатани, Бог не бажає бачити, щоб сатана коли-небудь дурив людину та знущався з неї, і Він не хоче бачити, як людина постійно страждає. Людина була створена Богом, і те, що Бог править і керує всім, що стосується людини, посвячено Небом і визнано землею; це відповідальність Бога, і це влада, за допомогою якої Бог править усім сущим! Бог не дозволяє сатані знущатися з людини й ображати її як йому заманеться, Він не дозволяє сатані різними засобами збивати людину зі шляху, і тим більше Він не дозволяє сатані втручатися в Боже володарювання над людиною, топтати та знищувати закони, за якими Бог править усім сущим, не кажучи вже про велику Божу роботу управління та спасіння людства! Ті, кого Бог бажає спасти, і ті, хто здатен свідчити про Бога, є ядром і кристалізацією роботи Божого шеститисячолітнього плану управління, а також ціною Його зусиль у Його шеститисячолітній роботі. Як би міг Бог просто взяти й віддати цих людей сатані?

Люди часто переймаються через Божі випробування та бояться їх, однак вони постійно живуть у сатанинській пастці, на небезпечних теренах, де сатана знущається з людей і нападає на них – але тут вони незворушні й не знають страху. Що ж відбувається? Людська віра в Бога обмежена лише тим, що людина бачить. Вона нітрохи не цінує Божої любові та турботи про людину, Його ніжності й уваги до людини. У людині є трохи трепету й страху перед Божими випробуваннями, судом і карою, величчю та гнівом, але, крім цього, людина не має ні найменшого уявлення про добрі Божі наміри. При згадці про випробування людям здається, ніби Бог має якісь приховані мотиви, а деякі навіть, не знаючи, що Бог насправді з ними зробить, вважають, що Бог виношує злі задуми; отже, водночас із воланням про послух перед Божим володарюванням і розпорядженнями вони роблять усе можливе, щоб опиратись і протистояти Божому володарюванню над людиною й

розпорядженням для людини, бо вважають, ніби якщо вони не будуть обережними, то будуть обмануті Богом, а якщо вони не триматимуть свою долю у власних руках, то все, що вони мають, може бути забране Богом, і навіть їхнє життя може бути обірване. Людина перебуває в таборі сатани, але ніколи не переймається тим, що сатана знущається з неї, і хоч сатана з неї знущається, вона ніколи не боїться потрапити в полон до сатани. Вона постійно говорить, що приймає Боже спасіння, але ніколи не довіряла Богові та не вірила, що Бог справді спасе людину з пазурів сатани. Якщо, подібно до Йова, людина здатна підкоритися Божим улаштуванням і розпорядженням, віддати все своє єство в Божі руки, то чи не буде її кінець таким же, як у Йова, – отриманням Божих благословень? Якщо людина здатна прийняти Боже правління та підкоритися йому, то що їй утрачати? Тож Я пропоную вам бути обережними у своїх діях і насторожено ставитися до всього, що на вас чекає. Не будьте необачними й імпульсивними, не дозволяйте своїй гарячій крові, природності, фантазіям або уявленням визначати ваше ставлення до Бога та людей, подій і об'єктів, які Він для вас улаштував; ви повинні бути обережними у своїх діях, і ви повинні більше молитись і шукати, щоб не накликати на себе Божий гнів. Пам'ятайте це!

Далі ми поглянемо, що сталося з Йовом після його випробувань.

5. Йов після своїх випробувань

Йов 42:7–9: «І сталося так, що після того, як Єгова сказав ці слова Йову, Єгова сказав теманянину Еліфазові: Мій гнів спалахнув на тебе й на двох твоїх друзів, адже ви не говорили про Мене того, що правильно, як Мій слуга Йов. А тепер візьміть собі сім бичків та сім баранів, і йдіть до Мого раба Йова, і принесете цілопалення за себе, а Мій раб Йов помолиться за вас, бо тільки з ним Я буду рахуватися, щоб не вчинити вам злої речі, бо ви не говорили слушного про Мене, як раб Мій Йов. І пішли теманянин Еліфаз, і шух'янин Білдад, і нааматянин Цофар, і вчинили так, як повелів їм Єгова; Єгова також прийняв Йова».

Йов 42:10: «І Єгова відновив попередній стан Йова, коли він помолився за своїх друзів; також Єгова дав Йову вдвічі більше, ніж він мав до того».

Йов 42:12: «Тож Єгова поблагословив залишок днів Йова більше, ніж його початок, і було в нього чотирнадцять тисяч овець, і шість тисяч верблюдів, і тисяча пар волів, і тисяча ослиць».

Йов 42:17: «І впокоївся Йов старим та насиченим днями».

Тих, хто боїться Бога й утікає від злого, Бог цінує, а на нерозумних дивиться як на нікчемних

У Книзі Йова 42:7–9 Бог говорить, що Йов – Його раб. Те, що Бог називає його словом «раб», демонструє важливість Йова в Його серці; хоча Бог не називав Йова чимось поважнішим, це звертання ніяк не стосувалося важливості Йова в Божому серці. «Раб» тут – це Боже прізвисько для Йова. Багаторазові згадки Бога про

«Його раба Йова» показують, наскільки Він був задоволений Йовом. Хоча Бог не говорив про значення слова «раб», Боже визначення слова «раб» можна побачити з Його слів у цьому уривку Святого Письма. Спершу Бог сказав теманянину Еліфазові: «Мій гнів спалахнув на тебе й на двох твоїх друзів, адже ви не говорили про Мене того, що правильно, як Мій слуга Йов». Цими словами Бог уперше відкрито сказав людям, що Він приймає все сказане та зроблене Йовом після Божих випробувань, і вперше відкрито підтвердив точність і правильність усього того, що зробив і сказав Йов. Бог розгнівався на Еліфаза та його приятелів через їхні неправильні, абсурдні міркування, адже ці люди, як і Йов, у житті не бачили явлення Бога та не чули, щоб Він промовляв якісь слова, але Йов мав таке точне знання про Бога, а вони могли лише сліпо здогадуватися про Нього, порушуючи Божу волю та випробовуючи Його терпіння в усьому, що робили. Тому, приймаючи все, що зробив і сказав Йов, Бог водночас розгнівався на інших, бо Він не тільки не побачив у них реальності страху Божого, але й не почув ніякого страху Божого в їхніх словах. Тож далі Бог висунув до них такі вимоги: «А тепер візьміть собі сім бичків та сім баранів, і йдіть до Мого раба Йова, і принесете цілопалення за себе, а Мій раб Йов помолиться за вас, бо тільки з ним Я буду рахуватися, щоб не вчинити вам злої речі». У цьому уривку Бог каже Еліфазу та іншим зробити щось, що спокутує їхні гріхи, бо їхня нерозумність була гріхом проти Бога Єгови, і тому вони повинні були принести цілопалення, щоб виправити свої помилки. Цілопалення часто приносяться Богові, але в цих конкретних цілопаленнях незвичайним є те, що вони були принесені Йову. Бог прийняв Йова, тому що Йов свідчив про Нього під час своїх випробувань. Тим часом ці друзі Йова під час його випробувань були викриті; через свою нерозумність вони були засуджені Богом, накликали на себе Божий гнів і підлягали Божому покаранню, – покаранню через принесення цілопалень перед Йовом, – після чого Йов помолився за них, щоб відвернути від них Боже покарання та гнів. Божий намір полягав у тому, щоб осоромити їх, бо ці люди не боялися Бога, не втікали від злого та засудили доброчесність Йова. З одного боку, Бог говорив їм, що Він не приймав їхніх учинків, але всіляко приймав Йова та радів йому; з іншого боку, Бог говорив їм, що прийняття Богом підносить людину перед Богом, що через свою нерозумність людина ображає Бога, ненависна Богові, нікчемна та мерзенна в Божих очах. Це визначення, які Бог дав двом типам людей, це Боже ставлення до цих двох типів людей, і це Боже формулювання вартості та становища цих двох типів людей. Хоча Бог назвав Йова Своїм рабом, у Божих очах цей раб був улюбленим, і він був наділений владою молитися за інших і прощати їм їхні помилки. Цей раб міг напряму говорити з Богом і поставати перед Ним, і його статус був вищим і почеснішим, ніж у інших. Це і є справжнє значення сказаного Богом слова «раб». Йов був удостоєний цієї особливої честі через свою богобоязливість і втечу від злого, а причина, з якої Бог не називав рабами інших людей, полягає в тому, що

вони не боялися Бога та не втікали від злого. Ці два абсолютно різних підходи Бога виражають Його ставлення до двох типів людей: тих, хто боїться Бога та втікає від злого, Бог приймає й дивиться на них як на дорогоцінних, а нерозумні не бояться Бога, не здатні втікати від злого та не в змозі отримати Божу прихильність; вони часто викликають у Бога ненависть і осуд, і в Божих очах вони нікчемні.

Бог дає Йову владу

Йов помолився за своїх друзів, і завдяки молитвам Йова Бог після цього не розібрався з ними так, як годилося б за їхню нерозумність: Він не покарав їх і ніяк не відплатив їм. Чому так сталося? Тому що молитви, які підносив за них раб Божий Йов, дійшли до Божих вух; Бог простив їх, бо прийняв молитви Йова. Що ж ми в цьому бачимо? Коли Бог когось благословляє, Він дає цій людині багато нагород, і не тільки матеріальних: Бог також дає їй владу, дає право молитися за інших людей, і Бог забуває гріхи тих людей і не звертає на них уваги, бо Він чує ці молитви. Це саме та влада, яку Бог дав Йову. Завдяки молитвам, у яких Йов просив припинити осуд Еліфаза та його приятелів, Бог Єгова осоромив цих нерозумних людей – що, звісно, було Його особливим покаранням для них.

Бог знову благословляє Йова, а сатана більше ніколи не звинувачує його

Серед інших тверджень Бог Єгова сказав такі слова: «ви не говорили про Мене того, що правильно, як Мій слуга Йов». Що ж такого сказав Йов? Він сказав те, про що ми говорили раніше, а також багато сторінок тих слів у Книзі Йова, про які записано, що їх промовив Йов. На всіх цих багатьох сторінках слів Йов жодного разу не нарікає на Бога та не говорить про жодні побоювання щодо Нього. Він просто чекає на результат. Саме це очікування і є виявом його слухняного ставлення – у результаті цього ставлення та тих слів, які Йов сказав Богу, він був прийнятий Богом. Коли він переносив випробування й терпів тяготи, Бог був поруч із ним, і хоча тяготи Йова не зменшувалися від Божої присутності, Бог бачив те, що бажав побачити, і чув те, що бажав почути. Кожна дія й кожне слово Йова досягали Божих очей і вух; Бог чув і бачив – це факт. Знання Йова про Бога та думки про Бога в його серці в той час, у той період насправді не були такими конкретними, як у людей сьогодення, але в контексті того часу Бог усе одно визнав усе, що сказав Йов, тому що його поведінка та думки в його серці, а також те, що він висловив і виявив, були достатніми для задоволення Божих вимог. За той час, що Йов зазнавав випробувань, те, що він подумав у своєму серці та вирішив зробити, показало Богові результат, який був для Нього задовільним, і після цього Бог забрав від Йова випробування, Йов звільнився від своїх бід, і його випробування минули та більше ніколи не випадали на його долю. Оскільки Йов уже піддавався випробуванням, був непохитним під час цих випробувань і здобув повний тріумф над сатаною, Бог обдарував Йова цілком заслуженими благословеннями. Як записано в Книзі Йова 42:10, 12, Йов був

благословенний повторно, і навіть більше, ніж він був благословенний у перший раз. Тоді сатана відступив і більше нічого не говорив і не робив, і відтоді Йов більше не зазнавав його втручань і нападів, і сатана більше не висував звинувачень проти благословень, якими Бог обдарував Йова.

Йов проводить другу половину свого життя серед Божих благословень

Хоча Його благословення того часу обмежувалися лише вівцями, великою рогатою худобою, верблюдами, матеріальними цінностями тощо, але благословення, які Бог у Своєму серці бажав дати Йову, були набагато більшими. Чи було тоді записано, які вічні обітниці Бог бажав дати Йову? У Своїх благословеннях Йову Бог не згадував його кінця й не порушував це питання, і незалежно від того, яку важливість і становище Йов мав у Божому серці, загалом Бог був дуже поміркований у Своїх благословеннях. Бог не оголосив про кінець Йова. Що це означає? У той час, коли Божий план іще не дійшов до моменту проголошення кінця людини та не вступив у завершальну стадію Божої роботи, Бог не згадував про кінець, а просто обдаровував людину матеріальними благословеннями. Це означає, що друга половина життя Йова пройшла серед Божих благословень, що відрізняло його від інших людей, – але, як і вони, він старів, і, як для кожної звичайної людини, для нього настав день, коли він попрощався зі світом. Тому й записано, що «І впокоївся Йов старим та насиченим днями» (Йов 42:17). Що тут означають слова «впокоївся насиченим днями»? В епоху перед тим, як Бог проголосив кінець людей, Він установив для Йова певну тривалість життя, і коли цього віку було досягнуто, Він дозволив Йову природно піти із цього світу. Від другого благословення й до смерті Йова Бог не додавав йому жодних нових тягот. Для Бога смерть Йова була природною й необхідною; вона була чимось цілком нормальним, а не судом або засудженням. За життя Йов поклонявся Богові й боявся Його; про те, який кінець чекає на нього після смерті, Бог нічого не говорив і не коментував. Бог має сильне почуття доречності в тому, що Він говорить і робить, а зміст і принципи Його слів і вчинків відповідають стадії Його роботи та періоду, у який Він працює. Який кінець мав такий чоловік, як Йов, у Божому серці? Чи ухвалив Бог у Своєму серці якесь рішення? Звісно, що ухвалив! Просто воно було невідоме людині; Бог не хотів говорити про нього людині, та й не мав такого наміру. Тож, поверхово кажучи, Йов помер насиченим днями, і таким було життя Йова.

Ціна, яку Йов утілив протягом життя

Чи прожив Йов життя, яке мало цінність? У чому полягала ця цінність? Чому кажуть, що він прожив життя, яке мало цінність? У чому була цінність Йова для людини? З точки зору людини він представляв людство, яке Бог хоче спасти, несучи гучне свідчення про Бога перед сатаною й людьми світу. Він виконав обов'язок, який належить виконати Божому творінню, і став взірцем і зразком для всіх тих, кого Бог бажає спасти, адже він дав людям побачити, що цілком можливо

перемогти сатану, покладаючись на Бога. У чому була цінність Йова для Бога? Для Нього цінність життя Йова полягала в його здатності боятися Бога, поклонятися Богу, свідчити про Божі діяння та хвалити їх, приносячи Богові втіху та радість; для Бога цінність життя Йова полягала також у тому, що перед смертю Йов пережив випробування, тріумфально переміг сатану та гучно засвідчив про Бога перед сатаною й людьми світу, завдяки чому Бог здобув славу серед людства, втішивши Своє серце й давши Своєму палкому серцю поглянути на результат і побачити надію. Його свідчення створило в Божій роботі управління людством прецедент того, як можна бути непохитним у своєму свідченні перед Богом і як можна осоромити сатану від імені Бога. Хіба не в цьому цінність життя Йова? Йов приніс утіху Божому серцю, дав Богу передчуття насолоди від здобуття слави та забезпечив чудовий початок Божого плану управління. Відтоді ім'я Йова стало символом здобуття Богом слави та знаком тріумфу людства над сатаною. Те, що Йов утілив за життя, і його визначний тріумф над сатаною вічно цінуватимуться Богом, а його досконалість, праведність і страх Божий шануватимуться та наслідуватимуться прийдешніми поколіннями. Бог вічно цінуватиме його, як бездоганну, осяйну перлину, і так само він вартий того, щоб його цінувала людина!

Далі погляньмо на Божу роботу в період Закону.

Г. Норми періоду Закону

Десять заповідей

Принципи побудови вівтарів

Норми поводження з рабами

Норми щодо крадіжок і відшкодування збитків

Дотримання суботнього року та трьох свят

Норми дотримання суботнього дня

Норми щодо жертв

Жертви цілопалення

Хлібні жертви

Мирні жертви

Жертви за гріх

Жертви за провину

Норми щодо принесення жертв священниками (Аарону та його синам наказано підкорятися)

Як священникам належить приносити жертви цілопалення

Як священникам належить приносити хлібні жертви

Як священникам належить приносити жертви за гріх

Як священникам належить приносити жертви за провину

Як священникам належить приносити мирні жертви

Норми щодо того, як священникам належить їсти жертви

Чисті й нечисті тварини (яких тварин можна їсти, а яких ні)

Норми очищення породіль

Стандарти огляду прокази

Норми для тих, хто зцілився від прокази

Норми очищення заражених домів

Норми для тих, хто страждає на неприродні течі

День спокути, який необхідно відзначати раз на рік

Норми забою великої рогатої худоби й овець

Заборона слідувати огидним звичаям язичників (чинити кровозмішення тощо)

Норми, яких повинні дотримуватися люди («будьте святі, бо я, Єгова, Бог ваш, святий» (Левит 19:2))

Страта тих, хто приносить своїх дітей у жертву Молохові

Норми покарання за злочин перелюбу

Норми, яких повинні дотримуватися священники (норми повсякденної поведінки, норми споживання святинь, норми приношення жертв тощо)

Свята, яких слід дотримуватися (день суботній, Пасха, П'ятидесятниця, День спокути тощо)

Інші норми (запалювання лампад, ювілейний рік, викуп землі, давання обітниць, приношення десятини тощо)

Норми періоду Закону – реальний доказ того, що Бог спрямовує все людство

Отже, ви читали ці норми та принципи періоду Закону, чи не так? Чи охоплюють ці норми широкий спектр? По-перше, вони включають десять заповідей, після чого йдуть норми того, як будувати вівтарі, тощо. Далі наводяться норми дотримання суботи та трьох свят, а після цього – норми щодо жертв. Ви бачили, скільки є видів жертв? Жертви цілопалення, хлібні й мирні жертви, жертви за гріх тощо. За ними йдуть норми того, як священникам належить приносити жертви, зокрема цілопалення, хлібні жертви й інші види жертв. Восьма група норм стосується вживання жертв священниками в їжу. Далі йдуть норми щодо того, чого людям слід дотримуватись упродовж життя. Існують приписи для багатьох аспектів життя людей, як-от норми щодо того, що можна й не можна їсти, щодо очищення жінок після пологів і щодо тих, хто зцілився від прокази. У цих нормах Бог доходить до того, що говорить про хвороби, – є навіть правила забою овець і великої рогатої худоби тощо. Вівці та худоба створені Богом, і ти повинен різати їх так, як велить тобі Бог; у словах Бога, без сумніву, є сенс; безсумнівно, правильно чинити так, як велить Бог, і, безперечно, це людям корисно! Є також свята й правила, яких треба дотримуватися, такі як суботній день, Пасха та багато іншого, – про все це говорив Бог. Погляньмо на останні норми, про інше: запалення лампад, ювілейний рік, викуп землі, давання обітниць, приношення десятини тощо. Чи охоплюють вони

широкий спектр? Перше, про що слід поговорити, – це питання жертв людей. Далі йдуть норми щодо крадіжок і відшкодування збитків, дотримання суботнього дня тощо; вони стосуються кожної життєвої деталі. Тобто коли Бог починав офіційну роботу Свого плану управління, Він установив багато норм, яких повинна була дотримуватися людина. Ці норми призначалися для того, щоб людина могла вести нормальне людське життя на землі – нормальне людське життя, невіддільне від Бога та Його проводу. Спершу Бог сказав людині, як робити вівтарі, як облаштовувати вівтарі. Після цього Він сказав людині, як приносити жертви, і встановив, як людина повинна жити: на що в житті вона повинна звертати увагу, чого повинна дотримуватися, що повинна й не повинна робити. Те, що Бог установив для людини, було всеосяжним, і цими звичаями, нормами та принципами Він стандартизував поведінку людей, спрямовував їхнє життя й посвячення в Божі закони, спрямовував їх до Божого вівтаря, спрямовував їх у тому, щоб серед усього створеного Богом для людини вони мали життя, наділене порядком, розміреністю та поміркованістю. Цими простими нормами та принципами Бог спершу встановив межі для людини, щоб людина мала на землі нормальне життя поклоніння Богові, мала нормальне людське життя; таким є конкретний зміст початку Його шеститисячолітнього плану управління. Ці норми та правила охоплюють дуже широкий зміст, конкретизують Божий провід людства в період Закону, і їх повинні були прийняти й виконувати люди, які прийшли до періоду Закону; ці норми та правила є свідченням про роботу, виконану Богом у період Закону, і реальним доказом Божого керівництва та проводу всього людства.

Людство навіки невіддільне від Божих учень і забезпечення

У цих нормах ми бачимо, що ставлення Бога до Своєї роботи, Свого управління та до людства є серйозним, сумлінним, прискіпливим і відповідальним. Він виконує ту роботу, яку повинен виконувати серед людства, відповідно до Своїх етапів, без найменших відхилень, промовляючи ті слова, які Він повинен промовляти до людства, без найменших помилок і упущень, даючи людині зрозуміти, що вона невіддільна від Божого керівництва, і показуючи їй, наскільки все, що робить і говорить Бог, важливо для людства. Незалежно від того, якою людина є в наступному періоді, на самому початку – у період Закону – Бог робив ці прості речі. На думку Бога, поняття людей про Бога, світ і людство в той період були абстрактними й непрозорими, і навіть якщо в людей були якісь свідомі ідеї та наміри, усі вони були неясними й неправильними, а тому людство було невіддільне від Божих учень і Божого забезпечення для нього. Найдавніше людство нічого не знало, і тому Богу довелося починати вчити людину з найповерховіших, елементарних принципів виживання та норм, необхідних для життя, потроху вкладаючи ці речі в серце людини. Через ці норми, через ці правила, які були словесними, Він давав людині поступово зрозуміти Його, поступово оцінити та

зрозуміти Його керівництво, а також отримати елементарне уявлення про стосунки між Ним і людиною. Лише досягнувши цього результату, Бог зміг потроху виконувати ту роботу, яку мав робити пізніше. Тому ці норми й та робота, яку Бог виконав у період Закону, є першоосновою Його роботи спасіння людства й першою стадією роботи в Божому плані управління. Хоча до початку роботи в період Закону Бог говорив з Адамом, Євою та їхніми нащадками, ті накази й учення не були настільки систематичними та конкретними, щоб їх можна було давати людині одну за одною, і вони не були записані та не стали нормами. Причина полягає в тому, що тоді Божий план іще не просунувся настільки далеко; Бог зміг почати промовляти ці норми періоду Закону та примушувати людину виконувати їх, тільки коли підвів людину до цього етапу. Цей процес був необхідний, а результат – неминучий. Ці прості звичаї й норми показують людині етапи Божої роботи управління та мудрість Бога, що розкривається в Його плані управління. Бог знає, який зміст і засоби використовувати для початку, які засоби використовувати для продовження та які засоби використовувати для завершення, щоб Він зміг здобути громаду людей, які свідчать про Нього, і щоб Він зміг здобути громаду Своїх однодумців. Він знає, що є в людині, і знає, чого їй бракує. Він знає, що Він мусить дати та як Він мусить вести людину, і так само Він знає, що людина повинна й не повинна робити. Людина подібна до маріонетки: навіть хоча вона не розуміла Божої волі, вона не могла не йти під проводом Божої роботи управління, крок за кроком, аж до сьогоднішнього дня. У Божому серці не було ніякої неясності щодо того, що Він повинен був робити; у Його серці був дуже ясний і виразний план, і Він виконував ту роботу, яку Сам бажав виконати, згідно зі Своїми етапами та Своїм планом, просуваючись від поверхового до глибинного. Навіть якщо Він не вказував на ту роботу, яку Йому належало виконати пізніше, Його подальша робота все одно продовжувала здійснюватись і просуватись у суворій відповідності до Його плану, який є владою Божою та проявом того, Хто є Бог і чим володіє. Незалежно від того, на якій стадії Свого плану управління Він працює, Його характер і Його сутність представляють Його Самого. Це абсолютна правда. Незалежно від періоду та стадії роботи, є речі, які ніколи не зміняться: те, яких людей Бог любить і яких ненавидить, Його характер і все те, Хто Він є і чим володіє. І хоча ці норми й принципи, встановлені Богом під час роботи періоду Закону, сьогодні здаються людям дуже простими та поверховими, хоча їх легко зрозуміти й виконати, у них усе одно є Божа мудрість, і в них усе одно є характер Бога й те, Хто Він є і чим володіє. Бо в цих, здавалося б, простих нормах виявляється Божа відповідальність і піклування про людство, а також вишукана сутність Його помислів, що дає людині змогу по-справжньому усвідомити той факт, що Бог править усім сущим і що все суще управляється Його рукою. Скільки б знань не опановувало людство, скільки б теорій і таємниць не осягало, для Бога ніщо із цього не здатне замінити Його забезпечення людства та керівництво людством; люди вічно будуть невіддільними

від Божого проводу й особистої роботи Бога. Такими є нерозривні стосунки між людиною й Богом. Незалежно від того, чи Бог дає тобі заповідь, чи норму, чи істину, щоб ти зрозумів Його волю, незалежно від того, що Він робить, мета Бога – привести людину в прекрасний завтрашній день. Слова, які вимовляє Бог, і робота, яку Він виконує, є водночас і виявленням одного з аспектів Його сутності, і виявленням одного з аспектів Його характеру та Його мудрості; вони є неодмінним етапом Його плану управління. Цього не можна ігнорувати! Божа воля є в усьому, що Він робить; Бог не боїться недоречних зауважень і не лякається ніяких людських уявлень і думок про Нього. Він просто виконує Свою роботу й продовжує Своє управління відповідно до Свого плану управління, не обмежений жодною людиною, подією чи об'єктом.

Добре. На сьогодні все. До зустрічі!

9 листопада 2013 року

Божа робота, Божий характер і Сам Бог III

Наші останні кілька спілкувань сильно вплинули на кожного з вас. Тепер люди нарешті можуть дійсно відчути істинне існування Бога й те, що Бог насправді дуже близький до людини. Хоча люди, може, і вірили в Бога багато років, вони ніколи по-справжньому не розуміли Його думки та ідеї так, як зараз, і не переживали по-справжньому Його практичні діяння так, як зараз. Чи то в знанні, чи то в реальній практиці, більшість людей дізналася щось нове та досягла вищого розуміння, усвідомила помилковість власних минулих прагнень, усвідомила поверховість свого досвіду й те, що забагато з нього не відповідає Божій волі, а також усвідомила, що найбільше людині бракує знання Божого характеру. Таке знання з боку людини є лише різновидом знання, заснованого на сприйнятті; щоб піднятися до рівня раціонального, це знання потребує поступового поглиблення та зміцнення на власному досвіді людини. Перш ніж людина по-справжньому зрозуміє Бога, суб'єктивно можна сказати, що в серці вона вірить в існування Бога, але не має реального розуміння конкретних питань: який Він Бог насправді, яка Його воля, який Його характер, яке Його справжнє ставлення до людства. Це сильно шкодить вірі людей у Бога, не даючи їй досягти чистоти й досконалості. Навіть коли ти віч-на-віч із Божим словом або відчуваєш, що зустрівся з Богом у своєму досвіді, усе одно не можна сказати, що ти повністю Його розумієш. Оскільки ти не знаєш Божих думок, не знаєш, що Він любить, а що ненавидить, що Його гнівить, а що радує, ти не маєш істинного розуміння Бога. Твоя віра побудована на фундаменті невизначеності й фантазії, на основі твоїх суб'єктивних бажань. Вона досі далека від справжньої віри, і ти досі далекий від того, щоб бути справжнім послідовником. Пояснення прикладів із цих біблійних історій дали людям змогу пізнати серце Бога й те, про що Він думав на кожному етапі Своєї роботи, чому Він виконував цю роботу, який був Його початковий намір і Його план, коли Він її здійснював, як Він реалізовував Свої ідеї, як Він готувався до втілення Свого плану та розвивав його. Із цих історій ми можемо отримати детальне, конкретне розуміння кожного конкретного наміру та кожної реальної думки Бога протягом Його шеститисячолітньої роботи управління, а також Його ставлення до людей у різні часи та різні епохи. Якщо люди зможуть зрозуміти, про що думав Бог, яким було Його ставлення, який характер Він виявляв у кожній ситуації, це може допомогти кожній людині глибше усвідомити істинне існування Бога, глибше відчути Його реальність і справжність. Коли Я розповідаю ці історії, Моя мета полягає не в тому, щоб люди зрозуміли біблійну історію, не в тому, щоб допомогти їм ознайомитися з віршами Біблії чи людьми, які в ній згадуються, і тим більше не в тому, щоб допомогти людям зрозуміти передумови того, що Бог робив у період Закону. Радше моя мета – допомогти людям зрозуміти Божу волю, Його характер і кожну Його частинку, а також отримати достовірніше й точніше розуміння Бога та знання про Нього. Так

серця людей можуть потроху відкриватися Богу, ставати ближчими до Бога, і вони можуть краще розуміти Його, Його характер, Його сутність і краще пізнавати Самого істинного Бога.

Знання характеру Бога й того, Хто Він є і чим володіє, може позитивно впливати на людей. Воно може дати їм більше впевненості в Богові та допомогти досягти справжнього послуху й страху перед Ним. Тоді вони більше не будуть сліпо слідувати за Ним або поклонятися Йому. Богу не потрібні дурні й ті, хто сліпо слідує за натовпом, а потрібна громада людей, які мають у серці чітке розуміння та знання Божого характеру й можуть виступати як Божі свідки, – людей, які через Його праведний характер і те, Хто Він є, чим володіє та який Він гідний любові, ніколи б не покинули Бога. Якщо ти слідуєш за Богом, але у твоєму серці досі бракує ясності чи є якась неоднозначність або нерозуміння щодо істинного існування Бога, Його характеру, того, Хто Він є і чим володіє, і Його плану спасіння людства, то твоя віра не може здобути Божу похвалу. Бог не хоче, щоб такі люди йшли за Ним, і Йому не подобається, коли такі люди постають перед Ним. Оскільки такі люди не розуміють Бога, вони не здатні віддати своє серце Богові: їхні серця закриті для Нього, тому їхня віра в Бога повна домішок. Те, як вони слідують за Богом, можна описати лише словом «сліпо». Люди можуть здобути справжню віру та стати справжніми послідовниками лише тоді, коли вони мають справжнє розуміння та знання Бога, яке породжує в них справжній послух і страх Божий. Тільки так вони можуть віддати й відкрити Богові своє серце. Саме цього хоче Бог, бо все, що вони роблять і думають, може витримати Боже випробування та свідчити про Бога. Усе, що Я доношу до вас про Божий характер, те, Хто Він є і чим володіє, і про Його волю та Його думки в усьому, що Він робить, і всі точки зору, усі ракурси, під якими Я це розглядаю, – усе це потрібне для того, щоб допомогти вам бути впевненішими в істинному існуванні Бога, істинніше зрозуміти й оцінити Його любов до людства, турботу Бога про людей і Його щире бажання управляти людством і спасти його.

Огляд думок, ідей і дій Бога, відколи Він створив світ

Сьогодні ми спершу підсумуємо Божі думки, ідеї та кожен Його крок, відколи Він створив людство. Ми розглянемо, яку роботу Він виконав, від створення світу до офіційного початку періоду Благодаті. Тоді ми зможемо виявити, які з Божих думок та ідей невідомі людині, і звідти ми зможемо прояснити порядок Божого плану управління та глибоко зрозуміти контекст, у якому Бог створив Свою роботу управління, її джерело та процес розвитку, а також глибоко зрозуміти, яких результатів Він бажає від Своєї роботи управління, – тобто суть і мету Його роботи управління. Щоб усе це зрозуміти, нам потрібно перенестися назад у далекі, тихі, безмовні часи, коли людей ще не існувало…

Бог власноруч створює першу живу людину

Коли Бог встав зі Свого ложа, перше, що спало Йому на думку, було таке: створити живу істоту – справжню, живу людину, – щоб вона жила разом із Ним і була Йому постійним супутником; ця людина могла б Його слухати, і Він би міг їй довіритись і говорити з нею. Тоді Бог у перший раз зачерпнув жменю ґрунту, і з неї Він створив найпершу живу людину за подобою, яку уявив у Своєму розумі, і тоді Він дав цій живій істоті ім'я – Адам. Коли в Бога з'явилася ця жива, дихаюча людина, що Він відчув? Він уперше відчув радість мати супутника, когось близького. Він також уперше відчув батьківську відповідальність і турботу, яка приходить разом із нею. Ця жива, дихаюча людина принесла Богові щастя й радість; Він уперше відчув розраду. Це було найперше, що Бог зробив не Своїми думками чи навіть словами, а Своїми власними руками. Коли перед Богом постала така істота – жива, дихаюча людина, створена з плоті й крові, з тілом і образом, здатна розмовляти з Богом, – Він відчув таку радість, якої ніколи раніше не знав. Бог по-справжньому відчув Свою відповідальність, і ця жива істота не просто зворушила Його серце, а зігрівала й розчулювала його кожним своїм маленьким рухом. Коли ця жива істота постала перед Богом, Він уперше задумався про те, щоб здобути більше таких людей. І з тієї першої Божої думки почалася ціла низка подій. Для Бога всі ці події відбувались уперше, але що б Він у цей час не відчував: радість, відповідальність, турботу, – Він не мав із ким розділити ці почуття. З тієї самої миті Бог справді відчув самотність і смуток, яких ніколи раніше не знав. Він бачив, що людина не може ні прийняти, ні осягнути Його любов і турботу, Його наміри щодо людини, тому Він досі відчував у серці скорботу й біль. Хоча Він усе це робив для людини, людина цього не знала й не розуміла. Крім щастя, радості й розради, людина швидко принесла Йому Його перші почуття скорботи й самотності. Ось що Бог думав і як почувався в той час. Поки Бог усе це робив, Його серце повнилося то радістю, то скорботою, то болем, змішаними з тривогою. Він хотів лише якнайшвидше зробити так, щоб ця людина, це людство дізналися, що в Нього на серці, і швидше зрозуміли Його наміри. Тоді вони змогли б стати Його послідовниками, поділяти Його думки та жити в згоді з Його волею. Вони більше не просто безмовно слухали б, як Бог говорить; вони більше не були б необізнаними щодо того, як приєднатися до Бога в Його роботі; і насамперед вони більше не були б людьми, байдужими до Божих вимог. Ці перші речі, які зробив Бог, дуже значущі й мають велику цінність для Його плану управління та для людей сьогодні.

Створивши все суще та людство, Бог не став відпочивати. Йому не давало спокою невгамовне прагнення чинити Своє управління та здобувати людей, яких Він так любив серед людства.

Бог вершить низку безпрецедентних діянь до та після періоду Закону

Далі ми бачимо з Біблії, що незабаром після того, як Бог створив людей, по всьому світу стався великий потоп. В описі потопу згадується Ной, і можна сказати, що Ной був першою людиною, яку Бог покликав працювати з Ним над виконанням Божого завдання. Звісно, це також був перший раз, коли Бог покликав людину на землі зробити щось згідно з Його наказом. Коли Ной добудував ковчег, Бог уперше затопив землю. Коли Бог знищив землю потопом, Він уперше після створення людей відчув до них непереборну огиду; саме це й змусило Бога прийняти болісне рішення знищити цей людський рід потопом. Після того як потоп знищив землю, Бог уклав із людьми Свій перший заповіт – заповіт на знак того, що Він більше ніколи не знищить світ потопами. Символом цього заповіту стала веселка. Це був перший заповіт, який Бог уклав із людством, тож веселка стала першим знаком заповіту, даного Богом; веселка – це реальне фізичне явище. Саме існування веселки часто змушує Бога сумувати за попереднім людським родом, який Він утратив, і служить Йому постійним нагадуванням про те, що з ним сталося… Бог не сповільнював Свого темпу: Йому не давало спокою невгамовне прагнення перейти до наступного етапу Свого управління. Згодом Бог зробив Авраама Своїм першим обранцем для Своєї роботи по всьому Ізраїлю. Це також був перший випадок, коли Бог обрав такого кандидата. Через цю людину Бог вирішив почати Свою роботу спасіння людства, а також продовжити Свою роботу серед нащадків цієї людини. З Біблії ми бачимо, що саме так Бог і вчинив з Авраамом. Далі Бог зробив Ізраїль свою першою обраною землею та почав Свою роботу періоду Закону через Свій обраний народ – ізраїльтян. І знову Бог уперше в історії дав ізраїльтянам чіткі правила та закони, яких мало дотримуватися людство, і детально їх пояснив. Це був перший раз, коли Бог дав людям такі конкретні, стандартизовані правила щодо того, як їм приносити жертви, як їм жити, що робити й чого не робити, які свята й дні відзначати, якими принципами керуватися в усьому, що вони робили. Це був перший раз, коли Бог дав людству такі детальні, стандартизовані норми та принципи того, як людям жити.

Щоразу, коли Я кажу «перший» або «вперше», це означає, що Бог виконав таку роботу, за яку доти ніколи не брався. Це значить, що такої роботи доти ще ніколи не бувало, і навіть хоча Бог створив людство та всілякі творіння й живих істот, таку роботу Він до цього ніколи не виконував. Уся ця робота стосувалася Божого управління людством; усе це було пов’язане з людьми та Його спасінням і управлінням ними. Після Авраама Бог знову зробив ще дещо вперше в історії: Він обрав Йова, щоб той жив за законом і зміг протистояти спокусам сатани, продовжуючи боятися Бога, втікати від злого та свідчити про Бога. Тоді Бог також уперше дозволив сатані спокушати людину й уперше побився об заклад із сатаною.

Урешті-решт Він уперше здобув людину, яка була спроможна свідчити про Нього, стоячи перед сатаною, і змогла повністю осоромити сатану. Відколи Бог створив людство, це була перша здобута Ним людина, що зуміла про Нього свідчити. Здобувши цю людину, Бог іще більше загорівся бажанням продовжити Своє управління та виконати наступний етап Своєї роботи, і Він узявся готувати місце й людей, яких збирався вибрати для наступного етапу Своєї роботи.

Тепер, коли ми про все це поспілкувалися, чи з'явилось у вас істинне розуміння Божої волі? Бог вважає цей епізод Свого управління людством, Свого спасіння людства важливішим за все інше. Він робить усе це не тільки Своїм розумом, не тільки Своїми словами та, безперечно, без легковажного ставлення: Він робить усе це з планом, метою, стандартами та Своєю волею. Очевидно, що ця робота спасіння людства має велике значення як для Бога, так і для людини. Якою б важкою не була ця робота, якими б великими не були перешкоди, якими б слабкими не були люди, яким би глибоким не був людський непослух, для Бога все це не тяжко. Бог постійно клопочеться, докладаючи Своїх кропітких зусиль і керуючи роботою, яку Він Сам бажає виконати. Він також усе впорядковує та здійснює Своє володарювання над усіма тими людьми, над якими Він працюватиме, і над усією роботою, яку Він хоче виконати: нічого подібного ніколи раніше не робилося. Це вперше Бог скористався такими методами та заплатив таку велику ціну за цей великий проект з управління людством і його спасіння. Поки Бог виконує цю роботу, мало-помалу Він без застережень проявляє та вивільняє для людства Свої кропіткі зусилля, те, Хто Він є і чим володіє, Свою мудрість, всемогутність і всі аспекти Свого характеру. Він дає їм волю та виявляє їх так, як ще ніколи раніше не виявляв. Тож у цілому всесвіті ще ніколи не було істот, що були б настільки близькими до Бога та мали б із Ним такі тісні стосунки, крім людей, якими Бог прагне керувати та яких хоче спасти. У Його серці людство, яким Він хоче управляти та яке бажає спасти, є найважливішим; це людство Він цінує понад усе. І хоча Він заплатив за нього велику ціну, а воно постійно завдає Йому болю та не слухається, Він ніколи не відступається від цього людства й невтомно продовжує Свою роботу без нарікань і жалю. Адже Він знає, що рано чи пізно люди почують Його заклик і зворушаться Його словами, визнають, що Він – Господь творіння, і повернуться на Його бік…

Після всього, що ви почули сьогодні, вам може здатися, ніби все, що робить Бог, цілковито звичне. Схоже, що люди завжди відчували деякі Божі наміри щодо них із Його слів і з Його роботи, але між їхніми почуттями чи знаннями й тим, що думає Бог, завжди існує певна дистанція. Ось чому Я вважаю, що потрібно спілкуватися з усіма людьми про те, для чого Бог створив людство та що стоїть за Його бажанням здобути те людство, на яке Він сподівався. Дуже важливо донести це до кожного, щоб у кожного в серці була ясність і розуміння. Оскільки кожна Божа думка й ідея, кожна фаза та кожен період Його роботи є частиною всієї Його роботи

управління й тісно з нею пов’язані, то коли ти розумієш Божі думки, ідеї та Його волю на кожному етапі Його роботи, це те саме, що розуміти, як почалася робота над Його планом управління. Саме це і є основою для поглиблення твого розуміння Бога. Хоча все, що зробив Бог, коли створив світ, і про що Я згадував раніше, поки що видається просто «інформацією», яка не стосується пошуку істини, але у твоєму досвіді все ж настане день, коли ти перестанеш думати, що це просто якісь уривки інформації, та й годі, або що це просто якась таємниця. Із часом твоє життя розвиватиметься, і коли Бог посяде у твоєму серці певне місце чи ти глибше, ґрунтовніше зрозумієш Його волю, ти справді усвідомиш важливість і необхідність того, про що Я сьогодні говорю. Якою б мірою ви це зараз не приймали, вам усе одно необхідно знати це й розуміти. Коли Бог щось робить, коли Він виконує Свою роботу, – чи то Своїми ідеями, чи то Своїми власними руками, чи то вперше, чи востаннє, – зрештою в Бога завжди є план, і в усьому, що Він робить, є Його цілі та Його думки. Ці цілі та думки представляють Божий характер, і вони виявляють те, Хто Він є і чим володіє. Ці дві речі – Божий характер і те, Хто Він є і чим володіє, – повинні розуміти всі люди до єдиної. Зрозумівши Його характер і те, Хто Він є і чим володіє, людина зможе поступово усвідомити, чому Бог робить те, що робить, і чому Він каже те, що каже. Тоді вона зможе здобути більше віри, щоб слідувати за Богом і шукати істину та зміну у своєму характері. Тобто людське розуміння Бога та людська віра в Бога нероздільні.

Якщо люди пізнають і зрозуміють Божий характер і те, Хто Він є і чим володіє, то вони здобудуть життя, що походить від Бога. Щойно в тобі буде вчинено це життя, твій страх Божий почне ставати дедалі більшим. Це цілком природний здобуток. Якщо ти не хочеш зрозуміти й пізнати характер Бога чи Його сутність, якщо ти не хочеш навіть задуматися над цими речами чи зосередитися на них, я можу з упевненістю сказати тобі, що той шлях, яким ти зараз ідеш у своїй вірі в Бога, ніколи не дозволить тобі виконати Його волю чи здобути Його похвалу. Ба більше, так ти ніколи по-справжньому не набудеш спасіння – це остаточні наслідки. Якщо люди не розуміють Бога та не знають Його характер, їхні серця ніколи не зможуть по-справжньому відкритися Йому. Зрозумівши Бога, люди почнуть цінувати та смакувати те, що в Його серці, із цікавістю та вірою. Якщо ти цінуватимеш і смакуватимеш те, що в Божому серці, то твоє серце поступово, мало-помалу відкриється Йому. Коли твоє серце Йому відкриється, ти відчуєш, наскільки ганебними й негідними були твоє спілкування з Богом, твої вимоги до Бога та твої власні навіжені бажання. Коли твоє серце справді відкриється Богу, ти побачиш, що Його серце – такий безкінечний світ, і ти ввійдеш у світ, з яким досі був не знайомий. У цьому світі немає лукавства, немає обману, немає темряви й немає зла. Є тільки щирість і вірність; тільки світло та порядність; тільки праведність і доброта. Він повен любові та піклування, повен співчуття й терпимості, і через нього ти відчуваєш щастя й радість бути живим. Усе це Бог

явить тобі, коли ти відкриєш Йому своє серце. Цей безкінечний світ повний Божої мудрості та всемогутності; він також повний Його любові та Його влади. Тут ти можеш побачити кожний аспект того, Хто є Бог і чим володіє, що Його радує, чому Він хвилюється, що Його засмучує або злить… Ось що може побачити кожна людина, яка відкриває своє серце й дозволяє Богу ввійти в нього. Бог зможе ввійти у твоє серце, тільки якщо ти сам відкриєш його для Бога. Ти зможеш побачити, Хто є Бог, чим Він володіє та які Його наміри щодо тебе, тільки якщо Він увійшов у твоє серце. Тоді ти відкриєш для себе, що все в Бозі таке дорогоцінне, а те, Хто Він є і чим володіє, таке варте того, щоб ним дорожити. Порівняно із цим люди, які тебе оточують, об'єкти й події у твоєму житті та навіть твої близькі, твій партнер і те, що ти любиш, ледь варті згадки. Вони такі маленькі й такі нікчемні; ти відчуєш, що жодний матеріальний об'єкт більше не зможе тебе звабити чи спокусити на те, щоб заплатити за нього якусь ціну. У Божій смиренності ти побачиш Його велич і Його вищість. Більше того, у якомусь Божому діянні, що його ти раніше вважав досить невеликим, ти побачиш Його нескінченну мудрість і Його терпимість, і ти побачиш Його терпіння, Його витримку й те, як Він тебе розуміє. Це породить у тобі Його обожнювання. У той день ти відчуєш, що людство живе в такому нечистому світі, що люди поруч з тобою, і те, що відбувається в твоєму житті, і навіть ті, кого ти любиш, їхня любов до тебе, їхній так званий захист або турбота про тебе не варті навіть згадки: тільки Бога ти любиш, і тільки Бог для тебе найдорожчий. Коли настане цей день, Я вірю, що знайдуться люди, які скажуть: Божа любов така велика, а Його сутність така свята – у Бозі немає ні обману, ні зла, ні заздрості, ні чвар, а тільки праведність і справжність, і все, Хто є Бог і чим володіє, повинно бути бажаним для людини. Люди повинні тягнутися до цього та прагнути цього. На якій основі будується спроможність людства досягти цього? На основі людського розуміння Божого характеру та Божої сутності. Тому розуміння характеру Бога й того, Хто Він є і чим володіє, – це урок на все життя для кожної людини; це мета на все життя, яку переслідує кожна людина, що прагне змінити свій характер і прагне пізнати Бога.

Бог уперше стає плоттю для виконання роботи

Ми щойно поговорили про всю ту роботу, яку виконав Бог, про низку безпрецедентних робіт, які Він здійснив. Кожна із цих речей стосується Божого плану управління та Божої волі. Вони також стосуються характеру Самого Бога та Його сутності. Якщо ми хочемо зрозуміти більше про те, Хто є Бог і чим володіє, ми не можемо зупинятися на Старому Заповіті чи на періоді Закону – ми повинні рухатися далі, слідуючи за етапами, пройденими Богом у Своїй роботі. Отже, оскільки Бог закінчив період Закону та розпочав період Благодаті, прослідуймо і ми за Ним у період Благодаті – період, сповнений благодаті та відкуплення. У цей період Бог знову здійснив щось дуже важливе, чого раніше ніколи не робилося.

Робота в цьому новому періоді була новою відправною точкою як для Бога, так і для людства – відправною точкою, що полягала в ще одній новій Божій роботі, яка ніколи не виконувалася раніше. Ця нова робота була безпрецедентною – чимось за межами уяви людей і всього живого. Це тепер добре відомо всім людям: уперше Бог став людиною, і вперше Він почав нову роботу в образі людини, з ідентичністю людини. Ця нова робота означала, що Бог завершив Свою роботу в період Закону та що Він більше не збирався ні робити, ні говорити нічого згідно із законом. І так само Він більше нічого не говорив і не робив у формі закону або згідно з принципами чи правилами закону. Тобто вся Його робота, заснована на законі, припинилася назавжди, тому що Бог хотів почати нову роботу й робити нові справи. Його план знов отримав нову відправну точку, і тому Бог мав привести людство в наступний період.

Те, радісною ця звістка була для людей чи зловісною, залежало від сутності кожної окремої людини. Можна сказати, що для декого це була не радісна звістка, а зловісна, бо коли Бог починав Свою нову роботу, ті люди, які просто дотримувалися законів і правил, які просто слідували вченням, але не боялися Бога, були схильні використовувати стару роботу Бога для засудження нової. Для цих людей звістка була зловісною. Але для кожної людини, яка була невинною та відкритою, яка була щирою до Бога й бажала отримати Його відкуплення, перше Боже втілення було дуже радісною звісткою. Бо від часу створення людей це був перший раз, коли Бог явився та жив серед людей в образі, який не був Духом; цього разу Він народився від людини, і жив серед людей як Син Людський, і працював серед них. Цей перший раз перекреслив старі людські уявлення; уявити такого не міг ніхто. Більше того, усі Божі послідовники отримали відчутну користь. Бог покінчив не тільки зі старим періодом, але й зі Своїми старими способами та стилем роботи. Він більше не просив Своїх посланців передавати Свою волю, Він більше не таївся в хмарах, не являвся та не промовляв до людей владно через грім. На відміну від усього, що було до того, у немислимий для людей спосіб, який їм було важко зрозуміти та прийняти, – ставши плоттю, – Він став Сином Людським, щоб розпочати роботу того періоду. Це Боже діяння застало людей абсолютно непідготовленими; воно їх збентежило, тому що Бог знову розпочав нову роботу, якої раніше ніколи не робив. Сьогодні ми розглянемо, яку нову роботу здійснив Бог у новому періоді, і поміркуємо, що ми можемо дізнатись із цієї нової роботи про характер Бога й те, Хто Він є і чим володіє.

У Новому Заповіті Біблії записано такі слова:

1. Ісус зриває колосся на їжу в суботу

Матвія 12:1: «Того часу Ісус переходив ланами в суботу. А учні Його зголодніли були, і стали зривати колосся та їсти».

2. Син Людський – Господь суботі

Матвія 12:6–8: «А Я вам кажу, що тут Більший, як храм! Коли б знали ви, що то є: Милости хочу, а не жертви, то ви не судили б невинних… Бо Син Людський Господь і суботи!».

Спершу розгляньмо такий уривок: «Того часу Ісус переходив ланами в суботу. А учні Його зголодніли були, і стали зривати колосся та їсти».

Чому Я вибрав саме цей уривок? Як він пов'язаний із Божим характером? Перше, що ми дізнаємося із цього тексту, – що тоді була субота, але Господь Ісус усе ж вийшов із дому й повів Своїх учнів ланами. Що ще «нечестивіше», вони навіть «стали зривати колосся та їсти». У період Закону закон Бога Єгови передбачав, що в суботу люди не могли так просто виходити з дому та чимось займатися: у суботу багато що було заборонено робити. Цей учинок Господа Ісуса спантеличив тих, хто довго жив за законом, і навіть викликав критику. Що ж до їхньої розгубленості й того, як вони говорили про вчинок Ісуса, то ми поки що відкладемо це питання, а спершу обговоримо, чому Господь Ісус вирішив зробити це саме в суботу, а не в будь-який інший день, і що Він хотів цим учинком донести до людей, які жили за законом. Це і є той зв'язок між цим уривком і Божим характером, який Я хочу обговорити.

Коли прийшов Господь Ісус, Він Своїми практичними вчинками показав людям, що Бог залишив період Закону позаду та розпочав нову роботу, яка не вимагала дотримання суботи. Вихід Бога за обмеження суботнього дня був лише передвістям Його нової роботи; справжня велика робота була ще попереду. Коли Господь Ісус починав Свою роботу, Він уже залишив позаду «кайдани» періоду Закону та зламав норми й принципи того періоду. У Ньому не залишилося й сліду нічого пов'язаного із законом; Він повністю відкинув його та більше його не дотримувався, і Він більше не вимагав від людства його дотримання. І ось ти бачиш, що Господь Ісус у суботу переходив ланами та що Господь не відпочивав; Він був надворі, працюючи, а не відпочиваючи. Цей Його вчинок був потрясінням для людських уявлень і доніс до людей, що Він більше не жив за законом, що Він вийшов за обмеження суботи та явився перед людьми й серед них у новому образі, з новим способом роботи. Цим учинком Він сказав людям, що приніс із Собою нову роботу – роботу, яка почалася з того, що Він вийшов із-під закону й відійшов від дотримання суботи. Коли Бог здійснював Свою нову роботу, Він більше не чіплявся за минуле, і Його більше не хвилювали норми періоду Закону. На Нього також не впливала Його робота в попередньому періоді, а навпаки, Він працював у суботу так само, як і в будь-який інший день, і коли Його учні в суботу зголодніли, то їм можна було зірвати колосся й поїсти. Усе це в Божих очах було цілковито нормальним. Для Бога допустимо мати новий початок для багатьох нових робіт, які Він хоче виконати, і нових слів, які Він хоче сказати. Коли Він починає щось нове,

Він не згадує Свою стару роботу та не продовжує її виконувати. У Своїй роботі Бог керується власними принципами, тож коли Він хоче почати нову роботу, це означає, що Він хоче перевести людство на нову стадію Своєї роботи, а Його робота входить у вищу фазу. Якщо люди й надалі діятимуть згідно зі старими приказками чи нормами або чіплятимуться за них, Він цього не запам'ятає та не схвалить. Причина в тому, що Він уже приніс нову роботу й увійшов у нову фазу Своєї роботи. Коли Він починає нову роботу, Він являється людству в абсолютно новому образі, в абсолютно новому ракурсі та в абсолютно новий спосіб, щоб люди могли побачити різні аспекти Його характеру й те, Хто Він є і чим володіє. Це одна із цілей Його нової роботи. Бог не чіпляється за старе та не ходить протоптаною стежкою; коли Він працює та говорить, Він не накладає таких заборон, як люди собі уявляють. У Бозі все вільне й визволене, і немає ніяких заборон, ніяких обмежень: те, що Він приносить людству, є свобода й визволення. Він – живий Бог, Бог, який насправді, воістину існує. Він не лялька й не глиняна фігурка, і Він зовсім не схожий на ідолів, яких люди ставлять на вівтарях і яким поклоняються. Він живий і діяльний, і те, що Його слова та робота приносять людству, – це все життя та світло, усе свобода й визволення, бо Він володіє істиною, життям і шляхом: Він нічим не обмежений у жодній Своїй роботі. Що б люди не казали, як би не бачили й не оцінювали Його нову роботу, Він її виконує без жодних сумнівів. Він не хвилюється ні через чиїсь уявлення та звинувачення щодо Його роботи та слів, ні навіть через затяте протистояння й опір Його новій роботі. Ніхто з усього творіння не може за допомогою людського розуму, людської уяви, знання чи моралі ні виміряти або визначити те, що робить Бог, ні знеславити, порушити чи підірвати Його роботу. У Його роботі й тому, що Він чинить, немає заборон; Його дії не може обмежити жодна людина, подія чи об'єкт і не може перервати жодна ворожа сила. У Своїй новій роботі Він – вічно переможний Цар, і будь-які ворожі сили, усі єресі й омани людства розтоптані під Його підніжжям. Яку б нову стадію Своєї роботи Він не виконував, вона обов'язково розвиватиметься й ширитиметься серед людства, і вона обов'язково безперешкодно здійснюватиметься в цілому всесвіті, поки Його велику роботу не буде завершено. Такою є Божа всемогутність і мудрість, Його влада й сила. Тому Господь Ісус міг відкрито вийти з дому та працювати в суботу, бо в Його серці не було ніяких правил, знань і вчень, що походили від людства. Натомість у Нього були нова Божа робота й Божий шлях. Його робота була шляхом до звільнення людства, до визволення людей, щоб вони змогли існувати у світлі та жити. Тим часом ті, хто поклоняється ідолам або фальшивим богам, проживають кожний день, зв'язані сатаною, скуті всілякими правилами й табу: сьогодні заборонено одне, завтра інше, – і в їхньому житті немає свободи. Вони наче в'язні в кайданах – живуть життям, у якому майже немає радості. Що мається на увазі під словом «заборона»? Обмеження, пута й зло. Якщо людина поклоняється ідолу, вона поклоняється фальшивому богу, злому духу. Коли людина таке робить,

з’являються заборони. Не можна їсти те чи інше, сьогодні не можна виходити на вулицю, завтра не можна готувати, післязавтра не можна переїжджати в новий будинок, а одружуватися, проводити поховання й навіть народжувати треба тільки в конкретні дні. Як це називається? Це називається заборонами; це пута людства, це кайдани сатани та злих духів, які контролюють людей і сковують їхні серця й тіла. Чи існують у Бозі такі заборони? Говорячи про Божу святість, у першу чергу думай про таке: у Бозі немає заборон. У Божих словах і роботі є принципи, але немає заборон, бо Сам Бог є істина, шлях і життя.

А тепер розгляньмо такий уривок зі Святого Письма: «А Я вам кажу, що тут Більший, як храм! Коли б знали ви, що то є: Милости хочу, а не жертви, то ви не судили б невинних… Бо Син Людський Господь і суботи!» (Матвія 12:6–8). Що тут означає слово «храм»? Якщо говорити просто, це велична, висока будівля, а в період Закону храм був місцем, де священики вшановували Бога. Коли Господь Ісус сказав «тут Більший, як храм!», про кого Він казав? Очевидно, що про Господа Ісуса в плоті, бо лише Він величніший за храм. Про що ці слова говорили людям? Вони говорили людям вийти з храму: Бог уже залишив храм і більше не працював у ньому, тому люди повинні були шукати сліди Бога поза межами храму та йти слідом за Ним у Його новій роботі. Коли Господь Ісус говорив це, за Його словами стояла така посилка: за законом люди стали вважати храм більшим за Самого Бога. Тобто люди стали поклонятися храму замість Бога, тож Господь Ісус застеріг їх не поклонятись ідолам, а натомість поклонятися Богові, адже Він найвищий. Тому Він сказав: «Милости хочу, а не жертви». Очевидно, що в очах Господа Ісуса більшість людей, які жили за законом, більше не поклонялася Єгові, а просто виконувала формальні обряди жертвоприношення, і Господь Ісус визначив, що це ідолопоклонство. Ці ідолопоклонники вважали храм чимось більшим і вищим за Бога. У їхніх серцях був тільки храм, а не Бог, і якби вони втратили храм, то втратили б і свою домівку. Без храму їм би не було де поклонятись і приносити жертви. Їхня так звана «домівка» була місцем, де вони під облудним приводом поклоніння Богу Єгові перебували в храмі та займалися власними справами. Їхнє так зване «принесення жертв» було просто вчиненням їхніх особистих ганебних оборудок під виглядом служіння в храмі. Ось чому тоді люди вважали храм чимось більшим за Бога. Господь Ісус сказав ці слова як застереження людям, бо вони використовували храм як ширму, а жертвоприношення – як прикриття для ошукування людей і ошукування Бога. Якщо застосувати ці слова до сьогодення, то вони досі залишаються такими ж справедливими й такими ж доречними. Хоча люди сьогодення переживають іншу Божу роботу, ніж люди в період Закону, їхня природа та сутність не змінилися. У контексті сьогоднішньої роботи люди все одно роблять ті самі речі, які символізує вислів «храм більший за Бога». Наприклад, люди розглядають виконання свого обов’язку як свою роботу; свідчення про Бога та битву з великим червоним драконом вони бачать як політичні рухи на захист

прав людини, демократії та свободи; свій обов'язок використовувати власні навички люди перетворюють на кар'єру, а богобоязливість і втікання від злого вони розглядають як усього лише частину релігійного вчення, якого треба дотримуватися, тощо. Хіба так поводитися – це, по суті, не те саме, що вважати, ніби «храм більший за Бога»? Різниця полягає в тому, що дві тисячі років тому люди чинили свої власні оборудки у фізичному храмі, а сьогодні люди чинять їх у нематеріальних храмах. Люди, які цінують правила, вважають правила вищими за Бога; люди, які люблять статус, вважають статус вищим за Бога; люди, які люблять свою кар'єру, вважають кар'єру вищою за Бога тощо, – і всі їхні прояви підштовхують Мене сказати так: «На словах люди славлять Бога як найвищого, але в їхніх очах усе вище за Бога». Причина в тому, що коли на шляху слідування за Богом люди знаходять можливість виявити власні таланти, зайнятися власним бізнесом або кар'єрою, вони відразу віддаляються від Бога й повністю віддаються улюбленій кар'єрі. А що ж до Божої волі й того, що Бог їм доручив, то все це такі люди вже давно відкинули. Чим же стан цих людей відрізняється від стану тих, хто чинив у храмі власні оборудки дві тисячі років тому?

Тепер погляньмо на останнє речення цього уривка: «Бо Син Людський Господь і суботи!». Чи є в цього речення практичний бік? Чи бачите ви цей практичний бік? Усе, що говорить Бог, іде від Його серця, то чому ж Він це сказав? Як ви розумієте ці слова? Зараз ви, можливо, усвідомлюєте смисл цього речення, але в той час його мало хто розумів, бо це речення було сказане, коли людство щойно вийшло з періоду Закону. Для них відійти від дотримання суботи було дуже важко, не кажучи вже про те, щоб усвідомити, що таке істинна субота.

Речення «Син Людський Господь і суботи!» говорить людям, що в Бозі все нематеріальне, і хоча Бог може забезпечити всі твої матеріальні потреби, але коли вони будуть задоволені, чи зможе втіха від цих речей замінити тобі пошук істини? Очевидно, що це неможливо! І Божий характер, і те, Хто Він є і чим володіє (про що ми вже поспілкувалися), є істинами. Їхню цінність не можна вимірювати жодними матеріальними об'єктами, якими б коштовними вони не були, і їхню цінність не можна виразити грошовою сумою, тому що вони не матеріальні об'єкти, і вони забезпечують потреби серця кожної людини. Для кожної людини цінність цих нематеріальних істин має бути вищою, ніж цінність будь-яких матеріальних речей, які ти можеш цінувати, чи не так? Вам варто задуматися над цим твердженням. Ключовий момент у тому, що Я сказав: те, Хто є Бог і чим володіє, і все, що стосується Бога, є найважливішим для кожної людини, і їх не можна замінити жодним матеріальним об'єктом. Наведу тобі приклад: коли ти голодний, то потребуєш їжі. Ця їжа може бути смачною чи несмачною, задовільною чи незадовільною, але якщо ти наситишся, то неприємного відчуття голоду більше не буде – воно зникне. Ти зможеш сидіти мирно, і твоє тіло буде в спокої. Людський голод можна вгамувати їжею, але коли ти слідуєш за Богом і відчуваєш, що не

розумієш Його, то як ти вгамуєш порожнечу у своєму серці? Чи можна її вгамувати їжею? А коли ти слідуєш за Богом, але не розумієш Його волі, чим ти втамуєш той голод у своєму серці? Якщо ти переживаєш спасіння через Бога та при цьому шукаєш змін у своєму характері, але не усвідомлюєш Його волі, не знаєш, що таке істина, чи не розумієш Божого характеру, хіба тобі не буде дуже неспокійно? Хіба в серці в тебе не буде сильного голоду та спраги? Хіба ці відчуття не завадять тобі відчувати спокій у серці? То як же можна втамувати цей голод у серці – чи є спосіб його вдовольнити? Хтось ходить по магазинах, хтось звертається до друзів, щоб виговоритися, хтось віддається довгому сну, хтось читає більше Божих слів або ж більше працює та докладає більше зусиль до виконання своїх обов'язків. Чи може все це вирішити твої справжні проблеми? Усі ви повністю розумієте такі практики. Коли ти почуваєшся безсилим, коли в тобі прокидається сильне бажання здобути просвітління від Бога, щоб Він дав тобі змогу пізнати реальність істини та Його волю, що тобі найбільше потрібно? Тобі потрібен не повноцінний обід і не кілька добрих слів, не кажучи вже про скороминущий комфорт і задоволення плоті: тобі потрібно, щоб Бог прямо та ясно сказав тобі, що ти повинен робити та як ти повинен це робити, щоб Він ясно сказав тобі, у чому полягає істина. Коли ти здобудеш це розуміння, хай навіть його буде мала дрібка, хіба в серці ти не відчуєш більше задоволення, ніж від доброго обіду? Коли твоє серце задоволене, хіба твоє серце й усе твоє єство не знаходять справжнього спокою? Тепер, після цієї аналогії й аналізу, ви розумієте, чому Я хотів поділитися з вами цим реченням «Син Людський Господь і суботи»? Його смисл полягає в тому, що все, що стосується Бога, і те, що походить від Бога, і те, Хто Він є і чим володіє, вищі за все інше, зокрема й за ту річ або людину, якою ти колись, як тобі здавалося, найбільше дорожив. Тобто якщо людина не може здобути слова з Божих вуст або зрозуміти Його волю, то вона не може здобути спокою. У подальшому досвіді ви зрозумієте, чому Я хотів, щоб сьогодні ви побачили цей уривок: це дуже важливо. Усе, що робить Бог, – це істина й життя. Істина – це те, чого людям не може бракувати в їхньому житті, і те, без чого вони ніколи не зможуть обійтися; можна ще сказати, що істина – це найвище. Хоча ти не можеш подивитися на неї чи торкнутися її, її важливістю для тебе не можна нехтувати; це єдине, що може принести спокій твоєму серцю.

Чи поєднане ваше розуміння істини з вашими власними станами? У реальному житті тобі спочатку треба подумати, які істини стосуються людей, подій і об'єктів, з якими ти зіткнувся; саме серед цих істин ти можеш знайти Божу волю й визначити зв'язок того, із чим ти зіткнувся, з Його волею. Якщо ти не знаєш, які аспекти істини стосуються того, із чим ти зіткнувся, а натомість ідеш шукати Божу волю напряму, це сліпий підхід, який не може принести результатів. Якщо ти хочеш знайти істину та зрозуміти Божу волю, то спочатку потрібно розібратися, що саме з тобою сталося, з якими аспектами істини це пов'язано, і пошукати в Божому слові конкретну істину, яка стосується того, що ти пережив. Тоді слід пошукати шлях

практики, який тобі підходить у цій істині; так ти зможеш отримати опосередковане розуміння Божої волі. Шукати істину й утілювати її в життя не значить машинально керуватися певним ученням або дотримуватися формули. Істина – це не формула та не закон. Вона не мертва: істина – це саме життя, жива істота, правило, якого творіння мусять дотримуватись у житті, і правило, яке люди мусять мати в житті. Це те, що ти повинен, наскільки це можливо, зрозуміти на власному досвіді. До якої б стадії ти не дійшов у своєму досвіді, ти невіддільний від Божого слова й істини, а твоє розуміння Божого характеру та знання про те, Хто є Бог і чим володіє, усі висловлені в Божих словах; вони нерозривно пов'язані з істиною. Божий характер і те, Хто Він є і чим володіє, самі по собі є істиною; істина – це автентичний прояв Божого характеру й того, Хто Він є і чим володіє. Вона конкретизує те, Хто Він є і чим володіє, і чітко говорить про те, Хто Він є і чим володіє; вона прямолінійніше говорить тобі, що Богові подобається, а що ні, яких дій Він від тебе хоче, а які забороняє, яких людей Він зневажає, а якими тішиться. За істинами, які виявляє Бог, люди можуть побачити Його задоволення, гнів, скорботу та щастя, а також Його сутність, – це і є одкровення Його характеру. Крім пізнання того, Хто є Бог і чим володіє, і розуміння Його характеру з Його слова, найважливішою є необхідність досягти цього розуміння через практичний досвід. Якщо людина віддаляється від реального життя, щоб пізнати Бога, вона не зможе цього досягти. Навіть якщо є люди, що можуть отримати з Божого слова якесь розуміння, воно обмежується теоріями та словами, і виникає розбіжність із тим, яким насправді є Сам Бог.

Усе те, про що ми зараз спілкуємося, перебуває в рамках історій, записаних у Біблії. Через ці історії й через аналіз того, що відбулося, люди можуть зрозуміти виявлений Ним характер і те, Хто Він є і чим володіє, що дає їм змогу пізнати кожний аспект Бога ширше, глибше, всебічніше та ґрунтовніше. Отже, чи тільки через ці історії можна пізнати всі аспекти Бога? Ні, не тільки! Бо те, що Бог говорить, і робота, яку Він виконує в період Царства, можуть допомогти людям краще та повніше пізнати Його характер. Однак Я думаю, що через деякі біблійні приклади й історії, з якими люди знайомі, трохи легше пізнати характер Бога та зрозуміти, Хто Він є і чим володіє. Якщо я візьму слова суду й кари та істини, які Бог висловлює сьогодні, слово в слово, щоб дати тобі можливість так Його пізнати, ти подумаєш, що це занадто нудно й виснажливо, а декому навіть здасться, що слова Бога звучать шаблонно. Але якщо я візьму ці біблійні історії за приклади, щоб допомогти людям пізнати Божий характер, їм не буде нудно. Можна сказати, що при поясненні цих прикладів людям людською мовою розповідалися подробиці того, що було в той час у Бога на серці: Його настрій, почуття чи Його думки й ідеї, – і метою всього цього є дати людям можливість оцінити й відчути, що те, Хто є Бог і чим володіє, не шаблонне. Це не легенда чи щось таке, чого люди не можуть ні побачити, ні торкнутися. Це реально існує, і люди можуть відчути його й оцінити. Це кінцева

мета. Можна сказати, що люди, які живуть у цей період, благословенні. Вони можуть спиратися на біблійні історії, щоб отримати ширше розуміння попередньої роботи Бога; вони можуть побачити Його характер через роботу, яку Він виконав; вони можуть усвідомити волю Бога щодо людства через ці характери, які Він виявив, і зрозуміти конкретні прояви Його святості та Його піклування про людей, і так вони можуть досягти детальнішого та глибшого знання про Божий характер. Думаю, усі ви тепер можете це відчути!

У межах роботи, виконаної Господом Ісусом у період Благодаті, ти можеш побачити інший аспект того, Хто є Бог і чим володіє. Цей аспект виявлявся через Його плоть, і завдяки Його людській сутності люди змогли побачити й оцінити його. У Сині Людському люди побачили, як Бог у плоті жив Своєю людською сутністю, і вони побачили, як Його божественна сутність виявлялась у плоті. Ці два типи виявлень дали людям змогу побачити цілковито реального Бога, і завдяки цьому в людей сформувалось інше уявлення про Бога. Однак у проміжок часу між створенням світу та завершенням періоду Закону, тобто до періоду Благодаті, єдиними аспектами Бога, які люди бачили, чули й переживали, були божественність Бога, те, що Бог робив і говорив у нематеріальному світі, і те, що Він висловлював від Своєї реальної особи, яку не можна було побачити чи торкнутися. Часто через усе це людям здавалося, ніби Бог настільки високий у Своїй величі, що вони не можуть до Нього наблизитися. Враження, яке Бог зазвичай справляв на людей, полягало в тому, що Він то з'являвся, то зникав із відчуттів, якими вони могли Його сприймати, і людям навіть здавалося, ніби кожна Його думка й ідея настільки таємничі та невловні, що до них неможливо дотягнутися, не кажучи вже про те, щоб навіть спробувати зрозуміти й оцінити їх. Для людей усе в Бозі було дуже далеке – таке далеке, що люди не могли його ні роздивитися, ні торкнутися. Здавалося, ніби Він високо в небі, і Його взагалі не існує. Тому для людей розуміння Божого серця, мислення та хоч якихось Його думок було недоступне й навіть недосяжне. Хоча в період Закону Бог виконував певну конкретну роботу, і Він також виголошував певні конкретні слова та виявляв певні конкретні характери, щоб люди могли оцінити та сприйняти певні реальні знання про Нього, але зрештою ці прояви того, Хто є Бог і чим володіє, походили з нематеріального світу, і те, що люди розуміли, те, що вони знали, усе одно стосувалося божественного аспекту того, Хто Він є і чим володіє. Із цього прояву того, Хто Він є і чим володіє, людство не могло отримати конкретного поняття про Бога, і людське уявлення про Бога так і застрягло в рамках «духовного тіла, до якого важко наблизитися, яке то з'являється, то зникає з відчуттів». Оскільки Бог не являвся людям у конкретному об'єкті чи образі, що належав би до матеріального світу, вони так і не могли дати Йому визначення людською мовою. У своїх серцях і думках люди завжди хотіли власною мовою встановити для Бога стандарт, зробити Його відчутним і олюднити: якого Він зросту, якого розміру, як Він виглядає, що

саме Йому подобається та яка в Нього особистість. Власне, Бог у Своєму серці знав, що люди так думали. Він дуже добре розумів людські потреби, і, звісно, Він також знав, що мав зробити, тож у період Благодаті Він виконував Свою роботу в інший спосіб. Цей новий спосіб був і божественний, і олюднений. Протягом часу, коли працював Господь Ісус, люди бачили, що в Бога було багато людських проявів. Наприклад, Він міг танцювати, бути гостем на весіллях, спілкуватися з людьми, говорити з ними й дискутувати на різні теми. До того ж Господь Ісус також виконав багато роботи, яка представляла Його божественну сутність, і, звісно, уся ця робота була проявом і одкровенням Божого характеру. У цей час, коли божественна сутність Бога реалізувалась у звичайній плоті так, що люди могли бачити й торкатися Його, їм більше не здавалося, ніби Він то з'являється, то зникає з відчуттів або що люди не можуть до Нього наблизитися. Навпаки, вони могли спробувати усвідомити Божу волю чи зрозуміти Його божественну сутність через кожний рух, через слова та роботу Сина Людського. Утілений Син Людський виявляв божественну природу Бога через Свою людську сутність і доносив до людства Божу волю. І, виявляючи Божу волю й характер, Він також відкривав людям Бога, який живе в духовному світі та якого не можна ні побачити, ні торкнутися. Тим, що побачили люди, був Сам Бог у матеріальному вигляді, з плоті й крові. Так утілений Син Людський конкретизував і олюднив такі речі, як ідентичність Самого Бога, Божий статус, образ, характер і те, Хто Він є і чим володіє. Незважаючи на те, що зовнішній вигляд Сина Людського мав деякі обмеження щодо образу Божого, Його сутність і те, хто Він є і чим володіє, були цілком здатні представляти ідентичність і статус Самого Бога – просто у формі виявлення були деякі відмінності. Ми не можемо заперечувати, що Син Людський представляв ідентичність і статус Самого Бога як у формі Його людської сутності, так і в Його божественності. Однак протягом цього часу Бог працював через плоть, говорив із точки зору плоті та стояв перед людством з ідентичністю й статусом Сина Людського, і це дало людям можливість зіткнутися з істинними словами та роботою Бога серед людства й пережити їх. Це також дало людям змогу осягнути Його божественність і Його велич серед смиренності, а також здобути попереднє розуміння й визначення справжності та реальності Бога. Навіть хоча робота, яку виконав Господь Ісус, Його способи роботи та точка зору, з якої Він говорив, відрізнялися від реальної Божої іпостасі в духовному світі, усе в Ньому дійсно представляло Самого Бога, якого людство ніколи раніше не бачило, – цього не можна заперечити! Тобто в якому б образі Бог не являвся, з якої б точки зору не говорив, у якому б образі не поставав перед людством, Бог не представляє нікого іншого, крім Себе Самого. Він не може представляти ні якусь одну людину, ні когось із розбещеного людства. Бог є Сам Бог, і заперечити це неможливо.

Далі ми розглянемо притчу, яку розповів Господь Ісус у період Благодаті.

3. Притча про загублену вівцю

Матвія 18:12–14: «Як вам здається: коли має який чоловік сто овець, а одна з них заблудить, то чи він не покине дев'ятдесятьох і дев'ятьох у горах, і не піде шукати заблудлої? І коли пощастить відшукати її, поправді кажу вам, що радіє за неї він більше, аніж за дев'ятдесятьох і дев'ятьох незаблудлих. Так волі нема Отця вашого, що на небі, щоб загинув один із цих малих».

Цей уривок – притча. Яке почуття він викликає в людей? Використаний тут спосіб висловлювання – притча – є фігурою людського мовлення та як такий належить до сфери людського знання. Якби Бог сказав щось подібне в період Закону, людям здалося б, що такі слова не зовсім відповідають тому, ким є Бог, але коли Син Людський виголосив ці слова в період Благодаті, люди сприйняли їх як заспокійливі, теплі та близькі. Коли Бог став плоттю, коли Він явився в образі людини, Він висловив голос Свого серця за допомогою дуже доречної притчі, яка походила від Його власної людської сутності. Цей голос представляв власний голос Бога та роботу, яку Він хотів виконати в той період. Він також відображав ставлення Бога до людей у період Благодаті. Якщо дивитися з точки зору ставлення Бога до людей, то Він порівнював кожну людину з вівцею. Якби якась вівця загубилася, то Він зробив би все можливе, щоб її знайти. Це відображало принцип Божої роботи в той час серед людства, коли Він був у плоті. За допомогою цієї притчі Бог описав Свою рішучість і ставлення до тієї роботи. У цьому полягала перевага того, що Бог став плоттю: Він зміг розмовляти з людьми та висловлювати Свою волю, користуючись знаннями людства й людською мовою. Він пояснював або «перекладав» Свою глибоку, божественну мову, яку людям було важко зрозуміти, людською мовою, по-людськи. Це допомагало людям зрозуміти Його волю та дізнатися, що Він хоче зробити. Він також зміг вести розмови з людьми з людської точки зору, людською мовою, і спілкуватися з людьми так, щоб вони Його розуміли. Він навіть зміг говорити та працювати, використовуючи людську мову й знання, щоб люди зуміли відчути Божу доброту та близькість, щоб вони спромоглися побачити Його серце. Що ви в цьому бачите? Чи є в Божих словах і діях якісь заборони? З людської точки зору, Бог ніяк не міг би використовувати людські знання, мову чи способи мовлення, щоб говорити про те, що Сам Бог хотів сказати, і роботу, яку Він хотів виконати, або щоб висловлювати Свою власну волю. Але така думка хибна. Бог використовував такі притчі, щоб люди відчули реальність і щирість Бога, побачили Його ставлення до людей у той період часу. Ця притча пробудила від сну людей, які довгий час жили за законом, а також поколіннями надихала людей, які жили в період Благодаті. Прочитавши уривок із цією притчею, люди пізнають щирість Бога в спасінні людства й усвідомлюють вагу та значення, які надаються людству в Божому серці.

Розгляньмо останнє речення цього уривка: «Так волі нема Отця вашого, що на

небі, щоб загинув один із цих малих». Це були власні слова Господа Ісуса чи слова Отця Небесного? На перший погляд здається, що це говорить Господь Ісус, але Його воля відображає волю Самого Бога, і ось чому Він сказав: «Так волі нема Отця вашого, що на небі, щоб загинув один із цих малих». У той час люди визнавали Богом лише Отця Небесного та вважали, що ця людина, яку вони бачили перед своїми очима, просто послана Ним і не могла представляти Отця Небесного. Ось чому наприкінці притчі Господь Ісус змушений був додати це речення, щоб люди дійсно відчули Божу волю щодо людства та справжність і достовірність того, що Він сказав. Навіть якщо сказати це речення було просто, воно було промовлене з піклуванням і любов'ю та розкрило смиренність і прихованість Господа Ісуса. Незалежно від того, став Бог плоттю чи працював у духовному світі, Він найкраще знав людське серце, найкраще розумів, що потрібно людям, знав, що їх хвилює, що їх бентежить, і саме тому Він додав це речення. Це речення висвітлювало проблему, приховану в людстві: люди скептично ставилися до того, що промовляв Син Людський. Тобто коли Господь Ісус говорив, Йому довелося додати: «Так волі нема Отця вашого, що на небі, щоб загинув один із цих малих», – і лише за такої посилки Його слова змогли принести плоди, змусити людей повірити в їх достовірність і збільшити довіру до них. Це свідчить про те, що коли Бог став звичайним Сином Людським, між Богом і людством були дуже непрості стосунки, а становище Сина Людського було дуже незручним. Це також показує, наскільки незначним був статус Господа Ісуса серед людей у той час. Коли Він це говорив, насправді це було для того, щоб сказати людям: мовляв, можете бути впевнені – ці слова не відображають того, що є в Моєму власному серці, вони – воля Бога, Який є у ваших серцях. Хіба для людства це не було іронічно? Незважаючи на те, що Бог, працюючи в плоті, мав багато переваг, яких у Нього не було в Його особі, Йому доводилося протистояти сумнівам і неприйняттю людей, а також їхньому зацікавленню й тупості. Можна сказати, що процес роботи Сина Людського був процесом переживання того, як людство відкидало Його та суперничало з Ним. Ба більше, це був процес роботи над тим, щоб постійно завойовувати довіру людства та підкорювати людство за допомогою того, Хто Він є і чим володіє, і Його власної сутності. Це була не стільки війна втіленого Бога проти сатани на полі битви; радше справа була в тому, що Бог став звичайною людиною та почав боротьбу з тими, хто за Ним слідує, і в цій боротьбі Син Людський завершив Свою роботу зі Своєю смиренністю, тим, Хто Він є і чим володіє, і Своєю любов'ю та мудрістю. Він набув людей, яких хотів, завоював ідентичність і статус, на які заслуговував, і «повернувся» на Свій престол.

А тепер розгляньмо такі два уривки зі Святого Письма.

4. Прощення сімдесят разів по сім

Матвія 18:21–22: «Петро приступив тоді та запитався Його: Господи, скільки разів брат

мій може згрішити проти мене, а я маю прощати йому? Чи до семи раз? Ісус промовляє до нього: Не кажу тобі до семи раз, але аж до семидесяти раз по семи!».

5. Господня любов

Матвія 22:37–39: «Він же промовив йому: Люби Господа Бога свого всім серцем своїм, і всією душею своєю, і всією своєю думкою. Це найбільша й найперша заповідь. А друга однакова з нею: Люби свого ближнього, як самого себе».

В одному із цих двох уривків говориться про прощення, а в іншому – про любов. Ці дві теми дуже добре висвітлюють роботу, яку Господь Ісус хотів виконати в період Благодаті.

Ставши плоттю, Бог привів із Собою стадію Своєї роботи, яка полягала в конкретних робочих завданнях і характері, який Він хотів виявити в тому періоді. У той проміжок часу все, що робив Син Людський, оберталося навколо роботи, яку Бог хотів виконати в той період. Він збирався зробити не більше й не менше того. Абсолютно все, що Він говорив, і кожен вид роботи, яку Він виконував, стосувалися цього періоду. Незалежно від того, чи Він це висловлював по-людськи, людською мовою, чи божественною мовою, незалежно від того, у який спосіб чи з якої точки зору Він це робив, Його метою було допомогти людям зрозуміти, що Він хоче зробити, яка Його воля та які Його вимоги до людей. Він міг використовувати різні засоби та різні точки зору, щоб допомогти людям усвідомити й пізнати Його волю, а також зрозуміти Його роботу спасіння людства. Тож ми бачимо, що в період Благодаті Господь Ісус більшу частину часу використовував людську мову, щоб висловити те, що Він хотів донести до людства. Ба більше, ми бачимо Його з боку звичайного провідника, який розмовляє з людьми, забезпечує їхні потреби та допомагає їм із тим, про що вони просять. Такий спосіб роботи був небачений у період Закону, що передував періоду Благодаті. Бог став ближчим і милосерднішим до людства, а також отримав більше змоги досягати практичних результатів як за формою, так і за способом. Метафора про те, щоб прощати людей сімдесят разів по сім, дуже добре прояснює це положення. Мета, яка досягається за допомогою числа в цій метафорі, полягає в тому, щоб дати людям зрозуміти намір Господа Ісуса в той час, коли Він це говорив. Його намір полягав у тому, щоб люди прощали інших не раз, не два та навіть не сім разів, а сімдесят разів по сім. Яка ідея стоїть за образом «сімдесяти разів по сім»? Вона полягає в тому, щоб змусити людей зробити прощення власним обов'язком, чимось таким, чого вони повинні навчитися, і «шляхом», яким вони повинні слідувати. Навіть якщо це була просто метафора, вона слугувала висвітленню важливого моменту. Вона допомогла людям глибоко оцінити те, що Він мав на увазі, і знайти правильні шляхи, принципи та стандарти практики. Ця метафора допомогла людям отримати чітке розуміння й дала їм правильне уявлення про те, що потрібно вчитися

прощенню та прощати скільки завгодно разів, не висуваючи жодних умов, а ставлячись до інших із терпимістю та розумінням. Коли Господь Ісус це говорив, що було в Його серці? Чи справді Він мав на думці конкретне число «сімдесят разів по сім»? Ні, не мав. Чи визначено десь конкретну кількість того, скільки разів Бог прощатиме людину? Є багато людей, яким дуже цікаве згадане тут «число разів», які справді хочуть зрозуміти походження та значення цього числа. Вони хочуть зрозуміти, чому з уст Господа Ісуса прозвучало саме це число; вони вірять, що в цього числа є глибший прихований зміст. Але насправді це Бог просто скористався фігурою людського мовлення. Будь-який прихований зміст або значення повинні розглядатися разом із вимогами Господа Ісуса до людства. Коли Бог іще не став плоттю, люди не розуміли багато з того, що Він казав, бо Його слова виходили з повної божественності. Контекст сказаного Ним і Його точка зору були невидимі та недосяжні для людства; вони були висловлені з духовного світу, який люди бачити не могли. Адже люди, що жили в плоті, не могли проходити крізь духовний світ. Але після того, як Бог став плоттю, Він заговорив до людства з точки зору людської сутності, і Він вийшов із духовного світу й перейшов його межі. Він зміг виявляти Свій божественний характер, волю та ставлення через речі, які люди здатні були уявити й бачили у своєму житті, через речі, з якими люди стикалися, і Він зміг використовувати для цього методи, які люди здатні були прийняти, мову, яку вони здатні були зрозуміти, і знання, яке вони здатні були осягнути, щоб таким чином людство змогло зрозуміти й пізнати Бога, збагнути Його намір і стандарти, відповідності яким Він вимагав, у межах людського розуму та в міру їхньої здатності. Таким був метод і принцип Божої роботи в людстві. Навіть якщо Божі шляхи та принципи Його роботи в плоті переважно були досягнуті через людську природу чи її засобами, це справді дало результати, яких не можна було досягти роботою безпосередньо в божественній сутності. Робота Бога в людській сутності була більш конкретна, автентична та цілеспрямована, Його методи були набагато гнучкішими, і за формою ця робота перевершила виконану в період Закону.

Далі поговорімо про любов до Господа й те, що потрібно любити свого ближнього, як самого себе. Чи це щось таке, що прямо висловлюється в божественній сутності? Точно ні! Усе це Син Людський говорив у людській сутності; лише люди могли б сказати щось на кшталт: «Люби свого ближнього, як самого себе», і «Люби інших так само, як дорожиш власним життям». Така манера спілкування є виключно людською. Бог так ніколи не говорив. Принаймні Бог у Своїй божественній сутності не має висловів такого типу, бо Йому не потрібні постулати на кшталт «люби свого ближнього, як самого себе», щоб регламентувати Свою любов до людства, адже любов Бога до людства є природним виявленням того, Хто Він є і чим володіє. Коли ви чули, щоб Бог говорив щось на кшталт: «Я люблю людство, як Самого Себе»? Ви такого не чули, бо любов – це частина Божої сутності й того, Хто Він є і чим володіє. Любов Бога до людства, Його ставлення й те, як Він

поводиться з людьми, є природним виявленням і проявом Його характеру. Йому не потрібно свідомо робити це в певний спосіб або свідомо слідувати певному методу чи моральному кодексу, щоб досягти любові до ближнього, як до Самого Себе: Він уже має таку сутність. Що ти в цьому бачиш? Коли Бог працював у людській сутності, багато Його методів, слів та істин виявлялися по-людському. Але водночас виявлялися Божий характер, воля й те, Хто Він є і чим володіє, щоб люди пізнали та зрозуміли їх. Те, що вони пізнали та зрозуміли, якраз і було Його сутністю й тим, Хто Він є і чим володіє, що й відображає притаманні Самому Богу ідентичність і статус. Тобто Син Людський у плоті якнайбільше та якнайточніше показав притаманні Самому Богу характер і сутність. Людська сутність Сина Людського не тільки не була перешкодою чи перепоною для спілкування та взаємодії людини з Богом небесним – фактично вона була єдиним каналом і єдиним мостом для встановлення зв'язку людства з Господом творіння. Отже, чи не відчуваєте ви зараз, у цей момент, що між природою та методами роботи, яку виконував Господь Ісус у період Благодаті, і нинішньою стадією роботи є багато схожого? На цій поточній стадії роботи для виявлення Божого характеру теж використовується багато людської мови, а для висловлення волі Самого Бога застосовується багато висловів і методів із повсякденного людського життя та людських знань. Коли Бог стає плоттю, незалежно від того, з людської точки зору Він говорить чи з божественної, великий обсяг Його мови та методів виявлення приходить через людську мову та методи. Тобто коли Бог стає плоттю, для тебе це найкраща можливість побачити Божу всемогутність, Його мудрість і пізнати кожний реальний аспект Бога. Коли Бог став плоттю, поки Він ріс, Він зрозумів, вивчив і засвоїв певний обсяг людських знань, здорового глузду, мови та способів виявлення в людській сутності. Утілений Бог володів цими аспектами, що пішли від людей, яких Він створив. Ці аспекти стали знаряддями Бога в плоті для виявлення Його характеру та Його божественності й, коли Він працював серед людей, дали Йому змогу зробити Свою роботу доречнішою, автентичнішою й достовірнішою з людської точки зору та з використанням людської мови. Завдяки цьому Його робота стала доступнішою та зрозумілішою для людей, що забезпечило бажані Богу результати. Хіба для Бога не практичніше так працювати в плоті? Хіба це не Божа мудрість? Коли Бог став плоттю, коли Божа плоть зуміла взяти на себе ту роботу, яку Він хотів виконати, саме тоді Він став практично виявляти Свій характер і Свою роботу, і саме тоді Він зміг офіційно розпочати Своє служіння як Син Людський. Це означало, що між Богом і людиною більше не буде «розриву поколінь», що Бог незабаром припинить Свою роботу спілкування через посланців і що Сам Бог зможе особисто виявляти в плоті всі слова й роботу, які захоче. Це також означало, що люди, яких Бог спасає, стали ближчими до Нього, що Його робота управління вийшла в нову площину та що все людство ось-ось мало зіткнутися з новою епохою.

Кожен, хто читав Біблію, знає, що після народження Господа Ісуса відбулося багато подій. Найбільшою із цих подій було полювання, яке на Нього відкрив цар дияволів, удавшись до таких крайнощів, що в місті було вбито всіх дітей віком до двох років. Очевидно, що Бог пішов на великий ризик, ставши плоттю серед людей; очевидна й велика ціна, яку Він заплатив за завершення Свого управління спасінням людства. Очевидні також великі надії, які Бог покладав на Свою роботу в плоті серед людства. Коли Божа плоть змогла взяти на себе роботу серед людей, що Він відчув? Люди мають бути спроможні певною мірою зрозуміти це, чи не так? Щонайменше Бог був щасливий, бо зміг почати виконання Своєї нової роботи серед людства. Коли Господь Ісус був охрещений і офіційно почав роботу з виконання Свого служіння, Боже серце переповнювала радість, адже після стількох років очікування й підготовки Він нарешті зміг убратись у плоть звичайної людини та почати Свою нову роботу у вигляді людини з плоті та крові, яку люди могли побачити й до якої могли доторкнутися. Він нарешті зміг говорити з людьми в особі людини, віч-на-віч і від серця до серця. Бог нарешті зумів зустрітися з людством віч-на-віч за допомогою людських звичаїв і людської мови; Він зміг забезпечувати людство, просвіщати його й допомагати йому, використовуючи людську мову; Він зміг їсти з людьми за одним столом і жити з ними в одному просторі. Він також зміг бачити людей, речі й усе інше так, як це бачать люди, і навіть їхніми власними очима. Для Бога це вже була перша перемога в Його роботі в плоті. Також можна сказати, що це було виконанням великої роботи – і цьому, звісно, Бог був радий найбільше. Відтоді Бог уперше відчув від Своєї роботи серед людства певну розраду. Усі події, що відбулися, були дуже практичними та природними, а втіха, яку відчував Бог, була дуже правдивою. Для людства кожен раз, коли звершується нова стадія Божої роботи, і кожен раз, коли Бог відчуває вдоволення, – це нагода наблизитися до Бога й до спасіння. Для Бога це також початок Його нової роботи, просування вперед у Його плані управління, ба більше – це час, коли Його наміри наближаються до повного здійснення. Для людства поява такої нагоди щаслива й дуже добра; для всіх, хто очікує Божого спасіння, це знаменна та радісна звістка. Коли Бог виконує нову стадію роботи, то Він має новий початок, і коли ця нова робота й новий початок упроваджуються та вводяться серед людства, результат цієї стадії роботи в цей час уже визначений і здійснений, а Бог уже побачив її кінцевий наслідок і плід. Саме в той час ці наслідки приносять Богу вдоволення, і, звісно, саме тоді Його серце радіє. Бог заспокоюється, бо у Своїх очах Він уже побачив і визначив тих людей, яких шукає, і вже здобув цю громаду людей – громаду, яка здатна зробити Його роботу успішною та принести Йому вдоволення. Тож Він відкидає Свої хвилювання та почувається щасливим. Інакше кажучи, коли Божа плоть спроможна взятися до нової роботи серед людей і Він починає без перешкод виконувати ту роботу, яку повинен, і коли Він відчуває, що все зроблено, тоді Йому вже видно кінець. Тому

Він вдоволений, а Його серце щасливе. Як виявляється Боже щастя? Уявляєте, якою може бути відповідь? Чи може Бог заплакати? Чи здатен Бог заплакати? Чи здатен Бог плескати в долоні? Чи здатен Бог танцювати? Чи здатен Бог співати? Якщо так, то що б Він заспівав? Звісно, Бог міг би заспівати гарну, зворушливу пісню – пісню, яка могла б виразити радість і щастя в Його серці. Він міг би заспівати її для людства, для Себе та для всього сущого. Щастя Бога може виявлятись у будь-який спосіб – усе це нормально, тому що в Бога є радощі й печалі, і різні Його почуття можуть виявлятись у різні способи. Це Його право, і нічого нормальнішого та правильнішого й бути не може. Людям не слід думати про це ніяк інакше. Вам не слід намагатися читати Богові мантри, ніби в Нього на голові чарівний обруч,[a] який стиснеться від ваших слів, указуючи Йому, що слід робити, а що не слід, як чинити, а як не чинити, і в такий спосіб обмежувати Його щастя чи інші можливі почуття. У своїх серцях люди вважають, ніби Бог не може радіти, не може проливати сльози, не може ридати – не може виявляти жодних емоцій. Завдяки тому, про що ми спілкувалися ці два рази, Я вірю, що ви більше не дивитиметеся так на Бога, а дозволите Йому певну свободу й розкутість. Це дуже добре. У майбутньому, якщо ви зможете по-справжньому відчувати печаль Бога, коли почуєте, що Він сумує, і по-справжньому відчувати Його радість, коли почуєте, що Він щасливий, то ви принаймні зможете чітко знати й розуміти, що радує Бога, а що засмучує. Коли ти зможеш сумувати, тому що Бог сумує, і радіти, тому що Бог радіє, тоді Він повністю здобуде твоє серце, і між Ним і тобою більше не буде жодної перепони. Ти більше не намагатимешся обмежити Бога людськими фантазіями, уявленнями та знанням. Тоді Бог стане у твоєму серці живим і яскравим. Він стане Богом твого життя й Паном над усім, що тебе стосується. Чи прагнете ви до такого? Чи впевнені ви, що зможете цього досягти?

Далі зачитаймо такі уривки зі Святого Письма.

6. Нагірна проповідь

Блаженства (Матвія 5:3–12)
Сіль і світло (Матвія 5:13–16)
Закон (Матвія 5:17–20)
Гнів (Матвія 5:21–26)
Перелюб (Матвія 5:27–30)
Розлучення (Матвія 5:31–32)
Клятви (Матвія 5:33–37)

---

[a] «Чарівний обруч» – це металевий обруч, який монах Сюаньцзан одягнув на голову Королю мавп Свень Вукону в класичному китайському романі «Подорож на Захід». Варто було Сюаньцзану прочитати мантру, як обруч починав стискатися, завдаючи Свень Вукону різкого болю. Так монах зміг контролювати Короля мавп. Образ мантри для стискання чарівного обруча став метафорою для опису чогось, що зв'язує людину.

Око за око (Матвія 5:38–42)
Любіть ворогів своїх (Матвія 5:43–48)
Як давати милостиню (Матвія 6:1–4)
Молитва (Матвія 6:5–8)

7. Притчі Господа Ісуса

Притча про сіяча (Матвія 13:1–9)
Притча про кукіль (Матвія 13:24–30)
Притча про гірчичне зерно (Матвія 13:31–32)
Притча про закваску (Матвія 13:33)
Пояснення притчі про кукіль (Матвія 13:36–43)
Притча про скарб (Матвія 13:44)
Притча про перлину (Матвія 13:45–46)
Притча про невід (Матвія 13:47–50)

8. Заповіді

Матвія 22:37–39: «Він же промовив йому: Люби Господа Бога свого всім серцем своїм, і всією душею своєю, і всією своєю думкою. Це найбільша й найперша заповідь. А друга однакова з нею: Люби свого ближнього, як самого себе».

Спершу розгляньмо кожну частину Нагірної проповіді. Що зачіпають усі ці різні частини? Можна з упевненістю сказати, що весь зміст цих різних частин більш піднесений, конкретний і наближений до життя людей, ніж норми періоду Закону. Говорячи сучасною мовою, зміст цих частин більше відповідає реальній практиці людей.

Почитаймо про такі конкретні питання: як тобі слід розуміти блаженства, що потрібно знати про закон, як правильно визначати гнів, як розбиратися з перелюбниками, як говорити про розлучення та які правила для нього діють, кому можна й кому не можна розлучатися, а ще про клятви, принцип «око за око», любов до ворогів, давання милостині тощо. Усе це стосується кожного аспекту практики віри людства в Бога та людського слідування за Богом. Деякі із цих практик застосовні й сьогодні, хоча вони поверховіші за те, що зараз вимагається від людей, – це досить елементарні істини, з якими люди стикаються у своїй вірі в Бога. Відколи Господь Ісус почав працювати, Він уже починав виконувати роботу над життєвим характером людей, але ці аспекти Його роботи ґрунтувалися на основі закону. Чи мали правила та способи висловлювання на ці теми щось спільне з істиною? Звісно! Усі попередні норми та принципи, як і ці проповіді в період Благодаті, були пов’язані з характером Бога, з тим, Хто Він є і чим володіє, і, звісно ж, з істиною. Незалежно від того, що висловлював Бог, який спосіб виявлення чи мову Він використовував, усе, що Він висловлює, має свою основу, походження та відправну точку в принципах Його характеру й у тому, Хто Він є і чим володіє. Це абсолютна правда. Тож навіть якщо ці речі, про які Він говорив, зараз здаються

дещо поверховими, усе одно не можна сказати, що вони не є істиною, бо це були речі, вкрай необхідні людям у період Благодаті, щоб виконати Божу волю й досягти змін у своєму життєвому характері. Чи можеш ти сказати, що хоч якась із цих проповідей не відповідає істині? Ні, не можеш! Кожна з них є істиною, бо всі вони були Божими вимогами до людства; усі вони були принципами й рамками, які дав Бог, показуючи, як треба поводитися, і вони відображають Божий характер. Однак, виходячи з рівня тодішнього росту людей у житті, це було єдине, що вони здатні були прийняти й осмислити. Оскільки гріх людства ще не був знятий, це були єдині слова, які Господь Ісус міг промовити, і Він міг лише використовувати прості вчення, які містились у таких рамках, щоб говорити людям того часу, як вони повинні діяти, що повинні робити, на яких принципах і в яких рамках повинні вчиняти, як повинні вірити в Бога та виконувати Його вимоги. Усе це визначалося на основі духовного стану людства на той час. Людям, які жили за законом, було нелегко прийняти ці вчення, тому те, чого навчав Господь Ісус, мало залишатись у цих рамках.

Далі розгляньмо зміст різноманітних притч Господа Ісуса.

Перша – це притча про сіяча. Це дуже цікава притча; посів насіння – звичайна подія в житті людей. Друга – це притча про кукіль. Що таке «кукіль», знає кожен, хто сіяв зерно, і, безумовно, усі дорослі люди. Третя – це притча про гірчичне зерно. Усі ви знаєте, що таке гірчиця, чи не так? Якщо ні, можете подивитись у Біблії. Четверта – це притча про закваску. Власне, більшість людей знає, що закваска використовується для зброджування та що люди послуговуються нею в повсякденному житті. Усі наступні притчі – включно із шостою, про скарб, сьомою, про перлину, і восьмою, про невід, – були взяті з реального життя людей. Яку картину малюють ці притчі? Це картина того, як Бог стає звичайною людиною та живе поруч із людством, використовуючи мову життя, людську мову, щоб спілкуватися з людьми та забезпечувати їх тим, чого вони потребують. Коли Бог став плоттю й довго жив серед людства, переживши та побачивши різні способи життя людей, цей досвід став для Нього навчальним матеріалом, за допомогою якого Він перетворив Свою божественну мову на людську. Звісно, те, що Він бачив і чув у житті, також збагатило людський досвід Сина Людського. Коли Він хотів, щоб люди усвідомили якісь істини, зрозуміли певну Божу волю, Він міг удаватися до притч, подібних до наведених вище, щоб розповісти людям про Божу волю та Його вимоги до людського роду. Усі ці притчі були пов’язані із життям людей; поміж них не було жодної, яка б не мала стосунку до людського життя. Коли Господь Ісус жив із людьми, Він бачив, як хлібороби обробляють свої поля, і Він знав, що таке кукіль і що таке закваска; Він розумів, що люди люблять скарби, тому використовував образи скарбу та перлини як метафори. У житті Він часто бачив, як рибалки закидають неводи; Господь Ісус бачив ці й інші роботи, пов’язані з людським життям, і Він Сам теж пожив таким життям. Як і будь-яка інша звичайна людина, Він мав досвід щоденних людських справ і споживання їжі тричі за день. Він

особисто пожив життям пересічної людини та спостерігав за життями інших. Коли Він спостерігав і особисто переживав усе це, Він думав не про те, як Він міг би жити добре, вільніше та комфортніше. Натомість на своєму досвіді справжнього людського життя Господь Ісус побачив тяготи в житті людей. Він побачив тяготи, убогість і журбу людей, які жили під владою сатани та жили гріховним життям під сатанинським розбещенням. Переживаючи людське життя особисто, Він також відчув на Своєму досвіді, наскільки безпорадними були люди, що жили серед розбещеності, побачив і пережив жалюгідні умови людей, які жили в гріху й утратили будь-який напрям серед тортур, яким їх піддавали сатана та зло. Коли Господь Ісус бачив усе це, як Він це бачив: Своєю божественною сутністю чи людською? Його людська сутність справді існувала та була дійсно жива; Він міг усе це бачити й переживати. Але, звісно, Він також бачив ці речі Своєю сутністю, тобто Своєю божественністю. Тобто Сам Христос, Господь Ісус, який був людиною, бачив це, і все, що Він бачив, змушувало Його відчувати важливість і необхідність роботи, яку Він взяв на себе в той час, коли жив у плоті. І хоча Він Сам знав, що відповідальність, яку Йому потрібно було взяти на себе в плоті, настільки величезна, і знав, наскільки жорстоким буде біль, з яким Він зіткнеться, але коли Він бачив людство безпорадним у гріху, коли Він бачив убогість їхнього життя та їхню немічну боротьбу під законом, Він відчував дедалі більшу скорботу й дедалі більше жадав спасти людство від гріха. З якими б труднощами Він не зіткнувся, якого б болю не зазнав, Він ставав дедалі рішучішим у своєму прагненні відкупити людство, яке жило в гріху. Можна сказати, що під час цього процесу Господь Ісус почав дедалі чіткіше розуміти, яку роботу Йому потрібно виконати й що Йому доручено. Він також дедалі більше прагнув завершити роботу, яку мав узяти на себе: узяти на себе всі гріхи людства та спокутувати їх, щоб люди більше не жили в гріху, а Бог водночас завдяки жертві за гріх зміг би простити гріхи людей, що дало б Йому змогу й далі розвивати Свою роботу спасіння людства. Можна сказати, що в серці Господа Ісуса було бажання віддати Себе за людство, принести Себе в жертву. Він також був готовий стати жертвою за гріх, бути прибитим до хреста, і Він дійсно прагнув завершити цю роботу. Побачивши жалюгідні умови людського життя, Він іще більше захотів виконати Свою місію якнайшвидше, не затримуючись ні на хвилину, ні навіть на секунду. Відчуваючи таку нагальність, Він не думав про те, наскільки великим буде Його власний біль, і не мав жодних побоювань щодо того, скільки принижень Йому доведеться витерпіти. У Його серці було тільки одне переконання: якщо Він принесе Себе в жертву, якщо Він буде прибитий до хреста як жертва за гріх, то Божа воля буде виконана, і Бог зможе розпочати нову роботу. Життя людства та його стан існування в гріху повністю зміняться. Його переконання й те, що Він був сповнений рішучості зробити, були пов’язані зі спасінням людини, і Він мав лише одну мету – виконати Божу волю, щоб Бог міг успішно розпочати наступну стадію Своєї роботи. Ось що тоді було в Господа Ісуса на думці.

Живучи в плоті, втілений Бог мав нормальну людську сутність; у Нього були емоції та раціональність звичайної людини. Він знав, що таке щастя, що таке біль, і коли Він бачив, що людство живе таким життям, Він глибоко відчував, що просто дати людям якісь вчення, забезпечити їх чимось або навчити чогось було б недостатньо, щоб вивести їх із гріха. І якби Він просто зробив так, щоб вони дотримувалися заповідей, це теж не відкупило б їх від гріха: лише коли Він узяв на Себе гріх людства та став подобою гріховної плоті, Він зміг вибороти свободу людства та взамін отримати для нього Боже прощення. Тож після того, як Господь Ісус став свідком життя людей у гріху та пізнав його на власному досвіді, у Його серці проявилося сильне бажання: дати людям звільнитися від їхнього тяжкого життя в гріху. Це бажання дедалі більше змушувало Його відчувати, що Він повинен піти на хрест і взяти на себе гріхи людства якнайраніше та якнайшвидше. Такими були думки Господа Ісуса в той час, після того як Він пожив із людьми та побачив, почув і відчув страждання їхнього життя в гріху. Те, що втілений Бог міг мати таку волю щодо людства, що Він міг показати й виявити такий характер, – хіба таке може бути в пересічній людині? Що побачила б пересічна людина, живучи в такому середовищі? Що б вона думала? Якби пересічна людина зіткнулася з усім цим, чи подивилася б вона на проблеми з піднесеної точки зору? Точно ні! Хоча зовнішній вигляд утіленого Бога точно такий, як у людини, і хоча Він засвоює людські знання та розмовляє людською мовою, а іноді навіть висловлює Свої ідеї людськими ж методами чи манерами мовлення, однак те, як Він бачить людей і бачить сутність речей, зовсім не таке, як розбещені люди бачать людство та сутність речей. Його точка зору та висота, на якій Він стоїть, недосяжні для розбещеної людини. Причина в тому, що Бог є істина, а плоть, у яку Він убраний, також має сутність Бога, і Його думки й те, що виявляється Його людською сутністю, також є істиною. Для розбещених людей те, що Він висловлює в плоті, є забезпеченням істини й життя. Це забезпечення призначено не для якоїсь однієї людини, а для всього людства. У серці будь-якої розбещеної людини є лише ті кілька людей, які з нею пов’язані. Вона дбає й турбується лише про цю жменьку людей. Коли на горизонті назріває лихо, вони в першу чергу думають про власних дітей, подружжя чи батьків. У найкращому випадку хтось більш співчутливий іще згадає якогось родича чи доброго друга, але чи простягаються думки навіть такої співчутливої людини далі того? Ні, ніколи! Адже, зрештою, люди є люди, і вони можуть дивитися на все тільки з висоти й точки зору людини. Однак утілений Бог абсолютно не схожий на розбещену людину. Якою б звичайною, якою б нормальною, якою б скромною не була втілена плоть Бога та навіть із яким би презирством люди на Нього не дивилися, Його думки та Його ставлення до людства – це те, чого не може бути в жодної людини, чого не може наслідувати жодна людина. Він завжди спостерігатиме за людством із точки зору божественності, з висоти Свого становища як Творця. Він завжди бачитиме людство крізь сутність і світогляд Бога.

Він абсолютно не може бачити людство ні з низької висоти пересічної людини, ні з точки зору розбещеної людини. Люди дивляться на людство з людським баченням, і вони використовують як мірило такі речі, як людські знання, людські правила та теорії. Це перебуває в рамках того, що люди можуть бачити своїми очима, і в рамках того, що досяжне для розбещених людей. Коли Бог дивиться на людину, Він дивиться божественним баченням, і мірилом для Нього слугує Його сутність і те, Хто Він є і чим володіє. Ці рамки включають те, що люди бачити не можуть, і саме в цьому втілений Бог і розбещена людина є абсолютно різними. Ця різниця визначається різними сутностями людей і Бога – саме ці різні сутності визначають їхню ідентичність і становище, а також точку зору й висоту, з якої вони бачать речі. Чи бачите ви в Господі Ісусі прояв і виявлення Самого Бога? Можна сказати, що все, що робив і говорив Господь Ісус, було пов'язано з Його служінням і з власною Божою роботою управління, що все це було проявом і виявленням Божої сутності. Хоча Він справді мав людську подобу, Його божественна сутність і виявлення Його божественності незаперечні. Чи була ця людська подоба справді проявом людської сутності? Його людська подоба за самою своєю сутністю була абсолютно іншою, ніж людська подоба розбещених людей. Господь Ісус був утіленим Богом. Якби Він справді був одним зі звичайних розбещених людей, хіба Він міг би бачити життя людства в гріху з божественної точки зору? Категорично ні! У цьому й полягає відмінність Сина Людського від звичайних людей. Усі розбещені люди живуть у гріху, і коли хтось із них бачить гріх, то не відчуває із цього приводу нічого особливого; усі вони однакові, наче свиня, яка живе в багнюці й зовсім не думає, що це неприємно чи брудно, – навпаки, вона добре їсть і міцно спить. А якщо хтось прибере у свинарнику, то свині ще й буде незатишно, і вона недовго залишатиметься чистою. Незабаром вона знову валятиметься в багнюці, і їй буде цілком приємно, бо вона – брудна істота. Люди вважають свиней брудними, але якщо ти прибереш там, де живе свиня, їй не стане краще: тому ніхто й не тримає свиней у себе в хаті. Те, як люди дивляться на свиней, завжди відрізнятиметься від того, як почуваються самі свині, бо люди та свині різного роду. І оскільки втілений Син Людський – іншого роду, ніж розбещені люди, то тільки втілений Бог може стояти на висоті Божій, звідки Він бачить людину й усе суще з божественної точки зору.

А як же страждання, яких зазнає Бог, коли стає плоттю й живе серед людей? Що це за страждання? Чи розуміє хтось їх по-справжньому? Дехто каже, що Бог тяжко страждає, що, хоча Він Сам Бог, люди не розуміють Його сутності, а схильні завжди поводитися з Ним як із людиною, через що Він почувається ображеним і скривдженим: мовляв, із цих причин страждання Бога справді тяжкі. Інші кажуть, що Бог невинний і безгрішний, але страждає так само, як і люди, що Він терпить переслідування, наклепи та приниження нарівні з людьми; вони кажуть, що Він також терпить хибні уявлення та непослух Своїх послідовників, – тож вони кажуть, що страждання Бога справді незмірні. Так от, схоже, що ви не розумієте Бога

по-справжньому. Власне, ті страждання, про які ви говорите, для Бога не вважаються справжніми стражданнями, бо є страждання більші за них. То що ж тоді для Самого Бога справжнє страждання? Що є справжнім стражданням для втіленої Божої плоті? Коли людство не розуміє Бога, для Нього це не вважається стражданням, і коли люди мають про Бога якісь хибні уявлення та не бачать у Ньому Бога, це теж не вважається стражданням. Однак людям часто здається, що Бог, напевно, зазнав великої несправедливості, що в той час, який Бог проводить у плоті, Він не може показати людству Свою особу та дозволити людям побачити Його велич, що Бог смиренно ховається в нікчемній плоті й що це, напевно, є для Нього великою мукою. Люди беруть до серця те в стражданнях Бога, що можуть зрозуміти й побачити, і спрямовують на Бога всіляке співчуття, і часто навіть трохи прославляють Його страждання. У реальності є різниця; існує розрив між тим, що люди розуміють у стражданнях Бога, і тим, що Він відчуває насправді. Правду кажу вам: для Бога, чи Він Дух Божий, чи втілена Божа плоть, описані вище страждання не є істинними стражданнями. То від чого ж насправді страждає Бог? Поговорімо про страждання Бога тільки з точки зору втіленого Бога.

Коли Бог стає плоттю, перетворюючись на пересічну, нормальну людину, живучи серед людства пліч-о-пліч із людьми, хіба Він може не бачити й не відчувати людські методи, закони, філософію життя? Які почуття в Нього викликають ці методи та закони життя? Чи відчуває Він у серці огиду? Чому б Він відчував огиду? Якими є людські методи та закони життя? На яких принципах вони ґрунтуються? На чому вони засновані? Методи, закони й таке інше, що стосується способу життя людства, – усе це створено на основі сатанинської логіки, знань і філософії. Люди, які живуть за такими законами, не мають ні людяності, ні правди – усі вони нехтують правдою та ворожі до Бога. Якщо ми подивимося на сутність Бога, то побачимо, що Його сутність прямо протилежна логіці, знанням і філософії сатани. Його сутність сповнена праведності, істини, святості та інших реалій усього позитивного. Як почувається Бог, що має цю сутність і живе серед такого людства? Що Він відчуває у Своєму серці? Хіба воно не повне болю? Його серце болить – болить так, що жодна людина не може ні зрозуміти цього, ні відчути. А причина полягає в тому, що все, із чим Він стикається й зустрічається, що Він чує, бачить і переживає, – це все розбещеність і зло людства, його бунт проти істини й опір їй. Усе, що походить від людей, є джерелом Його страждань. Тобто оскільки Його сутність не така, як у розбещених людей, то людська розбещеність стає джерелом Його найтяжчих страждань. Коли Бог стає плоттю, чи може Він знайти когось, хто мав би з Ним спільну мову? Такої людини не знайдеться серед усього людства. Не можна відшукати нікого, хто міг би спілкуватися з Богом або вести з Ним таку розмову, – як ти думаєш, що Бог відчуває із цього приводу? Усе те, що люди обговорюють і люблять, чого шукають і до чого прагнуть, пов’язане з гріхом і злими нахилами. Коли Бог стикається з усім цим, хіба це не відчувається як ніж у Його

серці? Стикаючись із усім цим, хіба Він може мати в серці радість? Хіба Він може знайти розраду? Ті, хто живе з Ним, – люди, сповнені бунтарства та зла, то як же Його серце може не страждати? Наскільки насправді велике це страждання й кому до нього є діло? Хто звертає на нього увагу? І хто здатен його оцінити? Люди неспроможні зрозуміти Боже серце. Його страждання – це те, що люди особливо не здатні оцінити, а людська холодність і заціпеніння ще більше поглиблюють Божі страждання.

Є люди, що часто співчувають бідам Христа, бо в Біблії є вірш, який говорить: «Мають нори лисиці, а гнізда… пташки, Син же Людський не має де й голови прихилити…». Коли люди це чують, то беруть ці слова близько до серця та вірять, що це найтяжчі страждання, які терпить Бог, і найтяжчі страждання, які терпить Христос. Але якщо подивитися на це з точки зору фактів, хіба це так? Ні; Бог не вважає ці труднощі за страждання. Він ніколи не здіймав голосу проти несправедливості через труднощі Своєї плоті, і Він ніколи не вимагав Собі від людей відплати чи винагороди. Проте коли Він дивиться на все, що пов'язане з людством, розбещеним життям і злом розбещених людей, коли Він бачить, що людство перебуває в лапах сатани, ув'язнене сатаною та не може вирватися, що люди, які живуть у гріху, не знають, що таке істина, то Він не може терпіти всі ці гріхи. День у день Його огида до людей зростає, але Він змушений усе це терпіти. Таким є тяжке Боже страждання. Бог не може навіть повністю висловити голос Свого серця та Свої емоції серед Своїх послідовників, і ніхто з Його послідовників не може по-справжньому зрозуміти Його страждання. Ніхто навіть не намагається зрозуміти чи втішити Його серце, яке день у день, рік у рік, знов і знов терпить ці страждання. Що ви в усьому цьому бачите? Бог нічого не вимагає від людей взамін за те, що Він дав, але в силу Своєї сутності Він категорично не може терпіти людське зло, розбещеність і гріх, а натомість відчуває до людей граничну огиду й ненависть, через що Боже серце та Його плоть терплять безкінечні страждання. Чи ви це бачили? Найімовірніше, ніхто з вас не міг цього побачити, бо ніхто з вас не може по-справжньому зрозуміти Бога. Із часом ви маєте поступово відчути це на собі.

А тепер розгляньмо такі уривки зі Святого Письма.

9. Ісус творить чудеса

9.1. Ісус нагодовує п'ять тисяч

Івана 6:8–13: «Говорить до Нього Андрій, один з учнів Його, брат Симона Петра: Є тут хлопчина один, що має п'ять ячних хлібів та дві рибі, але що то на безліч таку! А Ісус відказав: Скажіть людям сідати! А була на тім місці велика трава. І засіло чоловіка числом із п'ять тисяч. А Ісус узяв хліби, і, подяку вчинивши, роздав тим, хто сидів. Так само і з риб, скільки хотіли вони. І, як наїлись вони, Він говорить до учнів Своїх: Позбирайте куски позосталі, щоб ніщо не загинуло. І зібрали вони. І дванадцять повних кошів наклали кусків, що лишились їдцям із п'яти ячних хлібів».

9.2. Воскресіння Лазаря прославляє Бога

Івана 11:43–44: «І, промовивши це, Він скричав гучним голосом: Лазарю, вийди сюди! І вийшов померлий, по руках і ногах обв'язаний пасами, а обличчя у нього було перев'язане хусткою… Ісус каже до них: Розв'яжіть його та й пустіть, щоб ходив…».

Серед чудес, сотворених Господом Ісусом, ми вибрали тільки ці два, тому що їх достатньо для ілюстрації того, про що Я зараз хочу поговорити. Ці два чуда справді дивовижні та яскраво представляють чудеса, які Господь Ісус творив у період Благодаті.

Спочатку розгляньмо перший уривок – «Ісус нагодовує п'ять тисяч».

Що за смисл стоїть за «п'ятьма хлібами та двома рибинами»? Скільки людей зазвичай можна було б нагодувати п'ятьма хлібинами та двома рибинами? Якщо міряти за апетитом пересічної людини, то цього вистачило б лише на двох. Це і є смисл образу «п'ятьох хлібів і двох рибин» у його найпростішому розумінні. Однак що цей уривок каже про те, скільки людей наїлися п'ятьма хлібами та двома рибинами? У Святому Письмі записано таке: «А була на тім місці велика трава. І засіло чоловіка числом із п'ять тисяч». Якщо порівнювати з п'ятьма хлібами та двома рибинами, п'ять тисяч – це багато? Про що свідчить те, що це число таке велике? З людської точки зору, розділити п'ять хлібів і дві рибини між п'ятьма тисячами людей було б неможливо, тому що людей непропорційно більше, ніж їжі. Навіть якби кожна людина з тих п'яти тисяч укусила тільки малесенький шматочок, цієї їжі все одно б не вистачило на всіх. Але тут Господь Ісус сотворив чудо: Він не тільки подбав про те, щоб п'ять тисяч людей змогли наїстися досита, але після цього ще й залишилася зайва їжа. У Святому Письмі сказано: «І, як наїлись вони, Він говорить до учнів Своїх: Позбирайте куски позосталі, щоб ніщо не загинуло. І зібрали вони. І дванадцять повних кошів наклали кусків, що лишились їдцям із п'яти ячних хлібів». Це чудо дало людям змогу побачити особу та статус Господа Ісуса, побачити, що для Бога немає нічого неможливого, і так вони узріли істину Божої всемогутності. П'яти хлібів і двох рибин вистачило, щоб нагодувати п'ять тисяч, але якби не було ні їх, ні якоїсь іншої їжі, чи зміг би Бог нагодувати п'ять тисяч людей? Безперечно, зміг би! Це було чудо, тому звісно, що людям воно видалося незбагненним, неймовірним і таємничим, але для Бога зробити таке – це дрібниця. Якщо для Бога це було чимось звичайним, то чому зараз вирізняти це для тлумачення? Тому що за цим чудом стоїть воля Господа Ісуса, яку людство ніколи раніше не розуміло.

Спершу спробуймо зрозуміти, що за людьми були ті п'ять тисяч. Чи були вони послідовниками Господа Ісуса? Зі Святого Письма ми знаємо, що вони не були Його послідовниками. Чи знали вони, ким був Господь Ісус? Точно ні! Принаймні вони не знали, що перед ними стоїть Христос, або, можливо, дехто знав лише, як Його звуть, і знав чи чув щось про Його діяння. Вони просто зацікавилися Господом Ісусом, коли почули розповіді про Нього, але точно не можна сказати, що вони

слідували за Ним і тим більше розуміли Його. Коли Господь Ісус побачив ці п'ять тисяч людей, вони були голодні та могли думати лише про те, щоб набити шлунок, тож у цьому контексті Господь Ісус виконав їхнє бажання. Коли Він виконав їхнє бажання, що було в Нього на серці? Як Він ставився до цих людей, які хотіли тільки наїстися досита? У той час думки Господа Ісуса та Його ставлення були пов'язані з характером і сутністю Бога. Дивлячись на ці п'ять тисяч людей із порожніми шлунками, які хотіли тільки ситно поїсти, дивлячись на цих людей, сповнених цікавості й надії на Нього, Господь Ісус думав лише про те, щоб використати це чудо, аби дарувати їм благодать. Однак Він не плекав надії, що вони стануть Його послідовниками, бо знав, що вони просто хочуть повеселитися разом з усіма та наїстися досита, тому Він якнайкраще скористався тим, що мав, і п'ятьма хлібинами та двома рибинами нагодував п'ять тисяч людей. Він відкрив очі цим людям, яким подобалося бачити захопливі речі, які хотіли узріти чудеса, і вони на власні очі побачили те, що міг зробити втілений Бог. Хоча Господь Ісус скористався чимось матеріальним, щоб задовольнити їхню цікавість, у серці Він уже знав, що ці п'ять тисяч людей просто хочуть добре поїсти, тому Він не проповідував їм, та й узагалі нічого не говорив: Він просто дозволив їм побачити це чудо так, як воно відбулося. Він категорично не міг поводитись із цими людьми так само, як поводився зі Своїми учнями, які справді йшли за Ним, але в Божому серці Він править усіма створіннями, і Він бажав дозволити всім створінням, яких бачив, тішитися Божою благодаттю, коли це було потрібно. Навіть якщо ці люди не знали, хто Він, не розуміли Його, не мали якогось особливого уявлення про Нього чи вдячності до Нього навіть після того, як з'їли хліб і рибу, Бог на це не зважав: Він дав цим людям чудову нагоду потішитися Божою благодаттю. Дехто каже, що Бог принциповий у тому, що Він робить, що Він не опікується невіруючими, не захищає їх і, зокрема, не дозволяє їм тішитися Своєю благодаттю. Чи це справді так? У Божих очах, доки вони є живими створіннями, яких Він Сам створив, Він управлятиме ними, піклуватиметься про них і по-різному поводитиметься з ними, плануватиме для них і правитиме ними. Такими є думки Бога про все суще та ставлення до нього.

Хоча п'ять тисяч людей, які з'їли хліб і рибу, не збиралися слідувати за Господом Ісусом, Він не ставив до них жодних суворих вимог; коли вони наїлися, знаєте, що зробив Господь Ісус? Він прочитав їм хоч якусь проповідь? Куди Він пішов після того, як сотворив це? У Святому Письмі не сказано, ніби Господь Ісус щось їм говорив, а сказано лише те, що Він тихо пішов, сотворивши Своє чудо. То чи ставив Він до цих людей якісь вимоги? Чи була там ненависть? Ні, нічого такого не було. Він просто більше не хотів звертати уваги на цих людей, які не могли слідувати за Ним, і в той час Його серце боліло. Він бачив порочність людства та відчував, що людство Його відкидає, тож коли Він бачив цих людей і був з ними, Його засмучувала людська дурість і невігластво, Його серце боліло, і все, чого Він

хотів, – це якнайшвидше покинути цих людей. У Своєму серці Господь не ставив до них жодних вимог, Він не бажав звертати на них уваги, ба більше – Він не бажав витрачати на них сили. Він знав, що вони не зможуть за Ним слідувати, але, незважаючи на все це, Його ставлення до них усе одно було цілком однозначним. Він просто хотів повестися з ними по-доброму, обдарувати їх благодаттю, і це дійсно було ставлення Бога до кожного творіння під Його владою: Він поводився з кожним створінням по-доброму, забезпечував і плекав його. Саме тому, що Господь Ісус був утіленим Богом, Він цілком природно виявив сутність Самого Бога та повівся із цими людьми по-доброму. Він поставився до них із прихильністю та терпимістю в серці, і з таким ставленням у серці Він виявив до них доброту. Як би ці люди не сприймали Господа Ісуса та яким би не був результат, Він поводився з кожним створінням відповідно до Свого становища Господа всього творіння. Усе без винятку, що Він виявляв, було Божим характером і тим, Хто Він є і чим володіє. Господь Ісус тихо зробив це й потім тихо пішов – який це аспект Божого характеру? Чи можна сказати, що це Божа любляча доброта? Чи можна сказати, що це Божа самовідданість? Чи здатна на таке звичайна людина? Точно ні! По суті, хто були ті п’ять тисяч людей, яких Господь Ісус нагодував п’ятьма хлібами та двома рибинами? Чи можна сказати, що це були люди, сумісні з Ним? Чи можна сказати, що всі вони були ворожі до Бога? Можна з упевненістю сказати, що вони категорично не були сумісні з Господом, а їхня сутність була категорично ворожою Богу. Але як Бог із ними повівся? Він скористався методом розрядки ворожості людей до Бога – цей метод називається «доброта». Тобто хоча Господь Ісус бачив у цих людях грішників, в очах Бога вони все ж таки були Його творінням, тому Він усе одно повівся із цими грішниками по-доброму. Такою є Божа терпимість, і ця терпимість визначається власною особою і сутністю Бога. Отже, це те, на що не здатна жодна людина, створена Богом: тільки Бог може так робити.

Коли ти зможеш по-справжньому оцінити Божі думки та ставлення до людства, коли ти зможеш по-справжньому зрозуміти Божі емоції та турботу про кожну створену істоту, ти зможеш зрозуміти ту відданість і любов, яка приділяється кожному з людей, створених Творцем. Коли це станеться, ти опишеш Божу любов двома словами. Що це за два слова? Хтось каже «самовіддана», а хтось – «доброчинна». Із цих двох слів «доброчинна» найменше підходить для опису Божої любові. Цим словом зазвичай описують великодушних або широко мислячих людей. Я гидую цим словом, бо воно говорить про роздачу благодійної допомоги навмання, без розбору, без огляду на принципи. Це надмірно сентиментальна схильність, властива нерозумним і непевним людям. Коли це слово використовується для опису Божої любові, неминуче виникає богохульний підтекст. У мене є два слова, які влучніше описують Божу любов. Що це за слова? Перше – «безмірна». Хіба це слово не викликає сильних асоціацій? Друге – «безмежна». За цими словами, якими Я описую Божу любов, стоїть реальне значення. У буквальному

розумінні слово «безмірний» описує об'єм або місткість речі, але якою б великою ця річ не була, люди можуть торкнутися її та побачити. Це можливо, бо вона існує: це не абстрактний об'єкт, а щось таке, що може формувати в людей уявлення у відносно точний і практичний спосіб. На неї можна дивитися хоч із двовимірної перспективи, хоч із тривимірної, але уявляти її існування не потрібно, тому що це річ, яка справді реально існує. Хоча використання слова «безмірна» для опису Божої любові може видатися спробою кількісно виміряти Його любов, воно також дає відчуття того, що Його любов не піддається кількісній оцінці. Я кажу, що Божу любов можна виміряти, тому що Його любов не пуста й не вигадка з легенд. Натомість це щось спільне для всього під владою Бога, щось, чим тішаться всі творіння – різною мірою та з різних точок зору. Хоча люди не можуть ні побачити її, ні торкнутися, ця любов приносить поживу й життя всьому сущому, потроху проявляючись у житті, і вони беруть її до уваги та свідчать про Божу любов, якою тішаться в кожну мить життя. Я кажу, що Божу любов не можна виміряти кількісно, бо таємниця того, як Бог забезпечує і живить усе суще, є чимось, що людям важко збагнути, так само як і Божі думки про все суще, а особливо про людство. Тобто ніхто не знає крові та сліз, які Творець пролив заради людства. Ніхто не може осягнути, ніхто не може зрозуміти ні глибину, ні вагу любові Творця до людства, яке Він створив Своїми власними руками. Я описую Божу любов як безмірну, щоб допомогти людям оцінити та зрозуміти її широту й істинність її існування. Також Я роблю це, щоб люди могли глибше осягнути фактичне значення слова «Творець» і глибше усвідомити істинне значення найменування «творіння». Що зазвичай описують словом «безмежна»? Загалом цим словом називають океан або всесвіт, наприклад «безмежний усесвіт», «безмежний океан». Простір і тиха глибина всесвіту не підвладні людському розумінню; це те, що полонить уяву людей і викликає в них велике захоплення. Його таємничість і глибина видні оку, але недосяжні. Згадуючи про океан, ти думаєш про його широчінь: він здається безмежним, і ти відчуваєш його таємничість і величезну здатність вміщати всілякі речі. Ось чому Я описав Божу любов словом «безмежна»: щоб допомогти людям відчути, наскільки вона дорогоцінна, відчути глибинну красу Його любові й те, що сила Божої любові невичерпна й усеосяжна. Я використав це слово, щоб допомогти людям відчути святість Його любові, а також гідність і непорушність Бога, які виявляються через Його любов. Отже, як ви думаєте: чи підходить слово «безмежна» для опису Божої любові? Чи може Божа любов дорівнятися до цих двох слів – «безмірна» та «безмежна»? Безперечно! У людській мові лише ці два слова більш-менш влучні та відносно точно описують Божу любов. Чи ви так не думаєте? Якби Я сказав вам описати Божу любов, чи вжили б ви ці два слова? Найімовірніше, ні, бо ваше розуміння та цінування Божої любові обмежене рамками двовимірної перспективи й не піднялося на висоту тривимірного простору. Тож якби Я сказав вам описати Божу любов, ви відчули б, що вам бракує слів, а

може, вам навіть відібрало б мову. Можливо, вам важко зрозуміти ці два слова, про які Я сьогодні говорив, а можливо, ви просто не згодні. Це свідчить лише про те, що ваше цінування та розуміння Божої любові поверхові й обмежені вузькими рамками. Я вже казав, що Бог самовідданий; ви пам'ятаєте це слово – «самовідданий». Невже Божу любов можна описати лише як «самовіддану»? Хіба це не завузькі рамки? Вам слід більше подумати над цим питанням, щоб ви могли щось із цього здобути.

Вище було розглянуто, що ми побачили про характер Бога та Його сутність із першого чуда. Хоча це така історія, яку люди читають уже кілька тисяч років, вона має простий сюжет і показує людям просте явище, однак у цьому простому сюжеті ми можемо побачити щось цінніше, а саме Божий характер і те, Хто Він є і чим володіє. Усе те, Хто Він є і чим володіє, представляє Самого Бога та є проявом Його власних думок. Коли Бог висловлює Свої думки, це виявлення голосу Його серця. Він сподівається, що знайдуться люди, які зможуть зрозуміти Його, пізнати Його й осягнути Його волю, почути голос Його серця й активно співпрацювати для виконання Його волі. Те, що зробив Господь Ісус, було безмовним виявленням Бога.

А тепер розгляньмо наступний уривок – «Воскресіння Лазаря прославляє Бога».

Які враження у вас залишилися після прочитання цього уривка? Значення цього чуда, яке сотворив Господь Ісус, було набагато більшим, ніж у попереднього, адже немає чуда приголомшливішого, ніж підняти мертву людину з гробу. У ту епоху те, що Господь Ісус таке зробив, було надзвичайно значущим. Оскільки Бог став плоттю, люди могли бачити лише Його зовнішній вигляд, Його практичну сторону та Його незначущий аспект. Навіть якщо деякі люди бачили й розуміли щось із Його характеру чи якісь особливі здібності, якими Він нібито володів, ніхто не знав, звідки прийшов Господь Ісус, ким Він був насправді за Своєю сутністю й на що ще Він насправді був здатний. Усе це було людству невідомо. Тож багато людей хотіло знайти докази, щоб відповісти на ці запитання про Господа Ісуса й дізнатись істину. Чи міг Бог зробити щось, щоб підтвердити Свою власну особу? Для Бога це була дрібниця – завиграшки. Він міг де завгодно й коли завгодно зробити щось таке, щоб підтвердити Свою особу та сутність, але Бог робив справи по-Своєму – з планом і поетапно. Він не робив нічого без розбору, а натомість шукав слушний час і слушну нагоду, щоб зробити щось таке, що Він дозволив би людині побачити, щось таке, що справді було просякнуте змістом. Так Він підтверджував Свою владу й особу. Отже, чи могло воскресіння Лазаря підтвердити особу Господа Ісуса? Розгляньмо такий уривок зі Святого Письма: «І, промовивши це, Він скричав гучним голосом: Лазарю, вийди сюди! І вийшов померлий…». Коли Господь Ісус це зробив, Він сказав лише одне: «Лазарю, вийди сюди!». Після цього Лазар вийшов із гробниці – і це сталося завдяки лише кільком словам, сказаним Господом. Під час цього Господь Ісус не ставив жертовника й не робив нічого іншого. Він просто сказав кілька слів. Як це назвати – чудом чи наказом? А може, це було якесь чаклунство?

На перший погляд здається, що це можна було б назвати чудом, і якщо подивитися на це із сучасної точки зору, то, звісно, це все одно можна було б назвати чудом. Однак це, безумовно, не можна вважати такою магією, що начебто може повертати душі померлих до життя, і це абсолютно точно не було ніяким чаклунством. Правильно сказати, що це чудо було звичайнісіньким, крихітним виявом влади Творця. Такою є Божа влада й сила. Бог має владу зробити так, щоб людина померла, щоб її дух покинув тіло й повернувся в підземне царство чи кудись іще, куди йому належить. Час смерті людини й місце, куди вона потрапить після смерті, – це визначає Бог. Він може приймати ці рішення будь-коли та будь-де, і їх не обмежують ні люди, ні якісь події, ні об'єкти, ні простір, ні географічне розташування. Якщо Він хоче це зробити, Він може це зробити, бо Він править усіма речами та живими істотами, і все народжується, живе й гине за Його словом і Його владою. Він може воскресити мерця, і це Він теж може зробити коли завгодно та де завгодно. Це влада, яку має лише Творець.

Коли Господь Ісус робив такі речі, як воскресіння Лазаря з мертвих, Його метою було явити людям і сатані докази та дати людям і сатані зрозуміти: усе, що стосується людства, життя та смерть людства визначаються Богом, і хоча Він став плоттю, Він залишився володарем фізичного світу, який можна побачити, а також духовного світу, який люди бачити не можуть. Це було зроблено, щоб дати людському роду й сатані знати: ніщо в людському роді не підвладне сатані. Це було виявлення й демонстрація Божої влади, а також спосіб, у який Бог посилав усьому сущому повідомлення, що людське життя та смерть – у Божих руках. Воскресіння Лазаря Господом Ісусом було одним зі способів, у які Творець навчає й наставляє людство. Це була конкретна дія, під час якої Він скористався Своєю силою та владою, щоб наставити людство й забезпечити його. Це був спосіб, у який Творець без слів дав людству побачити ту істину, що Йому підвладне все суще. Це був спосіб, у який Він практичними діями показав людству, що немає спасіння, крім як через Нього. Цей безмовний засіб, яким Він наставляв людство, є вічним, незгладимим і приносить у людські серця потрясіння та просвітління, яке ніколи не згасне. Воскресіння Лазаря прославило Бога – це глибоко впливає на всіх Божих послідовників до одного. Воно міцно закріплює в кожній людині, яка глибоко осмислює цю подію, розуміння й бачення того, що тільки Бог може розпоряджатися життям і смертю людства. Хоча в Бога є така влада й хоча через воскресіння Лазаря Він послав повідомлення про Своє володарювання над життям і смертю людства, це не було Його першочерговою роботою. Бог ніколи не робить нічого беззмістовного. Абсолютно все, що Він робить, має велику цінність і є неперевершеною дорогоцінністю в скарбниці з коштовностями. Для Нього «підняти людину з гробу» аж ніяк не було б ні єдиною, ні першочерговою ціллю чи завданням у Його роботі. Бог не робить нічого беззмістовного. Воскресіння Лазаря як одинична подія достатнє для демонстрації Божої влади та підтвердження особи

Господа Ісуса. Ось чому Господь Ісус більше не творив такого чуда повторно. Бог усе робить за Своїми власними принципами. Людською мовою можна було б сказати, що Бог займає Свій розум тільки серйозними питаннями. Тобто коли Бог щось робить, Він не відступає від мети Своєї роботи. Він знає, яку роботу хоче виконати на цій стадії та чого хоче досягти, і Він працює чітко за Своїм планом. Якби розбещена людина була на таке здатна, вона б тільки й думала, як би це виявити, щоб інші знали, яка вона грізна, і схилялися перед нею, щоб вона могла контролювати й поглинати їх. Це зло, що походить від сатани, і саме це й зветься розбещеністю. У Бога немає ні такого характеру, ні такої сутності. Мета Його вчинків – не показати Себе, а дати людству більше одкровень і настанов, і саме тому люди бачать у Біблії дуже мало прикладів випадків такого типу. Це не означає, що сили Господа Ісуса були обмежені чи Він не був на таке здатний. Просто Бог не хотів цього робити, тому що воскресіння Лазаря Господом Ісусом мало дуже практичне значення, а також тому, що першочерговою роботою Бога, який став плоттю, було не творити чудеса й не воскрешати людей із мертвих, а відкупити людство. Отже, велика частина роботи, яку виконав Господь Ісус, полягала в тому, щоб навчати людей, забезпечувати їх і допомагати їм, а такі події, як воскресіння Лазаря, були тільки невеликою частиною служіння Господа Ісуса. Ба більше, можна сказати, що «показухи» немає в Божій сутності, тож коли Господь Ісус не являв ще більше чудес, Він проявляв стриманість не навмисно, не через обмеження середовища та, звісно, не через брак сили.

Господь Ісус воскресив Лазаря з мертвих лише цими трьома словами: «Лазарю, вийди сюди!». Він сказав тільки це й більше нічого. Отже, що ж показують ці слова? Вони показують, що словами Бог може зробити що завгодно, зокрема й воскресити мерця. Коли Бог творив усе суще, коли Він творив світ, Він робив це словами, – вимовленими наказами, словами з владою, – і так було створено все суще, і так було виконано це діяння. Ці кілька слів, сказані Господом Ісусом, були такими ж, як і слова, сказані Богом, коли Він створив небо, землю і все суще; вони так само містили Божу владу та силу Творця. Усе суще утворилось і стоїть завдяки словам із уст Божих, і так само Лазар вийшов із гробниці завдяки словам із уст Господа Ісуса. Такою була влада Божа, виявлена та здійснена в Його втіленій плоті. Така влада та змога належали Творцю та Сину Людському, у якому здійснився Творець. Саме таке розуміння дав людству Бог, воскресивши Лазаря з мертвих. І на цьому ми завершимо наше обговорення цієї теми. Тепер почитаймо ще деякі уривки зі Святого Письма.

10. Суд фарисеїв над Ісусом

Марка 3:21–22: «І коли Його ближчі почули, то вийшли, щоб узяти Його, бо говорено, ніби Він несамовитий. А книжники, що поприходили з Єрусалиму, казали: Має Він Вельзевула, і виганяє демонів силою князя демонів».

11. Докір Ісуса фарисеям

Матвія 12:31–32: «Тому то кажу вам: усякий гріх, навіть богозневага, проститься людям, але богозневага на Духа не проститься! І як скаже хто слово на Людського Сина, то йому проститься те; а коли скаже проти Духа Святого, не проститься того йому ані в цім віці, ані в майбутнім!».

Матвія 23:13–15: «Горе ж вам, книжники та фарисеї, лицеміри, що перед людьми зачиняєте Царство Небесне, бо й самі ви не входите, ані тих, хто хоче ввійти, увійти не пускаєте! Горе ж вам, книжники та фарисеї, лицеміри, що вдовині хати поїдаєте, і напоказ молитесь довго, через те осуд тяжчий ви приймете! Горе вам, книжники та фарисеї, лицеміри, що обходите море та землю, щоб придбати нововірця одного; а коли те стається, то робите його сином геєнни, вдвоє гіршим від вас!».

Ці два уривки вище різні за змістом. Спочатку розгляньмо перший уривок – «Суд фарисеїв над Ісусом».

У Біблії фарисеї так оцінюють Самого Ісуса й те, що Він зробив: «…говорено, ніби Він несамовитий. … має Він Вельзевула, і виганяє демонів силою князя демонів» (Марка 3:21–22). Суд книжників і фарисеїв над Господом Ісусом не був ні просто наслідуванням чужих слів, ні безпідставним домислом – це був висновок, який вони зробили про Господа Ісуса з того, що побачили й почули про Його діяння. Хоча їхній висновок нібито був зроблений в ім'я справедливості та здавався людям нібито обґрунтованим, але зарозумілість, з якою вони судили Господа Ісуса, важко було стримати навіть їм самим. Шалена енергія їхньої ненависті до Господа Ісуса викрила їхні власні дикі амбіції та їхні злі сатанинські лики, а також їхню злостиву натуру, якою вони опиралися Богові. Те, що вони сказали, засуджуючи Господа Ісуса, було викликано їхніми дикими амбіціями, заздрістю, потворною та злостивою натурою їхньої ворожості до Бога й істини. Вони не стали розбиратися ні в джерелі діянь Господа Ісуса, ні в сутності того, що Він говорив і робив. Навпаки, вони сліпо, у стані божевільного збудження та з нарочитою злобою накинулися на те, що Він зробив, і очорнили його. Вони зайшли настільки далеко, що свідомо очорнили Його Дух, тобто Святого Духа, який є Божим Духом. Саме це вони мали на увазі, кажучи «Він несамовитий», «Вельзевул» і «князь демонів». Тобто вони сказали, що Дух Божий був Вельзевулом і князем демонів. Вони охарактеризували як божевілля роботу втіленого Божого Духа, який убрався в плоть. Вони не тільки зневажили Божого Духа, назвавши Його «Вельзевулом» і «князем демонів», але й засудили Божу роботу, засудили та зневажили Господа Ісуса Христа. Сутність їхнього опору Богові й богозневаги була абсолютно такою ж, як і сутність опору Богові та богозневаги з боку сатани й демонів. Вони не просто представляли розбещене людство – більше того, вони були втіленням сатани. Вони були провідниками сатани серед людства, поплічниками та посіпаками сатани. Сутність їхньої богозневаги та паплюження Господа Ісуса Христа полягала в їхній боротьбі з Богом за статус, у

їхньому змаганні з Богом, у їхньому нескінченному випробовуванні Бога. Сутність їхнього опору Богові та їхнього ворожого ставлення до Нього, а також їхні слова й думки прямо хулили та гнівили Божого Духа. Тож Бог справедливо розсудив на основі того, що вони говорили й робили, і визначив, що їхні вчинки були гріхом богозневаги Святого Духа. Цей гріх непрощенний як у цьому світі, так і у світі прийдешньому, що підтверджують такі уривки зі Святого Письма: «богозневага на Духа не проститься» та «коли скаже хто проти Духа Святого, не проститься того йому ані в цім віці, ані в майбутнім!». Сьогодні поговорімо про істинний зміст цих Божих слів – «не проститься того йому ані в цім віці, ані в майбутнім!». Тобто прояснімо, як Бог справджує слова «не проститься того йому ані в цім віці, ані в майбутнім!».

Усе, про що ми говорили, пов'язано з характером Бога та Його ставленням до людей, подій і об'єктів. Природно, два наведених вище уривки – теж не виняток. Чи помітили ви щось у цих двох уривках зі Святого Письма? Дехто каже, що бачить у них Божий гнів. Дехто каже, що бачить ту сторону Божого характеру, яка не терпить проступків людського роду, і що якщо люди зроблять щось богозневажливе, то не отримають Божого прощення. Незважаючи на те, що люди бачать і відчувають у цих двох уривках Божий гнів і нетерпимість до проступків людського роду, вони все одно не розуміють Його ставлення по-справжньому. У цих двох уривках приховано вказівки на справжнє ставлення Бога та Його підхід до тих, хто богозневажає та гнівить Його. Його ставлення та підхід показують справжнє значення такого уривка: «…коли скаже хто проти Духа Святого, не проститься того йому ані в цім віці, ані в майбутнім!». Коли люди хулять і гнівлять Бога, Він виносить вирок, і цей вирок є визначеним Богом результатом. У Біблії це описується так: «Тому то кажу вам: усякий гріх, навіть богозневага, проститься людям, але богозневага на Духа не проститься!» (Матвія 12:31) і «Горе ж вам, книжники та фарисеї, лицеміри» (Матвія 23:13). Проте чи записано в Біблії, яким був результат Його слів для тих книжників і фарисеїв, а також для людей, що говорили, ніби Господь Ісус божевільний? Чи записано, що вони понесли якесь покарання? Ні – це можна сказати точно. Сказати «ні» тут означає не відсутність таких записів, а насправді лише відсутність результату, який можна було б побачити людськими очима. Кажучи «цього не записано», Я прояснюю питання Божого ставлення та принципів поводження з певними речами. Бог не сліпий і не глухий ні до людей, які богозневажають Його чи опираються Йому, ні навіть до тих, хто Його лихословить, – людей, які свідомо накидаються на Нього, лихословлять Його та проклинають Його, – а навпаки, Він має до них чітке ставлення. Він зневажає цих людей, і у Своєму серці Він їх засуджує. Він навіть відкрито проголошує, яким буде їхній результат, аби люди знали, що Він має чітке ставлення до тих, хто Його богозневажає, і аби вони знали, як Він визначатиме їхній результат. Проте після того, як Бог це сказав, люди рідко мали змогу побачити істину про те, як Бог чинитиме із цими людьми, і не могли зрозуміти принципів в основі результату й вироку, який Бог їм виніс. Тобто люди не

бачать конкретного підходу й методів, за якими Бог із ними чинить. Це пов'язано з принципами, за якими Бог усе робить. Бог розбирається з лихою поведінкою деяких людей за допомогою реалізації фактів. Тобто Він не оголошує їхніх гріхів і не визначає їхніх результатів, а натомість напряму призначає таким людям покарання та справедливу відплату за допомогою реалізації фактів. Коли трапляються такі факти, то покарання зазнає людська плоть, тобто це покарання можна побачити людськими очима. Розбираючись із лихою поведінкою деяких людей, Бог просто проклинає їх словами, і їх також настигає Його гнів, але покарання, яке вони отримують, може бути не видне людям. А втім, цей тип результату може бути навіть серйознішим за результати, які людям видно, як-от коли грішника карають або вбивають. Причина в тому, що за обставин, коли Бог визначає не спасати людей такого типу, більше не проявляти до них милосердя, не мати до них терпимості й не давати можливостей, Він починає ставитися до них інакше: Він їх відкидає. Що тут значить слово «відкидати»? Основне значення цього терміна – відкладати щось убік, ігнорувати та більше не звертати на щось уваги. Але коли Я кажу, що Бог когось відкидає, у цього терміна може бути два пояснення. Перше пояснення полягає в тому, що Він віддав життя цієї людини та все, що її стосується, на розгляд сатани, тож Бог більше не несе відповідальності за цю людину й не управляє нею. Чи божевільна ця людина, чи дурна, чи мертва, чи жива, чи покарана тим, що зійшла в пекло, – усе це вже ніяк не стосується Бога. Це пояснення означало б, що таке творіння було б ніяк не пов'язане з Творцем. Друге пояснення: Бог визначив, що Він Сам хоче зробити щось із цією людиною Своїми власними руками. Можливо, Він скористається її службою, а можливо, застосує цю людину як тло. Можливо, Він якось по-особливому поводитиметься з такою людиною, якось по-особливому з нею вчинить – як, наприклад, з Павлом. Це і є принцип і ставлення в Божому серці, за якими Він вирішив поводитися з такими людьми. Тож коли люди опираються Богові, лихословлять і богозневажають Його, дратують Його характер або штовхають Бога за межу Його терпимості, то про наслідки годі й думати. Найтяжчий наслідок – це коли Бог раз і назавжди віддає їхнє життя й усе, що з ними пов'язане, у руки сатани. Таким людям не буде прощення на віки вічні. Це означає, що така людина стала їжею в роті сатани, іграшкою в його руці, і відтепер Бог більше не має з нею нічого спільного. Уявляєте, яка це була мука, коли сатана спокушав Йова? Навіть за умови, що сатані було не дозволено зазіхати на життя Йова, той усе одно тяжко страждав. І чи не ще важче уявити собі спустошення, якого завдав би сатана людині, що повністю віддана в його руки, повністю опинилась у владі сатани, повністю втратила Божу опіку й милість, більше не перебуває під правлінням Творця, позбавлена права поклонятися Йому та права бути творінням під Божим правлінням, людині, чий зв'язок із Господом творіння повністю розірвано? Те, як сатана переслідував Йова, можна було побачити людськими очима, але якщо Бог віддає життя людини в руки сатани, то наслідки

цього виходять за межі людської уяви. Наприклад, хтось може переродитись у корову чи віслюка, а в когось можуть вселитися нечисті, злі духи тощо. Такими є результати декого з тих людей, яких Бог віддає в руки сатани. Зі сторони виглядає так, ніби люди, що висміювали, лихословили, засуджували та богозневажали Господа Ісуса, не понесли жодних наслідків. Проте істина така, що Бог має Свій підхід, за яким Він розбирається з будь-чим. Він не завжди чітко каже людям про результати того, як Він розбирається з людьми кожного типу. Часом Він не говорить прямо, а натомість діє напряму. Те, що Він про це не говорить, не означає, що результату немає: насправді в такому випадку не виключено, що результат іще серйозніший. Зі сторони може здатися, ніби є такі люди, яким Бог не говорить про Своє ставлення прямо, але насправді Бог давно не хоче звертати на них жодної уваги. Він більше не хоче їх бачити. Через те, що вони наробили, через їхню поведінку, через їхню природу і сутність Бог хоче тільки того, щоб вони зникли з Його очей, хоче передати їх просто в руки сатани, віддати їхній дух, душу й тіло сатані та дозволити сатані робити з ними все, що він захоче. Очевидно, наскільки Бог їх ненавидить, наскільки вони Йому огидні. Якщо людина гнівить Бога настільки, що Бог навіть більше не хоче її бачити й готовий повністю від неї відмовитися, настільки, що Він навіть не бажає Сам із нею розбиратися, – якщо доходить до того, що Він віддає таку людину сатані, щоб той робив із нею що захоче, і дозволяє сатані контролювати цю людину, поглинати її та поводитися з нею так, як йому заманеться, – тоді такій людині прийшов повний кінець. Її назавжди позбавлено права бути людиною, а її право бути творінням Божим добігло кінця. Хіба це не найтяжче покарання?

Усе вищевикладене є повним поясненням слів «не проститься того йому ані в цім віці, ані в майбутнім», а також слугує простим коментарем до цих уривків зі Святого Письма. Думаю, тепер ви всі це розумієте.

А тепер зачитаймо такі уривки зі Святого Письма.

12. Слова, які Ісус сказав Своїм учням після воскресіння

Івана 20:26–29: «За вісім же день знов удома були Його учні, а з ними й Хома. І, як замкнені двері були, прийшов Ісус, і став посередині та й проказав: Мир вам! Потім каже Хомі: Простягни свого пальця сюди, та на руки Мої подивись. Простягни й свою руку, і вклади до боку Мого. І не будь ти невіруючий, але віруючий! А Хома відповів і сказав Йому: Господь мій і Бог мій! Промовляє до нього Ісус: Тому ввірував ти, що побачив Мене? Блаженні, що не бачили й увірували!».

Івана 21:16–17: «І говорить йому Він удруге: Симоне, сину Йонин, чи ти любиш Мене? Той каже Йому: Так, Господи, відаєш Ти, що кохаю Тебе! Промовляє йому: Паси вівці Мої! Утретє Він каже йому: Симоне, сину Йонин, чи кохаєш Мене? Засмутився Петро, що спитав його втретє: Чи кохаєш Мене? І він каже Йому: Ти все відаєш, Господи, відаєш Ти, що кохаю Тебе! Промовляє до нього Ісус: Паси вівці Мої!».

У цих уривках розповідається про певні речі, які Господь Ісус робив і говорив Своїм учням після Свого воскресіння. Спершу подивімося, чи були якісь відмінності в Господі Ісусі до і після воскресіння. Чи залишився Він тим самим Господом Ісусом минулих днів? У Святому Письмі є такий рядок, що описує Господа Ісуса після воскресіння: «І, як замкнені двері були, прийшов Ісус, і став посередині та й проказав: Мир вам!». Цілком очевидно, що в той час Господь Ісус уже не жив у плотському тілі, а перебував у тілі духовному. Причина цього була в тому, що Він переступив через обмеження плоті; навіть хоча двері були замкнені, Він усе одно зміг прийти до людей і дозволити їм побачити Його. Це найголовніша відмінність між Господом Ісусом після воскресіння та Господом Ісусом, який жив у плоті до воскресіння. Навіть хоча зовнішній вигляд тогочасного духовного тіла Господа Ісуса не відрізнявся від того, яким він був раніше, тогочасний Господь Ісус став здаватися людям незнайомцем, бо після воскресіння з мертвих Він став духовним тілом, і порівняно з Його колишньою плоттю це духовне тіло було більш загадковим і незрозумілим для людей. Це також іще більше віддалило Господа Ісуса від людей, і в серцях люди відчували, що тогочасний Господь Ісус став таємничішим. Ці усвідомлення та почуття людей раптово повернули їх у період віри в Бога, якого неможливо ні побачити, ні торкнутися. Тож у першу чергу після Свого воскресіння Господь Ісус дав усім можливість побачити Його, підтвердити, що Він існує, і підтвердити факт Його воскресіння. Крім того, це діяння відновило стосунки, що були в Нього з людьми, коли Він працював у плоті та був Христом, якого можна було побачити й торкнутися. Один із результатів цього – те, що люди припинили сумніватися, чи справді Господь Ісус воскрес із мертвих після того, як був прибитий до хреста, і в них також не стало жодних сумнівів у роботі Господа Ісуса з відкуплення людства. Інший результат полягає в тому, що факт явлення Господа Ісуса людям після Свого воскресіння та надання людям змоги побачити й торкнутися Його надійно закріпив людство в періоді Благодаті, гарантуючи, що відтоді люди не повернуться до попереднього періоду Закону на тій підставі, що Господь Ісус нібито «зник» або «пішов, не сказавши жодного слова». Так Він подбав про те, щоб люди продовжували рухатись уперед, слідуючи вченню Господа Ісуса та роботі, яку Він виконав. Відтак у роботі періоду Благодаті формально почалася нова фаза, і відтоді люди, які жили за законом, формально вийшли з-під закону та вступили в нову еру, у новий початок. Такими є багатогранні смисли явлення Господа Ісуса людству після воскресіння.

Якщо Господь Ісус тепер жив у духовному тілі, то як люди могли торкатись і бачити Його? Це питання зачіпає значення явлення Господа Ісуса людству. Чи помітили ви щось в уривках зі Святого Письма, які ми щойно прочитали? Зазвичай духовних тіл не можна ні побачити, ні торкнутися, а після воскресіння робота, яку взяв на себе Господь Ісус, уже була завершена. Тож теоретично в Нього не було жодної потреби повертатися серед людей у Своєму первісному образі, щоб

зустрітися з ними, але явлення духовного тіла Господа Ісуса таким людям, як Хома, зробило значення Його явлення конкретнішим, щоб воно глибше проникло в серця людей. Коли Він прийшов до Хоми, то дозволив Хомі невіруючому торкнутися Своєї руки та сказав йому: «Простягни й свою руку, і вклади до боку Мого. І не будь ти невіруючий, але віруючий!». У Господа Ісуса не було бажання говорити й робити ці речі лише після Свого воскресіння; насправді Він хотів зробити та сказати це ще до того, як був прибитий до хреста, тому що невіра Хоми зародилася не тоді, а вже була з ним увесь час, поки він слідував за Господом Ісусом. Очевидно, що Господь Ісус уже розумів таких людей, як Хома, ще до того, як був прибитий до хреста. Що ж ми із цього бачимо? Після Свого воскресіння Він залишився тим самим Господом Ісусом. Його сутність не змінилася. Але ось перед ним явився Господь Ісус, який воскрес із мертвих і повернувся з духовного світу у Своєму первісному образі, зі Своїм первісним характером, зі Своїм розумінням людства, набутим за часів Свого перебування в плоті, так що Він першим підійшов до Хоми та дозволив Хомі торкнутися Свого ребра, щоб Хома зміг не тільки побачити Його духовне тіло після воскресіння, але й торкнутися Його духовного тіла, відчути його існування та повністю відкинути свою невіру. Перш ніж Господа Ісуса було прибито до хреста, Хома постійно сумнівався, що Він – Христос, і був не здатен на віру. Його віра в Бога ґрунтувалася лише на тому, що він міг бачити на власні очі, чого міг торкнутися власними руками. Господь Ісус добре розумів віру таких людей. Вони вірили тільки в Бога Небесного, а в Посланого Богом, або Христа в плоті, зовсім не вірили та не хотіли Його прийняти. Щоб Хома визнав і повірив, що Господь Ісус існує та справді є втіленим Богом, Він дозволив Хомі простягнути руку й торкнутися Його ребра. Чи відрізнялася невіра Хоми після воскресіння Господа Ісуса від його попередніх сумнівів? Він завжди був невіруючим, і якби Господь Ісус у духовному тілі особисто не явився йому й не дозволив торкнутися слідів від цвяхів на Своєму тілі, ніхто ніяк не зміг би розвіяти сумніви Хоми та змусити його відкинути невіру. Отже, відколи Господь Ісус дозволив Хомі торкнутися Свого ребра та справді відчути наявність слідів від цвяхів, невіра Хоми розвіялася, і він воістину пізнав, що Господь Ісус воскрес, і визнав та повірив, що Господь Ісус є істинним Христом і втіленим Богом. Але хоча тоді Хома вже перестав сумніватися, він назавжди втратив шанс зустрітися з Христом. Він назавжди втратив можливість бути разом із Ним, слідувати за Ним, пізнавати Його. Він утратив шанс на те, що Христос його вдосконалить. Явлення Господа Ісуса та Його слова забезпечили висновок і вирок щодо віри тих, хто був сповнений сумнівів. Своїми фактичними словами та діями Він сказав невіруючим, сказав тим, хто вірив тільки в Бога Небесного, але не в Христа: Бог не схвалював їхню віру та не схвалював їх самих за те, що вони слідували за Ним, при цьому сумніваючись у Ньому. Вони змогли повністю ввірувати в Бога та Христа лише в той день, коли Бог завершив Свою велику роботу. Звісно, той день також став днем вироку щодо їхньої невіри. Їхнє ставлення

до Христа визначило їхню долю, їхній упертий сумнів призвів до того, що їхня віра не принесла їм плодів, а їхня жорсткість – до того, що їхні надії виявилися марними. Оскільки віра таких людей у Бога Небесного живилась ілюзіями, а сумнів у Христі насправді був їхнім істинним ставленням до Бога, то, хоч вони й торкнулися слідів від цвяхів на тілі Господа Ісуса, їхня віра все одно була марною, а результат їхньої діяльності можна описати хіба що як черпання води плетеним кошиком: даремні зусилля. Цілком очевидно, що слова Господа Ісуса до Хоми також були Його способом сказати кожній людині таке: воскреслий Господь Ісус – це Господь Ісус, який провів тридцять три з половиною роки, працюючи серед людей. Хоча Він був прибитий до хреста й пережив долину смертної темряви, хоча Він пережив воскресіння, жодний аспект у Ньому не змінився. І хоча на Його тілі тепер були сліди від цвяхів, і хоча Він воскрес і вийшов із могили, Його характер, Його розуміння людства, Його наміри щодо людства нітрохи не змінилися. Також Він говорив людям про те, що зійшов із хреста, переміг гріх, подолав тяготи й переміг смерть. Сліди від цвяхів були лише свідченням Його перемоги над сатаною, свідченням того, що Він став жертвою за гріх, щоб успішно відкупити все людство. Він говорив людям, що вже взяв на Себе гріхи людства та завершив Свою роботу спокути. Повернувшись до Своїх учнів, Своїм явленням Він передав їм таку звістку: «Я досі живий, Я досі існую; сьогодні Я справді стою перед вами, щоб ви могли Мене побачити й торкнутися. Я завжди буду з вами». За допомогою випадку з Хомою Господь Ісус також хотів застерегти майбутніх людей: хоч у своїй вірі в Господа Ісуса ти не можеш ні побачити, ні торкнутися Його, але завдяки своїй істинній вірі ти блаженний, і завдяки своїй істинній вірі ти можеш побачити Господа Ісуса, і такі люди блаженні.

Ці записані в Біблії слова, які промовив Господь Ісус, явившись Хомі, дуже допомагають усім людям у період Благодаті. Явлення Господа Ісуса Хомі та слова, які Він промовив до нього, справили величезний вплив на наступні покоління; це явлення та слова мають вічне значення. Хома – типова людина, що вірить у Бога, але сумнівається в Ньому. Такі люди мають підозріливу натуру та зловісні серця, вони підступні й не вірять у те, що може здійснити Бог. Вони не вірять ні в Божу всемогутність і Його володарювання, ні в утіленого Бога. Однак воскресіння Господа Ісуса кидало виклик цим їхнім рисам, і воно також дало таким людям можливість виявити власний сумнів, усвідомити власний сумнів, визнати власну зраду й так прийти до справжньої віри в існування та воскресіння Господа Ісуса. Те, що сталося з Хомою, було попередженням і застереженням для наступних поколінь, аби більше людей могли застерегти себе від такої невіри, як у Хоми, і знали: якщо вони дадуть собі сповнитися сумнівами, то потонуть у темряві. Якщо ти слідуєш за Богом, але так само, як Хома, постійно прагнеш торкнутися Господнього ребра та відчути сліди від цвяхів на Його тілі, щоб підтвердити, перевірити, поміркувати, є Бог чи немає, то Бог тебе зречеться. Отже, Господь Ісус

вимагає від людей бути не такими, як Хома, що вірив лише в побачене на власні очі, а чистими, чесними людьми, не таїти сумнівів щодо Бога, а просто вірити в Нього та слідувати за Ним. Такі люди блаженні. Це дуже мала вимога Господа Ісуса до людей і застереження для Його послідовників.

Вище описано ставлення Господа Ісуса до тих, хто повен сумнівів. Що ж Господь Ісус казав і робив для тих, хто здатен щиро повірити в Нього та слідувати за Ним? Це ми розглянемо далі, на прикладі діалогу між Господом Ісусом і Петром.

У цій розмові Господь Ісус раз за разом питав у Петра одне й те саме: «Симоне, сину Йонин, чи ти любиш Мене?». Це більш високий стандарт, якого Господь Ісус після Свого воскресіння вимагав від таких людей, як Петро, – людей, які щиро вірять у Христа й прагнуть любити Господа. Це запитання було своєрідним дізнанням і допитом, але більше того – це була вимога й очікування від таких людей, як Петро. Господь Ісус використав цей метод розпитування для того, щоб люди замислилися над собою, заглянули в себе та запитали: які вимоги Господь Ісус ставить до людей? Чи люблю я Господа? Чи боголюбна я людина? Як мені слід любити Бога? Хоча Господь Ісус питав це лише в Петра, правда полягає в тому, що у Своєму серці, ставлячи Петру ці запитання, Він хотів скористатися нагодою, щоб поставити такі ж запитання більшій кількості людей, які прагнуть любити Бога. Петро просто мав благословення виступити представником людей цього типу й почути такі запитання з уст самого Господа Ісуса.

Порівняно зі словами, які Господь Ісус сказав Хомі після Свого воскресіння: «Простягни й свою руку, і вклади до боку Мого. І не будь ти невіруючий, але віруючий!» – Його тричі повторене запитання Петрові: «Симоне, сину Йонин, чи ти любиш Мене?» – дає людям змогу краще відчути суворість ставлення Господа Ісуса та наполегливість у Його душі під час Його запитань. Що ж до Хоми невіруючого з його хитрою натурою, то Господь Ісус дозволив йому простягнути руку й торкнутися слідів від цвяхів на Своєму тілі, і тому Хома повірив, що Господь Ісус є воскреслим Сином Людським, і визнав Господа Ісуса Христом. І хоча Господь Ісус не говорив Хомі суворих докорів і не висловлював ніяких однозначних суджень щодо нього, Він усе одно практичними діями дав Хомі знати, що розуміє його, і при цьому показав Своє ставлення та рішучість щодо такого типу людей. Вимоги й очікування Господа Ісуса щодо такого типу людей не можна зрозуміти з того, що Він сказав, бо такі люди, як Хома, просто не мають ані крихти істинної віри. Вимоги Господа Ісуса до них обмежені, але до таких людей, як Петро, Він виявив зовсім інше ставлення. Він не вимагав від Петра простягнути руку й торкнутися слідів від цвяхів на Його тілі, і Він не казав Петрові: «Не будь ти невіруючий, але віруючий!». Натомість Він раз за разом ставив Петрові те саме запитання. Це запитання було змістовним і глибоким – таким, що не може не викликати в кожного послідовника Христа страху й докорів сумління, а також змушує відчути тривожний, скорботний настрій Господа Ісуса. І коли такі люди зазнають великого болю та страждань, вони

отримують більше змоги зрозуміти турботу Господа Ісуса Христа та Його піклування; вони усвідомлюють Його серйозне вчення та суворі вимоги до чистих, чесних людей. Запитання Господа Ісуса дає людям змогу відчути, що Господні очікування від людей, розкриті в цих простих словах, полягають не просто в тому, щоб вони вірили в Нього та слідували за Ним, а в тому, щоб вони досягли любові – любові до свого Господа й Бога. Така любов дбайлива та слухняна. Це коли люди живуть для Бога, вмирають для Бога, передають усе Богу, повністю присвячують і віддають усе для Бога. Така любов також дарує Богові розраду, даючи Йому змогу тішитися свідченнями та спочивати. Це відплата людства Богу, людська відповідальність, обов'язок і повинність, і це шлях, яким люди мусять іти все життя. Ці три запитання були вимогою та закликом Господа Ісуса до Петра та всіх людей, які мали бути вдосконаленими. Саме ці три запитання спонукали й мотивували Петра пройти свій життєвий шлях до кінця, і саме ці запитання при прощанні з Господом Ісусом спонукали Петра стати на шлях до вдосконалення, спонукали його через любов до Господа дбати про серце Господа, слухатися Господа, приносити Господу розраду та через цю любов віддавати все своє життя й усе своє єство.

Протягом періоду Благодаті Божа робота призначалася передусім двом типам людей. Перший – це люди, що вірили в Нього та слідували за Ним, могли дотримуватися Його заповідей і нести хрест, і могли триматися шляху періоду Благодаті. Люди такого типу здобували Боже благословення й тішилися Божою благодаттю. Другий тип – це люди на кшталт Петра, яких можна було вдосконалити. Тож після воскресіння Господь Ісус у першу чергу зробив ці дві вкрай значущі речі: одну – з Хомою, другу – з Петром. Що символізують ці дві речі? Може, істинні наміри Бога спасти людство? А може, щирість Бога до людства? Робота, яку Він виконав над Хомою, мала на меті застерегти людей, щоб вони не сумнівалися, а просто вірили. А робота, яку Він виконав над Петром, мала зміцнити віру таких людей, як Петро, і прояснити Його вимоги до людей такого типу, показавши їм цілі, які потрібно переслідувати.

Після воскресіння Господь Ісус являвся людям, яким вважав за потрібне, розмовляв із ними та ставив до них вимоги, залишаючи по собі Свої наміри й очікування щодо людей. Тобто, будучи втіленим Богом, Він завжди незмінно турбувався про людство та ставив до людей незмінні вимоги; що коли Він був у плоті, що коли Він був у Своєму духовному тілі після розп'яття й воскресіння, Його турбота й вимоги залишались однаковими. Він турбувався про цих учнів іще до того, як Його було розп'ято, і у Своєму серці Він чітко усвідомлював стан кожної людини, і Він розумів недоліки кожної людини, і, звісно, Його розуміння кожної людини після того, як Він помер, воскрес і став духовним тілом, було таким самим, як і тоді, коли Він був у плоті. Він знав, що люди були не зовсім упевнені, чи Він – Христос, але поки Він був у плоті, Він не висував до людей суворих вимог. Однак після воскресіння Він явився їм і цілковито переконав їх, що Господь Ісус прийшов

від Бога та що Він був утіленим Богом, і Він скористався фактом Свого явлення й воскресіння як найбільшим видінням і мотивацією для людського довічного пошуку. Його воскресіння з мертвих не тільки зміцнило всіх тих, хто за Ним слідував, але й до кінця впровадило серед людства Його роботу періоду Благодаті, і так Євангеліє спасіння Господа Ісуса в період Благодаті поступово поширилося по всіх куточках, де живе людство. Як ти вважаєш: чи мало явлення Господа Ісуса після Його воскресіння якесь значення? Якби ти тоді був Хомою чи Петром і зіткнувся в житті із чимось настільки значущим, як би це на тебе вплинуло? Чи подумав би ти, що це найкраще, найбільше видіння у твоєму житті віри в Бога? Чи побачив би ти в цьому силу, яка рухала б тобою, коли ти слідував би за Богом, намагався догодити Йому та прагнув любити Бога все своє життя? Чи присвятив би ти все своє життя тому, щоб нести людям це найвеличніше з видінь? Чи прийняв би ти поширення спасіння Господа Ісуса як доручення від Бога? Навіть хоча ви такого не переживали, цих двох прикладів – Хоми та Петра – уже достатньо, щоб сучасні люди чітко зрозуміли Бога та Його волю. Можна сказати, що після того, як Бог став плоттю, особисто пережив життя серед людей і особисто відчув на собі людське життя, після того, як Він побачив розбещеність людства та становище людського життя на той час, Бог у плоті глибше відчув, наскільки людство безпорадне, жалюгідне та нікчемне. У Бога з'явилося більше співпереживання до людського стану завдяки людській сутності, яку Він мав, живучи в плоті, і завдяки Його тілесним інстинктам. Через це Він став більше турбуватися про Своїх послідовників. Ви, мабуть, не спроможні це зрозуміти, але Я можу описати цю тривогу й піклування, які Бог у плоті відчував щодо кожного зі Своїх послідовників, усього лише двома словами: «глибока турбота». Навіть хоча цей термін походить із людської мови й хоча він дуже людський, він усе одно правдиво виражає й описує почуття Бога до Своїх послідовників. Що ж до глибокої турботи Бога про людей, то протягом вашого досвіду ви її поступово відчуєте та спробуєте. Однак цього можна досягти, лише поступово зрозумівши Божий характер на основі прагнення до зміни власного характеру. Коли Господь Ісус явився в той раз, Його глибока турбота про Своїх послідовників у Його людській сутності матеріалізувалася та передалася Його духовному тілу, або, можна сказати, Його божественній сутності. Його явлення дало людям змогу знову пережити й відчути Божу турботу та піклування, а ще стало потужним доказом того, що Бог – Той, хто починає періоди, розгортає періоди, а також закінчує періоди. Своїм явленням Він зміцнив віру всіх людей і довів світу той факт, що Він – Сам Бог. Це дало Його послідовникам вічне підтвердження, а ще Він Своїм явленням розпочав фазу Своєї роботи в новому періоді.

13. Ісус після Свого воскресіння їсть хліб і пояснює Святе Письмо

Луки 24:30–32: «І ото, коли сів Він із ними до столу, то взяв хліб, поблагословив, і, ламаючи, їм подавав… Тоді очі відкрилися їм, і пізнали Його. Але Він став для них

невидимий… І говорили вони один одному: Чи не палало нам серце обом, коли промовляв Він до нас по дорозі, і коли виясняв нам Писання?».

14. Учні пригощають Ісуса печеною рибою

Луки 24:36–43: «І, як вони говорили оце, Сам Ісус став між ними, і промовив до них: Мир вам! А вони налякалися та перестрашились, і думали, що бачать духа. Він же промовив до них: Чого ви стривожились? І пощо ті думки до сердець ваших входять? Погляньте на руки Мої та на ноги Мої, це ж Я Сам! Доторкніться до Мене й дізнайтесь, бо не має дух тіла й костей, а Я, бачите, маю. І, промовивши це, показав Він їм руки та ноги. І, як ще не йняли вони віри з радощів та дивувались, Він сказав їм: Чи не маєте тут чогось їсти? Вони ж подали Йому кусника риби печеної та стільника медового. І, взявши, Він їв перед ними».

Далі ми розглянемо наведені вище уривки зі Святого Письма. Перший уривок – розповідь про те, як Господь Ісус після Свого воскресіння їв хліб і пояснював Святе Письмо, а другий уривок – розповідь про те, як Господь Ісус їв печену рибу. Як ці два уривки допомагають пізнати Божий характер? Чи можете ви уявити картину, що постає перед очима від описів того, як Господь Ісус їв хліб, а потім печену рибу? Чи можете ви уявити, як би ви почувалися, коли б Господь Ісус стояв перед вами та їв хліб? Або коли б Він сидів за одним столом із вами та разом із людьми їв рибу й хліб, як би ти тоді почувався? Якби ти почувався дуже близьким до Господа та відчував, що в Нього з тобою вельми глибокий зв’язок, то це правильне почуття. Саме такого результату й хотів досягти Господь Ісус, коли після Свого воскресіння їв хліб і рибу перед зібранням людей. Якби після Свого воскресіння Господь Ісус тільки говорив із людьми, якби вони не могли відчути Його плоті й кісток, а натомість Він би видавався їм недосяжним Духом, як би вони почувалися? Хіба вони не були б розчаровані? А після цього розчарування хіба людям не здалося б, що вони покинуті? Хіба вони не відчували б відстані між собою та Господом Ісусом Христом? Який негативний вплив ця відстань справила б на стосунки людей із Богом? Людям точно стало б страшно, і вони не насмілилися б до Нього наблизитися, і тому в них сформувалося б таке ставлення, що вони трималися б від Нього на шанобливій відстані. Відтоді вони б розірвали свої близькі стосунки з Господом Ісусом Христом і повернулися б до стосунків між людством і Богом Небесним, як це було до періоду Благодаті. Духовне тіло, якого люди не могли б ні торкнутися, ні відчути, призвело б до знищення їхнього глибокого зв’язку з Богом, а також до того, що перестали б існувати ті близькі стосунки, які встановилися за часів перебування Господа Ісуса Христа в плоті, коли між Ним і людьми не було відстані. Єдине, що духовне тіло збуджувало в людях, – це почуття страху, уникнення та безмовний погляд. Люди не наважилися б наблизитися до Нього чи вступити з Ним у діалог, не кажучи вже про те, щоб слідувати за Ним, довіряти Йому та рівнятися на Нього. Бог не бажав бачити в людях такі почуття до Нього.

Він не хотів бачити, як люди уникають Його чи віддаляються від Нього; Він лише хотів, щоб люди розуміли Його, наближалися до Нього й були Його сім'єю. Якби твоя власна сім'я, твої діти бачили тебе, але не впізнавали, не наважувалися наблизитися до тебе, а постійно обходили стороною, якби ти не міг домогтися, щоб вони зрозуміли все, що ти для них зробив, як би ти почувався? Хіба б це не було боляче? Хіба це не розбило б тобі серце? Саме так почувається Бог, коли люди Його уникають. Тож після Свого воскресіння Господь Ісус усе одно явився людям у Своєму образі з плоті та крові, усе одно їв і пив із ними. Бог бачить у людях Свою сім'ю, і Бог також хоче, щоб людство бачило в Ньому Того, хто для них найдорожчий; тільки так Бог може по-справжньому здобути людей, і тільки так люди можуть по-справжньому любити й шанувати Бога. Тепер ви розумієте, з яким наміром Я взяв ці два уривки зі Святого Письма – той, де Господь Ісус після Свого воскресіння їсть хліб і пояснює Святе Письмо, і той, де учні пригощають Його печеною рибою?

Можна сказати, що за низкою речей, які говорив і робив Господь Ісус після Свого воскресіння, стояла серйозна думка. Ці речі були сповнені доброти та прихильності, які Бог відчував до людства, а також плекання й ретельного піклування, з якими Він ставився до близьких стосунків із людством, установлених під час Його перебування в плоті. Ба більше, вони були сповнені ностальгії та туги, які Він відчував за життям, коли Він їв і жив разом зі Своїми послідовниками під час Свого перебування в плоті. Тож Бог не хотів ні того, щоб люди відчували відстань між ними та Богом, ні того, щоб людство віддалилося від Бога. Ба більше, Він не хотів, щоб людству здалося, ніби Господь Ісус після Свого воскресіння вже не є тим Господом, який був таким близьким до людей, і що Він уже не разом із людством, бо Він повернувся в духовний світ, до Отця, якого люди ніколи не змогли б ні побачити, ні досягти. Він не хотів, щоб людям здавалося, ніби між Ним і людством виникла якась різниця в статусі. Коли Бог бачить людей, які хочуть слідувати за Ним, але тримаються від Нього на шанобливій відстані, Його серце болить, бо це означає, що їхні серця дуже далекі від Нього та що Йому буде дуже важко здобути їхні серця. Тож якби Він явився людям у духовному тілі, якого вони не змогли б ні побачити, ні торкнутися, це знову віддалило б людину від Бога та призвело б до того, що людство помилково подумало б, ніби Христос після Свого воскресіння став піднесеним, не таким, як люди, і вже не міг ділити з людиною стіл і їсти з нею, бо людина грішна, нечиста й ніколи не зможе наблизитися до Бога. Щоб розвіяти ці хибні уявлення людства, Господь Ісус зробив ряд речей, які колись робив у плоті, про що в Біблії сказано так: «[Він] взяв хліб, поблагословив, і, ламаючи, їм подавав». Він також пояснював учням Святе Письмо, як робив раніше. Усе це, зроблене Господом Ісусом, показувало кожній людині, яка Його бачила, що Господь не змінився, що Він і досі той самий Господь Ісус. Навіть хоча Він був прибитий до хреста й пережив смерть, Він воскрес і не залишив людство. Він

повернувся, щоб бути серед людей, і ніщо в Ньому не змінилося. Син Людський, що стояв перед людьми, і досі був тим самим Господом Ісусом. Його поведінка та манера спілкування з людьми здавалися такими знайомими. Він і досі був настільки сповнений люблячої доброти, милосердя й терпимості – це й досі був той самий Господь Ісус, який любив інших, як Самого Себе, і міг прощати людству сімдесят разів по сім. Як і завжди раніше, Він їв із людьми, обговорював із ними Святе Письмо, а що ще важливіше – Він, як і раніше, був із плоті та крові, і Його можна було торкнутись і побачити. Син Людський, яким Він був, дозволив людям відчути близькість, спокій і радість віднайдення втраченого. Вони з великою легкістю, сміливо й упевнено почали покладатись і рівнятися на цього Сина Людського, який міг простити людству його гріхи. Вони також почали без вагань молитися в ім'я Господа Ісуса, щоб отримати Його благодать і Його благословення, отримати від Нього мир і радість, опіку й захист, і вони почали зцілювати немічних і виганяти бісів в ім'я Господа Ісуса.

Поки Господь Ісус працював у плоті, більшість Його послідовників не могла повністю впевнитись у Його особі й у тому, що Він говорив. Коли Він наближався до хреста, ставлення Його послідовників було спостережливим. Потім, після прибиття до хреста й до покладення в гроб, люди ставилися до Нього з розчаруванням. За цей час люди у своїх серцях уже почали переходити від сумнівів у тому, що говорив Господь Ісус під час Свого перебування в плоті, до повного заперечення. Потім, коли Він вийшов із гробу та явився людям одному за одним, більшість із тих, хто бачив Його на власні очі або чув звістку про Його воскресіння, поступово змінила своє ставлення із заперечення на скептицизм. Лише тоді, коли Господь Ісус дав Хомі вкласти руку у Свій бік і коли Він після Свого воскресіння переломив хліб і з'їв його на очах у гурту, а потім почав їсти перед ними печену рибу, вони справді прийняли той факт, що Господь Ісус був Христос у плоті. Можна сказати, що це духовне тіло з плоті та крові, яке стояло перед тими людьми, ніби пробуджувало кожного з них від сну: Син Людський, що стояв перед ними, був Той, Хто існував із незапам'ятних часів. Він мав обрис, плоть і кістки, і Він уже довго жив і їв поруч із людством… І тоді люди відчули, що Його існування було таким реальним і таким дивовижним. Водночас вони також були вельми раді, щасливі та сповнені почуттів. Його повторне явлення дало людям змогу по-справжньому побачити Його смиренність, відчути Його близькість, прихильність до людей і те, як багато Він думає про них. Це коротке возз'єднання змусило людей, які побачили Господа Ісуса, почуватися так, ніби минуло ціле життя. Їхні загублені, спантеличені, налякані, тривожні, спраглі та заціпенілі серця знайшли розраду. У цих людей більше не було ні сумнівів, ні розчарування, бо вони відчули, що тепер у них є на що сподіватись і покладатися. Син Людський, що тоді стояв перед ними, стане їхньою заслоною на всі часи; Він стане їхньою міцною вежею, їхнім прихистком на віки вічні.

Хоча Господь Ісус воскрес, Його серце та Його робота не покинули людство. Явившись людям, Він тим самим сказав їм, що в якій би формі Він не існував, Він супроводжуватиме людей, ходитиме з ними, буде з ними завжди й усюди. Він сказав їм, що завжди й усюди забезпечуватиме людство та буде його пастирем, дозволить людям побачити й торкнутися Його та подбає про те, щоб вони ніколи більше не почувалися безпорадними. Господь Ісус також хотів, аби люди знали, що вони живуть у цьому світі не самі. У людства є Божа опіка; Бог – з людьми. Вони завжди можуть спертися на Бога, а кожний із Його послідовників – Його сім'я. Маючи Бога, на якого можна спертися, людство більше не буде ні самотнім, ні безпорадним, а ті, хто прийме Його як свою жертву за гріх, більше не будуть зв'язані гріхом. У людських очах ті частини Його роботи, які Господь Ісус виконував після Свого воскресіння, були дуже маленькими, але, як на Мене, кожна річ, яку Він робив, була дуже змістовною, дуже цінною, дуже важливою та сповненою глибокого значення.

Хоча той час, коли Господь Ісус працював у плоті, був сповнений тягот і страждань, Він повністю й досконало завершив Свою тодішню роботу в плоті, щоб відкупити людство, явившись у Своєму духовному тілі з плоті та крові. Він почав Своє служіння, ставши плоттю, і Він завершив Своє служіння, явившись людству у Своєму плотському образі. Він провістив період Благодаті, розпочавши новий період за допомогою Своєї особи Христа. За допомогою Своєї особи Христа Він виконав роботу періоду Благодаті, зміцнив усіх Своїх послідовників і привів їх у період Благодаті. Про Божу роботу можна сказати, що Він воістину завершує те, що починає. У Нього є поетапний план, і Його робота сповнена Його мудрості та всемогутності, Його дивовижних діянь, любові та милосердя. Звичайно, червоною ниткою, що проходить крізь усю Божу роботу, є Його піклування про людство; Його робота пронизана почуттям Його турботи, яке Він ніколи не може відкинути. У цих віршах Біблії й у кожній справі, яку Господь Ісус зробив після Свого воскресіння, розкрилися незмінні Божі надії й турбота щодо людства, а також Його пильне піклування та плекання людства. Ніщо із цього ніколи не мінялось аж до сьогоднішнього дня – ви це бачите? Коли ви це бачите, хіба ваші серця мимоволі не наближаються до Бога? Якби ви жили в той період і Господь Ісус після Свого воскресіння явився вам у матеріальному образі, який ви могли б побачити, і якби Він сидів перед вами, їв хліб і рибу, пояснював вам Святе Письмо та розмовляв із вами, то як би ви тоді почувалися? Щасливими? А може, винними? Попередні хибні уявлення й уникання Бога, конфлікти з Богом і сумніви в Ньому – хіба все це просто не взяло б і зникло? Хіба стосунки між Богом і людиною не стали б нормальнішими та правильнішими?

Якщо тлумачити ці окремі розділи Біблії, чи бачите ви якісь недоліки в Божому характері? Чи бачите ви в Божій любові якусь фальш? Чи бачите ви в Божій всемогутності або мудрості якісь підступи чи зло? Аж ніяк! Отже, чи можете ви

впевнено сказати, що Бог святий? Чи можете ви впевнено сказати, що кожне Боже почуття є виявленням Його сутності й характеру? Я сподіваюся, що після того, як ви прочитаєте ці слова, розуміння, яке ви з них здобудете, допоможе вам і буде корисним у вашому прагненні до зміни характеру й до страху Божого, а ці слова принесуть у вас плід – плід, який зростатиме з кожним днем, так що в процесі свого пошуку ви дедалі більше наближатиметеся до Бога та до стандарту, який вимагає Бог. Вам більше не буде нудно шукати істину, і вам більше не здаватиметься, ніби пошук істини та зміна характеру – це клопітка чи непотрібна справа. Навпаки, спонукувані виявленням істинного Божого характеру та святої сутності Бога, ви прагнутимете світла, прагнутимете справедливості, тягнутиметеся до пошуку істини та виконання Божої волі, і ви станете людьми, здобутими Богом, станете справжніми людьми.

Сьогодні ми поговорили про певні речі, які Бог зробив у період Благодаті, коли втілився вперше. У цих речах ми побачили характер, який Він показував і виявляв у плоті, а ще кожний аспект того, Хто Він є і чим володіє. Усі ці аспекти того, Хто Він є і чим володіє, видаються дуже олюдненими, але реальність така, що сутність усього відкритого й висловленого Ним невіддільна від Його власного характеру. Кожний метод і кожний аспект утіленого Бога, що виявляє Його характер у людській природі, нерозривно пов'язаний із Його власною сутністю. Тож дуже важливо, що Бог прийшов до людства способом утілення. Робота, яку Він виконував у плоті, теж важлива, але для кожної людини, що живе в плоті, для кожної людини, що живе в розбещеності, ще важливіші відкритий Ним характер і виявлена Ним воля. Чи здатні ви це усвідомити? Зрозумівши Божий характер і те, Хто Він є і чим володіє, чи зробили ви якісь висновки щодо того, як слід поводитися з Богом? Наостанок, у відповідь на це запитання, Я хотів би дати вам три поради. По-перше, не випробовуй Бога. Скільки б ти не розумів про Бога, скільки б ти не знав про Його характер, у жодному разі не випробовуй Його. По-друге, не змагайся з Богом за статус. Який би статус не давав тобі Бог, яку б роботу не доручав, як би не підвищував для виконання нових обов'язків, скільки б ти не присвячував себе Богові та не жертвував заради Нього, у жодному разі не змагайся з Ним за статус. По-третє, не суперничай із Богом. Незалежно від того, чи розумієш ти, що Бог робить із тобою, влаштовує для тебе й посилає тобі, і чи можеш ти цьому підкоритися, у жодному разі не суперничай із Богом. Якщо ти зможеш дотримуватися цих трьох порад, то будеш у безпеці та менше ризикуватимеш прогнівити Бога. На цьому ми завершимо сьогоднішнє спілкування.

23 листопада 2013 року

Сам Бог, унікальний I
Божа влада (I)

Мої останні кілька спілкувань були присвячені Божій роботі, Божому характеру і Самому Богу. Прослухавши ці спілкування, чи відчуваєте ви, що здобули розуміння та знання Божого характеру? Який ступінь розуміння і обсяг знань ви здобули? Чи ви можете описати їх у числовому вираженні? Чи ці спілкування допомогли вам глибше розуміти Бога? Чи можна сказати, що це розуміння є істинним знанням Бога? Чи можна сказати, що це знання й розуміння Бога є знанням усієї сутності Бога й усього про те, Ким Він є і чим володіє? Ні, очевидно, що ні! Це тому, що ці спілкування забезпечили розуміння не всього Божого характеру й того, Ким Він є і чим Він володіє, а тільки частини. Ці спілкування дали вам можливість зрозуміти частину роботи, виконаної Богом у минулому; завдяки цим спілкуванням ви побачили Божий характер і те, Ким Він є і чим Він володіє, а також підхід та міркування, що лежать в основі всього, що Він зробив. Однак це всього лише буквальне, промовлене розуміння Бога, і у своїх серцях ви залишаєтеся невпевненими в тому, наскільки воно реальне. Що головним чином визначає, чи розуміння людьми таких речей відповідає реальності? Це визначається тим, який обсяг Божих слів і характеру вони дійсно відчули на собі в контексті свого реального досвіду, і скільки вони змогли побачити й дізнатися в контексті цього реального досвіду. Чи хто-небудь промовляв такі слова: «Останні кілька спілкувань дали нам можливість зрозуміти те, що звершив Бог, думки Бога й, більше того, ставлення Бога до людства й підґрунтя, а також принципи Його дій, і тому ми зрозуміли характер Бога й пізнали повноту Бога»? Чи правильно так говорити? Однозначно, ні. Чому Я кажу, що так говорити неправильно? Божий характер і те, Ким Він є й чим володіє, виявляється в тому, що Він зробив, і в словах, які Він промовив. Завдяки виконаній Богом роботі й промовленим Ним словам людина здатна побачити, Хто є Бог і чим Він володіє, але це означає лише те, що робота й слова дають людині можливість зрозуміти лише частину Божого характеру й частину того, Ким Він є і чим володіє. Якщо людина бажає здобути більше й глибше розуміння Бога, вона мусить більше відчувати на власному досвіді Божі слова й роботу. Хоча людина здобуває лише часткове розуміння Бога, переживаючи на власному досвіді частину Божих слів або роботи, чи відображає це часткове розуміння істинний характер Бога? Чи представляє воно сутність Бога? Звичайно, воно представляє істинний характер Бога та Його сутність; у цьому немає жодних сумнівів. Незалежно від часу або місця, або від того, у який спосіб Бог здійснює Свою роботу, у якій формі Він являється людині, або яким чином Він висловлює Свою волю, усе, що Він виявляє та показує, представляє Самого Бога, Божу сутність і те, Ким Він є і чим володіє. Бог виконує свою роботу, використовуючи те, Ким Він є та чим володіє, і робить це у Своїй істинній

ідентичності; це абсолютна правда. Проте сьогодні люди мають лише часткове розуміння Бога через Його слова й через те, що вони чують, коли слухають проповідь, і тому певною мірою це розуміння можна назвати тільки теоретичним знанням. З огляду на твої фактичні стани, ти можеш з'ясувати правдивість розуміння чи знання Бога, яке ти чув, бачив або пізнав і збагнув у своєму серці сьогодні, тільки якщо ти, як і кожен, переживеш це на своєму реальному досвіді й пізнаєш це поступово. Якби Я не поділився з вами цими словами через спілкування, чи змогли б ви досягти істинного пізнання Бога виключно через свій власний досвід? Боюся, що зробити це було б дуже важко. Це тому, що людям спершу необхідно мати слова Бога, щоб знати, як переживати щось на власному досвіді. Кількість Божих слів, яку люди їдять, – це та ж сама кількість, яку вони насправді можуть пережити. Божі слова ведуть дорогою вперед і спрямовують людину в її досвіді. Коротше кажучи, тим, хто має певний справжній досвід, ці останні кілька спілкувань допоможуть досягти глибшого розуміння істини та більш реалістичного пізнання Бога. Але для тих, хто не має справжнього досвіду, або чий власний досвід тільки-но розпочався, або хто тільки почав торкатися реальності, це велике випробування.

Основний зміст останніх кількох спілкувань стосувався «Божого характеру, Божої роботи й Самого Бога». Що ви побачили в ключових і центральних частинах усього, про що Я говорив? Чи здатні ви визнати завдяки цим спілкуванням, що Той, хто зробив роботу, Той, хто виявив ці аспекти характеру, є унікальним Самим Богом, який володарює над усім? Якщо ваша відповідь «так», то що наштовхує вас на такий висновок? Перш ніж дійти такого висновку, скільки аспектів ви врахували? Хто-небудь може Мені сказати? Мені відомо, що останні кілька спілкувань глибоко вплинули на вас і дали новий початок у ваших серцях для пізнання вами Бога, що чудово. Але, незважаючи на те, що, у порівнянні з минулим ви зробили великий крок уперед у своєму розумінні Бога, ваше визначення ідентичності Бога ще не просунулося далі імен Бога Єгови періоду Закону, Господа Ісуса періоду Благодаті та Всемогутнього Бога періоду Царства. Це означає, що хоча ті спілкування про «Божий характер, Божу роботу й Самого Бога» дали вам деяке розуміння слів, колись сказаних Богом, роботи, свого часу виконаної Ним, а також природи й атрибутів, одного разу виявлених Богом, ви нездатні дати справжнє визначення слову «Бог» і скласти точне враження про нього. Також у вас немає істинного й точного враження й знання про статус та ідентичність Самого Бога, тобто про статус Бога серед усього й у всьому всесвіті. Це тому, що під час попередніх спілкувань про Самого Бога й Божий характер увесь зміст ґрунтувався на попередніх висловлюваннях і одкровеннях Бога, записаних у Біблії. Однак людині важко відкрити для себе природу та атрибути, які виявляє та висловлює Бог у рамках Свого управління і спасіння людства або поза ними. Отже, навіть якщо ви розумієте Божі природу та атрибути, які були виявлені у роботі, виконаній Ним у

минулому, ваше визначення ідентичності й статусу Бога й досі є далеким від «унікального Бога, Того, хто володарює над усім», і воно відрізняється від поняття «Творець». Кілька останніх спілкувань змусили всіх подумати про одне й те ж: як може людина знати думки Бога? Якби хтось дійсно знав їх, то така людина, безсумнівно, була б Богом, адже тільки Сам Бог знає Свої власні думки, і тільки Сам Бог знає підґрунтя й підхід, що лежить у основі всього, що Він робить. Визнання ідентичності Бога в такий спосіб здається вам раціональним і логічним, але хто може сказати за характером і роботою Бога, що це дійсно робота Самого Бога, а не робота людини, робота, яка не може бути виконана людиною від імені Бога? Хто може бачити, що ця робота підпадає під володарювання Того, хто має природу та владу Бога? Тобто на підставі яких характеристик чи сутності ви визнаєте, що Він – Сам Бог, який володіє ідентичністю Бога та є Тим, хто володарює над усім? Ви коли-небудь думали про це? Якщо ні, то це доводить один факт: останні кілька спілкувань дали вам лише деяке уявлення про той відрізок історії, у якому Бог здійснював Свою роботу, і про Божий підхід, прояв і одкровення під час цієї роботи. Хоча таке розуміння змушує кожного з вас без сумніву визнати, що Той, хто виконав ці дві стадії роботи, – це Сам Бог, у якого ви вірите та за яким слідуєте, Той, за ким ви завжди маєте слідувати, ви й досі нездатні визнати, що Він – Бог, який існував із моменту створення світу та який буде існувати вічно, як нездатні ви визнати й те, що Він веде все людство й царює над ним. Ви точно ніколи не замислювалися над цією проблемою. Будь то Єгова чи Господь Ісус, з огляду на які аспекти сутності й прояви ви здатні визнати, що Він – не тільки Бог, за яким ви мусите слідувати, але й Той, хто наказує людству й володарює над долею людства, який, більше того, – унікальний Сам Бог, що царює над небесами, землею та всім сущим? Через які канали ви визнаєте, що Той, у кого ви вірите й за ким прямуєте, – це Сам Бог, який царює над усім? Якими каналами ви з'єднуєте Бога, у якого ви вірите, із Богом, який володарює над долею людства? Що дозволяє вам визнати, що Бог, у якого ви вірите, – це унікальний Сам Бог, який знаходиться на небесах і на землі, і серед усього сущого? Це проблема, яку Я вирішу в наступному розділі.

Проблеми, про які ви ніколи не думали або не можете думати, цілком можуть бути найбільш важливими для пізнання Бога й у них можна шукати істини, незбагненні для людини. Коли ці проблеми звалюються на вас, так що ви мусите зустрітися з ними віч-на-віч і зробити вибір, то якщо ви не зможете повністю вирішити їх через вашу дурість і невігластво, або тому, що ваш досвід надто поверховий і вам не вистачає справжнього знання Бога, вони стануть найбільшою перешкодою і найбільшою перепоною на шляху вашої віри в Бога. І тому Я відчуваю, що вкрай необхідно поспілкуватися з вами стосовно цього питання. Чи знаєте ви, у чому зараз полягає ваша проблема? Вам чітко зрозуміло, про які проблеми Я веду мову? Чи з такими проблемами ви стикаєтеся? Чи це ті проблеми, які ви не розумієте? Чи це проблеми, які ніколи не спадали вам на думку? Чи це

проблеми, які є важливими для вас? Чи дійсно це проблеми? Це питання є для вас джерелом великої плутанини, що показує, що у вас немає справжнього розуміння Бога, у якого ви вірите, і що ви не сприймаєте Його всерйоз. Деякі люди кажуть: «Я знаю, що він – Бог, і тому я йду за Ним, тому що Його слова є проявом Бога. Цього достатньо. Які ще докази потрібні? Звісно, нам не потрібно висловлювати сумніви стосовно Бога? Звісно, ми не повинні випробовувати Бога? Звісно, нам не потрібно ставити під сумнів сутність Бога й ідентичність самого Бога?». Незалежно від того, чи ви так вважаєте, Я висуваю такі питання не для того, щоб збити вас із пантелику щодо Бога або змусити вас випробувати Його, і тим більше не для того, щоб викликати у вас сумніви щодо ідентичності й сутності Бога. Радше Я роблю це, щоб заохотити у вас більше розуміння сутності Бога й більшу впевненість у Божому статусі й віру в Нього, щоб Бог міг стати Тим єдиним у серцях усіх тих, хто слідує за Ним, і щоб первісний статус Бога – як Творця, Володаря над усім сущим, унікального Самого Бога – можна було відновити в серці кожного творіння. Це також тема, на яку Я збираюся спілкуватися.

А зараз розпочнімо читати наступні місця з Біблії.

1. Бог використовує слова, щоб створити все суще

Буття 1:3–5: «І сказав Бог: Хай станеться світло! І сталося світло. І побачив Бог світло, що добре воно, і Бог відділив світло від темряви. І Бог назвав світло: День, а темряву назвав: Ніч. І був вечір, і був ранок, день перший».

Буття 1:6–7: «І сказав Бог: Нехай станеться твердь посеред води, і нехай відділяє вона між водою й водою. І Бог твердь учинив, і відділив воду, що під твердю вона, і воду, що над твердю вона. І сталося так».

Буття 1:9–11: «І сказав Бог: Нехай збереться вода з-попід неба до місця одного, і нехай суходіл стане видний. І сталося так. І назвав Бог суходіл: Земля, а місце зібрання води назвав: Море. І Бог побачив, що добре воно. І сказав Бог: Нехай земля вродить траву, ярину, що насіння вона розсіває, дерево овочеве, що за родом своїм плід приносить, що в ньому насіння його на землі. І сталося так».

Буття 1:14–15: «І сказав Бог: Нехай будуть світила на тверді небесній для відділення дня від ночі, і нехай вони стануть знаками, і часами умовленими, і днями, і роками. І нехай вони стануть на тверді небесній світилами, щоб світити над землею. І сталося так».

Буття 1:20–21: «І сказав Бог: Нехай вода вироїть дрібні істоти, душу живу, і птаство, що літає над землею під небесною твердю. І створив Бог риби великі, і всяку душу живу плазуючу, що її вода вироїла за їх родом, і всяку пташину крилату за родом її. І Бог побачив, що добре воно».

Буття 1:24–25: «І сказав Бог: Нехай видасть земля живу душу за родом її, худобу й плазуюче, і земну звірину за родом її. І сталося так. І вчинив Бог земну звірину за родом її, і худобу за родом її, і все земне плазуюче за родом його. І бачив Бог, що добре воно».

Першого дня створені день і ніч людства, що міцно тримаються завдяки владі Бога

Подивімося на перший уривок: «І сказав Бог: Хай станеться світло! І сталося світло. І побачив Бог світло, що добре воно, і Бог відділив світло від темряви. І Бог назвав світло: День, а темряву назвав: Ніч. І був вечір, і був ранок, день перший» (Буття 1:3–5). Цей уривок описує першу дію Бога на початку творіння й перший день, проведений Богом, у якому були вечір і ранок. Але це був незвичайний день: Бог почав готувати світло для всього сущого й, більше того, відокремив світло від темряви. Цього дня Бог почав говорити, і Його слова та влада співіснували одне з одним. Його влада почала проявлятися серед усього сущого, і Його сила поширилася серед усього сущого в результаті Його слів. Починаючи з цього дня, усе було сформоване й міцно трималося завдяки словам Бога, владі Бога й силі Бога, і все почало функціонувати завдяки словам Бога, владі Бога й силі Бога. Коли Бог сказав слова: «Хай станеться світло», виникло світло. Бог не розпочинав будь-яку програму робіт; світло з'явилося внаслідок Його слів. Це було світло, яке Бог назвав днем, і від якого й досі залежить існування людини. За Божим велінням суть і цінність світла ніколи не змінювалися, і воно ніколи не зникало. Його існування демонструє владу й могутність Бога та проголошує існування Творця. Воно знову й знову підтверджує ідентичність і статус Творця. Воно не є нематеріальним або ілюзорним; це справжнє світло, яке людина може бачити. Із того часу в цьому порожньому світі, у якому «земля була пуста та порожня, і темрява була над безоднею», був створений перший матеріальний об'єкт. Він виник від слів із вуст Божих і з'явився в першому акті створення всього сущого завдяки владі й висловлюванням Бога. Незабаром після цього Бог наказав світлу й темряві розділитися… Усе змінилося і було довершене завдяки словам Бога… І Бог назвав світло «днем», а темряву назвав «ніччю». У той час у світі, який Бог мав намір створити, було створено перший вечір і перший ранок, і Бог сказав, що це був перший день. Цей день був першим днем створення Творцем всього сущого, і був початком створення всього сущого, і був першим разом, коли влада й могутність Творця були виявлені в цьому світі, який Він створив.

Завдяки цим словам людина здатна узріти владу Бога й слова Бога, а також силу Бога. Оскільки тільки Бог володіє такою силою, тільки Бог має таку владу; оскільки Бог володіє такою владою, тільки Бог має таку силу. Чи може будь-яка людина або об'єкт володіти такою владою і силою? Чи є у ваших серцях відповідь? Окрім Бога, чи володіє будь-яка створена або нестворена істота такою владою? Ви коли-небудь бачили приклад такого в будь-якій книзі або публікації? Чи є будь-який запис про те, що хтось створив небеса, землю і все суще? Це не зустрічається в жодних інших книгах або записах; звичайно, єдино авторитетні й потужні слова про величне створення Богом світу записані в Біблії; ці слова говорять про унікальну

владу й ідентичність Бога. Чи можна сказати, що така влада й могутність символізують унікальну ідентичність Бога? Чи можна сказати, що ними володіє Бог, і тільки Бог? Без сумніву, тільки Сам Бог володіє такою владою і силою! Цією владою і силою не може володіти жодна створена або нестворена істота, як не може ніхто їх замінити! Чи є це однією з характеристик унікального Самого Бога? Чи ви стали свідками цього? Ці слова дозволяють людям швидко та чітко зрозуміти той факт, що Бог володіє унікальною владою і силою, а також вищою ідентичністю і статусом. Виходячи з наведеного вище спілкування, чи можете ви сказати, що Бог, у якого ви вірите, – це унікальний Сам Бог?

Другого дня Божа влада впорядковує води і створює твердь, з'являється простір для найелементарнішого людського виживання

Давайте прочитаємо другий уривок із Біблії: «І сказав Бог: Нехай станеться твердь посеред води, і нехай відділяє вона між водою й водою. І Бог твердь учинив, і відділив воду, що під твердю вона, і воду, що над твердю вона. І сталося так» (Буття 1:6–7). Які зміни відбулися після того, як Бог сказав: «Нехай станеться твердь посеред води, і нехай відділяє вона між водою й водою»? У Писанні сказано: «І Бог твердь учинив, і відділив воду, що під твердю вона, і воду, що над твердю вона». Яким був наслідок цих слів та дій Бога? Відповідь криється в останній частині уривка: «І сталося так».

Ці два коротких речення описують величну подію й чудову картину – грандіозну справу, у контексті якої Бог керував водами й створив простір, у якому могла існувати людина…

У цій картині води й твердь постають перед очима Бога в одну мить, і вони були розділені владою Божих слів та поділені на «верхню» і «нижню» в спосіб, визначений Богом. Це означає, що створена Богом твердь не тільки покривала води внизу, але й підтримувала води зверху… Водночас людина не може не заглядатися, приголомшена, і не задихатися від захоплення міццю Його влади й величчю видовища, у якому Творець рухав водами й повелівав їм, а також створив твердь. Через слова Бога, силу Бога й авторитет Бога Бог здійснив ще один великий подвиг. Хіба це не сила влади Творця? Застосуємо Писання задля того, щоб пояснити Божі вчинки: Бог промовив Свої слова, і завдяки цим словам Божим посеред вод з'явилася твердь. У той же час завдяки цим словам Бога в цьому просторі відбулася величезна зміна, і це була не зміна у звичайному смислі цього слова, а така зміна, під час якої ніщо стало чимось. Воно було народжене з думок Творця й стало чимось із нічого завдяки словам, сказаним Творцем, і, більше того, із цього моменту воно буде існувати й міцно стояти в ім'я Творця, а також буде переміщуватися, змінюватися і оновлюватися відповідно до думок Творця. Цей уривок описує другу дію Творця у створенні Ним усього світу. Це був ще один прояв влади й сили Творця, ще одне новаторське починання Творця. Це був другий день, який пройшов Творець

із моменту створення світу, і це був ще один чудовий день для Нього: Він ходив серед світла, Він створив твердь, Він улаштував води й керував ними, і Його вчинки, Його влада та Його сила були задіяні в роботі нового дня…

Чи існувала твердь посеред вод до того, як Бог прорік Свої слова? Звичайно, що ні! А що сталося після того, як Бог сказав: «Нехай станеться твердь посеред води»? З'явилося те, що було задумано Богом; посеред води постала твердь, і води розділилися, тому що Бог сказав: «Нехай відділяє вона між водою й водою». Так, згідно зі словами Бога, два нових об'єкти, дві новостворені речі з'явилися серед усього завдяки владі й силі Бога. Як ви ставитеся до появи цих двох нових об'єктів? Чи відчуваєте ви велич сили Творця? Чи відчуваєте ви унікальну й надзвичайну силу Творця? Велич такої сили та могутності обумовлена владою Бога, і ця влада є відображенням Самого Бога та унікальною характеристикою Самого Бога.

Чи допоміг цей уривок вам ще раз глибоко відчути унікальність Бога? Насправді, цього далеко недостатньо; влада й сила Творця виходять далеко за ці межі. Його унікальність полягає не тільки в тому, що Він володіє сутністю, несхожою на сутність будь-якої істоти, але також і в тому, що Його влада й сила надзвичайні, безмежні, найвеличніші для всіх і стоять вище всього, і, більше того, в тому, що Його влада й те, Хто Він є і чим володіє, може створювати життя, творити чудеса й створювати кожну захоплюючу та незвичайну хвилину й секунду. У той же час Він здатен керувати життям, яке Він створює, і володарювати над чудесами й кожною хвилиною та секундою, які Він створює.

Третього дня слова Божі кладуть початок землі й морям, а влада Божа наповнює світ життєвою силою до країв

Далі прочитаймо перше речення з Книги Буття 1:9–11: «І сказав Бог: Нехай збереться вода з-попід неба до місця одного, і нехай суходіл стане видний». Які зміни відбулися після того, як Бог просто сказав: «Нехай збереться вода з-попід неба до місця одного, і нехай суходіл стане видний»? І що було в цьому просторі, окрім світла й тверді? У Писаннях сказано: «І назвав Бог суходіл: Земля, а місце зібрання води назвав: Море. І Бог побачив, що добре воно». Це означає, що тепер в цьому просторі був суходіл і моря, і суходіл і моря були розділені. Ці нові об'єкти з'явилися згідно з велінням із вуст Божих: «І сталося так». Чи описує Писання, як Бог метався, коли робив це? Чи описує воно Його фізичну працю? Тож як Бог це зробив? Як Бог спричинив виникнення цих нових об'єктів? Само собою очевидно, що Бог використовував слова, щоб досягти всього цього, щоб створити все це цілком.

Із трьох наведених вище уривків ми дізналися про три великі події. Ці три великі події виникли й були втілені в життя завдяки словам Бога, і саме завдяки Його словам, одна за іншою, ці події постали перед очима Бога. Таким чином, можна

бачити, що слова: «Бо сказав Він і сталось, наказав і з'явилось» не є пустими. Ця сутність Бога підтверджується в той момент, коли зароджуються Його думки, а коли Бог відкриває Свої вуста, щоб говорити, Його сутність відображається повністю.

Перейдімо до заключного речення цього уривка: «І сказав Бог: Нехай земля вродить траву, ярину, що насіння вона розсіває, дерево овочеве, що за родом своїм плід приносить, що в ньому насіння його на землі. І сталося так». Поки Бог говорив, усі ці об'єкти виникали, слідуючи думкам Бога, і в одну мить безліч тендітних маленьких форм життя невпевнено висувала свої голови з ґрунту, і перш ніж вони навіть струсили частинки бруду зі своїх тіл, вони радо махали одне одному, вітаючись, киваючи й посміхаючись усьому світу. Вони дякували Творцю за життя, яке Він дарував їм, і проголосили світові, що вони є частиною всього сущого та що кожен із них присвятить своє життя тому, щоб показати владу Творця. Коли Бог промовляв Свої слова, земля стала пишною і зеленою, усі види трав, якими могла насолоджуватися людина, проросли й пробилися крізь землю, а гори та рівнини густо заросли деревами й лісами… Цей безплідний світ, у якому не було ані сліду життєвої сили, швидко покрився розкішшю рослин, трав і дерев та заряснів зеленню… Пахощі трави й аромат ґрунту поширилися повітрям, і безліч рослин почали дихати в тандемі з циркуляцією повітря, і почався процес зростання. Одночасно, завдяки словам Бога та слідуючи думкам Бога, усі рослини почали вічні життєві цикли, в яких вони ростуть, цвітуть, плодоносять і розмножуються. Вони почали суворо дотримуватися відповідного ходу свого життя та виконувати свої відповідні ролі серед усього сущого… Усі вони народилися й жили завдяки словам Творця. Вони отримували безперервне забезпечення й живлення від Творця та завжди вперто виживали в кожному куточку землі, щоб являти владу й силу Творця, і завжди являти життєву силу, даровану їм Творцем…

Життя творця надзвичайне, Його думки надзвичайні, і Його влада надзвичайна; тому, коли Він промовив Свої слова, результатом цього було: «І сталося так». Безсумнівно, Богу не потрібно працювати руками, коли Він діє; Він просто використовує Свої думки, щоб веліти, і Свої слова, щоб наказувати, і в такий спосіб усе досягається. Того дня Бог зібрав води в одне місце та дозволив з'явитися суходолу, після чого Він змусив траву прорости із землі, і виросли трави, що дають насіння, і дерева, що приносять плоди, і Бог класифікував кожне за родом його, і зробив так, що кожне містить своє власне насіння. Усе це було здійснено відповідно до думок Бога й на підставі велінь Божих слів, і кожне з'явилося, одне за одним, у цьому новому світі.

Коли Бог ще не розпочав Свою роботу, у Нього в думках уже була картина того, чого Він мав намір досягти, і коли Бог розпочав впровадження цього, а також коли Бог відкрив Свої вуста, щоб сказати про зміст цієї картини, в усьому почали відбуватися зміни завдяки владі й силі Бога. Незалежно від того, як Бог це виконав або як Він застосував Свою владу, усе було досягнуто крок за кроком відповідно

до Божого плану й завдяки словам Бога, і крок за кроком, завдяки словам і владі Бога, між небом і землею відбулися зміни. Усі ці зміни й події показали владу Творця, а також надзвичайність і велич сили життя Творця. Його думки – це не прості ідеї або пуста картина, а влада, що володіє життєвою силою й надзвичайною енергією, і вони є силою, що змушує все змінюватися, відроджуватися, оновлюватися і гинути. Через це все функціонує завдяки Його думкам і водночас усе стається завдяки словам із Його вуст…

До того, як усе явилося, в думках Бога давним-давно був сформований довершений план, і новий світ був давним-давно досягнутий. Хоча третього дня на землі з'явилися всілякі рослини, у Бога не було причин зупиняти кроки створення Ним цього світу; Він мав намір продовжувати промовляти Свої слова, продовжувати звершувати створення кожного нового об'єкта. Він говорив, висловлював Свої веління, застосовував Свою владу й демонстрував Свою силу, і Він підготував усе, що планував підготувати для всього сущого й для людства, яких Він мав намір створити…

Четвертого дня, коли Бог знову застосовує Свою владу, з'являються пори року, дні й роки людства

Творець використав Свої слова для впровадження Свого плану, і так Він провів перші три дні Свого плану. Протягом цих трьох днів не було видно, щоб Бог був зайнятий або виснажував Себе; навпаки, Він провів чудові перші три дні Свого плану й здійснив велике починання щодо радикального перетворення світу. Абсолютно новий світ з'явився перед Його очима, і, фрагмент за фрагментом, прекрасна картина, яка закарбувалася в Його думках, нарешті виявилася в словах Бога. Поява кожного нового об'єкта була схожа на народження немовляти, і Творець отримував задоволення від картини, яка свого часу була в Його думках, а нині втілилася в життя. У цей час у Його серці з'явилася краплинка задоволення, але Його план тільки розпочався. У мить ока настав новий день, і якою ж була наступна сторінка в плані Творця? Що Він промовив? Як Він застосував Свою владу? Тим часом, що нового з'явилося в цьому новому світі? Слідуючи проводу Творця, ми звертаємо свій погляд на четвертий день створення Богом усього сущого, день, який був іще одним новим початком. Звичайно, для Творця це, безсумнівно, був ще один чудовий день, і це був ще один надзвичайно важливий день для сучасного людства. Звісно ж, той день був неоціненним. Наскільки чудовим, наскільки важливим і неоціненним він був? Спершу послухаймо слова, сказані Творцем…

«І сказав Бог: Нехай будуть світила на тверді небесній для відділення дня від ночі, і нехай вони стануть знаками, і часами умовленими, і днями, і роками. І нехай вони стануть на тверді небесній світилами, щоб світити над землею» (Буття 1:14–15). Це був ще один прояв Божої влади, продемонстрованої створіннями після того,

як Він створив суходіл і рослини на ньому. Для Бога ця дія була настільки ж легкою, як і те, що Він уже зробив, тому що Бог володіє такою силою; Бог не кидає слів на вітер, і Його слово буде виконане. Бог наказав світилам з'явитися на небі, і ці світила не тільки сяяли в небі й над землею, але й стали знаками дня і ночі, пір року, днів і років. Отже, коли Бог промовляв Свої слова, кожна дія, якої Бог бажав досягти, виконувалася відповідно до Божого наміру та у спосіб, призначений Богом.

Світила в небі – це небесна матерія, яка може випромінювати світло; вони можуть освітлювати небо, землю і моря. Вони обертаються відповідно до ритму й частоти, установлених Богом, і світять на землі в різні часові проміжки, і отже, цикли обертання світил призводять до виникнення дня і ночі на сході й заході землі, і вони є не тільки знаками ночі та дня, але й завдяки цим різним циклам вони також позначають свята й різні особливі дні людства. Вони є ідеальним доповненням і супроводом до чотирьох пір року – весни, літа, осені та зими, – установлених Богом, разом із якими світила гармонійно служать постійними й точними знаками місячних періодів, днів і років людства. Хоча тільки після появи землеробства людство почало розуміти та використовувати поділ на місячні періоди, дні й роки, обумовлені створеними Богом світилами, насправді початок місячним періодам, дням і рокам, які людина розуміє сьогодні, було дано давним-давно, четвертого дня Божого створення всього сущого; так само й цикли весни, літа, осені та зими, що змінюють один одного та які переживає людина, почалися давним-давно, на четвертий день створення Богом усього сущого. Світила, створені Богом, дозволили людині регулярно, точно й чітко розрізняти ніч і день, рахувати дні та чітко відстежувати місячні періоди й роки. (День повного місяця був завершенням одного місяця, і на основі цього людина знала, що світіння світил починає новий цикл; день півмісяця був завершенням однієї половини місяця, що говорило людині про початок нового місячного періоду, з чого можна було зробити висновок, скільки днів і ночей було в місячному періоді, скільки місячних періодів було в порі року та скільки пір року було в році, і все це виявлялося регулярно.) Отже, людина могла легко відстежувати місячні періоди, дні й роки, позначені обертанням світил. Із цього моменту людство й усе суще несвідомо жило серед впорядкованого чергування дня і ночі та змін пір року, викликаних обертанням світил. Таким було значення створення Творцем світил четвертого дня. Подібно до цього цілі й значення цієї дії Творця були так само невіддільні від Його влади й сили. Отже, світила, створені Богом, і цінність, яку вони мали незабаром принести людині, були ще одним майстерним ходом у застосуванні Творцем Своєї влади.

У цьому новому світі, у якому людству ще тільки належало з'явитися, Творець приготував вечір і ранок, небесну твердь, суходіл і моря, зелень, різнотрав'я і різні види дерев, а також світила, пори року, дні й роки для нового життя, яке Він мав незабаром створити. Влада й сила Творця виражалися в кожній новій речі, яку Він створив, і Його слова та звершення були одночасними, без найменшої розбіжності

й без найменшої перерви між ними. Поява й народження всього цього нового були доказом влади й сили Творця: Він не кидає слів на вітер, і Його слово буде виконане, а те, що Він звершує, триває вічно. Цей факт ніколи не змінюється: так було в минулому, так є сьогодні, і так буде повік. Коли ви ще раз дивитеся на ці слова з Писання, чи здаються вони Вам свіжими? Чи побачили ви новий зміст і чи зробили нові відкриття? Це тому, що вчинки Творця схвилювали ваші серця і визначили напрямок вашого пізнання Його влади й сили, а також відчинили двері до вашого розуміння Творця, а Його вчинки та влада дарували життя цим словам. Отже, у цих словах людина побачила реальний, яскравий прояв влади Творця, дійсно стала свідком верховенства Творця та споглянула надзвичайність влади й сили Творця.

Влада й сила Творця чинять диво за дивом; Він привертає увагу людини, і людина, як зачарована, не може не прикипіти поглядом до вражаючих вчинків, народжених внаслідок застосування Ним Своєї влади. Його феноменальна сила приносить захоплення за захопленням, і людина, засліплена та в нестямі від радості, задихається від захвату, відчуваючи побожний трепет і втіху; більше того, людина явно зворушена, і в неї виникає повага, благоговіння і прихильність. Влада та вчинки Творця мають величезний вплив і очищувальну дію на дух людини і, більше того, вони насичують її дух. Кожна з Його думок, кожне з Його висловлювань і кожен вияв Його влади – це шедевр серед усього сущого й велика справа, найбільш гідна глибокого розуміння та знання з боку створеного людства. Коли ми звертаємо увагу на кожне творіння, народжене від слів Творця, наш дух лине до дива Божої сили, і ми виявляємо, що йдемо слідами Творця до наступного дня: п’ятого дня створення Богом усього сущого.

Продовжмо читати Писання уривок за уривком, розглядаючи ще більше вчинків Творця.

П’ятого дня життя в різноманітних і різновидних формах по-різному демонструє владу Творця

Писання говорить: «І сказав Бог: Нехай вода вироїть дрібні істоти, душу живу, і птаство, що літає над землею під небесною твердю. І створив Бог риби великі, і всяку душу живу плазуючу, що її вода вироїла за їх родом, і всяку пташину крилату за родом її. І Бог побачив, що добре воно» (Буття 1:20–21). Писання чітко говорить нам, що цього дня Бог створив істот у водах і птахів небесних, тобто Він створив різних риб і птахів і класифікував кожного з них за родом. Отже, земля, небеса й води були збагачені Божим творінням…

Коли Божі слова були вимовлені, свіжі нові життя, кожне з яких мало власну форму, миттєво з’явилися посеред слів Творця. Ті життя прийшли у світ, борючись за місце, стрибаючи, граючись від радості… Риби всіх форм і розмірів плавали у воді; молюски всіх видів виростали з піску; лускаті, покриті панциром і безхребетні

істоти поспішно зростали в різних формах, великих або маленьких, довгих або коротких. Так само почали жваво рости різні види морських водоростей, погойдуючись у такт руху різних водних організмів, хитаючись хвилеподібно, розганяючи застояні води, ніби кажучи їм: «Ворушися! Приведи своїх друзів! Бо ти більше ніколи не будеш самотнім!». Із того моменту, коли різні живі істоти, створені Богом, з'явилися у воді, кожне наступне нове життя приносило життєву силу водам, які так довго були спокійними, і сповіщало про нову еру… Із того моменту вони тулилися один до одного, складали один одному компанію і не тримали дистанції між собою. Вода існувала задля істот у ній, живлячи кожне життя, яке мешкало в її обіймах, і кожне життя існувало заради води внаслідок її живлення. Кожне дарувало життя іншому, і в той же час кожне в однаковий спосіб свідчило про чудесність і велич творіння Творця, а також про неперевершену силу влади Творця…

Як море більше не було безмовним, так і небеса почали наповнюватися життям. Один за одним птахи, великі й малі, злітали в небо із землі. На відміну від морських істот, у них були крила й пір'я, що вкривало їхні стрункі й граційні тіла. Вони тріпотіли крилами, гордо й бундючно демонструючи свій чудовий пір'яний покрив і свої особливі функції і навички, даровані їм Творцем. Вони вільно ширяли й уміло переміщувалися між небом і землею, через луги й ліси… Вони були улюбленцями повітря, вони були улюбленцями всього сущого. От-от вони мали стати сполучною ланкою між небом і землею й передавати послання всьому сущому… Вони співали, вони радісно носилися довкола, вони приносили радісні вигуки, сміх і пожвавлення в цей колись порожній світ… Вони використовували свій чистий, мелодійний спів, використовували слова у своїх серцях, щоб вихваляти Творця за дароване їм життя. Вони весело танцювали, щоб продемонструвати досконалість і чудесність творіння Творця, і присвятили б усе своє життя тому, щоб свідчити про владу Творця через особливе життя, яке Він їм дарував…

Незалежно від того, чи були вони у воді або в небесах, за наказом Творця ця безліч живих істот існувала в різних конфігураціях життя, і за наказом Творця вони збиралися разом відповідно до своїх видів, і цей закон, це правило було незмінним для всіх творінь. Вони ніколи не наважувалися вийти за межі, встановлені для них Творцем, та й не були здатні на це. Як було визначено Творцем, вони жили й розмножувалися, і строго дотримувалися життєвого шляху й законів, установлених для них Творцем, і свідомо залишалися вірними Його невисловленим велінням та небесним указам і настановам, які Він дав їм, аж до сьогоднішнього дня. Вони розмовляли з Творцем своїм особливим способом і почали цінувати значення Творця та корилися Його велінням. Ніхто ніколи не порушував владу Творця, і Його царювання й керування ними здійснювалося в Його думках; жодного слова не було вимовлено, але влада, яка була унікальною для Творця, у тиші керувала всім сущим, яке не володіло мовною функцією та яке відрізнялося від людства. Таке

особливе застосування Його влади змусило людину здобути нове знання та сформувати нове тлумачення унікальної влади Творця. Тут Я мушу сказати вам, що цього нового дня застосування влади Творця ще раз продемонструвало Його унікальність.

Далі погляньмо на останнє речення цього уривка з Писання: «Бог побачив, що добре воно». Що, на вашу думку, це означає? У ці слова вкладені емоції Бога. Бог спостерігав, як усе, що Він створив, виникло й міцно стояло завдяки Його словам, а також поступово почало змінюватися. Чи був у цей час Бог задоволений різними речами, які Він створив Своїми словами, і різними діями, які Він звершив? Відповідь така: «Бог побачив, що добре воно». Що ви тут бачите? Що означає те, що «Бог побачив, що добре воно»? Що воно символізує? Це означає, що в Бога були сила й мудрість, щоб здійснити те, що Він запланував і призначив, щоб досягти цілей, які Він поставив. Коли Бог виконав кожне завдання, чи відчував Він жаль? Відповідь досі така: «Бог побачив, що добре воно». Іншими словами, Він не тільки не пожалкував, але, навпаки, був задоволений. Що означає, що Він не жалкував? Це означає, що Божий план досконалий, що Його сила й мудрість досконалі, і що тільки завдяки Його владі можна досягти такої досконалості. Коли людина виконує завдання, чи може вона, подібно до Бога, бачити, що добре воно? Чи може все, що робить людина, досягти досконалості? Чи може людина завершити щось раз і назавжди? Так само, як людина каже: «Немає нічого досконалого, є тільки краще», ніщо з того, що робить людина, не може досягти досконалості. Коли Бог побачив, що все, що Він зробив і чого досяг, було добре, усе, створене Богом, було встановлено Його словами, тобто, коли «Бог побачив, що добре воно», усе, що Він створив, набуло постійної форми, було класифіковано за видом і отримало стале положення, мету й функцію раз і назавжди. Більше того, роль цих об’єктів серед усього сущого та шлях, який вони мають пройти під час Божого управління всім сущим, уже були визначені Богом і були незмінні. Це був небесний закон, даний Творцем усьому сущому.

«Бог побачив, що добре воно», – ці прості недооцінені слова, які так часто ігноруються, є словами небесного закону й небесного указу, даного Богом усім творінням. Вони є ще одним втіленням влади Творця, більш практичним і більш глибоким. Завдяки своїм словам Творець не тільки зміг здобути все, що Він мав намір здобути, і досягти всього, що Він мав намір досягти, але й зміг контролювати у Своїх руках усе, що Він створив, і управляти всім, що Він створив згідно зі Своєю владою, і, більше того, усе було систематичним і регулярним. Усе також розмножувалось, існувало й гинуло за Його словом і, більше того, завдяки Його владі воно існувало в середовищі встановленого Ним закону, і ніхто не був звільнений від його виконання! Цей закон набрав чинності в той самий момент, коли «Бог побачив, що добре воно», і він буде існувати, продовжуватися та функціонувати заради Божого плану управління аж до того дня, коли його скасує

Творець! Унікальна влада Творця проявилася не тільки в Його здатності створити все суще й наказати всьому почати існувати, але й у Його здатності керувати всім і володарювати над усім, а також дарувати наснагу й життєву силу всьому і, більше того, у Його здатності спричинити раз і навіки появу й існування всього, що Він створив за Своїм планом, у створеному Ним світі в досконалій формі, з досконалою структурою життя й досконалою роллю. Його влада так само проявилася і в тому, що думки Творця не підпорядковувалися жодним обмеженням, не були обмежені часом, простором або географією. Як і Його влада, унікальна ідентичність Творця залишатиметься незмінною навіки-віків. Його влада завжди буде відображенням і символом Його унікальної ідентичності, і Його влада навіки існуватиме поряд із Його ідентичністю!

Шостого дня Творець промовляє – і один за одним виникає кожен вид живої істоти, що був у Його думках

Непомітно робота Творця зі створення всього сущого тривала протягом п'яти днів, відразу після чого Творець привітав шостий день Свого створення всього сущого. Цей день був ще одним новим початком і ще одним надзвичайним днем. Яким був план Творця напередодні цього нового дня? Яких нових істот Він збирався створити? Слухайте, це голос Творця…

«І сказав Бог: Нехай видасть земля живу душу за родом її, худобу й плазуюче, і земну звірину за родом її. І сталося так. І вчинив Бог земну звірину за родом її, і худобу за родом її, і все земне плазуюче за родом його. І бачив Бог, що добре воно» (Буття 1:24–25). Які живі істоти ввійшли до переліку? У Писанні сказано: худоба, і плазуни, і земна звірина за родом її. Це означає, що цього дня на землі не тільки з'явилися всілякі живі істоти, але й усі вони були класифіковані відповідно до роду, і так само «Бог побачив, що добре воно».

Як і протягом попередніх п'яти днів, Творець говорив тим же тоном і дав наказ народитися тим живим істотам, яких Він бажав, і щоб вони з'явилися на землі кожна за її родом. Коли Творець застосовує Свою владу, жодне з Його слів не промовляється марно, і тому шостого дня кожна жива істота, яку Він мав намір створити, з'явилася в призначений час. Щойно Творець сказав: «Нехай видасть земля живу душу за родом її», земля відразу ж наповнилася життєвою силою, і на землі раптово з'явилося дихання всіляких живих істот… У трав'янистій зеленій незайманій місцевості одна за одною з'явилися огрядні корови, розмахуючи хвостами, бекаючі вівці збиралися в отари, а коні іржали й пускалися галопом… В одну мить безкраї простори безмовних лугів вибухнули життєвою силою… Поява цього різноманіття видів худоби була прекрасним видовищем на спокійних луках і принесла безмежну життєву силу… Вони стали супутниками лугів і господарями пасовиськ, і всі вони залежали один від одного; так само вони стали опікунами та хранителями цих земель, які були їхнім постійним середовищем проживання та

забезпечували їх усім необхідним, ставши вічним джерелом живлення задля їхнього існування…

Того ж дня, коли з'явилися ці різні види худоби, по слову Творця на світ одна за одною з'явилася безліч комах. Незважаючи на те, що вони були найменшими з живих істот серед усіх створінь, їхня життєва сила однаково була чудовим творінням Творця, і вони не прибули запізно… Деякі тріпотіли своїми маленькими крильцями, а інші повільно повзали; деякі стрибали й підскакували, інші хиталися; деякі мчали вперед, а інші швидко задкували; деякі рухалися вбік, інші стрибали вгору та вниз… Усі були зайняті пошуками житла для себе: деякі пробиралися в траву, деякі рили нори в ґрунті, деякі злітали на дерева, ховалися в лісах… Незважаючи на невеликі розміри, вони не бажали терпіти муки порожнього шлунка й, знайшовши свої власні домівки, кинулися шукати їжу, щоб насититися. Деякі вилазили на траву, щоб поласувати її ніжними стеблинками, деякі набирали повні роти бруду й заковтували його в шлунок, поїдаючи з великим апетитом і задоволенням (для них навіть бруд – ласощі); деякі ховалися в лісах, але вони не зупинялися на відпочинок, тому що сік у блискучих темно-зелених листках був їм за соковиту їжу… Наситившись, комахи не припиняли своєї діяльності; незважаючи на невеликі розміри, вони володіли величезною енергією й необмеженою плідністю, і тому з усіх істот вони найактивніші та найпрацьовитіші. Вони ніколи не лінувалися і ніколи не втішалися відпочинком. Втамувавши голод, вони продовжували тяжко працювати заради свого майбутнього, завжди будучи зайнятими й піклуючись про свій завтрашній день, про своє виживання… Вони тихо дзижчали балади з різними мелодіями й ритмами, щоб підбадьорити й підстьобнути самих себе. Вони також додали радості траві, деревам і кожному клаптику ґрунту, зробивши кожен день і кожен рік унікальним… Своїми власними мовами та способами вони передавали інформацію всім живим істотам на землі. Використовуючи свій власний особливий життєвий шлях, вони позначали все, на чому залишали сліди… Вони були в тісних стосунках із ґрунтом, травою і лісами, і вони приносили енергію і життєву силу ґрунтові, траві й лісам. Вони доносили настанови й вітання Творця до всіх живих істот…

Погляд Творця ковзнув по всьому, що Він створив, і в цей момент Його очі зупинилися на лісах і горах, а Його увага перемкнулася. Коли Його слова були промовлені, у густих лісах і на горах з'явився тип істот, не схожих на жодну з тих, що виникли раніше: це були дикі тварини, промовлені вустами Бога. Давно очікувані, вони хитали головами й махали хвостами, кожен зі своєю унікальною мордою. У деяких було хутро, у деяких були панцирі, деякі оголювали ікла, у деяких був оскал, у деяких була довга шия, у деяких був короткий хвіст, у деяких були дикі очі, у деяких був боязкий погляд, деякі схилялися, щоб їсти траву, у деяких довкола рота була кров, деякі стрибали на двох ногах, деякі походжали на чотирьох копитах, деякі дивилися вдалину з верхівок дерев, деякі підстерігали в лісах, деякі шукали печери для відпочинку, деякі бігали й пустували на рівнинах, деякі рухалися

крадькома лісами…; деякі ревіли, деякі вили, деякі гавкали, деякі кричали…; у деяких було сопрано, у деяких – баритон, деякі були повноголосими, деякі – дзвінкими й мелодійними…; деякі були похмурими, деякі були милими, деякі були огидними, деякі були чарівними, деякі були страшними, деякі були заворожливо наївними… Вони з'являлися одна за одною. Подивіться, які вони високі й могутні, вільні духом, безтурботно байдужі одна до одної, не обтяжують себе навіть тим, щоб глянути одна на одну… Кожна з них несла в собі особливе життя, дароване їй Творцем, і свою власну дикість і жорстокість; вони з'явилися в лісах і горах. Зневажаючи всіх, такі цілковито владні – зрештою, вони були справжніми господарями гір і лісів. Із того моменту, як їхня поява була визначена Творцем, вони «пред'явили права» на ліси й гори, бо Творець вже остаточно затвердив їхні межі та визначив ареал їхнього існування. Тільки вони були справжніми владиками гір і лісів, і саме тому вони були такими дикими, такими зневажливими. Їх названо «дикими тваринами» виключно тому, що з усіх істот саме вони були по-справжньому дикими, жорстокими й неприборканими. Їх не можна було приручити, тому їх не можна було розводити, і вони не могли жити в гармонії з людством або працювати на благо людства. Саме тому, що їх не можна було розводити, що вони не могли працювати на людство, їм доводилося жити на відстані від людства, і людина не могла до них наблизитися. У свою чергу, саме через те, що вони жили на відстані від людей і люди до них не могли наблизитися, вони змогли виконати зобов'язання, покладене на них Творцем: охороняти гори й ліси. Їхня дикість захищала гори та охороняла ліси й була найкращим захистом і гарантією їхнього існування та розмноження. У той же час їхня дикість підтримувала й забезпечувала баланс між усім сущим. Їхня поява дала підтримку й опору горам і лісам; їхня поява принесла безмежну енергію і життєву силу тихим і порожнім горам і лісам. Із цього моменту гори та ліси стали їхнім постійним природним середовищем, і вони ніколи не втрачали своїх осель, тому що саме для них з'явилися та існували гори й ліси; дикі тварини виконували свій обов'язок і робили все можливе, щоб охороняти їх. Так само дикі тварини суворо дотримувалися настанов Творця щодо того, щоб триматися своєї території, і продовжували використовувати свою звірину природу задля підтримки балансу всього сущого, встановленого Творцем, а також проголошувати владу й силу Творця!

Під владою Творця все суще є досконалим

Усе суще, створене Богом, включно з тими, що могли рухатися, і тими, що не могли, такими як птахи й риби, такими як дерева й квіти, і включно з худобою, комахами та дикими тваринами, створеними шостого дня, – усі вони були добрі в очах Бога і, більше того, в очах Бога все це, згідно з Його планом, досягло вершини досконалості й стандартів, яких Бог бажав досягти. Крок за кроком Творець виконував ту роботу, яку мав намір виконати відповідно до Свого плану. Одна за

одною з'являлися речі, які Він мав намір створити, і поява кожної була відображенням влади Творця, кристалізацією Його влади; завдяки цим кристалізаціям усі творіння не могли не бути вдячними за благодать і забезпечення, дані Творцем. У міру того, як проявлялися чудові вчинки Бога, цей світ, клаптик за клаптиком, наповнювався всім сущим, створеним Богом, і змінювався з хаосу й темряви на ясність та яскравість, із мертвої тиші на жвавість і безмежну життєву силу. Серед усіх творінь, від великого до малого, від малого до мікроскопічного, не було нічого, що не було б створене владою й силою Творця; кожне творіння відзначалося унікальною та невід'ємною необхідністю і цінністю існування. Незалежно від відмінностей у формі й структурі, вони просто повинні були бути створені Творцем, щоб існувати під владою Творця. Іноді люди бачать комаху, яка дуже потворна, і кажуть: «Ця комаха така жахлива, не може бути, щоб Бог створив таку потворну річ, Він нізащо у світі не створив би щось таке бридке». Яка нерозумна думка! Ось що їм слід казати: «Хоча ця комаха така потворна, вона була створена Богом, і тому в неї мусить бути своє унікальне призначення». У Своїх думках Бог мав намір надати різним живим істотам, яких Він створив, усіляку зовнішність без винятку, наділити їх усілякими функціями та призначеннями, і тому нічого з того, що створив Бог, не зроблене з одного тіста. Від їхнього зовнішнього вигляду до внутрішньої будови, від їхніх життєвих звичок до місця, яке вони займають, – усі вони різні. Корови мають вигляд корів, осли мають вигляд ослів, олені мають вигляд оленів, а слони мають вигляд слонів. Хіба можеш ти сказати, хто з них найкрасивіший, а хто найпотворніший? Хіба можеш ти сказати, хто з них найбільш корисний, а чиє існування – найменш необхідне? Декому подобаються на вигляд слони, але ніхто не використовує слонів для землеробства; деякі люди вподобали вигляд левів і тигрів, тому що їхня зовнішність є найбільш вражаючою серед усіх інших, але чи можна тримати їх як домашніх тварин? Коротше кажучи, коли мова заходить про незліченні творіння, людина повинна рахуватися з владою Творця, тобто рахуватися з порядком, встановленим Творцем для всього сущого; це наймудріше ставлення. Тільки позиція пошуку початкових намірів Творця й покори їм є істинним прийняттям і впевненістю у владі Творця. Це добре в очах Бога, тож яка в людини причина доскіпуватися?

Отже, усе суще під владою Творця має грати нову симфонію на честь володарювання Творця, розпочати блискучу прелюдію до Його роботи нового дня, і в цей момент Творець також відкриє нову сторінку в роботі Свого управління! Відповідно до закону, встановленого Творцем стосовно свіжих паростків навесні, дозрівання влітку, збирання врожаю восени та його зберігання взимку, усе суще буде суголосним із планом управління Творця, і все буде радо зустрічати свій власний новий день, новий початок і новий життєвий шлях. Воно буде жити й розмножуватися в нескінченній послідовності, щоб вітати кожен день під царюванням влади Творця…

Жодна зі створених і нестворених істот не може замінити собою ідентичність Творця

Із того моменту, як Бог розпочав творити все суще, почала виявлятися і відкриватися Його сила, бо Бог використовував слова, щоб створити все суще. Незалежно від того, у який спосіб Він створив його, незалежно від того, чому Він створив його, усе суще виникло, міцно трималося й існувало завдяки словам Бога; це унікальна влада Творця. За часів, що передували появі людства у світі, Творець використовував Свою силу та владу, щоб створити все для людства, і використовував Свої унікальні методи, щоб підготувати відповідне середовище проживання для людства. Усе, що Він робив, було підготовкою до людства, яке незабаром мало отримати Його подих. Це означає, що в часи, що передували створенню людства, влада Бога виявлялася у всіх створіннях, відмінних від людей, у таких великих речах, як небеса, світила, моря й суходіл, і в таких малих, як тварини й птахи, а також у різноманітних комахах і мікроорганізмах, включно з різними бактеріями, невидимими для неозброєного ока. Кожному було дане життя словами Творця, кожен розмножувався завдяки словам Творця і кожен жив під владою Творця завдяки Його словам. Хоча вони не отримали подиху Творця, вони все ж проявляли життєву силу, даровану їм Творцем, через свої різні форми й структури; хоча вони не отримали здатність говорити, дану людству Творцем, кожен із них отримав спосіб вираження свого життя, дарованого їм Творцем, який відрізнявся від мови людини. Влада Творця не тільки надає життєву силу на перший погляд статичним матеріальним об’єктам, щоб вони ніколи не зникли, але Він також дає інстинкт відтворення та розмноження всім живим істотам, щоб вони ніколи не зникли, і тому вони з покоління в покоління передаватимуть закони й принципи виживання, даровані їм Творцем. Спосіб, у який Творець застосовує Свою владу, не прив’язаний жорстко до макро- або мікроскопічної точки зору та не обмежений жодною формою; Він здатний керувати процесами всесвіту й володарювати над життям і смертю всього сущого і, більше того, Він здатний маневрувати всім сущим так, щоб воно служило Йому; Він може управляти всіма процесами в горах, річках і озерах та керувати всім сущим усередині них, і, крім цього, Він здатний забезпечити те, що необхідно всьому сущому. Це прояв унікальної влади Творця серед усього сущого, окрім людства. Такий прояв не тільки триває все життя; він ніколи не припиниться та не перестане існувати, і ніхто чи ніщо не може його змінити або зіпсувати, як і ніхто чи ніщо не може його розширити чи звузити, адже ніхто не може замінити ідентичність Творця, і, отже, влада Творця не може бути замінена жодною створеною істотою; вона недосяжна і для жодної нестворeної істоти. Візьмемо, наприклад, Божих посланців і ангелів. Вони не володіють силою Бога, а тим більше владою Творця, і причина, з якої вони не володіють силою та владою Бога, полягає в тому, що вони не володіють

сутністю Творця. Нестворені істоти, такі як Божі посланці й ангели, хоча й можуть виконувати певні речі від імені Бога, не можуть представляти Бога. Хоча вони володіють деякою силою, якою не володіє людина, вони не володіють владою Бога; вони не володіють владою Бога створювати все суще, наказувати всьому сущому й володарювати над усім сущим. Отже, унікальність Бога не може бути замінена жодною нестворeною істотою, і так само жодна нестворена істота не може замінити владу й силу Бога. Чи ти читав у Біблії про будь-якого посланця Бога, який створив усе суще? Чому Бог не послав жодного зі Своїх посланців або ангелів, щоб створити все суще? Тому, що вони не мали влади Бога і, отже, не володіли здатністю застосовувати владу Бога. Так само, як і всі творіння, усі вони знаходяться під володарюванням Творця і під владою Творця, і так само Творець є їхнім Богом і їхнім Володарем. Серед усіх них без винятку – чи благородних чи тих, хто в скромному становищі, чи можновладних чи безвладних, – немає жодного, хто міг би перевершити владу Творця, і тому серед них немає нікого, хто міг би замінити ідентичність Творця. Вони ніколи не будуть називатися Богом і ніколи не зможуть стати Творцем. Це непорушні істини й факти!

Спираючись на наведене вище спілкування, чи можемо ми стверджувати таке: тільки Творець і Правитель усього сущого, Той, хто володіє унікальною владою й унікальною силою, може називатися унікальним Самим Богом? Наразі вам може здатися, що таке запитання занадто глибоке. Ви зараз не здатні зрозуміти його й не можете сприйняти його внутрішню суть, і тому нині ви відчуваєте, що на нього важко відповісти. У такому разі Я продовжу Своє спілкування. Далі Я дам вам можливість побачити фактичні вчинки на основі багатьох аспектів влади й сили, якими володіє тільки Бог, і у такий спосіб Я дозволю вам по-справжньому зрозуміти, оцінити й пізнати унікальність Бога, а також те, що означає унікальна влада Бога.

2. Бог використовує Свої слова, щоб укласти заповіт із людиною

Буття 9:11–13: «І Я укладу заповіта Свого з вами, і жодне тіло не буде вже знищене водою потопу, і більш не буде потопу, щоб землю нищити. І Бог промовляв: Оце знак заповіту, що даю Я його поміж Мною та вами, і поміж кожною живою душею, що з вами, на вічні покоління: Я веселку Свою дав у хмарі, і стане вона за знака заповіту між Мною та між землею».

Після того, як Він створює все суще, влада Творця підтверджується та проявляється ще раз у заповіті веселки

Влада Творця завжди проявляється і застосовується серед усіх творінь, і Він не тільки керує долею всього, але й також керує людиною, особливою істотою, яку Він створив власноруч і яка володіє іншою структурою життя та існує в іншій формі життя. Створивши все суще, Творець не перестав виявляти Свою владу й силу; для Нього влада, із якою Він володарює над усім сущим і над долею всього

людства, формально розпочалася тільки після того, як людство дійсно народилося від Його руки. Він мав намір керувати людством і правити людством; Він мав намір спасти людство й по-справжньому здобути людство, здобути людство, яке могло б керувати всім сущим; Він мав намір змусити таке людство жити під Його владою, а також знати Його владу й коритися їй. Отож, Бог почав офіційно виявляти Свою владу серед людей, використовуючи Свої слова, і почав використовувати Свою владу задля реалізації Своїх слів. Звичайно, Божа влада була продемонстрована у всіх місцях під час цього процесу; Я просто вибрав кілька конкретних, добре відомих прикладів, завдяки яким ви можете зрозуміти й пізнати унікальність Бога та Його унікальну владу.

Між уривком із Книги Буття 9:11–13 і наведеними вище уривками, що стосуються письмової згадки про створення Богом світу, існує схожість, але, разом із тим, є й різниця. У чому схожість? Схожість полягає в тому, що Бог використовує слова, щоб зробити те, що Він мав намір зробити, а різниця в тому, що цитовані тут уривки являють собою спілкування Бога з людиною, у контексті якого Він уклав заповіт із людиною та розповів людині про те, що містилося в цьому заповіті. Це застосування Божої влади відбулося під час Його діалогу з людиною, тобто до створення людства слова Бога були вказівками й наказами, даними творінням, яких Він мав намір створити. Але тепер був хтось, хто міг почути слова Бога, і тому Його слова були одночасно діалогом із людиною та пересторогою і настановою для людини. Більше того, Божі слова були заповідями, які містили в собі Його владу та які були виголошені всьому сущому.

Яку дію Бога описано в цьому уривку? У цьому уривку записаний заповіт, який Бог уклав із людиною після того, як знищив світ потопом; у ньому людині розповідається про те, що Бог більше не буде спричиняти такі руйнування у світі, і що на підтвердження цього Він створив знамення. Що це було за знамення? У Писанні сказано, що «Я веселку Свою дав у хмарі, і стане вона за знака заповіту між Мною та між землею». Це первинні слова, сказані Творцем людству. Коли Він промовив ці слова, перед очима людини з'явилася веселка, і вона залишається аж до цього дня. Кожен бачив таку веселку, і коли ти її бачиш, чи ти знаєш, як вона з'являється? Наука не здатна ані довести це, ані визначити її джерело, ані встановити її місцезнаходження. Це тому, що веселка – це знамення заповіту, укладеного між Творцем і людиною; вона не вимагає наукового обґрунтування, вона не була створена людиною, і людина не здатна її змінити. Це продовження прояву влади Творця після того, як Він промовив Свої слова. Творець використав Свій власний особливий метод дотримання Свого заповіту з людиною і Своєї обіцянки, і тому використання Ним веселки як знамення заповіту, який Він уклав, є небесним указом і законом, який залишиться навіки незмінним, як відносно Творця, так і відносно створеного людства. Необхідно зазначити, що цей непорушний закон є ще одним істинним проявом влади Творця після створення Ним усього сущого, а

також, що влада й сила Творця безмежні; використання Ним веселки як знамення є продовженням і розширенням влади Творця. Це була ще одна дія, виконана Богом за допомогою Його слів, а також знамення заповіту, який Бог уклав із людиною за допомогою слів. Він розповів людині про те, що Він вирішив здійснити, і в який спосіб це мало бути здійснено й досягнуто. У такий спосіб справа була звершена відповідно до слів із уст Бога. Тільки Бог володіє такою силою, і сьогодні, через кілька тисяч років після того, як Він промовив ці слова, людина все ще може дивитися на веселку, промовлену вустами Бога. Через ті слова, висловлені Богом, цей об'єкт залишається незмінним, таким самим аж до сьогодні. Ніхто не може прибрати цю веселку, ніхто не може змінити її закони, і вона існує виключно завдяки словам Бога. Це саме влада Божа. «Бог не кидає слів на вітер, і Його слово буде виконано, а те, що Він робить, триває вічно». Такі слова тут чітко проявлені, і це явна ознака й особливість влади й сили Божої. Такою ознакою або особливістю не володіє жодна зі створених істот, як не побачити її і в жодній із нестворених істот. Вона належить тільки унікальному Богові й відрізняє ідентичність і сутність, якими володіє тільки Творець, від ідентичності й сутності творінь. Водночас це ще й ознака та особливість, яку, окрім Самого Бога, ніколи не можуть перевершити жодні створені або нестворені істоти.

Укладання Богом Свого заповіту з людиною було надзвичайно важливим актом, який Він мав намір використовувати, щоб повідомити людині якийсь факт і розповісти їй Свою волю. Із цією метою Він застосував унікальний метод, використавши особливе знамення для встановлення заповіту з людиною, знамення, яке було обіцянкою заповіту, укладеного Ним із людиною. Отже, чи було укладання цього заповіту великою подією? Наскільки великою була ця подія? Саме в цьому полягає особливість заповіту: це не заповіт, укладений між окремими людьми або між групами людей, або між країнами; це заповіт, укладений між Творцем і всім людством, і він залишатиметься чинним до того дня, коли Творець знищить усе суще. Виконавець цього заповіту – Творець, який також є його хранителем. Коротше кажучи, увесь заповіт веселки, укладений із людством, був виконаний і досягнутий відповідно до діалогу між Творцем і людством та залишається таким аж до сьогоднішнього дня. Що ще можуть робити створіння, окрім як підкорятися, слухатися, вірити, цінувати, свідчити й хвалити владу Творця? Бо ніхто, окрім унікального Бога, не має сили, щоб укласти такий заповіт. Поява веселки вкотре є повідомленням людству й привертає його увагу до заповіту між Творцем і людством. У постійних явленнях заповіту між Творцем і людством людству демонструється не веселка або сам заповіт, а непорушна влада Творця. Повторювана поява веселки демонструє приголомшливі й чудесні вчинки Творця в прихованих місцях і одночасно є життєво важливим відображенням влади Творця, яка ніколи не зникне й ніколи не зміниться. Хіба це не вияв ще одного аспекту унікальної влади Творця?

3. Благословення Божі

Буття 17:4–6: «Я, ось Мій заповіт із тобою, і станеш ти батьком багатьох народів. І не буде вже кликатись ім'я твоє: Аврам, але буде ім'я твоє: Авраам, бо вчинив Я тебе батьком багатьох народів. І вчиню Я тебе дуже-дуже плідним, і вчиню, щоб вийшли з тебе народи, і царі з тебе вийдуть».

Буття 18:18–19: «Бо ж Авраам справді стане народом великим та дужим, і в ньому поблагословляться всі народи землі! Бо Я його знаю, що він накаже своїм дітям і домашнім по собі, і вони дотримуватимуться шляху Єгови, щоб чинити справедливість і суд, аби Єгова навів на Авраама те, що Він про нього сказав».

Буття 22:16–18: «Я заприсягся Собою, сказав Єгова, за те, що ти зробив це і не пошкодував свого сина, свого єдиного сина: то благословляючи, Я поблагословлю тебе, і розмножуючи, розмножу потомство твоє, немов зорі на небі, і немов той пісок, що на березі моря. І потомство твоє внаслідує брами твоїх ворогів. І всі народи землі будуть потомством твоїм благословляти себе через те, що послухався ти Мого голосу».

Йов 42:12: «Тож Єгова поблагословив залишок днів Йова більше, ніж його початок, і було в нього чотирнадцять тисяч овець, і шість тисяч верблюдів, і тисяча пар волів, і тисяча ослиць».

Унікальний спосіб і характеристики висловлювань Творця є символом унікальної ідентичності та влади Творця

Багато хто бажає шукати й здобувати Божі благословення, але не кожен може їх здобути, бо в Бога Свої принципи, і Він благословляє людину по-своєму. Обітниці, які Бог дає людині, і кількість благодаті, яку Він їй дарує, розподіляються в залежності від думок і дій людини. Отже, про що свідчать Божі благословення? Що люди можуть побачити в них? На цьому етапі відкладімо вбік обговорення того, яких людей благословляє Бог, і принципів Божого благословення людини. Натомість розгляньмо благословення Богом людини з метою пізнання влади Бога, з точки зору пізнання влади Бога.

Усі чотири наведені вище уривки зі Святого Письма – це записи про Боже благословення людини. Вони містять докладний опис одержувачів Божих благословень, таких як Авраам і Йов, а також причин, із яких Бог дарував Свої благословення, і того, що містилося в цих благословеннях. Тон і манера Божих висловлювань, а також точка зору й позиція, з якої Він говорив, дають людям можливість оцінити, що Той, хто дарує благословення, і одержувач таких благословень мають виразно різні ідентичність, статус і сутність. Тон і манера цих висловлювань, а також позиція, з якої вони були промовлені, унікальні для Бога, який володіє ідентичністю Творця. У Нього є влада й сила, а також честь Творця і велич, які не викликають сумнівів у жодної людини.

Спершу подивімося на Буття 17:4–6: «Я, ось Мій заповіт із тобою, і станеш ти батьком багатьох народів. І не буде вже кликатись ім'я твоє: Аврам, але буде ім'я

твоє: Авраам, бо вчинив Я тебе батьком багатьох народів. І вчиню Я тебе дуже-дуже плідним, і вчиню, щоб вийшли з тебе народи, і царі з тебе вийдуть». Ці слова були заповітом, який Бог уклав із Авраамом, а також Божим благословенням для Авраама: Бог мав зробити Авраама батьком народів, надзвичайно плідним, і від нього мали вийти народи, а також царі. Чи ти бачиш владу Бога в цих словах? І як ти розглядаєш таку владу? Який аспект сутності Божої влади ти бачиш? Уважно прочитавши ці слова, неважко виявити, що влада й ідентичність Бога чітко розкриваються в формулюваннях Божих висловлювань. Наприклад, коли Бог говорить: «Мій заповіт із тобою, і станеш ти… вчинив Я тебе… вчиню Я тебе…», такі фрази, як «станеш ти» і «Я вчиню», формулювання яких несе в собі підтвердження ідентичності та влади Бога, з одного боку, є показником вірності Творця; з іншого боку, це особливі слова, використовувані Богом, який володіє ідентичністю Творця, а також слова, які є частиною загальноприйнятого словника. Якщо хтось каже, що він сподівається, що хтось інший буде надзвичайно плідним, що від нього вийдуть народи й царі, то це, безсумнівно, побажання, а не обіцянка чи благословення. Отже, люди не наважуються говорити: «Я зроблю тебе таким-то, ти зробиш те-то й те-то», тому що вони знають, що вони не мають такої сили; це не залежить від них, і навіть якщо вони казатимуть таке, їхні слова будуть пустою нісенітницею, що ґрунтується на їхніх амбіціях і бажанні. Чи наважиться будь-хто говорити таким пишномовним тоном, якщо він відчуває, що не може втілити в життя свої бажання? Кожен бажає добра своїм нащадкам і сподівається, що вони процвітатимуть і будуть насолоджуватися великим успіхом. «Яке велике щастя було б для одного з них стати імператором! Якби хтось став губернатором, це теж було б добре – головне, щоб він був кимось важливим!» Це все бажання людей, але люди можуть тільки бажати благословення своїм нащадкам і не можуть виконати чи здійснити жодну зі своїх обіцянок. У глибині душі кожен чітко знає, що він не володіє силою для досягнення таких цілей, бо все, що стосується їх самих, знаходиться поза їхнім контролем, і тому як вони можуть розпоряджатися долею інших? Бог може промовляти такі слова тому, що Він володіє такою владою та здатний виконати всі обіцянки, які Він дає людині, і втілити в життя всі благословення, які Він дарує людині. Людина була створена Богом, і для Бога зробити когось надзвичайно плідним було б дитячою забавкою; щоб зробити чиєсь потомство процвітаючим, Йому потрібно було б сказати всього лише одне слово. Йому ніколи не довелося б працювати до сьомого поту заради такої справи, або напружувати Свій розум, або витискати з Себе усі соки, щоб цього досягти; такою є сила Божа, сама влада Божа.

Прочитавши слова «Бо ж Авраам справді стане народом великим та дужим, і в ньому поблагословляться всі народи землі!» у Книзі Буття 18:18, чи ти можеш відчути владу Бога? Чи ти можеш відчути надзвичайність Творця? Чи ти можеш відчути вищість Творця? Слова Божі безсумнівні. Бог говорить такі слова не через

Свою впевненість в успіху або щоб показати таку впевненість; натомість вони є доказом влади Божих висловлювань і є заповіддю, яка забезпечує виконання слів Бога. Тут є два вирази, на які вам слід звернути увагу. Коли Бог говорить: «Бо ж Авраам справді стане народом великим та дужим, і в ньому поблагословляться всі народи землі!», чи є в цих словах будь-який елемент двозначності? Чи є в них будь-який елемент занепокоєння? Чи є в них будь-який елемент страху? Завдяки словам «справді» та «стане» в Божих висловлюваннях ці елементи, які притаманні людині й часто проявляються в ній, ніколи не мали жодного відношення до Творця. Ніхто не наважився б використовувати такі слова, бажаючи іншим добра, ніхто не наважився б благословляти іншого з такою впевненістю, щоб подарувати йому велику й могутню націю або пообіцяти, що всі народи землі поблагословляться в ньому. Що достовірніші слова Бога, то більше вони щось доводять – а що саме? Вони доводять, що Бог володіє такою владою, що Його влада може такого досягнути, та що це досягнення неминуче. Бог був упевнений у Своєму серці, без найменших вагань, у всьому, чим Він благословив Авраама. Більше того, все сказане буде виконано згідно з Його словами, і жодна сила не зможе змінити його виконання, завадити йому, послабити його або стати йому на перешкоді. Незалежно від того, що ще сталося, ніщо не могло скасувати Божі слова або вплинути на їхнє виконання та впровадження. Це сама сила слів, промовлених вустами Творця, і влада Творця, яка не терпить заперечення людини! Прочитавши ці слова, чи ти все ще маєш сумніви? Ці слова були промовлені вустами Бога, і в словах Бога є сила, велич і влада. Така сила та влада, а також неминучість виконання того чи іншого факту, недосяжні й неперевершені для будь-якої створеної або нествореної істоти. Тільки Творець може розмовляти з людством таким тоном і з такою інтонацією, і факти довели, що Його обіцянки – це не пусті слова й не даремні хвастощі, а прояв унікальної влади, яку не може перевершити жодна людина, подія або об’єкт.

У чому різниця між словами, сказаними Богом, і словами, сказаними людиною? Коли ти читаєш ці слова, промовлені Богом, ти відчуваєш міць Божих слів і владу Бога. Що ти відчуваєш, коли чуєш, як люди говорять такі слова? Чи ти думаєш, що вони надзвичайно гордовиті й хвалькуваті – люди, які виставляють себе напоказ? Бо в них немає цієї сили, вони не володіють такою владою, і тому вони абсолютно нездатні досягти такого. Те, що вони так упевнені в своїх обіцянках, тільки показує недбалість їхніх зауважень. Якщо хтось скаже такі слова, то він, безсумнівно, буде гордовитим і надміру впевненим, і проявить себе як класичний приклад характеру архангела. Ці слова вийшли з вуст Бога; чи ти відчуваєш тут будь-який елемент гордовитості? Чи ти вважаєш, що слова Бога – це просто жарт? Слова Бога – це влада, слова Бога – це факт, і до того, як слова виходять із Його вуст, тобто поки Він приймає рішення щось зробити, це щось уже відбулося. Можна сказати, що все, що Бог сказав Авраамові, було заповітом, який Бог уклав з Авраамом, і обітницею,

даною Авраамові Богом. Ця обітниця була встановленим фактом, а також доконаним фактом, і ці факти поступово виконувалися в Божих думках відповідно до Божого плану. Отже, те, що Бог говорить такі слова, не означає, що в Нього гордовитий характер, адже Бог здатний досягти такого. Він володіє цією силою та владою і повністю здатний виконувати ці дії, і їхнє виконання повністю знаходиться в межах Його можливостей. Коли подібні слова промовляють уста Бога, вони є одкровенням і проявом істинного характеру Бога, досконалим одкровенням і виявом сутності та влади Бога, і немає нічого більш доречного й підхожого як доказ ідентичності Творця. Манера, тон і формулювання таких висловлювань є точною ознакою ідентичності Творця та ідеально відповідають прояву власної ідентичності Бога; у них відсутні удаваність і скверна; вони є повністю й беззастережно досконалою демонстрацією сутності та влади Творця. Що стосується творінь, то вони не володіють ані цією владою, ані цією сутністю, а тим паче силою, даною Богом. Якщо людина демонструє таку поведінку, то вона, безсумнівно, буде спалахом її зіпсованого характеру, і в її основі лежатиме перешкоджаючий вплив людської гордовитості й диких амбіцій, а також викриття зловмисних намірів не когось іншого, а самого диявола, сатани, який хоче обманути людей і спокусити їх зрадити Бога. Як Бог ставиться до того, що розкривається завдяки такій мові? Бог сказав би, що ти хочеш узурпувати Його місце й видати себе за Нього та замінити Його. Коли ти імітуєш тон Божих висловлювань, твій намір полягає в тому, щоб зайняти місце Бога в серцях людей, привласнити людство, яке по праву належить Богу. Це сатана в чистому вигляді; це дії нащадків архангела, нестерпні для Небес! Чи є серед вас хтось, хто коли-небудь у певний спосіб наслідував Бога, промовляючи кілька слів, з наміром ввести в оману людей і змусити їх думати, що слова й дії цієї людини сповнені влади й сили Бога, неначе сутність та ідентичність цієї людини унікальні, і навіть неначе тон слів цієї людини схожий на Божий? Ви коли-небудь робили щось подібне? Ви коли-небудь імітували тон Бога у своєму мовленні, використовуючи жести, які претендують на те, щоб представляти Божий характер, а також те, що ви вважаєте могутністю та владою? Чи часто більшість із вас діє або планує діяти в такий спосіб? Тепер, коли ви дійсно бачите, сприймаєте й знаєте владу Творця та озираєтеся на те, що ви робили раніше і що ви використовували, щоб розкрити себе, чи відчуваєте ви огиду? Чи визнаєте ви свої ницість і безсоромність? Проаналізувавши характер і сутність таких людей, чи можна сказати, що вони – прокляте кодло пекла? Чи можна сказати, що кожен, хто чинить таке, накликає на себе приниження? Чи ви визнаєте серйозність природи цього? Чи ви визнаєте, наскільки це серйозно? Намір людей, які так діють, полягає в тому, щоб наслідувати Бога. Вони хочуть бути Богом, щоб люди поклонялися їм як Богові. Вони хочуть знищити місце Бога в серцях людей і позбутися Бога, Який діє серед людей, і вони роблять це, щоб досягти мети контролювати людей, пожирати людей і заволодіти ними. У кожного є подібні підсвідомі бажання та

амбіції, і кожен живе в такій зіпсованій сатанинській сутності, у сатанинській природі, у якій він ворогує з Богом, зраджує Бога й хоче сам стати Богом. Після Мого спілкування на тему Божої влади, чи ви досі хочете або прагнете видавати себе за Бога або наслідувати Його? Ви все ще бажаєте бути Богом? Ви все ще хочете стати Богом? Людина не може імітувати владу Бога, як не може вона уособити ідентичність і статус Бога. Хоча ти здатен імітувати тон, яким говорить Бог, ти не можеш імітувати сутність Бога. Хоча ти здатен стати на місце Бога й видавати себе за Бога, ти ніколи не зможеш робити те, що має намір робити Бог, і ніколи не зможеш правити й наказувати всьому сущому. В очах Бога ти назавжди залишишся маленьким творінням, і незалежно від того, наскільки чудові твої навички та здібності, незалежно від того, скількома дарами ти володієш, ти цілковито перебуваєш під пануванням Творця. Хоча ти здатен сказати кілька зухвалих слів, це не може ні показати, що ти володієш сутністю Творця, ні означати, що ти маєш владу Творця. Влада й сила Бога – це сутність Самого Бога. Вони не були засвоєні або додані ззовні, але є притаманною сутністю Самого Бога. І тому стосунки між Творцем і твореннями ніколи не можуть бути змінені. Як одне з творінь, людина мусить зберігати свою власну позицію та поводитися сумлінно. Старанно охороняй те, що тобі довірив Творець. Не поводься неналежно й не роби вчинків, що виходять за рамки твоїх можливостей або викликають огиду в Бога. Не намагайся бути великим, або стати надлюдиною, або перевершити інших, і не прагни стати Богом. Люди не мають бажати бути такими. Прагнення стати великим або надлюдиною абсурдне. Прагнення стати Богом ще більш ганебне; воно огидне й нікчемне. Що гідно похвали й чого творіння мусять прагнути більше всього на світі, так це стати істинним творінням; це єдина мета, до якої мають прагнути всі люди.

Влада Творця не обмежена часом, простором або географічними рамками, і влада Творця не піддається обчисленню

Подивімося на Буття 22:17–18. Це ще один уривок, промовлений Богом Єговою, у якому Він сказав Авраамові: «То благословляючи, Я поблагословлю тебе, і розмножуючи, розмножу потомство твоє, немов зорі на небі, і немов той пісок, що на березі моря. І потомство твоє внаслідує брами твоїх ворогів. І всі народи землі будуть потомством твоїм благословляти себе через те, що послухався ти Мого голосу». Бог Єгова багаторазово благословляв Авраама, щоб його нащадки розмножувалися, але до якої міри вони мали розмножитися? До тієї міри, про яку йдеться в Писанні: «немов зорі на небі, і немов той пісок, що на березі моря». Це означає, що Бог забажав дарувати Авраамові потомство настільки ж численне, як зірки небесні, і настільки ж рясне, як пісок на морському березі. Бог говорив, використовуючи образи, і з цих образів нескладно зрозуміти, що Бог збирався подарувати Авраамові не просто одного, двох або навіть просто тисячі нащадків, але незліченну кількість, достатню для того, щоб вони стали безліччю народів, бо Бог

обіцяв Авраму, що він буде батьком багатьох народів. Отже, це число було визначено людиною чи Богом? Чи може людина контролювати, скільки в неї буде нащадків? Чи це залежить від неї? Від людини навіть не залежить, чи буде в неї кілька нащадків, не кажучи вже про те, що їх буде стільки, «немов зорі на небі, і немов той пісок, що на березі моря». Хто не бажає, щоб його потомство було таким численним, як зірки? На жаль, не завжди все виходить так, як ти хочеш. Неважливо, наскільки майстерна або вміла людина, це не залежить від неї; ніхто не може стояти поза тим, що визначено Богом. Скільки Він дозволить тобі мати, саме стільки ти й матимеш: якщо Бог дає тобі небагато, то в тебе ніколи не буде багато, а якщо Бог дає тобі багато, марно обурюватися тим, як багато ти маєш. Хіба це не так? Усе це залежить від Бога, а не від людини! Людиною править Бог, і ніхто не є винятком!

Коли Бог сказав: «Розмножу потомство твоє», це був заповіт, який Бог уклав із Авраамом, і, як і заповіт веселки, він був укладений навіки, і він також був обіцянкою, даною Богом Авраму. Тільки Бог компетентний і здатний втілити цю обіцянку в життя. Незалежно від того, вірить у це людина чи ні, незалежно від того, приймає це людина чи ні, і незалежно від того, як людина це оцінює та розглядає, усе буде виконано до найменшої деталі згідно зі словами, сказаними Богом. Слова Бога не будуть змінені через зміни у волі або уявленнях людини, а також через зміни в будь-якій людині, події або об'єкті. Усе може зникнути, але слова Божі залишаться навік. Насправді день, коли усе зникне, – це саме той день, коли слова Бога повністю виконаються, бо Він – Творець, Він володіє владою Творця, силою Творця, і Він керує всім сущим й усією життєвою силою; Він здатний створити щось із нічого або перетворити щось на ніщо, і Він керує перетворенням усього сущого з живого на мертве; для Бога немає нічого простішого, ніж розмножити чиєсь сім'я. Для людини це звучить фантастично, як казка, але для Бога те, що Він вирішує і обіцяє зробити, не є ні фантастикою, ні казкою. Радше це факт, який Бог вже бачив і який обов'язково здійсниться. Ви розумієте це? Чи доводять факти, що нащадки Авраама були численними? Наскільки численними вони були? Чи були вони настільки ж численними, «немов зорі на небі, і немов той пісок, що на березі моря», як говорив Бог? Чи поширилися вони по всіх країнах і регіонах, у всі куточки світу? Завдяки чому звершився цей факт? Чи він звершився завдяки владі Божих слів? Протягом декількох сотень або тисяч років після того, як були промовлені слова Божі, вони продовжували виконуватися і постійно ставали фактами; у цьому полягає міць Божих слів і це є доказом влади Бога. Коли на початку Бог створив усе суще, Бог сказав: «Хай станеться світло», і сталося світло. Це сталося дуже швидко, було виконано за дуже короткий час, і не було жодної затримки в його втіленні та виконанні; наслідки Божих слів були негайними. І те, й інше було проявом Божої влади, але коли Бог благословив Авраама, Він дозволив людині побачити іншу сторону сутності Божої влади, а також той факт, що влада Творця

не піддається обчисленню, і, більше того, Він дав людині можливість побачити більш реальну, більш вишукану сторону влади Творця.

Щойно слова Божі промовлено, влада Божа бере на себе управління цією роботою, і факт, обіцяний устами Бога, поступово починає ставати реальністю. Як наслідок, у всьому починають відбуватися зміни, дуже схожі на те, як із приходом весни зеленіє трава, розпускаються квіти, на деревах з'являються бруньки, птахи починають співати, гуси повертаються здалеку, а поля кишать людьми… Із приходом весни все омолоджується, і це – чудовий учинок Творця. Коли Бог виконує свої обітниці, все на небесах і на землі оновлюється і змінюється відповідно до думок Бога – ніхто й ніщо не є винятком. Коли вуста Бога промовляють зобов'язання або обіцянку, усе служить їхньому виконанню і все скеровується на їхнє виконання; усі створіння влаштовані й організовані під владою Творця, вони відіграють свою відповідну роль і виконують свою відповідну функцію. Це прояв влади Творця. Що ти бачиш тут? Як ти пізнаєш владу Бога? Чи має Божа влада радіус дії? Чи обмежена вона за часом? Чи можна сказати, що вона характеризується певною висотою чи певною довжиною? Чи можна сказати, що вона має певний розмір або певну силу? Чи можна її виміряти за допомогою людських мірил? Влада Бога не спалахує і не гасне, не приходить і не йде, і немає нікого, хто міг би виміряти, наскільки великою є Його влада. Незалежно від того, скільки часу минає, коли Бог благословляє людину, це благословення буде продовжуватися, і його продовження буде свідчити про неоціненну владу Бога та дозволить людству знову й знову споглядати повторну появу незгасимої життєвої сили Творця. Кожен прояв Його влади – це досконала демонстрація слів із Його вуст, які демонструються всьому сущому й людству. Більше того, усе, що досягається Його владою, є неперевершено вишуканим і абсолютно бездоганним. Можна сказати, що Його думки, Його слова, Його влада й уся виконувана Ним робота – усе це являє собою незрівнянно прекрасну картину, і з точки зору творінь її значення та цінність неможливо висловити людською мовою. Коли Бог дає обіцянку людині, Він знає про неї все, як свої п'ять пальців, – будь то місце, де вона живе, чи те, ким вона працює, її минуле до або після того, як їй було дано обіцянку, або наскільки великі були потрясіння в її життєвому середовищі. Незалежно від того, скільки часу проходить після того, як були сказані Божі слова, для Нього вони наче щойно були промовлені. Це означає, що Бог має таку силу й володіє такою владою, що може відстежувати, контролювати й виконувати кожну обіцянку, яку Він дає людству, і незалежно від того, у чому полягає обіцянка, незалежно від того, скільки часу потрібно для її повного виконання, і, більше того, незалежно від того, наскільки широка сфера, яку зачіпає її виконання, – наприклад, часові й географічні рамки, раса тощо – таку обіцянку буде виконано й реалізовано, і, більше того, її виконання і реалізація не вимагатиме від Нього анінайменших зусиль. Що це доводить? Це доводить, що широти Божої влади й сили достатньо, щоб

контролювати весь всесвіт і все людство. Бог створив світло, але це не означає, що Бог управляє тільки світлом або що Він управляє тільки водою, тому, що Він створив воду, і що все інше не має стосунку до Бога. Чи не було б це неправильним розумінням? Хоча Боже благословення Авраама поступово стерлося з пам'яті людей через кілька століть, для Бога ця обітниця і надалі залишалася незмінною. Вона досі перебувала в процесі виконання, який ніколи не припинявся. Людина ніколи не знала й не чула, як Бог застосовував Свою владу, як усе було організовано та впорядковано, і скільки чудових історій сталося серед усього Божого творіння за цей час, але кожен чудовий прояв Божої влади й одкровення про Його вчинки передавалися та звеличувалися серед усього сущого, усе вголос проголошувало й розповідало про чудесні вчинки Творця, і кожна багаторазово розказана історія про володарювання Творця над усім сущим буде проголошуватися всім сущим віки вічні. Влада, якою Бог править над усім сущим, і сила Божа показують всьому сущому, що Бог присутній скрізь і в усі часи. Коли ти станеш свідком повсюдності влади й сили Бога, ти побачиш, що Бог присутній скрізь і в усі часи. Влада й сила Бога не обмежені часом, географічними рамками, простором або будь-якою людиною, подією чи об'єктом. Широта Божої влади й могутності перевершує людську уяву; вона незбагненна для людини, неймовірна для людини й ніколи не буде повністю пізнана людиною.

Деяким людям подобається здогадуватися і уявляти, однак як далеко може сягнути людська уява? Чи може вона вийти за межі цього світу? Чи здатна людина припустити та уявити собі справжність і точність Божої влади? Чи можуть умовиводи й уява людини дозволити їй досягти пізнання Божої влади? Чи можуть вони змусити людину по-справжньому оцінити владу Бога й підкоритися їй? Факти доводять, що умовиводи й уява людини є лише продуктом людського інтелекту, з якого немає анінайменшої допомоги чи користі в пізнанні людиною влади Бога. Начитавшись наукової фантастики, дехто здатен уявити собі місяць або те, якими є зірки. Однак це не означає, що в людини є якесь розуміння влади Бога. Людська уява – ніщо інше, ніж уява. Щодо фактів у контексті цього, тобто щодо їхнього зв'язку з Божою владою, людина геть нічого не розуміє. Навіть якщо ти побував на місяці, що з того? Хіба це свідчить про те, що в тебе є багатовимірне розуміння Божої влади? Хіба це свідчить про те, що ти здатен уявити широту Божої влади й сили? Оскільки умовиводи й уява людини не можуть забезпечити їй можливість пізнати владу Бога, то що людина має робити? Наймудрішим варіантом було б не робити умовиводів і не уявляти, що означає, що людина ніколи не має покладатися на уяву й залежати від умовиводів, коли мова йде про пізнання влади Бога. Що Я хочу вам тут сказати? Знання Божої влади, Божої сили, власної ідентичності Бога й Божої сутності неможливо здобути, покладаючись на свою уяву. Оскільки ти не можеш покладатися на уяву, щоб пізнати владу Бога, то в який спосіб ти можеш отримати істинне знання про владу Бога? Спосіб отримання такого знання полягає

в тому, щоб їсти й пити слова Бога, через спілкування та відчуття на власному досвіді слів Бога. Отже, у тебе поступово сформується досвід і підтвердження Божої влади, і ти поступово прийдеш до її розуміння й покрокового пізнання. Це єдиний спосіб досягти пізнання Божої влади; шляхів навпростець немає. Просити вас не використовувати уяву – це не те ж саме, що змушувати вас пасивно сидіти в очікуванні знищення або зупиняти виконання вами будь-якої роботи. Не використовувати свій мозок, щоб думати й уявляти, означає не застосовувати логіку для формування умовиводів, не використовувати знання для аналізу, не брати науку за основу, а натомість оцінювати, вивіряти й підтверджувати, що Бог, у Якого ти віриш, має владу, підтверджувати, що Він володарює над твоєю долею, і що через слова Божі, через істину, через усе, з чим ти стикаєшся в житті, Його сила повсякчас доводить, що Він – істинний Сам Бог. Це єдиний спосіб, у який кожен може досягти розуміння Бога. Дехто каже, що бажає знайти простий спосіб досягнення цієї мети, але чи ви можете придумати такий спосіб? Я кажу тобі, що думати не потрібно: інших способів немає! Єдиний спосіб – це свідомо й непохитно знати й вивіряти, Хто є Бог і чим володіє, через кожне слово, яке Він висловлює, і через усе, що Він робить. Це єдиний спосіб пізнати Бога. Бо те, Хто є Бог і чим володіє, і все, що від Бога, не пусте й не порожнє, а реальне.

Факт контролю й панування Творця над усіма об'єктами й живими істотами вказує на дійсне існування влади Творця

Аналогічно, про благословення Єговою Йова записано в Книзі Йова. Що Бог дарував Йову? «Тож Єгова поблагословив залишок днів Йова більше, ніж його початок, і було в нього чотирнадцять тисяч овець, і шість тисяч верблюдів, і тисяча пар волів, і тисяча ослиць» (Йов 42:12). Із точки зору людини, що за речі були дані Йову? Чи були вони людським майном? Володіючи цим майном, хіба Йов не був дуже багатим у той період? Тоді як же він здобув таке майно? Що зробило його заможним? Само собою зрозуміло – саме завдяки Божому благословенню Йов став власником того майна. Тут ми не будемо обговорювати, як Йов розглядав те майно та як він ставився до Божих благословень. Коли мова йде про Божі благословення, усі люди вдень і вночі жадають бути благословенними Богом, але людина не має жодного контролю над тим, скільки вона може здобути майна впродовж свого життя, або чи може вона отримати благословення від Бога – це незаперечний факт! У Бога є влада й сила наділяти людину будь-яким майном, дозволяти їй отримувати будь-які блага, і разом із тим Божі благословення ґрунтуються на певному принципі. Яких людей благословляє Бог? Звісно, Він благословляє людей, які Йому подобаються! Авраам і Йов обидва були благословенні Богом, але благословення, які вони отримали, не були однаковими. Бог благословив Авраама нащадками, такими ж численними, як пісок і зорі. Коли Бог благословив Авраама, Він зробив так, щоб нащадки однієї людини й одного

народу стали могутніми й процвітаючими. У цьому влада Бога керувала людством, яке, з усіх об'єктів і живих істот, вдихнуло подих Бога. Перебуваючи під володарюванням Божої влади це людство розмножувалося та існувало зі швидкістю, визначеною Богом, і в межах, визначених Богом. Зокрема, життєздатність цього народу, темпи його зростання та очікувана тривалість життя були частиною Божих улаштувань, і принцип, що лежить в основі всього цього, цілковито ґрунтується на обітниці, даній Богом Авраму. Це означає, що, незалежно від обставин, Божі обітниці здійснюватимуться безперешкодно й будуть реалізовані під провидінням Божої влади. Згідно з обітницею, яку Бог дав Авраму, незалежно від світових потрясінь, незалежно від епохи, незалежно від катастроф, пережитих людством, нащадки Авраама не зіткнуться з ризиком знищення, і їхній народ не загине. Однак Боже благословення Йова зробило його надзвичайно багатим. Те, що Бог дав йому, було безліччю живих, дихаючих істот, особливості яких – їхню кількість, швидкість розмноження, виживаність, кількість жиру в їхніх тілах тощо – також контролював Бог. Хоча ці живі істоти не вміли говорити, вони теж були частиною влаштувань Творця, і принцип, що лежить у основі Божих улаштувань щодо них, був створений на основі благословень, які Бог пообіцяв Йову. У благословеннях, які Бог дав Авраамові та Йову, хоча те, що було обіцяно, відрізнялось, влада, з якою Творець керував усіма об'єктами й живими істотами, була однаковою. Кожна деталь Божої влади й сили виявляється в Його різних обітницях і благословеннях Авраму та Йову й ще раз показує людству, що влада Бога виходить далеко за межі людської уяви. Ці подробиці ще раз говорять людству, що якщо воно хоче пізнати Божу владу, цього можна досягти тільки через Божі слова й через переживання Божої роботи на власному досвіді.

Божа влада над усім сущим дозволяє людині побачити той факт, що Божа влада втілена не тільки в словах «І сказав Бог: Хай станеться світло! І сталося світло», і «Нехай станеться твердь, і сталася твердь», і «Нехай суходіл стане видний, і став видний суходіл», але, більше того, Його влада також утілена в тому, як Він змусив світло тривати, не дозволив тверді зникнути й назавжди відокремив суходіл від води, а також у деталях того, як Він правив та управляв створеними Ним об'єктами: світлом, твердю й суходолом. Що ще ви бачите в Божому благословенні людства? Очевидно, що після того, як Бог благословив Авраама та Йова, Божі кроки не вщухли, бо Він тільки почав застосовувати Свою владу, і Він мав намір втілити в життя кожне Своє слово й кожну деталь, про яку говорив; тому протягом багатьох наступних років Він продовжував робити все, що мав намір зробити. Оскільки в Бога є влада, можливо, людині здається, що Богу потрібно тільки щось промовити, навіть не поворухнувши пальцем, і все буде виконано. Такі фантазії просто сміховинні! Якщо твій погляд на укладання Богом заповіту з людиною за допомогою слів і на Боже звершення всього за допомогою слів є виключно однобічним, і ти не можеш побачити різні ознаки й факти того, що влада

Бога панує над усім сущим, тоді твоє розуміння Божої влади таке пусте й безглузде! Якщо людина уявляє Бога таким, то слід відзначити, що людське знання про Бога докотилося до межі та зайшло в глухий кут, бо Бог, якого уявляє людина, є нічим іншим, як машиною, що віддає накази, а не Богом, який володіє владою. Що ти побачив на прикладах Авраама та Йова? Чи ти бачив реальну сторону Божої влади й сили? Після того, як Бог благословив Авраама та Йова, Він не залишився на тому місці, де перебував, і не спрямував Своїх посланців виконувати роботу, чекаючи, щоб побачити, яким буде її результат. Навпаки, щойно Бог промовив Свої слова, під керівництвом Божої влади все суще почало підкорюватися роботі, яку Бог мав намір виконати, і були підготовлені люди, речі й предмети, потрібні Богу. Це означає, що як тільки слова були промовлені вустами Бога, Божа влада почала діяти по всій землі, і Він взяв курс на втілення та виконання обіцянок, які Він дав Авраму та Йову, а також склав усі відповідні плани й здійснив приготування для всього, що було потрібно для кожного етапу й кожної ключової стадії, які Він планував реалізувати. Протягом цього часу Бог керував не тільки своїми посланцями, але й усім, що Він створив. Це означає, що сфера, у якій була застосована Божа влада, охоплювала не тільки посланців, але й все те творіння, яким Бог керував відповідно до роботи, яку Він мав намір виконати; це були конкретні способи, у які застосовувалася Божа влада. Дехто з вас у своїй уяві може мати таке розуміння Божої влади: Бог має владу, і Бог має силу, і тому Бог повинен лише залишатися на третьому небі або в певному місці, і Йому не потрібно виконувати будь-яку конкретну роботу, і вся Божа робота виконується в Його думках. Дехто може також вважати, що, хоча Бог благословив Авраама, Богу не потрібно було нічого робити, і Йому достатньо було просто промовити Свої слова. Чи так сталося насправді? Звісно, що ні! Хоча Бог володіє владою й силою, Його влада істинна й реальна, а не пуста. Справжність і реальність Божої влади й сили поступово розкриваються і проявляються в створенні Ним усього сущого, у Його контролі над усім сущим і в процесі, за допомогою якого Він веде людство й управляє ним. Кожен метод, кожен аспект і кожна деталь Божого володарювання над людством і всім сущим, і вся робота, яку Він виконав, а також Його розуміння всього сущого, – усе це буквально доводить, що влада й сила Бога – не пусті слова. Його влада й сила проголошуються і проявляються постійно й у всьому. Ці прояви й одкровення говорять про реальне існування Божої влади, бо Він використовує Свою владу й силу, щоб продовжувати Свою роботу й керувати всім сущим, а також щомоментно управляти всім сущим; Його силу та владу не можуть замінити ні ангели, ні посланці Бога. Бог вирішив, які благословення Він дарує Авраму та Йову – це було Боже рішення. Незважаючи на те, що посланці Бога особисто відвідали Авраама та Йова, їхні дії ґрунтувалися на заповідях Бога, а також виконувалися під владою Бога; так само й посланці перебували під володарюванням Бога. Хоча людина бачить, як посланці Бога відвідують Авраама,

але не є свідком того, як Бог Єгова особисто робить що-небудь в біблійних записах; насправді єдиний, хто дійсно проявляє силу та владу, – це Сам Бог, і це не викликає сумнівів у жодної людини! Хоча ти побачив, що ангели й посланці володіють великою силою і творять чудеса, або що вони виконують Божі доручення, їхні дії покликані тільки забезпечити виконання Божого доручення і в жодному разі не є проявом влади Бога – адже жодна людина або об'єкт не має влади Творця створювати все суще та правити над ним, і не володіє нею. Отже, жодна людина або об'єкт не може застосовувати або проявляти владу Творця.

Влада Творця незмінна й непорушна

Що ви помітили в цих трьох частинах Святого Письма? Чи ви помітили, що існує принцип, на основі якого Бог застосовує Свою владу? Наприклад, Бог використав веселку, щоб укласти заповіт із людиною – Він помістив веселку в хмари, щоб сказати людині, що Він ніколи більше не буде використовувати потоп для знищення світу. Чи є веселка, яку люди бачать сьогодні, все тією ж, яка була висловлена вустами Бога? Чи змінились її природа та значення? Без сумніву, не змінилися. Бог використав Свою владу, щоб здійснити цю дію, і заповіт, який Він уклав із людиною, триває до сьогодні, і час, коли цей заповіт буде змінений, звичайно ж, буде визначений Богом. Після того, як Бог сказав: «Я веселку Свою дав у хмарі», Бог завжди дотримувався цього заповіту, аж до сьогодні. Що ти бачиш у цьому? Хоча Бог володіє владою й силою, Він дуже суворий і принциповий у Своїх діях і залишається вірним Своєму слову. Його суворість і принципи Його дій показують непорушність Творця й непереборність влади Творця. Хоча Він володіє верховною владою, і все суще знаходиться під Його пануванням, і хоча в Нього є влада керувати всім, Бог ніколи не порушував і не підривав Свій власний план, і кожен раз, коли Він проявляє Свою владу, це відбувається в строгій відповідності з Його власними принципами та точно слідує тому, що промовили Його вуста, а також слідує етапам і цілям Його плану. Зайве говорити, що все суще, кероване Богом, також кориться принципам, на підставі яких здійснюється Божа влада, і жодна людина або об'єкт не звільнені від упорядкувань Його влади, як не можуть вони й змінити принципи, на основі яких здійснюється Його влада. В очах Бога ті, хто благословенний, отримують талан, принесений Його владою, а ті, хто проклятий, отримують своє покарання через Божу владу. Перебуваючи під володарюванням Божої влади, жодна людина або об'єкт не звільнені від застосування Його влади й не можуть змінити принципи, на основі яких здійснюється Його влада. Влада Творця не змінюється внаслідок зміни будь-якого фактора, і так само принципи, на основі яких здійснюється Його влада, не змінюються з жодної причини. Небо й земля можуть зазнати великих потрясінь, але влада Творця не зміниться; усе суще може зникнути, але влада Творця не зникне ніколи. У цьому полягає суть незмінної та непорушної влади Творця, і саме в цьому – унікальність Творця!

Подані нижче слова обов’язкові для пізнання влади Бога, і їхнє значення представлене в наведеному нижче спілкуванні. Давайте продовжимо читати Писання.

4. Боже веління сатані

Йов 2:6: «І сказав Єгова до сатани: Ось він у твоїй руці, але життя його бережи!».

Сатана ніколи не насмілювався переступати владу Творця, і завдяки цьому все суще живе в порядку

Це уривок із Книги Йова, і слово «він» у ньому позначає Йова. Хоча це речення й коротке, воно висвітлює багато питань. У ньому описується особливий діалог між Богом і сатаною в духовному світі й нам повідомляється, що об’єктом Божих слів був сатана. У ньому також записано те, що було сказано саме Богом. Божі слова були велінням і наказом сатані. Конкретні деталі цього наказу стосуються збереження життя Йова й того, де Бог провів межу в поводженні сатани з Йовом – сатана повинен був зберегти життя Йова. Перше, що ми дізнаємося з цього речення, – це те, що це були слова, сказані Богом сатані. Оригінальний текст Книги Йова подає нам передісторію таких слів: сатана хотів звинуватити Йова, і тому він мусив отримати згоду Бога, перш ніж міг спокушати його. Погоджуючись на прохання сатани щодо спокушання Йова, Бог висунув сатані таку умову: «Ось Йов у руці твоїй, тільки душу його бережи». Яка природа цих слів? Вони явно є велінням, наказом. Зрозумівши природу цих слів, ти, звичайно ж, маєш також зрозуміти, що Той, хто віддав цей наказ, був Богом, а той, хто отримав цей наказ і підкорився йому, був сатаною. Зайве говорити, що в контексті цього наказу відносини між Богом і сатаною очевидні для будь-кого, хто читає ці слова. Звичайно, станом на сьогодні на конкретному прикладі та на підставі текстового запису людина може дізнатися про відносини між Богом і сатаною в духовному світі та про різницю між ідентичністю і статусом Бога й сатани, представлену в записах про діалог між Богом і сатаною в Писанні, а також про чітку відмінність між ідентичністю і статусом Бога й сатани. Наразі Я мушу сказати, що запис цих слів є важливим документом у пізнанні людством ідентичності й статусу Бога, і він містить важливу інформацію для пізнання людством Бога. Завдяки цьому діалогу між Творцем і сатаною в духовному світі людина здатна зрозуміти ще один конкретний аспект влади Творця. Ці слова – ще одне свідчення унікальної влади Творця.

Зовні бачимо, що Бог Єгова вступає в діалог із сатаною. Що стосується сутності, то ставлення, з яким говорить Бог Єгова, і положення, у якому Він перебуває, вищі, ніж у сатани. Це означає, що Бог Єгова велить сатані наказовим тоном і говорить йому, що він мусить і чого не мусить робити, що Йов уже в його руках, і що він вільний поводитися з Йовом так, як забажає, але що він не може позбавити Йова життя. Підтекст полягає в тому, що хоча Йова було віддано в руки сатани, його

життя не віддано сатані; ніхто не може забрати життя Йова з рук Бога, якщо Бог цього не дозволить. Ставлення Бога чітко сформульовано в цьому велінні до сатани, і це веління також виявляє й розкриває позицію, з якої Бог Єгова розмовляє із сатаною. З огляду на це Бог Єгова не тільки має статус Бога, який створив світло, повітря та всі об'єкти й живих істот, Бога, який володарює над усіма об'єктами й живими істотами, але й Бога, який керує людством і командує підземним царством, Бога, який контролює життя і смерть усього сущого. У духовному світі хто, крім Бога, наважився б віддати такий наказ сатані? І чому Бог особисто віддав Свій наказ сатані? Тому що життя людини, у тому числі життя Йова, контролює Бог. Бог не дозволив сатані заподіяти шкоду Йову або позбавити його життя, і навіть коли Бог дозволив сатані спокушати Йова, Бог однаково не забув спеціально дати такий наказ і ще раз повелів сатані не забирати життя Йова. Сатана ніколи не наважувався переступати владу Бога та, більше того, завжди уважно слухав і корився наказам і конкретним велінням Бога, ніколи не наважуючись зневажати їх і, звичайно ж, не осмілюючись вільно змінювати будь-які Божі накази. Такими є межі, які Бог установив для сатани, і, отже, сатана ніколи не насмілювався переступати ці межі. Хіба це не міць влади Бога? Хіба це не свідчення про владу Бога? Сатана набагато чіткіше, ніж людина, розуміє, як поводитися відносно Бога та як дивитися на Нього, і тому в духовному світі сатана дуже чітко бачить статус і владу Бога, а також глибоко цінує міць Божої влади й принципи, за якими Він застосовує Свою владу. Він взагалі не відважується ігнорувати їх, не сміє в будь-який спосіб порушувати їх або робити що-небудь, що йде проти влади Бога; він не сміє кидати виклик Божому гніву в будь-який спосіб. Незважаючи на те, що сатана злий і зарозумілий за своєю природою, він ніколи не наважувався перетинати кордони та межі, встановлені для нього Богом. Протягом мільйонів років він суворо дотримувався цих меж, виконував усі веління та розпорядження, дані йому Богом, і ніколи не наважувався переступити межу. Незважаючи на свою зловмисність, сатана набагато мудріший розбещеного людства; він знає ідентичність Творця та свої власні межі. Із «покірних» дій сатани видно, що влада й сила Бога – це непорушні небесні закони, які сатана не може переступити, і що саме завдяки унікальності й владі Бога все змінюється та поширюється у впорядкований спосіб, що людство може жити й розмножуватися в межах курсу, встановленого Богом, і жодна людина або об'єкт не здатні порушити цей порядок, як і жодна людина або об'єкт не здатні змінити цей закон, бо всі вони походять із рук Творця, а також за наказом і завдяки владі Творця.

Тільки Бог, що має ідентичність Творця, володіє унікальною владою

Особлива ідентичність сатани змушує багатьох людей плекати значний інтерес до його проявів у різних аспектах. Є навіть багато нерозумних людей, які вірять, що, як і Бог, сатана також має владу, оскільки сатана здатний показувати чудеса й

робити речі, неможливі для людини. Отже, на додаток до поклоніння Богу, людство також залишає місце для сатани в своєму серці й навіть поклоняється йому як Богу. Ці люди й жалюгідні, й огидні. Вони жалюгідні через своє невігластво, а огидні через свою єресь і притаманну їм злу сутність. Наразі Я гадаю, що необхідно довести до вашого відома, що таке влада, що вона символізує та що вона представляє. Взагалі кажучи, Сам Бог є владою, Його влада символізує верховенство й сутність Бога, а влада Самого Бога представляє статус та ідентичність Бога. Оскільки це так, чи насмілюється сатана говорити, що він сам є Богом? Чи насмілюється сатана говорити, що він створив усе суще й володарює над усім сущим? Авжеж ні! Адже він не здатний створити все суще; до цього часу він ніколи не створював нічого, створеного Богом, і ніколи не створював нічого, що має життя. Оскільки в нього немає Божої влади, він ніколи не зможе володіти статусом й ідентичністю Бога, і це визначається його сутністю. Чи володіє він тією ж силою, що й Бог? Авжеж ні! Що ми називаємо діями сатани й чудесами, які показує сатана? Чи це сила? Чи можна це назвати владою? Звичайно, що ні! Сатана направляє потік зла й порушує, погіршує та перериває кожен аспект Божої роботи. За останні кілька тисяч років, окрім розбещення й знущань над людством, заманювання та обману людини задля вчинення нею розпусти й відкидання Бога, так що людина йде до долини смертної тіні, чи зробив сатана що-небудь, що заслуговує хоча б найменшої згадки, похвали або плекання з боку людини? Якби сатана володів владою і силою, хіба він розбестив би людство? Якби сатана володів владою і силою, хіба він нашкодив би людству? Якби сатана володів владою і силою, хіба людство полишило б Бога й повернулося б своїм обличчям до смерті? Оскільки в сатани немає влади або сили, який висновок нам слід зробити про суть усього, що він робить? Є люди, які визначають усе, що робить сатана, як простий обман, але Я вважаю, що таке визначення не зовсім доречне. Чи є злі вчинки розбещення ним людства усього лиш обманом? Зла сила, за допомогою якої сатана знущався над Йовом, і його запекле бажання поглумитися над ним і пожерти його ніяк не могли бути втілені завдяки простому обману. Озираючись назад, можна сказати, що в одну мить стада й отари Йова, розкидані всюди по пагорбах і горах, зникли; в одну мить зник величезний статок Йова. Чи можна було цього досягнути простим обманом? Природа всього, що робить сатана, відповідає таким негативним термінам, як «погіршувати», «переривати», «руйнувати», «заподіювати шкоду», «зло», «зловмисність» і «темрява», і узгоджується з ними, і тому виникнення всього неправедного й злого нерозривно пов’язане з діями сатани та є невіддільним від лукавої сутності сатани. Незважаючи на те, наскільки «сильний» сатана, наскільки він зухвалий і амбітний, наскільки велика його здатність завдавати шкоди, наскільки масштабні методи, за допомогою яких він розбещує й спокушає людину, незалежно від того, наскільки хитрі виверти й схеми, якими він залякує людину, наскільки мінлива форма, у якій він існує, він ніколи не міг створити жодної живої

істоти, ніколи не міг установити закони або правила існування усього сущого й ніколи не міг керувати будь-яким об'єктом, живим чи неживим, та контролювати його. У всесвіті й небесній тверді немає жодної особи або об'єкта, який був би народжений від нього або існував завдяки йому; немає жодної особи або об'єкта, якими він керує або які контролює. Навпаки, він не тільки мусить жити під владою Бога, але, більше того, мусить коритися всім Божим наказам і велінням. Без Божого дозволу сатані важко доторкнутися навіть до краплі води або піщинки на землі; без Божого дозволу сатана не може навіть переміщати мурах по землі, не кажучи вже про людство, створене Богом. В очах Бога сатана є нижчим, ніж гірські лілії, небесні птахи, морські риби та земні гробаки. Його роль серед усього сущого полягає в тому, щоб служити всьому сущому, працювати для людства й служити Божій роботі та Його плану управління. Незалежно від того, наскільки зловмисною є його природа та наскільки злою є його сутність, єдине, що він може робити, – це покірно виконувати свою функцію: прислужувати Богу й забезпечувати для Бога контрастне тло. Такими є сутність і положення сатани. Його сутність не пов'язана з життям, не пов'язана із силою, не пов'язана з владою; він – усього лиш іграшка в руках Бога, просто машина, що служить Богу!

Зрозумівши справжнє обличчя сатани, багато людей досі не розуміють, що таке влада, тому дозволь Мені пояснити тобі! Саму владу можна пояснити як силу Божу. По-перше, можна з упевненістю сказати, що й влада, і сила є позитивними. Вони не мають жодного відношення до будь-чого негативного й не пов'язані з жодними створеними або нествореними істотами. Сила Божа здатна створювати об'єкти будь-якої форми, що мають життя та життєву силу, і це визначається життям Бога. Бог є життя, а отже, Він – джерело всіх живих істот. Більше того, влада Бога може змусити всіх живих істот коритися кожному слову Божому, тобто з'явитися на світ відповідно до слів із вуст Бога та жити й розмножуватися за Божим велінням, після чого Бог править і командує всіма живими істотами, і від цього ніколи не буде відхилення, навіки-віків. Жодна людина або об'єкт не володіє цим; тільки Творець володіє такою силою й несе її в Собі, і тому вона називається владою. У цьому унікальність Творця. Отже, незалежно від того, чи це саме слово «влада» чи сутність цієї влади, і те, й інше може бути пов'язано тільки з Творцем, оскільки це є символом унікальної ідентичності й сутності Творця та представляє ідентичність і статус Творця; крім Творця, жодна особа або об'єкт не можуть бути пов'язані зі словом «влада». Це тлумачення унікальної влади Творця.

Хоча сатана дивився на Йова заздрими очима, без Божого дозволу він не наважився зачепити жодної волосини на тілі Йова. Хоча сатана за своєю суттю злий і жорстокий, після того, як Бог віддав йому Свій наказ, у нього не було іншого вибору, окрім як підкоритися Божому велінню. Отже, незважаючи на те, що сатана був такий оскаженілий, як вовк серед овець, коли він напав на Йова, він не наважився забути межі, установлені для нього Богом, не посмів порушити накази

Бога, і в усьому, що він робив, сатана не наважувався відхилятися від принципів і рамок Божих слів – хіба це не факт? Із цього видно, що сатана не сміє суперечити жодному зі слів Бога Єгови. Для сатани кожне слово з вуст Божих – це наказ і небесний закон, прояв Божої влади, бо за кожним словом Божим стоїть покарання Богом тих, хто порушує Божі накази, і тих, хто не кориться небесним законам і виступає проти них. Сатана чітко знає, що якщо він порушує Божі накази, то він повинен прийняти наслідки порушення влади Бога та протидії небесним законам. Які ж ці наслідки? Зайве говорити, що вони є його покаранням від Бога. Дії сатани відносно Йова були всього лиш уособленням його розбещення людини, і коли сатана здійснював ці дії, обмеження, встановлені Богом, і накази, які Він віддавав сатані, були всього лиш уособленням принципів, що лежать у основі всього, що він робить. Окрім того, роль і положення сатани в цьому питанні були всього лиш уособленням його ролі й положення в роботі Божого управління, а повний послух сатани Богу під час спокушання ним Йова був усього лиш уособленням того, як сатана не наважився анінайменшою мірою протистояти Богу в роботі Божого управління. Яке попередження несуть у собі ці уособлення для вас? Серед усього сущого, включно із сатаною, немає особи або об'єкта, які можуть переступити небесні закони й укази, установлені Творцем, як немає й жодної особи або об'єкта, які наважуються порушити ці небесні закони й укази, бо жодна особа або об'єкт не може змінити чи уникнути покарання, яке Творець накладає на тих, хто не кориться Йому. Тільки Творець може встановлювати небесні закони й укази, тільки Творець має владу приводити їх у дію, і тільки сила Творця не може бути порушена жодною людиною або об'єктом. Це унікальна влада Творця, і ця влада є найвищою серед усього сущого, і тому неможливо сказати, що «Бог – найвеличніший, а сатана – на другому місці». Окрім Творця, що володіє унікальною владою, немає іншого Бога!

Чи у вас тепер уже є нове знання про Божу владу? По-перше, чи є різниця між щойно згаданою владою Бога та владою людини? У чому полягає ця різниця? Деякі люди кажуть, що ці два види влади некоректно порівнювати. Саме так! Хоча люди кажуть, що їх не можна порівнювати, у думках і уявленнях людини людську владу часто плутають із владою Бога, і їх часто ставлять поряд. Що тут відбувається? Чи не роблять люди помилку, ненавмисно підміняючи одне іншим? Ці два поняття не пов'язані, і між ними не може бути жодного порівняння, але люди однаково нічого не можуть із собою вдіяти. Як слід вирішити це питання? Якщо ти дійсно бажаєш знайти рішення, єдиний спосіб – зрозуміти й пізнати унікальну владу Бога. Зрозумівши й пізнавши владу Творця, ти не будеш ставити владу людини та владу Бога в один ряд.

Що позначає влада людини? Простими словами, це здатність або навичка, яка дозволяє розбещеному характеру, бажанням і амбіціям людини бути розширеними або реалізованими найбільшою мірою. Чи це вважається владою? Незалежно від того, наскільки роздутими або корисливими є амбіції та бажання людини, не можна

сказати, що ця людина має владу; це не більше, ніж бундючність, а успіх – просто демонстрація сатанинської буфонади серед людей; це не більш ніж фарс, в якому сатана діє як його власний предок, щоб реалізувати своє прагнення бути Богом.

Як саме ти дивишся на владу Бога зараз? Тепер, коли ці слова були передані через спілкування, тобі слід мати нове знання про Божу владу. Тому Я запитую вас: що символізує Божа влада? Чи вона символізує ідентичність Самого Бога? Чи вона символізує силу самого Бога? Чи вона символізує унікальний статус Самого Бога? У чому серед усього сущого ти бачив владу Бога? Як ти її бачив? Якщо взяти чотири пори року, які переживає людина, то чи може хто-небудь змінити закон чергування весни, літа, осені та зими? Навесні дерева розпускають бруньки й цвітуть, влітку вони вкриваються листям, восени вони приносять плоди, а взимку листя опадає. Чи може хто-небудь змінити цей закон? Чи відображає це один із аспектів Божої влади? Бог сказав: «Хай станеться світло», і сталося світло. Чи існує це світло дотепер? Чому воно завдячує своїм існуванням? Звичайно ж, воно існує завдяки словам Бога та завдяки владі Божій. Чи існує і досі повітря, створене Богом? Чи походить повітря, яким дихає людина, від Бога? Чи може хто-небудь відняти те, що походить від Бога? Чи може хто-небудь змінити його сутність і функції? Чи здатний хто-небудь розладнати плин ночі та дня, призначений Богом, і закон ночі та дня, установлений Богом? Чи може сатана зробити таке? Навіть якщо ти не спиш ночами та сприймаєш ніч як день, це все одно нічний час; ти можеш змінити свій власний розпорядок дня, але нездатний змінити закон чергування ночі та дня – цей факт не може змінити жодна особа, чи не так? Чи здатний хто-небудь змусити лева орати землю, як віл? Чи здатний хто-небудь перетворити слона на віслюка? Чи здатний хто-небудь змусити курку ширяти в повітрі, як орел? Чи здатний хто-небудь змусити вовка їсти траву, як вівця? (Ні.) Чи здатний хто-небудь змусити рибу жити на суходолі? Людям таке не до снаги. Чому ні? Це тому, що Бог велів рибам жити у воді, і от вони живуть у воді. На суходолі вони не змогли б вижити й померли б; вони не здатні переступити межі Божого веління. У всього сущого є закон і межа існування, і в кожного є свої власні інстинкти. Вони зумовлені Творцем і незмінні та неперевершені для будь-якої людини. Наприклад, лев завжди буде жити в дикій природі, на відстані від людських спільнот, і ніколи не зможе бути таким слухняним і вірним, як бик, який живе разом із людиною й працює на неї. Хоча слон і віслюк обидва є тваринами, і в обох чотири ноги, і вони є істотами, які дихають повітрям, вони – різні види, оскільки Бог розділив їх на різні типи, у кожного з них є свої власні інстинкти, і тому вони ніколи не будуть взаємозамінними. Хоча у курки дві ноги й крила, як у орла, вона ніколи не зможе літати в повітрі; найбільше, що вона може зробити, – це залетіти на дерево; це визначається її інстинктом. Зайве говорити, що все це відбувається через накази Божої влади.

У розвитку людства в сьогоденні можна сказати, що людська наука процвітає, а досягнення наукових досліджень людини можна охарактеризувати як вражаючі.

Необхідно зазначити, що здібності людини стають дедалі більшими, але є один науковий прорив, який людству не вдалося зробити: людство створило літаки, авіаносці й атомну бомбу, людство вирушило в космос, побувало на місяці, винайшло Інтернет і почало вести високотехнологічний спосіб життя, але людство не здатне створити живу істоту, що дихає. Інстинкти кожної живої істоти й закони, за якими вони живуть, а також цикл життя і смерті кожного виду живих істот – усе це знаходиться поза межами можливостей людської науки й не може контролюватися нею. На цьому етапі слід сказати, що незалежно від того, наскільки значних висот досягла людська наука, вона незрівнянна з жодною з думок Творця і нездатна розпізнати чудесність творіння Творця та міць Його влади. На землі так багато океанів, але вони ніколи не переступали своїх кордонів і не виходили на суходіл за власним бажанням, і це тому, що Бог встановив межі для кожного з них; вони залишалися там, де Він їм наказав, і без Божого дозволу вони не можуть вільно пересуватися. Без Божого дозволу вони не можуть зазіхати один на одного й можуть рухатися тільки тоді, коли так велить Бог, а те, куди вони йдуть і де залишаються, визначається владою Бога.

Простіше кажучи, «влада Божа» означає, що все залежить від Бога. Бог має право вирішувати, як щось робити, і воно робиться так, як Він того бажає. Закон усього сущого залежить від Бога, а не від людини; і людина не може його змінити. Воля людини не може зрушити його з місця; натомість він змінюється завдяки думкам Бога, мудрості Бога й наказам Бога; це факт, який не може заперечити жодна людина. Небеса, земля та все суще, всесвіт, зоряне небо, чотири пори року, те, що видиме й невидиме для людини, – усе воно існує, функціонує і змінюється без найменшої помилки, під владою Бога, згідно з наказами та заповідями Бога та відповідно до законів початку творіння. Жодна людина або об’єкт не може змінити свої закони або притаманний їм перебіг функціонування; вони з’явилися на світ завдяки владі Бога й гинуть через владу Бога. Це – сама влада Бога. Тепер, коли стільки було сказано, чи ти можеш відчути, що влада Бога є символом ідентичності й статусу Бога? Чи може будь-яка створена або нестворена істота мати владу Бога? Чи може ця влада бути зімітована, уособлена або замінена будь-якою людиною, річчю або об’єктом?

Ідентичність Творця унікальна, і тобі не слід дотримуватись ідеї багатобожжя

Хоча навички й здібності сатани більші, ніж у людини, хоча він може робити речі, недосяжні для людини, незалежно від того, чи ти заздриш або прагнеш до того, що робить сатана, незалежно від того, чи ти ненавидиш ці речі або відчуваєш до них огиду, незалежно від того, чи здатен ти їх бачити, і незалежно від того, як багато може досягти сатана, або скількох людей він може обманом схилити поклонятися йому та робити його недоторканним, і незалежно від того, як ти

визначаєш його, ти не можеш сказати, що він має владу й силу Бога. Тобі слід знати, що Бог є Бог, що є тільки один Бог, і, більше того, тобі варто знати, що тільки у Бога є влада, що тільки у Бога є сила контролювати все суще й управляти ним. Тільки тому, що сатана має здатність обманювати людей і може видавати себе за Бога, імітувати знамення та чудеса, створені Богом, і робить речі, подібні до тих, які робить Бог, ти помилково вважаєш, що Бог не унікальний, що є багато богів, що ці різні боги просто володіють більшими чи меншими навичками, і що існують відмінності в обсязі влади, якою вони володіють. Ти оцінюєш їхню велич у порядку їхнього прибуття та за їхнім віком, і помилково вважаєш, що є інші божества, окрім Бога, та думаєш, що сила та влада Бога не унікальні. Якщо в тебе є такі ідеї, якщо ти не визнаєш унікальності Бога, не віриш, що тільки Бог має владу, і якщо ти дотримуєшся тільки багатобожжя, тоді Я кажу, що ти – покидьок серед творінь, ти справжнє уособлення сатани, і ти абсолютно зла особа! Чи ви розумієте, чому Я намагаюся навчити вас, промовляючи ці слова? Незалежно від часу, місця або твого походження, ти не маєш плутати Бога з будь-якою іншою особою, річчю або об'єктом. Незалежно від того, наскільки незбагненною та неприступною ти вважаєш владу Бога й сутність Самого Бога, незалежно від того, наскільки вчинки й слова сатани узгоджуються з твоїм уявленням і уявою, незалежно від того, наскільки вони тебе задовольняють, не будь нерозумним, не плутай ці поняття, не заперечуй існування Бога, не заперечуй ідентичність і статус Бога, не виштовхуй Бога за двері й не приводь сатану, щоб він замінив Бога у твоєму серці й був твоїм Богом. Я не сумніваюся, що ви здатні уявити собі наслідки таких дій!

Хоча людство було розбещено, воно досі живе під царюванням влади Творця

Сатана розбещував людство протягом тисячоліть. Він заподіяв незліченну кількість зла, обманює покоління за поколінням і чинить жахливі злочини у світі. Він жорстоко поводився з людиною, обманював її, спокушав її протистояти Богу, а також чинив злі дії, які неодноразово сплутували й порушували Божий план управління. Проте під владою Бога всі речі й живі істоти продовжують дотримуватися правил і законів, установлених Богом. У порівнянні зі владою Бога, зла природа й несамовитість сатани такі потворні, такі огидні й мерзенні, а також такі малі й вразливі. Незважаючи на те, що сатана ходить серед усього сущого, створеного Богом, він не здатний зробити анінайменшої зміни в людях, речах і об'єктах, якими керує Бог. Минуло кілька тисяч років, а людство й досі насолоджується світлом і повітрям, дарованими Богом, досі дихає подихом, видихнутим Самим Богом, досі насолоджується квітами, птахами, рибами й комахами, створеними Богом, і користується всіма речами, наданими Богом; день і ніч досі безперервно змінюють одне одного; чотири пори року чергуються, як зазвичай; гуси, що літають у небі, відлітають взимку й досі повертаються наступної

весни; риба у воді ніколи не покидає річок і озер – це її дім; цикади на землі захоплено співають літніми днями; цвіркуни в траві ніжно гудуть у такт вітру восени; гуси збираються в табуни, а орли залишаються на самоті; ватаги левів забезпечують собі прожиток полюванням; лосі не відходять від трави й квітів… Кожен рід живих істот серед усього сущого відходить і повертається, а потім знову відходить; мільйон змін відбувається в одну мить, але що не змінюється – так це їхні інстинкти й закони виживання. Вони живуть за умови забезпечення та надання живлення від Бога, і ніхто не може змінити їхні інстинкти, як не може ніхто й порушити їхні правила виживання. Хоча людство, що живе серед усього сущого, було розбещене й обдурене сатаною, людина все ж не може відмовитися від води, створеної Богом, і повітря, створеного Богом, і всіх речей, створених Богом; і людина й досі живе та розмножується в цьому просторі, створеному Богом. Інстинкти людства не змінилися. Людина досі покладається на свої очі, щоб бачити, на свої вуха, щоб чути, на свій мозок, щоб думати, на своє серце, щоб розуміти, на свої ноги й ступні, щоб ходити, на свої руки, щоб працювати тощо; усі інстинкти, які Бог дарував людині, щоб вона могла прийняти забезпечення Бога, залишаються незмінними; здібності, за допомогою яких людина співпрацює з Богом, не змінилися; здатність людства виконувати обов'язок створеної істоти не змінилася; духовні потреби людства не змінилися; бажання людства знайти свої витоки не змінилося; прагнення людства бути спасенним Творцем не змінилося. Такими є теперішні обставини людства, яке живе під владою Бога та яке пережило криваве руйнування, спричинене сатаною. Хоча людство зазнало гноблення з боку сатани й більше не є Адамом і Євою на початку творіння, а натомість сповнене того, що вороже Богу, як-от: знання, уява, уявлення тощо, а також сповнене розбещеного сатанинського характеру, в очах Бога людство й досі є тим самим людством, яке Він створив. Людством досі керує та управляє Бог, і воно досі живе відповідно до курсу, встановленого Богом, а тому в очах Бога людство, розбещене сатаною, просто вкрите брудом, з бурчанням у животі, з трохи уповільненими реакціями, з пам'яттю, яка не така хороша, як була раніше, і трохи старше, але всі функції та інстинкти людини абсолютно непошкоджені. Це те людство, яке Бог має намір спасти. Цьому людству варто тільки почути поклик Творця і голос Творця, і воно встане й кинеться на пошуки джерела цього голосу. Цьому людству варто тільки побачити постать Творця, і воно перестане звертати увагу на все інше й зречеться всього, щоб присвятити себе Богу, і навіть віддасть за Нього своє життя. Коли серце людини зрозуміє щирі слова Творця, людство відкине сатану та перейде на бік Творця; коли людина повністю змиє бруд зі свого тіла й знову отримає забезпечення і живлення Творця, тоді пам'ять людства буде відновлено, і в цей час людство дійсно повернеться під панування Творця.

14 грудня 2013 року

Сам Бог, унікальний II
Праведний Божий характер

Тепер, коли ви почули попереднє спілкування про Божу владу, Я впевнений, що ви споряджені багатьма словами з цього питання. Те, скільки ви зможете прийняти, усвідомити та зрозуміти, повністю залежить від того, скільки зусиль ви до цього докладете. Я сподіваюся, що ви зможете підійти до цього питання серйозно; у жодному разі не можна займатися ним абияк! Отже, чи дорівнює пізнання Божої влади пізнанню Бога в усій повноті? Можна сказати, що пізнання Божої влади є початком пізнання Самого Бога, унікального, і можна також сказати, що пізнання Божої влади означає, що людина вже ступила крізь браму пізнання сутності Самого Бога, унікального. Таке розуміння – одна частина пізнання Бога. А яка ж інша частина? Це тема, на яку Я сьогодні хотів би поспілкуватися: праведний Божий характер.

Я вибрав два розділи з Біблії, які допоможуть нам поспілкуватися на сьогоднішню тему: перший стосується знищення Богом Содому, як описано в Буття 19:1–11 і Буття 19:24–25; другий розповідає про спасіння Богом Ніневії, описане в Йона 1:1–2, а також у третьому та четвертому розділах книги Йони. Підозрюю, що ви всі чекаєте, що Я скажу про ці два розділи. Природно, що Мої слова не можуть виходити за рамки пізнання Самого Бога та пізнання Його сутності, але що буде в центрі уваги сьогоднішнього спілкування? Чи знає це хтось із вас? Які частини Мого спілкування про Божу владу привернули вашу увагу? Чому Я сказав, що тільки Той, хто володіє такою владою й силою, є Самим Богом? Що Я хотів прояснити цими словами? Чого Я хотів вас ними навчити? Чи є Божа влада й сила одним з аспектів того, як виявляється Його сутність? Чи є вони частиною Його сутності, частиною, яка доводить Його ідентичність і статус? Судячи із цих запитань, чи можете ви здогадатися, що Я збираюся сказати? Що Я хочу дати вам зрозуміти? Добре про це подумайте.

Божий гнів знищує людей за вперте протистояння Богові

Спершу розгляньмо кілька уривків зі Святого Письма, у яких описується знищення Богом Содому.

Буття 19:1–11: «І прибули обидва Анголи до Содому надвечір, а Лот сидів у брамі содомській. І побачив Лот, і встав їм назустріч, і вклонився обличчям до землі, та й промовив: Ось, панове мої, зайдіть до дому вашого раба, і переночуйте, і помийте ноги свої, а рано встанете й підете на дорогу свою. А вони відказали: Ні, бо будемо ми ночувати на вулиці. А він сильно на них налягав, і вони до нього з дороги зійшли, і ввійшли до дому його. І вчинив він для них прийняття, і напік прісного і їли вони. Ще вони не полягали, а люди того міста, люди Содому від малого аж до старого, увесь народ звідусюди оточили той дім. І вони закричали до Лота, і сказали йому: Де ті мужі, що ночі цієї до тебе прийшли?

Виведи їх до нас, щоб нам їх пізнати! І Лот вийшов до входу до них, а двері замкнув за собою, і сказав: Браття мої, не чиніть лихого! Ось у мене дві доньки, що мужа не пізнали. Нехай я їх до вас виведу, а ви їм робіть, що вам до вподоби… Тільки мужам оцім не робіть нічого, бо на те вони прийшли під тінь даху мого. А вони закричали: Іди собі геть! І сказали: Цей один був прийшов, щоб пожити чужинцем, а він став тут суддею! Тепер ми зло гірше тобі заподіємо, ніж їм! І сильно вони налягали на мужа, на Лота, і підійшли, щоб висадити двері. Тоді вистромили свою руку ті мужі, і впровадили Лота до себе до дому, а двері замкнули. А людей, що при вході до дому зібрались, вони вдарили сліпотою, від малого аж до великого. І ті попомучилися, шукаючи входу».

Буття 19:24–25: «Тоді Єгова пролив на Содом і Гоморру сірку й вогонь від Єгови з неба; і Він знищив ті міста, і всю рівнину, і всіх жителів міст, і те, що росло на землі».

Із цих уривків неважко побачити, що нечестя й розбещеність Содому вже досягли ступеня, огидного як для людини, так і для Бога, і тому в очах Бога це місто заслуговувало на знищення. Але що відбувалось у цьому місті до його знищення? Яку ідею люди можуть почерпнути із цих подій? Що ставлення Бога до цих подій говорить людям про Його характер? Щоб зрозуміти всю історію, уважно прочитаймо те, що записано у Святому Письмі…

Розбещеність Содому: лютує людей, гнівить Бога

Тієї ночі Лот прийняв двох посланців Бога та приготував для них бенкет. Після вечері, перш ніж вони лягли спати, люди з усього міста оточили оселю Лота й гукали до нього. У Святому Письмі записано, що вони казали: «Де ті мужі, що ночі цієї до тебе прийшли? Виведи їх до нас, щоб нам їх пізнати!». Хто казав ці слова? Кому вони говорилися? Це були слова мешканців Содому, вигукувані перед оселею Лота, щоб Лот їх почув. Що ти відчуваєш, коли чуєш ці слова? Ти розлючений? Тебе нудить від цих слів? Ти кипиш від люті? Хіба ці слова не тхнуть сатаною? Чи можеш ти відчути з них зло й темряву в цьому місті? Чи можеш ти відчути із цих слів жорстокість і варварство поведінки людей, що їх казали? Чи можеш ти відчути з їхньої поведінки глибину їхнього розбещення? Зі змісту їхніх слів неважко помітити, що їхня натура стала нечестивою, а характер – дикунським на рівні поза їхнім власним контролем. Окрім Лота, кожнісінька людина в цьому місті нічим не відрізнялася від сатани; один лише вид когось іншого викликав у цих людей бажання скривдити та зжерти його… Усе це передає не лише відчуття моторошної, страхітливої натури того міста, а також аури смерті навколо нього, але й відчуття його нечестя та кровожерливості.

Опинившись віч-на-віч із бандою нелюдів-головорізів, людей, сповнених дикого бажання пожирати людські душі, що відповів Лот? Як сказано у Святому Письмі: «Не чиніть лихого! Ось у мене дві доньки, що мужа не пізнали. Нехай я їх до вас виведу, а ви їм робіть, що вам до вподоби… Тільки мужам оцім не робіть нічого, бо на те вони прийшли під тінь даху мого». Ось що Лот мав на увазі під цими словами:

він був готовий віддати своїх двох дочок, щоб захистити посланців. Якщо міркувати розумно, то ці люди мали б погодитися на умови Лота й облишити двох посланців; адже ці посланці були для них абсолютно чужими людьми, що не мали до них жодного стосунку й ніколи не шкодили їхнім інтересам. Однак, спонукувані своєю нечестивою природою, вони не заспокоїлися, а навпаки, почали домагатися свого ще наполегливіше. Тут іще одна їхня розмова, безсумнівно, може дати глибше розуміння справжньої порочної природи цих людей, і водночас вона дає можливість осмислити та зрозуміти причину, чому Бог побажав знищити це місто.

Що ж вони говорили далі? Як написано в Біблії: «Іди собі геть! І сказали: Цей один був прийшов, щоб пожити чужинцем, а він став тут суддею! Тепер ми зло гірше тобі заподіємо, ніж їм! І сильно вони налягали на мужа, на Лота, і підійшли, щоб висадити двері». Чому вони схотіли висадити Лотові двері? З тієї причини, що їм не терпілося скривдити цих двох посланців. Що привело тих посланців до Содому? Метою їхнього приходу було врятувати Лота та його сім'ю, але жителі міста помилково подумали, що вони прийшли обійняти офіційні посади. Не питаючи про мету посланців, жителі міста побажали жорстоко розправитись із цими двома посланцями, ґрунтуючись лише на припущеннях; вони хотіли скривдити двох людей, які не мали до них жодного стосунку. Ясно, що мешканці цього міста остаточно втратили людську подобу та здоровий глузд. Ступінь їхнього божевілля й дикунства вже нічим не відрізнявся від порочної природи сатани, через яку він кривдить і пожирає людей.

Коли мешканці Содому вимагали від Лота видати цих людей, що зробив Лот? З тексту ми знаємо, що Лот їх не видав. Чи знав Лот цих двох Божих посланців? Звісно, що ні! Але чому він зміг спасти цих двох людей? Чи знав він, що вони прийшли зробити? Хоча він не знав, навіщо вони прийшли, але він знав, що вони були Божими слугами, і тому прихистив їх у своєму домі. Те, що він міг величати цих слуг Божих «панами», свідчить про те, що Лот звично слідував за Богом, на відміну від інших мешканців Содому. Тож коли до нього прийшли Божі посланці, він, ризикуючи власним життям, прихистив цих двох служителів у своєму домі; більше того, він був готовий віддати своїх двох доньок в обмін на те, щоб захистити цих двох служителів. Це був Лотів праведний вчинок; це було відчутне виявлення природи та сутності Лота, а також це була причина, з якої Бог послав Своїх служителів спасти Лота. Перед обличчям небезпеки Лот захищав цих двох служителів, забувши про все інше; він навіть намагався виміняти безпеку служителів на своїх двох дочок. Чи був у місті ще хтось, крім Лота, хто зробив би щось подібне? Як доводять факти – ні, не було такої людини! Тому само собою зрозуміло, що всі в Содомі, крім Лота, були ціллю для знищення, і цілком справедливо: вони на це заслуговували.

Содом повністю знищений за те, що викликав Божий гнів

Коли жителі Содому побачили цих двох служителів, вони не запитали, навіщо

ті прийшли, і так само ніхто не запитав, чи вони прийшли розповсюджувати Божу волю. Навпаки, вони збились у натовп і, не чекаючи пояснень, прийшли, як дикі пси чи злі вовки, щоб схопити цих двох служителів. Чи Бог спостерігав за тим, як розгорталися ці події? Що Бог думав у Своєму серці про таку людську поведінку, про таку подію? Бог вирішив знищити це місто; Він не збирався вагатися чи чекати, і Він більше не збирався виявляти жодного терпіння. Настав Його день, і Він узявся до роботи, яку бажав виконати. Так, у книзі Буття 19:24–25 сказано: «Тоді Єгова пролив на Содом і Гоморру сірку й вогонь від Єгови з неба; і Він знищив ті міста, і всю рівнину, і всіх жителів міст, і те, що росло на землі». У цих двох віршах говориться про спосіб, яким Бог знищив це місто, а також про те, що саме знищив Бог. Спершу в Біблії розповідається про те, що Бог спалив місто вогнем і що масштаби цього вогню були достатніми для того, щоб знищити всіх людей і все, що росло на землі. Тобто вогонь, який упав із неба, не тільки знищив місто – він також знищив усіх людей і все живе, що було в ньому, так що від них не залишилося жодного сліду. Після знищення міста ця земля залишилася без живих істот; не було більше ні життя, ні хоч якихось його ознак. Місто стало пусткою, порожнім місцем, наповненим мертвою тишею. У цьому місці більше не коїлося лихих вчинків проти Бога, не було різанини та пролиття крові.

Чому Бог захотів спалити це місто аж настільки дощенту? Що ви можете в цьому побачити? Невже Бог міг стерпіти видовище такого знищення людства та природи, Своїх власних творінь? Якщо ти можеш побачити гнів Бога Єгови у вогні, який зійшов із неба, то неважко розгледіти, наскільки великим був Його гнів, судячи із цілей Його знищення та ступеня, до якого було зруйновано це місто. Якщо Бог зневажатиме певне місто, Він його покарає. Якщо Бог гидуватиме певним містом, Він неодноразово застерігатиме людей, щоб сповістити їх про Свій гнів. Але якщо Бог вирішить покласти край певному місту та знищити його – тобто якщо воно скривдило Його велич і накликало на себе Його гнів, – то годі чекати від Нього нових застережень і покарань. Натомість Він якнайшвидше знищить це місто. Він зробить так, щоб воно повністю зникло. Таким є праведний Божий характер.

Після того як Содом неодноразово виявляв до Бога ворожість і опір, Він цілковито його винищує

Тепер, коли в нас є загальне розуміння праведного Божого характеру, ми можемо повернутися до міста Содом – місця, яке Бог вважав містом гріха. Зрозумівши сутність цього міста, ми зможемо зрозуміти, чому Бог хотів його знищити й чому Він його знищив аж так дощенту. Із цього ми зможемо пізнати праведний Божий характер.

З людської точки зору Содом був містом, яке могло повністю вдовольнити людське бажання та людське зло. Содом був манливим і заворожливим, ніч за ніччю там була музика й танці, і його процвітання викликало в людей захват і

божевілля. Його зло роз'їдало людські серця та заворожувало їх, доводячи до розпусти. Це було місто, де безчинствували нечисті й лихі духи; воно повнилося гріхом і вбивствами, а в повітрі стояв кривавий, гнилий сморід. Це було місто, від якого холонула кров у жилах, місто, від якого можна було сахнутись у жаху. Ніхто в цьому місті – ні чоловік, ні жінка, ні молодий, ні старий – не шукав істинного шляху; ніхто не томився за світлом і не прагнув піти від гріха. Вони жили під контролем сатани, під сатанинським розбещенням і обманом. Вони втратили свою нормальну людську сутність, вони втратили розум, і вони загубили первісну мету існування людини. Вони скоїли незліченні нечестиві вчинки опору Богові; вони відкинули Його провід і виступили проти Його волі. Саме їхні нечестиві вчинки крок за кроком вели цих людей, це місто й усе живе в ньому шляхом до знищення.

Хоча в цих двох уривках не описано всіх подробиць щодо ступеня розбещеності жителів Содому, а натомість висвітлено їхню поведінку щодо двох Божих служителів після прибуття останніх до міста, є простий факт, який виявляє, наскільки жителі Содому були розбещеними, злими й опиралися Богові. Разом із цим викриваються й справжнє обличчя та сутність мешканців міста. Ці люди не тільки відмовилися прийняти Божі застереження, але й не побоялися Його покарання. Навпаки, вони зневажили Божий гнів. Вони сліпо опиралися Богу. Що б Він не робив і як би Він це не робив, їхня порочна натура ставала тільки порочнішою, і вони раз за разом протистояли Богові. Жителі Содому вороже ставилися до існування Бога, до Його приходу, до Його покарання, а тим більше до Його застережень. Вони були вкрай бундючні. Вони пожирали та кривдили всіх людей, яких тільки могли пожерти та скривдити, і до служителів Божих вони ставилися так само. Що стосується всіх нечестивих вчинків, скоєних жителями Содому, то кривдження служителів Божих було лише верхівкою айсберга, а те з їхньої нечестивої природи, що було викрито таким чином, насправді було не більше ніж краплею в безмежному морі. Тому Бог вирішив знищити їх вогнем. Щоб знищити місто, Бог не скористався ні потопом, ні ураганом, ні землетрусом, ні цунамі, ні ще якимось іншим способом. Що значило те, що Бог використав для знищення цього міста саме вогонь? Воно означало повне знищення міста; воно означало, що місто безслідно зникло із землі та з буття. Тут «знищення» означає не тільки зникнення форми, структури чи зовнішнього вигляду міста; воно також означає, що душі людей у місті припинили існувати, будучи повністю винищеними. Простіше кажучи, усіх людей, події й об'єкти, пов'язані із цим містом, було знищено. Для мешканців цього міста вже не було ні наступного життя, ні реінкарнації; Бог винищив їх із людства Свого творіння на віки вічні. Використання вогню значило кінець гріха в цьому місці й те, що гріх тут був приборканий; цей гріх припинив існувати й поширюватися. Воно означало, що сатанинське зло втратило свій живильний ґрунт, а також цвинтар, який давав йому місце для притулку й життя. У війні між Богом і сатаною використання Богом вогню є клеймом Його перемоги, яким

затаврований сатана. Знищення Содому є великою помилкою в прагненні сатани протистояти Богові, розбещуючи й пожираючи людей, а також принизливим знаком того часу в розвитку людства, коли людина відкинула Божий провід і віддалася пороку. Крім того, це опис істинного виявлення праведного Божого характеру.

Коли вогонь, посланий Богом із неба, перетворив Содом на просте попелище, це означало, що після цього місто під назвою «Содом» і все, що в ньому було, припинили існувати. Вони були знищені Божою люттю, зникнувши в Божому гніві та величі. Завдяки праведному Божому характеру Содом отримав своє справедливе покарання та свій заслужений кінець. Кінець існування Содому був зумовлений його злом, а також бажанням Бога ніколи більше не бачити ні цього міста, ні людей, які в ньому жили, ні життя, яке в ньому зросло. Боже «бажання ніколи більше не бачити цього міста» – це Його гнів, а також Його велич. Бог спалив те місто, бо його нечестя й гріх викликали в Нього лють, відразу й огиду до нього та бажання ніколи більше не бачити ні його, ні жодного з людей і живих істот, що в ньому жили. Коли місто догоріло, залишивши по собі тільки попіл, воно справді перестало існувати в очах Бога; навіть Його пам’ять про нього зникла, стерлася. Це означає, що вогонь, посланий із неба, не лише знищив усе місто Содом, і не лише знищив людей у місті, настільки сповнених гріха, і не лише знищив усе в місті, заплямоване гріхом; крім усього цього, вогонь також знищив пам’ять про людське зло й опір Богові. Такою була мета, з якою Бог спалив те місто дотла.

Це людство стало розбещеним до крайності. Ці люди не знали, хто такий Бог і звідки пішли вони самі. Якби ти згадав перед ними про Бога, вони накинулися б на тебе, оббрехали та богозневажили б. Навіть коли Божі служителі прийшли, щоб розповсюдити Його застереження, ці розбещені люди не тільки не виявили жодних ознак покаяння та не відмовилися від своєї нечестивої поведінки, а навпаки, зухвало скривдили Божих служителів. Те, що вони висловлювали та виявляли, було їхньою природою й сутністю, що полягали в крайній ворожнечі до Бога. Ми можемо побачити, що опір цих розбещених людей Богу був чимось більшим, ніж виявленням їхньої розбещеної вдачі, так само як він був чимось більшим, ніж поодиноким наклепом або насмішкою, спричиненими просто недостатнім розумінням істини. Причиною їхньої нечестивої поведінки не були ні дурість, ні невігластво; вони вчинили так не тому, що їх обдурили, і, безумовно, не тому, що їх ввели в оману. Їхня поведінка досягла рівня кричущо зухвалого протиборства, протистояння та нарікання на Бога. Без сумніву, така людська поведінка розлютила б Бога, і вона розлютила б Його характер – характер, який не можна спокушати. Тому Бог прямо й відкрито дав волю Своєму гніву та Своїй величі; це було справжнім виявленням Його праведного характеру. Зіткнувшись із містом, переповненим гріхом, Бог побажав якнайшвидше знищити його, якнайповніше винищити людей у ньому та всі їхні гріхи, щоб люди цього міста припинили існувати, а гріх у цьому місці припинив примножуватися. Найшвидше й найповніше це можна

було зробити, спаливши його вогнем. Боже ставлення до мешканців Содому полягало не в тому, щоб покинути їх або знехтувати ними. Натомість Він Своїм гнівом, величчю та владою покарав, вразив і повністю знищив цих людей. Його ставлення до них полягало не тільки у фізичному знищенні, а й у знищенні душі, довічному винищенні. Це і є істинний підтекст того, що Бог має на увазі під словами «припинити існувати».

Хоча Божий гнів прихований і невідомий людині, він не терпить проступків

Те, як Бог поводиться з усім людством, хоч воно й нерозумне та нетямуще, ґрунтується насамперед на милосерді й терпимості. З іншого боку, переважну більшість часу й у переважній більшості подій Його гнів залишається прихованим, і він невідомий людині. Як наслідок, людині важко побачити, як Бог виявляє Свій гнів, а також важко зрозуміти Його гнів. Відтак людина легковажить Божим гнівом. Коли людина зіткнеться з фінальною Божою роботою й етапом терпимості та прощення людини – тобто коли прийде час останнього прояву Божого милосердя та Його останнього застереження для людства, – якщо люди досі тими самими методами протистоятимуть Богові та не докладатимуть жодних зусиль, щоб покаятися, виправитися та прийняти Його милість, то Бог більше не даруватиме їм Своєї терпимості й терпіння. Навпаки, у той час Бог відверне Свою милість. Після того Він посилатиме лише Свій гнів. Він може виявляти Свій гнів різними способами, так само як Він може використовувати для покарання та знищення людей різні методи.

Те, як Бог вогнем знищив місто Содом, – Його найшвидший метод повного винищення людства й будь-чого іншого. Спалення мешканців Содому знищило не лише їхні фізичні тіла; воно повністю знищило їхній дух, їхні душі та тіла, щоб люди в місті точно припинили існувати як у матеріальному світі, так і у світі, невидимому для людини. Це один зі способів, у які Бог виявляє та показує Свій гнів. Подібне одкровення й виявлення є одним з аспектів сутності Божого гніву, так само як воно природним чином також є одкровенням сутності праведного Божого характеру. Коли Бог посилає Свій гнів, Він припиняє виявляти будь-яку милість або люблячу доброту, і Він більше не показує Своєї терпимості чи терпіння; немає людини, об’єкта чи причини, які могли б переконати Його продовжувати бути терплячим, знову дарувати Свою милість, укотре обдаровувати Своєю терпимістю. Замість усього цього Бог без секундного вагання посилає Свій гнів і велич, роблячи те, що Він бажає. Він робить це швидко й чисто, відповідно до Своїх власних побажань. Таким є спосіб, у який Бог посилає Свій гнів і велич, що їх людина не мусить спокушати, і це також є виявленням одного з аспектів Його праведного характеру. Коли люди бачать, як Бог проявляє до людини турботу й любов, вони не в змозі розпізнати Його гнів, побачити Його велич і відчути Його нетерпимість до

проступків. Через усе це люди завжди вірили, що праведний Божий характер має в собі виключно милосердя, терпимість і любов. Однак коли хтось бачить, як Бог руйнує місто чи зневажає людство, Його лють у знищенні людини та Його велич дозволяють людям поглянути на інший бік Його праведного характеру. Це Божа нетерпимість до проступків. Божий характер, який не терпить жодних проступків, перевершує уяву будь-якої створеної істоти, а серед нестворених істот ніхто не здатен завадити йому чи вплинути на нього; і тим паче його не можна ні вдавати, ні наслідувати. Отже, цей аспект Божого характеру є тим, про який людство має знати найбільше. Тільки Сам Бог має такий характер, і тільки Сам Бог володіє таким характером. Бог має такий праведний характер, бо Він зневажає нечестя, темряву, бунтарство та злі дії сатани – дії, які розбещують і пожирають людство, – бо Він зневажає всі гріховні дії, супротивні Йому, а Його сутність свята й незаплямована. Саме через це Він не допустить, щоб якась зі створених або нестворених істот відкрито виступала проти Нього чи змагалася з Ним. Навіть людині, до якої Він колись виявив милість або яку Він обрав, достатньо лише роздратувати Його характер і порушити Його принципи терпіння й терпимості, і Бог виявить Свій праведний характер, що не терпить жодних проступків, і дасть йому волю без найменшого милосердя чи вагань.

Божий гнів – охорона для всіх сил справедливості та всього позитивного

Зрозумівши ці приклади Божої мови, думок і дій, чи здатен ти зрозуміти праведний Божий характер – характер, який не потерпить, щоб людина його спокушала? Словом, скільки б людина в ньому не розуміла, це аспект характеру Самого Бога, і він притаманний лише Йому. Божа нетерпимість до проступків – це Його унікальна сутність; Божий гнів – це Його унікальний характер; Божа велич – це Його унікальна сутність. Принцип Божого гніву полягає в демонстрації Його ідентичності та статусу, яким володіє тільки Він. Годі й казати, що цей принцип є також символом сутності Самого унікального Бога. Божий характер – це Його власна, притаманна Йому сутність, яка абсолютно не змінюється з плином часу та не трансформується через зміни географічного розташування. Притаманний Йому характер є Його внутрішньою сутністю. Над ким би Він не здійснював Свою роботу, Його сутність не змінюється, як не змінюється і Його праведний характер. Коли хтось гнівить Бога, те, що посилає Бог, є притаманним Йому характером; у цей час принцип, що лежить в основі Його гніву, не змінюється, так само як не змінюються Його унікальна ідентичність і статус. Він гнівається не через зміну Своєї сутності або через те, що з Його характеру виникають різні елементи, а через те, що людське протистояння Йому ображає Його характер. Зухвалі людські виклики Богові є серйозним посяганням на Його власну ідентичність і статус. З Божої точки зору, коли людина кидає Йому виклик, вона змагається з Ним і випробовує Його

гнів. Коли людина протистоїть Богові, коли людина змагається з Богом, коли людина постійно випробовує Божий гнів – і саме в такі часи й безчинствує гріх, – Божий гнів природним чином відкривається та проявляється. Тому Божий прояв Його гніву – це символ того, що всі злі сили припинять існувати, і це символ того, що всі ворожі сили буде знищено. У цьому полягає унікальність праведного Божого характеру та Божого гніву. Коли на Божу гідність і святість посягають, коли сили справедливості стикаються з перешкодами та невидимі для людини, тоді Бог посилає Свій гнів. Через Божу сутність усі ті сили на землі, які змагаються з Богом, протистоять Йому та борються з Ним, є злими, розбещеними й несправедливими; вони походять від сатани та належать йому. Оскільки Бог справедливий, світлий і бездоганно святий, то все зле, розбещене й підвладне сатані зникне, коли Бог дасть волю Своєму гніву.

Хоча вилив Божого гніву є одним з аспектів прояву Його праведного характеру, Божий гнів аж ніяк не є нерозбірливим щодо своєї цілі, як не є він і безпринципним. Навпаки, Бог зовсім не швидкий на гнів, і Він не виявляє Свого гніву й величі легковажно. Ба більше, Божий гнів досить контрольований і виважений; його зовсім не можна порівнювати з тим, як людина схильна спалахувати люттю чи виплескувати свою злість. У Біблії записано багато розмов між людиною та Богом. Слова деяких окремих людей, які брали участь у тих розмовах, були неглибокими, неуцькими та незрілими, але Бог не вразив цих людей і не засудив їх. Зокрема, як Бог Єгова під час випробування Йова поставився до трьох його друзів та інших людей після того, як почув слова, які вони сказали Йову? Чи Він засудив їх? Чи Він на них розлютився? Він не зробив нічого подібного! Натомість Він сказав Йову благати за них і молитися за них, а Сам Бог не брав їхніх провин близько до серця. Усі ці приклади показують первинне ставлення, з яким Бог поводиться з людством, хоч яке воно розбещене й нетямуще. Тому вивільнення Божого гніву аж ніяк не є ні виявленням Його настрою, ні Його способом давати вихід Своїм почуттям. Всупереч помилковій людській думці, Божий гнів не є суцільним вибухом люті. Бог дає волю Своєму гніву не тому, що Він не в змозі контролювати власний настрій, або тому, що Його гнів досяг точки кипіння та його потрібно випустити. Навпаки, Його гнів є проявом і справжнім виявленням Його праведного характеру та символічним одкровенням Його святої сутності. Бог є гнів, і Він не терпить, коли Його ображають, – це не означає, що Божий гнів не розрізняє причин або є безпринципним; це тільки розбещене людство має виключне право на безпринципні, довільні вибухи гніву, такого гніву, який не розрізняє причин. Коли людина має статус, їй часто важко контролювати свій настрій, і тому вона радо користується можливостями висловити своє невдоволення та виплеснути емоції; вона часто спалахує гнівом без видимої причини, щоб показати, що вона це може, і дати іншим зрозуміти, що її статус та ідентичність відрізняються від статусу й ідентичності звичайних людей. Звісно, розбещені люди без жодного статусу також

часто втрачають контроль над собою. Їхня злість часто викликана ущемленням їхніх приватних інтересів. Щоб захистити власний статус і гідність, вони часто виплескують емоції та виявляють свою гордовиту натуру. Людина спалахує злістю й виплескує свої емоції, щоб захистити й підтримати існування гріха, і ці дії є способами, у які людина висловлює своє невдоволення; вони сповнені нечистот, підступів та інтриг, людської розбещеності й зла, а найбільше вони сповнені диких людських амбіцій і бажань. Коли справедливість зіштовхується з нечестям, людська злість не спалахує на захист існування справедливості чи на її підтримку; навпаки, коли сили справедливості зазнають загроз, переслідувань і нападів, ставлення людини полягає в тому, щоб не помічати, уникати чи сахатися цього. Однак коли людина стикається із силами зла, її ставлення полягає в пристосуванстві, схилянні та підлабузництві. Тому виплескування людських емоцій є виходом для злих сил, виявленням розгульної та нестримної злої поведінки плотської людини. Однак коли Бог пошле Свій гнів, усі злі сили будуть зупинені, усі гріхи, які шкодять людині, будуть приборкані, усі ворожі сили, які перешкоджають Божій роботі, будуть виявлені, відокремлені та прокляті, тоді як усі поплічники сатани, які протистоять Богові, будуть покарані й викорінені. Замість них Божа робота продовжуватиметься без будь-яких перепон, Божий план управління розвиватиметься етап за етапом згідно з розкладом, а обрані Богом люди будуть вільні від сатанинського порушення й обману, тоді як ті, хто слідує за Богом, утішатимуться Божим керівництвом і забезпеченням у спокійному й мирному оточенні. Божий гнів – це охорона, яка не дає всім злим силам розмножуватись і розгулюватися, а також це охорона, яка захищає існування та розповсюдження всього справедливого й позитивного та вічно оберігає його від придушення й підриву.

Чи бачите ви сутність Божого гніву в Його знищенні Содому? Чи є якісь домішки в Його люті? Чи чиста Божа лють? Говорячи людськими словами, чи непідробний гнів Бога? Чи ховається за Його гнівом якийсь обман? Якась змова? Якісь невимовні таємниці? Я можу сказати вам суворо та щиро: жодна частина Божого гніву не може викликати в людини сумнівів. Його злість – це чиста, непідробна злість, яка не таїть у собі жодних інших намірів або цілей. Причини Його злості чисті, безгрішні та вищі за будь-яку критику. Вона є природним одкровенням і проявом Його святої сутності; вона – те, чим не володіє ніщо в усьому творінні. Це частина унікального праведного характеру Бога, а також разюча відмінність між відповідними сутностями Творця та Його творіння.

Незалежно від того, чи людина злиться на очах в інших, чи за їхніми спинами, у злості кожної людини свій намір і мета. Може, вона піднімає свій престиж, а може, відстоює власні інтереси, підтримує свій імідж або зберігає обличчя. Одні у своїй злості проявляють стриманість, а інші імпульсивніші та дозволяють своїй люті спалахувати, коли їм заманеться, без найменшої стриманості. Словом, злість людини породжується її розбещеним характером. Якою б не була її мета, вона

від плоті та природи; вона не має нічого спільного зі справедливістю чи несправедливістю, бо ніщо в природі й сутності людини не відповідає істині. Тому не варто згадувати вдачу розбещеного людства та Божий гнів в одному реченні. Поведінка людини, розбещеної сатаною, завжди без винятку починається з бажання зберегти розбещеність і, по суті, заснована на розбещеності; ось чому злість людини не можна згадувати в тому ж реченні, що й Божий гнів, якою б слушною злість людини не здавалась у теорії. Коли Бог посилає Свою лють, злі сили стримуються, а злі речі знищуються, тоді як справедливі й позитивні речі отримують Божу опіку та захист, і їм дозволяється продовжувати своє існування. Бог посилає Свій гнів, тому що несправедливі, негативні та злі речі знищують нормальну діяльність і розвиток справедливих і позитивних речей, перешкоджають або заважають їм. Метою Божої злості є не захист Його власного статусу й ідентичності, а захист існування всього справедливого, позитивного, прекрасного та доброго, захист законів і порядку нормального виживання людства. Це першопричина Божого гніву. Божа лють є дуже слушним, природним і правдивим виявленням Його характеру. У Його люті немає прихованих мотивів, немає обману чи змови, не кажучи вже про бажання, хитрість, злостивість, насильство, зло чи будь-які інші спільні риси розбещеного людства. Бог не посилає Свою лють, поки Він досить чітко й повно не збагнув сутність кожного питання та не сформулював точні, ясні визначення й висновки. Таким чином, мета Бога в усьому, що Він робить, кришталево ясна, як і Його ставлення. Він не спантеличений, не сліпий, не імпульсивний, не легковажний і, безумовно, не безпринципний. Таким є практичний аспект Божого гніву, і саме завдяки цьому практичному аспекту Божого гніву людство набуло своє нормальне існування. Без Божого гніву людство скотилося б до ненормальних умов життя, а все справедливе, прекрасне й добре було б знищене та припинило б існувати. Без Божого гніву закони та правила існування для створених істот були б порушені чи навіть повністю підірвані. З моменту створення людини Бог постійно використовував Свій праведний характер, щоб охороняти й підтримувати нормальне існування людства. Оскільки Його праведний характер містить у собі гнів і велич, усі злі люди, речі й об’єкти, а також усе, що заважає та шкодить нормальному існуванню людства, караються, контролюються й знищуються внаслідок Його гніву. Протягом останніх кількох тисячоліть Бог постійно використовував Свій праведний характер, щоб вражати та знищувати всіляких нечистих і злих духів, які виступають проти Бога й діють як поплічники та посіпаки сатани в Божій роботі управління людством. Отже, Божа робота зі спасіння людини завжди просувалася згідно з Його планом. Це означає, що завдяки існуванню Божого гніву найправедніші справи людей ніколи не були знищені.

Тепер, коли ви маєте розуміння сутності Божого гніву, ви, безумовно, повинні ще краще розуміти, як відрізнити сатанинське зло!

Хоча сатана виглядає гуманним, справедливим і доброчесним, сутність сатани жорстока та зла

Сатана вибудовує свою репутацію, обманюючи людей, і часто позиціонує себе як авангард і зразок праведності. Під фальшивими приводами охорони праведності він кривдить людей, пожирає їхні душі та всілякими засобами отупляє, обманює й підбурює людей. Його мета – змусити людину схвалювати його злі дії й погоджуватися з ними, змусити людину приєднатися до нього в протистоянні Божій владі та володарюванню. Однак коли людина розпізнає його задуми й підступи, прозріває його мерзенні риси, коли вона не бажає, щоб він і надалі топтав і дурив її, або щоб вона й надалі рабськи працювала на нього, або щоб разом із ним була покарана та знищена, – тоді сатана перемінює свою попередню благочестиву личину та зриває із себе облудну маску, відкриваючи своє справжнє обличчя, яке є злим, порочним, потворним і дикунським. Він нічого не бажає більше, ніж винищити всіх тих, хто відмовляється слідувати за ним і хто протистоїть його злим силам. Тут сатана вже більше не може вдавати, ніби він шляхетний і гідний довіри; натомість під овечою шкурою виявляються його справжні потворні й диявольські риси. Щойно підступи сатани стають явними, а його істинні риси викриваються, він впадає в лють і виявляє своє варварство. Після цього його бажання кривдити й пожирати людей тільки посилюється. Це тому, що він лютує, коли людина починає усвідомлювати істину, і в ньому зростає потужна мстивість до людини за її прагнення шукати свободи й світла та вирватися зі своєї в'язниці. Його лють спрямована на захист і підтримку свого зла, а також є справжнім виявленням його дикунської натури.

У кожній справі поведінка сатани викриває його злу натуру. Усі злі діяння, які сатана вчинив над людиною, – від його перших спроб обманом змусити людину піти за ним і до того, як він експлуатує людину, втягуючи її у свої лихі вчинки, та до його мстивості щодо людини після того, як його справжні риси були викриті, а людина розпізнала та зреклася його, – усі ці діяння до єдиного викривають злу сутність сатани та доводять той факт, що сатана не має нічого спільного з позитивним і що сатана є джерелом усього злого. Кожна його дія охороняє його зло, підтримує продовження його злих діянь, іде врозріз зі справедливим і позитивним, руйнує закони й порядок нормального існування людства. Ці діяння сатани ворожі Богові, і вони будуть знищені Божим гнівом. Хоча сатана має свою власну лють, його лють – лише засіб вивільнення його злої натури. Причина, чому сатана озлоблений і розлючений, полягає ось у чому: його нечувані підступи були викриті; його задуми не сходять з рук так просто; його дикі амбіції й бажання зайняти місце Бога та діяти як Бог були розгромлені й зупинені; і його мета контролювати все людство тепер зійшла нанівець і ніколи не може бути досягнута. Те, що не дало сатанинським задумам утілитись у життя та поклало край

поширенню й розгулу сатанинського зла, – це те, що Бог неодноразово гнівався, знов і знов. Ось чому сатана і ненавидить Божий гнів, і боїться його. Щоразу, коли сходить Божий гнів, він не тільки викриває справжнє мерзенне обличчя сатани, але й виводить на світло його злісні бажання, і в цьому процесі стає очевидно, з яких причин сатана лютує на людство. Виверження сатанинської люті – це справжнє виявлення його злої натури та викриття його підступів. Звісно, щоразу, коли сатана розлючується, це провіщає знищення злого, а також захист і продовження позитивного; це провіщає істину, що Божий гнів не можна спокушати!

У пізнанні праведного Божого характеру не можна покладатися на досвід і уяву

Коли ти постанеш перед Божим судом і карою, чи скажеш ти, що Боже слово сфальсифіковане? Чи скажеш ти, що за Божим гнівом стоїть якась історія та що він сфальсифікований? Чи зводитимеш ти наклеп на Бога, кажучи, що Його характер може й не бути цілком праведним? Маючи справу з кожним із Божих діянь, ти повинен перш за все бути впевненим, що праведний Божий характер вільний від будь-яких інших домішок, що він святий і бездоганний. Зокрема, цими діяннями є Боже враження, покарання та знищення людства. Усі без винятку Божі діяння виконуються виключно відповідно до притаманного Йому характеру та Його плану й не включають ніскільки людських знань, традицій і філософії. Кожне Боже діяння є проявом Його характеру та сутності, не пов’язаним ні з чим, що належить розбещеному людству. У людства є уявлення, ніби тільки Божа любов, милосердя й терпимість до людства є бездоганними, непідробними та святими, і ніхто не знає, що так само непідробні й Божа лють і Його гнів; більше того, ніхто не замислювався над питаннями на кшталт того, чому Бог не терпить жодного проступку чи чому Його лють така велика. Навпаки, дехто плутає Божий гнів із поганим настроєм, який буває в розбещеного людства, і помилково вважає Божу злість такою ж лютті, яка буває в розбещеного людства. Хтось навіть хибно припускає, що Божа лють така сама, як і природне виявлення розбещеного людського характеру, і що виверження Божого гніву таке саме, як і злість розбещених людей, коли вони стикаються з якоюсь прикрою ситуацією, і вважає, що виверження Божого гніву є проявом Його настрою. Я сподіваюся, що після цього спілкування в жодного з вас не залишиться ніяких хибних уявлень, фантазій або домислів щодо праведного Божого характеру. Я сподіваюся, що, почувши Мої слова, ви зможете мати у своїх серцях істинне усвідомлення гніву праведного Божого характеру, що ви зможете відкинути всі попередні помилкові уявлення про Божий гнів і що ви зможете змінити власні помилкові переконання та погляди на сутність Божого гніву. Більше того, Я сподіваюся, що ви зможете мати у своїх серцях точне визначення Божого характеру, що ви більше не матимете жодних сумнівів щодо праведного Божого характеру та що ви не думатимете, ніби істинний Божий характер керується

якимись людськими міркуваннями чи уявленнями. Праведний Божий характер – це істинна сутність Самого Бога. Це не щось таке, що написала чи сформувала людина. Його праведний характер є Його праведним характером і не має жодного стосунку до будь-чого у творінні чи зв'язку з ним. Сам Бог є Сам Бог. Він ніколи не стане частиною творіння, і навіть якщо Він стане однією зі створених істот, притаманний Йому характер і сутність не зміняться. Тому пізнати Бога – це не те саме, що пізнати об'єкт; пізнавати Бога не значить щось розтинати, і це не те саме, що зрозуміти людину. Якщо людина використовує свою концепцію чи метод пізнання певного об'єкта або розуміння людини, щоб пізнавати Бога, то ти ніколи не зможеш набути знання про Бога. Пізнання Бога не залежить від досвіду чи уяви, і тому ти ніколи не повинен переносити на Бога свій досвід або уяву; якими би багатими не були твої досвід і уява, вони все одно обмежені. Ба більше, твоя уява не відповідає ні фактам, ні тим більше правді, і вона несумісна з істинним характером і сутністю Бога. Якщо ти покладатимешся на свою уяву, щоб зрозуміти сутність Бога, ти ніколи не матимеш успіху. Єдиний шлях такий: прийми все, що походить від Бога, а потім поступово переживай це й усвідомлюй. Настане день, коли Бог просвітить тебе, щоб ти по-справжньому зрозумів і пізнав Його завдяки твоїй співпраці, завдяки твоєму голоду й жадобі до істини. І на цьому завершімо цю частину нашої розмови.

Людство здобуває Боже милосердя й терпимість через щире покаяння

Далі йде біблійна історія «Боже спасіння Ніневії».

Йона 1:1–2: «І було слово Єгови сказане Йоні, синові Аміттаєвому: Іди в Ніневію, те велике місто, і волай проти нього; бо їхня нечестивість постала переді Мною».

Йона 3: «І слово Єгови було сказане Йоні вдруге: Устань, іди в Ніневію, те велике місто, і проповідуй йому те, про що Я наказав тобі. І встав Йона, і пішов до Ніневії згідно зі словом Єгови. Ніневія була надзвичайно великим містом, яке можна було обійти за три дні. І зачав Йона ходити по місті, на один день ходи, і проповідував і казав: Ще сорок день, і Ніневія буде зруйнована! І ніневітяни ввірували в Бога, і оголосили піст, і позодягали верети, від найбільшого з них аж до найменшого. І дійшло це слово до царя Ніневії, і він устав зо свого трону, і скинув плаща свого з себе, і покрився веретою, та й сів на попелі. І він звелів кликнути й сказати в Ніневії з наказу царя та його вельмож, говорячи: Нехай не покуштують нічого ані людина, ані худоба, худоба велика чи худоба дрібна, нехай вони не пасуться, і нехай не п'ють води! І нехай покриваються веретами та людина й та худоба, і нехай сильно кличуть до Бога, і нехай кожен зверне з своєї дороги та від насильства, що в їхніх руках. Хто знає, може Бог обернеться й пожалує, і відвернеться з жару гніву Свого, і ми не погинемо! І побачив Бог їхні вчинки, що звернули зо своєї злої дороги, і пожалував Бог щодо того лиха, про яке говорив, що їм учинить, і не вчинив».

Йона 4: «І було це для Йони на досаду, досаду велику, і він запалився. І він помолився Єгові та сказав: молю Тебе, о Єгово, чи ж не це я казав, коли ще я був у своїй країні? Тому

я втік спершу до Таршішу: бо я знав, що Ти Бог милостивий і милосердний, повільний на гнів і добрий, і Ти шкодуєш через зло. Тому тепер, о Єгово, візьми, я благаю Тебе, моє життя від мене; бо мені краще померти, ніж жити. Тоді сказав Єгова: чи справедливо ти сердишся? Отже, Йона вийшов із міста і сів на східній його стороні, і там зробив собі намет, і сидів під ним у тіні, аж доки не мав побачити, що станеться з містом. А Бог Єгова приготував рициновий кущ і зробив так, щоб він височів над Йоною, щоб була тінь над його головою, щоб звільнити його від його горя. Отже, Йона був надзвичайно радий рициновому кущу. А при сході зірниці другого дня призначив Бог червяка, і він підточив рицинового куща, і той усох. І сталося, як сонце зійшло, то призначив Бог східнього гарячого вітра, і вдарило сонце на Йонину голову, і він зомлів. І він жадав, щоб йому померти, і казав: Краще мені смерть від мого життя! І промовив Бог до Йони: Чи слушно запалився ти за рициновий кущ? А той відказав: Дуже розлютився я, аж на смерть! Тоді сказав Єгова: Ти змилувався над рициновим кущем, над яким ти не працював і якого ти не ростив; який виріс за ніч і загинув за ніч: А Я не змилувався б над Ніневією, цим великим містом, що в ньому більше дванадцяти десятисячок люда, які не вміють розрізняти правиці своєї від своєї лівиці, та численна худоба?».

Короткий зміст історії про Ніневію

Хоча історія «Боже спасіння Ніневії» коротка за обсягом, вона дозволяє поглянути на інший бік праведного Божого характеру. Щоб зрозуміти, у чому саме полягає цей бік, ми повинні повернутися до Святого Письма й розглянути одне з Божих діянь, яке Він учинив у процесі Своєї роботи.

Спершу погляньмо на початок цієї історії: «І було слово Єгови сказане Йоні, синові Аміттаєвому: Іди в Ніневію, те велике місто, і волай проти нього; бо їхня нечестивість постала переді Мною» (Йона 1:1–2). У цьому уривку зі Святого Письма ми дізнаємося, що Бог Єгова звелів Йоні піти до міста Ніневії. Чому Він наказав Йоні піти в те місто? Біблія дуже чітко про це говорить: нечестя людей у цьому місті постало перед судом Бога Єгови, і тому Він послав Йону, щоб проголосити їм Свої наміри. Хоча в Біблії нічого не записано про те, ким був Йона, це, звісно, не стосується пізнання Бога, і тому вам не потрібно розуміти цю людину – Йону. Вам потрібно знати лише те, що Бог наказав Йоні зробити та якими були Божі причини для такого вчинку.

Попередження Бога Єгови доходить до ніневітян

Перейдімо до другого уривка – третього розділу Книги пророка Йони: «І зачав Йона ходити по місті, на один день ходи, і проповідував і казав: Ще сорок день, і Ніневія буде зруйнована!». Саме ці слова Бог безпосередньо передав Йоні, щоб той говорив їх ніневітянам, тому, звісно, це ті слова, які Єгова бажав сказати ніневітянам. Ці слова говорять людям, що Бог почав гидувати мешканцями Ніневії та ненавидіти їх за те, що їхнє нечестя постало перед Його очима, і тому Він

побажав знищити це місто. Однак перш ніж знищити місто, Бог збирався сповістити про це ніневітян і водночас дати їм можливість покаятись у своєму нечесті та почати все спочатку. Ця можливість тривала б сорок днів і не більше того. Інакше кажучи, якби протягом сорока днів люди в місті не покаялися, не визнали свої гріхи й не простерлися перед Богом Єговою, то Бог знищив би це місто так само, як Він знищив Содом. Ось що Бог Єгова бажав сказати жителям Ніневії. Очевидно, що це була не проста заява. Вона передавала не тільки гнів Бога Єгови, але й Його ставлення до ніневітян, водночас слугуючи формальним застереженням для людей, що жили в тому місті. Це застереження говорило їм, що їхні нечестиві вчинки накликали на них ненависть Бога Єгови та незабаром приведуть їх на межу їхнього власного знищення. Тому життя кожного мешканця Ніневії опинилось у неминучій небезпеці.

Різкий контраст між реакцією жителів Ніневії та Содому на застереження Бога Єгови

Що значить «бути зруйнованим»? Говорячи простою мовою, це означає «припинити існування». Але як саме? Хто міг би зруйнувати ціле місто? Звісно, людина ніяк не могла б таке вчинити. Жителі Ніневії були не дурні: щойно почувши це послання, вони зрозуміли, що до чого. Вони знали, що це послання походило від Бога, вони знали, що Бог збирався виконати Свою роботу, і вони знали, що їхнє нечестя розлютило Бога Єгову та накликало на них Його гнів, так що незабаром вони мали бути знищені разом із їхнім містом. Як поводилися жителі міста, почувши застереження Бога Єгови? Біблія детально й конкретно описує, як реагували люди, від царя й до простих людей. У Святому Письмі записано такі слова: «І ніневітяни ввірували в Бога, і оголосили піст, і позодягали верети, від найбільшого з них аж до найменшого. І дійшло це слово до царя Ніневії, і він устав зо свого трону, і скинув плаща свого з себе, і покрився веретою, та й сів на попелі. І він звелів кликнути й сказати в Ніневії з наказу царя та його вельмож, говорячи: Нехай не покуштують нічого ані людина, ані худоба, худоба велика чи худоба дрібна, нехай вони не пасуться, і нехай не п’ють води! І нехай покриваються веретами та людина й та худоба, і нехай сильно кличуть до Бога, і нехай кожен зверне з своєї дороги та від насильства, що в їхніх руках…» (Йона 3:5–9).

Почувши послання Бога Єгови, жителі Ніневії проявили ставлення, абсолютно протилежне тому, яке було в жителів Содому: якщо жителі Содому відкрито виступили проти Бога, йдучи від зла до зла, то ніневітяни, почувши ці слова, не знехтували ними й не стали чинити опір. Натомість вони ввірували в Бога й оголосили піст. Що тут означає слово «увірувати»? Це слово саме по собі свідчить про віру й покірність. Якщо ми пояснюватимемо це слово через фактичну поведінку ніневітян, то воно означає «вони повірили, що Бог міг і був готовий зробити так, як сказав, і захотіли покаятися». Чи забоялися ніневітяни перед лицем неминучого

лиха? Саме їхня віра вселила страх у їхні серця. Чим же ми можемо довести віру та страх ніневітян? Як сказано в Біблії: «…оголосили піст, і позодягали верети, від найбільшого з них аж до найменшого». Це означає, що ніневітяни справді ввірували та що з цієї віри народився страх, який далі змусив їх одягнутись у мішковину та постити. Саме так вони й показали, що почали каятися. На повну противагу жителям Содому, ніневітяни не тільки не виступили проти Бога, але й своєю поведінкою та вчинками чітко виявили своє покаяння. Звісно, це зробили всі жителі Ніневії, а не тільки простий люд: навіть цар не став винятком.

Покаяння царя Ніневії здобуває похвалу Бога Єгови

Коли новина дійшла до царя Ніневії, він встав зі свого трону, скинув плаща, покрився веретою (тобто мішковиною) й сів на попелі. Тоді він проголосив, що нікому в місті відтепер не дозволено нічого куштувати, і звелів, щоб ні вівцям, ні волам і коровам, ні іншій худобі не давали пастись і пити воду. І люди, і худоба мусили покритися мішковиною, і народ повинен був звертатися до Бога зі щирими благаннями. Цар також проголосив, що кожен мусив звернути з лихої дороги та зректися насильства, що в їхніх руках. Судячи із цієї низки дій, цар Ніневії мав у своєму серці щире покаяння. Ця низка його дій – встати з трону, скинути царського плаща, одягтись у мішковину та сісти на попелі – говорить людям, що цар Ніневії скидав свій королівський статус і вбирався у верету нарівні з простим народом. Це означає, що, почувши звістку від Бога Єгови, цар Ніневії не став далі триматися за свої лихі звичаї та насильство у своїх руках, обіймаючи свій царський сан; натомість він скинув владу, яку мав, і покаявся перед Богом Єговою. У цей час цар Ніневії каявся не як цар; він постав перед Богом, щоб покаятись і висповідати свої гріхи, як звичайний підданий Божий. Ба більше, він також звелів усьому місту покаятись і висповідати свої гріхи перед Богом Єговою так само, як це робив цар; крім того, зі Святого Письма видно, що у нього був конкретний план, як це зробити: «Нехай не покуштують нічого ані людина, ані худоба, худоба велика чи худоба дрібна, нехай вони не пасуться, і нехай не п’ють води! … і нехай сильно кличуть до Бога, і нехай кожен зверне з своєї дороги та від насильства, що в їхніх руках». Будучи правителем міста, цар Ніневії мав найвищий статус і владу та міг робити що заманеться. Стикнувшись зі звісткою від Бога Єгови, він міг знехтувати цим питанням або просто покаятись і висповідати свої гріхи наодинці; що ж до того, захотіли б люди в місті покаятись чи ні, то він міг повністю знехтувати цим питанням. Однак ніневійський цар зробив зовсім не так. Він не тільки встав зі свого трону, одягнувся в мішковину, сів на попелі, покаявся та висповідав свої гріхи перед Богом Єговою, але й наказав, щоб усі люди й худоба в місті зробили те саме. Він навіть наказав людям «сильно кликати до Бога». Цією низкою дій цар Ніневії справді зробив те, що належало правителю. Його дії з тієї низки – це те, чого важко було досягти будь-якому цареві в історії людства, і справді, жоден інший цар такого

не досяг. Ці дії можна назвати безпрецедентними в історії людства, і вони гідні як людського вшанування, так і наслідування. Від початку існування людства кожен цар вів своїх підданих до опору та протистояння Богу. Ніхто й ніколи не вказував своїм підданим благати Бога, щоб спокутувати своє нечестя, отримати помилування Бога Єгови й уникнути неминучого покарання. Однак цар Ніневії зміг привести своїх підданих до Бога, щоб вони навернулися до Нього, облишили свої лихі звичаї та відмовилися від насильства в їхніх руках. Ба більше, він також зміг відкинути свій трон, і за це Бог Єгова передумав і пошкодував, відвівши Свій гнів, дозволивши жителям міста вижити та зберігши їх від знищення. Дії царя можна назвати хіба що рідкісним дивом в історії людства та навіть зразковим прикладом того, як розбещене людство покаялось і висповідало свої гріхи перед Богом.

Бог бачить щире покаяння в глибині сердець ніневітян

Почувши Божу заяву, цар Ніневії та його піддані здійснили низку дій. Якою була природа цих дій і їхньої поведінки? Інакше кажучи, у чому полягала сутність їхньої поведінки в усій її повноті? Чому вони зробили те, що зробили? У Божих очах вони чистосердечно покаялися – не тільки тому, що щиро благали Бога та висповідали перед Ним свої гріхи, але й тому, що відмовилися від своєї нечестивої поведінки. Вони вчинили так, бо, почувши слова Бога, неймовірно злякалися та повірили, що Він зробить так, як сказав. Постом, носінням мішковини та сидінням у попелі вони хотіли показати свою готовність виправитись і відмовитися від нечестя, і вони молили Бога Єгову, щоб Він стримав Свій гнів, благаючи Його відвернути Своє рішення та катастрофу, що мала їх спіткати. Якщо ми дослідимо всю їхню поведінку, то побачимо, що вони вже зрозуміли, що їхні попередні нечестиві вчинки були огидні Богу Єгові, і ми також побачимо, що вони зрозуміли причину, через яку Він мав незабаром їх знищити. Ось чому всі вони побажали повністю покаятися, звернути зі своєї злої дороги й відмовитися від насильства у своїх руках. Інакше кажучи, щойно вони дізналися про заяву Бога Єгови, кожнісінький із них відчув страх у своєму серці; вони припинили свою нечестиву поведінку та більше не чинили тих учинків, які були настільки огидні Богу Єгові. Крім того, вони благали Бога Єгову пробачити їхні минулі гріхи та не ставитися до них відповідно до їхніх минулих учинків. Вони були готові ніколи більше не чинити нечестя та діяти згідно з настановами Бога Єгови, якщо тільки можна було б ніколи більше не гнівити Бога Єгову. Їхнє покаяння було щирим і глибоким. Воно йшло з глибини їхніх сердець, було непідробним і неминущим.

Щойно всі жителі Ніневії, від царя до простого люду, дізналися, що Бог Єгова гнівається на них, Бог ясно й чітко побачив кожну їхню подальшу дію та їхню поведінку в усій її повноті, а також кожне рішення й вибір, які вони робили. Божі почуття змінилися відповідно до їхньої поведінки. Яким був настрій Бога саме в той момент? Біблія може відповісти тобі на це запитання. У Святому Письмі записано

такі слова: «І побачив Бог їхні вчинки, що звернули зо своєї злої дороги, і пожалував Бог щодо того лиха, про яке говорив, що їм учинить, і не вчинив» (Йона 3:10). Хоча Бог передумав, у Його настрої не було нічого складного. Він просто перейшов від виявлення Свого гніву до вгамування Свого гніву, а потім вирішив не наводити катастрофу на місто Ніневію. Причина, чому Боже рішення – пощадити ніневітян від катастрофи – було таким швидким, полягає в тому, що Бог зазирнув у серце кожної людини в Ніневії. Він побачив, що вони мали в глибині своїх сердець: їхнє щире покаяння та сповідь у своїх гріхах, їхню щиру віру в Нього, їхнє глибоке розуміння того, як їхні нечестиві вчинки розгнівали Його характер, і, як наслідок, страх перед неминучим покаранням Бога Єгови. Водночас Бог Єгова також почув їхні молитви, які йшли з глибини їхніх сердець, благаючи Його більше не гніватися на них, щоб вони могли уникнути цієї катастрофи. Коли Бог побачив усі ці факти, Його гнів потроху згас. Яким би великим до цього не був Його гнів, Його серце зворушилося, коли Він побачив щире покаяння в глибині сердець цих людей, і тому Йому не стало духу навести на них катастрофу, і Він перестав на них гніватися. Натомість Він продовжив виявляти до них Свою милість і терпимість, продовжив направляти їх і забезпечувати.

Якщо твоя віра в Бога справжня, ти часто отримуватимеш Його піклування

У зміні Божих намірів щодо мешканців Ніневії не було жодних вагань або чогось неоднозначного чи невизначеного. Навпаки, це було перетворення чистого гніву на чисту терпимість. Це справжнє одкровення Божої сутності. У Своїх діяннях Бог ніколи не буває нерішучим або невпевненим; усі принципи та цілі, що стоять за Його діяннями, ясні та прозорі, чисті й бездоганні, абсолютно без домішок якихось хитрощів або підступів. Інакше кажучи, сутність Бога не містить ні темряви, ні зла. Бог розгнівався на ніневітян за те, що перед Його очима постали їхні нечестиві вчинки; тоді Його гнів походив від Його сутності. Однак коли Божий гнів розвіявся та Він знову обдарував жителів Ніневії Своєю терпимістю, усе, що Він відкрив, усе одно було Його власною сутністю. Уся ця зміна відбулася через зміну в ставленні людини до Бога. За весь цей період часу не змінився ні Божий непорушний характер, ні Божа толерантна сутність, ні Божа любляча й милосердна сутність. Коли люди здійснюють нечестиві вчинки й ображають Бога, Він обрушує на них Свій гнів. Коли люди по-справжньому каються, почуття Бога змінюються, і Його гнів ущухає. Коли люди продовжують уперто протистояти Богові, Його лють невпинна, і Його гнів помалу давить на них, доки вони не будуть знищені. Такою є сутність Божого характеру. Що б не виявляв Бог – гнів чи милість і люблячу доброту, – саме поведінка людини, її вчинки та ставлення до Бога, яке людина має в глибині свого серця, визначають те, що виявляється в одкровенні Божого характеру. Якщо Бог постійно піддає Своєму гніву одну людину, серце цієї людини, безсумнівно,

противиться Богові. Оскільки ця людина ніколи по-справжньому не каялася, не схиляла голову перед Богом і не мала істинної віри в Бога, вона ніколи не набувала Божого милосердя й терпимості. Якщо хтось часто отримує Боже піклування, Його милосердя та Його терпимість, то, без сумніву, ця людина має у своєму серці істинну віру в Бога, і її серце не противиться Богові. Така людина часто щиро кається перед Богом; тому, навіть якщо на неї часто сходить Божа дисципліна, Його гнів на неї не сходитиме.

Ця коротка розповідь дозволяє людям побачити Боже серце, побачити реальність Його сутності, побачити, що Божий гнів і зміни Його почуттів не є безпричинними. Незважаючи на різкий контраст, який Бог продемонстрував, коли Він гнівався та коли Його почуття змінилися, що змушує людей вважати, ніби між цими двома аспектами Божої сутності – Його гнівом і Його терпимістю – існує великий контраст або розрив, ставлення Бога до покаяння ніневітян іще раз дозволяє людям побачити інший бік істинного Божого характеру. Зміна Божих почуттів справді дозволяє людству ще раз побачити істину Божого милосердя й люблячої доброти та побачити істинне одкровення Божої сутності. Людство має лише визнати, що Боже милосердя й любляча доброта – це не міфи й не вигадки. Причина в тому, що Божі почуття в той момент були щирими, і зміна в Божих почуттях була щирою: Бог дійсно знову подарував людству Своє милосердя й терпимість.

Щире покаяння в серцях ніневітян здобуває їм Божу милість і змінює їхні власні результати

Чи була між зміною Божих почуттів і Його гнівом якась суперечність? Звісно, що ні! Це пояснюється тим, що терпимість Бога в той конкретний час мала свою причину. Що ж це може бути за причина? Та, що наведена в Біблії: «Усі люди звернули зі своєї злої дороги» та «від насильства, що в їхніх руках».

Під цією «злою дорогою» мається на увазі не кілька злих учинків, а джерело зла, з якого витікає поведінка людей. «Звернути зі злої дороги» значить, що люди, про яких ідеться, ніколи більше не коїтимуть таких учинків. Інакше кажучи, вони більше ніколи не поводитимуться так зле; і метод, і джерело, і мета, і намір, і принцип їхніх дій змінилися; ці люди більше ніколи не використовуватимуть такі методи й принципи, щоб приносити своїм серцям утіху та щастя. «звернути» у виразі «звернути від насильства у своїх руках» означає «відмовитись або відкинути, повністю порвати з минулим і ніколи не обертатися назад». Коли жителі Ніневії відмовилися від насильства у своїх руках, це стало доказом і символом їхнього щирого покаяння. Бог спостерігає і за зовнішнім виглядом людей, і за їхніми серцями. Коли Бог незаперечно побачив у серцях ніневітян щире покаяння, а також побачив, що вони звернули зі злої дороги та відмовилися від насильства у своїх руках, Його почуття змінилися. Це означає, що через поведінку та дії цих людей,

те, як вони по-різному чинили, а також їхні правдиві сповіді та покаяння в гріхах у їхніх серцях почуття й наміри Бога змінилися, і Він відступив від Свого рішення та не став їх карати чи знищувати. Так жителі Ніневії досягли для себе іншого результату. Вони відкупили своє життя й водночас здобули Божу милість і терпимість, і тоді Бог також відвернув Свій гнів.

Боже милосердя й терпимість не є рідкістю: рідкість – це щире покаяння людини

Як би Бог не гнівався на ніневітян, але щойно вони оголосили піст, одяглись у мішковину та сіли на попелі, Його серце почало пом'якшуватися, і Він почав змінювати свою думку. Коли Він проголосив їм, що знищить їхнє місто – незадовго до їхнього сповідання та покаяння у своїх гріхах, – Бог досі гнівався на них. Коли мешканці Ніневії здійснили низку покаянних вчинків, Божий гнів на них поступово змінився на милість і терпимість. Немає нічого суперечливого в тому, що ці два аспекти Божого характеру одночасно виявились у тій самій події. Як же зрозуміти й пізнати цю відсутність суперечності? Кожну з цих двох полярно протилежних сутностей Бог виявляв і відкривав по черзі в міру покаяння мешканців Ніневії, даючи людям можливість побачити реальність і непорушність Божої сутності. За допомогою Свого ставлення Бог сказав людям таке: справа не в тому, що Бог не терпить людей або що Він не хоче змилосердитися над ними; натомість справа в тому, що вони рідко по-справжньому каються перед Богом, рідко по-справжньому звертають зі своїх злих доріг і відмовляються від насильства у своїх руках. Інакше кажучи, коли Бог гнівається на людину, Він сподівається, що людина зможе по-справжньому покаятися, і Він дійсно сподівається побачити справжнє покаяння людини, і в такому разі Він і надалі щедро даруватиме людині Свою милість і терпимість. Це означає, що злі вчинки людини накликають на неї Божий гнів, а Божа милість і терпимість даруються тим, хто слухає Бога та щиро кається перед Ним, тим, хто може звернути зі своєї злої дороги й відмовитися від насильства у своїх руках. Боже ставлення дуже чітко виявилося в тому, як Він повівся з ніневітянами: Боже милосердя й терпимість зовсім не важко набути, і Він вимагає від людини просто щирого покаяння. Якщо люди звернуть зі своїх злих доріг і відмовляться від насильства у своїх руках, то зміняться і Божі почуття, і Його ставлення до людей.

Праведний характер Творця – реальний і яскравий

Коли почуття Бога до жителів Ніневії змінилися, чи були ширмою Його милосердя й терпимість? Звісно, що ні! Тоді що ж показав перехід між цими двома аспектами Божого характеру під час того, як Бог розбирався із цією однією ситуацією? Божий характер – це єдине, аж ніяк не розділене ціле. Що б Він не виявляв до людей – чи гнів, чи милосердя й терпимість, – усе це прояви Його

праведного характеру. Божий характер є життєвим і яскраво проявленим, і Він змінює Свої думки та ставлення відповідно до того, як розвиваються події. Зміна Його ставлення до ніневітян говорить людству про те, що Він має власні думки й ідеї; Він не робот і не глиняна фігурка, а Сам живий Бог. Він міг розгніватися на жителів Ніневії, і так само Він міг пробачити їхнє минуле через їхнє теперішнє ставлення. Він міг і вирішити навести на ніневітян нещастя, і змінити Своє рішення через їхнє покаяння. Людям подобається жорстко застосовувати правила та за допомогою таких правил виокремлювати й визначати Бога, так само як вони люблять використовувати формули, намагаючись зрозуміти Божий характер. Тож якщо говорити про сферу людського мислення, то Бог нібито не мислить і не має жодних сутнісних ідей. Але в реальності Божі думки перебувають у стані постійної трансформації відповідно до змін у речах і середовищах. Коли ці думки трансформуються, відкриваються різні аспекти Божої сутності. Під час цього процесу трансформації, у той самий момент, коли змінюються Божі почуття, Він показує людству реальне існування Свого життя й те, що Його праведний характер сповнений динамічної життєвої сили. Водночас за допомогою Своїх власних правдивих одкровень Бог доводить людству істинність існування Свого гніву, Свого милосердя, Своєї люблячої доброти та Своєї терпимості. Його сутність виявлятиметься будь-коли та будь-де відповідно до того, як розвиватимуться події. Він має левовий гнів і материнське милосердя й терпимість. Його праведний характер нікому не дозволяє ставити його під сумнів, переступати, змінювати чи спотворювати. Серед усіх подій і об’єктів Божий праведний характер – тобто Божий гнів і Боже милосердя – може відкритися будь-коли та будь-де. Він дає цим аспектам життєвий прояв у кожному куточку всього творіння, і Він реалізує їх із життєвою силою в кожний минущий момент. Праведний Божий характер не обмежений ні часом, ні простором; інакше кажучи, праведний Божий характер виявляється чи відкривається не механічно, відповідно до обмежень часу та простору, а навпаки, з ідеальною легкістю та в усі часи й у всіх місцях. Коли ти бачиш, що почуття Бога змінилися, Він припинив виявляти Свій гнів і не став знищувати місто Ніневію, чи можеш ти сказати, що Бог є тільки милосердним і люблячим? Чи можеш ти сказати, що гнів Божий складається з пустих слів? Коли Бог палає лютим гнівом і відвертає Свою милість, чи можеш ти сказати, що Він не відчуває справжньої любові до людства? Бог виявляє цей лютий гнів у відповідь на злі вчинки людей; Його гнів не має хиб. Боже серце зворушується у відповідь на покаяння людей, і саме це покаяння спричиняє зміну Його почуттів. Коли Він зворушений, коли Його почуття змінюються та коли Він проявляє до людини Свою милість і терпимість, усе це абсолютно бездоганне; усе це чисте, непорочне, незаплямоване й непідробне. Божа терпимість – це саме терпимість, так само як Його милосердя – ніщо інше, як милосердя. Його характер виявляє гнів або милосердя й терпимість відповідно до покаяння людини та змін у її поведінці. Що

б Він не відкривав і не виявляв, усе це чисте й безпосереднє; його сутність відмінна від сутності будь-чого у творінні. Коли Бог виявляє принципи, що лежать в основі Його дій, вони вільні від будь-яких недоліків і плям, так само як і Його думки, Його ідеї, кожне рішення, яке Він приймає, і кожна дія, яку Він виконує. Оскільки Бог так вирішив і оскільки Він так діяв, Він так само й завершує Свої починання. Результати Його починань правильні й непомильні саме тому, що їхнє джерело бездоганне й незаплямоване. Божий гнів бездоганний. Так само Боже милосердя й терпимість, якими не володіє ніхто з усього творіння, є святими та бездоганними й можуть витримати вдумливі обмірковування та досвід.

Тепер, з вашого розуміння історії Ніневії, ви бачите інший бік сутності праведного Божого характеру? Ви бачите інший бік унікального праведного характеру Бога? Чи є серед людства хтось із таким характером? Чи є хтось із таким гнівом, гнівом Божим? Чи є хтось із таким милосердям і терпимістю, як у Бога? Хто серед творіння може прогніватися такою великою люттю й вирішити знищити людство чи навести на нього лихо? І хто гідний дарувати людині милосердя, терпіти, прощати й тим самим змінювати своє попереднє рішення про знищення людини? Творець виявляє Свій праведний характер за допомогою Своїх власних унікальних методів і принципів, і Він не підлягає контролю й обмеженням із боку жодних людей, подій і об'єктів. З огляду на Його унікальний характер ніхто не в змозі змінити Його думки й ідеї, і ніхто не в змозі переконати Його та змінити будь-яке з Його рішень. Уся поведінка й думки, які існують у всьому творінні, існують під судом Його праведного характеру. Ніхто не може контролювати, гнів Він проявляє чи милість; це може визначати лише сутність Творця – або, інакше кажучи, праведний характер Творця. Такою є унікальна природа праведного характеру Творця!

Проаналізувавши та зрозумівши трансформацію Божого ставлення до мешканців Ніневії, чи можете ви використати слово «унікальне» для опису милосердя, властивого праведному Божому характеру? Раніше ми говорили, що Божий гнів є одним з аспектів сутності Його унікального праведного характеру. Тепер я визначу два аспекти – Божий гнів і Боже милосердя – як Його праведний характер. Праведний Божий характер святий; він не терпить, коли його спокушають або ставлять під сумнів; він – те, чим не володіє ніхто зі створених і нестворених істот. Він і унікальний, і притаманний лише Богу. Це означає, що Божий гнів святий і непорушний. Так само й інший аспект праведного Божого характеру – Боже милосердя – теж святий, і його не можна спокушати. Ніхто зі створених і нестворених істот не може замінювати чи представляти Бога в Його діях, так само як ніхто не міг замінити чи представляти Його в знищенні Содому чи спасінні Ніневії. Це істинне виявлення унікального праведного характеру Бога.

Щирі почуття Творця до людства

Люди часто кажуть, що пізнати Бога нелегко. Проте Я кажу, що пізнати Бога – це

зовсім не складна справа, адже Бог часто показує Свої діяння людям. Бог ніколи не припиняв Свого діалогу з людством, і ніколи не таїв Себе від людини, і не приховувався. Його думки, Його ідеї, Його слова та Його вчинки – усе це відкрито людству. Тож якщо тільки людина бажає пізнати Бога, вона може зрозуміти й пізнати Його всілякими засобами й методами. Причина, чому людина сліпо думає, що Бог навмисно уникав її, що Бог навмисно приховав Себе від людства, що Бог не має наміру дозволити людині зрозуміти й пізнати Його, полягає в тому, що вона не знає, ким є Бог, і не бажає зрозуміти Бога. Навіть більше того, людина не переймається думками, словами чи діяннями Творця… Правду кажучи, якщо хтось просто у вільний час спробує зосередитися та зрозуміти слова чи діяння Творця, і якщо він приділятиме думкам Творця та голосу Його серця хоч трохи уваги, то йому буде неважко усвідомити, що думки, слова й діяння Творця є видимими та прозорими. Так само не потрібно багато зусиль, щоб усвідомити, що Творець постійно перебуває серед людей, що Він завжди розмовляє з людиною й усім творінням і що кожен день Він робить нові діяння. Його сутність і характер виявляються в Його діалозі з людиною; Його думки й ідеї вповні відкриваються в Його діяннях; Він повсякчас супроводжує людство та спостерігає за ним. Він тихо промовляє до людства й усього творіння Своїми мовчазними словами: «Я на небі, і Я серед Мого творіння. Я пильную; Я чекаю; Я поруч із тобою…». Його руки теплі та сильні; Його кроки легкі; Його голос ласкавий і милозвучний; Його постать проходить і обертається, обіймаючи все людство; Його лик прекрасний і лагідний. Він ніколи не йшов, ніколи не зникав. Удень і вночі Він – постійний супутник людей і ніколи їх не покидає. Його віддане піклування й особлива прихильність до людства, а також Його щира турбота й любов до людини поступово проявилися, коли Він спас місто Ніневію. Зокрема, розмова між Богом Єговою та Йоною повною мірою виявила ласку Творця до створеного Ним же людства. Із цих слів ти можеш набути глибоке розуміння щирих почуттів Бога до людства…

У Книзі пророка Йони 4:10–11 записано такий уривок: «Тоді сказав Єгова: Ти змилувався над рициновим кущем, над яким ти не працював і якого ти не ростив; який виріс за ніч і загинув за ніч: А Я не змилувався б над Ніневією, цим великим містом, що в ньому більше дванадцяти десятисячок люда, які не вміють розрізняти правиці своєї від своєї лівиці, та численна худоба?». Це справжні слова Бога Єгови, записані з бесіди між Богом і Йоною. Ця розмова хоч і коротка, але сповнена піклування Творця про людство та Його небажання відмовлятися від людства. Ці слова виявляють справжнє ставлення та почуття, які Бог має у Своєму серці до Свого творіння. Цими словами, ясними й точними, такими, які рідко чує людина, Бог заявляє про Свої справжні наміри щодо людства. Ця розмова відображає ставлення Бога до мешканців Ніневії – але яке це ставлення? Це те, як Він ставився до жителів Ніневії до й після їхнього покаяння, і те, як Він ставиться до людства. У цих словах Його думки та Його характер.

Які Божі думки відкриваються в цих словах? Якщо при читанні звертати увагу на деталі, то неважко буде помітити, що Він вживає слово «змилуватися»; використання цього слова показує справжнє ставлення Бога до людства.

На рівні буквального значення люди можуть трактувати слово «милувати» по-різному: по-перше, воно означає «любити й захищати, відчувати ніжність до чогось»; по-друге, воно значить «глибоко любити»; і, нарешті, воно означає «не бажати заподіяти чомусь шкоду, не мати духу таке зробити». Якщо коротко, то це слово вказує на ніжну прихильність і любов, а також на небажання відмовлятися від когось або чогось; воно вказує на Боже милосердя й терпимість до людини. Бог використав це слово – слово, яке часто вживається людьми, але водночас здатне відкрити голос Божого серця та Його ставлення до людства.

Хоча місто Ніневія повнилося такими ж розбещеними, злими й жорстокими людьми, як і Содом, через їхнє покаяння Божі почуття змінилися, і Він вирішив їх не знищувати. Оскільки те, як ніневітяни сприйняли Божі слова та настанови, показало ставлення, яке різко контрастувало зі ставленням мешканців Содому, і оскільки ніневітяни чесно підкорилися Богові та відверто покаялись у своїх гріхах, а також у всьому поводилися правдиво та чистосердечно, Бог знову виявив Своє сердечне милосердя та змилувався над ними. Те, що Бог дарує людству, і Його милосердя до людства не може скопіювати ніхто, і жодна людина не може володіти Божою милістю, Його терпимістю чи Його щирими почуттями до людства. Чи є хтось, кого ти вважаєш великим чоловіком або жінкою чи навіть надлюдиною, хто зробив би людству чи творінню подібну заяву з підвищення чи з найвищої висоти, говорячи як великий чоловік або жінка? Хто з людей може знати стан людського життя як свої п’ять пальців? Хто може нести тягар існування людства й відповідальність за нього? Хто має право проголошувати знищення міста? І хто має право милувати місто? Хто може сказати, що жаліє своє творіння? Лише Творець! Лише Творець має ніжність до цього людства. Лише Творець виявляє цьому людству співчуття та прихильність. Лише Творець має до цього людства справжню, непорушну прихильність. Так само лише Творець може дарувати цьому людству милосердя та жаліти все Своє творіння. Його серце калатає й болить від кожного людського вчинку: Він гнівається, сумує й журиться через людське зло та розбещеність; Він тішиться, веселиться, прощає й радіє, коли людина кається та вірує; кожна Його думка й ідея існує для людства й обертається навколо нього; усе, чим Він володіє та Хто Він є, показується виключно заради людства; усі Його емоції переплетені з існуванням людства. Заради людства Він мандрує та квапиться, Він мовчки віддає кожну часточку Свого життя, Він присвячує кожну хвилину й секунду Свого життя… Він ніколи не знав, як дорожити власним життям, але завжди жалів людство, яке Сам створив… Він віддає цьому людству все, що має… Він дарує Свою милість і терпимість безумовно, не чекаючи відплати. Він це робить лише для того, щоб людство могло й надалі виживати на Його очах, отримуючи від Нього

забезпечення життя. Він це робить лише для того, щоб одного дня людство підкорилося Йому та визнало, що Він є Той, хто живить існування людини й постачає життя всього творіння.

Творець виявляє Свої справжні почуття до людства

Ця розмова між Богом Єговою та Йоною, без сумніву, є проявом справжніх почуттів Творця до людства. З одного боку, вона доносить до людей те, як Творець розуміє все творіння під Своїм володарюванням; як сказав Бог Єгова: «А Я не змилувався б над Ніневією, цим великим містом, що в ньому більше дванадцяти десятисячок люда, які не вміють розрізняти правиці своєї від своєї лівиці, та численна худоба?». Інакше кажучи, Боже розуміння Ніневії було далеко не поверховим. Він знав не лише кількість живих істот у місті (включно з людьми та худобою), але й те, скільки з них не могли відрізнити праву руку від лівої – тобто скільки серед них було дітей і підлітків. Це конкретний доказ того, що Бог усебічно розуміє людство. З іншого боку, ця розмова доносить до людей ставлення Творця до людства, тобто значення людства в серці Творця. Як і сказав Бог Єгова: «Ти змилувався над рициновим кущем, над яким ти не працював і якого ти не ростив; який виріс за ніч і загинув за ніч: А Я не змилувався б над Ніневією, цим великим містом […]?». Цими словами Бог Єгова докоряє Йоні, але всі вони правдиві.

Хоча Йоні було доручено проголосити слова Бога Єгови жителям Ніневії, він не зрозумів ні намірів Бога Єгови, ні Його хвилювань і очікувань щодо мешканців міста. Цим докором Бог хотів сказати йому, що людство – це витвір Його власних рук і що Він витратив кропіткі зусилля на кожну людину, що кожна людина несе на своїх плечах Божі очікування та що кожна людина втішається забезпеченим Богом життям; за кожну людину Бог заплатив ціну кропітких зусиль. Цей докір також указував Йоні, що Бог жалів людство, яке є витвором Його власних рук, не менше, ніж сам Йона жалів рициновий кущ. Бог у жодному разі не покинув би людство так легко, а якби покинув, то чекав би аж до останнього моменту – не в останню чергу тому, що в місті було стільки дітей і невинної худоби. Ще менш імовірно, що, розбираючись із цими молодими й нетямущими Божими твореннями, які навіть не могли відрізнити свою праву руку від лівої, Бог так поспішно обірвав би їхні життя і визначив їхні результати. Бог сподівався побачити, як вони виростуть; Він сподівався, що вони не підуть тими ж дорогами, що й їхні старші, що їм не доведеться знову чути застереження Бога Єгови та що вони засвідчать минуле Ніневії. Навіть більше, Бог сподівався побачити Ніневію після її покаяння, побачити майбутнє Ніневії після її покаяння, а головне – побачити Ніневію, яка знову живе під Божою милістю. Тому в Божих очах ті об’єкти творіння, які не могли відрізнити свою праву руку від лівої, були майбутнім Ніневії. Вони мали взяти на себе мерзенне минуле Ніневії, так само як і важливий обов’язок свідчити і про минуле, і про майбутнє Ніневії під проводом Бога Єгови. У цій заяві про Свої істинні почуття

Бог Єгова явив милість Творця до людства в усій її повноті. Вона показала людству, що «милість Творця» – це не пусті слова й не голослівні обіцянки; вона має конкретні принципи, методи та цілі. Бог істинний і реальний, і Він не використовує ні брехні, ні масок, і точно так само Його милість нескінченно дарується людству в усі часи й періоди. Однак аж до цього дня розмова Творця з Йоною залишається Його єдиним, виключним словесним свідченням про те, чому Він проявляє милість до людства, як Він проявляє милість до людства, наскільки Він толерантний до людства та які Його справжні почуття до людства. Лаконічні слова Бога Єгови під час цієї бесіди виявляють Його думки про людство як єдине ціле; вони є істинним проявом ставлення до людства в Його серці, а також конкретним доказом того, що Він обдаровує людство щедрою милістю. Його милість дарується не тільки старшим поколінням людства, а й молодшим його представникам, як це й було завжди, з покоління в покоління. Хоча Божий гнів часто сходить на певні куточки й певні епохи людства, Божа милість ніколи не вичерпувалася. Своєю милістю Він направляє і веде одне покоління Свого творіння за іншим, постачає та живить одне покоління творіння за іншим, тому що Його справжні почуття до людства ніколи не зміняться. Як і сказав Бог Єгова: «А Я не змилувався б […]?». Він завжди жалів Своє власне творіння. У цьому полягає милість праведного характеру Творця, і в цьому також полягає повна унікальність Творця!

П’ять типів людей

Поки що Я облишу на цьому наше спілкування про праведний Божий характер. Далі Я поділю послідовників Бога на кілька категорій відповідно до їхнього розуміння Бога та їхнього розуміння і досвіду Його праведного характеру, щоб ви знали свій теперішній духовний стан, а також стадію, на якій ви зараз перебуваєте. Якщо говорити про людське пізнання Бога та розуміння Його праведного характеру, то різні духовні стани та стадії, на яких перебувають люди, загалом можна розділити на п’ять типів. Ця тема базується на пізнанні унікального Бога та Його праведного характеру. Тому, читаючи наведений нижче зміст, ви повинні старанно спробувати розібратися, скільки саме у вас є розуміння і знань про унікальність Бога та Його праведний характер, а потім, використовуючи отриманий результат, ви повинні розсудити, на якій стадії ви насправді перебуваєте, наскільки високим насправді є ваш духовний стан і до якого типу людей ви насправді належите.

Тип перший: стадія немовляти, сповитого в пелюшки

Що значить «немовля, сповите в пелюшки»? Немовля, сповите в пелюшки, – це немовля, яке щойно прийшло в цей світ, новонароджена дитина. У цьому віці люди найбільш незрілі.

Люди на цій стадії, по суті, не мають ні обізнаності, ні свідомості в питаннях віри

в Бога. Вони спантеличені й нічого не тямлять. Ці люди можуть вірити в Бога довгий час, а можуть і зовсім недовго, але їхній розгублений, неуцький стан і їхній справжній духовний стан поміщають їх на стадію немовляти, загорнутого в пелюшки. Точне визначення стану немовляти, сповитого в пелюшки, таке: як би довго така людина не вірила в Бога, вона завжди буде спантеличеною, розгубленою та простакуватою; вона не знає, ні чому вона вірить у Бога, ні хто такий Бог і хто є Бог. Хоча вона слідує за Богом, у її серці немає точного визначення Бога, і вона не може встановити, чи є Богом Той, за Ким вона слідує, не кажучи вже про те, чи повинна вона справді вірити в Бога та слідувати за Ним. Це справжній стан людей такого типу. Думки цих людей затьмарені, і, кажучи по-простому, їхня віра сумбурна. Вони завжди перебувають у стані розгубленості й нерозуміння; їхній стан можна узагальнити словами «спантеличення», «розгубленість» і «простакуватість». Вони ніколи не бачили й не відчували існування Бога, а тому від розмов із ними про пізнання Бога стільки ж користі, скільки від того, якби дати їм прочитати книгу, написану ієрогліфами: вони її не зрозуміють і не сприймуть. Для них пізнати Бога – це те саме, що почути фантастичне оповідання. Хоча їхні думки можуть бути затьмарені, насправді такі люди твердо вірять, що пізнання Бога – це абсолютно марна трата часу й зусиль. Таким є перший тип людей – «немовлята, сповиті в пелюшки».

Тип другий: стадія грудного немовляти

Порівняно з немовлятами, сповитими в пелюшки, люди цього типу досягли певного прогресу. На жаль, вони досі не мають жодного розуміння Бога. Їм досі бракує чіткого розуміння Бога й усвідомлення Бога, і їм не дуже зрозуміло, чому вони мають вірити в Бога, але в їхніх серцях є своя мета й чіткі уявлення. Вони не переймаються тим, чи правильно вірити в Бога. Ціль і мета, до яких вони йдуть через віру в Бога, – це втішатися Його благодаттю, мати радість і мир, жити комфортним життям, утішатися Божим піклуванням і захистом та жити під Божими благословеннями. Їх не турбує, наскільки вони знають Бога; їх не тягне шукати розуміння Бога, і їх не турбує, що Бог робить або що Він бажає зробити. Вони лише сліпо прагнуть утішатися Його благодаттю і набувати більше Його благословень; у теперішньому періоді вони прагнуть отримати сторицею, а в прийдешньому періоді – здобути вічне життя. Їхні думки, те, наскільки вони присвячують себе, їхня віддача та їхні страждання – у всього цього одна мета: здобути Божу благодать і благословення. Ніщо інше їх не турбує. Люди такого типу впевнені лише в тому, що Бог може захистити людей і дарувати їм Свою благодать. Можна сказати, що вони не цікавляться і не дуже розуміють, чому Бог хоче спасти людину чи який результат Бог бажає отримати від Своїх слів і роботи. Вони ніколи не старалися пізнати сутність і праведний характер Бога, та й не можуть знайти в собі інтересу до цього. Вони не мають схильності звертати увагу на такі речі й не бажають їх знати. Вони

не бажають питати про Божу роботу, Божі вимоги до людини, Божу волю й усе інше, що стосується Бога, і їм також бракує схильності про все це питати. Причина в тому, що вони вважають, ніби ці питання не пов'язані з їхньою втіхою від Божої благодаті, і їх цікавить лише Бог, який існує в прямому зв'язку з їхніми власними інтересами та може дарувати людині благодать. Ніщо інше їх узагалі не цікавить, і тому вони не можуть увійти в реальність істини, незалежно від того, скільки років вони вірять у Бога. Якщо в них немає когось, хто часто поїть їх і годує, то їм важко далі йти шляхом віри в Бога. Якщо вони не зможуть утішатися колишньою радістю і миром або Божою благодаттю, то цілком імовірно, що вони підуть геть. Таким є другий тип людей – люди на стадії грудного немовляти.

Тип третій: стадія немовляти, яке відлучають від грудей, або стадія малої дитини

Ця група людей має певну міру чіткого усвідомлення. Вони усвідомлюють, що втішатися Божою благодаттю не означає самим мати справжній досвід, і вони усвідомлюють, що навіть якщо вони ніколи не втомлюються шукати радості, миру й благодаті або якщо вони здатні свідчити, ділячись своїм досвідом утіхи від Божої благодаті чи хвалячи Бога за благословення, якими Він їх обдарував, це не означає, що вони володіють життям або реальністю істини. Починаючи з їхньої свідомості, вони перестають плекати дикі надії на те, що їх супроводжуватиме лише Божа благодать; навпаки, утішаючись Божою благодаттю, вони водночас бажають щось зробити для Бога. Вони готові виконувати свій обов'язок, терпіти певні труднощі й утому, вступати в певну співпрацю з Богом. Однак через те, що їхні пошуки у вірі в Бога занадто сфальсифіковані, їхні особисті наміри й бажання занадто сильні, а їхній характер занадто дико бундючний, їм дуже важко догоджати Божому бажанню чи бути вірними Богові. Тому вони часто не можуть здійснити свої особисті бажання чи виконати свої обіцянки Богові. Вони часто опиняються в суперечливих станах: вони дуже хочуть якомога більше догодити Богу, але всіма силами протидіють Йому, і вони часто дають клятви Богу, але потім швидко ламають присягу. Ще частіше вони опиняються в інших суперечливих станах: вони щиро вірять у Бога, але відрікаються від Нього й усього, що від Нього походить; вони нетерпляче сподіваються, що Бог їх просвітить, поведе, забезпечить і допоможе, але все одно шукають свій власний вихід. Вони хочуть зрозуміти й пізнати Бога, але не бажають до Нього наблизитися. Натомість вони завжди уникають Бога, і їхні серця для Нього закриті. Хоча вони мають поверхове розуміння і досвід буквального значення Божих слів та істини, а також поверхове уявлення про Бога й істину, підсвідомо вони досі не можуть підтвердити або визначити, чи є Бог істиною, а також підтвердити, чи є Бог істинно праведним. Вони також не можуть визначити реальність характеру та сутності Бога, не кажучи вже про Його істинне існування. У їхній вірі в Бога завжди є сумніви та хибні погляди, а

ще в ній є фантазії та уявлення. Утішаючись Божою благодаттю, вони також неохоче переживають або практикують деякі істини, які вважають посильними, аби збагатити свою віру, примножити свій досвід віри в Бога, перевірити своє розуміння віри в Бога й задовольнити своє марнославство, ідучи життєвим шляхом, який вони самі визначили, і виконуючи праведну справу для людства. Водночас вони роблять це й для того, щоб задовольнити власне бажання здобути благословення, що є частиною закладу, об який вони б'ються, сподіваючись отримати більші благословення для людства, а також для того, щоб реалізувати своє честолюбне прагнення та бажання всього життя – не заспокоюватися, доки вони не здобудуть Бога. Ці люди рідко здатні отримати Боже просвітління, бо їхнє бажання і намір здобути благословення для них надто важливі. Такі люди не мають бажання від цього відмовлятися, і їм дійсно не стало б духу це зробити. Вони бояться, що без бажання отримати благословення, без омріяної амбіції не заспокоюватися, доки вони не здобудуть Бога, вони втратять мотивацію вірити в Бога. Отже, вони не бажають стикатися з реальністю. Вони не бажають стикатися ні з Божим словом, ні з Божою роботою. Вони не бажають стикатися з Божим характером або сутністю, не кажучи вже про те, щоб згадувати питання пізнання Бога. Причина в тому, що коли на зміну їхнім фантазіям прийде Бог, Його сутність і Його праведний характер, то їхні мрії здиміють, а їхня так звана чиста віра й «заслуги», накопичені за роки копіткої праці, зникнуть і зійдуть нанівець. Так само їхня «територія», яку вони роками завойовували потом і кров'ю, зазнає розпаду. Усе це означатиме, що багато років їхньої наполегливої праці та зусиль були марними та що вони мусять наново почати все з нуля. Це для них найтяжчий сердечний біль, і це той результат, який вони бажають бачити найменше, і саме тому вони завжди замикаються в цьому своєрідному тупику, відмовляючись повертати назад. Таким є третій тип людей – люди на стадії немовляти, яке відлучають від грудей.

Три типи людей, описані вище, – тобто люди, які перебувають на цих трьох стадіях, – не володіють істинною вірою в ідентичність і статус Бога чи в Його праведний характер, а також не мають жодного ясного, точного визнання чи підтвердження цих речей. Тому цим трьом типам людей дуже важко ввійти в реальність істини, а також їм важко отримати Божу милість, просвітління чи освічення, адже спосіб їхньої віри в Бога та їхнє помилкове ставлення до Бога внеможливлюють Його роботу в їхніх серцях. Їхні сумніви, хибні уявлення і фантазії про Бога переважають над їхньою вірою та знанням про Бога. Це три типи людей, які перебувають під дуже великим ризиком, і це три дуже небезпечні стадії. Коли хтось постійно ставиться із сумнівом до Бога, Божої сутності, Божої ідентичності, до того, чи є Бог істиною, і до реальності Його існування, і коли така людина не може бути впевненою в цих речах, то як вона може приймати все, що походить від Бога? Як вона може приймати той факт, що Бог – це істина, дорога й життя? Як вона може приймати Божу кару та суд? Як вона може приймати Боже спасіння? Як

така людина може набути істинний Божий провід і забезпечення? Ті, хто перебуває на цих трьох стадіях, можуть у будь-який момент виступити проти Бога, засудити Бога, зневажити Бога чи зрадити Бога. Вони можуть у будь-який момент зійти з істинного шляху та зректися Бога. Можна сказати, що люди на цих трьох стадіях існують у критичний період, бо вони не стали на правильний шлях віри в Бога.

Тип четвертий: стадія дитини, яка дорослішає, або дитинства

Після відлучення від грудей – тобто після того, як людина вдосталь утішилася благодаттю, – вона починає пізнавати, що означає вірити в Бога, і в ній народжується бажання зрозуміти різні питання, як-от: навіщо людина живе, як вона повинна жити й чому Бог виконує над людиною Свою роботу. Коли ці неясні думки та плутані шаблони мислення виникають у людині й існують у ній, вона постійно отримує полив, і вона також здатна виконувати свій обов'язок. У цей період вона вже не має жодних сумнівів щодо істинності існування Бога й має чітке уявлення про те, що означає вірити в Бога. На цій основі вона поступово пізнає Бога й поступово знаходить відповіді на свої неясні думки та плутані шаблони мислення, що стосуються характеру й сутності Бога. З точки зору змін у своєму характері, а також пізнання Бога люди на цій стадії починають ставати на правильний шлях, і вони вступають у перехідний період. Саме на цій стадії люди починають набувати життя. Чіткими ознаками володіння життям є поступове вирішення різних питань, пов'язаних із пізнанням Бога, які люди мають у своїх серцях, – таких, як хибні погляди, фантазії, уявлення і туманні визначення Бога, – і вони не тільки приходять до справжньої віри та визнання реальності існування Бога, але й отримують точне визначення Бога, і Бог починає займати в їхніх серцях правильне місце, і на зміну їхній невизначеній вірі приходить справжнє слідування за Богом. Під час цієї стадії люди поступово усвідомлюють свої неправильні уявлення про Бога, свої помилкові прагнення та способи віри. Вони починають жадати істини, жадати пережити Божий суд, виправлення та дисципліну, а також жадати зміни у своєму характері. На цій стадії вони поступово полишають усілякі уявлення і фантазії про Бога, і водночас вони змінюють і виправляють свої хибні знання про Бога та набувають певних правильних фундаментальних знань про Бога. Хоча певна частина знань, якими володіють люди на цій стадії, не дуже конкретна й точна, вони принаймні починають поступово відмовлятися від своїх уявлень, помилкових знань і хибних поглядів на Бога; вони більше не тримаються за власні уявлення та фантазії про Бога. Вони починають учитися відмовлятися – відмовлятися від того, що є в їхніх власних уявленнях, від того, що є в знаннях, і від сатанинського; у них зароджується готовність підкорятися правильним і позитивним речам, навіть тим, що походять зі слів Божих і відповідають істині. Вони також починають пробувати переживати Божі слова, особисто пізнавати й виконувати Його слова, приймати Його слова як принципи для своїх дій і як основу для зміни свого характеру. У цей

період люди несвідомо приймають Божий суд і кару, а також несвідомо приймають Божі слова як своє життя. Приймаючи Божий суд, кару та слова, вони дедалі глибше усвідомлюють і краще можуть відчувати, що Бог, у якого вони вірять у своїх серцях, справді існує. З Божих слів, свого досвіду та свого життя вони дедалі більше відчувають, що Бог завжди панував над людською долею, завжди вів і забезпечував людину. Через свій зв'язок із Богом вони поступово підтверджують існування Бога. Отже, ще не розуміючи цього, вони вже підсвідомо схвалили Божу роботу й почали непохитно вірити в неї, а також схвалили Божі слова. Схваливши Божі слова й роботу, люди невпинно зрікаються самих себе, зрікаються власних уявлень, зрікаються власних знань, зрікаються власних фантазій і водночас також невпинно шукають, що є істина та якою є Божа воля. Знання людей про Бога в цей період розвитку досить поверхове – вони навіть не в змозі чітко викласти це знання словами й не можуть висловити його в конкретних деталях, – і вони мають лише розуміння, засноване на сприйнятті; однак, якщо порівнювати з попередніми трьома стадіями, незрілі життя людей у цей період уже отримали полив і постачання Божих слів, а значить, уже почали проростати. Їхні життя подібні до насіння, закопаного в землю; набравшись вологи та поживних речовин, воно проб'ється крізь ґрунт, і його проростання означатиме народження нового життя. Це народження дає змогу помітити ознаки життя. Маючи життя, люди зростають. Тож на цих підвалинах – поступового просування правильним шляхом віри в Бога, відмови від власних уявлень, набуття Божого проводу – життя людей неминуче потроху зростатиме. На основі чого вимірюється це зростання? Воно вимірюється відповідно до досвіду людини з Божими словами та її істинного розуміння праведного Божого характеру. Хоча в цей період зростання цій громаді людей дуже важко власними словами точно описати своє знання про Бога та Його сутність, вони суб'єктивно більше не бажають шукати задоволення від утіхи Божою благодаттю чи вірити в Бога для того, щоб переслідувати свою власну мету – набувати Його благодать. Натомість вони готові шукати життя за Божим словом і стати суб'єктами Божого спасіння. Ба більше, вони впевнені в собі й готові прийняти Божий суд і кару. Це ознака людини, яка перебуває на стадії зростання.

Хоча люди на цій стадії мають певні знання про праведний Божий характер, ці знання дуже туманні та нечіткі. Такі люди не можуть ясно все це сформулювати, але відчувають, що вже отримали щось внутрішньо, бо набули певного знання і розуміння праведного Божого характеру через Божу кару та суд. Однак усе це досить поверхово й поки що перебуває на початковій стадії. Ця громада людей ставиться до Божої благодаті з конкретної точки зору, яка виражається в зміні цілей, які вони переслідують, і способу, у який вони йдуть до цих цілей. Вони вже побачили в Божих словах і роботі, у всіх видах Його вимог до людини й у Його одкровеннях про людину, що якщо вони досі не шукатимуть істини, якщо вони досі не прагнутимуть увійти в реальність, якщо вони досі не прагнутимуть догодити Богу

й пізнати Його, поки вони переживають Його слова, то вони втратять сенс віри в Бога. Вони бачать, що скільки б вони не втішалися Божою благодаттю, вони не можуть змінити свій характер, догодити Богу чи пізнати Бога, і що якщо люди постійно живуть під Божою благодаттю, то вони ніколи не досягнуть зростання, не набудуть життя і не зможуть отримати спасіння. Загалом, якщо людина не здатна по-справжньому переживати Божі слова й не здатна пізнавати Бога з Його слів, то вона назавжди залишиться на стадії немовляти й ніколи не зробить жодного кроку вперед у своєму життєвому зростанні. Якщо ти вічно перебуваєш на стадії немовляти, якщо ти так і не ввійшов у реальність Божого слова, якщо ти так і не маєш Божого слова за своє життя, якщо ти так і не володієш істинною вірою та знанням Бога, то хіба для тебе можливо, щоб Бог зробив тебе довершеним? Тому всі, хто входить у реальність Божого слова, усі, хто приймає Боже слово як своє життя, усі, хто починає приймати Божу кару та суд, усі, чий розбещений характер починає змінюватися, і всі, хто має серце, яке жадає правди, хто має бажання пізнати Бога та бажання прийняти Боже спасіння, – це ті люди, які дійсно володіють життям. Це справді четвертий тип людей – «діти, які дорослішають», люди на стадії дитинства.

Тип п’ятий: стадія дозрівання життя, або стадія дорослості

Після того як люди переживуть і продибають стадію дитинства, стадію зростання, сповнену постійних злетів і падінь, їхні життя стабілізуються, їхній поступальний рух більше не гальмується, і ніхто не в змозі стати їм на заваді. Хоча шлях попереду досі складний і нерівний, такі люди більше не слабкі й не налякані, вони більше не йдуть навпомацки та не втрачають орієнтирів. Їхні підвалини глибоко вкорінені в реальному досвіді Божого слова, а їхніми серцями оволоділа Божа гідність і велич. Вони жадають іти слідами Бога, пізнати сутність Бога, знати все про Бога.

Люди на цій стадії вже чітко знають, у кого вони вірять, і чітко знають сенс власного життя і те, чому вони мають вірити в Бога, і чітко знають, що все, сказане Богом, є істиною. Зі свого багаторічного досвіду вони усвідомлюють, що без Божого суду й кари людина ніколи не зможе догодити Богу, пізнати Бога чи по-справжньому постати перед Богом. У серцях цих людей є сильне бажання бути випробуваними Богом, щоб під час випробування побачити праведний Божий характер і досягти чистішої любові, а водночас отримати змогу більш істинно зрозуміти й пізнати Бога. Люди на цій стадії вже повністю розпрощалися зі стадією немовляти й стадією втіхи Божою благодаттю та споживання хліба насущного. Вони вже не покладають надмірних надій на те, що Бог буде до них терпимим і милосердним; навпаки, вони з упевненістю приймають безперервну кару й суд Божий і сподіваються на них, щоб відокремити себе від свого розбещеного характеру та догодити Богу. І їхнє знання про Бога, і їхні прагнення, або кінцеві цілі їхніх прагнень, дуже ясні в їхніх серцях.

Отже, люди на стадії дорослості вже повністю розпрощалися зі стадією невизначеної віри, зі стадією, на якій вони сподіваються на спасіння через благодать, зі стадією незрілого життя, яке не витримує випробувань, зі стадією неясності, зі стадією блукання навпомацки, зі стадією, коли людина часто не знає, яким шляхом іти, з нестабільним періодом чергування раптової спеки та холоду, зі стадією, коли людина слідує за Богом із закритими очима. Люди цього типу часто отримують Боже просвітління і освічення та часто мають справжній зв'язок і контакт із Богом. Можна сказати, що люди, які живуть на цій стадії, уже частково осягнули Божу волю, що вони вміють знаходити принципи істини в усьому, що роблять, і що вони знають, як догоджати Божому бажанню. Більше того, вони також знайшли шлях до пізнання Бога й почали свідчити про своє пізнання Бога. У процесі поступового зростання вони здобувають поступове розуміння та пізнання Божої волі: Божої волі у створенні людства та Божої волі в управлінні людством. Вони також поступово здобувають розуміння та знання праведного Божого характеру в розрізі сутності. Жодне людське уявлення чи фантазія не може замінити це знання. Хоча не можна сказати, що на п'ятій стадії життя людини є повністю зрілим, що ця людина є праведною чи довершеною, але все ж така людина вже зробила крок до стадії зрілості в житті й уже здатна стати перед Богом, стати віч-на-віч із Божим словом і з Богом. Оскільки така людина пережила так багато Божого слова, пережила незліченні випробування та пережила незліченні випадки дисципліни, суду й кари від Бога, то її покірність Богу не відносна, а абсолютна. Її знання про Бога перетворилося з підсвідомого на чітке й точне, з поверхового – на глибоке, з розмитого та туманного – на скрупульозне й відчутне. Вона перейшла від напруженого намацування та пасивного пошуку до легкого пізнання та ініціативного свідчення. Можна сказати, що люди на цій стадії володіють реальністю істини Божого слова, що вони стали на шлях до досконалості, подібний до пройденого Петром. Таким є п'ятий тип людей – люди, що живуть у стані дозрівання, на стадії дорослості.

14 грудня 2013 року

Сам Бог, унікальний III
Божа влада (II)

Сьогодні ми продовжимо наше спілкування на тему «Сам Бог, унікальний». Ми вже двічі спілкувалися на цю тему вперше – про Божу владу, вдруге – про Божий праведний характер. Прослухавши ці два спілкування, чи ви отримали нове розуміння ідентичності, статусу й сутності Бога? Чи допомогло вам усвідомлення цих аспектів досягти більш істотного знання й упевненості в правді існування Бога? Сьогодні Я планую докладніше зупинитися на темі «Божа влада».

Розуміння Божої влади в макро- та мікроперспективі

Божа влада унікальна. Вона є характерним проявом і особливою сутністю ідентичності Самого Бога, якою не володіє жодна створена або нестворена істота; тільки Творець володіє такого роду владою. Тобто тільки Творець – Бог Унікальний – має такий вияв і володіє такою сутністю. Отже, для чого нам говорити про Божу владу? Чим влада Самого Бога відрізняється від «влади», якою її уявляє собі людина у своєму розумі? Що в ній особливого? Чому так важливо говорити про це тут? Кожен із вас повинен ретельно обміркувати це питання. Для більшості людей «Божа влада» – це невизначена ідея, для розуміння якої потрібно багато зусиль, і будь-яке її обговорення, найімовірніше, буде абстрактним. Отже, неминуче буде існувати розрив між знанням Божої влади, яким здатна володіти людина, і сутністю Божої влади. Щоб подолати цей розрив, кожен має пізнати Божу владу через людей, події, об’єкти та різні явища, які знаходяться в межах досяжності людей і в межах їхньої здатності до розуміння у своєму реальному житті. Хоча фраза «Божа влада» може здатися незбагненною, Божа влада зовсім не абстрактна. Бог присутній із людиною кожну хвилину її життя, проводячи її через кожен день. Отже, в реальному житті кожна людина обов’язково побачить і відчує на собі найбільш відчутний аспект Божої влади. Цей відчутний аспект є достатнім доказом того, що Божа влада дійсно існує, і він повністю дозволяє людині визнати й осягнути той факт, що Бог володіє такою владою.

Бог створив усе, і, створивши все, Він панує над усім. Окрім того, що Він панує над усім, Він контролює все. Що означає ця ідея про те, що «Бог контролює все»? Як її можна пояснити? Як вона застосовується до реального життя? Як розуміння того факту, що Бог контролює все, може привести до розуміння Його влади? Із самої фрази «Бог контролює все» ми маємо бачити, що Бог контролює не частину планет і не частину творіння, і тим більше не частину людства, але все: від велетенського до мікроскопічного, від видимого до невидимого, від зірок космосу до живих істот на землі, а також мікроорганізмів, які не можна побачити неозброєним оком, та істот, що існують в інших формах. Це – точне визначення «всього», що Бог «контролює»; це – сфера Його влади, обсяг Його володарювання й правління.

До того, як з'явилося це людство, космос – усі планети й усі зірки на небесах – уже існував. На макрорівні ці небесні тіла регулярно оберталися по орбіті під Божим контролем протягом усього свого існування, скільки б років це не було. Яка планета рухається, куди та в який конкретний час; яка планета виконує те чи інше завдання й коли; яка планета обертається по тій чи іншій орбіті й коли вона зникає або замінюється, – усе це відбувається без найменшої помилки. Положення планет і відстані між всіма ними відповідають точним закономірностям, які можна описати за допомогою точних даних; шляхи, якими вони рухаються, швидкість і характер їхніх орбіт, час, коли вони бувають у різних положеннях, – усе це може бути точно визначено кількісно й описано за допомогою спеціальних законів. Протягом невизначено довгого часу планети слідували цим законам без найменших відхилень. Жодна сила не може змінити або порушити їхні орбіти або закономірності, яких вони дотримуються. Оскільки особливі закони, які керують їхнім рухом, і точні дані, які їх описують, зумовлені владою Творця, вони добровільно підкоряються цим законам, перебуваючи під володарюванням і контролем Творця. На макрорівні людині неважко виявити деякі закономірності, деякі дані та деякі дивні й непояснимі закони або явища. Хоча людство не визнає, що Бог існує, і не приймає той факт, що Творець створив усе й панує над ним, і, більше того, не визнає існування авторитету Творця, а втім, людські вчені, астрономи й фізики дедалі більше переконуються в тому, що існування всіх речей у всесвіті, а також принципів і закономірностей, які диктують їхній рух, – усе керується величезною й невидимою темною енергією. Цей факт змушує людину насмілитися й визнати, що посеред цих закономірностей руху є Могутній, Який керує всім. Його сила надзвичайна, і хоча ніхто не може бачити Його справжнє обличчя, Він керує всім і контролює все в кожен момент. Жодна людина або сила не можуть вийти за межі Його володарювання. Зіткнувшись із цим фактом, людина мусить визнати, що закони, які керують існуванням усього сущого, не можуть контролюватися людьми, не можуть бути змінені ніким; вона також мусить визнати, що люди не можуть повністю зрозуміти ці закони, і вони не є природними, а диктуються Володарем. Усе це – прояви влади Бога, які людство може сприймати на макрорівні.

На мікрорівні всі гори, річки, озера, моря й масиви суходолу, які людина може споглядати на землі, усі пори року, які вона переживає, усе, що населяє землю, включно з рослинами, тваринами, мікроорганізмами й людьми, підкоряються Божому володарюванню й контролю. Під Божим володарюванням і контролем усе виникає або зникає відповідно до Його думок; постають закони, які керують їхнім існуванням, і вони ростуть та множаться, дотримуючись їх. Жодна людська істота або річ не стоїть вище цих законів. Чому це так? Єдина відповідь така: завдяки Божій владі. Або, іншими словами, це відбувається через Божі думки та Божі слова; через особисті дії Самого Бога. Це означає, що саме Божа влада й Божий розум породжують ці закони, які рухаються й змінюються відповідно до Його думок, і всі

ці зрушення й зміни настають або зникають заради Його плану. Візьміть, наприклад, епідемії. Вони спалахують без попередження. Ніхто не знає їхнє походження або точні причини, з яких вони відбуваються, і коли епідемія досягає певного місця, приречені особи не можуть уникнути лиха. Людська наука розуміє, що до епідемій призводить поширення злісних або шкідливих мікробів, і їхня швидкість, діапазон та спосіб передачі не можуть бути передбачені або контрольовані людською наукою. Хоча люди протистоять епідеміям усіма можливими засобами, вони не можуть впливати на те, які люди або тварини неминуче страждають, коли спалахують епідемії. Єдине, що люди можуть зробити, – це спробувати запобігти їм, протистояти їм і досліджувати їх. Але ніхто не знає корінних причин, які пояснюють початок або закінчення будь-якої окремо взятої епідемії, і ніхто не може їх контролювати. Зіткнувшись зі зростанням і поширенням епідемії, люди в першу чергу розробляють вакцину, але часто епідемія минає сама по собі до того, як з'являється готова вакцина. Чому епідемії припиняють своє існування? Дехто каже, що мікроби взято під контроль, у той час як інші кажуть, що епідемії затухають через зміну пір року… Що стосується того, чи є ці дикі припущення обґрунтованими, наука не може запропонувати жодного пояснення й не може дати точної відповіді. Людство має рахуватися не тільки з цими припущеннями, але й із неповним розумінням людського роду про епідемії та його страхом перед ними. Зрештою, ніхто не знає, чому починаються епідемії та чому вони закінчуються. Оскільки людство вірить тільки в науку, повністю покладається на неї й не визнає влади Творця або не приймає Його володарювання, воно ніколи не отримає відповіді.

Під Божим володарюванням усе суще народжується, живе та гине завдяки Його владі та Його управлінню. Деякі речі приходять і йдуть непомітно, і людина не може сказати, звідки вони прийшли, або вловити закономірності, яким вони слідують, не кажучи вже про те, щоб зрозуміти причини, із яких вони з'являються й зникають. Хоча людина може бачити своїми очима все, що відбувається серед усього, і може чути це своїми вухами, і може відчути це своїм тілом; хоча все це чинить вплив на людину, і хоча людина підсвідомо вловлює відносну незвичайність, регулярність або навіть дивність різних явищ, вона все одно нічого не знає про те, що ховається за ними, тобто про волю й розум Творця. За цими явищами криється багато історій, багато прихованих істин. Оскільки людина далеко пішла від Творця й оскільки вона не приймає той факт, що влада Творця керує всім, вона ніколи не дізнається й не зрозуміє всього, що відбувається в рамках незалежності влади Творця. Божий контроль і володарювання здебільшого виходять за межі людської уяви, людського знання, людського розуміння й того, чого може досягти людська наука; вони виходять за межі пізнання створеного людства. Деякі люди кажуть: «Оскільки ти сам не був свідком Божого володарювання, як ти можеш вірити, що все підкоряється Його владі?». Бачити – це не завжди вірити, і не завжди це означає розпізнавати й розуміти. Отже, звідки

виникає віра? Я можу з упевненістю сказати, що віра виникає зі ступеня й глибини розуміння, а також переживання людьми реальності й першопричин речей. Якщо ти віриш, що Бог існує, але не можеш визнати, а тим більше сприйняти факт Божого контролю й Божого володарювання над усіма речами, тоді у своєму серці ти ніколи не визнаєш, що Бог володіє такого роду владою та що Божа влада – унікальна. Ти ніколи по-справжньому не приймеш Творця як свого Господа та як свого Бога.

Доля людства й доля всесвіту невіддільні від володарювання Творця

Ви всі – дорослі люди. Дехто з вас – середнього віку; дехто вступив у похилий вік. Ви пройшли шлях від невіри в Бога до віри в Нього, і від початку віри в Бога до прийняття Його слова й переживання Його роботи. Наскільки ви обізнані про Боже володарювання? Яке розуміння людської долі ви отримали? Чи може людина досягти всього, чого вона бажає в житті? Скільки справ за кілька десятиліть вашого існування ви змогли зробити так, як того хотіли? Скільки сталося такого, чого ви ніколи не очікували? Скільки речей стають приємними сюрпризами? На скільки речей люди все ще чекають, сподіваючись, що вони принесуть плоди, несвідомо чекаючи слушного моменту, очікуючи на волю Небес? Скільки всього змушує людей почуватися безпорадними й оточеними перепонами? Сповнений сподівань стосовно власної долі, кожен очікує, що все в його житті піде так, як він того хоче, що він не матиме потреби в харчах або одязі, що його статки стрімко зростуть. Ніхто не хоче бідного й пригнобленого життя, повного поневірянь та охопленого лихами. Але люди не можуть передбачити або контролювати такі речі. Можливо, для деяких минуле – це просто мішанина переживань; вони ніколи не дізнаються, у чому полягає воля Небес, і їм усе одно, якою вона є. Вони бездумно проживають своє життя, як тварини, день за днем, не переймаючись ні долею людства, ні тим, чому люди живі або як вони мають жити. Такі люди досягають старості, так і не зрозумівши людської долі, і до самої смерті вони поняття не мають, у чому полягає суть життя. Такі люди мертві; вони – істоти без духу; вони – звірина. Хоча люди живуть у рамках творіння й отримують задоволення безліччю способів, якими світ задовольняє їхні матеріальні потреби, і хоча вони бачать, що цей матеріальний світ постійно розвивається, все ж їхній власний досвід – те, що відчувають і переживають їхні серця та їхній дух, – не має нічого спільного з матеріальними речами, і ніщо матеріальне не може замінити досвід. Досвід – це визнання глибоко у своєму серці, щось таке, що не можна побачити неозброєним оком. Це визнання полягає в розумінні й сприйнятті людського життя й людської долі. І це часто приводить до розуміння, що невидимий Господар усе влаштовує, організовує все для людини. Посеред усього цього людина не може не прийняти влаштування та організацію долі; вона не може не прийняти майбутній шлях, прокладений

Творцем, володарювання Творця над її долею. Це – незаперечний факт. Незалежно від того, яке розуміння й ставлення людина має до долі, ніхто не може змінити цей факт.

Куди ви ходитимете щодня, що робитимете, із ким або чим стикатиметеся, що казатимете, що з вами станеться – чи можна передбачити будь-що з цього? Люди не можуть передбачити всі ці події, не кажучи вже про те, щоб контролювати розвиток цих ситуацій. У житті ці непередбачені події відбуваються постійно; вони є повсякденним явищем. Ці щоденні перипетії й те, як вони розгортаються, або закономірності, якими вони керуються, є постійним нагадуванням людству про те, що ніщо не відбувається випадково, що процес виникнення кожної події, невідворотна природа кожної події не може бути змінена людською волею. Кожна подія передає людству застереження від Творця, а також посилає повідомлення про те, що люди не можуть контролювати свої власні долі. Кожна подія – це спростування диких, марних амбіцій людства та його бажання взяти свою долю у свої руки. Вони подібні до потужних ляпасів людству, один за одним, що змушує людей переосмислити, хто, зрештою, керує їхньою долею та контролює її. І оскільки їхні амбіції й бажання постійно наштовхуються на перешкоди й розбиваються вщент, люди природним чином приходять до несвідомого прийняття того, що вготовано долею, – прийняття реальності, волі Небес і володарювання Творця. Від цих щоденних перипетій до доль цілих людських життів немає нічого, що не відкривало б плани Творця та Його володарювання; немає нічого, що не наштовхувало б на думку про те, що «влада Творця не може бути перевершена», що не передає цю вічну істину про те, що «влада Творця є верховною».

Долі людства та всесвіту тісно вплетені у володарювання Творця, нерозривно пов’язані з керівництвом Творця; зрештою, вони невіддільні від влади Творця. У законах усього сущого людина приходить до розуміння керівництва Творця та Його володарювання; у правилах виживання всього сущого вона приходить до розуміння управління Творця; у долях усього сущого вона приходить до висновку про те, як Творець реалізує Своє володарювання й контроль над ними; і в життєвих циклах людських істот і всього сущого людина направду відчуває на власному досвіді організацію та влаштування Творця для всіх речей і живих істот, щоб стати свідком того, як ці організація та влаштування замінюють собою всі земні закони, правила й інститути, усі інші джерела влади й сили. Таким чином, людство змушене визнати, що володарювання Творця не може бути порушене жодною створеною істотою, що жодна сила не може узурпувати або змінити події й об’єкти, наперед визначені Творцем. Саме за цими божественними законами й правилами люди й усе суще живуть і розмножуються покоління за поколінням. Хіба це не справжнє втілення влади Творця? Хоча в об’єктивних законах людина бачить володарювання Творця та Його приписи для всіх подій і всіх об’єктів, скільки людей здатні зрозуміти

принцип володарювання Творця над всесвітом? Скільки людей можуть по-справжньому знати, визнавати і приймати володарювання Творця та влаштування їхньої власної долі й підкорятися їм? Хто, повіривши у факт володарювання Творця над усім сущим, дійсно повірить і визнає, що Творець також диктує долі життів людей? Хто може по-справжньому усвідомити той факт, що доля людини знаходиться на долоні Творця? Яке ставлення слід мати людству до володарювання Творця, коли воно стикається з тим фактом, що Він керує долею людства? Це – рішення, яке кожна людина, яка зараз стикається з цим фактом, мусить прийняти для себе.

Шість вирішальних моментів у людському житті

Протягом свого життя кожна людина доходить до низки критичних моментів. Це найфундаментальніші й найважливіші етапи, які визначають життєву долю людини. Далі подано короткий опис цих віх, які кожна людина мусить пройти протягом свого життя.

Перший вирішальний момент: народження

Де народилася людина, у якій сім'ї вона народилася, її стать, зовнішність і час народження – ось деталі першого моменту людського життя.

Ніхто не може обирати певні деталі цього моменту; усі вони задовго визначені наперед Творцем. На них ніяк не впливає зовнішнє середовище, і жодні спричинені людиною фактори не можуть змінити ці факти, зумовлені Творцем. Народження людини означає, що Творець уже виконав перший етап долі, яку Він приготував цій людині. Оскільки задовго до цього Він наперед визначив усі ці деталі, ніхто не в силах змінити жодну з них. Незалежно від подальшої долі людини, умови її народження визначені наперед та залишаються такими, якими вони є; на них жодним чином не впливає її доля в житті, і вони жодним чином не впливають на володарювання Творця над її долею в житті.

1.1.1. Нове життя народжується з планів Творця

Які деталі першого моменту – місце свого народження, свою сім'ю, свою стать, свою зовнішність, час свого народження – людина може обрати? Очевидно, що народження – це пасивна подія. Людина мимоволі народжується в певному місці, у певний час, у певній сім'ї, з певною фізичною зовнішністю; вона мимоволі стає членом певного домогосподарства, гілкою певного генеалогічного дерева. У цей перший момент життя в людини немає вибору, натомість вона народжується в середовищі, встановленому відповідно до планів Творця, у певній сім'ї, із певною статтю й зовнішністю, і в певний час, що тісно пов'язано з ходом життя людини. Що може зробити людина в цей критичний момент? Загалом, у людини немає вибору щодо будь-якої з цих деталей, що стосуються її народження. Якби не зумовлення Творцем і Його спрямування, новонароджене в цей світ життя не знало б, куди йти

та де залишатися, не мало б жодних відносин, йому ніде не було б місця й воно не мало б справжнього дому. Але завдяки ретельному влаштуванню Творця в цього нового життя є місце для проживання, батьки, місце, якому воно належить, і родичі, і, отже, це життя вирушає в подорож. Протягом усього цього процесу матеріалізація цього нового життя визначається планами Творця, і все, чим воно буде володіти, дарується йому Творцем. Із вільно плаваючого тіла, що не має нічого за своїм ім'ям, воно поступово перетворюється на видиму й відчутну людську істоту з плоті й крові, одне з Божих творінь, яке думає, дихає та відчуває тепло й холод; яке може брати участь у всіх звичайних діях створеної істоти в матеріальному світі; і яке переживе все те, що створена людська істота має пережити в житті. Визначення наперед народження людини Творцем означає, що Він наділить цю людину всім необхідним для виживання; і, аналогічно, той факт, що людина народжується, означає, що вона отримає все необхідне для виживання від Творця, і з того моменту вона буде жити в іншій формі, забезпеченій Творцем, та під володарюванням Творця.

1.1.2. Чому різні люди народжуються за різних обставин

Людям часто подобається уявляти, що якби вони народилися повторно, то потрапили б у знамениту сім'ю; якби вони були жінками, то виглядали б, як Білосніжка, та їх би всі любили, а якби вони були чоловіками, то були б прекрасними принцами, ні в чому не маючи потреби, і весь світ був би в них на службі. Часто є ті, хто працює в багатьох ілюзіях щодо свого народження й дуже незадоволений ним, обурюючись із приводу своєї сім'ї, своєї зовнішності, своєї статі, навіть часу свого народження. Втім, люди ніколи не розуміють, чому вони народжуються в певній сім'ї або чому вони мають ту чи іншу зовнішність. Вони не знають, що, незалежно від того, де вони народилися або як виглядають, вони відіграватимуть різні ролі й виконуватимуть різні місії в управлінні Творця, і ця мета ніколи не зміниться. В очах Творця місце народження людини, її стать і фізична зовнішність – усе це тимчасові речі. Вони являють собою серію крихітних йот, дрібних символів у кожній фазі Його управління всім людством. І справжнє призначення й результат людини визначаються не її народженням у якійсь конкретній фазі, а місією, яку вона виконує у своєму житті, і судом Творця щодо неї, коли Його план управління буде завершений.

Кажуть, що в кожного наслідку є причина, і що жоден наслідок не буває без причини. Таким чином, народження людини обов'язково пов'язане як із її нинішнім життям, так і з її попереднім життям. Якщо смерть людини завершує її поточний термін життя, то народження людини є початком нового циклу; якщо старий цикл представляє попереднє життя людини, то новий цикл, звісно ж, є її теперішнім життям. Оскільки народження людини пов'язане як із її минулим життям, так і з теперішнім життям, із цього випливає, що місцезнаходження, сім'я, стать, зовнішність та інші подібні фактори, пов'язані з її народженням, обов'язково пов'язані з її минулим

і теперішнім життями. Це означає, що на фактори народження людини впливає не тільки її попереднє життя, але їх визначає також її доля в нинішньому житті, що пояснює багатоманітність різних обставин, у яких народжуються люди: одні народжуються в бідних сім'ях, інші – у багатих. Деякі з них мають звичайне походження, у той час як інші мають видатні родоводи. Одні народжуються на півдні, інші – на півночі. Одні народжуються в пустелі, інші – на зелених землях. Народження деяких людей супроводжується радісними вигуками, сміхом і святкуваннями; інші ж приносять сльози, лихо й горе. Одні народжуються для того, щоб ними дорожили, інші – щоб їх відкидали, як бур'ян. Дехто народжується з тонкими рисами обличчя, інші – з викривленими. На одних приємно дивитися, інші ж – потворні. Одні народжуються опівночі, інші – під палючим полуденним сонцем. … Народження людей усіх мастей визначається долями, приготовленими їм Творцем; їхнє народження визначає їхні долі в їхньому теперішньому житті, а також ролі, які вони гратимуть, і місії, які вони виконуватимуть. Усе це підпорядковується володарюванню Творця, будучи зумовленим Ним; ніхто не може уникнути своєї наперед визначеної долі, ніхто не може змінити своє народження, і ніхто не може обрати свою долю.

Другий вирішальний момент: дорослішання

Залежно від того, у якій сім'ї вони народилися, люди ростуть у різних домашніх умовах й отримують різні уроки від своїх батьків. Ці фактори визначають умови, у яких людина досягає повноліття, і дорослішання є другим переломним моментом у житті людини. Зайве говорити, що в цьому моменті в людей теж немає вибору. Він теж є фіксованим і заздалегідь підготовленим.

1.2.1. Творець запланував фіксовані умови для досягнення повноліття кожною людиною

Людина не може обирати людей, події або об'єкти, які наставлятимуть її та впливатимуть на неї в міру її дорослішання. Людина не може вибирати, які знання або навички вона набуває, які звички формує. Людина не має права голосу в тому, хто її батьки й родичі, у якому середовищі вона зростає. Її стосунки з людьми, події та об'єкти в її оточенні, а також те, як вони впливають на її розвиток, знаходяться поза її контролем. Тоді хто ж усе це вирішує? Хто це організовує? Оскільки в людей немає вибору в цьому питанні, оскільки вони не можуть вирішити ці речі самі за себе, і оскільки вони, очевидно, не формуються природним чином, само собою зрозуміло, що формування всіх цих людей, подій і об'єктів знаходиться в руках Творця. Звичайно, точно так, як Творець влаштовує конкретні обставини народження кожної людини, Він також влаштовує конкретні обставини, за яких людина зростає. Якщо народження людини призводить до змін у людях, подіях і об'єктах навколо них, то зростання й розвиток цієї людини також обов'язково вплине на них. Наприклад, деякі люди народжуються в бідних сім'ях, але зростають у середовищі заможності; інші народжуються в багатих сім'ях, але спричиняють

погіршення матеріального стану своїх сімей, тож вони зростають в умовах бідності. Народження жодної людини не регулюється фіксованим правилом, і ніхто не росте за неминучого, фіксованого набору обставин. Це не те, що людина може уявити або контролювати; це продукт її долі, визначений її долею. Звичайно, у своїй основі ці речі визначаються долею, яку Творець установлює наперед для кожної людини; вони визначаються володарюванням Творця над долею людини та Його планами щодо її долі.

1.2.2. Різні обставини, за яких люди зростають, породжують різні ролі

Обставини народження людини визначають середовище й обставини, у яких вона зростає, на базовому рівні, а обставини, у яких зростає людина, також є наслідком обставин її народження. Протягом цього часу людина починає вивчати мову, і її розум починає стикатися з багатьма новими речами й засвоювати їх – процес, під час якого вона постійно зростає. Те, що людина чує вухами, бачить очима та вбирає розумом, поступово наповнює й оживляє її внутрішній світ. Люди, події та об'єкти, з якими людина вступає в контакт, здоровий глузд, знання та навички, які вона набуває, і способи мислення, які впливають на неї, які їй прищеплюються або яких її навчають, – усе це буде спрямовувати долю людини в житті та впливати на неї. Мова, яку людина вивчає в міру дорослішання, і її спосіб мислення невіддільні від середовища, в якому вона проводить свою юність, і це середовище складається з батьків, братів і сестер, а також інших людей, подій та об'єктів довкола неї. Отже, хід розвитку людини визначається середовищем, у якому вона зростає, а також залежить від людей, подій та об'єктів, із якими вона стикається протягом цього періоду часу. Оскільки умови, в яких людина росте, визначені задовго до цього, середовище, в якому вона живе під час цього процесу, також, само собою, визначене наперед. Це вирішується не на підставі вибору й уподобань людини, а відповідно до планів Творця, що визначаються ретельними приготуваннями Творця та Його володарюванням над долею людини в житті. Отже, люди, з якими стикається будь-яка особа в процесі дорослішання, і об'єкти, з якими вона стикається, – усе це природним чином пов'язано з організацією та приготуваннями Творця. Люди не можуть передбачити такі види складних взаємозв'язків, а також не можуть контролювати або осягнути їх. Безліч різних речей і людей впливають на середовище, в якому зростає людина, і жодна людська істота не здатна влаштувати чи організувати таку велику мережу зв'язків. Жодна людина або річ, окрім Творця, не може контролювати появу всіх людей, об'єктів і подій, а також не може підтримувати їх або контролювати їхнє зникнення, і це така широка мережа зв'язків, яка формує розвиток людини відповідно до наперед визначеного Творцем і створює різні середовища, в яких люди зростають. Саме це створює різні ролі, необхідні для виконуваної Творцем роботи управління, закладаючи міцну основу для успішного виконання людьми їхніх місій.

Третій вирішальний момент: незалежність

Після того, як людина пройшла через дитинство та юність і поступово й неминуче досягла зрілості, наступний крок для неї – повністю розлучитися зі своєю юністю, попрощатися зі своїми батьками та як незалежний дорослий стати лицем до майбутнього шляху. На цьому етапі вона повинна зустріти всіх людей, події й об'єкти, з якими доводиться стикатися дорослим, зустрітися віч-на-віч з усіма частинами своєї долі, які скоро дадуть про себе знати. Це – третій вирішальний момент, через який має пройти людина.

1.3.1. Ставши незалежною, людина починає відчувати володарювання Творця

Якщо народження й дорослішання людини – це «період підготовки» до її подорожі в житті, що закладає наріжний камінь долі людини, то незалежність людини – це вступний монолог до її долі в житті. Якщо народження й дорослішання людини – це багатство, яке вона накопичила, готуючись до своєї долі в житті, то незалежність людини – це час, коли вона починає витрачати або примножувати це багатство. Коли людина залишає своїх батьків і стає незалежною, соціальні умови, з якими вона стикається, а також вид доступної їй роботи та кар'єри зумовлені долею й не мають жодного відношення до її батьків. Деякі люди вибирають хорошу спеціальність у коледжі та в кінцевому підсумку знаходять задовільну роботу після закінчення навчання, роблячи тріумфальний перший крок у своїй життєвій подорожі. Деякі люди вивчають та опановують безліч різних навичок, але все ж ніколи не знаходять роботу, що підходить їм, або ніколи не знаходять свою посаду, не кажучи вже про кар'єру; на початку свого життєвого шляху вони стикаються з перешкодами на кожному кроці, їх оточують неприємності, їхні перспективи похмурі, а їхнє життя невизначене. Деякі люди старанно займаються навчанням, але втрачають усі шанси отримати вищу освіту за крок до завершення; здається, їм ніколи не судилося домогтися успіху, їхнє найперше прагнення в життєвій подорожі розчинилося в повітрі. Не знаючи, рівний чи кам'янистий шлях чекає на них попереду, вони вперше відчувають, наскільки людська доля сповнена змінними факторами, і тому ставляться до життя зі сподіваннями і страхом. Деякі люди пишуть книги й досягають певного рівня популярності, незважаючи на те, що вони не дуже освічені; дехто заробляє гроші в бізнесі, хоча й майже повністю неграмотний, і може утримувати себе в такий спосіб… Яку професію людина обирає, як вона заробляє на життя: чи є у людей якийсь контроль над тим, чи роблять вони хороший, а чи поганий вибір у цих питаннях? Чи узгоджується це з бажаннями й рішеннями людей? У більшості людей є такі бажання: менше працювати й більше заробляти, не трудитися тяжко на сонці й під дощем, добре одягатися, сяяти всюди, підніматися над іншими й приносити честь своїм предкам. Люди сподіваються на досконалість, але коли вони роблять свої перші кроки у

подорожі власного життя, вони поступово починають розуміти, наскільки недосконала людська доля, і вперше вони по-справжньому усвідомлюють той факт, що, хоча людина може будувати сміливі плани на своє майбутнє й хоча вона може плекати зухвалі фантазії, ні в кого немає здібностей або сили реалізувати власні мрії, і ніхто не в змозі контролювати своє власне майбутнє. Між мріями людини й реальністю, з якою їй доводиться стикатися, завжди буде певна відстань; ніщо ніколи не трапляється так, як хотілося б, і, стикаючись із такими реаліями, люди ніколи не можуть досягти приємного чи задоволеного стану. Деякі люди вдадуться до всього, що тільки можна уявити, докладуть величезних зусиль та підуть на великі жертви заради своїх засобів до існування та майбутнього, намагаючись змінити свою власну долю. Але, врешті-решт, навіть якщо вони зможуть реалізувати свої мрії й бажання за допомогою власної наполегливої праці, вони ніколи не зможуть змінити свою долю, і як би наполегливо вони не старалися, вони ніколи не зможуть перевершити те, що їм відведено долею. Незалежно від різниці в здібностях, інтелекті й силі волі, усі люди рівні перед долею, яка не розрізняє велике й мале, високе й низьке, піднесене й жалюгідне. Яку професію людина обирає, чим вона заробляє на життя й скільки багатства вона накопичує в житті, вирішують не її батьки, не її таланти, не її зусилля та не її амбіції; це наперед визначено Творцем.

1.3.2. Людина залишає своїх батьків і починає всерйоз відігравати свою роль у театрі життя

Коли людина досягає зрілості, вона здатна залишити своїх батьків і діяти самостійно, і саме в цей момент вона по-справжньому починає грати свою власну роль, туман розсіюється, і поступово з’ясовується її місія в житті. Номінально людина все ще залишається тісно пов’язаною зі своїми батьками, але оскільки її місія й роль, яку вона відіграє в житті, не мають нічого спільного з матір’ю й батьком, по суті, цей тісний зв’язок руйнується в міру того, як людина поступово стає незалежною. Із біологічної точки зору люди не можуть не залежати від своїх батьків підсвідомо, але об’єктивно кажучи, як тільки вони повністю виростають, вони мають абсолютно окреме життя від своїх батьків і виконуватимуть ролі, які вони беруть на себе самостійно. Крім народження й виховання, відповідальність батьків у житті їхніх дітей полягає просто в тому, щоб забезпечувати їм формальне середовище для дорослішання, бо ніщо, крім визначення Творцем наперед, не впливає на долю людини. Ніхто не може контролювати, яке майбутнє людина матиме; воно вже давно визначене наперед, і навіть батьки не можуть змінити її долю. Що стосується долі, то кожен є незалежним, і в кожного своя доля. Отже, батьки жодної людини не можуть відвернути її долю в житті або спричинити бодай найменший вплив на ту роль, яку людина відіграє в житті. Можна сказати, що сім’я, в якій людині судилося народитися, і навколишнє середовище, в якому вона росте, є не більше

ніж передумовами для виконання її місії в житті. Вони жодним чином не визначають долю людини в житті або ту долю, у рамках якої людина виконує свою місію. І тому батьки жодної людини не можуть допомогти їй у виконанні її місії в житті, і аналогічно, родичі жодної людини не можуть допомогти їй прийняти свою роль у житті. Те, як людина виконує свою місію та в якому життєвому середовищі вона виконує свою роль, повністю визначається її долею в житті. Іншими словами, жодні інші об'єктивні умови не можуть вплинути на місію людини, наперед визначену Творцем. Усі люди досягають зрілості в тому конкретному середовищі, в якому вони ростуть; потім поступово, крок за кроком, вони вирушають своїми власними дорогами в житті й виконують долі, призначені їм Творцем. Звісно ж, мимоволі вони входять у широке море людства й займають свої власні позиції в житті, де починають виконувати свої обов'язки як створені істоти заради попереднього визначення від Творця, заради Його володарювання.

Четвертий вирішальний момент: шлюб

У міру того як людина стає старшою й дорослішає, вона дедалі більше віддаляється від своїх батьків і навколишнього середовища, в якому вона народилася й виросла, і натомість починає шукати напрямок у житті й переслідувати свої власні життєві цілі в стилі, відмінному від стилю своїх батьків. У цей час людині більше потрібні не батьки, а радше партнер, з яким вона може провести своє життя, тобто подружжя, людина, з якою її доля тісно переплетена. Отже, перша важлива життєва подія після здобуття незалежності – це шлюб, четвертий вирішальний момент, через який потрібно пройти.

1.4.1. Індивідуальний вибір не веде до вступу в шлюб

Шлюб – це ключова подія в житті будь-якої людини; це час, коли людина починає по-справжньому брати на себе різні види зобов'язань і поступово виконувати різні місії. Люди плекають багато ілюзій щодо шлюбу до того, як випробують його на власному досвіді, і всі ці ілюзії досить прекрасні. Жінки уявляють, що їхні другі половинки будуть прекрасними принцами, а чоловіки уявляють, що вони одружаться з Білосніжкою. Ці фантазії показують, що в кожної людини є певні вимоги до шлюбу, свій власний набір необхідних умов і стандартів. Хоча в цей злий період людей постійно бомбардують спотвореними ідеями про шлюб, які створюють ще більше додаткових вимог і дають людям усілякий багаж і дивне ставлення, будь-яка людина, яка має досвід шлюбу, знає, що незалежно від того, як вона його розуміє, незалежно від того, як вона до нього ставиться, шлюб – це не питання індивідуального вибору.

У своєму житті людина стикається з багатьма людьми, але ніхто не знає, хто стане його партнером у шлюбі. Хоча в кожного є свої власні ідеї й особисті позиції з приводу шлюбу, ніхто не може передбачити, хто дійсно, врешті-решт, стане його другою половиною, і власні ідеї з цього питання мало що значать. Після зустрічі з

кимось, хто тобі подобається, ти можеш намагатися привернути до себе цю людину, але чи зацікавлена вона в тобі, чи здатна вона стати твоїм партнером – це не тобі вирішувати. Об'єкт твоєї прихильності не обов'язково є людиною, з якою ти зможеш розділити своє життя; а тим часом хтось, кого ти ніколи не очікував, може непомітно ввійти в твоє життя й стати твоїм партнером, найважливішою складовою в твоїй долі, твоєю другою половиною, з якою твоя доля нерозривно пов'язана. І тому, хоча в світі існують мільйони шлюбів, кожен із них індивідуальний: так багато шлюбів незадовільні, так багато – щасливі; так багато охоплює схід і захід, так багато – північ і південь; так багато ідеальних пар, так багато людей однакового соціального становища; так багато щасливих і гармонійних, так багато болісних і сумних; так багато викликає заздрість інших, так багато незрозумілих і засуджуваних; так багато сповнених радості, так багато заливаються сльозами й приносять відчай… У цих незліченних типах шлюбу люди виявляють вірність і пожиттєву відданість шлюбу; вони виявляють любов, прихильність і нероздільність або приреченість і нерозуміння. Деякі зраджують свій шлюб або навіть відчувають до нього ненависть. Незалежно від того, чи приносить сам шлюб щастя або біль, місія кожного в шлюбі наперед визначена Творцем і не зміниться; ця місія – те, що кожен повинен виконати. Доля кожної людини, що стоїть за кожним шлюбом, незмінна, вона задовго наперед визначена Творцем.

1.4.2. Шлюб народжується з доль обох партнерів

Шлюб – це важливий вирішальний момент у житті людини. Він є продуктом долі людини та найважливішою ланкою в її долі; він не ґрунтується на індивідуальній волі або вподобаннях будь-якої людини й не залежить від будь-яких зовнішніх факторів, але цілковито визначається долями двох сторін, влаштуваннями Творця та наперед заданим визначенням долі обох членів пари. На перший погляд, мета шлюбу – продовження роду людського, але насправді шлюб – це не що інше, як ритуал, який людина проходить у процесі виконання своєї місії. У шлюбі люди не просто грають роль щодо виховання наступного покоління; вони беруть на себе всі різні ролі, пов'язані з підтриманням шлюбу, а також місії, виконання яких вимагається від людини відповідно до цих ролей. Оскільки народження людини впливає на зміни, яких зазнають оточуючі її люди, події й об'єкти, її шлюб також неминуче вплине на цих людей, події та об'єкти та, більше того, змінить їх усіх різними способами.

Коли людина стає незалежною, вона починає свою власну життєву подорож, яка крок за кроком веде її до людей, подій та об'єктів, що мають зв'язок із її шлюбом. У той же час інша людина, яка буде партнером у цьому шлюбі, крок за кроком наближається до тих самих людей, подій і об'єктів. Під володарюванням Творця дві не пов'язані між собою людини зі спорідненими долями поступово вступають в єдиний шлюб і чудесним чином стають сім'єю: «Дві сарани, що

тримаються за одну мотузку». Отже, коли людина вступає в шлюб, її життєва подорож буде впливати й зачіпати її другу половину, і точно так само життєвий шлях партнера буде впливати й зачіпати її власну долю в житті. Іншими словами, людські долі взаємопов'язані, і ніхто не може завершити свою місію в житті або виконати свою роль у повній незалежності від інших. Народження людини впливає на величезний ланцюжок стосунків; дорослішання також включає в себе складний ланцюжок стосунків; і точно так само шлюб неминуче існує й підтримується в рамках великої і складної мережі людських зв'язків, залучаючи кожного члена цієї мережі й впливаючи на долю кожного, хто є частиною цієї мережі. Шлюб не є результатом сімей обох членів, обставин, за яких вони виросли, їхньої зовнішності, їхнього віку, їхніх якостей, їхніх талантів або будь-яких інших факторів; радше він виникає на ґрунті спільної місії та спорідненої долі. Таким є походження шлюбу, продукту людської долі, організованого та влаштованого Творцем.

П'ятий вирішальний момент: нащадки

Вступивши в шлюб, людина починає виховувати наступне покоління. Ніхто не може сказати, скільки дітей у нього буде і якими вони будуть; це теж зумовлюється долею людини, наперед визначеною Творцем. Це п'ятий вирішальний момент, через який має пройти людина.

Якщо людина народжується для того, щоб виконувати роль чиєїсь дитини, тоді вона виховує наступне покоління, щоб виконувати роль чийогось батька або чиєїсь матері. Ця зміна ролей змушує людину переживати різні фази життя з різних точок зору. Це також дає людині різні набори життєвого досвіду, через який вона приходить до пізнання володарювання Творця, яке завжди впроваджується одним і тим же чином, і через яке вона стикається з тим фактом, що ніхто не може переступити або змінити наперед визначене Творцем.

1.5.1. Людина не має жодного контролю над тим, що стається з її потомством

Народження, дорослішання й шлюб – усе це приносить розчарування різного роду й різною мірою. Деякі люди незадоволені своїми сім'ями або власною зовнішністю; дехто не любить своїх батьків; дехто обурюється або скаржиться на середовище, в якому він виріс. І для більшості людей серед усіх цих розчарувань шлюб є найбільш незадовільним. Незалежно від того, наскільки людина незадоволена своїм народженням, дорослішанням або шлюбом, кожен, хто пройшов через ці етапи, знає, що людина не може обирати, де й коли народитися, яку зовнішність мати, якими є її батьки та ким є її подружжя, а повинна просто прийняти волю Небес. І все ж, коли людям прийде час виховувати наступне покоління, вони будуть проектувати всі бажання, які їм не вдалося реалізувати в першій половині свого життя, на своїх нащадків, сподіваючись, що їхнє потомство компенсує всі розчарування першої половини їхнього власного життя. Тому люди віддаються

всіляким фантазіям про своїх дітей: що їхні дочки виростуть карколомними красунями, а сини – хвацькими джентльменами; що їхні дочки будуть культурними й талановитими, а сини – блискучими студентами й зірковими спортсменами; що їхні дочки будуть ніжними, доброчесними й розсудливими, а їхні сини – розумними, здібними та чутливими. Вони сподіваються, що їхні нащадки – чи дочки, чи сини – будуть поважати старших, будуть уважними до своїх батьків, їх усі будуть любити та хвалити… У цей момент знову проростають надії на життя, і в серцях людей спалахують нові пристрасті. Люди знають, що вони безсилі та безнадійні в цьому житті, що в них не буде іншого шансу або іншої надії виділитися з натовпу, і що в них немає іншого вибору, окрім як прийняти свою долю. І тому вони проектують усі свої надії, свої нереалізовані бажання й ідеали на наступне покоління, сподіваючись, що їхні нащадки допоможуть їм здійснити їхні мрії й реалізувати їхні бажання; що їхні дочки й сини принесуть славу їхньому прізвищу, стануть важливими, багатими або знаменитими. Коротше кажучи, вони хочуть, щоб становище їхніх дітей було дуже високим. Плани й фантазії людей досконалі; хіба вони не знають, що не їм вирішувати з приводу кількості дітей, які в них народяться, зовнішності їхніх дітей, їхніх здібностей тощо, що жодна крапля долі їхніх дітей не знаходиться в їхніх руках? Люди не є господарями своєї долі, але вони сподіваються змінити долі молодого покоління; вони безсилі уникнути своєї власної долі, і в той же час вони намагаються контролювати долю своїх синів і дочок. Чи не переоцінюють вони себе? Хіба це не людські нерозсудливість і невігластво? Люди підуть на все заради свого потомства, але, врешті-решт, плани й бажання людини не можуть диктувати, скільки у неї буде дітей або якими вони будуть. Деякі люди без копійки в кишені, але народжують багато дітей; деякі люди багаті, але у них немає жодної дитини. Дехто хоче дочку, але йому відмовлено в цьому бажанні; дехто хоче сина, але не може привести на світ дитину чоловічої статі. Для одних діти – це благословення, для інших – прокляття. Деякі пари розумні, але народжують нетямких дітей; деякі батьки працьовиті й чесні, але діти, яких вони ростять, – ліниві. Деякі батьки добрі й чесні, але їхні діти виявляються хитрими й розпутними. Деякі батьки здорові фізично й розумово, але народжують дітей з інвалідністю. Деякі батьки звичайні й неуспішні, але у них є діти, які досягають великих успіхів. Деякі батьки мають низький статус, але у них є діти, які досягають видатного становища. …

1.5.2. Виховавши наступне покоління, люди здобувають нове розуміння долі

Більшість людей, що вступають у шлюб, робить це у віці близько тридцяти років, у той період у житті, коли в людини ще немає жодного розуміння людської долі. Але коли люди починають ростити дітей, і в міру того, як їхні нащадки ростуть, вони спостерігають, як нове покоління повторює життя й увесь досвід попереднього

покоління, і, бачачи відображення в них свого власного минулого, вони розуміють, що шлях, пройдений молодим поколінням, точно так само, як і їхній власний, не може бути спланований і обраний. Зіткнувшись з цим фактом, у них немає іншого вибору, окрім як визнати, що доля кожної людини визначена наперед, і, не повністю усвідомлюючи, вони поступово відмовляються від своїх власних бажань, а пристрасті в їхніх серцях тьмяніють і гаснуть… У цей період, по суті, пройшовши важливі життєві віхи, люди досягли нового розуміння життя, сформували нове ставлення. Наскільки багато може очікувати людина цього віку від майбутнього й на які перспективи вона може розраховувати? Яка п'ятдесятирічна жінка все ще мріє про прекрасного принца? Який п'ятдесятирічний чоловік усе ще шукає свою Білосніжку? Яка жінка середніх років досі сподівається перетворитися з гидкого каченяти на лебедя? Чи є в більшості літніх чоловіків таке ж прагнення до розвитку кар'єри, як у молодих? Загалом, незалежно від того, чоловік це чи жінка, будь-яка людина, що доживає до цього віку, найімовірніше, матиме відносно раціональне, практичне ставлення до шлюбу, сім'ї та дітей. У такої людини, по суті, не залишається вибору, немає пориву кидати виклик долі. Що стосується людського досвіду, щойно людина досягає цього віку, у неї природним чином виробляється таке ставлення: «Людина повинна прийняти долю; у дітей своя власна доля; людська доля визначена Небом». Більшість людей, які не розуміють істини, переживши всі перипетії, розчарування й тяготи цього світу, резюмує своє розуміння людського життя двома словами: «Це – доля!». Хоча ця фраза містить у собі усвідомлення мирськими людьми людської долі й висновок, якого вони дійшли, і хоча вона висловлює безпорадність людства й може бути описана як проникліва й точна, вона далека від розуміння володарювання Творця й просто не може замінити знання про владу Творця.

1.5.3. Віра в долю не може замінити знання про володарювання Творця

Після стількох років слідування за Богом, чи є суттєва різниця між вашим знанням долі й знанням долі мирських людей? Чи дійсно ви зрозуміли визначення наперед від Творця та по-справжньому пізнали Його володарювання? У деяких людей є глибоке проникливе розуміння фрази «це – доля», але вони анінайменшою мірою не вірять у Боже володарювання; вони не вірять, що людська доля влаштована й управляється Богом, і не бажають підкорятися володарюванню Бога. Такі люди немов дрейфують океаном, їх жбурляє хвилями, вони пливуть за течією, у них немає іншого вибору, окрім як пасивно чекати й скоритися долі. Проте, вони не визнають, що людська доля підпорядковується Божому володарюванню; вони не можуть із власної ініціативи пізнати Боже володарювання й тим самим досягти пізнання Божої влади, підкоритися Божим влаштуванням і розпорядженням, перестати чинити опір долі й жити під Божою турботою, захистом і керівництвом. Іншими словами, прийняття долі – це не те ж саме, що підпорядкування

володарюванню Творця; віра в долю не означає, що людина приймає, визнає та знає володарювання Творця; віра в долю – це просто визнання її істинності та її поверхових проявів. Це відрізняється від знання того, як Творець керує долею людства, від визнання того, що Творець є джерелом влади над долями всього сущого, і, звичайно, дуже далеко від підпорядкування себе спрямуванням та влаштуванням Творця стосовно долі людства. Якщо людина вірить тільки в долю – навіть якщо вона має глибокі переконання з цього приводу – але в той же час не здатна пізнати й визнати володарювання Творця над долею людства, підкоритися йому та прийняти його, тоді її життя все одно буде трагедією, даремно прожитим життям, порожнечею; вона все одно не зможе перейти під панування Творця, стати створеною людиною в найправдивішому сенсі цього слова та насолоджуватися схваленням Творця. Людина, яка дійсно знає й переживає на власному досвіді володарювання Творця, повинна перебувати в активному стані, а не в пасивному чи безпорадному. Хоча така людина погодилася б із тим, що все є визначеним наперед, вона повинна володіти точним визначенням життя й долі: кожне життя підпорядковується володарюванню Творця. Коли людина озирається назад на пройдену нею дорогу, коли вона згадує кожен етап своєї подорожі, вона бачить, що на кожному кроці, незалежно від того, чи була її подорож тяжкою чи безхмарною, Бог спрямовував її шлях, плануючи його. Саме філігранні приготування Бога, Його ретельне планування привели людину, яка сама того не підозрює, до сьогоднішнього дня. Мати можливість прийняти володарювання Творця, отримати Його спасіння – яка це велика удача! Якщо в людини негативне ставлення до долі, це доводить, що вона чинить опір усьому, що Бог влаштував для неї, що в неї немає покірності. Якщо у людини позитивне ставлення до Божого володарювання над людською долею, тоді, коли людина озирається на свій шлях, коли вона по-справжньому усвідомлює Боже володарювання, вона буде більш щиро бажати підкоритися всьому, що влаштував Бог, матиме більше рішучості й упевненості, щоб дозволити Богу керувати її долею й перестати бунтувати проти Бога. Бо людина бачить, що, коли вона не осягає долю, коли вона не розуміє Божого володарювання, коли вона вперто пробирається навпомацки через туман, хитаючись і трясучись, подорож стає занадто складною, занадто розпачливою. Тому, коли люди визнають володарювання Бога над людською долею, розумні люди вважають за краще знати й приймати його, щоб попрощатися з болючими днями, коли вони намагалися побудувати хороше життя своїми власними руками, і перестати боротися з долею й по-своєму переслідувати свої так звані «життєві цілі». Коли в людини немає Бога, коли вона не може бачити Його, коли вона не може чітко визнати володарювання Бога, кожен день є безглуздим, нічого не вартим, жалюгідним. Де б людина не була, якою б не була її робота, її засоби до існування й прагнення до своїх цілей не приносять їй нічого, окрім такого нескінченного горя та страждання без полегшення, що людині нестерпно

озиратися на своє минуле. Тільки коли людина прийме володарювання Творця, підкориться Його розпорядженням і влаштуванням і прагнутиме істинного людського життя, вона поступово почне звільнятися від усієї журби та страждань, а також позбавлятися від усієї порожнечі життя.

1.5.4. Тільки ті, хто підкоряється володарюванню Творця, можуть досягти істинної свободи

Оскільки люди не визнають Божого керівництва й Божого володарювання, вони завжди дивляться долі в обличчя зухвало та з бунтарським ставленням, і вони завжди хочуть відкинути Божу владу й володарювання, а також те, що приготувала доля, марно сподіваючись змінити свої нинішні обставини та підправити свою долю. Але вони ніколи не можуть досягти успіху та зазнають невдачі на кожному кроці. Ця боротьба, яка відбувається глибоко в душі людини, приносить такий глибокий біль, що він в'їдається в кістки, у той час поки людина нерозумно марнує своє життя. У чому причина цього болю? Він викликаний володарюванням Бога чи тим, що людина народилася безталанною? Очевидно, що ні те, ні інше не відповідає дійсності. По суті, цей біль спричинений шляхами, якими йдуть люди, і способами життя, які вони обирають для себе. Можливо, деякі люди не усвідомили цього. Але коли ти справді знаєш, коли ти справді усвідомлюєш, що Бог володарює над людською долею, коли ти справді розумієш, що все, що Бог запланував для тебе й вирішив щодо тебе, є великим благом і захистом, тоді ти відчуваєш, як твій біль починає слабшати, і все твоє єство стає розслабленим, вільним, визволеним. Судячи зі станів більшості людей, вони об'єктивно не можуть по-справжньому змиритися з практичною цінністю й сенсом володарювання Творця над людською долею, хоча на суб'єктивному рівні вони не хочуть продовжувати жити так, як жили раніше, і хочуть полегшення свого болю; об'єктивно, вони не можуть по-справжньому визнати володарювання Творця й підкоритися Йому, і тим паче вони не знають, як шукати й приймати впорядкування й улаштування Творця. Отже, якщо люди не можуть по-справжньому визнати той факт, що Творець володарює над людською долею й над усіма людськими справами, якщо вони не можуть по-справжньому підкоритися пануванню Творця, тоді їм буде важко не бути спрямованими та скутими ідеєю про те, що «доля людини – в її власних руках». Їм буде важко позбутися болю своєї напруженої боротьби проти влади Творця та долі, і, само собою зрозуміло, їм також буде важко стати дійсно визволеними й вільними, стати людьми, які поклоняються Богу. Але є надзвичайно простий спосіб звільнитися від цього стану, який полягає в тому, щоб попрощатися зі своїм колишнім способом життя; попрощатися зі своїми попередніми цілями в житті; узагальнити й проаналізувати свій попередній спосіб життя, погляди на життя, прагнення, бажання й ідеали; а потім порівняти їх із Божою волею та вимогами до людини й подивитися, чи узгоджується будь-яке з них з Божою волею та Його

вимогами, чи забезпечує будь-яке з них правильні життєві цінності, чи сприяє кращому розумінню правди й дає людині можливість жити з людською сутністю й подобою людської істоти. Коли ти неодноразово дослідиш і ретельно проаналізуєш різні цілі, які люди переслідують у житті, і їхні незліченні способи життя, ти виявиш, що жоден із них не відповідає первісному наміру Творця, із яким Він створив людство. Усі вони відводять людей від володарювання й турботи Творця; усі вони є пастками, які роблять людей розпусними й ведуть їх у пекло. Після того, як ти це усвідомиш, твоє завдання полягає в тому, щоб відкинути свій старий погляд на життя, триматися подалі від усіляких пасток, дозволити Богу взяти на Себе відповідальність за твоє життя та влаштувати його для тебе; це означає намагатися тільки підкорятися Божому керівництву й спрямуванню, жити без індивідуального вибору й стати людиною, яка поклоняється Богу. Це звучить просто, але насправді зробити це складно. Деякі люди можуть витримати цей біль, а інші – ні. Деякі готові підкоритися, а інші не готові цього робити. Тим, хто не готовий, бракує для цього бажання й рішучості; вони ясно усвідомлюють Боже володарювання, прекрасно знають, що саме Бог планує та влаштовує людську долю, а проте вони й досі брикаються, борються й продовжують протистояти тому, щоб віддати свої долі в Божі долоні та підкоритися Божому володарюванню; більше того, вони обурюються Божими керівництвом та влаштуваннями. Тому завжди знайдуться люди, які захочуть самі побачити, на що вони здатні; вони хочуть змінити свою долю своїми власними руками або досягти щастя своєю власною силою, щоб побачити, чи можуть вони переступити межі Божої влади й піднятися над Божим володарюванням. Трагедія людини полягає не в тому, що вона прагне щасливого життя, не в тому, що вона женеться за славою й багатством або бореться зі своєю власною долею в тумані, а в тому, що після того, як вона побачила існування Творця, після того, як вона дізналася той факт, що Творець володарює над людською долею, вона все одно не може виправити свій шлях, не може витягнути свої ноги з трясовини, але робить своє серце ще більш черствим та настирливо продовжує перебувати у своїх помилках. Вона воліла б продовжувати борсатися в багні, вперто змагаючись проти володарювання Творця, пручаючись йому аж до гіркого кінця і без найменшого каяття. Тільки тоді, коли вона лежить розбита та стікає кров'ю, вона нарешті вирішує здатися й повернути назад. Ось це справжня людська скорбота. Тому Я кажу, що ті, хто обирає покору, – мудрі, а ті, хто обирає боротьбу й утечу, – дійсно нерозсудливі.

Шостий вирішальний момент: смерть

Після такої великої штовханини й метушні, стількох розчарувань і крахів, після стількох радощів і печалей, злетів і падінь, після стількох незабутніх років, після неодноразового споглядання змін пір року, людина незчулася, як пройшла важливі життєві віхи та в одну мить опиняється на схилі своїх років. Сліди часу відбилися

на всьому тілі людини: вона більше не може стояти прямо, її темне волосся біліє, а очі, колись яскраві та ясні, стають тьмяними й каламутними, і гладка еластична шкіра покривається зморшками та плямами. У людини слабшає слух, зуби розхитуються й випадають, реакції стають млявими, рухи – сповільненими… У цей момент людина остаточно прощається з пристрасними роками своєї юності та вступає в сутінки свого життя: старість. Потім людина зіткнеться віч-на-віч зі смертю, останнім вирішальним моментом у людському житті.

1.6.1. Тільки Творець має владу над життям і смертю людини

Якщо народження людини було зумовлено її попереднім життям, то її смерть знаменує кінець тієї долі. Якщо народження людини – це початок її місії в цьому житті, то її смерть знаменує кінець цієї місії. Оскільки Творець визначив фіксований набір обставин для народження людини, само собою зрозуміло, що Він також влаштував фіксований набір обставин і для її смерті. Іншими словами, ніхто не народжується випадково, нічия смерть не настає раптово, і як народження, так і смерть людини обов'язково пов'язані з її попереднім і поточним життями. Обставини народження та смерті людини визначені Творцем наперед; це – доля людини, талан людини. Оскільки існує безліч пояснень народження людини, вірно й те, що смерть людини відбудеться природним чином за свого власного, особливого набору різних обставин. У цьому причина різної тривалості життя людей, а також різних способів і часу їхньої смерті. Деякі люди сильні й здорові, але вмирають молодими; інші слабкі й хворобливі, але доживають до старості й мирно йдуть із життя. Деякі люди гинуть від неприродних причин, інші вмирають природною смертю. Деякі люди закінчують своє життя далеко від дому, інші в останній раз закривають очі, коли поруч із ними знаходяться ті, кого вони люблять. Деякі люди вмирають у повітрі, інші – під землею. Деякі тонуть під водою, інші гинуть у катастрофах. Одні вмирають вранці, інші вночі. … Кожен хоче видатного народження, блискучого життя та славної смерті, але ніхто не може перевершити свою власну долю, ніхто не може уникнути володарювання Творця. Такою є людська доля. Людина може будувати всілякі плани на своє майбутнє, але ніхто не може спланувати спосіб і час свого народження й відходу зі світу. Хоча люди роблять усе можливе, щоб уникнути приходу смерті й чинити цьому опір, все ж, без їхнього відома, смерть тихо наближається. Ніхто не знає, коли він загине та як, а тим більше, де це станеться. Очевидно, що не людство має владу над життям і смертю, не якась істота в природному світі, а Творець, Чия влада унікальна. Життя та смерть людства – це не результат якогось закону природного світу, а наслідок незалежності влади Творця.

1.6.2. Того, хто не знає володарювання Творця, буде переслідувати страх смерті

Коли людина вступає в похилий вік, проблема, з якою вона стикається, полягає не в тому, щоб забезпечити сім'ю або реалізувати свої грандіозні амбіції в житті, а

в тому, як попрощатися зі своїм життям, як зустріти кінець свого життя, як поставити крапку в кінці речення свого життя. Хоча на перший погляд здається, що люди приділяють смерті мало уваги, ніхто не може уникнути вивчення цієї теми, оскільки ніхто не знає, чи лежить по той бік смерті інший світ, світ, який люди не можуть сприймати або відчувати, про який вони нічого не знають. Це змушує людей боятися зустрітися віч-на-віч зі смертю, боятися поглянути їй у вічі так, як вони повинні; натомість вони роблять усе можливе, щоб уникати цієї теми. І таким чином це наповнює кожну людину страхом перед смертю й додає завісу таємниці до цього неуникного факту життя, кидаючи стійку тінь на серце кожної людини.

Коли людина відчуває, що стан її тіла погіршується, коли вона усвідомлює, що наближається до смерті, вона відчуває невизначений жах, невимовний страх. Страх смерті змушує людину відчувати себе ще більш самотньою й безпорадною, і в цей момент вона запитує себе: звідки взялася людина? Куди людина йде? Невже так помирає людина, коли її життя стрімко проноситься повз неї? Чи є цей період кінцем людського життя? У чому, врешті-решт, сенс життя? Зрештою, чого варте життя? Чи головні в ньому слава й багатство? Чи головним у житті є виховання сім'ї? … Незалежно від того, чи замислювалася людина над цими конкретними запитаннями, незалежно від того, наскільки сильно вона боїться смерті, у глибині серця кожної людини завжди є бажання проникнути в таємниці, почуття нерозуміння життя, і до цього домішується сентиментальність щодо світу, небажання покидати його. Здається, ніхто не може чітко сформулювати, чого людина боїться, чого прагне, щодо чого вона почувається сентиментальною та що вона не бажає залишати позаду…

Оскільки люди бояться смерті, у них так багато хвилювань; оскільки люди бояться смерті, у них так багато всього, що вони не можуть відпустити. Коли люди стоять на порозі смерті, дехто бентежиться з приводу того чи іншого; вони турбуються про своїх дітей, своїх близьких, своє багатство так, ніби, турбуючись, вони можуть стерти страждання й жах, які приносить смерть, неначе, підтримуючи свого роду близькість із живими, вони можуть уникнути безпорадності й самотності, які супроводжують смерть. У глибині людського серця таїться невизначений страх, боязнь розлуки зі своїми близькими, страх ніколи більше не побачити блакитне небо, ніколи більше не поглянути на матеріальний світ. Самотня душа, яка звикла до компанії своїх близьких, не хоче відпустити свою хватку та в повній самоті відійти в невідомий і незнайомий світ.

1.6.3. Життя, проведене в пошуках слави й багатства, залишає людину в розгубленості перед обличчям смерті

Завдяки володарюванню Творця та Його попередньому визначенню самотня душа, яка на початку не мала нічого, отримує батьків і сім'ю, шанс стати членом людської раси, нагоду випробувати на собі людське життя й побачити світ. Ця душа

також отримує шанс відчути володарювання Творця, пізнати чудесність творіння Творця і, більше того, пізнати владу Творця та підкоритися їй. Тим не менш, більшість людей насправді не користується цією рідкісною й швидкоплинною можливістю. Людина витрачає енергію всього свого життя на боротьбу з долею, витрачає весь свій час на метушню, намагаючись прогодувати свою сім'ю й кидаючись у різні боки, розриваючись між багатством і статусом. Те, чим люди дорожать, – це сім'я, гроші й слава, і вони розглядають їх як найвищі цінності в житті. Усі люди скаржаться на свою долю, однак вони відсувають на задній план питання, які найбільш важливо дослідити й зрозуміти: чому людина жива, як їй слід жити, у чому цінність і сенс життя. Вони проводять усе своє життя, як би довго воно не тривало, просто метушачись у пошуках слави й багатства, доки їхня молодість не випарується, і вони не стануть сивими й зморшкуватими. Так вони живуть, доки не побачать, що слава й багатство не можуть зупинити їхнє сповзання у старість, що гроші не можуть заповнити порожнечу серця, що ніхто не звільнений від законів народження, старіння, хвороб і смерті; що ніхто не може уникнути того, що уготовано долею. Тільки коли вони змушені зіткнутися з останнім вирішальним моментом життя, вони по-справжньому розуміють, що навіть якщо хтось володіє величезним багатством і значними активами, навіть якщо він має привілеї та високе положення, він усе одно не може уникнути смерті й повинен повернутися до свого первісного стану: самотня душа, яка не має ніякої власності. Коли в людей є батьки, вони вірять, що їхні батьки – це все; коли в людей є власність, вони думають, що гроші – це опора людини, що це – засіб до життя, коли в людей є статус, вони міцно чіпляються за нього й готові ризикувати своїм життям заради нього. Тільки тоді, коли люди мають от-от відпустити цей світ, вони розуміють, що те, на що вони витратили своє життя, – це не що інше, як швидкоплинні хмари, ні за що з того вони не можуть триматися, нічого з того вони не можуть забрати з собою, ніщо з того не може звільнити їх від смерті, ніщо з того не може скласти компанію або дати розраду самотній душі на її зворотному шляху; і тим паче ніщо з того не може спасти людину й дати їй змогу подолати смерть. Слава й багатство, які людина набуває в матеріальному світі, дають тимчасове задоволення, швидкоплинну насолоду, помилкове відчуття легкості; поступово вони змушують її збитися зі шляху. І ось людей, які борсаються в безмежному морі людства, спраглих миру, комфорту й душевного спокою, поглинає хвиля за хвилею. Коли людям ще тільки належить розібратися в питаннях, які найбільш важливі для розуміння, – звідки вони взялися, чому вони живі, куди вони йдуть і так далі, – вони спокушаються славою й багатством, вводяться ними в оману й контролюються ними, і безповоротно губляться. Час летить; роки пролітають в одну мить, і людина незчулась, як уже попрощалась із найкращими роками свого життя. Коли людині скоро належить покинути цей світ, вона поступово приходить до усвідомлення того, що все у світі спливає, що вона більше не може триматися за те, що спочатку їй

належало; тоді вона дійсно відчуває, що подібна до плачучого немовляти, яке щойно з'явилося на світ, у якого ще геть нічого немає. У цей момент людина змушена задуматися над тим, що вона зробила в житті, чого вартує бути живим, що це означає, навіщо вона прийшла в цей світ. І саме в цей момент людина все більше хоче знати, чи дійсно існує наступне життя, чи дійсно існують Небеса, чи дійсно є відплата… Чим ближче людина наближається до смерті, тим більше вона хоче зрозуміти, що насправді є суттю життя; чим ближче людина наближається до смерті, тим пустішим здається її серце; чим ближче людина наближається до смерті, тим безпораднішою вона себе почуває; і тому її страх смерті зростає з кожним днем. Є дві причини, через які такі почуття проявляються в людей, коли вони наближаються до смерті: по-перше, вони ось-ось втратять славу й багатство, від яких залежало їхнє життя, ось-ось залишать позаду все, що бачить око у світі; і по-друге, вони ось-ось зіткнуться в повній самоті з незнайомим світом, таємничим, невідомим світом, куди вони бояться ступити, де в них немає близьких і засобів до існування. Із цих двох причин кожен, хто стикається зі смертю, почувається ніяково, відчуває паніку й безпорадність, яких він ніколи раніше не відчував. Тільки коли хтось дійсно приходить до цього моменту, він розуміє, що, коли людина ступає на цю землю, перше, що вона повинна зрозуміти, – це звідки беруться люди, чому люди живі, хто диктує людську долю та хто забезпечує людське існування та володарює над ним. Саме це знання є справжнім засобом, за допомогою якого людина живе, найважливішою основою людського виживання, а не те, як навчитися забезпечувати свою сім'ю або досягати слави й багатства, як навчитися виділятися з натовпу або жити більш заможним життям, не кажучи вже про те, щоб навчитися відзначатися та успішно конкурувати з іншими. Хоча різні навички виживання, на оволодіння якими люди витрачають своє життя, можуть запропонувати велику кількість матеріальних зручностей, вони ніколи не приносять справжнього миру й розради серцю, а натомість змушують людей постійно втрачати напрямок, зазнавати труднощів із самоконтролем і губити кожну можливість пізнати сенс життя; ці навички виживання створюють приховане занепокоєння про те, як правильно зустріти смерть. Таким чином руйнуються життя людей. Творець ставиться до всіх справедливо, впродовж життя даючи кожному можливості випробувати й пізнати Його володарювання, але тільки коли наближається смерть, коли нависає її тінь, людина починає бачити світло – і тоді вже стає надто пізно!

Люди проводять своє життя в гонитві за статками й славою; вони хапаються за ці соломинки, думаючи, що це їхній єдиний засіб підтримки, ніби, маючи їх, вони могли б жити далі, звільнившись від смерті. Але тільки коли вони стоять на порозі смерті, вони усвідомлюють, наскільки далекі від них ці речі, наскільки вони слабкі перед лицем смерті, як легко вони руйнуються, наскільки вони самотні й безпорадні, і їм нікуди бігти. Вони розуміють, що життя не можна купити за гроші або славу, що, якою б багатою не була людина, яким би високим не було її

становище, усі однаково бідні й мізерні перед лицем смерті. Вони розуміють, що за гроші не можна купити життя, що слава не може стерти смерть, що ні гроші, ні слава не можуть продовжити життя людини ні на хвилину, ні на секунду. Чим більше люди так вважають, тим більше вони прагнуть продовжувати жити; чим більше люди так вважають, тим більше вони бояться наближення смерті. Тільки в цей момент вони по-справжньому усвідомлюють, що їхнє життя їм не належить, вони не можуть його контролювати, і що ніхто не має права вирішувати, жити йому або померти – що все це знаходиться поза їхнім контролем.

1.6.4. Упокортеся пануванню Творця й дивіться на смерть спокійно

У момент народження людини одна самотня душа починає свій досвід життя на землі, досвід відчуття на собі влади Творця, який Творець влаштував для неї. Зайве говорити, що для людини – душі – це відмінна можливість здобути знання про володарювання Творця, пізнати Його владу й відчути її на особистому досвіді. Люди живуть своїм життям у рамках законів долі, установлених для них Творцем, і будь-якій розумній совісній людині нескладно примиритися з володарюванням Творця й пізнати Його владу протягом десятиліть свого життя. Тому кожній людині має бути дуже легко усвідомити завдяки своєму власному життєвому досвіду, отриманому за кілька десятиліть, що всі людські долі визначені наперед, і має бути легко зрозуміти або узагальнити, що означає бути живим. Засвоївши ці життєві уроки, людина поступово прийде до розуміння того, звідки береться життя, до усвідомлення того, що дійсно потрібно серцю, що приведе її на істинний шлях життя та в чому повинна полягати місія й мета людського життя. Людина поступово усвідомить, що якщо вона не поклонятиметься Творцеві, якщо вона не підкориться Його пануванню, то, коли прийде час зустрітися віч-на-віч зі смертю – коли її душа ось-ось знову постане перед Творцем, – її серце наповниться безмежним страхом і сум'яттям. Якщо людина живе у світі вже кілька десятиліть, але досі не зрозуміла, звідки береться людське життя, і не усвідомила, в чиїх долонях знаходиться людська доля, то не дивно, що вона не зможе спокійно поглянути смерті у вічі. Людина, яка за десятиліття свого досвіду людського життя набула знання про володарювання Творця, – це людина з правильним розумінням сенсу й цінності життя. Така людина володіє глибоким знанням мети життя, реальним досвідом і розумінням володарювання Творця, і, крім того, здатна підкоритися владі Творця. Така людина розуміє сенс створення Богом людства, розуміє, що людина повинна поклонятися Творцеві, що все, чим володіє людина, походить від Творця й одного дня в недалекому майбутньому повернеться до Нього. Така людина розуміє, що Творець влаштовує народження людини й володарює над смертю людини, і що як життя, так і смерть наперед визначені владою Творця. Отже, коли людина по-справжньому збагне ці речі, вона, само собою, зможе спокійно постати перед смертю, спокійно відкласти в сторону все своє мирське майно, прийняти та з

радістю підкоритися всьому, що станеться потім, і вітати останній вирішальний життєвий момент, влаштований, як він є, Творцем, замість того, щоб сліпо боятися його та боротися проти нього. Якщо людина розглядає життя як можливість пережити володарювання Творця й пізнати Його владу, якщо вона розглядає своє життя як рідкісний шанс виконати свій обов'язок як створена людська істота й завершити свою місію, тоді в неї, безсумнівно, буде правильний погляд на життя, вона неодмінно житиме життям, благословенним і спрямованим Творцем, обов'язково ходитиме в світлі Творця, обов'язково пізнає володарювання Творця, обов'язково підкориться Його владі й обов'язково стане свідком Його чудових вчинків, свідком Його влади. Зайве говорити, що таку людину, безсумнівно, любитиме та прийме Творець, і тільки така людина може спокійно ставитися до смерті та з радістю вітати заключний вирішальний момент життя. Однією людиною, яка, очевидно, дотримувалася такого ставлення до смерті, був Йов. Йов був у такому становищі, в якому він зміг щасливо прийняти останній вирішальний момент життя, і, благополучно завершивши подорож свого життя й виконавши свою місію в житті, він повернувся, щоб бути поруч із Творцем.

1.6.5. Прагнення й життєві досягнення Йова дозволили йому спокійно дивитися у вічі смерті

У Писанні написано про Йова: «І впокоївся Йов старим та насиченим днями» (Йов 42:17). Це означає, що коли Йов помер, він ні за чим не жалкував і не відчував болю, а природним чином відійшов із цього світу. Як усім відомо, Йов був людиною, яка за життя боялася Бога, а від злого втікала. Його дії були схвалені Богом і увічнені іншими, і можна сказати, що його життя мало цінність і значення, що перевершують цінність і значення усіх інших. Йов насолоджувався Божими благословеннями та був названий Ним праведником на землі, а також був перевірений Богом і випробуваний сатаною. Він свідчив про Бога й заслуговував на те, щоб Бог назвав його праведником. Протягом десятиліть після Божих випробувань він жив життям, яке було ще більш цінним, осмисленим, обґрунтованим і мирним, ніж раніше. Через його праведні вчинки Бог випробував його, а також через його праведні вчинки Бог з'явився йому та говорив із ним безпосередньо. Отже, у роки після своїх випробувань Йов чіткіше зрозумів і належним чином сприйняв цінність життя, досяг більш глибокого розуміння володарювання Творця та здобув більш точне й чітке знання про те, як Творець дає й забирає Свої благословення. У Книзі Йова записано, що Бог Єгова дарував Йову ще більші благословення, ніж раніше, поставивши Йова в іще вигідніше становище для того, щоб пізнати володарювання Творця та спокійно поглянути смерті у вічі. Тож коли Йов постарів і зустрівся віч-на-віч зі смертю, він однозначно не турбувався б про свою власність. У нього не було жодних турбот, не було про що шкодувати, і, звичайно ж, він не боявся смерті, тому що все своє життя він ішов

шляхом, на якому він боявся Бога, а від злого втікав. У нього не було причин турбуватися про свій кінець. Скільки людей сьогодні могли б діяти так само, як Йов, коли він постав віч-на-віч зі своєю власною смертю? Чому ніхто не здатний дотримуватися такої простої поведінки? Є тільки одна причина: Йов прожив своє життя в суб'єктивному пошукові віри, визнання й підпорядкування Божому володарюванню, і саме з цією вірою, визнанням і підпорядкуванням він пройшов через важливі життєві моменти, прожив свої останні роки й зустрів заключний вирішальний момент свого життя. Що б не відчував Йов, його прагнення й цілі в житті були не болісними, а щасливими. Він був щасливий не тільки через благословення або похвали, даровані йому Творцем, але, що більш важливо, завдяки своїм прагненням і життєвим цілям, завдяки все глибшому знанню й істинному розумінню володарювання Творця, якого він досяг, боячись Бога, а від злого втікаючи, і, більше того, завдяки його особистому досвіду як об'єкта володарювання Творця, чудесних діянь Бога й ніжних, але незабутніх переживань і спогадів про співіснування людини й Бога, а також знайомства та взаєморозуміння. Йов був щасливий через втіху й радість, які прийшли від знання волі Творця, а також завдяки благоговінню, що виникло після того, як Йов побачив, що Він – великий, чудовий, гідний любові та вірний. Йов зміг зустріти смерть без будь-яких страждань, тому що знав, що вмираючи він повернеться, щоб бути поряд із Творцем. Саме його прагнення й життєві досягнення дозволили йому спокійно зустріти смерть, дозволили йому спокійно зустріти перспективу того, що Творець забере його життя, і, більше того, дозволили йому постати незаплямованим і вільним від турбот перед Творцем. Чи можуть люди в наші дні досягти такого щастя, яким володів Йов? Чи є у вас умови, необхідні для цього? Оскільки в наші дні в людей дійсно є такі умови, чому вони не можуть жити так щасливо, як Йов? Чому вони не можуть уникнути страждання від страху смерті? Перед лицем смерті деякі люди потерпають від неконтрольованого сечовипускання; інші тремтять, непритомніють, нападають як на Небо, так і на людей; деякі навіть стогнуть і ридають. Це в жодному разі не є природними реакціями, які виникають раптово, коли наближається смерть. Люди поводяться у такий ніяковий спосіб головним чином тому, що в глибині свого серця вони бояться смерті, тому що в них немає чіткого знання й розуміння Божого володарювання та Його влаштувань, а тим більше істинного підпорядкування їм. Люди реагують таким чином, тому що вони нічого не хочуть, окрім як самим усе влаштовувати й усім керувати, контролювати свої власні долі, свої власні життя та смерть. Тому не дивно, що люди ніколи не можуть позбутися страху смерті.

1.6.6. Тільки прийнявши володарювання Творця, людина може повернутися й бути поруч із Ним

Коли в людини немає чіткого знання й досвіду щодо Божого володарювання та Його влаштувань, її знання про долю й смерть неминуче будуть непослідовними.

Люди не можуть чітко бачити, що все знаходиться в Божій долоні, не усвідомлюють, що все підпорядковано Божому контролю й володарюванню, не визнають, що людина не може відкинути таке володарювання або уникнути його. Саме тому, коли приходить їхній час зустрітися віч-на-віч зі смертю, їхнім останнім словам, тривогам і жалкуванню немає кінця. Вони обтяжені такою великою ношею, таким великим небажанням, такою великою розгубленістю. Це змушує їх боятися смерті. Для будь-якої людини, народженої в цей світ, народження є необхідним, а смерть – неминучою; ніхто не може піднятися над цим ходом речей. Якщо хтось хоче безболісно покинути цей світ, якщо він хоче мати можливість зустріти останній вирішальний життєвий момент без небажання або занепокоєння, єдиний спосіб – не залишати жодного жалкування. І єдиний спосіб піти без жалкування – це пізнати володарювання Творця, пізнати Його владу та підкоритися їм. Тільки так можна залишатися далеко від людських чвар, від зла, від кабали сатани, і тільки так можна жити життям, подібним до життя Йова, скерованим й благословенним Творцем, життям вільним і звільненим, життям із цінністю й змістом, життям, яке є чесним і щиросердим. Тільки так можна підкоритися, подібно до Йова, випробуванням і втратам, посланим Творцем, Його керівництву й улаштуванням. Тільки так можна поклонятися Творцеві все своє життя й здобути Його похвалу, як це зробив Йов, і почути Його голос, побачити Його явлення. Тільки так можна жити й померти щасливо, як Йов, без болю, без занепокоєння, без жалю. Тільки так можна жити у світлі, як Йов, і проходити всі вирішальні життєві моменти у світлі, благополучно завершити свою подорож у світлі, успішно виконати свою місію – випробувати на собі, навчитися й пізнати володарювання Творця як створена істота – і піти у світлі, і завжди перебувати поруч із Творцем як створена людська істота, яка отримала від нього похвалу.

Не пропустіть можливість пізнати володарювання Творця

Шість вирішальних моментів, описаних вище, є критично важливими фазами, установленими Творцем, через які повинна пройти кожна нормальна людина у своєму житті. Із людської точки зору, кожен із цих вирішальних моментів реальний, жоден із них не можна обійти, і всі вони пов’язані з визначенням наперед та володарюванням Творця. Отже, для людини кожен із цих моментів є важливою віхою, і тепер ви всі стоїте перед серйозним запитанням про те, як успішно пройти через кожну з них.

Кілька десятиліть, що складають людське життя, не є ані довгими, ані короткими. Двадцять із лишком років між народженням і повноліттям проходять в одну мить, і хоча на цьому етапі життя людина вважається дорослою, люди в цій віковій групі майже нічого не знають про людське життя й людську долю. Здобуваючи досвід, вони поступово вступають у середній вік. Люди у віці тридцяти-сорока років набувають початки досвіду життя й долі, але їхні бачення цих речей

усе ще дуже невизначені. Тільки у віці сорока років деякі люди починають розуміти людство та всесвіт, які створив Бог, і осягати, якою є суть людського життя, якою є суть людської долі. Хоча деякі люди довгий час були послідовниками Бога та тепер досягли середнього віку, вони досі не можуть володіти точним знанням і визначенням Божого володарювання, не кажучи вже про справжнє впокорення. Деяких людей не хвилює нічого, окрім прагнення отримати благословення, і хоча вони прожили багато років, вони анінайменшою мірою не знають і не розуміють факту володарювання Творця над людською долею й не зробили анінайменшого кроку до отримання практичного уроку щодо підпорядкування себе Божим керівництву й улаштуванням. Такі люди абсолютно дурні, і їхні життя прожиті марно.

Якщо періоди людського життя розділити відповідно до ступеня життєвого досвіду людей і знання людської долі, то їх можна приблизно віднести до трьох фаз. Перша фаза – це молодість, тобто роки між народженням і середнім віком, або від народження до тридцятиріччя. Друга фаза – це дозрівання, від середнього віку до старості, або від тридцяти до шістдесяти. І третя фаза – це період зрілості людини, який триває з початку старості, починаючи з шістдесяти років, аж до відходу людини зі світу. Іншими словами, у період від народження до середнього віку знання більшості людей про долю й життя обмежені наслідуванням ідей інших і майже не мають реального практичного змісту. У цей період погляди людини на життя й на те, як вона прокладає свій шлях у світі, досить поверхові й наївні. Це період юності. Тільки після того, як людина скуштувала всі радощі й печалі життя, вона набуває справжнього розуміння долі та – підсвідомо, глибоко в своєму серці – поступово приходить до розуміння незворотності долі й повільно усвідомлює, що володарювання Творця над людською долею дійсно існує. Це період дорослішання людини. Людина вступає у свій зрілий період, коли перестає боротися з долею й коли більше не бажає бути втягнутою в боротьбу, а замість цього знає свою долю в житті, підкоряється волі Небес, підбиває підсумки своїх досягнень і помилок у житті й чекає суду Творця над своїм життям. Враховуючи різний досвід і надбання, які люди отримують протягом цих трьох періодів, за нормальних обставин вікно можливостей пізнати володарювання Творця не дуже велике. Якщо людина доживає до шістдесяти років, у неї є всього приблизно тридцять років, щоб пізнати Боже володарювання; якщо вона хоче більш тривалого періоду часу, це можливо тільки в тому випадку, якщо її життя триває достатньо довго, якщо вона може прожити століття. Тому Я кажу, що згідно з нормальними законами людського існування, хоча це дуже довгий процес – з моменту, коли людина вперше стикається з предметом пізнання володарювання Творця, до того моменту, коли вона здатна визнати факт цього володарювання, і від того часу до моменту, коли вона здатна підкоритися йому, – якщо дійсно підраховувати роки, залишається не більше тридцяти або сорока, протягом яких у неї є шанс здобути ці нагороди. І часто люди так захоплюються своїми бажаннями й амбіціями щодо отримання

благословень, що не можуть розрізнити, в чому полягає суть людського життя, і не розуміють важливості пізнання володарювання Творця. Такі люди не дорожать цією цінною можливістю ввійти в людський світ, щоб відчути на собі людське життя й володарювання Творця, і вони не розуміють, наскільки цінним для створеної істоти є бути особисто керованою Творцем. Тому Я кажу, що ті люди, які хочуть, щоб Божа робота швидко закінчилася, які бажають, щоб Бог влаштував кінець людини якомога швидше, щоб вони могли негайно побачити Його справжню особу та якомога швидше отримати благословення, – вони винні в найгіршому виді непослуху, і вони вкрай немудрі. Тим часом, мудрі люди, які володіють граничною гостротою розуму, – це ті, хто бажає протягом свого обмеженого часу скористатися цією унікальною можливістю пізнати володарювання Творця. Ці два різних бажання викривають два абсолютно різних світогляди й прагнення: ті, хто шукає благословень, – самолюбні й ниці та не виказують жодної поваги до Божої волі, ніколи не прагнуть пізнати володарювання Бога, ніколи не бажають підкорятися йому, а просто хочуть жити так, як їм заманеться. Вони – безпечні виродженці, і саме ця категорія людей буде знищена. Ті, хто прагне пізнати Бога, здатні відкласти в сторону свої бажання, готові підкоритися Божому володарюванню й Божому устрою, і вони намагаються бути такими людьми, які покірні Божій владі та задовольняють Боже бажання. Такі люди живуть у світлі та серед Божих благословень, і вони, безсумнівно, отримають похвалу від Бога. Незважаючи ні на що, людський вибір марний, і люди не мають права голосу в тому, скільки часу займе Божа робота. Для людей краще віддати себе на милість Бога й підкоритися Його володарюванню. Якщо ти не віддаси себе на Його милість, що ти можеш зробити? Чи зазнає Бог внаслідок цього будь-яких втрат? Якщо ти не віддаєш себе на Його милість, а замість цього намагаєшся перебрати відповідальність на себе, то ти робиш нерозумний вибір, і в кінцевому підсумку тільки ти зазнаєш втрати. Тільки якщо люди будуть співпрацювати з Богом якомога скоріше, тільки якщо вони поспішать прийняти Його керівництво, пізнають Його владу й зрозуміють усе, що Він зробив для них, тоді в них з'явиться надія. Тільки так їхнє життя не буде прожите марно, і вони отримають спасіння.

Ніхто не може змінити той факт, що Бог володарює над людською долею

Чи змінився ваш погляд на долю після того, як ви вислухали все, що Я щойно сказав? Як ви розумієте факт Божого володарювання над людською долею? Простіше кажучи, під владою Бога кожна людина активно або пасивно приймає Його володарювання та Його влаштування, і незалежно від того, як вона бореться протягом свого життя, незалежно від того, скільки викривлених шляхів вона проходить, зрештою вона повернеться на орбіту долі, яку окреслив для неї Творець. Це – непереборність влади Творця й те, яким чином Його влада

контролює всесвіт та керує ним. Саме ця непереборність, ця форма контролю й керівництва і відповідає за закони, що визначають життя всього сущого, що дозволяють людям перевтілюватися знову й знову без перешкод, що змушують світ регулярно обертатися й рухатися вперед, день за днем, рік за роком. Ви були свідками всіх цих фактів, і ви розумієте їх, поверхово або глибоко, і глибина вашого розуміння залежить від вашого досвіду й знання істини, а також від вашого знання Бога. Наскільки добре ти знаєш реальність істини, наскільки ти випробував Божі слова, наскільки добре ти знаєш Божу сутність і характер – усе це відображає глибину твого розуміння Божих володарювання й улаштувань. Чи залежить існування Божого володарювання й улаштувань від того, чи підкоряються їм люди? Чи визначається той факт, що Бог має цю владу, тим, чи підпорядковується їй людство? Божа влада існує незалежно від обставин. У всіх ситуаціях Бог диктує та влаштовує кожну людську долю та все суще відповідно до Своїх думок і бажань. Це не зміниться в результаті людських змін; це не залежить від волі людини, не може бути підправлено жодними змінами в часі, просторі й географії, бо влада Бога – це сама Його сутність. Чи здатна людина пізнати й прийняти Боже володарювання, і чи здатна людина підкоритися йому – жодне з цих міркувань анінайменшою мірою не змінює факт Божого володарювання над людською долею. Тобто незалежно від того, яке ставлення має людина до Божого володарювання, вона просто не може змінити той факт, що Бог володарює над людською долею й над усім сущим. Навіть якщо ти не підкоряєшся Божому володарюванню, Він однаково розпоряджається твоєю долею; навіть якщо ти не можеш пізнати Його володарювання, Його влада все ж існує. Божа влада й факт Божого володарювання над людською долею не залежать від людської волі й не змінюються відповідно до вподобань і вибору людини. Божа влада є всюди, у кожну годину, у кожну мить. Небо й земля зникнуть, але Його влада ніколи не зникне, бо Він – Сам Бог, Він володіє унікальною владою, і Його влада не звужена й не обмежена людьми, подіями або об'єктами, простором чи географією. У всі часи Бог володіє Своєю владою, проявляє Свою могутність, продовжує Свою роботу управління, як Він завжди це робив; повсякчасно Він керує всім, забезпечує все, організовує все – точно так, як Він завжди це робив. Ніхто не може цього змінити. Це факт; це залишається незмінною істиною з незапам'ятних часів!

Правильне ставлення й практика для того, хто хоче підкоритися Божій владі

Із яким ставленням людина повинна тепер знати й розглядати Божу владу та факт Божого володарювання над людською долею? Це – реальна проблема, яка стоїть перед кожною людиною. Коли ти стикаєшся з проблемами реального життя, як ти повинен знати й розуміти Божу владу та Його володарювання? Коли ти стикаєшся з цими проблемами й не знаєш, як зрозуміти їх, впоратися з ними й

пережити їх, яку позицію ти повинен зайняти, щоб продемонструвати свій намір підкоритися, своє бажання підкоритися та реальність свого підкорення Божому володарюванню й улаштуванням? Спочатку ти повинен навчитися чекати; потім ти повинен навчитися шукати; потім ти повинен навчитися підкорятися. «Чекати» означає чекати на Божий час, очікувати людей, події й об'єкти, які Він влаштував для тебе, чекати того, що Його воля поступово відкриється тобі. «Шукати» означає спостерігати й розуміти чуйні наміри Бога щодо тебе через людей, події й об'єкти, які Він спланував, розуміти істину через них, розуміти, чого повинні досягти люди та яких шляхів вони повинні триматися, розуміти, яких результатів Бог хоче досягти в людях і які досягнення Він має намір забезпечити в них. «Підкорятися», звичайно, стосується прийняття людей, подій та об'єктів, які організував Бог, прийняття Його володарювання, і через це пізнання того, як Творець диктує долю людини, як Він забезпечує людину Своїм життям, як Він працює над істиною всередині людини. Усе, що знаходиться під Божим устроєм та володарюванням, підкоряється природним законам, і якщо ти вирішиш дозволити Богу все влаштувати й диктувати для тебе, тобі варто навчитися чекати, варто навчитися шукати і варто навчитися підкорятися. Це позиція, яку повинна зайняти кожна людина, яка бажає підкоритися Божій владі, основна якість, якою повинна володіти кожна людина, яка бажає прийняти Божі володарювання й улаштування. Щоб мати таку позицію, володіти такою якістю, ти повинен працювати старанніше. Це єдиний спосіб, у який ти можеш увійти в справжню реальність.

Прийняття Бога як свого унікального Володаря – це перший крок до досягнення спасіння

Істини, що стосуються Божої влади, – це істини, до яких кожна людина повинна ставитися серйозно, повинна пережити їх на власному досвіді й зрозуміти своїм серцем; адже ці істини чинять вплив на життя кожної людини; на минуле, сьогодення й майбутнє кожної людини; на вирішальні моменти, через які кожна людина повинна пройти в житті; на знання людиною Божого володарювання й ставлення, із яким людина повинна поставати перед Божою владою; і, само собою зрозуміло, на кінцеве місце кожної людини. Отже, пізнання та розуміння цих істин потребує енергії цілого життя. Коли ти прямо дивишся на Божу владу, коли ти приймаєш Його володарювання, ти поступово прийдеш до усвідомлення й розуміння істини про існування Божої влади. Але якщо ти ніколи не визнаєш Божу владу й ніколи не приймеш Його володарювання, то незалежно від того, скільки років ти проживеш, ти не отримаєш анінайменшого знання про Боже володарювання. Якщо ти не знаєш і не розумієш насправді Божу владу, тоді, коли ти досягнеш кінця шляху, навіть якщо ти вірив у Бога десятиліттями, тобі не буде чим звітувати про своє життя, і звісно ж, ти не матимеш анінайменшого уявлення про Боже володарювання над людською долею. Хіба це не дуже сумно? Отже,

незалежно від того, наскільки далеко ти пройшов по життю, незалежно від того, скільки тобі зараз років, незалежно від того, наскільки довгою може бути решта твоєї подорожі, спершу ти повинен визнати Божу владу й поставитися до неї серйозно, а також прийняти той факт, що Бог – твій унікальний Володар. Досягнення чіткого, точного знання й розуміння цих істин, що стосуються Божого володарювання над людською долею, є обов'язковим уроком для кожного; це ключ до пізнання людського життя й осягнення істини. Таким є життя пізнання Бога, його основний курс навчання, з яким кожен повинен стикатися щодня, і від якого ніхто не може ухилитися. Якщо хтось хоче піти навпростець задля досягнення цієї мети, то Я кажу тобі зараз, що це неможливо! Якщо ти хочеш уникнути Божого володарювання, це тим паче неможливо! Бог – єдиний Господь людини, Бог – єдиний Володар людської долі, і тому людина не може диктувати свою власну долю, вона не може вийти за її межі. Якими б величними не були здібності людини, вона не може впливати на долі інших людей, а тим більше організовувати, улаштовувати, контролювати або змінювати їх. Тільки Сам Бог, унікальний, диктує все для людини. Бо тільки Сам Бог, унікальний, володіє унікальною владою, що володарює над людською долею, тільки Творець є унікальним Володарем людини. Божа влада володарює не тільки над створеним людством, а й над нествореними істотами, яких не може бачити жодна людина, над зірками, над космосом. Це незаперечний факт, факт, який дійсно існує, і який жодна людина або річ не можуть змінити. Якщо один із вас досі незадоволений тим, як ідуть справи, вважаючи, що у нього є якась особлива навичка або здатність, і досі гадаючи, що за певної удачі він може змінити свої нинішні обставини або іншим чином уникнути їх; якщо ти намагаєшся змінити свою власну долю за допомогою людських зусиль і тим самим вирізнитися з-поміж рівних тобі й завоювати славу та багатство, тоді Я кажу тобі, що ти ускладнюєш собі життя, ти тільки напрошуєшся на неприємності, ти копаєш собі могилу! Одного разу, рано чи пізно, ти виявиш, що зробив неправильний вибір і твої зусилля були змарновані. Твої амбіції, твоє бажання боротися з долею й твоя власна кричуща поведінка вестимуть тебе дорогою, з якої немає вороття, і за це ти заплатиш гірку ціну. Хоча зараз ти не бачиш серйозності наслідків, продовжуючи відчувати на власному досвіді й глибше цінувати істину про те, що Бог є Володарем людської долі, ти повільно прийдеш до розуміння того, про що Я говорю сьогодні, і його реальних наслідків. Чи дійсно у тебе є серце й дух і чи є ти людиною, яка любить істину, залежить від того, яку позицію ти займаєш щодо Божого володарювання та щодо істини. Само собою зрозуміло, це визначає, чи ти дійсно можеш знати й розуміти Божу владу. Якщо ти ніколи в своєму житті не відчував Божого володарювання та Його влаштувань, а тим більше не визнавав і не приймав Божу владу, тоді ти будеш абсолютно нікчемним і, без сумніву, будеш зненавиджений та відкинений Богом через шлях, який ти обрав, та вибір, який ти зробив. Але ті, хто в Божій роботі може прийняти Його випробування, прийняти

Його володарювання, підкоритися Його владі й поступово отримати реальний досвід Його слів, досягнуть реального знання Божої влади, реального розуміння Його володарювання; вони дійсно стануть підлеглими Творцеві. Тільки такі люди будуть по-справжньому спасенні. Оскільки вони пізнали Боже володарювання, оскільки вони прийняли його, їхнє правильне розуміння факту Божого володарювання над людською долею, їхнє підпорядкування йому є реальним і точним. Коли вони поглянуть у вічі смерті, у них, подібно до Йова, буде розум, не наляканий смертю, і вони будуть підкорятися Божому керівництву та влаштуванням у всьому, не маючи свого індивідуального вибору, не маючи свого індивідуального бажання. Тільки така людина зможе повернутися, щоб бути поруч із Творцем як істинна створена людська істота.

17 грудня 2013 року

Сам Бог, унікальний IV
Божа святість (I)

Під час нашого останнього зібрання ми продовжили наше спілкування щодо Божої влади. Поки що ми не будемо обговорювати тему Божої праведності. Сьогодні ми будемо говорити на цілком нову тему: Божа святість. Божа святість – це ще один аспект унікальної сутності Бога, тому вкрай важливо, щоб ми поспілкувалися на цю тему. Раніше Я проводив спілкування щодо двох інших аспектів Божої сутності – Божого праведного характеру й Божої влади; чи є усі ці аспекти, а також аспект, щодо якого Я спілкуватимуся сьогодні, унікальними? (Так.) Божа святість також унікальна, тому темою нашого сьогоднішнього спілкування буде те, що становить основу та корінь цієї унікальності. Сьогодні ми спілкуватимемося про унікальну сутність Бога – Його святість. Можливо, у декого з вас є певні побоювання, і ви спитаєте: «Чому ми маємо спілкуватися про Божу святість?». Не хвилюйтеся, Я розповім вам про це неквапливо. Щойно ви почуєте, що Я хочу сказати, ви зрозумієте, чому Мені так необхідно поспілкуватися на цю тему.

Спершу даймо визначення слову «святий». Спираючись на ваше сприйняття та всі знання, які ви здобули, як ви розумієте визначення слова «святий»? («Святий» означає незаплямований, повністю вільний від людських зіпсованості або недоліків. Святість випромінює все позитивне чи в думках, чи в словах, чи в діях.) Дуже добре. («Святий» – це божественний, незаплямований, непорушний для людини. Це унікальна риса, вона належить тільки Богу, і це Його символ.) Це ваше визначення. У серці кожної людини слово «святий» має певні рамки, визначення й тлумачення. Принаймні коли ви бачите слово «святий», у вас є певні думки щодо нього. У вас є певні рамки визначення цього слова, і висловлювання деяких людей дещо близькі до висловлювань, які визначають сутність Божого характеру. Це дуже добре. Більшість людей вважає, що слово «святий» має позитивне значення, і це, безумовно, так. Але сьогодні, коли ми спілкуємося про святість Бога, Я буду говорити не просто про визначення чи пояснення. Натомість Я представлю факти як доказ, щоб показати тобі, чому Я кажу, що Бог святий, і чому Я використовую слово «святий» для опису сутності Бога. Коли наше спілкування завершиться, ти відчуєш, що використання слова «святий» для визначення Божої сутності, а також відносно Бога є цілковито виправданим і найбільш відповідним. Принаймні в контексті сучасної людської мови використання цього слова на позначення Бога є особливо доречним – тільки воно з усіх слів людської мови є повністю підхожим способом означення Бога. Коли це слово використовується на позначення Бога, воно не є пустим і не є вираженням безпідставної похвали або нічим не вмотивованих лестощів. Мета нашого спілкування полягає в тому, щоб допомогти кожній людині усвідомити істину цього аспекту Божої сутності. Бог не боїться розуміння людини, однак Він боїться її

нерозуміння. Бог бажає, щоб кожна людина знала Його сутність і те, Хто є Бог і чим володіє. Тому щоразу, коли ми згадуємо будь-який аспект Божої сутності, ми можемо посилатися на безліч фактів, щоб допомогти людям побачити, що цей аспект Божої сутності дійсно існує.

Тепер, коли в нас є визначення слова «святий», обговорімо деякі приклади. Згідно зі своїми поглядами люди малюють у своїй уяві багато речей і людей «святими». Наприклад, у людських словниках незаймані хлопчики й дівчатка визначаються як святі. Але чи дійсно вони святі? Чи є це так зване «святе» і те «святе», про яке ми спілкуватимемося сьогодні, одним і тим же? Люди зі здоровою мораллю, мова яких витончена й культурна, які ніколи нікого не ображають та своїми словами приносять іншим розраду й приємність, – чи вони святі? Ті, хто часто творить добро, виявляє милосердя й надає велику допомогу іншим, ті, хто приносить багато радості в життя людей, – чи вони святі? Ті, хто не таїть корисливих думок, хто ні до кого не пред'являє жорстких вимог, хто терпимий до кожного, – чи вони святі? Ті, хто ніколи ні з ким не сварився й не використовував нікого у своїх інтересах, – чи вони святі? А як щодо тих, хто працює на благо інших, хто приносить користь іншим і всіляко дає іншим настанови, – чи вони святі? Ті, хто віддає всі свої заощадження іншим і живе простим життям, хто суворий до себе, але поблажливо ставиться до інших, – чи вони святі? (Ні.) Ви всі пам'ятаєте, як ваші матері піклувалися про вас і дбали про вас усіма можливими способами, – чи вони святі? Кумири, якими ви дорожите, – відомі люди, знаменитості або визначні постаті – чи святі вони? (Ні.) Подивімося тепер на тих пророків у Біблії, які могли повідомити про таке щодо майбутнього, що було невідомо багатьом людям, – чи були ті люди святими? Люди, які змогли записати Божі слова й факти Його роботи в Біблії, – чи були вони святими? Чи був Мойсей святим? Чи був Авраам святим? (Ні.) А Йов? Чи був він святим? (Ні.) Бог назвав Йова праведною людиною, то ж чому навіть про нього говорять, що він не святий? Чи дійсно люди, які бояться Бога й тікають від злого, не святі? Вони святі чи ні? (Ні.) Ви дещо непевні, ви не впевнені у відповіді й не наважуєтеся сказати «ні», але й не наважуєтеся сказати «так», тому зрештою ви нерішуче говорите «ні». Дозвольте Мені поставити ще одне запитання. Божі посланці – посланці, яких Бог посилає на землю, – чи святі вони? Чи ангели святі? (Ні.) Людство, не зіпсоване сатаною, – чи воно святе? (Ні.) Ви продовжуєте відповідати «ні» на кожне запитання. На якій підставі? Ви розгублені, чи не так? Тож чому навіть про ангелів кажуть, що вони не святі? Зараз ви відчуваєте побоювання, чи не так? Чи ви можете визначити, на якій підставі люди, об'єкти або нестворені істоти, про яких ми згадували раніше, не є святими? Я впевнений, що не можете. Тож чи не є те, що ви стверджуєте «ні», дещо безвідповідальним? Хіба ви не відповідаєте наосліп? Деякі люди мислять так: «Оскільки Ти сформулював своє запитання таким чином, відповідь, безумовно, повинна бути "ні"». Не давайте Мені поверхових відповідей. Ретельно подумайте, чи відповідь буде «так» або «ні».

Ви дізнаєтеся, чому відповідь «ні», щойно ми поспілкуємося на подальшу тему. Я дам вам відповідь найближчим часом. Спершу прочитаймо слова зі Святого Письма.

1. Веління Бога Єгови людині

Буття 2:15–17: «І взяв Бог Єгова людину й поселив її в саду едемському, щоб вона обробляла його й доглядала за ним. І наказав Бог Єгова людині, кажучи: від усякого дерева в саду ти можеш їсти вільно. Але від дерева пізнання добра та зла не їж, бо того дня, коли ти скуштуєш від нього, ти неодмінно помреш».

2. Звaблення жінки змієм

Буття 3:1–5: «Та змій був хитрішим за будь-якого польового звіра, якого створив Бог Єгова. І він сказав жінці: Так, хіба Бог сказав: “Не їж від кожного дерева в саду”? І відповіла жінка змієві: З плодів дерева раю ми можемо їсти, але з плодів дерева, що в середині раю, Бог сказав: Не їжте із нього, і не доторкайтесь до нього, щоб вам не померти. І сказав змій до жінки: Умерти не вмрете! Бо знає Бог, що того дня, коли ви з’їсте від нього, ваші очі будуть розкриті, і ви станете, як Бог, знаючи добро й зло».

Ці два уривки взято з Книги Буття в Біблії. Чи всім вам знайомі ці два уривки? Вони розповідають про події, які відбулися з самого початку, коли людство було тільки-но створено; ці події відбулися насправді. Спершу подивімося, яке веління Бог Єгова дав Адаму та Єві; зміст цього веління є дуже важливим для нашої сьогоднішньої теми. «І наказав Бог Єгова людині, кажучи: від усякого дерева в саду ти можеш їсти вільно. Але від дерева пізнання добра та зла не їж, бо того дня, коли ти скуштуєш від нього, ти неодмінно помреш». Яким є смисл Божого веління, даного людині в цьому уривку? По-перше, Бог говорить людині, що вона може їсти, а саме: плоди багатьох видів дерев. У цьому не криється жодної небезпеки, там немає отрути; усе можна їсти та вживати вільно, як забажає людина, без занепокоєння й сумнівів. Це одна частина Божого веління. Інша частина – це попередження. У цьому попередженні Бог говорить людині, що вона не повинна їсти плід із дерева пізнання добра та зла. Що станеться, якщо вона з’їсть від цього дерева? Бог сказав людині: «Якщо ти з’їси від нього, ти обов’язково помреш». Хіба це не прямолінійні слова? Якби Бог сказав це тобі, але ти не розумів чому, чи ти поставився б до Його слів як до правила або наказу, якому потрібно коритися? Таким словам слід коритися. Але незалежно від того, здатна людина коритися чи ні, Божі слова недвозначні. Бог дуже ясно сказав людині, що їй можна їсти, а чого не можна, і що станеться, якщо вона з’їсть те, що їй їсти заборонено. Чи можеш ти побачити що-небудь стосовно Божого характеру в цих коротких словах, які промовив Бог? Чи істинні ці слова Бога? Чи є в них якийсь обман? Чи є якась брехня? Чи є якесь залякування? (Ні.) Бог чесно, істинно та щиро сказав людині, що вона може їсти, а чого не може. Бог говорив чітко й зрозуміло. Чи є в цих словах

якесь приховане значення? Хіба це не прямолінійні слова? Чи є якась необхідність у здогадах? Немає необхідності робити припущення. Значення цих слів очевидне з першого погляду. Прочитавши їх, людина абсолютно чітко розуміє їхнє значення. Тобто те, що Бог хоче сказати та що Він хоче висловити, виходить із Його серця. Те, що висловлює Бог, є чистим, прямолінійним і чітким. Тут немає ні таємних мотивів, ні будь-яких прихованих смислів. Він говорить із людиною прямо, кажучи їй, що їй можна їсти, а що ні. Тобто через ці слова Бога людина може побачити, що серце Бога прозоре й правдиве. Тут немає й сліду брехні; це не той випадок, коли тобі кажуть, що ти не можеш їсти те, що їстівне, або кажуть тобі: «З'їж і побачиш, що трапиться» стосовно того, що неможливо їсти. Це не те, що має на увазі Бог. Що Бог думає у Своєму серці, те Він і говорить. Якщо Я скажу, що Бог святий, тому що Він показує та виявляє Себе в цих словах таким чином, ви можете вважати, що Я зробив із мухи слона або що Я трохи перегнув палицю. Якщо це так, не хвилюйтеся; ми ще не закінчили.

Поговорімо тепер про «Звабление жінки змієм». Хто такий змій? Сатана. Він відіграє роль тла в Божому шеститисячолітньому плані управління, і це та роль, яку ми маємо згадати, коли спілкуємося про святість Бога. Чому Я це кажу? Якщо ти не знаєш зла й розбещеності сатани, якщо ти не знаєш природи сатани, у тебе немає способу визнати святість, і ти також не можеш знати, що таке святість насправді. Будучи заплутаними, люди вірять, що те, що робить сатана, є правильним, тому що вони живуть у межах такого розбещеного характеру. Без тла, без точки порівняння неможливо знати, що таке святість. Ось чому тут необхідно згадати сатану. Така згадка – не пусті балачки. Через слова та вчинки сатани ми побачимо, як діє сатана, як сатана розбещує людство, і якими є його природа й вигляд. Тож що сказала жінка змію? Жінка переказала змію те, що сказав їй Бог Єгова. Коли вона промовляла ці слова, чи була вона впевнена, що сказане їй Богом було правдою? Вона не могла бути впевнена. Будучи щойно створеною людиною, вона не мала здатності відрізняти добро від зла, як не було в неї й жодного пізнання про будь-що довкола неї. Судячи зі слів, які вона сказала змію, у глибині душі вона не була впевнена, що слова Бога були правдивими; таким було її ставлення. Отже, коли змій побачив, що в жінки було невпевнене ставлення до Божих слів, він сказав: «Умерти не вмрете! Бо знає Бог, що того дня, коли ви з'їсте від нього, ваші очі будуть розкриті, і ви станете, як Бог, знаючи добро й зло». Чи в цих словах є щось проблематичне? Коли ви читаєте це речення, чи отримуєте ви уявлення про наміри змія? Якими є ті наміри? Він хотів спокусити жінку, щоб припинити її прислухання до Божих слів. Але він не говорив про це прямо. Тож ми можемо сказати, що він дуже хитрий. Він висловлює те, що має на увазі, у хитрий та ухильний спосіб, щоб досягти поставленої мети, яку він приховує в своєму розумі, ховаючи її від людини – такою є хитрість змія. Спосіб сатани говорити й діяти був таким завжди. Він каже «умерти не вмрете», не підтверджуючи ні того, ні іншого.

Але, почувши це, серце цієї необізнаної жінки було зворушене. Змій був задоволений, тому що його слова мали бажаний ефект – таким був підступний намір змія. Більш того, обіцяючи результат, який видається бажаним для людей, він спокусив її, сказавши: «Коли ви з'їсте від нього, ваші очі будуть розкриті». Тому вона розмірковує: «Те, що мої очі розкриються, – це добре!». І потім він сказав щось ще більш привабливе, слова, які ніколи раніше не були відомі людині, слова, які мають величезну силу спокуси над тими, хто їх чує: «І ви станете, як Бог, знаючи добро й зло». Хіба ці слова не несуть у собі потужну спокусу для людини? Це так, ніби хтось скаже тобі: «У тебе чудова форма обличчя, хіба що перенісся трохи закоротке. Якщо ти його виправиш, то станеш красунею світового масштабу!». Чи зворушили б ці слова серце того, хто раніше ніколи не відчував бажання зробити косметичну операцію? Хіба ці слова не спокусливі? Хіба ця спокуса не зваблива для тебе? І хіба це не спокуса? (Так.) Чи говорить Бог подібне? Чи був якийсь натяк на це в словах Бога, які ми щойно прочитали? Чи говорить Бог те, що Він думає у Своєму серці? Чи може людина побачити серце Бога завдяки Його словам? (Так.) Але коли змій говорив ті слова жінці, чи міг ти побачити його серце? Ні. І через людське невігластво людина була легко спокушена словами змія й без труднощів обдурена. Отже, чи зміг ти побачити наміри сатани? Чи зміг ти побачити мету, яка стоїть за тим, що сказав сатана? Чи зміг ти побачити змови й виверти сатани? (Ні.) Який характер представлений манерою мовлення сатани? Яку сутність ти побачив у сатані завдяки цим словам? Хіба вона не підступна? Можливо, зовні він посміхається тобі або, можливо, він взагалі нічого не виявляє. Але у своєму серці він прораховує, як досягти своєї мети, і саме цю мету ти не можеш побачити. Усі обіцянки, які він тобі дає, усі переваги, які він описує, є маскою, за якою ховається його спокуса. Ти вважаєш ці речі хорошими, тому ти гадаєш, що те, що він каже, є кориснішим, істотнішим, ніж те, що говорить Бог. Коли так відбувається, чи не стає людина покірним бранцем? Хіба ця стратегія, яку використав сатана, не диявольська? Ти допускаєш своє подальше виродження. Сатані не потрібно й пальцем рухати, варто просто промовити ці два речення, і ти радо слідуватимеш за сатаною, підкоряючись йому. Отже, мета сатани досягнута. Хіба цей намір не зловісний? Хіба це не найбільш первісний вигляд сатани? Зі слів сатани людина може бачити його зловісні мотиви, бачити його огидне лице та його сутність. Хіба це не так? Можливо, порівнюючи ці речення без аналізу, ти вважаєш, що слова Бога Єгови нудні, пересічні та банальні, що вони не виправдовують піднесеної похвали на славу Божої чесності. Однак, коли ми сприймаємо слова сатани та його огидну фізіономію як тло, хіба ці слова Бога не мають значної ваги для людей сьогодення? (Так.) Завдяки цьому порівнянню людина може відчути чисту бездоганність Бога. Кожне слово, промовлене сатаною, а також мотиви, наміри й те, як він говорить, – усе підроблено. У чому головна особливість манери мовлення сатани? Сатана використовує двозначність, щоб спокусити тебе, не дозволяючи

тобі побачити його лукавство, а також заважаючи тобі розпізнати його мету; сатана дозволяє тобі заковтнути наживку, проте ти також маєш вихваляти й оспівувати його заслуги. Чи не є цей виверт методом, до якого зазвичай вдається сатана? (Так.) Подивімося тепер на те, які ще слова й прояви сатани дають людині можливість побачити його огидне лице. Прочитаймо ще дещо зі Святого Письма.

3. Діалог між сатаною та Богом Єговою

Йов 1:6–11: «І сталося так, що одного дня поприходили Божі сини, щоб стати перед Єговою; і прийшов серед них і сатана. І сказав Єгова сатані: Звідки ти йдеш? Тоді сатана відповів Єгові та сказав: ходив я туди та сюди землею і ходив я догори й донизу по ній. І сказав Єгова сатані: чи зауважив ти слугу Мого Йова, що немає такого, як він на землі, досконалого й праведного чоловіка, який боїться Бога й уникає зла? Тоді сатана відповів Єгові та сказав: чи Йов без причини боїться Бога? Чи ж Ти не забезпечив його, і дім його, і все, що його? Чин його рук Ти поблагословив, а маєток його поширився по краю. Але простягни тільки руку Свою, і доторкнися до всього, що його, чи він не зневажить Тебе перед лицем Твоїм?».

Йов 2:1–5: «І сталося так, що одного дня поприходили Божі сини, щоб стати перед Єговою: і прийшов також сатана серед них, щоб стати перед Єговою. І сказав Єгова сатані: Звідки ти йдеш? І сатана відповів Єгові та сказав: ходив я туди та сюди землею і ходив я догори й донизу по ній. І сказав Єгова сатані: чи зауважив ти слугу Мого Йова, що немає такого, як він, на землі, досконалого й праведного чоловіка, який боїться Бога й уникає зла? Він і досі твердо дотримується своєї доброчесності, хоча ти налаштовував Мене проти нього, щоб знищити його без причини. А сатана відповів Єгові та сказав: Шкіра за шкіру, так, усе, що в людини є, вона віддасть за життя своє. Але простягни-но Ти руку Свою, і доторкнись до костей його та до тіла його, чи він не зневажить Тебе перед лицем Твоїм?».

Ці два уривки повністю складаються з діалогу між Богом і сатаною; у них записано те, що сказав Бог, і те, що сказав сатана. Бог говорив небагато, і Він говорив дуже просто. Чи можемо ми побачити святість Бога в Його простих словах? Дехто скаже, що це нелегко зробити. Отже, чи можемо ми побачити огидність сатани в його відповідях? Подивімося спочатку на те, яке запитання Бог Єгова поставив сатані. «Звідки ти йдеш?» Хіба це не пряме запитання? Чи є в ньому якесь приховане значення? Ні, це просто пряме питання. Якби Я запитав вас: «Звідки ви йдете?», як би ви тоді відповіли? Чи важко відповісти на це запитання? Чи могли б ви сказати: «Ми мандрували по землі та й перейшли її»? (Ні.) Ви б так не відповіли. Отже, що ж тоді ви відчуваєте, коли бачите, як сатана відповідає в такий спосіб? (Ми відчуваємо, що сатана поводиться абсурдно, але в той же час і облудно.) Чи можете ви сказати, що Я відчуваю? Щоразу, коли Я бачу ці слова сатани, Я відчуваю огиду, тому що сатана говорить, але в його словах немає сенсу. Чи відповів сатана на поставлене Богом запитання? Ні, слова, промовлені сатаною, не були відповіддю, вони нічого не дали. Вони не були відповіддю на запитання

Бога. «Ходив я туди та сюди землею і ходив я догори й донизу по ній». Як ти розумієш ці слова? Тож звідки йшов сатана? Чи отримали ви відповідь на це питання? (Ні.) У цьому полягає «геніальність» хитрих задумів сатани – не дозволяти нікому дізнатися, що він насправді говорить. Почувши ці слова, ти все ще не можеш розпізнати, що він сказав, навіть попри те, що він закінчив відповідати. І все ж сатана вірить, що дав досконалу відповідь. Як у такому разі ти почуваєшся? Відчуваєш огиду? (Так.) Тепер ти починаєш відчувати огиду у відповідь на ці слова. Слова сатани мають одну характерну рису: те, що говорить сатана, збиває тебе з пантелику, і ти не здатен сприйняти джерело його слів. Іноді в сатани є мотиви, і він говорить навмисно, а іноді, відповідно до його природи, такі слова виникають спонтанно й виходять прямо з вуст сатани. Сатана не витрачає багато часу на зважування таких слів; радше він каже їх, не замислюючись. Коли Бог запитав, звідки він ішов, сатана відповів кількома нечіткими словами. Ти почуваєшся дуже спантеличеним, ніколи точно не знаючи, звідки прийшов сатана. Чи є серед вас ті, хто говорить так само? Що це за манера говорити? (Вона двозначна й не дає точної відповіді.) Які слова ми маємо використовувати, щоб описати цей спосіб висловлювання? Він відволікаючий і оманливий. Припустимо, що хтось не бажає, щоб інші знали, що він робив учора. Ти запитуєш його: «Я бачив тебе вчора. Куди ти прямував?». Він не каже тобі відкрито, куди він ішов. Натомість він каже: «Що за день був вчора. Я так стомився!». Чи він відповів на твоє запитання? Він сказав щось у відповідь, однак не дав відповідь, яку ти хотів. Це і є «геніальність» в хитрощах людської мови. Тобі ніколи не вдасться дізнатися, що людина має на увазі, ані зрозуміти джерело чи намір її слів. Ти не знаєш, чого вона намагається уникнути, тому що в глибині душі в неї є своя історія, і це підступно. Чи є серед вас той, хто також часто говорить так само? (Так.) Із якою ж тоді метою ви це робите? Іноді це задля захисту ваших власних інтересів, іноді – задля збереження вашої пихи, становища та іміджу, для захисту секретів із вашого особистого життя? Якою б не була мета, вона невіддільна від ваших інтересів, вона пов’язана з вашими інтересами. Хіба це не природа людини? Усі, хто має таку природу, тісно пов’язані із сатаною, або взагалі є членами його родини. Ми можемо сформулювати це так, хіба ні? Загалом, такий прояв є ненависним і мерзенним. Ви теж зараз відчуваєте огиду, чи не так? (Так.)

Подивімося на наступні вірші. Сатана знову відповідає на запитання Єгови, кажучи: «Чи Йов без причини боїться Бога?». Сатана починає атаку на оцінку Єговою Йова, і ця атака має ознаки ворожості. «Чи ж Ти не забезпечив його, і дім його, і все, що його?» Такими є розуміння й оцінка сатаною роботи Єгови над Йовом. Сатана оцінює це так, кажучи: «Чин його рук Ти поблагословив, а маєток його поширився по краю. Але простягни тільки руку Свою, і доторкнися до всього, що його, чи він не зневажить Тебе перед лицем Твоїм?». Сатана завжди говорить неоднозначно, але тут він говорить певними термінами. Однак ці слова, хоча вони

й промовлені з використанням певних термінів, є нападом, богохульством і актом непокори Богу Єгові, Самому Богу. Що ви відчуваєте, коли ви чуєте ці слова? Чи відчуваєте ви відразу? Чи здатні ви розгадати наміри сатани? Перш за все, сатана відкидає оцінку Єговою Йова – людини, яка боїться Бога, а від злого втікає. Тоді сатана відкидає все, що говорить і робить Йов, тобто відкидає його страх перед Єговою. Хіба це не обвинувачення? Сатана звинувачує, а також відкидає і ставить під сумнів усе, що робить і говорить Єгова. Він не вірить, кажучи: «Якщо Ти кажеш, що все так, то як же так вийшло, що я цього не побачив? Ти дарував йому так багато благословень, тож як він може не боятися Тебе?». Хіба це не заперечення всього, що робить Бог? Звинувачення, заперечення, богохульство – хіба слова сатани не є нападом? Хіба вони не є справжнім проявом того, що сатана думає у своєму серці? Ці слова, звичайно, не такі ж, як слова, які ми щойно прочитали: «Ходив я туди та сюди землею і ходив я догори й донизу по ній». Вони цілковито інші. Цими словами сатана повністю оголює те, що в нього в серці, – його ставлення до Бога та його огиду до страху Божого, який мав Йов. Коли це відбувається, його злостивість і лиха природа повністю виставляються напоказ. Він ненавидить тих, хто боїться Бога, ненавидить тих, хто втікає від зла, і ще більше ненавидить Єгову за те, що Той дарує благословення людині. Він хоче використати цю можливість, щоб знищити Йова, якого Бог підніс Своєю власною рукою, погубити його, кажучи: «Ти говориш, що Йов боїться Тебе, а від злого втікає. Я бачу це по-іншому». Він використовує різні способи, щоб спровокувати й спокусити Єгову, і вдається до різних хитрощів, щоб Бог Єгова передав Йова сатані для вчинення над ним безглуздих маніпуляцій, заподіяння йому шкоди та жорстокого поводження з ним. Він хоче скористатися цією нагодою, щоб знищити цього чоловіка, який є праведним і досконалим у очах Бога. Невже це просто миттєвий порив, через який сатана має таке ставлення? Ні, це не так. Цей план визрівав довгий час. Коли Бог працює, опікується людиною і дивиться на цю людину, і коли Він прихильний до цієї людини і схвалює її, сатана відразу слідує позаду, намагаючись обдурити людину й довести її до біди. Якщо Бог бажає здобути цю людину, то сатана робитиме все, що тільки може, аби перешкодити Богу, використовуючи різноманітні злі хитрощі, щоб спокусити людину, завадити Божій праці та зіпсувати її, аби досягти своєї прихованої мети. Що то за мета? Він не хоче, щоб Бог когось здобув; сатана хоче захопити собі тих, кого Бог бажає здобути, він хоче керувати ними й заволодіти ними, щоб вони вклонялися сатані, щоб разом із ним чинили злі дії й чинили опір Богу. Хіба то не зловісний мотив сатани? Ви часто кажете, що сатана такий злий, такий поганий, та чи ви його бачили? Ви бачите, наскільки поганим є людство; ви не бачили, наскільки поганим є справжній сатана. Однак у випадку з Йовом ви чітко побачили, наскільки злим є сатана. Ця справа дуже явно показала, які огидні лик і єство сатани. Воюючи з Богом і слідуючи позаду Нього, сатана має на меті зруйнувати всю працю, яку хоче звершити Бог, зайняти тих, кого хоче здобути Бог, керувати ними та повністю знищити тих, кого Бог хоче здобути.

Якщо вони не будуть знищені, то сатана ними заволодіє, щоб їх використовувати, – така його ціль. А що робить Бог? Бог говорить лише просте речення в цьому уривку; немає жодних записів про будь-які інші дії Бога, але ми бачимо, що є ще багато записів про те, що робить і говорить сатана. У наступному уривку Святого Письма Єгова запитує сатану: «Звідки ти йдеш?». Якою є відповідь сатани? (Вона й досі така: «Ходив я туди та сюди землею і ходив я догори й донизу по ній».) Це знову те ж саме речення. Це стало девізом сатани, його візитівкою. Як же це так? Хіба сатана не ненависний? Звичайно, досить вимовити це огидне речення всього лиш один раз. Чому сатана продовжує його повторювати? Це доводить одне: природа сатани незмінна. Сатана не може вдаватися до прикидання, щоб приховати своє потворне лице. Бог ставить йому запитання, і ось як він відповідає. Оскільки це так, уявіть собі, яким є його ставлення до людей! Сатана не боїться Бога, не має страху Божого й не кориться Богу. Тому він наважується бути до безглуздості безцеремонним перед Богом, використовувати ті самі слова, ухилятися від відповіді на запитання Бога, неодноразово давати однакову відповідь на запитання Бога, намагатися використовувати цю відповідь, щоб сплутати Бога, – таким є потворне обличчя сатани. Він не вірить у всемогутність Бога, не вірить у владу Бога і, звичайно ж, не бажає підкорятися пануванню Бога. Він постійно протистоїть Богу, постійно нападає на все, що робить Бог, намагається зруйнувати все, що робить Бог, – у цьому полягає його лиха мета.

Як записано в Книзі Йова, ці два уривки промови, виголошені сатаною, і те, що сатана зробив, є характерним виявом його опору Богу в Його шеститисячолітньому плані управління – тут розкривається справжнє обличчя сатани. Чи ти бачив слова та вчинки сатани в реальному житті? Коли ти дійсно бачиш їх, ти можеш не подумати, що це було сказано сатаною, але натомість вважати, що це сказала людина. Що представляють такі слова, сказані людиною? Вони представляють сатану. Навіть якщо ти це визнаєш, ти все одно не можеш зрозуміти, що це дійсно говорить сатана. Але тут і зараз ти недвозначно побачив те, що сказав сам сатана. Тепер у тебе є недвозначне, кришталево чисте розуміння огидного вигляду й лиходійства сатани. Отже, чи є ці два уривки, сказані сатаною, цінними для того, щоб допомогти людям сьогодні отримати знання про його природу? Чи варто дбайливо зберігати ці два уривки, щоб людство сьогодення змогло розпізнати огидне лице сатани, розпізнати первісне, справжнє лице сатани? Хоча це може здатися недоречним, тим не менш, ці слова, виражені в такий спосіб, можна вважати точними. Дійсно, це єдиний спосіб, у який Я можу висловити цю ідею, і якщо ви можете її зрозуміти, то цього достатньо. Знову й знову сатана нападає на те, що робить Єгова, висуваючи звинувачення стосовно страху Йова перед Богом Єговою. Сатана намагається спровокувати Єгову різними методами, силкуючись змусити Єгову потурати спокушуванню ним Йова. Тому його слова мають надзвичайно провокаційний характер. Отже, скажіть Мені, чи може Бог чітко побачити, що хоче

зробити сатана, щойно той промовив ці слова? (Так.) У Божому серці цей чоловік, Йов, на якого дивиться Бог, цей слуга Божий, якого Бог вважає праведником, досконалою людиною, чи може він протистояти такого роду спокусі? (Так.) Чому Бог так у цьому впевнений? Чи завжди Бог досліджує серце людини? (Так.) Тож чи здатний сатана дослідити серце людини? Сатана не може цього зробити. Навіть якби сатана міг бачити твоє серце, його зла природа ніколи не дозволила б йому повірити, що святість є святістю або гидота – гидотою. Злий сатана ніколи не зможе дорожити нічим святим, праведним або світлим. Сатана не може не діяти невпинно відповідно до своєї природи, свого зла та за допомогою своїх звичних методів. Навіть ціною того, що Бог покарає або знищить його самого, він, не вагаючись, уперто протистоїть Богу; це зло, такою є природа сатани. Отже, у цьому уривку сатана говорить: «Шкіра за шкіру, так, усе, що в людини є, вона віддасть за життя своє. Але простягни-но Ти руку Свою, і доторкнись до костей його та до тіла його, чи він не зневажить Тебе перед лицем Твоїм?». Сатана думає, що Божий страх людини пояснюється тим, що людина отримала так багато благ від Бога. Людина отримує блага від Бога, тому вона говорить, що Бог добрий. Але людина може мати такий страх Божий не тому, що Бог добрий, а тільки тому, що вона отримує так багато благ. Як тільки Бог позбавляє її цих благ, вона відступається від Бога. Через свою злу природу сатана не вірить, що серце людини може по-справжньому боятися Бога. Через свою злу природу він не знає, що таке святість, не кажучи вже про те, що таке тремтливе благоговіння. Він не знає, що означає коритися Богу або що означає боятися Бога. Оскільки він не відає цього, він думає, що людина теж не може боятися Бога. Скажи мені, хіба сатана не злий? За винятком нашої церкви, жодна з тих різних релігій і деномінацій або релігійних і соціальних груп не вірить у існування Бога, і тим більше вони не вірять, що Бог став плоттю й здійснює роботу суду, тому вони думають, що те, у що віриш ти, не є Богом. Нерозбірлива в статевих зв'язках людина озирається навколо й бачить всіх інших такими ж нерозбірливими в статевих зв'язках, як вона сама. Брехлива людина дивиться навколо та бачить тільки нечесність і брехню. Зла людина бачить у всіх інших зло й хоче битися з усіма, кого бачить. Ті, у кого є певна частка чесності, вважають всіх інших чесними, тому їх завжди обманюють, завжди обводять навколо пальця, і вони нічого не можуть із цим вдіяти. Я наводжу ці кілька прикладів, щоб зміцнити вас у вашому переконанні: зла природа сатани не є швидкоплинним поривом і не визначається обставинами; і це не тимчасовий прояв, що виникає з будь-якої причини або під дією контекстуальних чинників. Зовсім ні! Сатана просто не може не бути таким! Він не може зробити нічого хорошого. Навіть коли він говорить щось приємне для слуху, це лише для того, щоб спокусити тебе. Що приємніші, що тактовніші, що ніжніші його слова, то лихіші зловісні наміри, які ховаються за цими словами. Яке обличчя, яку природу показує сатана в цих двох уривках? (Підступний, зловмисний і лихий.) Основна характеристика сатани – це зло; понад усе, сатана лихий і зловмисний.

Тепер, коли ми закінчили наше обговорення сатани, повернімося до розмови про нашого Бога. Під час шеститисячолітнього плану Божого управління в Біблії було зафіксовано дуже мало прямої мови Бога, а те, що було записано, є дуже простим. Отже, розпочнімо з початку. Бог створив людину й відтоді завжди керує життям людства. Він дарує людству благословення, створює закони й заповіді для людей або визначає різні правила для життя – а чи знаєте ви, якою є задумана мета Бога в здійсненні цього? По-перше, чи можете ви з упевненістю сказати, що все, що робить Бог, робиться на благо людства? Ці слова можуть здатися вам величними та пустими, але хіба уважний розгляд внутрішньої суті подробиць не показує, що все, що робить Бог, призначене для спрямування та проводу людини до нормального життя? Що стосується примушування людини чи то дотримуватися Його правил, чи то виконувати Його закони, Божа мета полягає в тому, щоб людина не впала в поклоніння сатані й не постраждала від нього; це найбільш засаднича справа, і це те, що було зроблено від самого початку. Від самого початку, коли людина не розуміла Божої волі, Бог створив кілька простих законів і правил та видав норми, які охоплювали всі можливі питання. Ці правила прості, однак у них міститься Божа воля. Бог дорожить людством, плекає й ніжно любить його. Тож чи можемо ми сказати, що Його серце святе? Чи можемо ми сказати, що Його серце чисте? (Так.) Чи є в Бога якісь додаткові мотиви? (Ні.) Отже, чи є ця Його мета правильною й позитивною? У ході Божої роботи всі встановлені Ним правила чинять позитивний вплив на людину, вказуючи їй шлях. Отже, чи є якісь корисливі думки в розумі Бога? Чи є в Бога якісь додаткові цілі в тому, що стосується людини? Чи хоче Бог у якийсь спосіб скористатися людиною? Аніскілечки. Бог робить те, що Він говорить, і Його слова й дії відповідають думкам у Його серці. У Нього немає нечистої мети, немає корисливих думок. Він нічого не робить для Себе; усе, що Він робить, Він робить для людини, без будь-яких особистих цілей. Хоча в Нього є плани й наміри, які Він покладає на людину, жоден із них не призначений для Нього Самого. Усе, що Він робить, спрямоване виключно на людство, щоб захистити людство й не дати йому збитися зі шляху. Тож хіба Його серце не дорогоцінне? Чи ти можеш розгледіти хоча б найменшу ознаку такого дорогоцінного серця в сатані? Ти не можеш побачити анінайменшого натяку на це в сатані, цього взагалі не можна в ньому побачити. Усе, що робить Бог, виявляється природним чином. Тепер давайте подивимося на те, як Бог працює; як Він виконує свою роботу? Чи Бог бере ці закони та Свої слова й міцно обв'язує ними голову кожної людини, подібно до чарівного обруча,[a] нав'язуючи їх кожній людині? Чи Він працює в такий

[a] «Чарівний обруч» – це металевий обруч, який монах Сюаньцзан одягнув на голову Королю мавп Свень Вукону в класичному китайському романі «Подорож на Захід». Варто було Сюаньцзану прочитати мантру, як обруч починав стискатися, завдаючи Свень Вукону різкого болю. Так монах зміг контролювати Короля мавп. Образ мантри для стискання чарівного обруча став метафорою для опису чогось, що зв'язує людину.

спосіб? (Ні.) Тож як Бог здійснює Свою роботу? Чи Він погрожує? Чи говорить Він манівцями, коли звертається до вас? (Ні.) Коли ти не розумієш істину, як Бог тебе направляє? Він проливає світло на тебе, чітко кажучи, що це не відповідає істині, а потім Він говорить, що тобі слід робити. Виходячи зі способів, у які працює Бог, які, на твою думку, у тебе з Богом відносини? Чи ти відчуваєш, що Бог знаходиться поза досяжністю? (Ні.) Отже, що ти відчуваєш, коли бачиш ці способи, у які діє Бог? Слова Бога особливо реальні, а Його відносини з людиною особливо нормальні. Бог виключно близький до тебе; між тобою та Богом не існує відстані. Коли Бог веде тебе, коли Він забезпечує тебе, допомагає тобі й підтримує тебе, ти відчуваєш, наскільки люб'язний Бог, яке благоговіння Він викликає; ти відчуваєш, наскільки Він є любим, ти відчуваєш Його тепло. Але коли Бог дорікає тобі в розбещенні або коли він судить і дисциплінує тебе за те, що ти бунтуєш проти Нього, який метод Він використовує? Чи Він дорікає тобі словами? Чи дисциплінує Він тебе через твоє оточення й через людей, справи й об'єкти? (Так.) Якою мірою Бог дисциплінує тебе? Чи Бог дисциплінує людину тією мірою, якою сатана шкодить людині? (Ні, Бог дисциплінує людину тільки тією мірою, яку людина здатна витримати.) Бог діє м'яко, делікатно, із любов'ю й турботою, надзвичайно розмірено й правильно. Його спосіб не викликає інтенсивних емоційних реакцій з твого боку, як-от: «Бог повинен дозволити мені це» або «Бог повинен дозволити мені те». Бог ніколи не створює тобі такої розумової або емоційної напруги, яка робить усе нестерпним. Хіба це не так? Навіть коли ти приймаєш Божі слова суду й кари, як ти тоді почуваєшся? Коли ти відчуваєш владу й могутність Бога, як ти тоді почуваєшся? Чи ти відчуваєш, що Бог святий і непохитний? Чи ти відчуваєш у таких випадках дистанцію між собою й Богом? Чи ти відчуваєш страх перед Богом? Ні, радше ти відчуваєш тремтливе благоговіння перед Богом. Хіба люди відчувають усе це не завдяки Божій роботі? Чи мали б вони такі почуття, якби працював сатана? Зовсім ні. Бог використовує Свої слова, Свою істину й Своє життя, щоб постійно забезпечувати та підтримувати людину. Коли людина слабка, коли людина відчуває себе пригніченою, Бог, звичайно, не говорить різко, кажучи: «Не будь пригніченим. Через що тут засмучуватися? Чому ти слабкий? Яка є причина на те, щоб бути слабким? Ти завжди такий слабкий, і ти завжди так негативно налаштований! Яка користь від того, що ти живий? Просто помри й покінчи з цим!». Хіба Бог працює в такий спосіб? (Ні.) Чи є в Бога влада так діяти? Так, є. Однак Бог діє не так. Причина, з якої Бог не діє так, полягає в Його сутності, сутності святості Бога. Його любов до людини, Його дбайливість і цінування в ставленні до людини не можна чітко виразити всього лиш одним або двома реченнями. Це не щось викликане людськими хвастощами, але те, що Бог виконує на практиці; це одкровення сутності Бога. Чи можуть усі ці способи, у які діє Бог, змусити людину побачити Його святість? У всіх цих способах, у які діє Бог, включно з добрими намірами Бога, включно з впливом, який Бог бажає здійснювати на людину, включно з різними способами, які Бог використовує для

впливу на людину, ту роботу, яку Він виконує, те, що Він хоче, щоб людина зрозуміла, – чи ти бачив у благих намірах Бога будь-яке зло або обман? (Ні.) Отже, у всьому, що Бог робить, у всьому, що Бог говорить, у всьому, що Він думає у Своєму серці, а також у всій сутності Бога, яку Він виявляє, – чи можемо ми назвати Бога святим? (Так.) Чи бачив хто-небудь коли-небудь цю святість у світі або всередині себе? Крім Бога, чи ти бачив її коли-небудь у будь-якій людській істоті або в сатані? (Ні.) Виходячи з нашої дискусії станом на цей момент, чи ми можемо назвати Бога унікальним, святим Самим Богом? (Так.) Усе, що Бог дає людині, включаючи слова Божі, різні способи, у які Бог працює над людиною, те, що Бог говорить людині, те, про що Бог нагадує людині, що Він радить і заохочує, – усе це походить з однієї сутності: святості Бога. Якби не було такого святого Бога, жодна людина не змогла б бути замість Нього, щоб виконувати ту роботу, яку Він виконує. Чи замислювалися ви коли-небудь про те, у якому стані всі ви були б сьогодні, якби Бог повністю передав цих людей сатані? Чи сиділи б ви всі тут, цілі й неушкоджені? Чи ви також сказали б: «Ходив я туди та сюди землею і ходив я догори й донизу по ній»? Чи були б ви настільки нахабні, так самовпевнені й повні чванства, щоб говорити такі слова й хвалитися без сорому перед Богом? Ви б неодмінно це робили, без тіні сумніву! Ставлення сатани до людини дозволяє людині побачити, що природа й сутність сатани абсолютно відрізняються від природи й сутності Бога. Що такого є в суті сатани, що протилежне святості Бога? (Зло сатани.) Зла природа сатани протилежна святості Бога. Причина, з якої більшість людей не визнає це одкровення Боже й цю сутність Божої святості, полягає в тому, що вони живуть у полі діяльності сатани, у розбещенні сатани та в життєвому просторі сатани. Вони не знають, що таке святість або як визначити святість. Навіть коли ти сприймаєш святість Бога, ти все одно не можеш дати їй визначення як святості Бога бодай із якоюсь впевненістю. Це розрив у людському знанні святості Бога.

Що характеризує роботу сатани над людиною? Ви маєте бути здатними дізнатися про це, спираючись на ваш власний досвід – це одвічна риса сатани, те, що він постійно робить, те, що він намагається зробити з кожною людиною. Можливо, ви не можете бачити цю особливість, тому ви не відчуваєте, що сатана настільки страхітливий і ненависний. Хто-небудь знає, що це за особливість? (Він зводить, заманює та спокушає людину.) Так, правильно; це ті кілька способів, у які проявляється ця його особливість. Сатана також вводить людину в оману, нападає на неї та звинувачує її, і все це є проявами особливості. Чи є ще якісь? (Він говорить неправду.) Обман і брехня найбільш природно притаманні сатані. Він часто таким займається. Також він попихає людьми, підбурює їх і примушує до дій, розпоряджається й насильно заволодіває ними. Зараз Я опишу вам дещо, від чого у вас волосся стане дибки, але Я роблю це не для того, щоб налякати вас. Бог працює над людиною й плекає її як у Своєму ставленні до неї, так і у Своєму серці. Сатана, з іншого боку, зовсім не дбає про людину, і весь свій час він витрачає на

роздуми про те, як нашкодити людині. Хіба це не так? Коли він думає про заподіяння шкоди людині, чи перебуває його розум у стані гострої потреби? (Так.) Отже, що стосується роботи сатани над людиною, у Мене є дві фрази, які можуть повністю описати злість і злий умисел Сатани та які дійсно можуть допомогти вам пізнати ненависть сатани: у своєму підході до людини сатана завжди хоче насильно зайняти й заволодіти людиною, кожною з них, настільки, наскільки він може отримати повний контроль над людиною і завдати їй болісної шкоди, щоб змогти досягти своєї мети й задовольнити свої дикі амбіції. Що означає «насильно зайняти»? Це щось, що відбувається за твоєї згоди чи без неї? Чи відбувається це з твого відома чи без нього? Відповідь така: це відбувається абсолютно без твого відома! Це відбувається в ситуаціях, коли ти цього не підозрюєш; можливо, він навіть нічого не каже чи не робить тобі, без передумови, без контексту; сатана знаходиться там, він кружляє довкола тебе, оточуючи тебе. Він шукає можливість для експлуатації, а потім насильно займає тебе, оволодіває тобою, досягаючи своєї мети, яка полягає в отриманні повного контролю над тобою та заподіянні тобі шкоди. Це найбільш типовий намір і поведінка сатани, коли він щосили намагається відірвати людство від Бога. Що ви відчуваєте, коли це чуєте? (Жах і боязнь у наших серцях.) Ви відчуваєте огиду? (Так.) Оскільки ви відчуваєте цю огиду, чи вважаєте ви, що сатана безсоромний? Коли ви думаєте, що сатана безсоромний, чи відчуваєте ви тоді огиду до тих людей навколо вас, які завжди хочуть контролювати вас, до тих, у кого дикі амбіції щодо статусу та інтересів? (Так.) Отже, які методи використовує сатана, щоб насильно оволодіти людиною й зайняти її? Чи вам це зрозуміло? Коли ви чуєте ці два терміни «примусове зайняття» й «оволодіння», ви відчуваєте огиду й можете відчути зло, укладене в цих словах. Без твоїх згоди або відома сатана оволодіває тобою, насильно займає та розбещує тебе. Що ти можеш відчувати у своєму серці? Чи ти відчуваєш ненависть і огиду? (Так.) Коли ти відчуваєш ненависть і огиду до цих звичок сатани, які почуття ти маєш до Бога? (Вдячність.) Вдячність Богу за твоє спасіння. Отже, зараз, у цей момент, чи є в тебе бажання або воля дозволити Богу перебрати на Себе владу й контролювати все, ким ти є та чим ти володієш? (Так.) У якому контексті ти відповідаєш таким способом? Чи ти кажеш «так», бо боїшся бути насильно захопленим і одержимим сатаною? (Так.) У тебе не повинно бути такого умонастрою; він неправильний. Не бійся, адже Бог тут. Тут немає чого боятися. Як тільки ти зрозумієш злу сутність сатани, у тебе має з'явитися точніше розуміння Божої любові, Божих благих намірів, Божого співчуття й терпимості до людини та Його праведного характеру або глибше цінування цих речей. Сатана такий ненависний, але якщо це й досі не надихає твою любов до Бога та твоє покладання на Бога й твою впевненість у Ньому, тоді що ти за людина? Ти готовий дозволити сатані заподіяти тобі такої шкоди? Побачивши зло й бридкість сатани, ми повертаємося й дивимося на Бога. Чи твоє знання Бога зараз зазнало будь-яких змін? Чи можемо ми сказати, що Бог

святий? Чи можемо ми сказати, що Бог бездоганний? «Бог – це унікальна святість» – чи може Бог відповідати цьому визначенню? (Так.) Отже, у світі й серед усього сущого, хіба ж не правда, що тільки Сам Бог може відповідати цьому розумінню Бога, яке є в людини? (Так.) Тож що саме Бог дає людині? Чи Він дає тобі тільки трохи турботи, занепокоєння й уваги без твого усвідомлення цього? Що Бог дав людині? Бог дав людині життя, дав людині все, і дарує все це людині беззастережно, нічого не вимагаючи, без будь-яких прихованих мотивів. Він використовує істину, Свої слова й Своє життя, щоб вести та направляти людину, відводячи її від шкоди сатани, від сатанинських спокус і спонукань, дозволяючи людині чітко бачити злу природу сатани та його огидне обличчя. Чи Божа любов і турбота про людство є істинними? Чи це те, що кожен із вас може відчути на собі? (Так.)

Озирніться на свої життя аж до цього моменту, на всю роботу, яку Бог виконав над вами за всі роки вашої віри. Незалежно від того, чи почуття, які це викликає в тобі, глибокі або поверхові, хіба це не те, що для тебе було найбільш необхідним? Хіба це не те, що тобі найбільше потрібно було отримати? (Так.) Хіба це не істина? Хіба це не життя? (Так.) Чи Бог коли-небудь дарував тобі просвітління, а потім просив тебе дати Йому що-небудь взамін за все, що Він дав тобі? (Ні.) Тож у чому полягає Божа мета? Навіщо Бог це робить? Чи є в Бога мета зайняти тебе? (Ні.) Чи хоче Бог зійти на Свій престол у серці людини? (Так.) Тоді в чому різниця між сходженням Бога на Свій престол і насильницьким зайняттям сатаною? Бог хоче здобути серце людини, Він хоче зайняти серце людини – що це означає? Чи означає це, що Бог хоче, щоб люди стали Його маріонетками, Його машинами? (Ні.) Тож у чому полягає Божа мета? Чи є різниця між бажанням Бога зайняти серце людини й насильницьким зайняттям та заволодінням людиною, яке вчиняє сатана? (Так.) У чому полягає різниця? Ви можете сказати Мені чітко? (Сатана робить це силою, тоді як Бог дозволяє людині вирішувати добровільно.) Чи в цьому різниця? Яка користь Богу від твого серця? І яка користь Богу від того, що Він займає тебе? Як у ваших серцях ви розумієте фразу «Бог займає серце людини»? Ми маємо бути справедливими в тому, як ми говоримо тут про Бога, інакше люди завжди будуть неправильно розуміти й думати: «Бог завжди хоче зайняти мене. Для чого Він хоче зайняти мене? Я не хочу бути зайнятим, я просто хочу бути сам собі господарем. Ви кажете, що сатана займає людей, але Бог також займає людей. Хіба це не одне й те ж у кожному з цих випадків? Я не хочу дозволяти нікому зайняти мене. Я є собою!». У чому тут різниця? Поміркуйте над цим. Я запитую вас, чи є фраза «Бог займає людину» пустою? Чи означає те, що Бог займає людину, що Він живе у твоєму серці й контролює кожне твоє слово й кожен твій рух? Якщо Він скаже тобі сісти, ти не наважишся стояти? Якщо Він скаже йти на схід, ти не наважишся йти на захід? Чи відноситься це «зайняття» до чогось подібного? (Ні, не відноситься. Бог хоче, щоб людина жила тим, Хто є Бог і чим Він володіє.) Протягом усіх років, коли Бог управляв людиною, у Своїй роботі над нею аж до сьогоднішнього дня на

цій останній стадії, яким був запланований вплив усіх сказаних Ним слів на людину? Невже людина живе тим, Хто є Бог і чим володіє? Якщо розглядати буквальне значення виразу «Бог займає серце людини», здається, що Бог бере серце людини й займає його, живе в ньому й більше не виходить; Він стає господарем людини та здатний панувати над серцем людини й маніпулювати ним, як Сам того забажає, так що людина повинна робити все, що Бог велить їй робити. У цьому смислі здавалося б, що кожна людина може стати Богом і володіти Його сутністю й характером. Отже, чи може в цьому випадку людина також звершувати вчинки Бога? Чи можна в такий спосіб пояснити «зайняття»? (Ні.) Отже, що це? Я запитаю вас ось про що: чи є всі слова й істина, які Бог надав людині, одкровенням щодо сутності Бога, а також того, Хто є Бог і чим володіє? (Так.) Це, безумовно, правда. Але чи так важливо, щоб сам Бог практикував і володів усіма словами, які Він дає людині? Пороздумуйте дещо над цим. Коли Бог судить людину, чому Він судить? Як почали існувати ці слова? Який зміст цих слів, які промовляє Бог, коли судить людину? На чому вони ґрунтуються? Невже вони ґрунтуються на зіпсованому характері людини? (Так.) Отже, чи ефект, досягнутий Божим судом над людиною, ґрунтується на сутності Бога? (Так.) Тож чи є фраза «зайняття людини» Богом пустою? Звісно, що ні. Отже, чому Бог говорить ці слова людині? Із якою метою Він промовляє ці слова? Чи Він хоче використати ці слова так, щоб вони слугували життям людини? (Так.) Бог хоче використати всю цю істину, яку Він пророк у цих словах, як таку, що діє як життя людини. Коли людина бере всю цю істину й слово Боже й перетворює їх у своє власне життя, чи може тоді людина коритися Богу? Чи може людина тоді боятися Бога? Чи може людина тоді втікати від злого? Коли людина досягне цієї точки, чи зможе вона підкоритися Божому володарюванню та устрою? У такому випадку, чи здатна людина підкоритися владі Бога? Коли люди, подібні до Йова або Петра, досягають кінця свого шляху, коли можна вважати, що їхнє життя досягло зрілості, коли в них є справжнє розуміння Бога, – чи може сатана все ще звести їх зі шляху? Чи може сатана все ще зайняти їх? Чи може сатана все ще насильно оволодіти ними? (Ні.) Отже, яка це людина? Чи є це хтось, кого повністю здобув Бог? (Так.) На цьому смисловому рівні, як ви бачите таку людину, яка була повністю здобута Богом? Із точки зору Бога, за таких обставин Він уже зайняв серце цієї людини. Але що відчуває ця людина? Чи це означає, що слово Боже, Божа влада й Божий шлях стали життям всередині людини, що це життя потім займає всю природу людини, роблячи те, чим вона живе, а також її сутність адекватними для задоволення Бога? Із точки зору Бога, чи зайняте Ним серце людства в цей самий момент? (Так.) Як ви розумієте цей смисловий рівень зараз? Тебе займає Божий Дух? (Ні, нас займає слово Боже.) Саме шлях Божий і слово Боже стали твоїм життям, і саме істина стала твоїм життям. У цей час людина володіє життям, яке походить від Бога, але ми не можемо сказати, що це життя є життям Бога. Іншими словами, ми не можемо

сказати, що життя, яке людина повинна черпати зі слова Божого, – це життя Бога. Тому незалежно від того, як довго людина слідує за Богом, незалежно від того, скільки слів людина отримує від Бога, людина ніколи не зможе стати Богом. Навіть якби одного разу Бог сказав: «Я зайняв твоє серце, тепер ти володієш Моїм життям», чи ти відчув би тоді, що ти – Бог? (Ні.) Ким би ти тоді став? Хіба в тебе не було б абсолютного послуху Богу? Хіба твоє серце не було б наповнене життям, яке Бог дарував тобі? Це був би досить нормальний прояв того, що відбувається, коли Бог займає серце людини. Це факт. Отже, якщо подивитися на це питання з такої точки зору, чи може людина стати Богом? Коли людина здатна втілювати в життя реальність слів Бога та стає тим, хто боїться Бога, а від злого втікає, чи може тоді людина володіти життєвою сутністю та святістю Бога? Зовсім ні. Що б не трапилося, людина в кінцевому підсумку залишається людиною. Ти є створеною істотою; коли ти отримав слово Боже від Бога й прийняв Божий шлях, ти володієш тільки тим життям, яке походить від слів Божих, ти стаєш тим, кого хвалить Бог, але ти ніколи не володітимеш життєвою сутністю Бога, не кажучи вже про святість Бога.

Тепер ми повернемося до теми, яку ми щойно обговорювали. Під час цього обговорення Я поставив вам питання: чи Авраам святий? Чи Йов святий? (Ні.) Ця «святість» представляє сутність і характер Бога, і в людині її й близько немає. Людина не володіє Божою сутністю або Божим характером. Навіть коли людина відчула на собі всі Божі слова й увібрала в себе їхню реальність, вона все одно ніколи не зможе володіти святою сутністю Бога; людина є людиною. Ви розумієте, чи не так? Отже, як ви тепер розумієте цю фразу: «Бог займає серце людини»? (Саме Божі слова, Божий шлях і Його істина стають життям людини.) Ви запам’ятали ці слова. Я сподіваюся, що ви матимете глибше розуміння. Дехто може запитати: «Тож чому кажуть, що Божі посланці й ангели не є святими?». Які ваші думки з приводу цього запитання? Можливо, ви не думали над ним раніше. Я наведу простий приклад: коли ти вмикаєш робота, він може й танцювати, і говорити, і ти можеш зрозуміти, що він говорить. Ти можеш називати його милим і жвавим, але він того не зрозуміє, тому що в ньому немає життя. Коли ти вимикаєш його живлення, чи може він і далі рухатися? Коли цей робот увімкнений, ти можеш бачити, що він жвавий і милий. Ти оцінюєш його незалежно від того, чи це є істотним або поверховим, але в будь-якому випадку ти можеш бачити, як він рухається. Але коли ти вимикаєш його живлення, чи ти бачиш у ньому будь-яку особистість? Чи ти бачиш, що він володіє будь-якою сутністю? Чи ти розумієш смисл того, що Я говорю? Тобто, навіть незважаючи на те, що цей робот може рухатися й зупинятися, ти ніколи не зміг би описати його як такого, що володіє будь-якою сутністю. Хіба це не факт? Тепер ми більше не будемо говорити на цю тему. Цього достатньо, щоб ви могли мати загальне уявлення про її смисл. Закінчімо на цьому наше спілкування. До побачення!

17 грудня 2013 року

Сам Бог, унікальний V
Божа святість (II)

Сьогодні, брати й сестри, заспіваймо гімн. Знайдіть такий, який вам подобається та який ви співаєте регулярно. (Ми заспіваємо гімн № 760 із Божих слів «Чиста, бездоганна любов».)

1 «Любов» означає емоцію, яка є чистою та бездоганною. Це коли ти використовуєш своє серце, щоб любити, відчувати та бути дбайливим. У любові немає умов, немає перешкод і немає відстані. У любові немає ні підозр, ні обману, ні лукавства. У любові немає укладання угод й немає нічого нечистого. Якщо ти любиш, то ти не будеш обманювати, скаржитися, зраджувати, бунтувати, вимагати або прагнути отримати щось чи в якійсь кількості.

2 «Любов» означає емоцію, яка є чистою та бездоганною. Це коли ти використовуєш своє серце, щоб любити, відчувати та бути дбайливим. У любові немає умов, немає перешкод і немає відстані. У любові немає ні підозр, ні обману, ні лукавства. У любові немає укладання угод й немає нічого нечистого. Якщо ти любиш, тоді ти з радістю присвятиш себе, із радістю зазнаєш труднощів, ти будеш сумісним зі Мною, ти зречешся усього, що ти маєш, заради Мене, ти відмовишся від своєї сім'ї, свого майбутнього, своєї молодості та шлюбу. Інакше твоя любов буде зовсім не любов'ю, а обманом і зрадою!

«Ідіть за Агнцем Божим та співайте нових пісень»

Цей гімн був вдалим вибором. Вам усім подобається його співати? Що ви відчуваєте після його виконання? Чи здатні ви відчувати таку любов у собі? (Ще ні.) Які з його слів найбільше тебе зворушують? (У любові немає умов, немає перешкод і немає відстані. У любові немає ні підозр, ні обману, ні лукавства. У любові немає укладання угод й немає нічого нечистого. Але в собі я досі бачу багато домішок і багато частин мене, які намагаються укласти угоди з Богом. Я дійсно не набув такої любові, яка була б чистою й бездоганною.) Якщо ти не набув чистої, бездоганної любові, то який же тоді ступінь твоєї любові? (Я перебуваю лише на тому етапі, де я готовий шукати, де я прагну.) Судячи з твого власного духовного стану й виходячи з твого власного досвіду, якого ступеня ти набув? Чи є в тобі обман? Чи є в тебе скарги? Чи є у твоєму серці вимоги? Чи є щось, чого ви хочете й бажаєте від Бога? (Так, я маю в собі такі заплямовані речі.) За яких обставин вони проявляються? (Коли ситуація, яку Бог для мене влаштував, не відповідає моїм уявленням або коли мої бажання не справдилися, у ці моменти в мене проявляється такий розбещений характер.) Ви, брати й сестри, які приїхали з Тайваню, ви теж часто співаєте цей гімн? Ви можете трохи розповісти про те, як ви розумієте слова «чиста, бездоганна любов»? Чому Бог визначає любов саме так? (Мені дуже подобається цей гімн, бо з нього я бачу, що ця любов – довершена любов. Однак

мені ще неблизько до того, щоб відповідати цьому стандарту, і ще дуже далеко до набуття справжньої любові. У дечому мені вдалося досягти прогресу та співпраці завдяки силі, яку мені дають Його слова, і завдяки молитві. Але коли я стикаюся з певними випробуваннями чи одкровеннями, то мені здається, що я не маю ні майбутнього, ні долі, що я не маю місця призначення. У такі моменти мене охоплює велика слабкість, і це питання часто мене турбує.) Що ти, зрештою, маєш на увазі, коли говориш про «майбутнє й долю»? Чи маєш ти на увазі щось конкретне? Може, це картинка або щось уявне? Чи твоє майбутнє й доля – це щось таке, що можна побачити в реальності? Це справжній предмет? Я хочу, щоб кожен із вас над цим задумався: із чим пов'язане ваше занепокоєння своїм майбутнім і своєю долею? (З можливістю бути спасенним, щоб я міг вижити.) Інші брати й сестри, ви теж трохи розкажіть про те, як ви розумієте слова «чиста, бездоганна любов». (Коли хтось її має, то в такій людині немає домішок, що йдуть від її власного індивідуального «я», і її майбутнє й доля її не обмежують. Як би Бог із нею не поводився, вона здатна повністю підкорятися Божій роботі та Його влаштуванням і слідувати за Ним до самого кінця. Лише така любов до Бога – це чиста, бездоганна любов. Вимірявши себе її мірою, я виявив, що, хоча в останні кілька років віри в Бога я, здається, повністю присвятив себе Йому та дещо відкинув, я так і не зміг по-справжньому віддати Йому своє серце. Коли Бог мене викриває, мені здається, що мене не можна спасти, і я живу в негативному стані. Я бачу, як я виконую свій обов'язок, але водночас я намагаюся укласти угоду з Богом, я не здатен любити Бога всім серцем, і в мене завжди на думці моє місце призначення, моє майбутнє й моя доля.) Схоже, ви зрозуміли щось із цього гімну й побачили певні зв'язки між ним і вашим реальним досвідом. Однак ви різною мірою приймаєте кожну з фраз гімну «Чиста, бездоганна любов». Хтось думає, що він про готовність, хтось прагне відкинути своє майбутнє, хтось прагне відпустити свою сім'ю, а хтось не прагне отримати нічого. Інші ж вимагають від себе не мати обману, нарікань і не бунтувати проти Бога. Чому Бог хоче проповідувати саме таку любов і вимагати, щоб люди любили Його саме так? Чи це така любов, яку люди можуть набути? Тобто чи здатні люди так любити? Люди можуть зрозуміти, що ні, бо вони не мають жодного натяку на таку любов. Коли люди її не мають і коли вони принципово не знають про любов, Бог говорить ці слова, і ці слова їм незнайомі. Оскільки люди живуть у цьому світі та з розбещеним характером, то якби в людях була така любов або якби людина могла мати таку любов – любов, яка не просить і не вимагає, любов, якій людина готова присвятити себе, і терпіти страждання, і віддати все, що в неї є, – то що б інші люди думали про того, хто має таку любов? Хіба така людина не була б досконалою? (Так.) Чи існує в цьому світі така досконала людина? Такої людини взагалі не існує в цьому світі. Це безсумнівно. Тому деякі люди у своєму досвіді докладають великих зусиль, щоб виміряти себе мірою цих слів. Вони розбираються із собою, обмежують себе та навіть постійно себе зрікаються: вони терплять

страждання та змушують себе відмовитися від своїх уявлень. Вони зрікаються свого бунтарства, власних бажань і забаганок. Але зрештою вони все одно не можуть дорівнятися до тих слів. Чому таке відбувається? Бог говорить ці речі, щоб дати людям стандарт для наслідування, аби люди знали, відповідності якому стандарту Бог від них вимагає. Але хіба Бог колись казав, що люди повинні досягти цього негайно? Хіба Бог колись казав, скільки часу в людей на те, щоб цього досягти? (Ні.) Хіба Бог колись казав, що люди мусять любити Його саме так? У цьому уривку таке говориться? Ні, не говориться. Бог просто розповідає людям про любов, яку Він мав на увазі. Якщо ж говорити про те, чи здатні люди так любити Бога й так ставитися до Бога, то якими є Божі вимоги до людей? Їх не обов'язково задовольняти миттєво, бо це було б поза межами людських можливостей. Ви колись замислювалися над тим, яким умовам повинні відповідати люди, щоб так любити? Якщо люди часто читатимуть ці слова, чи з'явиться в них поступово така любов? (Ні.) Що ж це тоді за умови? По-перше, як люди можуть бути вільними від підозр щодо Бога? (Цього можуть досягти лише чесні люди.) А вільними від обману? (Для цього людина теж має бути чесною.) А як можна бути людиною, що не намагається укласти угоду з Богом? Це теж один з аспектів чесної людини. А як можна бути вільним від підступності? Що це значить, коли кажуть, що в любові немає вибору? Чи все це зрештою виявляється пов'язаним із тим, щоб бути чесною людиною? Тут багато деталей. Що доводить здатність Бога так говорити й визначати таку любов? Чи можна сказати, що Бог має таку любов? (Так.) У чому ви це бачите? (У любові Бога до людини.) Чи залежить Божа любов до людини від якихось умов? Чи є між Богом і людиною якісь перепони або відстань? Чи має Бог підозри щодо людини? (Ні.) Бог спостерігає за людиною й розуміє людину; Він по-справжньому розуміє людину. Чи хитрує Бог із людиною? (Ні.) Якщо Бог так досконало говорить про цю любов, то чи можуть Його серце або Його сутність також бути настільки досконалими? (Так.) Безсумнівно, вони саме такі; коли переживання людей досягають певної точки, люди можуть це відчути. Чи люди колись визначали любов саме так? За яких обставин людина давала визначення любові? Як людина говорить про любов? Хіба людина не говорить про любов із точки зору дарування чи приношення? (Так.) Таке визначення любові занадто спрощене; йому бракує сутності.

Боже визначення любові й те, як Бог говорить про любов, пов'язані з одним з аспектів Його сутності, але що це за аспект? Минулого разу ми спілкувалися на дуже важливу тему – тему, яку люди часто обговорювали раніше. Ця тема звучить як слово, про яке люди часто говорять у зв'язку з вірою в Бога, але це слово кожному здається водночас і знайомим, і незнайомим. Чому Я це кажу? Це слово походить із людських мов; однак серед людей його визначення є водночас і чітким, і невизначеним. Що це за слово? (Святість.) Святість – тема нашого минулого спілкування. Ми поспілкувалися про одну частину цієї теми. Чи всі здобули певне

нове розуміння сутності Божої святості завдяки нашому останньому спілкуванню? Які аспекти цього розуміння ви вважаєте абсолютно новими? Тобто що саме в цьому розумінні чи в тих словах створило у вас враження, що ваше розуміння Божої святості відмінне чи трохи інше порівняно з тим, як Я говорив про Божу святість під час спілкування? Чи є у вас якісь враження з цього приводу? (Бог говорить те, що відчуває у Своєму серці; Його слова незаплямовані. Це прояв одного з аспектів святості.) (Святість є й у тому, коли Бог гнівається на людину; Його гнів бездоганний.) (Якщо говорити про Божу святість, то я так розумію, що в Його праведному характері є і Божий гнів, і Його милість. Це справило на мене дуже сильне враження. Під час нашого минулого спілкування також згадувалося, що праведний Божий характер є унікальним: раніше я цього не розумів. Лише почувши те, про що спілкувався Бог, я зрозумів, що Божий гнів відрізняється від людської злості. Божий гнів – річ позитивна та принципова; він посилається через притаманну Богові сутність. Бог бачить щось негативне, і тому Він вивільняє Свій гнів. Це те, чим не володіє жодна створена істота.) Сьогодні наша тема – це Божа святість. Усі люди щось почули й дізналися про праведний Божий характер. Більше того, багато людей часто говорить про Божу святість і праведний Божий характер в одному реченні; вони кажуть, що праведний Божий характер є святим. Певно, що слово «святий» ні для кого не є незнайомим: це загальновживане слово. Але якщо говорити про різні значення цього слова, то які прояви Божої святості здатні побачити люди? Що з відкритого Богом можуть усвідомити люди? Боюся, цього не знає ніхто. Божий характер праведний, проте якщо ти візьмеш праведний Божий характер і скажеш, що він святий, це видаватиметься трохи розпливчастим, трохи спотвореним; чому так? Ти кажеш, що Божий характер праведний, або ти кажеш, що Його праведний характер святий, – то як же ви у своїх серцях описуєте Божу святість, як ви її розумієте? Іншими словами, що саме у відкритому Богом або в тому, Хто Він є і чим володіє, люди визнали б святим? Ви замислювалися про це раніше? Ось що Я бачив: люди часто бовкають затерті слова чи повторюють фрази, сказані вже багато разів, але при цьому навіть не знають, що кажуть. Просто всі так говорять, і говорять за звичкою, тому для них це стає усталеним терміном. Однак якби люди розібрались і як слід вивчили подробиці, то зрозуміли б, що не знають, у чому полягає справжнє значення таких слів і чого воно стосується. Так само й зі словом «святий»: ніхто не знає точно, про який аспект Божої сутності йдеться, коли говорять про Його святість, і ніхто не знає, як узгодити з Богом слово «святий». У своїх серцях люди заплуталися, і їхнє усвідомлення Божої святості невизначене й неясне. Нікому не зрозуміло до кінця, у чому саме полягає святість Бога. Сьогодні ми поспілкуємося на цю тему, щоб узгодити з Богом слово «святий», аби люди побачили реальний зміст сутності Божої святості. Це завадить деяким людям постійно й легковажно вживати це слово та говорити навмання, не знаючи, що вони мають на увазі, чи правильно й точно вони висловлюються. Люди завжди

так казали; ти так казав, він так казав, і зрештою це стало звичним мовним зворотом. Це мимоволі паплюжить такий термін.

На перший погляд здається, ніби слово «святий» дуже просто зрозуміти, чи не так? Принаймні люди вважають, що слово «святий» означає «чистий, незаплямований, священний, непорочний». Є й такі, хто пов'язує слово «святість» зі словом «любов» у гімні «Чиста, бездоганна любов», який ми щойно заспівали. Це правильно; це один з аспектів слова «святість». Божа любов – це частина Його сутності, але не вся сутність. Проте в людських уявленнях це слово зазвичай асоціюється з тим, що люди самі оцінюють як чисте й непорочне, чи з тим, що вони особисто вважають незаплямованим або бездоганним. Наприклад, якісь люди сказали, що квітка лотоса чиста, а її цвіт бездоганний навіть посеред бруду й багна. Тож люди почали називати квітку лотоса «святою». Деякі люди вважають святими неправдиві історії кохання, або їм може здаватися, ніби святими є якісь вигадані персонажі, що викликають захоплення. Більше того, дехто вважає, що біблійні діячі або хтось іще, про кого написано в духовних книгах: святі, апостоли й інші люди, які колись слідували за Богом, поки Він виконував Свою роботу, – мали духовний досвід, який був святим. Це все речі, придумані людьми; це уявлення, у які вірять люди. Чому люди вірять у такі уявлення? Причина дуже проста: це тому, що люди живуть у розбещеному характері й мешкають у світі зла та скверни. Усе, що вони бачать, усе, чого торкаються, усе, що переживають, – це сатанинське зло та розбещення, а також інтриги, міжусобиці й війни, які точаться між людьми під впливом сатани. Тож навіть коли Бог виконує в людях Свою роботу, навіть коли Він промовляє до них і відкриває їм Свій характер і сутність, вони не здатні побачити й пізнати Божу святість і сутність. Люди часто говорять, що Бог святий, але їм бракує справжнього розуміння; вони просто кажуть пусті слова. Оскільки люди живуть серед скверни й розбещення, перебувають під владою сатани, не бачать світла, нічого не знають про позитивне, а тим більше не знають істини, то ніхто по-справжньому не знає, що значить слово «святий». То чи є серед цього розбещеного людства святині або святі люди? Ми можемо впевнено сказати: ні, немає, бо святою є лише Божа сутність.

Минулого разу ми спілкувалися про один з аспектів святості Божої сутності. Це дещо надихнуло людей на пізнання Божої святості, але цього недостатньо. Це не може дати людям достатню можливість повністю пізнати Божу святість, а також не може дати їм достатню можливість зрозуміти, що Божа святість є унікальною. Більше того, це не може дати людям достатню можливість зрозуміти істинне значення святості, яка повністю втілена в Богові. Тому нам необхідно продовжити наше спілкування на цю тему. Минулого разу наше спілкування було присвячено трьом темам, тож зараз ми маємо обговорити четверту. Почнемо з читання уривка зі Святого Письма.

Сатанинська спокуса

Матвія 4:1–4: «Потому Ісус був поведений Духом у пустиню, щоб диявол Його спокушав. І постив Він сорок день і сорок ночей, а вкінці зголоднів. І ось приступив до Нього спокусник, і сказав: Коли Ти Син Божий, скажи, щоб каміння це стало хлібами! А Він відповів і промовив: Написано: Не хлібом самим буде жити людина, але кожним словом, що походить із уст Божих».

Це слова, якими диявол уперше намагався спокусити Господа Ісуса. У чому полягає зміст сказаного дияволом? («Коли Ти Син Божий, скажи, щоб каміння це стало хлібами!») Ці слова, промовлені дияволом, досить прості, але чи є з їхньою сутністю якась проблема? Диявол сказав «Коли Ти Син Божий», але він знав чи не знав у своєму серці, що Ісус був Сином Божим? Він знав чи не знав, що Ісус був Христом? (Знав.) То чому ж він сказав «Коли Ти»? (Він намагався спокусити Бога.) Але з якою метою він це робив? Він сказав «Коли Ти Син Божий». У своєму серці він знав, що Ісус Христос – Син Божий, його серце дуже ясно це розуміло, але, знаючи це, чи він підкорився Йому й поклонився Йому? (Ні.) Що він хотів зробити? Він хотів у цей спосіб і цими словами розгнівати Господа Ісуса, а потім обманом змусити Його діяти відповідно до своїх намірів. Хіба не таким був підтекст слів диявола? У своєму серці сатана добре знав, що перед ним Господь Ісус Христос, але все одно сказав ці слова. Хіба це не натура сатани? Яка вона – натура сатани? (Бути хитрим, злим і не шанувати Бога.) Які наслідки були б у непошани до Бога? Хіба не через неї диявол захотів накинутися на Бога? Він хотів у такий спосіб напасти на Бога, тож він сказав: «Коли Ти Син Божий, скажи, щоб каміння це стало хлібами!»; хіба це не лихий намір сатани? Що він насправді намагався зробити? Його мета цілком очевидна: у такий спосіб він намагався заперечити становище й ідентичність Господа Ісуса Христа. Під своїми словами сатана мав на увазі: «Якщо Ти Син Божий, перетвори це каміння на хліб. Якщо Ти так не можеш, то Ти не Син Божий, тож Тобі годі виконувати далі Свою роботу». Хіба це не так? Він хотів у цей спосіб накинутися на Бога, хотів зруйнувати та знищити Божу роботу; це злостивість сатани. Його злостивість – природний прояв його натури. Навіть знаючи, що Господь Ісус Христос є Сином Божим, утіленням Самого Бога, він не міг не робити такого – наступати Богові на п'яти, настирливо кидатися на Нього й докладати великих зусиль, щоб порушити й підірвати Божу роботу.

А тепер проаналізуймо фразу, промовлену сатаною: «Скажи, щоб каміння це стало хлібами!». Перетворити каміння на хліб – це щось означає? Якщо їжа є, чому її не з'їсти? Навіщо потрібно перетворювати каміння на хліб? Чи можна сказати, що в цьому немає смислу? Хоч у той час Господь Ісус і постив, Він, певно, усе одно мав що поїсти? (Так, мав.) Отже, тут ми бачимо всю безглуздість слів сатани. Попри всю підступність і злобу сатани, ми все ж бачимо його безглуздість і абсурдність. Сатана коїть численні речі, у яких ти можеш побачити його зловмисну натуру; ти

можеш побачити, як він коїть речі, що підривають Божу роботу, і, бачачи це, ти відчуваєш, що він сповнений ненависті й викликає обурення. Але, з іншого боку, хіба ти не бачиш за його словами та вчинками дитячу, сміховинну натуру? Це одкровення про натуру сатани; у нього така натура, тож він коїть такі речі. Для людей сьогодення ці слова сатани абсурдні та сміховинні. Але сатана справді здатен таке сказати. Чи можна сказати, що він безглуздий невіглас? Зло сатани скрізь, і воно виявляється повсякчас. А як Господь Ісус відповів сатані? («Не хлібом самим буде жити людина, але кожним словом, що походить із уст Божих».) Чи мають ці слова якусь силу? (Так.) Чому ми кажемо, що вони мають силу? Причина в тому, що ці слова – істина. Отже, чи людина живе самим хлібом? Господь Ісус постив сорок днів і ночей. Хіба Він помер від голоду? Він не помер від голоду, тож сатана приступив до Нього, намовляючи Його перетворити каміння на їжу такими словами: «Якщо Ти перетвориш каміння на їжу, хіба в Тебе тоді не буде що поїсти? Тобі ж тоді більше не доведеться постити й голодувати?». Але Господь Ісус сказав: «Не хлібом самим буде жити людина», – і це означає, що, хоча людина живе у фізичному тілі, це не їжа дає її фізичному тілу змогу жити й дихати, а всі до єдиного слова, вимовлені з Божих уст. З одного боку, ці слова – істина; вони дають людям віру й відчуття того, що вони можуть покластися на Бога, що Він є істина. З іншого боку, чи є в цих словах практичний аспект? Хіба Господь Ісус не стояв на ногах, не був живий навіть після того, як постив сорок днів і ночей? Хіба це не реальний приклад? Сорок днів і ночей Він нічого не їв, і все ж Він залишився живий. Це вагомий доказ, який підтверджує правдивість Його слів. Ці слова прості, але якщо говорити про Господа Ісуса, то Він їх сказав лише тоді, коли Його спокушав сатана, чи вони вже від природи були Його частиною? Інакше кажучи, Бог є істина й Бог є життя, але чи Божа істина й життя додалися пізніше? Чи були вони породжені пізнішим досвідом? Ні: вони були притаманні Богу від самого початку. Тобто правда й життя – це Божа сутність. Що б із Ним не сталося, Він відкриває тільки істину. Ця істина, ці слова – чи довга Його мова, чи коротка – можуть зробити людину здатною жити й дати людині життя; вони можуть дати людям змогу здобути істину та ясність щодо шляху людського життя, зробити їх здатними вірити в Бога. Інакше кажучи, джерело Божого використання цих слів є позитивним. То чи можна сказати, що це позитивне є святим? (Так.) Ті слова сатани походять від натури сатани. Сатана виявляє свою лиху, зловмисну натуру скрізь і повсякчас. Отже, чи природно це для сатани – так виявляти свою натуру? Чи хтось указує йому так робити? Чи хтось йому допомагає? Чи хтось його змушує? Ні. Він так виявляє свою натуру виключно за власним бажанням. Така вона – зла натура сатани. Що би Бог не робив і як би Він це не робив, сатана слідує за Ним по п'ятах. Сутність та істинна натура того, що говорить і робить сатана, є сутністю сатани – сутністю злою та зловмисною. Тепер, як ми прочитаємо далі, що ще сказав сатана? Зачитаймо.

Матвія 4:5–7: «Тоді забирає диявол Його в святе місто, і ставить Його на наріжника храму, та й каже Йому: Коли Ти Син Божий, то кинься додолу, бож написано: Він накаже про Тебе Своїм Анголам, і вони на руках понесуть Тебе, щоб об камінь коли не спіткнув Ти Своєї ноги. Ісус відказав йому: Ще написано: Не спокушуй Господа Бога свого!».

Спершу подивімося, які слова тут сказав сатана. Він сказав: «Коли Ти Син Божий, то кинься додолу», – а потім процитував Святе Письмо: «Він накаже про Тебе Своїм Анголам, і вони на руках понесуть Тебе, щоб об камінь коли не спіткнув Ти Своєї ноги». Як ти почуваєшся, коли чуєш слова сатани? Хіба вони не дуже дитячі? Вони дитячі, абсурдні й огидні. Чому Я це кажу? Сатана часто робить дурниці, а сам вважає, ніби дуже розумний. Він часто цитує Святе Письмо – навіть слова, сказані Самим Богом, – намагаючись обернути ці слова проти Бога, щоб напасти на Нього та спокусити Його в спробі досягти своєї мети – підірвати Божий план роботи. Чи здатен ти побачити щось у цих словах, сказаних сатаною? (Сатана таїть злі наміри.) У всьому, що робить сатана, він завжди прагнув спокусити людство. Сатана говорить не прямо, а манівцями, використовуючи спокушання, обман і зваблення. Сатана підходить до спокушання Бога так, наче Він – звичайна людина: він вважає, що Бог також нетямущий, нерозумний і не здатний чітко розпізнавати істинну форму речей, так само як на це не здатна людина. Сатана думає, що і Бог, і людина не здатні розгледіти його сутність, його хитрощі та зловісний намір. Хіба не в цьому полягає дурість сатани? Більше того, сатана відкрито цитує Святе Письмо, вважаючи, що це додає йому авторитету й що ти будеш не здатен знайти в його словах якісь хиби чи не дати йому себе обдурити. Хіба це не абсурдність і дитячість сатани? Так само буває, і коли люди поширюють Євангеліє та свідчать про Бога: хіба невіруючі часом не говорять щось подібне до сказаного сатаною? Ви чули, як люди говорять щось подібне? Як ти почуваєшся, коли таке чуєш? Тобі огидно? (Так.) Ти відчуваєш разом з огидою ще й відразу та ненависть? Коли ти так почуваєшся, чи здатен ти зрозуміти, що сатана та розбещений характер, який сатана творить у людині, є нечестивими? Чи ти колись усвідомлюєш у своєму серці таке: «Коли говорить сатана, він так нападає та спокушає; слова сатани абсурдні, сміховинні, дитячі й огидні; однак Бог ніколи не став би так говорити чи працювати, і Він справді ніколи так не робив»? Звісно, у такій ситуації люди здатні лише слабко це відчувати й залишаються нездатними усвідомити Божу святість. З огляду на ваш поточний духовний стан ви відчуваєте лише таке: «Усе, що каже Бог, є істиною та несе нам користь, тож ми повинні все це приймати». Незалежно від того, здатні ви це прийняти чи ні, усі ви без винятку говорите, що слово Боже є істина та що Бог є істина, але ви не знаєте, що сама істина свята й що Бог святий.

То якою ж була відповідь Ісуса на ці слова сатани? Ісус сказав йому: «Ще написано: Не спокушуй Господа Бога свого!». Чи є істина в цих словах, сказаних

Ісусом? Безсумнівно, у них є істина. На перший погляд, ці слова – заповідь, якій мають слідувати люди, проста фраза, і все ж як людина, так і сатана часто порушують ці слова. Отже, Господь Ісус сказав сатані: «Не спокушуй Господа Бога свого!», – бо саме так часто робив сатана, докладаючи до цього великих зусиль. Можна було б сказати, що сатана робив це зухвало та безсоромно. Не боятися Бога та не мати в серці шани до Бога – це в природі й сутності сатани. Навіть коли сатана стояв поруч із Богом і бачив Його, він не міг не спокушати Бога. Тому Господь Ісус сказав сатані: «Не спокушуй Господа Бога свого!». Це слова, які Бог часто говорив сатані. Тож чи доречно вживати цей вислів сьогодні? (Так, адже ми теж часто спокушаємо Бога.) Чому люди часто спокушають Бога? Може, тому, що люди сповнені розбещеного сатанинського характеру? (Так.) То чи люди часто кажуть те саме, що й сатана в наведених вище словах? І в яких ситуаціях люди кажуть такі слова? Можна сказати, що люди говорили таке незалежно від часу й місця. Це доводить, що характер людей нічим не відрізняється від розбещеного характеру сатани. Господь Ісус сказав кілька простих слів – слів, які виражають істину, слів, потрібних людям. Однак чи в цій ситуації Господь Ісус говорив так, щоб посперечатись із сатаною? Чи було в тому, що Він сказав сатані, щось агресивне? (Ні.) Які почуття спокуса сатани викликала в серці Господа Ісуса? Чи відчув Він огиду й відразу? Господь Ісус відчув огиду й відразу, і все ж Він не став ні сперечатись із сатаною, ні тим паче говорити про якісь піднесені принципи. Чому саме? (Бо сатана такий завжди; він не здатен змінитися.) Чи можна сказати, що сатана глухий до розсудливості? (Так.) Чи може сатана усвідомити, що Бог є істина? Сатана ніколи не усвідомить, що Бог є істина, і ніколи не визнає, що Бог є істина; така його натура. У натурі сатани є ще один аспект, що викликає відразу. Який? Намагаючись спокусити Господа Ісуса, сатана думав, що спробує це зробити, навіть якщо йому нічого не вдасться. Він усе одно вирішив спробувати це зробити навіть попри невідворотну кару. Незважаючи на те, що він не отримав би від цього жодних переваг, він усе одно вирішив спробувати, і він настійливо продовжував свої потуги та виступав проти Бога до самого кінця. Що це за натура? Хіба вона не зла? Якщо людина при згадці про Бога лютує та впадає в гнів, то чи бачила вона Бога? Чи знає вона, хто такий Бог? Вона не знає, хто такий Бог, не вірить у Нього, і Бог із нею не говорив. Бог ніколи не завдавав їй лиха, то чому б їй гніватися? Чи можемо ми сказати, що така людина зла? Мирські віяння, їда, пиття, пошук задоволень, гонитва за знаменитостями – ніщо із цього не збентежило б таку людину. Однак при самій згадці слова «Бог» або істини Божих слів вона впадає в гнів. Хіба це не означає, що в неї зла натура? Цього достатньо, аби довести, що це зла людська натура. А тепер, якщо говорити про вас: чи бувають випадки, коли згадується істина, Божі випробування людства чи слова Божого суду над людиною, а вам від цього бридко, ви відчуваєте відразу й не хочете такого чути? У серці ви можете думати: «Хіба всі люди не кажуть, що Бог є істина? Деякі із цих слів – не

істина! Очевидно, що це просто застережні слова Бога до людини!». Дехто навіть може відчути в серці сильну гидливість і подумати: «Про це говориться кожний день: про Його випробування, Його суд. Коли це закінчиться? Коли ми отримаємо добре місце призначення?». Хтозна, звідки походить ця безпідставна злість. Що це за натура? (Зла натура.) Її направляє та веде зла натура сатани. З точки зору Бога, зважаючи на злу натуру сатани та розбещений характер людини, Він ніколи не сперечається й не тримає зла на людей, і Він ніколи не свариться, коли люди чинять нерозумно. Ви ніколи не побачите, щоб Бог дивився на речі так, як люди, і ви тим більше не побачите, щоб Він використовував людські погляди, знання, науку, філософію чи уяву для вирішення якихось питань. Навпаки: усе, що робить Бог, і все, що Він відкриває, споріднено з істиною. Тобто кожне сказане Ним слово й кожна виконана Ним дія зв'язані з істиною. Ця істина – не плід якоїсь безпідставної фантазії; Бог висловлює цю істину й ці слова в силу Своєї сутності та Свого життя. Оскільки ці слова та сутність усього, що зробив Бог, є істиною, ми можемо сказати, що сутність Бога є святою. Інакше кажучи, усе, що Бог говорить і робить, приносить людям життєву силу та світло, дає людям можливість бачити позитивне та реальність цього позитивного й указує людству шлях, щоб воно могло йти правильною дорогою. Усе це визначається Божою сутністю та сутністю Його святості. Тепер ви це розумієте, чи не так? А зараз перейдемо до читання іншого уривка зі Святого Письма.

Матвія 4:8–11: «Знов диявол бере Його на височезную гору, і показує Йому всі царства на світі та їхнюю славу, та й каже до Нього: Це все Тобі дам, якщо впадеш і мені Ти поклонишся! Тоді каже до нього Ісус: Відійди, сатано! Бож написано: Господеві Богові своєму вклоняйся, і служи Одному Йому! Тоді позоставив диявол Його. І ось Анголи приступили, і служили Йому».

Зазнавши невдачі у двох своїх попередніх підступах, диявол-сатана спробував ще один: Він показав Господу Ісусу всі царства світу та їхню славу й зажадав, щоб Він йому поклонився. Що із цієї ситуації можна зрозуміти про істинні якості диявола? Хіба диявол-сатана не повністю безсоромний? (Так.) У чому виявляється його безсоромність? Усе суще було створено Богом, і все ж Сатана взяв та й показав усе це Богові зі словами: «Поглянь на багатство та славу всіх цих царств. Якщо Ти мені поклонишся, я все це Тобі віддам». Хіба це не повна підміна ролей? Хіба сатана не безсоромний? Бог створив усе суще, але хіба Він створив усе суще заради Своєї власної втіхи? Бог усе віддав людству, але сатана захотів усе це захопити, а захопивши все це, сказав Богу: «Поклонися мені! Поклонися мені, і я все це віддам Тобі». Це і є потворне обличчя сатани; він повністю безсоромний! Сатана не знає навіть значення слова «сором». Це тільки ще один приклад його зла. Він навіть не знає, що таке сором. Сатана чітко знає, що Бог створив усе суще, що Він управляє всім сущим і панує над ним. Усе суще належить не людині й тим

паче не сатані, а Богові, і все ж диявол-сатана зухвало заявив, ніби дасть усе суще Богові. Хіба це не черговий приклад того, як сатана вкотре чинить абсурдно та безсоромно? Через це Бог ненавидить сатану ще більше, чи не так? Але що б не пробував сатана, чи зумів він обдурити Господа Ісуса? Що казав Господь Ісус? («Господеві Богові своєму вклоняйся, і служи Одному Йому!») Чи є в цих слів практичне значення? (Так.) Яке це практичне значення? З мови сатани ми бачимо його зло та безсоромність. Тож якби людина поклонялася сатані, який би в цього був результат? Чи набула б вона багатство та славу всіх царств? (Ні.) Що б вона набула? Чи стало б людство таким же безсоромним і сміховинним, як сатана? (Так.) Люди б тоді нічим не відрізнялися від сатани. Тому Господь Ісус сказав ці слова, важливі для всіх людей без винятку: «Господеві Богові своєму вклоняйся, і служи Одному Йому!». Це означає, що якби ти служив іншому, крім Господа, крім Самого Бога, якби ти поклонявся дияволу-сатані, то ти б борсався в тому ж бруді, що й сатана. Тоді ти ділив би із сатаною його безсоромність і зло, і ти так само, як сатана, спокушав би Бога й накидався б на Бога. Який би тоді для тебе був результат? Бог погидував би тобою, і вразив би тебе, і знищив би тебе. Після того як сатана кілька разів безуспішно спокушав Господа Ісуса, чи зробив він ще одну спробу? Сатана не зробив нової спроби, а тоді пішов. Що це доводить? Це доводить, що перед обличчям Бога лиха натура сатани, його злостивість, його абсурдність і безглуздість не варті й згадки. Господь Ісус переміг сатану лише трьома реченнями, після чого той побіг геть, підібгавши хвоста й соромлячись показати своє обличчя, і більше ніколи не спокушав Господа Ісуса. Оскільки Господь Ісус переміг цю спокусу сатани, то тепер Він міг спокійно продовжувати ту роботу, яку мав виконати, і ті завдання, які перед Ним стояли. Чи мало б усе, що робив і говорив Господь Ісус у цій ситуації, якесь практичне значення для всіх людей без винятку, якби застосувати це до сьогодення? (Так.) Яке це практичне значення? Чи легко перемогти сатану? Чи повинні люди чітко розуміти злу натуру сатани? Чи повинні люди точно розуміти спокуси сатани? (Так.) Якби ти зміг наскрізь побачити злу сатанинську натуру, коли переживаєш сатанинські спокуси у власному житті, то хіба ти не зміг би її перемогти? Якби ти знав про абсурдність і безглуздість дій сатани, хіба ти все одно був би на боці сатани й накидався б на Бога? Якби ти розумів, як у тобі виявляються сатанинська злостивість і безсоромність – якби ти ясно усвідомлював і розумів ці речі, – невже б ти й далі так накидався на Бога та спокушав Його? (Ні, ми б такого не робили.) А що б ви робили? (Ми збунтувалися би проти сатани та відкинули б його.) Це легко зробити? Це нелегко. Для цього люди повинні часто молитися, повинні часто ставати перед Богом і заглядати в себе. І вони повинні дозволити, щоб на них зійшли Божа дисципліна, Його суд і кара. Тільки так люди поступово вивільняться із сатанинського обману й контролю.

А зараз розгляньмо всі ці слова, сказані сатаною, і підсумуймо, із чого складається сутність сатани. По-перше, загалом можна сказати, що сутність сатани

є злою, на противагу святості Бога. Чому Я кажу, що сутність сатани зла? Щоб відповісти на це запитання, треба ретельно вивчити наслідки того, що сатана робить із людьми. Сатана розбещує та контролює людину, і людина діє під впливом розбещеного характеру сатани та живе у світі людей, розбещених сатаною. Людство мимоволі опинилось у владі сатани й було ним поглинуте; тому людина має розбещений характер сатани, який є сатанинською натурою. Чи побачили ви пиху сатани в усьому тому, що він говорив і робив? Чи побачили ви його хитрощі та злостивість? У чому насамперед проявляється пиха сатани? Чи постійно сатана таїть бажання зайняти місце Бога? Сатана постійно хоче зруйнувати Божу роботу й місце Бога та забрати його собі, щоб люди слідували за сатаною, підтримували його й поклонялися йому; такою є бундючна сатанинська натура. Коли сатана розбещує людей, хіба він прямо говорить їм, що вони повинні робити? Коли сатана спокушає Бога, хіба він бере й каже: «Я Тебе спокушаю, Я на Тебе зараз накинуся»? Безперечно, що ні. То який же метод використовує сатана? Він зваблює, спокушає, накидається, розставляє пастки та навіть цитує Святе Письмо. Щоб досягти своїх зловісних цілей і реалізувати свої наміри, сатана говорить і діє різними способами. Після того як сатана це зробив, що можна побачити з того, що проявляється в людині? Хіба люди так само не стають бундючними? Людина тисячоліттями страждала від сатанинського розбещення, і тому людина стала бундючною, підступною, зловмисною й нерозсудливою. До всього цього призводить сатанинська натура. Оскільки натура сатани зла, він передав людині цю злу натуру та приніс людині цей злий, розбещений характер. Тому людина живе під впливом розбещеного сатанинського характеру та, як і сатана, опирається Богові, накидається на Бога та спокушає Його, так що людина не може поклонятися Богові й не має в серці шани до Нього.

П’ять способів, у які сатана розбещує людину

Щодо Божої святості: хоча ця тема, може, і знайома, та коли говорити про неї вголос, для деяких людей вона може виявитися дещо абстрактною, дещо заглибокою й недосяжною. Але не варто тривожитися. Я допоможу вам зрозуміти, що таке Божа святість. Щоб зрозуміти, якою є певна людина, слід подивитися на те, що вона робить, і на результати її дій, і тоді можна буде побачити сутність цієї людини. Чи можна сформулювати це саме так? (Так.) Тоді спочатку поспілкуймося про Божу святість із цієї точки зору. Можна сказати, що сутність сатани зла, і тому дії сатани щодо людини полягали в тому, щоб безперервно її розбещувати. Сатана злий, тож і розбещені ним люди теж, безперечно, злі. Хіба хтось сказав би: «Сатана злий, але, може, хтось із розбещених ним – святий»? Це було б сміховинно, чи не так? Хіба таке можливо? (Ні.) Сатана злий, і в його злі міститься як сутнісна, так і практична сторона. Це не просто пусті слова. Ми не намагаємось очорнити сатану; ми просто спілкуємося про істину та реальність. Спілкування про реальність цієї

теми може зачепити когось або певну групу людей, але в цьому немає злого умислу; можливо, сьогодні ви це послухаєте й відчуєте себе трохи некомфортно, але незабаром, коли ви зможете це усвідомити, то зневажатимете себе й відчуєте, що те, про що Я говорю сьогодні, дуже корисно для вас і дуже цінно. Сутність сатани – зло, тож чи можна сказати, що результати дій сатани неминуче є злом або принаймні пов'язані з його злом? (Так.) Тож як сатана підходить до розбещення людини? Які конкретні аспекти того зла, яке сатана творить у світі й серед людства, є видимими та відчутними для людей? Ви колись раніше про це думали? Ви, можливо, не дуже над цим замислювалися, тож дайте-но Я висвітлю кілька головних моментів. Усі знають про теорію еволюції, яку просуває сатана, правильно? Це сфера знань, яку вивчає людина, чи не так? (Так.) Отже, спершу сатана за допомогою знання розбещує людину та передає їй знання власними сатанинськими методами. Далі він розбещує людину за допомогою науки, пробуджуючи в ній інтерес до знань, науки, загадок або питань, які люди прагнуть дослідити. Наступне, що використовує сатана для розбещення людини, – це традиційна культура та забобони, а далі – соціальні віяння. Усе це речі, з якими люди стикаються в повсякденному житті, і всі вони існують у безпосередній близькості до людей; усі вони пов'язані з тим, що люди бачать, що чують, чого торкаються та що переживають. Можна сказати, що кожна людина без винятку проживає своє життя в оточенні цих речей і не має змоги вирватися чи звільнитися від них, навіть якби хотіла. Перед цими речами людство безпорадне, і все, що може зробити людина, – це підпадати під їхній вплив, заразу, контроль і поневолення; людина безсила від них звільнитися.

1.1. Як сатана розбещує людину за допомогою знання

Спершу поговорімо про знання. Чи є знання чимось таким, що всі вважають позитивним? Принаймні люди думають, що слово «знання» має позитивний підтекст, а не негативний. То чому ж ми тут згадуємо, що за допомогою знання сатана розбещує людину? Хіба теорія еволюції – не один з аспектів знання? Хіба наукові закони Ньютона – не складник знання? Гравітаційне тяжіння Землі – це теж складник знання, чи не так? (Так.) То чому ж знання входить у перелік речей, які сатана використовує для розбещення людства? Що ви думаєте із цього приводу? Чи є в знанні хоч крихта істини? (Ні.) То в чому ж полягає сутність знання? Звідки взялося все знання, якого набуває людина? Може, воно ґрунтується на теорії еволюції? Хіба знання, які людина здобула шляхом дослідження й узагальнення, не ґрунтуються на атеїзмі? Хіба хоч щось із цих знань пов'язано з Богом? Чи пов'язані вони з поклонінням Богу? Чи пов'язані вони з істиною? (Ні.) То як же сатана розбещує людину за допомогою знання? Я щойно сказав, що ні крихти цього знання не пов'язано з поклонінням Богу чи з істиною. Дехто думає про це так: «Може, знання й не має нічого спільного з істиною, але воно все одно не розбещує

людей». Що ви думаєте із цього приводу? Чи вчило тебе знання, що людина повинна творити своє щастя власними руками? Чи вчило тебе знання, що доля людини – у її власних руках? (Так.) Що це за розмови? (Це диявольські розмови.) Саме так! Це диявольські розмови! Знання – це складний предмет для обговорення. Можна просто сказати, що область знань – це не більше ніж знання. Це область знань, які набуваються на основі непоклоніння Богу й нерозуміння того, що Бог створив усе суще. Коли люди опановують знання такого роду, вони не бачать, що Бог володарює над усім сущим; вони не бачать, що Бог головує над усім сущим і керує ним. Натомість вони лише нескінченно досліджують і вивчають цю сферу знань, шукаючи відповіді, засновані на знанні. Проте хіба не правда, що люди, які не вірять у Бога, а натомість займаються лише дослідженнями, ніколи не знайдуть істинних відповідей? Усе, що знання може тобі дати, – це прожиток, роботу й дохід, щоб ти не голодував; але воно ніколи не змусить тебе поклонятися Богу й ніколи не віддалить тебе від зла. Що більше люди вивчають знання, то більше в них бажання бунтувати проти Бога, піддавати Бога своїм дослідженням, спокушати Бога й опиратися Богові. Отже, як ми зараз бачимо, чого знання вчить людей? Усе це філософія сатани. Чи філософії та правила виживання, які сатана поширює серед розбещених людей, хоч якось стосуються істини? Вони не мають з істиною нічого спільного – фактично, вони є протилежністю істини. Люди часто кажуть: «Життя – це рух», «Хліб – усьому голова»; що це за вислови? Це помилкові думки, і їх огидно чути. Сатана вклав у так зване людське знання чимало свого мислення й філософії життя. І, роблячи це, сатана дає людині змогу перейняти його мислення, філософію, погляди, щоб людина заперечувала існування Бога, заперечувала Боже панування над усім сущим і над людською долею. Отже, у міру того як дослідження людини просуваються вперед і вона здобуває більше знання, їй починає здаватися, що існування Бога невизначене, і вона може навіть більше не вважати, що Бог існує. Оскільки сатана прищепив людині певні думки, погляди й уявлення, то хіба ж він не обдурив і не розбестив людину, вливши в неї цю отруту? Як би ви сказали, чим живуть люди сьогодення? Хіба вони живуть не знанням і думками, прищепленими сатаною? А те, що приховано в цьому знанні й думках, – хіба це не філософії й не отрута сатани? Людина живе філософіями й отрутою сатани. А що лежить в основі сатанинського розбещення людини? Сатана хоче, щоб людина заперечувала Бога, опиралася Йому й виступала проти Бога, як це робить він сам; це мета, з якою сатана розбещує людину, а також засіб, за допомогою якого сатана розбещує людину.

Почнімо з розгляду найбільш поверхового аспекту знання. Чи здатні слова та граматика мов розбещувати людей? Чи можуть слова псувати людей? Слова не розбещують людей; це знаряддя, за допомогою якого люди говорять, а також знаряддя, за допомогою якого люди спілкуються з Богом, не кажучи вже про те, що зараз мова та слова – це те, як Бог спілкується з людьми. Слова – це знаряддя й

необхідність. Один плюс один дорівнює два, а двічі по два – це чотири; хіба це не знання? Але чи може воно тебе розбестити? Це загальновідоме знання – аксіома, – і тому воно не може розбещувати людей. То яке ж знання справді розбещує людей? Розбещувальне знання – це знання, перемішане з поглядами й думками сатани. Ці погляди й думки сатана прагне прищепити людству через посередництво знань. Наприклад, якщо взяти якусь статтю, то в її писаних словах самих по собі немає нічого поганого. Проблемними є погляди та намір автора під час написання статті, а також зміст його думок. Це духовні речі, і саме вони здатні розбещувати людей. Наприклад, якби ти дивився телепередачу, що саме в ній могло б змінити думку людей? Чи здатне було б розбестити людей те, що говорять учасники передачі, – слова самі по собі? (Ні.) А що могло б розбестити людей? Основні думки та зміст передачі, які представляли б погляди режисера. Інформація в цих поглядах могла би вплинути на серця й уми людей. Хіба це не так? Тепер ви знаєте, що Я маю на увазі, коли говорю про те, як сатана використовує знання для розбещення людей. Ви ж не зрозумієте Мене неправильно, чи не так? Тож наступного разу, коли ти читатимеш роман або статтю, чи зможеш ти оцінити, що роблять висловлені писаними словами думки: розбещують людство чи допомагають йому? (Так, трохи.) Це потрібно вивчати й переживати в повільному темпі, і це не можна так легко зрозуміти відразу. Наприклад, при дослідженні або вивченні певної сфери знань деякі позитивні аспекти цих знань можуть допомогти тобі зрозуміти певні загальні знання про цю область, водночас даючи тобі змогу дізнатися, чого людям слід уникати. Наприклад, якщо взяти електрику, то це ж область знань, чи не так? Якби ти не знав, що електричний струм може вдарити та травмувати людину, хіба ти не був би невігласом? Але щойно ти зрозумієш цю область знань, то не станеш необережно торкатися предметів з електричним струмом і вже знатимеш, як користуватись електрикою. І те, і друге позитивне. Тепер вам зрозуміло, про що ми говорили з точки зору того, як знання розбещує людей? У світі вивчається багато різних родів знань, і ви повинні не кваплячись розмежовувати їх для себе.

1.2. Як сатана розбещує людину за допомогою науки

Що таке наука? Хіба всі люди без винятку не думають, що наука має високий престиж, і не вважають її глибокою? Хіба в людей при згадці про науку не виникають такі відчуття: «Це щось недосяжне для звичайних людей; це тема, якої можуть торкатися лише наукові дослідники чи експерти; нас, простих людей, це ніяк не стосується»? Наука якось стосується звичайних людей? (Так.) Як сатана розбещує людей за допомогою науки? Тут, у нашому обговоренні, ми розмовлятимемо лише про ті речі, з якими люди часто стикаються у власному житті, і не братимемо до уваги інші питання. Є таке слово «гени». Ви його чули? Цей термін усім вам знайомий. Хіба гени було відкрито не за допомогою науки? Що саме гени означають для людей? Чи не створюють вони в людей відчуття, що

тіло – це щось загадкове? Коли люди знайомляться із цією темою, хіба не знаходяться деякі люди, особливо допитливі, що хочуть дізнатися більше та хочуть більше подробиць? Такі допитливі люди зосереджують на цьому предметі свою енергію, і коли в них немає інших справ, вони шукають інформацію в книгах та Інтернеті, щоб дізнатися більше про це питання. Що таке наука? Якщо говорити просто, наука – це думки й теорії про речі, які цікавлять людину, про те, що їй невідомо та не сказано Богом; наука – це думки й теорії про таємниці, які людина хоче дослідити. Яка сфера застосування науки? Можна сказати, що вона досить широка; людина досліджує й вивчає все, що її цікавить. Наука передбачає дослідження деталей і законів цих речей, а потім висунення правдоподібних теорій, які змушують усіх замислитися: «Ці науковці справді неймовірні! Вони стільки знають – достатньо, щоб таке розуміти!». Люди так сильно захоплюються науковцями, правда? Люди, які займаються науковими дослідженнями, – яких поглядів вони дотримуються? Хіба вони не хочуть дослідити всесвіт, дослідити таємниці у сфері своїх інтересів? А який у цього кінцевий результат? У деяких науках люди роблять висновки на основі здогадок, а в інших – на основі людського досвіду. Ще в інших галузях науки люди роблять висновки на основі історичних і контекстуальних спостережень. Хіба це не так? Як же наука допомагає людям? Наука лише дає людям змогу побачити об’єкти фізичного світу й задовольнити людську допитливість, але вона не може дати людині змогу побачити закони, за якими Бог панує над усім сущим. Людина начебто знаходить у науці відповіді, але ці відповіді спантеличують і приносять лише тимчасове вдоволення – вдоволення, яке служить тільки для того, щоб прикувати серце людини до матеріального світу. Людині здається, що вона отримала від науки відповіді, тому яке б питання не виникало, вона використовує свої наукові погляди як основу для того, аби довести та прийняти це питання. Наука спокушає серце людини й оволодіває ним настільки, що людина вже не має бажання пізнавати Бога, поклонятися Богу й вірити, що все суще походить від Бога та що людина повинна шукати в Нього відповіді на свої питання. Хіба це не так? Що більше людина вірить у науку, то абсурднішою вона стає, вважаючи, ніби все має наукове рішення, ніби дослідженнями можна вирішити що завгодно. Вона не шукає Бога та не вірить, що Він існує. Є навіть багато людей, що довго вірять у Бога, але, зіткнувшись із будь-якою проблемою, сідають за комп’ютер для пошуку інформації та відповідей; вони вірять тільки в наукові знання. Вони не вірять, що Божі слова є істиною, вони не вірять, що Божі слова можуть вирішити всі проблеми людства, вони не дивляться на незліченні проблеми людства з точки зору істини. З якою би проблемою вони не зіткнулися, вони ніколи не моляться Богу та не намагаються її вирішити за допомогою пошуку істини в Божих словах. У багатьох питаннях їм хотілося б вірити, що проблему можна вирішити за допомогою знання; для них наука є остаточною відповіддю. У серцях таких людей зовсім немає Бога. Вони невіруючі, і їхні погляди на віру в Бога

нічим не відрізняються від поглядів багатьох поважних академіків і вчених, які постійно намагаються дослідити Бога науковими методами. Наприклад, є багато релігієзнавців, які побували на горі, де спинився ковчег, і так довели існування ковчега. Але в появі ковчега вони не вбачають існування Бога. Вони вірять лише в оповіді й історію; це результат їхніх наукових досліджень і вивчення матеріального світу. Якщо ти досліджуєш матеріальне – хоч мікробіологію, хоч астрономію, хоч географію, – ти ніколи не дійдеш до результату, який би визначав, що Бог існує чи що Він володарює над усім сущим. Що ж наука робить для людини? Хіба вона не віддаляє людину від Бога? Хіба вона не призводить до того, що люди піддають Бога дослідженням? Хіба вона не змушує людей ще більше сумніватися в існуванні Бога та Його володарюванні, а отже, заперечувати й зраджувати Бога? Це її наслідки. Отже, якої мети намагається досягти сатана, розбещуючи людину за допомогою науки? Він хоче науковими висновками обдурити людей і зробити їх заціпенілими, а неоднозначними відповідями утримувати серця людей, щоб вони не шукали Бога й не вірили в Його існування. Отже, саме тому Я й кажу, що наука – один зі способів, якими сатана розбещує людей.

1.3. Як сатана розбещує людину за допомогою традиційної культури

Є на світі багато речей, які вважаються частиною традиційної культури, чи немає? (Є.) Що означає цей вираз «традиційна культура»? Хтось каже, що вона передається від предків, – це один аспект. З давніх-давен уклади життя, звичаї, приказки та правила передавались у сім'ях, етнічних групах і навіть усьому людському роді, вкорінювались у думках людей. Люди вважають їх невід'ємною частиною свого життя та ставляться до них як до правил, дотримуючись їх так, нібито вони – саме життя. Власне, люди в жодному разі не хочуть змінювати ці речі або відмовлятися від них, бо вони передані від предків. Є й інші аспекти традиційної культури, які вкоренилися в самих кістках людей – наприклад, передане від Конфуція та Мен-цзи, а також те, чого навчили людей китайський даосизм і конфуціанство. Хіба це не так? Що саме включає традиційна культура? Чи включає вона свята, які відзначають люди? Наприклад, Китайський Новий рік, Свято ліхтарів, День прибирання могил, Свято човнів-драконів, а також Фестиваль голодних духів і Свято середини осені. У деяких сім'ях навіть святкують, коли старші родичі досягають певного віку чи коли дітям виповнюється місяць або сто днів. І так далі. Усе це традиційні свята. Хіба в основі цих свят лежить не традиційна культура? У чому полягає суть традиційної культури? Вона якось стосується поклоніння Богу? Вона якось стосується того, щоб закликати людей практикувати істину? Чи є свята, на які люди мають приносити Богу жертву, йти до Божого вівтаря й отримувати Його вчення? Чи є такі свята? (Ні.) Що люди роблять на всі ці свята? У наш час люди бачать у них привід поїсти, випити й повеселитися. Яке джерело лежить в основі традиційної культури? Від кого походить традиційна

культура? Від сатани. За лаштунками цих традиційних свят сатана прищеплює людині певні речі. Що це за речі? Турбота про те, щоб люди пам'ятали своїх предків, – це одна з них? Наприклад, під час Дня прибирання могил люди приводять могили до ладу та приносять жертви своїм предкам, щоб не забувати їх. Також сатана стежить за тим, щоб люди не забували про патріотизм, прикладом чого є Свято човнів-драконів. А як щодо Свята середини осені? (Сімейні зустрічі.) Які передумови сімейних зустрічей? Яка в них причина? Вони проводяться, щоб спілкуватися та підтримувати емоційний зв'язок. Звичайно, чи то святкування Нового року за місячним календарем, чи то Свято ліхтарів, є багато способів описати причини, що стоять за цими святкуваннями. Але як не описуй ці причини, кожна з них є способом сатани прищепити людям свою філософію та своє мислення, щоб вони відступили від Бога й не знали, що Бог є, і приносили жертви чи своїм предкам, чи сатані, або їли, пили й розважалися заради бажань плоті. Коли відзначається кожне із цих свят, думки й погляди сатани без відома людей насаджуються глибоко в їхню свідомість. Коли людям виповнюється сорок років, п'ятдесят і навіть більше, ці думки й погляди сатани вже глибоко вкорінені в їхніх серцях. Ба більше, люди роблять усе можливе, щоб ці ідеї, правильні чи неправильні, передавалися наступному поколінню без розбору та без застережень. Хіба це не так? (Так.) Як традиційна культура та ці свята розбещують людей? Ви знаєте? (Правила цих традицій сковують і зв'язують людей, так що в них не залишається ні часу, ні сил шукати Бога.) Це один з аспектів. Наприклад, усі святкують Новий рік за місячним календарем, – якби ти його не святкував, хіба тобі не було б сумно? Чи живуть у твоєму серці якісь забобони? Може, тобі спадає на думку: «Я не святкував Новий рік, і оскільки Новий рік за місячним календарем був поганим днем, то чи не буде весь наступний рік також поганим»? Хіба від такого не було б не по собі та трохи страшно? Бувають навіть такі люди, що роками не приносили жертв своїм предкам, і раптом їм сниться сон, у якому небіжчик просить у них грошей. Що вони після цього подумають? «Як сумно, що цій людині, якої вже немає, потрібні гроші на витрати! Я спалю для неї трохи купюр. Якщо цього не зробити, то буде якось неправильно. Це може принести лихо нам, живим: хто знає, коли спіткає нещастя?» Такі люди завжди носять у серцях цю маленьку хмаринку страху та тривоги. Хто вселяє в них цю тривогу? Джерело цієї тривоги – сатана. Хіба це не один зі способів, у які сатана розбещує людину? Він використовує різні засоби та приводи, щоб контролювати тебе, погрожувати тобі та сковувати тебе, аби ти впав у заціпеніння й підкорився йому; ось так сатана й розбещує людину. Часто, коли люди слабкі чи не повністю усвідомлюють ситуацію, вони можуть ненароком зробити щось бездумно; тобто вони ненароком потрапляють до рук сатани й часом діють несвідомо, роблять усілякі речі, не розуміючи, що саме вони роблять. У такий спосіб сатана й розбещує людину. Зараз навіть є чимало людей, які не бажають розлучатися з глибоко вкоріненою традиційною культурою, які

просто не можуть від неї відмовитися. Саме тоді, коли вони слабкі й пасивні, вони особливо бажають відзначати такі свята, бажають зустрітись із сатаною та знову догодити сатані, принести розраду своїм серцям. Яка передісторія традиційної культури? Чи це чорна рука сатани смикає за ниточки за лаштунками? Чи є зла натура сатани маніпулятивною та деспотичною? Чи сатана має владу над усім цим? (Так.) Коли люди живуть у традиційній культурі та відзначають такі традиційні свята, чи можемо ми сказати, що це середовище, у якому їх дурить і розбещує сатана, ба більше – що їм подобається, коли сатана дурить їх і розбещує? (Так.) Це те, що ви всі визнаєте, що вам відомо.

1.4. Як сатана розбещує людину за допомогою забобонів

Ви знаєте термін «забобони», так? Між забобонами та традиційною культурою є певні зв'язки, але про них ми сьогодні не говоритимемо. Натомість Я розгляну найпоширеніші форми забобонів: ворожіння, гадання, паління фіміаму та поклоніння Будді. Хтось займається ворожінням, хтось поклоняється Будді й палить фіміам, а хтось гадає на долю чи просить когось погадати собі за рисами обличчя. Скільки з вас зверталося до гадалок або просило прочитати ваше майбутнє за рисами обличчя? Цим цікавиться більшість людей, чи не так? (Так.) Чому? Яка людям користь від гадання на долю та ворожіння? Яке прагнення вони задовольняють? (Цікавість.) Хіба лише цікавість? Як на Мене, то зовсім не обов'язково. Яка мета ворожіння та гадання на долю? Навіщо люди це роблять? Хіба не для того, щоб побачити майбутнє? Деякі люди просять почитати собі з обличчя, яке в них буде майбутнє, а деякі – буде їм удача чи ні. Деякі просять вичитати, який у них буде шлюб, а ще деякі – як складеться наступний рік. Деякі люди просять почитати з обличчя, які перспективи в них і їхніх синів або дочок, а деякі підприємці питають у ворожки, скільки вони зароблять грошей і як їм варто вчинити. То хіба люди це роблять лише з цікавості? Коли люди просять почитати їм з обличчя абощо, вони це роблять заради власних майбутніх особистих вигід; вони вірять, що все це тісно пов'язано з їхньою власною долею. Чи є від чогось із цього якась користь? (Ні.) Чому від цього немає користі? Хіба дізнатися щось у такий спосіб – це погано? Може, ці практики допоможуть довідатися про те, коли можуть статися неприємності, і якщо дізнатися про ці неприємності заздалегідь, то хіба не вдасться їх уникнути? Якщо звернутися до ворожки, то вона може підказати, як знайти із життєвого лабіринту правильний вихід, щоб у наступному році тобі пощастило та твоя справа принесла тобі велике багатство. То це корисно чи ні? Корисно це чи ні – це нас не стосується, і наше сьогоднішнє спілкування не зачіпатиме цю тему. Як сатана розбещує людину за допомогою забобонів? Усі люди хочуть знати свою долю, і сатана, користуючись їхньою цікавістю, заманює їх. Люди вдаються до ворожіння, гадання й читання з обличчя, щоб дізнатися, що станеться з ними в майбутньому та яка дорога перед ними лежить. Але зрештою в

чиїх руках доля й перспективи, якими так переймаються люди? (У Божих руках.) Усе це – у Божих руках. Що сатана хоче дати людям зрозуміти, коли використовує ці методи? За допомогою гадання та читання з обличчя сатана хоче сказати людям, що знає їхню подальшу долю, і не просто знає, а контролює її. Сатана хоче скористатися цією нагодою та контролювати людей цими методами, щоб люди йому сліпо вірили та підкорялися кожному його слову. Наприклад, якщо ти підеш до ворожбита, який читає з обличчя, а він закриє очі та точнісінько перекаже тобі все, що з тобою сталося в останні кілька десятиліть, як ти почуватимешся? Ти відразу подумаєш: «Як він усе знає! Я нікому раніше ніколи не розповідав про своє минуле – звідки він про нього дізнався? Я в повному захваті від цього ворожбита!». Хіба для сатани не надто легко дізнатися про твоє минуле? Бог привів тебе туди, де ти є сьогодні, і весь цей час сатана розбещував людей і слідував за тобою. Для сатани прожиті десятиліття твого життя – це ніщо, і сатані неважко про таке дізнатися. Коли ти дізнаєшся, що все, що говорить сатана, правдиве, хіба ти не віддаєш йому своє серце? Хіба ти не розраховуєш на те, що він візьме під свій контроль твоє майбутнє та твою долю? Твоє серце моментально відчує до нього певну повагу чи благоговіння, а у когось він на той момент уже міг викрасти душу. І ти відразу ж запитаєш у ворожбита: «Що мені робити далі? Чого мені уникати в наступному році? Чого мені не варто робити?». А він тоді скаже: «Не ходи туди, не роби це, не носи одяг такого кольору, менше ходи в певні місця, більше роби певні речі…». Хіба ти негайно не візьмеш до серця все, що він скаже? Ти б запам’ятав його слова швидше, ніж слова Бога. Чому ти так швидко запам’ятав би їх? Бо тобі захотілося б покластися на сатану, щоб він приніс тобі удачу. Хіба не в цей момент він захоплює твоє серце? Коли його передбачення збулися б одне за одним, хіба тобі не захотілося б повернутися до нього, щоб дізнатися, яку долю принесе наступний рік? (Так.) Ти зробив би все, що тобі сказав би сатана, і ти уникав би того, що сказав би сатана. Хіба так ти не слухаєшся всього, що він каже? Дуже швидко ти потрапиш у його лапи, будеш обманутий і підпадеш під його контроль. Таке відбувається тому, що ти віриш, ніби слова сатани – істина, і віриш, що він знає про твої минулі життя, твоє життя зараз і те, що тобі принесе майбутнє. Це спосіб, у який сатана контролює людей. А в реальності хто все контролює? Сам Бог, а не сатана. У цьому разі сатана лише хитрими підступами дурить невігласів, дурить людей, які бачать тільки матеріальний світ, змушуючи їх вірити йому та покладатися на нього. А далі вони потрапляють у лапи сатани та слухаються кожного його слова. Але хіба сатана колись послаблює свою хватку, якщо люди хочуть вірити в Бога та слідувати за Ним? Ні, сатана такого не робить. У такій ситуації люди справді потрапляють у лапи сатани? (Так.) Чи можемо ми сказати, що поведінка сатани в цьому плані безсоромна? (Так.) Чому ми так сказали б? Тому що це шахрайські та підступні прийоми. Сатана безсоромний і обманом змушує людей думати, ніби він контролює все, що їх стосується, і саму їхню долю. Через

це нетямущі люди в усьому його слухаються. Їх можна обманути лише кількома словами. Заморочені люди схиляються перед ним. Отже, що за методи використовує сатана, що він каже, щоб ти йому повірив? Наприклад, ти міг не говорити сатані, скільки людей у твоїй сім'ї, але, можливо, він усе одно скаже тобі, скільки в ній людей і скільки років твоїм батькам і дітям. Хоча, може, до цього ти мав певні підозри та сумнівався в сатані, але якби ти почув від нього ці слова, хіба тобі не здалося б, що він вартий трохи більшої довіри? Тоді сатана міг би сказати, як тобі останнім часом важко працюється та що начальство не відзначає тебе належним чином, постійно тебе підсиджує тощо. Почувши це, ти б подумав: «Усе так і є! З роботою не все йде гладко». І ти повірив би сатані ще трохи більше. А він тоді сказав би щось іще, аби обдурити тебе та викликати ще більшу довіру до себе. Потроху виявилося б, що ти вже не можеш опиратися йому чи сумніватись у ньому. Сатана просто вдається до кількох дрібних, навіть дріб'язкових, хитрощів і так збиває тебе з пантелику. Спантеличившись, ти не зможеш зорієнтуватися, не знатимеш, що робити, і почнеш слідувати словам сатани. Ось це і є «геніальний» метод, який використовує сатана для розбещення людини й через який ти мимоволі потрапляєш у його пастку та спокушаєшся. Сатана каже тобі кілька речей, які люди вважають добрими, а потім говорить тобі, що робити, а чого уникати. Ось так ти мимоволі опиняєшся обдуреним. Піддавшись на це, ти потрапиш у халепу; ти постійно думатимеш про те, що сатана сказав і що він наказав тобі зробити, і несвідомо підпадеш під його владу. Чому так? Причина в тому, що людству бракує істини, тому воно нездатне бути непохитним і опиратися сатанинському звабленню та спокусі. Перед обличчям сатанинського зла, його хитрощів, підступності та злостивості людство таке нетямуще, незріле та слабке, чи не так? Хіба це не один зі способів, у які сатана розбещує людину? (Так.) Усілякими своїми методами сатана потроху обманює й обдурює людину без її відома, бо їй бракує здатності розрізняти позитивне й негативне. Їй бракує цього духовного стану та здатності здолати сатану.

1.5. Як сатана розбещує людину за допомогою соціальних віянь

Коли виникли соціальні віяння? Чи вони з'явилися тільки в наш час? Можна сказати, що соціальні віяння виникли тоді, коли сатана почав розбещувати людей. Що включають у себе соціальні віяння? (Стилі одягу та макіяжу.) Це те, із чим часто стикаються люди. Стилі одягу, мода, тренди – усе це лише один маленький аспект соціальних віянь. Що ще до них належить? Популярні вислови, які часто бовкають люди, – це теж віяння? Стилі життя, яких прагнуть люди, – це теж віяння? А музичні зірки, знаменитості, журнали та романи, що подобаються людям, – це теж віяння? (Так.) Як ви собі уявляєте, який аспект соціальних віянь здатен розбещувати людину? Котрі із цих віянь найбільше вас ваблять? Деякі люди кажуть: «Усі ми досягли певного віку, нам по п'ятдесят-шістдесят, по сімдесят-вісімдесят, і ми вже

не можемо підлаштовуватися під ці віяння, і вони не дуже привертають нашу увагу». Це так і є? Інші кажуть: «Ми не стежимо за знаменитостями, цим займається двадцятирічна молодь; ми також не носимо модний одяг, цим займаються люди, які стежать за своїм іміджем». То котрі ж із цих віянь можуть вас розбестити? (Популярні вислови.) Чи можуть такі вислови розбещувати людей? Я наведу вам приклад, а ви зможете побачити, розбещує це людей чи ні: «Гроші правлять світом». Це віяння? Якщо порівнювати з модними та гастрономічними віяннями, які ви згадували, хіба це не набагато гірше? «Гроші правлять світом» – це філософія сатани. Вона торжествує серед усього людства, у кожному людському суспільстві; можна сказати, що це віяння. Це пов'язано з тим, що його було вкорінено в серці кожної людини, яка спочатку не приймала цей вислів, але потім, коли зіткнулася з реальним життям, мовчазно погодилася з ним, і їй почало здаватися, що насправді ці слова істинні. Хіба це не процес розбещення людини сатаною? Можливо, люди розуміють цей вислів не однаковою мірою, але кожен різною мірою тлумачить і приймає ці слова, виходячи з того, що відбувалося навколо нього, і з власного особистого досвіду. Хіба це не так? Незалежно від того, скільки досвіду людина має із цим висловом, який негативний вплив він може справити на людське серце? Є щось, що виявляється через людський характер людей у цьому світі, зокрема й кожного з вас. Що це? Це поклоніння грошам. Чи важко його викорінити з людського серця? Дуже важко! Схоже, сатана справді глибоко розбестив людину! Сатана спокушає грошима людей і розбещує їх, щоб вони поклонялися грошам і благоговіли перед матеріальним. А як це поклоніння грошам проявляється в людях? Чи вважаєте ви, що без грошей не змогли б вижити в цьому світі, що без грошей не можна пробути навіть одного дня? Статус людей і повага, яку вони викликають, ґрунтуються на тому, скільки вони мають грошей. Спини бідних зігнуті від сорому, а багаті втішаються своїм високим статусом. Вони тримаються гордо й упевнено, говорять голосно та живуть бундючно. Що приносить людям цей вислів і віяння? Хіба не правда, що в гонитві за грошима багато людей іде на будь-які жертви? Хіба чимало людей не втрачає свою гідність і порядність у гонитві за більшими грошима? Хіба чимало людей заради грошей не втрачає нагоду виконувати свій обов'язок і слідувати за Богом? Хіба втрата шансу здобути істину та бути спасенним не є для людей найбільшою з усіх утрат? Хіба сатана не зловісний, що використовує цей метод і цей вислів, аби настільки розбещувати людину? Хіба це не зловмисний підступ? У міру того, як ти просуваєшся від заперечення цього популярного вислову до того, щоб урешті-решт прийняти його як істину, твоє серце повністю потрапляє в лапи сатани, і тому ти мимоволі починаєш жити за цим висловом. Наскільки цей вислів на тебе вплинув? Ти можеш знати істинний шлях, ти можеш знати істину, але ти безсилий її шукати. Ти можеш чітко знати, що Божі слова є істиною, але ти не хочеш заради здобуття істини заплатити її ціну чи витерпіти страждання. Натомість ти волієш пожертвувати

власним майбутнім і долею, щоб опиратися Богові до самого кінця. Що б Бог не говорив, що б Бог не робив, незалежно від того, чи розумієш ти, наскільки глибока та наскільки велика Божа любов до тебе, ти вперто наполягав би на своєму та платив ціну за цей вислів. Тобто цей вислів уже ошукав твої думки й узяв їх під контроль, уже керує твоєю поведінкою, і ти радше дозволив би йому правити твоєю долею, ніж відмовився б від своєї гонитви за багатством. Те, що люди можуть так діяти, що слова сатани можуть контролювати їх і маніпулювати ними, – хіба це не означає, що люди були ошукані й розбещені сатаною? Хіба сатанинські філософія та світогляд, характер сатани не вкоренились у твоєму серці? Коли ти сліпо гонишся за багатством і полишаєш пошуки істини, хіба сатана не досяг своєї мети – ошукати тебе? Саме так воно і є. То чи можеш ти відчути, як тебе ошукує й розбещує сатана? Ні, не можеш. Якщо ти не можеш побачити сатану, коли він стоїть просто перед тобою, або відчути, що це сатана орудує в тіні, хіба зумів би ти побачити нечестя сатани? Чи міг ти знати, як сатана розбещує людство? Сатана розбещує людину скрізь і повсякчас. Сатана робить так, що людина ніяк не може захиститися від цього розбещення та безпомічна перед ним. Сатана змушує тебе прийняти його думки, його погляди й те зло, яке від нього йде, у ситуаціях, коли ти не знаєш і не усвідомлюєш, що з тобою відбувається. І люди приймають усе це не противлячись. Вони цінують ці речі та тримаються за них, як за скарб, вони дозволяють цим речам маніпулювати ними та гратися з ними; так люди живуть під владою сатани, і несвідомо слухаються сатани, і сатанинське розбещення людини стає дедалі глибшим.

Сатана використовує ці кілька методів для розбещення людини. У людини є знання й розуміння деяких наукових принципів, людина живе під впливом традиційної культури, і кожна людина є спадкоємцем і передавачем традиційної культури. Людина не може не бути носієм традиційної культури, даної сатаною, і людина також підкоряється соціальним віянням, які сатана дає людству. Людина невіддільна від сатани, повсякчас підкоряється всьому, що робить сатана, та приймає його зло, підступи, злостивість і пиху. Відколи людина стала мати ці характери сатани, як їй жилося серед цього розбещеного людства – щасливо чи скорботно? (Скорботно.) Чому ви так кажете? (Через те, що всі ці розбещені речі зв’язали людину та контролюють її, вона живе в гріху й поглинута тяжкою боротьбою.) Деякі люди носять окуляри та виглядають дуже інтелігентно; вони можуть говорити дуже поважно, красномовно та розважливо, і вони бувають дуже досвідченими й витонченими, оскільки багато чого пройшли. Вони можуть у деталях говорити про великі й малі питання; вони також можуть визначати автентичність та причину певних речей. Хтось може подивитися на поведінку й зовнішній вигляд цих людей, а також на їхній характер, людяність, поведінку тощо, і не знайти в них жодної вади. Такі люди особливо здатні адаптуватися до поточних соціальних віянь. Хоча ці люди часом і старші за віком, вони ніколи не відстають

від сучасних віянь і ніколи не застарі для того, щоб учитися. На перший погляд ніхто не може знайти в таких людях жодної вади, проте вони цілком і повністю розбещені сатаною аж до самої своєї внутрішньої сутності. Хоч у цих людях не можна знайти жодної зовнішньої вади, хоча на перший погляд вони лагідні, витончені, мають знання, певну мораль, порядність і хоча за знаннями вони нічим не поступаються молоді, але за своєю природою й сутністю такі люди є повним і живим зразком сатани, вони – вилитий сатана. Це «плід» розбещення людини сатаною. Сказане Мною може бути для вас болючим, але все це правда. Знання, які людина вивчає, наука, яку вона осягає, і засоби, які вона обирає, щоб підлаштовуватися під соціальні віяння, – усе це без винятку є знаряддями розбещення людини сатаною. Це абсолютна правда. Отже, людина живе в характері, повністю розбещеному сатаною, і людина не має можливості пізнати, що таке Божа святість і в чому полягає Божа сутність. Причина в тому, що в способах, у які сатана розбещує людину, на перший погляд немає нічого поганого; з поведінки людини не можна сказати, що з нею щось не так. Усі нормально займаються своєю роботою та живуть нормальним життям; вони нормально читають книги й газети, нормально вчаться та розмовляють. Деякі люди вивчили трохи етичних норм і вміють красномовно розмовляти, чуйні та доброзичливі, послужливі та милосердні, не влаштовують дріб'язкових сварок і не використовують людей у своїх інтересах. Проте глибоко в них укорінено їхній розбещений сатанинський характер, і цю сутність неможливо змінити, покладаючись на зовнішні зусилля. Через цю сутність людина не здатна пізнати Божу святість, і хоча людині відкривається сутність Божої святості, людина не сприймає її серйозно. Причина в тому, що за допомогою різних засобів сатана вже повністю заволодів почуттями, ідеями, поглядами та думками людини. Це володіння та розбещення не тимчасові й не випадкові, а присутні скрізь і повсякчас. Тому дуже багато людей, які вже вірять у Бога три-чотири роки, а то й п'ять-шість, усе одно вважають за скарби ті злі думки, погляди, логіку й філософії, які їм прищепив сатана, і не можуть із ними розпрощатися. Через те, що людина прийняла все те зле, пихате та зловмисне, що походить від природи сатани, у міжособистісних стосунках людини неминуче виникають часті конфлікти, суперечки та несумісність, які є наслідком бундючної сатанинської натури. Якби сатана давав людству позитивне – наприклад, якби конфуціанство й даосизм, складники прийнятої людиною традиційної культури, були чимось добрим, – то після прийняття цих речей люди подібних типів повинні були б уживатись одне з одним. То чому ж між людьми, які прийняли ті самі речі, є такий великий розкол? Чому так вийшло? Причина в тому, що ці речі походять від сатани, а сатана створює розкол між людьми. Речі від сатани, якими б гідними чи великими вони не здавалися на перший погляд, приносять людині та виявляють у її житті лише зарозумілість і не що інше, як підступ сатанинської злої натури. Хіба це не так? Тому, хто вміє маскуватися, хто володіє великими знаннями чи має гарне виховання, усе одно

було б важко приховати свій розбещений сатанинський характер. Тобто незалежно від того, скількома способами маскувалася ця людина, чи вважав ти її святою, чи вважав ти її досконалою, чи вважав ти її ангелом або наскільки чистою ти її вважав, яким є її реальне життя за лаштунками? Яку сутність ти побачив би у виявленні її характеру? Безсумнівно, ти побачив би злу натуру сатани. Чи припустимо так говорити? (Так.) Наприклад, припустімо, що в тебе є хтось близький, кого ти вважав хорошою людиною, а може, і своїм кумиром. Що ти про нього думаєш з огляду на твій поточний духовний стан? По-перше, ти оцінюєш, чи є в такій людині людяність, чи вона чесна, чи є в ній справжня любов до людей, чи її слова та вчинки приносять користь і допомагають іншим. (Ні.) Які вони – так звані доброта, любов і доброчесність, які виявляють ці люди? Усе це фальшивка та видимість. За цією видимістю криється прихована зла мета – зробити так, щоб цю людину обожнювали й боготворили. Чи ви ясно це бачите? (Так.)

Що приносять людству методи, які сатана використовує для розбещення людей? Чи приносять вони щось позитивне? По-перше, чи може людина відрізнити добре від злого? Чи сказав би ти, що в цьому світі люди за точними стандартами судять про те, що є добром або злом, правильним або неправильним, чи то йдеться про якусь відому або велику людину, чи якийсь журнал, чи інше видання? Чи справедливо люди оцінюють події й інших людей? Чи містять ці оцінки істину? Чи оцінює цей світ, це людство позитивне і негативне за стандартом істини? (Ні.) Чому в людей немає такої здатності? Люди вивчили стільки знань і так багато знають про науку, а значить, у них великі здібності, чи не так? То чому ж вони не здатні відрізнити позитивне від негативного? Чому так? (Тому що в людей немає істини; наука й знання – це не істина.) Усе, що сатана несе людству, зле, розбещене й позбавлене істини, життя та шляху. З огляду на те зло й розбещення, яке сатана несе людині, чи можеш ти сказати, що сатана має любов? Чи можеш ти сказати, що людина має любов? Деякі люди можуть сказати: «Ти неправий; по всьому світу є багато людей, які допомагають біднякам і безхатькам. Хіба ці люди не добрі? А ще є благодійні організації, які роблять добрі справи; хіба їхня робота не добра?». Що б ти на це відповів? Сатана використовує для розбещення людини багато різних методів і теорій; чи є це розбещення людини невизначеним поняттям? Ні, воно не невизначене. Сатана також робить і щось практичне, і він також просуває в цьому світі й суспільстві певний погляд або теорію. За кожної династії й кожної епохи він просуває певну теорію та вкладає думки в уми людей. Ці думки та теорії поступово вкорінюються в серцях людей, а потім люди починають ними жити. Коли вони починають цим жити, хіба вони мимоволі не стають сатаною? Хіба люди тоді не стають одним цілим із сатаною? Коли люди стали одним цілим із сатаною, як вони зрештою ставляться до Бога? Хіба не так само, як до Бога ставиться сатана? Ніхто не наважується це визнати, чи не так? Як жахливо! Чому Я кажу, що натура сатани зла? Я не кажу це безпідставно; навпаки,

природа сатани визначається й аналізується на основі того, що він зробив і що виявив. Якби Я просто сказав, що сатана злий, що б ви подумали? Ви подумали б: «Ну звісно, що сатана злий». Тож Я тебе питаю: «Які аспекти сатани злі?». Якби ти сказав: «Опір сатани Богові – це зло», – ти все одно говорив би неясно. Тепер, коли Я поговорив про конкретні аспекти в такому ключі, чи є у вас розуміння конкретного змісту сутності сатанинського зла? (Так.) Якщо ви здатні ясно побачити злу натуру сатани, то побачите й свої власні умови. Чи є між цими двома речами якийсь зв'язок? Це корисно для вас чи ні? (Так.) Коли Я спілкуюся про сутність Божої святості, чи потрібно, щоб Я спілкувався про злу сутність сатани? Що ви думаєте із цього приводу? (Так, потрібно.) Чому? (Сатанинське зло відтіняє Божу святість.) Справді? Частково це правда, у тому сенсі, що без сатанинського зла люди не знали б, що Бог святий; казати так правильно. Однак якщо ти скажеш, що Божа святість існує лише завдяки контрасту зі злом сатани, хіба це правильно? Таке діалектичне мислення хибне. Божа святість є притаманною Богові сутністю; навіть коли Бог відкриває її через Свої вчинки, це все одно природне виявлення Божої сутності, і це все одно притаманна Богові сутність; вона існувала завжди, і вона природна для Самого Бога та властива Йому, хоча людина не може її бачити. Причина в тому, що людина живе серед розбещеного характеру сатани та під впливом сатани, не знаючи про святість, а тим більше про конкретний зміст Божої святості. То чи необхідно нам спочатку поспілкуватися про злу сутність сатани? (Так.) Дехто може висловлювати певні сумніви: «Ти спілкуєшся про Самого Бога, то чому ж Ти весь час говориш про те, як сатана розбещує людей і що натура сатани зла?». Тепер ви відкинули ці сумніви, чи не так? Коли люди вміють відрізняти сатанинське зло та знають його точне визначення, коли люди можуть чітко бачити конкретний зміст і прояви зла, джерело та сутність зла, тільки тоді, завдяки обговоренню Божої святості, люди можуть чітко усвідомити чи розпізнати, що таке Божа святість, що таке святість. Якщо Я не говоритиму про зло сатани, деякі люди помилково вважатимуть, що певні речі, які люди роблять у суспільстві та серед людей – або певні речі, які існують у цьому світі, – можуть бути якось пов'язані зі святістю. Хіба це не хибний погляд? (Так.)

Тепер, коли Я так поспілкувався про сутність сатани, яке розуміння Божої святості ви отримали завдяки своєму досвіду за останні кілька років за допомогою читання Божого слова та переживання Його роботи? Нумо розкажіть. Не обов'язково говорити красиві слова: просто розповідай про свій власний досвід. Чи складається Божа святість лише з Його любові? Чи тільки Божу любов ми описуємо як святість? Це було б занадто однобоко, чи не так? Які ще аспекти є в Божої сутності, крім Божої любові? Ви їх бачили? (Так. Бог гидує фестивалями та святами, звичаями й забобонами; у цьому теж полягає Божа святість.) Бог святий, тому Він чимось гидує – ви це маєте на увазі? Зрештою, у чому полягає Божа святість? Хіба в тому, що в Божій святості немає змістовного наповнення – є лише

ненависть? У вашій голові сидять такі думки: «Оскільки Бог ненавидить ці злі речі, то можна сказати, що Бог святий»? Хіба це не здогадки? Хіба це не різновид екстраполяції та судження? Якої найбільшої помилки слід категорично уникати, коли йдеться про наше розуміння сутності Бога? (Це коли ми відриваємося від реальності й натомість говоримо про вчення.) Це дуже велика помилка. Які ще помилки можуть бути? (Здогадки та фантазія.) Це теж дуже серйозні помилки. Чому від здогадок та фантазії немає користі? Чи можеш ти насправді побачити те, про що здогадуєшся або фантазуєш? Чи є воно справжньою сутністю Бога? (Ні.) Чого ще слід уникати? Чи буде помилкою описувати сутність Бога, просто виголошуючи низку красивих слів? (Так.) Хіба це не помпезно та не безглуздо? Судження та здогадки безглузді, як і процес добирання красивих слів. Пусті хвали теж безглузді, чи не так? Чи приємно Богу слухати, як люди говорять такі дурниці? (Ні, неприємно.) Йому незручно це слухати! Коли Бог направляє та спасає громаду людей, після того як ці люди почули Його слова, вони все одно ніколи не розуміють, що Він має на увазі. Хтось може спитати: «Бог добрий?» – а вони скажуть у відповідь: «Так!» – «Наскільки добрий?» – «Дуже-дуже добрий!» – «Чи любить Бог людину?» – «Так!» – «Наскільки сильно? Можете описати?» – «Дуже-дуже сильно! Божа любов глибша за море та вища за небо!». Хіба ці слова – не нісенітниця? І хіба ця нісенітниця не подібна до того, що ви щойно сказали: «Бог ненавидить розбещений характер сатани, тому Бог святий»? (Так.) Хіба те, що ви щойно сказали, – не нісенітниця? А звідки береться більшість нісенітниць, які говорять люди? Нісенітниці, які говорять люди, насамперед виникають із безвідповідальності людей і нешанобливості до Бога. Чи можна так сказати? Ти не мав жодного розуміння, та все одно говорив нісенітниці. Хіба це не безвідповідально? Хіба це не неповага до Бога? Ти засвоїв якісь знання, зрозумів якісь умовиводи й логіку, ти використовував їх і, більше того, намагався в такий спосіб зрозуміти Бога. Як ти думаєш, чи засмучується Бог, коли чує, що ти так говориш? Як ви можете намагатися пізнати Бога такими методами? Коли ви так говорите, хіба це не звучить незграбно? Тому, коли йдеться про пізнання Бога, треба бути дуже обережним; говоріть лише остільки, оскільки ви знаєте Бога. Говоріть чесно та по суті, не прикрашайте свої слова прісними компліментами, не вдавайтеся до лестощів; це не потрібно Богові; таке йде від сатани. Характер сатани бундючний; сатані подобається чути лестощі та приємні слова. Сатана буде задоволеним і щасливим, якщо люди повторюватимуть усі вивчені приємні слова й використовуватимуть їх для сатани. Але Богові це не потрібно; Бог не потребує підлабузництва чи лестощів і не вимагає, щоб люди говорили нісенітниці та сліпо Його вихваляли. Бог терпіти не може й навіть слухати не хоче похвалу та лестощі, які не відповідають дійсності. Тож коли деякі люди нещиро хвалять Бога, сліпо дають обітниці й моляться Йому, Бог узагалі їх не слухає. Ти мусиш відповідати за те, що кажеш. Якщо ти чогось не знаєш, так і скажи; а якщо знаєш, то висловлюй

це в практичній площині. Отже, чи маєте ви справжнє розуміння того, що конкретно та насправді передбачає Божа святість? (Коли я виявляв бунтарство, коли я чинив переступи, я отримував Божий суд і кару, і в цьому я бачив Божу святість. І коли я стикався із середовищами, які не відповідали моїм очікуванням, я молився про ці речі та шукав Божих намірів, і коли Бог просвіщав і направляв мене Своїми словами, я бачив Божу святість.) Це з твого власного досвіду. (З того, що Бог про це сказав, я побачив, якою стала людина після того, як її розбестив і скривдив сатана. Проте Бог віддав усе, щоб нас спасти, і в цьому я бачу Божу святість.) Це реалістична манера розмови; це істинне знання. Чи є якісь інші варіанти розуміння цього? (Я бачу зло сатани в словах, які він говорив, щоб схилити Єву до гріха, і в його спокусі Господа Ісуса. Зі слів, якими Бог сказав Адаму та Єві, що їм можна їсти, а що не можна, я бачу, що Бог говорить прямо й чисто, а його слова заслуговують на довіру; із цього я бачу Божу святість.) Тепер, коли ви послухали всі ці міркування, чиї слова викликають у Вас найбільше бажання сказати «амінь»? Чиє спілкування було найближчим до теми нашого сьогоднішнього спілкування? Чиї слова були найреалістичнішими? Як вам спілкування останньої сестри? (Добре.) Ви говорите «амінь» тому, що сказала вона. Що вона сказала такого, що було просто в яблучко? (У словах, які щойно сказала сестра, я почув, що Боже слово є прямим і дуже чітким та що Бог говорить зовсім не так, як сатана, що ходить коло та навколо. У цьому я побачив Божу святість.) Це один з аспектів. Чи це правда? (Так.) Дуже добре. Я бачу, що за ці два останніх спілкування ви дещо здобули, але вам потрібно й надалі наполегливо працювати. Причина, з якої ви повинні наполегливо працювати, полягає в тому, що розуміння сутності Бога – це дуже глибокий урок; це не те, що можна зрозуміти за одну ніч або чітко висловити лише кількома словами.

Кожен аспект розбещеного сатанинського характеру, знань, філософії, думок і поглядів людей, а також певні особистісні аспекти окремих людей дуже заважають їм пізнавати сутність Бога; тому, коли ти чуєш ці теми, деякі з них можуть виявитися для вас недосяжними; деякі ви можете не зрозуміти, а деякі – принципово не зумієте співвіднести з дійсністю. Хай там що, Я чув про ваше розуміння Божої святості та знаю, що у своїх серцях ви починаєте визнавати те, що Я говорив і про що спілкувався на тему Божої святості. Я знаю, що у ваших серцях починає проростати бажання зрозуміти сутність Божої святості. Але ще більше Мене тішить те, що дехто з вас уже здатен найпростішими словами описати своє знання про Божу святість. Хоча сказати це просто і Я говорив це раніше, але в серцях більшості з вас ви ще не прийняли ці слова, і насправді вони не залишили сліду у вашій свідомості. Проте дехто з вас закарбував ці слова в пам’яті. Це дуже добре й дуже обнадійливий початок. Я сподіваюся, що ви й надалі щораз більше роздумуватимете та спілкуватиметеся на теми, які вважаєте глибокими, – або на теми, що для вас недосяжні. З приводу питань, які для вас недосяжні, хтось дасть

вам додаткові настанови. Якщо ви більше спілкуватиметеся про ті сфери, які для вас зараз досяжні, Святий Дух виконає Свою роботу, і ви прийдете до більшого розуміння. Розуміння сутності Бога та пізнання сутності Бога надзвичайно важливі для входження людей у життя. Сподіваюся, що ви не проігноруєте їх і не поставитеся до них як до гри, адже пізнання Бога є основою віри людини, ключем для пошуку людиною істини й набуття нею спасіння. Якщо люди вірять у Бога, але не знають Його, якщо вони живуть лише словами та вченнями, то вони ніколи не зможуть набути спасіння, навіть якщо діятимуть і житимуть згідно з поверховим значенням істини. Тобто якщо ти віриш у Бога, але не знаєш Його, то твоя віра марна та не містить у собі нічого реального. Ви розумієте, чи не так? (Так, ми розуміємо.) На цьому наше сьогоднішнє спілкування завершено.

4 січня 2014 року

Сам Бог, унікальний VI
Божа святість (III)

Темою, на яку ми спілкувалися минулого разу, була святість Бога. Якого аспекту Самого Бога стосується святість Бога? Чи стосується вона сутності Бога? (Так.) Отже, яким є головний аспект Божої сутності, який ми розглянули під час нашого спілкування? Чи це святість Бога? Святість Бога є унікальною сутністю Бога. Яким був основний зміст нашого спілкування минулого разу? (Розпізнавання зла сатани. Тобто, як сатана розбещує людство, використовуючи знання, науку, традиційну культуру, забобони та суспільні тенденції.) Це було головною темою нашого обговорення минулого разу. Сатана використовує знання, науку, забобони, традиційну культуру та суспільні тенденції, щоб розбестити людину; загалом, це п'ять способів у які сатана розбещує людину. Які з них, на вашу думку, сатана найбільше використовує щоб розбестити людину? Який із них використовується для того, щоб найбільш глибоко розбестити людей? (Традиційна культура. Це пояснюється тим, що сатанинські філософії, такі як вчення Конфуція та Менція, глибоко вкорінені в нашій свідомості.) Отже, деякі брати й сестри вважають, що відповідь – «традиційна культура». Чи є в когось інша відповідь? (Знання. Знання ніколи не дозволить нам поклонятися Богу. Воно заперечує існування Бога й заперечує правління Бога. Тобто сатана говорить, що ми маємо починати вчитися з юного віку, і що тільки навчаючись і набуваючи знання, ми матимемо блискучі перспективи на наше майбутнє і щасливу долю.) Сатана використовує знання, щоб контролювати твоє майбутнє й твою долю, а потім водить тебе за носа; ось як, на твою думку, сатана розбещує людину найглибше. Отже, більшість із вас вважає, що сатана використовує саме знання, щоб найбільш глибоко розбестити людину. Чи хтось із вас має іншу думку? Як щодо науки чи суспільних тенденцій, наприклад? Хтось із вас дав би таку відповідь? (Так.) Сьогодні Я знову спілкуватимуся про п'ять способів, у які сатана розбещує людину, і щойно Я закінчу, Я поставлю вам ще кілька запитань, щоб ми могли точно побачити, які з цих аспектів сатана використовує, щоб найбільш глибоко розбестити людину.

П'ять способів, у які сатана розбещує людину

1.1. Сатана розбещує людину за допомогою знання й контролює її, використовуючи славу та вигоду

Із п'яти способів, у які сатана розбещує людину, перший, про який ми згадали, – це знання, тому розглянемо знання як першу тему нашого спілкування. Сатана використовує знання як приманку. Слухайте уважно: знання – це всього лише певна приманка. Людей заманюють до того, щоб старанно вчитися та щоденно вдосконалюватися, перетворювати знання на зброю та озброюватися ними, а потім застосовувати знання, щоб відкрити ворота в науку; інакше кажучи, що більше

знань ти здобудеш, то більше ти зрозумієш. Сатана розповідає людям усе це; він говорить людям, щоб вони виховували високі ідеали, коли вони засвоюють знання, навчаючи їх розвивати амбіції та прагнення. Непомітно для людини сатана передає безліч подібних послань, змушуючи людей підсвідомо відчувати, що ці речі правильні або корисні. Самі того не знаючи, люди стають на цей шлях, не відаючи, що їх ведуть уперед їхні власні ідеали й амбіції. Крок за кроком, на основі знань, даних сатаною, вони мимоволі вчаться тому, як мислять великі чи відомі люди. Вони також пізнають дещо зі вчинків людей, яких вважають героями. Що сатана відстоює для людини в учинках цих героїв? Що він хоче прищепити людині? Те, що людина має бути патріотом, мати національну цілісність та бути героїчною духом. Чого людина вчиться з історичних оповідань або біографій героїчних особистостей? Мати почуття особистої відданості, бути готовим на все заради своїх друзів і братів. У рамках цього знання сатани людина несвідомо вчиться багато чому, що взагалі не є позитивним. У контексті людської необізнаності підготовлене сатаною насіння саджається в незрілі уми людей. Це насіння змушує їх вважати, що вони мусять бути великими людьми, мусять бути відомими, мусять бути героями, патріотами, людьми, які люблять свої сім'ї, а також людьми, які зроблять усе для друга й мають почуття особистої відданості. Спокушені сатаною, вони, самі того не знаючи, йдуть шляхом, який він їм приготував. Коли вони йдуть цим шляхом, вони змушені приймати правила життя сатани. Цілком несвідомо вони виробляють свої власні правила, за якими живуть, але це не що інше, як правила сатани, які він насильно прищепив їм. Сатана змушує їх у процесі навчання формувати власні задачі та визначати власні життєві цілі, правила життя і напрямок у житті, увесь час прищеплюючи їм сатанинське, використовуючи історії, біографії та всі інші можливі засоби, щоб потроху спокушати людей, доки вони не заковтнуть приманку. У такий спосіб у процесі навчання одні віддають перевагу літературі, інші – економіці, треті – астрономії або географії. Окрім того, є ті, кому починає подобатися політика; комусь подобається фізика, комусь – хімія, і навіть є ті, хто все ж віддає перевагу теології. Усе це – частини більшого цілого, чим є знання. У глибині душі кожен із вас знає справжню суть усього цього; кожен із вас стикався із цим раніше. Кожен із вас здатний нескінченно говорити про ту чи іншу із цих галузей знання. І тому зрозуміло, наскільки глибоко це знання ввійшло в розум людей; чітко видно, яке місце займає це знання у свідомості людей і який глибокий вплив воно на них чинить. Як тільки хтось розвиває інтерес до будь-якого аспекту знань, коли людина глибоко закохується в нього, у неї несвідомо розвиваються амбіції: деякі люди хочуть бути письменниками, деякі хочуть бути авторами літературних творів, деякі хочуть зробити кар'єру в політиці, а деякі хочуть займатися економікою і стати підприємцями. Крім того, є певна частка людей, які хочуть бути героями, бути великими або знаменитими. Незалежно від того, якою людиною хтось хоче бути, його мета полягає в тому, щоб прийняти цей

метод отримання знань і використовувати його для власних цілей, для реалізації власних бажань, власних амбіцій. Як би добре це не звучало – чи хочуть вони здійснити свої мрії, не змарнувати своє життя або побудувати певну кар'єру – вони плекають ці високі ідеали й амбіції, але для чого, по суті, усе це? Ви коли-небудь раніше роздумували над цим питанням? Чому сатана так діє? Із якою метою сатана навіює це людині? Ваші серця мають чітко розуміти це питання.

Тепер поговорімо про те, як сатана використовує знання, щоб розбещувати людину. По-перше, ми мусимо мати чітке розуміння цього: що сатана хоче дати людині за допомогою знання? Яким шляхом він хоче вести людину? (Шляхом опору Богові.) Безумовно, це так – чинити опір Богу. Тоді ти можеш бачити, що наслідок того, що люди здобувають знання, полягає в тому, що вони починають чинити опір Богу. Тож якими є зловісні мотиви сатани? Вам це не зовсім зрозуміло, чи не так? У процесі засвоєння людиною знань сатана використовує всілякі методи, будь то розповідання історій, просто надання їй якогось окремого знання або надання їй можливості задовольняти свої бажання чи амбіції. Яким шляхом сатана хоче повести тебе? Люди думають, що в засвоєнні знань немає нічого поганого, що це цілком природно. Висловлюючись так, щоб це звучало привабливо, плекати високі ідеали або мати амбіції – значить мати стимул, і це мусить бути правильним шляхом у житті. Хіба спосіб життя людей, за якого вони можуть реалізувати свої власні ідеали або успішно побудувати кар'єру, не більш славний? Чинячи так, людина може не тільки вшанувати своїх предків, але й має нагоду залишити свій слід в історії – хіба це не добре? Це добре в очах мирських людей, і для них це має бути правильним і позитивним. Однак, чи сатана зі своїми зловісними мотивами просто виводить людей на такий шлях і на цьому все? Звичайно, що ні. Насправді, якими б високими не були ідеали людини, якими реалістичними або наскільки правильними не були б бажання людини, усе, чого людина хоче досягти, усе, що людина шукає, нерозривно пов'язане з двома словами. Ці два слова критично важливі для життя кожної людини, і це те, що сатана має намір прищепити людині. Що це за два слова? Це «слава» й «вигода». Сатана використовує дуже підступний метод, метод, що значною мірою відповідає уявленням людей, який зовсім не є радикальним, за допомогою якого він змушує людей несвідомо приймати його спосіб життя, його правила, за якими вони мають жити, і встановлювати життєві цілі та свій напрямок у житті; і коли люди так чинять, у них, без їхнього відома, з'являються амбіції в житті. Якими б грандіозними не здавалися ці життєві амбіції, вони нерозривно пов'язані зі «славою» й «вигодою». Усе, за чим слідує в житті будь-яка велика чи знаменита людина, – насправді, усі люди – стосується лише цих двох слів: «слава» та «вигода». Люди думають, що як тільки в них з'явиться слава й вигода, надалі вони зможуть отримати з них зиск, щоб користуватися високим статусом і великим багатством, а також насолоджуватися життям. Вони думають, що слава й вигода – це певний капітал, який вони можуть використовувати

задля здобуття життя, повного задоволень і безвідповідальної насолоди плоті. Заради цієї слави й вигоди, яких так жадає людство, люди охоче, хоча й несвідомо, віддають сатані свої тіла, розум, усе, що в них є, своє майбутнє і свої долі. Вони роблять це без найменших вагань, ніколи не знаючи про необхідність повернути все, що вони віддали. Чи можуть люди зберігати будь-який контроль над собою, якщо вони в такий спосіб знайшли прихисток у сатані та стали вірними йому? Безперечно, ні. Вони перебувають під цілковитим і безроздільним контролем сатани. Вони повністю та безповоротно загрузли в трясовині й не здатні звільнитися. Щойно хтось занурюється в славу й вигоду, він більше не шукає світлого, праведного, або того, що є красивим і хорошим. Це відбувається тому, що спокуслива влада, яку слава й вигода мають над людьми, занадто велика; вони стають тим, до чого люди прагнуть упродовж усього свого життя і навіть нескінченно впродовж усієї вічності. Хіба це не правда? Деякі люди скажуть, що засвоєння знань – це всього лише читання книг або вивчення чогось такого, чого вони ще не знають, із тим щоб не відставати від часу й не бути залишеними світом позаду. Знання здобуваються тільки для того, щоб людина могла заробляти на життя, для свого власного майбутнього або для забезпечення базових потреб. Чи є людина, яка витримала б десятиліття наполегливого навчання лише заради забезпечення базових потреб, лише для того, щоб вирішити питання з харчуванням? Ні, таких людей немає. Тож чому людина терпить ці труднощі всі ці роки? Заради слави й вигоди. Слава та вигода чекають на них у далечині, ваблять їх, і вони вірять, що тільки завдяки власній старанності, подоланню труднощів і боротьбі вони зможуть іти дорогою, яка приведе їх до досягнення слави й вигоди. Така людина мусить зазнати цих труднощів заради свого власного майбутнього шляху, заради свого майбутнього задоволення і для того, щоб здобути краще життя. Що ж це за знання – чи ви можете Мені сказати? Хіба це не ті правила й філософії життя, які сатана прищеплює людині, як-от: «Люби партію, люби країну та люби свою релігію» та «мудра людина підкоряється обставинам»? Хіба це не «високі ідеали життя», прищеплені людині сатаною? Візьмемо, наприклад, ідеї великих людей, чесність відомих осіб чи хоробрий дух героїчних діячів, або візьмемо лицарську гідність і доброту головних героїв та фехтувальників у романах про бойові мистецтва – чи все це не є способами, у які сатана насаджує ці ідеали? Ці ідеї впливають на покоління за поколінням, і люди кожного покоління схиляються до прийняття цих ідей. Вони постійно борються, линучи за «високими ідеалами», заради яких вони готові навіть пожертвувати своїм життям. Це засіб і підхід, за допомогою якого сатана використовує знання, щоб розбещувати людей. Отже, після того, як сатана виводить людей на цей шлях, чи вони здатні підкорятися та поклонятися Богу? І чи здатні вони приймати Божі слова й шукати істину? Категорично ні, адже сатана ввів їх в оману. Розгляньмо ще раз знання, думки та точки зору, прищеплені людям сатаною: чи вони містять істини послуху Богу та

поклоніння Богу? Чи є в них істини про те, щоб Бога боятися, а від злого втікати? Чи є в них якісь слова Бога? Чи є в них щось, що стосується істини? Зовсім ні – цього там узагалі немає. Чи ви можете бути впевнені, що те, що сатана прищепив людям, не містить істини? Ви не наважуєтеся на таке, але це неважливо. Якщо ти визнаєш, що «слава» та «вигода» – це два ключові слова, які сатана використовує, щоб заманити людей на шлях зла, тоді цього достатньо.

Давайте коротко підсумуємо те, що ми вже обговорили: що використовує сатана, щоб міцно тримати людину під своїм контролем? (Славу й вигоду.) Отже, сатана використовує славу й вигоду, щоб контролювати думки людей, аж доки слава й вигода не стануть єдиним, про що люди можуть думати. Вони змагаються за славу й вигоду, зносять труднощі заради слави й вигоди, терплять приниження заради слави й вигоди, жертвують усім, що в них є, заради слави й вигоди, і висловлять будь-яке судження або приймуть будь-яке рішення заради слави й вигоди. Так сатана сковує людей невидимими кайданами, і в них немає ні сил, ні мужності, щоб скинути їх. Вони несвідомо несуть ці кайдани та з великими труднощами просуваються вперед. Заради цієї слави й вигоди людство уникає Бога, зраджує Його та стає дедалі нечестивішим. Так серед сатанинської слави й вигоди знищується покоління за поколінням. Якщо тепер поглянути на дії сатани, чи не є його зловісні мотиви абсолютно огидними? Можливо, сьогодні ви й досі не можете розгледіти зловісні мотиви сатани, тому що думаєте, що людина не може жити без слави й вигоди. Ви думаєте, що якщо люди залишать славу й вигоду позаду, вони більше не зможуть бачити шлях попереду себе, більше не зможуть бачити свої цілі, а їхнє майбутнє стане темним, тьмяним і похмурим. Але поступово ви всі одного разу усвідомите, що слава й вигода – це потворні кайдани, які сатана використовує, щоб скувати людину. Коли цей день настане, ти будеш твердо протистояти контролю сатани й кайданам, які він використовує, щоб скувати тебе. Коли прийде час, коли ти захочеш відкинути все те, що сатана тобі прищепив, ти цілковито розірвеш зв’язок із сатаною і по-справжньому ненавидітимеш усе, що сатана приніс тобі. Тільки тоді в людства з’явиться справжня любов і прагнення до Бога.

1.2. Сатана розбещує людину за допомогою науки

Ми щойно поговорили про те, як сатана використовує знання, щоб розбестити людину, тож далі поспілкуймося про те, як сатана використовує науку, щоб розбестити людину. По-перше, сатана використовує ім’я науки, щоб задовольнити людську цікавість, бажання людини досліджувати науку й проникати в таємниці. В ім’я науки сатана задовольняє матеріальні потреби людини та її запит на постійне покращення якості її життя. Отже, саме під цим приводом сатана використовує науку, щоб розбестити людину. Використовуючи науку в такий спосіб, хіба сатана розбещує тільки людське мислення або людський розум? Із-поміж людей, подій і об’єктів у нашому оточенні, які ми можемо бачити та з якими контактуємо, що ще

сатана розбещує за допомогою науки? (Природне середовище.) Правильно. Схоже, цим вас було глибоко поранено й це залишило на вас значний відбиток. Окрім використання всіх різних відкриттів та висновків науки задля обману людини, сатана також застосовує науку як засіб для безглуздого знищення та експлуатації життєвого середовища, даного людині Богом. Він робить це під приводом того, що якщо людина проводить наукові дослідження, то середовище та якість життя людини постійно поліпшуватимуться, і, більше того, метою наукового розвитку є задоволення щоденно зростаючих матеріальних потреб людей і їхня потреба постійно покращувати якість свого життя. Це теоретична основа розвитку сатаною науки. Однак що наука принесла людству? Хіба наше життєве середовище – і життєве середовище всього людства – не було опоганене? Хіба повітря, яким дихає людина, не було опоганене? Хіба вода, яку ми п'ємо, не була опоганена? Чи залишається їжа, яку ми їмо, й досі органічною та натуральною? Більшість зернових і овочів генетично модифіковані, їх вирощують із використанням добрив, а деякі є варіантами, створеними за допомогою науки. Овочі та фрукти, які ми їмо, більше не є натуральними. Навіть натуральні яйця тепер нелегко знайти, і смак яєць уже не той, що був раніше, оскільки вони вже були оброблені так званою наукою сатани. Якщо дивитися на загальну картину, то вся атмосфера була зруйнована та забруднена; гори, озера, ліси, річки, океани та все, що знаходиться над землею і під нею, було зруйновано так званими науковими досягненнями. Коротше кажучи, усе природне середовище, життєве середовище, дане людству Богом, було зруйноване й занапащене так званою наукою. Хоча є багато людей, які отримали те, на що вони завжди сподівалися з погляду якості життя, до якого вони прагнуть, задовольняючи як свої бажання, так і свою плоть, навколишнє середовище, у якому живе людина, по суті, було зруйноване й занапащене різними «досягненнями», принесеними наукою. Тепер ми вже не маємо права на хоча б один ковток чистого повітря. Хіба це не горе людства? Чи є ще якесь щастя, про яке можна говорити стосовно людини, коли їй доводиться жити в такому просторі? Цей простір і життєвє середовище, у якому живе людина, були створені Богом для людини від самого початку. Вод а, яку п'ють люди, повітря, яким вони дихають, різні продукти, якими харчуються люди, а також рослини та живі істоти, і навіть гори, озера та океани – кожна частина цього середовища існування була дана людині Богом; усе це є природним, воно діє відповідно до природного закону, закладеного Богом. Без науки люди й досі дотримувалися б методів, дарованих їм Богом, вони могли б насолоджуватися всім, що є первозданним і природним, і вони були б щасливі. Однак тепер усе це було зруйновано й занапащено сатаною; основний життєвий простір людини вже не є первозданним. Але ніхто не спроможний розпізнати, що стало причиною цього або як це трапилося, і набагато більше людей звертаються до науки та розуміють її через ідеї, прищеплені їм сатаною. Хіба це не цілковито огидно й плачевно? Тепер, коли сатана захопив простір, у якому існують

люди, а також їхнє життєве середовище, і розбестив їх до такого стану, і коли людство продовжує розвиватися в цей спосіб, чи є будь-яка необхідність у тому, щоб Бог особисто знищив цих людей? Якщо люди продовжуватимуть розвиватися так, то в якому напрямку вони рухатимуться? (Вони будуть знищені.) Як вони будуть знищені? На додаток до жадібного прагнення до слави й вигоди, люди постійно проводять наукову розвідку й глибоко занурюються в дослідження, а потім безперервно діють так, щоб задовольнити свої власні матеріальні потреби й бажання; які ж тоді наслідки цього для людини? Перш за все, порушується екологічний баланс, і коли це відбувається, тіла людей, їхні внутрішні органи псуються і пошкоджуються під впливом цього незбалансованого середовища, і в усьому світі поширюються різні інфекційні захворювання та епідемії. Хіба це не правда, що зараз має місце ситуація, яку людина не може контролювати? Тепер, коли ви розумієте це, якщо людство не слідує за Богом, але завжди слідує за сатаною в такий спосіб – використовуючи знання, щоб постійно збагачуватися, використовуючи науку, щоб безперервно досліджувати майбутнє людського життя, використовуючи такий метод, щоб жити далі, – чи ви можете зрозуміти, чим це закінчиться для людства? Людство вимре природним чином: крок за кроком людство рухається до руйнування, до свого власного знищення! Хіба це не спричинення саморуйнування? І хіба це не наслідок наукового прогресу? Тепер здається, що наука – це своєрідне чарівне зілля, яке сатана приготував для людини, так що коли ви намагаєтеся щось розпізнати, ви робите це затуманеним розумом; як би ви не старалися, ви не можете бачити чітко, і як би сильно ви не намагалися, ви не можете розібратися. Сатана, однак, використовує ім’я науки, щоб розпалити твій апетит і крок за кроком вести тебе за носа до прірви й смерті. І в такому разі люди чітко побачать, що насправді знищення людини скоєно рукою сатани – сатана є ватажком. Хіба це не так? (Так, це так.) Це другий спосіб, у який сатана розбещує людство.

1.3. Сатана розбещує людину за допомогою традиційної культури

Традиційна культура – третій спосіб, у який сатана розбещує людину. Між традиційною культурою та забобонами є багато подібного, але різниця полягає в тому, що в традиційній культурі є певні історії, символічні посилання та джерела. Сатана сфабрикував і винайшов багато народних оповідей або оповідей, які з’являються в історичних книгах, залишаючи в людях глибокі враження про постаті в контексті традиційної культури чи забобонів. Наприклад, у Китаї є «Вісім Безсмертних, що перетинають море», «Подорож на захід», «Нефритовий імператор», «Тріумф принца Нечжа над царем-драконом» та «Інвеститура богів». Хіба вони не вкоренилися глибоко в умах людей? Навіть якщо деякі з вас не знають усіх деталей, ви все ж знаєте ці історії загалом, і саме цей загальний зміст закарбовується у вашому серці та розумі, так що ви не можете їх забути. Це різні

ідеї або легенди, які сатана підготував для людини давним-давно та які були поширені в різний час. Вони безпосередньо шкодять душам людей та руйнують їх, накликаючи на них закляття за закляттям. Тобто, після того, як ти прийняв такі традиційні культуру, історії або забобони, щойно вони утвердилися у твоєму розумі та щойно вони засіли у твоєму серці, ти стаєш ніби зачарований – ці культурні сильця, ці ідеї й традиційні історії обплутують тебе й чинять на тебе вплив. Вони впливають на твоє життя, на твої погляди на життя і на твої судження про те чи інше. Ще більше вони впливають на твій пошук істинного шляху життя: це дійсно злісне закляття. Як би ти не намагався, ти не можеш позбутися їх; ти рубаєш їх, але не можеш відрубати; ти б'єш їх, проте не можеш їх відбити. Ба більше, після того, як люди несвідомо потрапляють під таке закляття, вони несвідомо починають поклонятися сатані, зміцнюючи образ сатани у своїх серцях. Інакше кажучи, вони роблять сатану своїм ідолом, об'єктом поклоніння та поваги, навіть доходячи до того, що вважають його Богом. Це знаходиться в серцях людей без їхнього відома; воно керує їхніми словами та вчинками. Більше того, ти спершу вважаєш ці історії та легенди неправдивими, але потім несвідомо визнаєш їхнє існування, роблячи з них реальні образи й перетворюючи їх на реальні, існуючі об'єкти. Сам того не відаючи, ти підсвідомо приймаєш ці ідеї та існування цього. Окрім того, ти підсвідомо приймаєш дияволів, сатану та ідолів у свій власний дім і у своє власне серце – це справді закляття. Чи ці слова знаходять відклик у вас? (Так.) Чи є серед вас хтось, хто кадив фіміам і поклонявся Будді? (Так.) Тож у чому полягала мета кадіння фіміаму й поклоніння Будді? (Молитва за мир.) Якщо подумати про це зараз, чи не безглуздо молитися сатані за мир? Чи приносить сатана мир? (Ні.) Хіба ти не бачиш, яким необізнаним ти тоді був? Така поведінка абсурдна, необізнана й наївна, чи не так? Сатану турбує лише те, як тебе розбестити. Сатана жодним чином не може дати тобі мир, тільки тимчасовий перепочинок. Але щоб отримати цей перепочинок, ти мусиш дати обітницю, і якщо ти порушиш свою обітницю або клятву, дану сатані, тоді побачиш, як він тебе мучитиме. Змушуючи тебе скласти присягу, він насправді хоче контролювати тебе. Коли ви молилися за мир, ви його здобули? (Ні.) Ви не здобули мир, але, навпаки, ваші зусилля принесли нещастя і нескінченні лиха – воістину безмежний океан гіркоти. Мир не знаходиться у володінні сатани, і це правда. Це наслідок того, що феодальні забобони й традиційна культура принесли людству.

1.4. Сатана розбещує людину за допомогою соціальних віянь

Останній спосіб, у який сатана розбещує і контролює людину, – це суспільні тенденції. Суспільні тенденції охоплюють безліч аспектів, включно з різними сферами, такими як поклоніння відомим і величним постатям, а також кумирам зі світу кіно й музики, поклоніння знаменитостям, онлайн-ігри тощо – усе це є частиною суспільних тенденцій, і тут немає необхідності вдаватися в подробиці.

Ми поговоримо тільки про ідеї, які суспільні тенденції викликають у людей, про те, як вони змушують людей поводитися у світі, а також про життєві цілі та світогляд, які вони формують у людях. Ці аспекти дуже важливі; вони можуть контролювати думки та точки зору людей і впливати на них. Ці тенденції виникають одна за одною, і всі вони чинять злий вплив, який постійно принижує людство, змушуючи людей втрачати совість, людську сутність і розум, дедалі більше послаблюючи їхні якості характеру й мораль до такої міри, що ми можемо навіть сказати, що у більшості людей зараз немає доброчесності, немає людської сутності, і при цьому у них немає ні совісті, ні тим паче будь-якої розсудливості. Отже, якими є ці суспільні тенденції? Це тенденції, які не можна побачити неозброєним оком. Коли нова тенденція несеться світом, можливо, лише невелика кількість людей знаходиться на її вістрі, виступаючи в ролі законодавців моди. Вони починають робити щось нове, потім приймають якусь ідею або якусь точку зору. Більшість людей, однак, буде постійно підхоплювати це, долучатися та асимілюватися завдяки цій тенденції в стані відсутності усвідомлення, аж доки всі вони несвідомо й мимоволі не приймуть її, не зануряться в неї і не перебуватимуть під її контролем. Наслідком таких тенденцій є те, що люди, які не мають здорових глузду й тіла, не знають, що таке істина, і не можуть відрізнити позитивне від негативного, із радістю приймають їх одна за одною разом із життєвими поглядами й цінностями, які походять від сатани. Вони приймають і те, що сатана говорить їм щодо підходу до життя, і «подарований» їм сатаною спосіб життя, і вони не мають ні сил, ні здатності, ні, тим паче, свідомості, щоб чинити опір. Отже, як розпізнати такі тенденції? Я вибрав простий приклад, який ви, можливо, поступово зрозумієте. Наприклад, люди в минулому вели свою справу так, що нікого не обдурювали; вони продавали товари за однією ціною незалежно від того, хто їх купував. Хіба в цьому не помітний якийсь елемент доброї совісті й людської сутності? Коли люди вели свої справи так, добросовісно, видно, що в той час у них ще залишалася якась совість і людська сутність. Але з постійно зростаючим попитом людини на гроші люди несвідомо стали дедалі більше любити гроші, вигоду й задоволення. Хіба люди не ставлять гроші на перше місце більше, ніж раніше? Коли люди вважають гроші дуже важливими, вони несвідомо починають надавати менше значення своїй репутації, своїй популярності, своєму доброму імені та своїй доброчесності, чи не так? Коли ти займаєшся бізнесом, ти бачиш, як інші багатіють, обманюючи людей. Хоча такі гроші зароблені нечесним шляхом, ті люди стають дедалі багатшими. Коли ти бачиш усе, чим насолоджується їхня сім’я, ти засмучуєшся: «Ми обидва займаємося бізнесом, але вони розбагатіли. Чому у мене не виходить заробити багато грошей? Я так більше не можу, я мушу знайти спосіб заробити більше грошей». Після цього ти тільки й думаєш про те, як заробити своє багатство. Щойно ти відмовишся від переконання, що «гроші потрібно заробляти з совістю, нікого не обманюючи», тоді, керуючись власними інтересами, твій спосіб мислення

поступово зміниться, як і принципи, що лежать в основі твоїх дій. Коли ти вперше обманюєш когось, ти відчуваєш докори сумління, і твоє серце каже тобі: «Щойно я це вчиню, це буде востаннє, коли я обдурю когось. Якщо завжди обманювати людей, прийде відплата!». Це функція людської совісті – змушувати тебе відчувати докори сумління і дорікати тобі, щоб обманювати когось тобі здавалося неприродним. Але після того, як ти успішно обманув когось, ти бачиш, що тепер у тебе є більше грошей, ніж було до того, і ти думаєш, що цей метод може бути для тебе дуже вигідним. Незважаючи на тупий біль у твоєму серці, тобі однаково хочеться привітати себе з успіхом, і ти почуваєшся деякою мірою задоволеним собою. Уперше ти схвалюєш свою власну поведінку, свої власні оманливі шляхи. Коли людина заражається цим шахрайством, це подібно до того, хто захоплюється азартними іграми і стає азартним гравцем. У своєму невіданні ти схвалюєш власну шахрайську поведінку та приймаєш її. Сам того не усвідомлюючи, ти приймаєш шахрайство як законну комерційну поведінку та найкорисніший засіб твого виживання та здобуття засобів до існування; ти думаєш, що, чинячи так, ти можеш швидко збагатитися. Це процес: спочатку люди не можуть прийняти такий тип поведінки та практику і зверхньо дивляться на нього. Потім вони самі починають експериментувати із цією поведінкою, пробуючи її по-своєму, і їхні серця починають поступово перетворюватися. Що це за перетворення? Це схвалення і визнання цієї тенденції, цієї ідеї, прищепленої тобі суспільною тенденцією. Не усвідомлюючи цього, якщо ти не обманюєш людей, ведучи з ними справи, ти відчуваєш, що тобі гірше; якщо ти не обманюєш людей, ти відчуваєш, ніби щось утратив. Без твого усвідомлення, такий обман стає твоєю душею, твоєю опорою і незамінним типом поведінки, що є принципом у твоєму житті. Після того, як людина прийняла таку поведінку й таке мислення, хіба це не призвело до змін у її серці? Твоє серце змінилося, тож чи змінилася й доброчесність? Чи змінилася твоя людська сутність? Чи змінилася твоя совість? Усе твоє єство, від твого серця до твоїх думок, зсередини й назовні, змінилося, і це якісна зміна. Ця зміна віддаляє тебе дедалі більше від Бога, і ти стаєш усе тісніше пов’язаним із сатаною; ти стаєш дедалі більше схожим на сатану, у результаті чого розбещення сатаною робить тебе демоном.

Дивлячись на ці суспільні тенденції, чи ти сказав би, що вони чинять великий вплив на людей? Чи вони мають глибокий шкідливий вплив на людей? Вони дійсно мають дуже глибокий шкідливий вплив на людей. Для розбещення яких аспектів людини сатана використовує кожну із цих тенденцій? Сатана головним чином розбещує людську совість, розсудливість, людську сутність, мораль і життєві перспективи. І хіба ці суспільні тенденції поступово не деградують і не розбещують людей? Сатана використовує ці суспільні тенденції, щоб крок за кроком заманювати людей у диявольське гніздо, щоб люди, потрапивши в полон суспільних тенденцій, несвідомо пропагували гроші й матеріальні бажання,

нечестивість і насильство. Коли це проникає в серце людини, ким тоді така людина стає? Людина стає дияволом, сатаною! Чому? Тому що, яка психологічна схильність існує в серці людини? Що людина шанує? Людина починає насолоджуватися злостивістю та насильством, не проявляючи любові до краси чи добра, не кажучи вже про мир. Люди не бажають жити простим життям нормальної людської сутності, але натомість бажають насолоджуватися високим статусом і великим багатством, упиватися плотськими втіхами, не шкодуючи зусиль, щоб задовольнити власну плоть, без обмежень, без зобов'язань, які б утримували їх; інакше кажучи, робити все, що вони бажають. Отже, коли ти занурюєшся в подібні тенденції, чи можуть засвоєні тобою знання допомогти тобі звільнитися? Чи може твоє розуміння традиційної культури та забобонів допомогти тобі вийти із цього жахливого становища? Чи можуть традиційні норми моралі та церемонії, відомі людині, допомогти людям проявляти стриманість? Візьмемо, наприклад, «Бесіди й судження» та «Дао де цзін». Чи можуть вони допомогти людям витягнути ноги з трясовини цих злих тенденцій? Однозначно ні. Отже, людина стає дедалі злішою, гордовитішою, чванливішою, егоїстичнішою та зловмиснішою. Більше немає жодної прихильності між людьми, більше немає жодної любові між членами сім'ї, більше немає ніякого порозуміння між родичами й друзями; характерною рисою людських стосунків стало насильство. Кожна людина прагне використовувати насильницькі методи, живучи серед своїх побратимів; вони добувають свій щоденний хліб за допомогою насильства; вони завойовують свої посади й здобувають свої прибутки за допомогою насильства, і вони вдаються до насильницьких і злих методів, щоб робити все, чого вони бажають. Хіба така людська сутність не жахає? Це дійсно так: вони не тільки розіп'яли Бога, а й убили б усіх, хто слідує за Ним, бо людина надто нечестива. Почувши все, про що Я щойно говорив, чи не здається вам жахливим жити в цьому середовищі, у цьому світі та серед таких людей, посеред яких сатана розбещує людство? (Так.) Отже, ви коли-небудь відчували себе жалюгідними? Ви, мабуть, трохи маєте таке відчуття прямо зараз, чи не так? (Так.) Із вашої інтонації здається, що ви думаєте: «У сатани є так багато різних способів розбестити людину. Він використовує будь-яку можливість і знаходиться скрізь, куди б ми не подалися. Чи може й досі людина бути спасенною?». Чи може й досі людина бути спасенною? Чи може людина спасти саму себе? (Ні.) Чи може Нефритовий імператор спасати людей? Чи може Конфуцій спасати людей? Чи може Бодхісаттва Гуаньінь спасати людей? (Ні.) Тож хто може спасати людей? (Бог.) Деякі люди, однак, матимуть у своїх серцях такі запитання, як-от: «Сатана шкодить нам так дико, з такою шаленою несамовитістю, що в нас немає ні надії, ні будь-якої впевненості в тому, щоб прожити життя. Ми всі живемо в середовищі розбещення, і кожна окрема людина так чи інакше чинить опір Богу, і тепер наші серця впали так низько, як тільки можна. То де ж Бог у той час, коли сатана нас розбещує? Що робить Бог? Що б Бог не робив для нас, ми

ніколи цього не відчуваємо!». Деякі люди неминуче відчувають себе пригніченими й дещо засмученими. Для вас це почуття дуже глибоке, тому що все, що Я говорив, мало на меті дати людям можливість поступово прийти до розуміння, дедалі більше відчувати, що в них немає надії, дедалі більше відчувати, що вони були залишені Богом. Але не турбуйтеся. Тема нашого сьогоднішнього спілкування «зло сатани» не є насправді нашою темою. Однак, щоб поговорити про сутність святості Божої, ми маємо спершу обговорити, як сатана розбещує людину, і зло сатани, щоб людям стало зрозуміліше, в якому стані зараз знаходиться людина. Одна із цілей такої розмови – дозволити людям пізнати зло сатани, а інша – дати їм можливість глибше зрозуміти, що таке справжня святість.

Хіба Я не говорив більш детально про те, що ми щойно обговорили, порівняно з минулим разом? Чи стало ваше розуміння тепер трохи глибшим? (Так.) Я знаю, що багато людей зараз очікує, що Я скажу, у чому саме полягає святість Бога, але, говорячи про святість Бога, Я спочатку розповім про вчинки Бога. Ви всі маєте уважно слухати. Згодом Я запитаю вас, чим саме є святість Бога. Я не скажу вам прямо, але натомість дозволю вам спробувати це зрозуміти; Я дам вам простір для того, щоб це зрозуміти. Якої ви думки про цей метод? (Погоджуємося з ним.) Тоді слухайте уважно, а Я продовжу.

Усвідомлення Божої святості на прикладі того, що Він робить із людиною

Щоразу, коли сатана розбещує людину або завдає їй непомірної шкоди, Бог не залишається осторонь, і Він також не відмахується і не закриває очі на тих, кого Він обрав. Бог із досконалою чіткістю розуміє все, що робить сатана. Що б не робив сатана, якій би тенденції він не давав поштовх, Бог знає все, що намагається зробити сатана, і Бог не відмовляється від тих, кого Він обрав. Натомість, не привертаючи жодної уваги, – таємно, безмовно, – Бог робить усе необхідне. Коли Бог починає працювати над кимось, коли Він когось обрав, Він нікому не оголошує цю звістку, зокрема й сатані, не кажучи вже про те, щоб робити будь-які широкі жести. Він просто дуже спокійно, дуже природно робить те, що необхідно. По-перше, Він вибирає для тебе сім'ю; твоє сімейне походження, твої батьки, твої предки – усе це Бог вирішує заздалегідь. Інакше кажучи, Бог не приймає цих рішень за примхою; радше Він розпочав цю роботу давно. Щойно Бог обрав для тебе сім'ю, Він обирає дату твого народження. Потім Бог спостерігає, як ти народжуєшся і з плачем з'являєшся на світ. Він спостерігає за твоїм народженням, спостерігає, як ти промовляєш свої перші слова, спостерігає, як ти спотикаєшся й дибаєш свої перші кроки, коли вчишся ходити. Спершу ти ступаєш один крок, потім інший – а тепер ти можеш бігати, стрибати, говорити й висловлювати свої почуття… У міру дорослішання людей погляд сатани залишається прикутим до кожного з них, неначе погляд тигра до його здобичі. Але, виконуючи Свою роботу, Бог ніколи не

зазнавав жодних обмежень, спричинених людьми, подіями чи об'єктами, простором чи часом; Він робить те, що Йому слід робити, і те, що Він мусить. У процесі дорослішання ти можеш стикнутися з багатьма речами, які тобі не до душі, такими як хвороби й розчарування. Але коли ти йдеш цим шляхом, твоє життя і твоє майбутнє знаходяться цілком під Божою опікою. Бог дає тобі справжню гарантію на все твоє життя, бо Він прямо тут, поруч із тобою, охороняє тебе й піклується про тебе. Ти виростаєш, не підозрюючи цього. Ти починаєш контактувати з новим і пізнавати цей світ і це людство. Усе є свіжим і новим для тебе. Є дещо, чим тобі подобається займатися. Ти живеш у своїй власній людській сутності, ти живеш у власному просторі, і ти не маєш анінайменшого уявлення про існування Бога. Але Бог спостерігає за тобою на кожному кроці твого зростання, і спостерігає за тобою, коли ти робиш кожен великий крок уперед. Навіть коли ти набуваєш знання або вивчаєш науку, Бог ніколи не залишає тебе ні на крок. Ти нічим не відрізняєшся від інших людей у тому, що в процесі пізнання світу та взаємодії з ним ти встановив свої власні ідеали, у тебе є свої власні захоплення, інтереси, і ти також таїш високі амбіції. Ти часто розмірковуєш про своє власне майбутнє, часто створюючи ескізи того, як має виглядати твоє майбутнє. Однак що б не траплялося на цьому шляху, Бог чітко бачить, як усе воно відбувається. Можливо, ти сам забув своє власне минуле, але для Бога немає нікого, хто міг би зрозуміти тебе краще, ніж Він Сам. Ти живеш під пильним поглядом Бога, ростеш, дорослішаєш. У цей період найважливіше завдання Бога – це те, чого ніхто ніколи не бачить, те, чого ніхто не знає. Бог, звичайно ж, нікому про це не говорить. Отже, що ж це за найважливіша річ? Можна сказати, що це гарантія того, що Бог спасе людину. Це означає, що якщо Бог хоче спасти цю людину, Він має це зробити. Це завдання життєво важливе як для людини, так і для Бога. Ви знаєте, що це? Здається, у вас немає жодних відчуттів щодо цього завдання чи будь-якого уявлення про нього, тому Я розповім вам. Із моменту твого народження і до теперішнього часу Бог виконав над тобою велику роботу, але Він не дає тобі вичерпного звіту про все, що Він зробив. Бог не дав тобі про це дізнатися, і Сам також не розповів тобі. Однак для людства важливе все, що Він робить. Що стосується Бога, то це те, що Він мусить зробити. У Його серці є щось важливе, що Йому потрібно зробити, що набагато перевершує будь-що з цього. Тобто з моменту народження людини й до сьогоднішнього дня Бог мусить гарантувати її безпеку. Коли ви чуєте ці слова, вам може здатися, що ви їх не повністю розумієте. Ви можете запитати: «Чи є ця безпека настільки важливою?». Тож яким є буквальне значення слова «безпека»? Можливо, у вашому розумінні воно означає спокій або, можливо, у вашому розумінні воно означає ніколи не зазнавати жодного лиха чи катастрофи, жити добре, жити нормальним життям. Але у своїх серцях ви мусите знати, що це не так просто. Отже, чим саме є те, про що Я говорив, що Бог мусить робити? Що безпека означає для Бога? Чи справді це гарантія нормального

значення слова «безпека»? Ні. То що ж саме робить Бог? Ця «безпека» означає, що тебе не поглине сатана. Це важливо? Не бути поглинутим сатаною – це стосується твоєї безпеки чи ні? Так, це стосується твоєї особистої безпеки, і не може бути нічого важливішого. Коли тебе поглинув сатана, твоя душа й твоя плоть більше не належать Богу. Бог більше не буде тебе спасати. Бог залишає душі й людей, яких поглинув сатана. Тому Я кажу, що найважливіше, що мусить робити Бог, – це гарантувати твою безпеку, гарантувати, що тебе не поглине сатана. Це дуже важливо, чи не так? Тож чому ви не можете відповісти? Здається, ніби ви не здатні відчути велику доброту Бога!

Бог робить набагато більше, окрім гарантування безпеки людей, гарантування того, що їх не поглине сатана. Він також робить велику підготовчу роботу, перш ніж обрати та спасти когось. По-перше, Бог проводить ретельну підготовку стосовно того, який у тебе буде характер, у якій сім'ї ти народишся, ким будуть твої батьки, скільки в тебе буде братів і сестер, і якими будуть ситуація, економічний стан і умови сім'ї, у якій ти народишся. Чи знаєте ви, у яких сім'ях народжується більшість обраних Богом людей? Чи це видатні сім'ї? Ми не можемо з упевненістю сказати, що серед них немає жодного, хто народився у видатних сім'ях. Можливо, деякі є, але їх дуже мало. Чи вони народжуються в сім'ях, які володіють винятковим багатством, у сім'ях мільярдерів або мультимільйонерів? Ні, вони майже ніколи не народжуються в таких сім'ях. Отже, яку сім'ю Бог влаштовує для більшості із цих людей? (Звичайні сім'ї.) Тож які сім'ї можна вважати «звичайними сім'ями»? До них належать сім'ї працівників, тобто ті, прожиток яких залежить від заробітної плати, які можуть дозволити собі предмети першої необхідності й не є надмірно забезпеченими; до них також належать фермерські сім'ї. Фермери покладаються на посів сільськогосподарських культур для забезпечення харчування, у них є збіжжя та одяг, і вони не голодують і не мерзнуть. Крім того, є сім'ї, які мають свою невелику справу, і є сім'ї, де батьки – інтелектуали, і їх також можна вважати звичайними сім'ями. Окрім того, деякі батьки є офісними працівниками або дрібними державними чиновниками, і їх також не можна вважати такими, що належать до видатних сімей. Більшість із них народжується у звичайних сім'ях, і все це влаштовано Богом. Тобто, перш за все, це середовище, у якому ти живеш, не є сім'єю зі значними статками, як люди можуть собі уявити, і ця сім'я обрана тобі Богом, і більшість людей житиме в рамках такої сім'ї. А як щодо соціального стану? Економічні умови більшості батьків є середніми, і вони не мають високого соціального статусу: для них добре вже просто мати роботу. Чи є серед них губернатори? Або президенти країн? Ні, правда ж? У кращому випадку це такі люди, як керівники або власники малого бізнесу. Їхній соціальний статус посередній, а їхні економічні умови середні. Іншим фактором є середовище проживання сім'ї. Перш за все, серед цих сімей немає батьків, які б явно вплинули на те, щоб їхні діти ступили на шлях ворожіння та віщування; дуже мало хто

займається таким. Більшість батьків – цілком нормальні люди. Водночас, коли Бог обирає людей, Він створює для них таке середовище, яке дуже корисне для Його роботи спасіння людей. На перший погляд здається, що Бог не зробив для людини нічого особливо приголомшливого; Він просто тихо й таємно продовжує робити все те, що Він робить, смиренно й безмовно. Але насправді все, що робить Бог, Він робить для того, щоб закласти основу для твого спасіння, підготувати дорогу попереду й усі необхідні умови для твого спасіння. Потім Бог повертає кожну людину до Себе, кожного в певний час: саме тоді ти чуєш голос Бога; саме тоді ти постаєш перед Ним. На той час, коли це відбувається, деякі люди вже самі стали батьками, а інші все ще є чиїмись дітьми. Інакше кажучи, деякі люди одружилися й народили дітей, а деякі досі самотні та ще не створили власних сімей. Але незалежно від ситуації людини, Бог уже встановив час, коли тебе буде обрано й коли Його Євангеліє та слова досягнуть тебе. Бог установив обставини, визначив певну людину або певний контекст, через який Євангеліє буде передано тобі, щоб ти міг почути слова Божі. Бог уже приготував для тебе всі необхідні умови. У такий спосіб, хоча людина й не усвідомлює, що це відбувається, вона постає перед Ним і повертається в Божу сім'ю. Людина також несвідомо йде за Богом і входить у кожен етап Його роботи, входячи в кожен етап Божого способу роботи, який Він приготував для людини. Які способи Бог використовує, коли Він щось робить для людини в цей час? По-перше, абсолютний мінімум – це турбота й захист, якими користується людина. Окрім цього, Бог організовує різних людей, події та об'єкти так, щоб через них людина могла бачити Його існування і Його вчинки. Наприклад, деякі люди вірять у Бога, тому що хтось у їхній родині хворий. Коли інші проповідують їм Євангеліє, вони починають вірити в Бога, і ця віра в Бога виникає через ситуацію, що склалася. Тож хто влаштував цю ситуацію? (Бог.) Через цю хворобу є сім'ї, де всі віруючі, у той час як є інші, де вірять лише кілька членів родини. На перший погляд може здатися, що хтось у вашій сім'ї хворий, але насправді цей стан даровано тобі для того, щоб ти міг постати перед Богом, це Божа доброта. Оскільки сімейне життя для деяких людей важке, і вони не можуть знайти спокій, може з'явитися випадкова можливість: хтось сповіщає їм Євангеліє й каже: «Вір у Господа Ісуса, і матимеш мир». Отож, самі того не підозрюючи, вони приходять до віри в Бога за абсолютно природних обставин, тож хіба це не свого роду умова? І чи є милістю, дарованою їм Богом, той факт, що в їхній родині немає миру? Є також дехто, хто приходить до віри в Бога з інших причин. Існують різні причини та різні способи приходу до віри, але незалежно від того, з якої причини ви починаєте вірити в Нього, усе це насправді влаштовано й скеровано Богом. Спочатку Бог використовує різні способи, щоб обрати тебе й привести тебе у Свою сім'ю. Це благодать, яку Бог дарує абсолютно кожній людині.

На нинішній стадії Божої роботи в ці останні дні Він уже не просто дарує людині благодать і благословення, як робив це раніше, і не вмовляє людину рухатися

вперед. Що побачила людина на цій стадії роботи з усіх аспектів Божої роботи, які вона пережила на власному досвіді? Людина побачила Божу любов, Божий суд і кару. Протягом цього періоду часу Бог забезпечує, підтримує, освітлює і спрямовує людину, тому людина поступово приходить до розуміння Його намірів, до розуміння слів, які Він говорить, та істини, яку Він дарує людині. Коли людина буде слабкою, коли вона буде пригніченою, коли їй буде нікуди звернутися, Бог використовуватиме Свої слова, щоб втішати, давати поради й підбадьорювати людину, щоб її слабкий духовний стан міг поступово міцнішати, ставати більш позитивно налаштованим і готовим до співпраці з Богом. Але коли людина не підкоряється Богу або чинить Йому опір, або коли людина розкриває свою зіпсованість, Бог не проявить милосердя, караючи й дисциплінуючи людину. Однак Бог виявить толерантність і терпіння до людської дурості, необізнаності, слабкості та незрілості. Отже, завдяки всій роботі, яку Бог робить для людини, людина поступово дозріває, зростає та приходить до розуміння Божих намірів, приходить до пізнання певних істин, до знання того, що є позитивним, а що негативним, до знання того, що таке зло й темрява. Бог не дотримується єдиного підходу – завжди карати й дисциплінувати людину, але й не завжди проявляє терпимість і терпіння. Радше Він забезпечує кожну людину по-різному на різних етапах її життя та відповідно до її духовного стану й духовного рівня. Він багато робить для людини, та ще й дорогою ціною; людина нічого не бачить ні з того, що Він робить, ні ціни, але на практиці все, що Він робить, справді здійснюється для кожної окремої людини. Божа любов практична: завдяки Божій благодаті людина уникає однієї катастрофи за іншою, і весь час Бог знову й знову виявляє толерантність до людських слабкостей. Суд і кара Божі дають людям можливість поступово пізнати зіпсованість і сатанинську сутність людства. Те, що дає Бог, Його просвітління людини і Його керівництво – усе це дозволяє людству дедалі більше пізнавати суть істини й дедалі більше розуміти, що потрібно людям, якою дорогою їм варто йти, заради чого вони живуть, у чому цінність і сенс їхнього життя і як іти дорогою вперед. Усе це, що робить Бог, є невіддільним від Його єдиної початкової мети. У чому ж тоді полягає ця мета? Чому Бог використовує ці методи для виконання Своєї роботи над людиною? Якого результату Він хоче досягти? Інакше кажучи, що Він хоче бачити в людині? Що Він хоче здобути від людини? Бог хоче бачити, що серце людини може бути відроджене. Ці методи, які Він використовує для роботи з людиною, є постійним зусиллям пробудити серце людини, пробудити дух людини, дати людині можливість зрозуміти, звідки вона походить, хто направляє, підтримує та забезпечує її, і хто дає людині можливість жити аж до сьогоднішнього дня; ці методи становлять засіб, що дозволяє людині зрозуміти, хто є Творець, кому їй слід поклонятися, яким шляхом вона мусить іти та яким чином людина має постати перед Богом; це засіб для поступового оживлення серця людини, щоб людина пізнала серце Бога, розуміла серце Бога, а також осягнула велику турботу та думку,

що лежать в основі роботи Бога, спрямованої на спасіння людини. Коли серце людини відроджується, людина більше не бажає жити з виродженим, зіпсованим характером, а натомість бажає шукати істину, щоб задовольнити Бога. Коли серце людини пробуджене, тоді людина здатна повністю відірватися від сатани. Сатана більше не завдасть їй шкоди, він більше не контролюватиме та не обдурюватиме її. Натомість людина може активно співпрацювати в Божій роботі та Його словах, щоб задовольнити серце Бога, у такий спосіб досягаючи страху Божого та втікаючи від злого. Це початкова мета Божої роботи.

Дискусія про зло сатани, яку ми щойно провели, змушує всіх вважати, ніби людина живе серед великого нещастя і ніби життя людини оточене негараздами. Але тепер, коли Я говорю про святість Бога й роботу, яку Він виконує над людиною, як це змушує вас почуватися? (Дуже щасливими.) Тепер ми можемо бачити: усе, що робить Бог, усе, що Він копітко влаштовує для людини, є бездоганним. Усе, що робить Бог, є безпомилковим, а це означає, що воно бездоганне й не потребує виправлення, поради чи будь-яких коректив із чийогось боку. Усе, що Бог робить для кожної людини, не підлягає сумніву; Він веде кожного за руку, піклується про тебе кожної миті, що минає, і жодного разу не покидав тебе. Оскільки люди зростають у такому середовищі та з такими передумовами, чи могли б ми сказати, що люди насправді ростуть на долоні Божій? (Так.) Отже, чи у вас і зараз досі є відчуття втрати? Чи хтось досі відчуває себе пригніченим? Чи відчуває хто-небудь, що Бог полишив людство? (Ні.) То що ж саме тоді робить Бог? (Він продовжує охороняти людство.) Величні намір і турбота, які Бог вкладає у все, що Він робить, не підлягають сумніву. Більше того, виконуючи Свою роботу, Він завжди робить це беззастережно. Він ніколи не вимагав, щоб будь-хто з вас знав ціну, яку Він платить за тебе, щоб ти відчував глибоку вдячність Йому. Чи вимагав Бог коли-небудь цього від тебе? (Ні.) Протягом довгого людського життя майже кожна людина потрапляє в багато небезпечних ситуацій і стикається з багатьма спокусами. Це тому, що сатана стоїть поруч із тобою, його погляд постійно спрямований на тебе. Коли з тобою трапляється лихо, сатана цим насолоджується; коли в тебе стаються нещастя, коли в тебе все йде не так, коли ти заплутуєшся в павутині сатани, він отримує від цього величезне задоволення. Що ж до того, що робить Бог, то Він захищає тебе кожної миті, що минає, відводячи тебе від одного нещастя за іншим і від одного лиха за іншим. Ось чому я кажу, що все, що в людини є: мир і радість, благословення та особиста безпека, насправді знаходиться під контролем Бога; Він керує долею кожної людини та вирішує її. Але чи є у Бога завищене уявлення про Своє становище, як кажуть деякі люди? Чи Бог проголошує тобі: «Я – найвеличніший з усіх. Саме Я керую вами. Ви маєте благати Мене про милість, а непослух буде покараний смертю»? Чи Бог коли-небудь погрожував людству в такий спосіб? (Ні.) Чи говорив Він коли-небудь: «Людство розбещене, тому не має значення, як Я до нього ставлюся, і з ним можна поводитися як завгодно; Мені не

потрібно вживати задля нього жодних розумних заходів»? Чи думає Бог отак? Чи діяв Бог коли-небудь у такий спосіб? (Ні.) Навпаки, Боже ставлення до кожної людини є серйозним і відповідальним. Він ставиться до тебе навіть більш відповідально, ніж ти сам ставишся до себе. Хіба це не так? Бог не говорить даремно; і Він також не хизується Своїм високим становищем та не вдається до легковажного обману людей. Натомість Він чесно й безмовно робить те, що Йому Самому потрібно робити. Це приносить людині благословення, мир і радість. Це мирно та щасливо приводить людину перед Божі очі та в Його сім'ю; потім людина живе перед Богом і приймає Боже спасіння з нормальним розумом і мисленням. Отже, чи був Бог коли-небудь дволиким стосовно людини у Своїй роботі? Чи виявляв Він коли-небудь неправдиву доброту, спочатку обдуривши людину кількома приємностями, а потім повернувшись до неї спиною? (Ні.) Чи говорив Бог коли-небудь одне, а потім робив інше? Чи давав Бог коли-небудь порожні обіцянки та хвалився, кажучи людям, що Він може щось зробити для них чи допомогти зробити для них щось інше, а потім зникав? (Ні.) У Бозі немає обману, немає неправди. Бог вірний, і Він істинний у всьому, що Він робить. Він єдиний, на кого люди можуть розраховувати; Він Бог, якому люди можуть довірити своє життя і все, що вони мають. Оскільки в Бозі немає обману, чи можемо ми сказати, що Бог найщиріший? (Так.) Звичайно, що можемо! Хоча слово «щирий» занадто слабке, занадто людське у разі його застосування до Бога, яке ще слово ми можемо використати? Це межі людської мови. Хоча дещо недоречно називати Бога «щирим», проте ми поки що використовуватимемо це слово. Бог вірний і щирий. Отже, коли ми говоримо про ці аспекти, що ми маємо на увазі? Чи маємо ми на увазі відмінності між Богом і людиною та відмінності між Богом і сатаною? Так, ми могли б так сказати. Це тому, що людина не може побачити анінайменшого сліду зіпсованого характеру сатани в Бозі. Чи маю Я рацію, коли це кажу? Амінь? (Амінь!) Ніщо зі злого характеру сатани не виявляється в Бозі. Усе, що Бог робить і виявляє, є цілковито сприятливим і допомагає людині, цілком робиться для того, щоб забезпечити людину, є сповненим життя і дає людині дорогу, якою слід іти, і напрямок, який потрібно вибрати. Бог не зіпсований, і, більше того, дивлячись зараз на все, що робить Бог, чи ми можемо сказати, що Бог святий? Оскільки Бог не має ні розбещеного характеру людства, ні чогось подібного до сатанинської сутності розбещеного людства, із цієї точки зору ми повністю можемо сказати, що Бог святий. Бог не проявляє жодної зіпсованості, і водночас, коли Бог діє, Він відкриває Свою власну сутність, що повністю підтверджує, що Сам Бог Святий. Ви це бачите? Щоб пізнати святу сутність Бога, наразі розгляньмо ці два аспекти: по-перше, у Бозі немає й сліду зіпсованого характеру, а по-друге, суть Божої роботи над людиною дає людині можливість побачити власну сутність Бога, і ця сутність цілковито позитивна. Бо все, що приносить людині кожна частина Божої роботи, є позитивним. Передусім Бог вимагає, щоб людина була

чесною – хіба це не щось позитивне? Бог дає людині мудрість – хіба це не щось позитивне? Бог робить людину здатною розрізняти добро й зло – хіба це не щось позитивне? Він дає людині можливість зрозуміти сенс і цінність людського життя – хіба це не щось позитивне? Він дозволяє людині бачити суть людей, подій і об'єктів відповідно до істини – хіба це не щось позитивне? Так і є. І наслідком усього цього є те, що людина більше не обдурена сатаною, більше не зазнає постійної шкоди чи контролю з боку сатани. Інакше кажучи, це дозволяє людям повністю звільнитися від розбещення сатани, а отже, поступово йти шляхом страху Бога й утікання від злого. Як далеко ви пройшли цим шляхом станом на зараз? Важко сказати, чи не так? Але принаймні, чи є у вас тепер початкове розуміння того, як сатана розбещує людину, що є злим, а що – негативним? Зараз ви принаймні йдете правильним шляхом у житті. Чи можна це сказати з упевненістю? Так, цілком.

В аспекті святості Бога є дещо, про що слід поспілкуватися. Зважаючи на все, що ви почули й отримали, хто з вас може сказати, що таке святість Бога? Про що йде мова, коли Я говорю про святість Бога? Задумайтесь про це на мить. Чи є святість Бога Його правдивістю? Чи є святість Бога Його вірністю? Чи є святість Бога Його самовідданістю? Чи це Його смирення? Його любов до людей? Бог щедро дарує людині істину й життя – чи це Його святість? Так воно і є, усі ці перераховані аспекти. Усе те, що виявляє Бог, є унікальним, цього не існує в розбещеній людській сутності і цього не можна побачити в людській сутності. Анінайменшого сліду цього не можна побачити ні в процесі розбещення сатаною людини, ні в розбещеному характері сатани, ні в сутності або природі сатани. Усе, Ким є Бог і чим Він володіє, є унікальним; тільки Сам Бог має таку сутність і володіє нею. Чи бачив хтось із вас серед людства будь-кого настільки ж святого, як Я щойно описав на цьому етапі нашої дискусії? (Ні.) Отже, чи є хтось настільки святий серед ідолів, відомих чи величних людей, яким ви поклоняєтесь? (Ні.) Отже, коли ми говоримо, що святість Бога унікальна, чи це перебільшення? Однозначно ні. Окрім того, свята унікальність Бога також має практичну сторону. Чи існує якась розбіжність між святістю, про яку Я зараз говорю, і святістю, про яку ви раніше думали та яку уявляли? (Так.) Між ними – дуже велика розбіжність. Що люди часто мають на увазі, коли говорять про святість? (Деякі зовнішні прояви поведінки.) Коли люди кажуть, що поведінка чи щось інше є святими, вони говорять це лише тому, що вважають це чистим чи приємним для органів чуття. Однак у цьому незмінно відсутня реальна сутність святості – таким є аспект цього вчення. Окрім цього, що мається на увазі під практичним аспектом святості, який люди уявляють у своїй свідомості? Це здебільшого те, що вони собі уявляють, чи те, про що вони судять? Наприклад, деякі буддисти йдуть із життя під час практики, відходять, коли сплять сидячи. Деякі люди кажуть, що вони стали святими й полетіли на небо. Це також плід уяви. Крім того, інші вважають, що фея, яка спускається з неба, є святою.

Насправді, поняття, яке люди вкладають у слово «святий», завжди було просто свого роду порожньою фантазією й теорією, що не має жодного реального змісту і, до того ж, не має нічого спільного із сутністю святості. Сутність святості – це справжня любов, і навіть більше того – це сутність істини, праведності й світла. Слово «святий» правильно вживати тільки стосовно Бога; ніщо в творінні не гідне називатися «святим». Людина мусить це зрозуміти. Відтепер ми застосовуватимемо слово «святий» лише до Бога. Чи це доречно? (Так, доречно.)

Хитрощі, до яких удається сатана для розбещення людини

Тепер повернімося до розмови про те, які засоби використовує сатана, щоб розбещувати людину. Ми щойно говорили про різні способи, у які Бог працює над людиною, і які кожен із вас може випробувати на власному досвіді, тому Я не говоритиму занадто докладно. Але вам у ваших серцях, можливо, незрозуміло, які хитрості та стратегії використовує сатана, щоб розбещувати людину, або принаймні у вас немає конкретного розуміння їх. Чи було б корисно, якби Я знову про це поговорив? Ви хочете про це дізнатися? Можливо, хтось із вас запитає: «Навіщо знову говорити про сатану? Коли згадують сатану, ми починаємо злитися, і коли ми чуємо його ім'я, ми всім своїм єством відчуваємо занепокоєння». Незалежно від того, наскільки вам це неприємно, ви повинні дивитися фактам у вічі. Необхідно прямо говорити такі речі й роз'яснювати їх, щоб людина їх розуміла; в іншому разі вона не може по-справжньому звільнитися від впливу сатани.

Раніше ми обговорювали п'ять способів, у які сатана розбещує людину, включно з хитрощами сатани. Способи, у які сатана розбещує людину, – це лише поверхневий шар; більш підступними є хитрощі, що ховаються під цією поверхнею, за допомогою яких сатана досягає своїх цілей. Що це за хитрощі? Будь ласка, підсумуйте їх. (Він обманює, спокушає й примушує.) Що більше цих хитрощів ви перераховуєте, то більше ви наближаєтеся. Схоже, що сатана завдав вам глибокої шкоди, і у вас сильні почуття із цього приводу. (Він також використовує показну риторику. Він впливає на людей і насильно захоплює їх.) Примусове захоплення – таке залишає особливо глибокий слід. Люди бояться примусового захоплення сатаною. Чи є ще якісь хитрощі? (Він жорстоко шкодить людям, робить погрози та привабливі пропозиції, а також бреше.) Брехня – це один із методів у його арсеналі. Сатана бреше, щоб обдурити тебе. Якою є природа брехні? Хіба брехня не те саме, що обман? Мета брехні насправді полягає в тому, щоб обдурити тебе. Чи є якісь інші хитрощі? Розкажіть Мені про всі відомі вам хитрощі сатани. (Він спокушає, шкодить, засліплює й обманює.) Більшість із вас має однакові думки щодо цього обману. Що ще? (Він контролює людину, хапає, тероризує її й заважає людині вірити в Бога.) Я знаю загальне значення того, що ви кажете Мені, і це добре. Ви всі знаєте дещо про це, тому давайте зараз підсумуємо ці хитрощі.

Шість основних хитрощів, які сатана використовує, щоб розбещувати людину

Перша – це контроль і примус. Тобто сатана зробить усе можливе, щоб установити контроль над твоїм серцем. Що означає «примус»? Це означає використання тактики погроз та силового впливу, щоб змусити тебе підкоритися йому, примушуючи тебе думати про наслідки в разі твоєї непокори. Ти боїшся й не наважуєшся кинути йому виклик, тому коришся йому.

Друга – це обман і крутійство. Що передбачає «обман і крутійство»? Сатана придумує якісь історії та бреше, обманом змушуючи тебе повірити в них. Він ніколи не говорить тобі, що людину створив Бог, але й не говорить прямо, що тебе не створив Бог. Він взагалі не використовує слово «Бог», а натомість вживає щось інше, щоб у такий спосіб обдурити тебе, щоб ти в принципі не мав уявлення про існування Бога. Звичайно, ця «хитрість» включає в себе не лише цей аспект, а й багато інших.

Третя – це насильницьке прищеплення вчення. Яке вчення насильно прищеплюють людям? Чи здійснюється насильницьке прищеплення вчення за вибором людини? Чи робиться це за згодою людини? Однозначно ні. Навіть якщо ти не даєш свою згоду, ти нічого не можеш із цим вдіяти. Коли ти не усвідомлюєш цього, сатана вселяє в тебе вчення, прищеплюючи тобі своє мислення, свої правила життя й свою сутність.

Четверта – це залякування та розважання. Тобто сатана використовує різні хитрощі, щоб змусити тебе прийняти його, слідувати за ним і працювати, прислужуючи йому. Він зробить усе, щоб досягти своїх цілей. Іноді він робить тобі невеликі послуги, у той же час спокушаючи тебе на вчинення гріха. Якщо ти не слідуватимеш за ним, він змусить тебе страждати й покарає тебе, а також використовуватиме різні способи для нападу та вчинення змови проти тебе.

П’ята – це введення в оману й параліч. «Введення в оману й параліч» – це коли сатана вселяє людям якісь солодкі слова та ідеї, які узгоджуються з їхніми уявленнями й здаються правдоподібними, щоб створити враження, ніби він піклується про плотське становище людей, про їхнє життя та майбутнє, коли насправді його єдина мета – обдурити тебе. Потім він паралізує тебе так, що ти не знаєш, що правильно, а що неправильно, тож ти мимоволі піддаєшся на обман і в такий спосіб потрапляєш під його контроль.

Шоста – це руйнування тіла й розуму. Яку частину людини знищує сатана? Сатана знищує твій розум, роблячи тебе безсилим чинити опір, а це означає, що поступово твоє серце повертається до сатани всупереч тобі самому. Він прищеплює тобі це щодня, кожного дня використовуючи ці ідеї та культури, щоб впливати на тебе й виховувати тебе, поступово підриваючи твою волю, так що в кінцевому підсумку ти більше не хочеш бути хорошою людиною, ти більше не

бажаєш відстоювати те, що ти називаєш «праведністю». Без твого відома в тебе більше немає сили волі, щоб плисти проти течії, натомість ти пливеш за нею. «Руйнування» означає, що сатана мучить людей так сильно, що вони стають тінями самих себе, більше не будучи людьми. Саме тоді сатана завдає удару, захоплюючи й пожираючи їх.

Кожна із цих хитрощів, які сатана використовує, щоб розбещувати людину, робить людину безсилою чинити опір; будь-яка з них може бути смертельною для людини. Інакше кажучи, будь-що, що робить сатана, і будь-які хитрощі, які він використовує, можуть спричинити твоє виродження, привести тебе під контроль сатани й занапастити тебе в трясовині зла й гріха. Такими є хитрощі, які використовує сатана, щоб розбестити людину.

Ми можемо сказати, що сатана злий, але для підтвердження цих слів ми однаково маємо подивитися на те, якими є наслідки розбещення людини сатаною та які характери й сутності воно породжує в людині. Ви всі про це щось знаєте, тому прошу вас висловлювати свої думки. Які наслідки розбещення людей сатаною? Які розбещені характери вони висловлюють і розкривають? (Гордовитість і зарозумілість, егоїзм і підлість, нечесність і брехливість, підступність і злостивість, а також повна відсутність людської сутності.) Загалом, ми можемо сказати, що в них немає людської сутності. Тепер дозвольте іншим братам і сестрам висловитися. (Після того, як сатана розбестив людину, вона, як правило, стає гордовитою й самовдоволеною, зарозумілою й самовпевненою, жадібною та егоїстичною. Я вважаю, що це найсерйозніші проблеми.) (Після того, як сатана розбестив людину, вона не зупиняється ні перед чим, щоб здобувати матеріальні цінності й багатство. І вона навіть стає ворожою Богові, чинить опір Богу, не підкоряється Богу і втрачає сумління й розважливість, якими має володіти людина.) Те, що ви сказали, у своїй основі те ж саме, хоча й із деякими незначними відмінностями; дехто з вас просто додав більше дрібних деталей. Отже, найбільше в розбещеному людстві виділяються гордовитість, брехливість, злостивість і егоїзм. Однак ви всі пропустили одне й те ж. У людей немає сумління, вони втратили розважливість і не володіють людською сутністю – але є ще одна дуже важлива річ, про яку ви не згадали, а саме: «зрада». Кінцевим наслідком цих характерів, які є в будь-якої людини після того, як її було розбещено сатаною, є зрада людиною Бога. Незалежно від того, що Бог говорить людям або яку роботу Він виконує над ними, вони не прислухаються до того, що, як їм відомо, є істиною. Тобто вони більше не визнають Бога й зраджують Його; це наслідок розбещення людини сатаною. Такий наслідок однаковий для всіх розбещених характерів людини. Серед способів, які сатана використовує для розбещення людини, – знання, які люди здобувають, наука, яку вони знають, їхнє розуміння забобонів і традиційних культур, а також суспільних тенденцій – чи є будь-який спосіб, за допомогою якого людина може визначити, що є праведним, а що – неправедним? Чи є щось, що може допомогти людині дізнатися, що святе, а що зле?

Чи існують стандарти, на основі яких це можна виміряти? (Ні.) Немає жодних стандартів і жодного підґрунтя, яке могло б допомогти людині. Незважаючи на те, що люди можуть знати слово «святий», немає нікого, хто насправді знає, що воно означає. Тож чи може те, що сатана приносить людині, допомогти їй пізнати істину? Чи може воно допомогти людині жити, маючи більше людської сутності? Чи може воно допомогти людині жити так, щоб вона могла більше поклонятися Богу? (Ні.) Очевидно, що воно не може допомогти людині поклонятися Богу або розуміти істину, так само як і не може допомогти людині пізнати, що таке святість і зло. І навпаки, людина дедалі більше вироджується, все далі й далі віддаляючись від Бога. Ось чому ми говоримо, що сатана злий. Проаналізувавши такий обсяг злої сутності сатани, чи ви побачили будь-який елемент святості в сатані, у його сутності або у вашому розумінні його сутності? (Ні.) Це точно. Отже, чи ви бачили якийсь аспект сутності сатани, який має якусь схожість із Богом? (Ні.) Чи має будь-який прояв сатани яку-небудь схожість із Богом? (Ні.) Отже, тепер я хочу попросити вас: опишіть власними словами, що саме є святістю Бога. Перш за все, у зв'язку з чим сказані слова «святість Божа»? Чи вони сказані у зв'язку з сутністю Бога? Або вони сказані у зв'язку з якимось аспектом Його характеру? (Вони сказані у зв'язку з сутністю Бога.) Ми повинні чітко визначити основу для підходу до нашої бажаної теми. Ці слова сказані у зв'язку з сутністю Бога. Перш за все, ми використовували зло сатани як тло для сутності Бога, тож чи ви бачили щось від сутності сатани в Бозі? А як щодо будь-якої людської сутності? (Ні, не бачили. Бог не гордовитий, не егоїстичний і не зраджує, і з цього ми бачимо, як виявляється свята сутність Бога.) Чи можна ще щось додати? (У Бога немає й сліду розбещеного характеру сатани. Те, що має сатана, є абсолютно негативним, тоді як те, що має Бог, – усе тільки позитивне. Ми можемо бачити, що Бог завжди був на нашому боці, пильнуючи за нами й захищаючи нас, із того часу, коли ми були дуже маленькими, впродовж усього нашого життя й до сьогодні, і особливо коли ми були розгублені та збиті зі шляху. У Бозі немає ні обману, ні ошуканства. Він говорить чітко й прямо, і це також справжня сутність Бога.) Дуже добре! (Ми не бачимо в Бозі ні зіпсованого характеру сатани, ні дволикості, ні хвастощів, ні порожніх обіцянок, ні обману. Бог – єдиний, у кого людина може вірити. Бог вірний і щирий. Із Божої роботи ми бачимо, що Бог говорить людям бути чесними, дає їм мудрість, робить їх здатними відрізняти добро від зла й бути проникливими в розпізнанні різних людей, подій та об'єктів. У цьому ми можемо бачити Божу святість.) Ви закінчили? Ви задоволені тим, що ви сказали? Скільки розуміння Бога насправді є у ваших серцях? І наскільки ви осягаєте святість Божу? Я знаю, що кожен із вас має у своєму серці певний рівень проникливого розуміння, тому що кожна людина може відчувати Божу роботу над собою, і різною мірою вона багато чого отримує від Бога: благодать і благословення, просвітління та освічення, Божий суд та кару, і завдяки цьому людина здобуває деяке просте розуміння сутності Бога.

Хоча святість Бога, яку ми обговорюємо сьогодні, може здатися дивною для більшості людей, незалежно від цього, ми щойно розпочали розгляд цієї теми, і, йдучи дорогою, що пролягла перед вами, ви здобудете глибше розуміння. Це вимагає від вас поступового відчуття та розуміння на основі власного досвіду. Наразі вашому розумінню сутності Бога, що ґрунтується на сприйнятті, досі потрібен тривалий період часу, щоб дізнатися, підтвердити, відчути й пережити її на власному досвіді, доки одного разу ви не знатимете в самому своєму серці, що «святість Бога» означає, що Божа сутність досконала, що Божа любов безкорислива, усе, що Бог дає людині, безкорисливе, і ви дізнаєтеся, що Божа святість незаплямована й бездоганна. Ці аспекти Божої сутності – не просто слова, які Він використовує, щоб хизуватися Своїм статусом, радше Бог використовує Свою сутність, щоб ставитися до кожної людини з тихою щирістю. Інакше кажучи, сутність Бога не порожня; вона не є теоретичною чи заснованою на вченні, і, звичайно ж, вона не є своєрідним знанням. Це не своєрідна освіта для людини; натомість це справжнє одкровення про власні дії Бога й розкрита сутність того, Хто є Бог і чим Він володіє. Людина мусить знати цю сутність і осягати її, тому що все, що робить Бог, і кожне сказане Ним слово має величезну цінність і величезне значення для кожної окремої людини. Коли ти прийдеш до розуміння святості Бога, тоді ти зможеш дійсно повірити в Бога; коли ти прийдеш до розуміння святості Бога, ти зможеш дійсно усвідомити справжнє значення слів «Сам Бог, унікальний». Ти більше не будеш фантазувати, думаючи, що є інші шляхи, які ти міг би обрати, окрім цього, і ти більше не будеш готовий зрадити все, що Бог влаштував для тебе. Оскільки сутність Бога свята, це означає, що тільки через Бога ти можеш іти по житті праведним шляхом світла; тільки через Бога ти можеш пізнати сенс життя; тільки через Бога ти можеш утілювати справжню людську сутність у життя й одночасно володіти істиною та знати її. Тільки через Бога ти можеш отримати життя від істини. Тільки Сам Бог може допомогти тобі втікати від злого й визволити тебе від шкоди й контролю з боку сатани. Окрім Бога, ніхто й ніщо не може спасти тебе від моря страждань, щоб ти більше не страждав. Це визначається сутністю Бога. Тільки Сам Бог спасає тебе так самовіддано; тільки Бог у кінцевому підсумку несе відповідальність за твоє майбутнє, за твою долю й за твоє життя, і Він усе влаштовує для тебе. Це те, чого не може досягти ніщо створене або нестворене. Оскільки ніщо створене чи нестворене не має сутності, подібної до сутності Бога, жодна людина чи об’єкт не здатні спасти або вести тебе. У цьому важливість Божої сутності для людини. Можливо, ви відчуваєте, що ці слова, які Я сказав, у принципі, можуть трохи допомогти. Але якщо ти шукаєш істину, якщо ти любиш істину, тоді ти відчуєш на власному досвіді, як ці слова не тільки змінять твою долю, але, окрім того, вони виведуть тебе на правильний шлях людського життя. Ти це розумієш, чи не так? Отже, чи є у вас зараз якийсь інтерес до пізнання сутності Бога? (Так.) Приємно

знати, що ви зацікавлені. Сьогодні на цьому ми закінчимо нашу тему спілкування про пізнання святості Бога.

* * *

Я хотів би поговорити з вами про те, що ви зробили на початку нашого сьогоднішнього зібрання, що Мене здивувало. Можливо, дехто з вас плекав почуття вдячності, можливо, ви відчували вдячність, і тому ваша емоція викликала відповідну дію. Те, що ви зробили, не є чимось, за що потрібно дорікати; воно ані правильне, ані неправильне. Але Я хотів би, щоб ви дещо зрозуміли. Що саме Я хочу, щоб ви зрозуміли? По-перше, я хотів би запитати вас про те, що ви щойно зробили. Чи було це падінням ниць або схиляннням колін із метою поклоніння? Хтось може мені сказати? (Ми вважаємо, що це було падіння ниць.) Ви гадаєте, що це було падіння ниць, тож яким тоді є значення падіння ниць? (Поклоніння.) Тоді що таке схиляння колін задля поклоніння? Я не спілкувався з вами про це раніше, але сьогодні я відчуваю, що це потрібно зробити. Чи падаєте ви ниць на своїх звичайних зібраннях? (Ні.) Чи падаєте ви ниць, коли вимовляєте свої молитви? (Так.) Чи падаєте ви ниць кожен раз, коли молитеся, якщо дозволяє ситуація? (Так.) Це добре. Але Я хотів би, щоб ви зрозуміли сьогодні, що Бог приймає колінопреклоніння лише двох типів людей. Нам не потрібно звірятися з Біблією або вчинками й поведінкою будь-яких духовних діячів. Натомість, тут і зараз, Я скажу вам дещо правдиве. По-перше, падіння ниць і схиляння колін для поклоніння – це не одне й те ж. Чому Бог приймає колінопреклоніння тих, хто падає ниць? Тому що Бог кличе когось до Себе й закликає цю людину прийняти Боже доручення, тому Бог дозволяє їй упасти ниць перед Ним. Це перший тип людей. Другий тип – це схиляння колін задля поклоніння того, хто боїться Бога та втікає від злого. Є тільки ці два типи людей. Отже, до якого типу належите ви? Чи ви можете сказати? Це істина, хоча це може трохи зачепити ваші почуття. Про те, що люди стають на коліна під час молитви нічого говорити – це правильно й так має бути, тому що, коли люди моляться, вони в основному моляться про щось, відкриваючи свої серця Богу й зустрічаючись із Ним віч-на-віч. Це спілкування й щиросердий діалог із Богом. Поклоніння навколішки має бути не простою формальністю. Я не маю на меті дорікнути вам за те, що ви зробили сьогодні. Я просто хочу пояснити це вам, щоб ви розуміли цей принцип – ви це знаєте, чи не так? (Так, знаємо.) Я кажу вам це для того, щоб це більше не повторилося. Отже, чи є в людей можливість упасти ниць і стати на коліна перед обличчям Бога? Справа не в тому, що такої можливості ніколи не буде. Рано чи пізно цей день прийде, але ще не час. Розумієте? Це вас засмучує? (Ні.) Добре. Можливо, ці слова мотивуватимуть або надихатимуть вас до того, щоб ви могли знати у своїх серцях нинішнє неприємне становище між Богом і людиною та які стосунки існують зараз між Богом і людиною. Хоча ми

нещодавно ще трохи поговорили й мали діалог, людське розуміння Бога все ще далеке від достатнього. Людині ще належить пройти довгий шлях пошуку пізнання Бога. Мої наміри не полягають у тому, щоб змусити вас робити це терміново або поспішати висловлювати подібні прагнення чи почуття. Те, що ви зробили сьогодні, може виявити й показати ваші справжні почуття, і Я відчув їх. Отже, коли ви це робили, Я просто хотів встати й передати вам Свої найкращі побажання, тому що Я бажаю, щоб усім вам велося добре. Отже, у кожному Моєму слові та кожній дії Я роблю все можливе, щоб допомагати вам, направляти вас, щоб ви могли мати правильне розуміння та правильний погляд на все суще. Ви можете це зрозуміти, чи не так? (Так.) Це добре. Хоча люди мають певне розуміння різних Божих характерів, аспектів того, Хто є Бог і чим Він володіє, і роботи, яку виконує Бог, більша частка цього розуміння не виходить за межі читання слів на сторінці, або розуміння їх у принципі, або просто роздумів про них. Людям найбільше не вистачає справжнього розуміння та проникливості, які ґрунтуються на реальному досвіді. Незважаючи на те, що Бог використовує різні методи, щоб пробудити серця людей, для досягнення цього ще потрібно пройти довгий шлях. Я не хочу, щоб хто-небудь почувався так, ніби Бог залишив його наодинці, ніби Бог покинув його або повернувся до нього спиною. Усе, що Я хочу бачити, – це як кожен іде шляхом пошуку істини та прагнення зрозуміти Бога, сміливо рухаючись уперед із непохитною рішучістю, вільний від будь-яких побоювань чи тягарів. Незалежно від того, які проступки ти скоїв, незалежно від того, наскільки далеко ти заблукав або наскільки серйозним був твій переступ, не дозволяй цьому стати тягарем або зайвим багажем, який ти мусиш нести під час свого пошуку розуміння Бога. Продовжуй упевнено йти вперед. Бог завжди зберігає спасіння людини у Своєму серці; це ніколи не змінюється. Це найцінніша частина сутності Бога. Зараз ви почуваєтеся трохи краще? (Так.) Я сподіваюся, що ви зможете правильно підійти до всього та до слів, які Я промовив. Давайте на цьому завершимо наше спілкування. До побачення!

11 січня 2014 року

Сам Бог, унікальний VII
Бог – джерело життя для всього сущого (I)

Огляд Божої влади, Божого праведного характеру та Божої святості

Чи відчувають ваші серця спокій у присутності Бога після завершення ваших молитов? (Так.) Якщо можна заспокоїти серце людини, вона зможе почути й зрозуміти слово Боже, і вона зможе почути й зрозуміти істину. Якщо твоє серце не можна заспокоїти, якщо твоє серце завжди неприкаяне чи завжди думає про щось інше, це впливатиме на тебе, коли ти відвідуватимеш зібрання, щоб почути слово Боже. Що лежить в основі питань, які ми обговорювали? Нумо всі разом трохи пригадаймо основні моменти. Якщо говорити про пізнання Самого Бога, унікального, то в першій частині ми розглянули Божу владу. У другій частині ми розглянули праведний Божий характер, а в третій частині – Божу святість. Чи справив на вас враження конкретний зміст, який ми обговорювали в кожен із цих разів? Що справило на вас найглибше враження в першій частині – «Божа влада»? Яка частина мала на вас найсильніший вплив? (Бог уперше сповістив про владу й могутність Божого слова; Бог завжди виконує обіцяне, і Його слово стане істиною. Це притаманна Богу сутність.) (Божий наказ сатані полягав у тому, що сатані було дозволено лише спокушати Йова, але не позбавляти його життя. З цього ми бачимо владу Божого слова.) Що ще можна додати? (Словами Бог створив небо, землю й усе, що на них, і Він сказав слова, щоб укласти заповіт із людиною й виявити Свої благословення для людини. Усе це приклади влади Божого слова. Далі ми побачили, як Господь Ісус наказав Лазарю вийти зі склепу – це показує, що життя та смерть перебувають під Божим контролем, що сатана не має сили контролювати життя та смерть і що незалежно від того, у плоті здійснюється Божа робота чи в Дусі, Його влада є унікальною.) Почувши спілкування, ви отримали саме це розуміння. Якщо говорити про Божу владу, то як Ви розумієте слово «влада»? Що бачать люди з того, що робить і відкриває Бог у межах Своєї влади? (Ми бачимо Божу всемогутність і мудрість.) (Ми бачимо, що Божа влада всюдисуща та що вона справді існує. Ми бачимо Божу владу у великому масштабі в Його пануванні над усім сущим, і ми бачимо її в малому масштабі, коли Він бере під контроль кожне окреме людське життя. Бог насправді планує та контролює шість вирішальних моментів людського життя. Ба більше, ми бачимо, що Божа влада представляє Самого Бога, унікального, і жодна створена чи нестворена істота не може нею володіти. Божа влада – символ Його статусу.) Ваше розуміння «символів Божого статусу та Божого становища» виглядає дещо доктринальним. Чи є у вас якесь сутнісне розуміння Божої влади? (Відколи ми були молодими, Бог опікувався нами й захищав нас, і в цьому ми бачимо Божу владу. Ми не усвідомлювали небезпек, які на нас чатували, але Бог завжди таємно нас захищав. Це теж Божа влада.) Дуже добре. Чудово сказано.

Коли ми говоримо про Божу владу, на чому ми акцентуємо увагу, що тут головне? Навіщо нам потрібно це обговорювати? Першою ціллю обговорення цього питання є утвердження в серцях людей статусу Бога як Творця та Його становища серед усього сущого. Це те, до пізнання, бачення й відчуття чого людей можна спонукати на перших порах. Те, що ти бачиш і відчуваєш, походить від Божих дій, Божих слів і Божого контролю над усім сущим. Отже, яке істинне розуміння отримують люди від усього того, що бачать, довідуються й пізнають завдяки Божій владі? Ми вже обговорювали цю першу ціль. Друга ціль полягає в тому, щоб дозволити людям побачити Божу силу та мудрість через усе, що Бог зробив, сказав і контролював Своєю владою. Це означає дозволити тобі побачити, наскільки Бог сильний і мудрий у Своєму контролі над усім. Хіба не на цьому ми зосередили основну увагу під час нашого попереднього обговорення унікальної влади Бога? Після того обговорення минуло не так багато часу, проте дехто з вас уже про це забув, що доводить: ви не набули глибокого розуміння Божої влади. Можна навіть сказати, що людина не бачила Божої влади. Чи є у вас зараз якесь розуміння? Коли ти бачиш, як Бог здійснює Свою владу, що ти насправді відчуваєш? Чи справді ти відчував Божу силу? (Так.) Коли ти читаєш Його слова про те, як Він створив усе суще, ти відчуваєш Його силу, і ти відчуваєш Його всемогутність. Що ти відчуваєш, коли бачиш Боже панування над долею людей? Чи відчуваєш ти Його силу та Його мудрість? Якби Бог не володів цією силою, якби Він не володів цією мудрістю, чи був би Він спроможний панувати над усім сущим і над долею людей? Бог володіє силою й мудрістю, і тому Він має владу. Це унікально. Чи ти коли-небудь бачив серед усього творіння людину або істоту з такою силою, як у Бога? Чи є у світі хтось або щось, що має силу створити небо, землю і все суще, контролювати їх і панувати над ними? Чи є у світі хтось або щось, що може правити всім людством і вести його за собою, що може бути присутнім скрізь і в усі часи? (Ні, немає.) Тепер ви розумієте справжнє значення унікальної влади Бога? Тепер у вас є якесь розуміння цього питання? (Так.) На цьому ми завершуємо повторення теми унікальної Божої влади.

У другій частині ми говорили про праведний Божий характер. Ми небагато обговорювали в рамках цієї теми, тому що на поточній стадії Божа робота полягає передусім у суді та карі. У період Царства праведний Божий характер виявляється ясно й у найдрібніших подробицях. Він промовив слова, яких ніколи не говорив від часу створення; і в Його словах усі люди, усі, хто читає й переживає Його слово, побачили, як виявляється Його праведний характер. Отже, що головне в нашому обговоренні праведного Божого характеру? Чи глибоко ви це розумієте? Чи усвідомлюєте ви це з досвіду? (Бог спалив Содом, тому що люди того часу були глибоко розбещеними та накликали Божий гнів. З цього ми бачимо праведний Божий характер.) Спершу подивімося: якби Бог не знищив Содом, чи зміг би ти дізнатися про Його праведний характер? Ти б усе одно дізнався про нього. Його

видно в словах, які Бог сказав у період Царства, і в суді, карі та прокляттях, які Він спрямував на людину. Чи видно праведний Божий характер у тому, як Він пощадив Ніневію? (Так.) У нинішній період люди частково можуть бачити Боже милосердя, любов і терпимість, і люди також можуть бачити їх у тому, як змінюється Боже ставлення після покаяння людини. Після того як Я навів ці два приклади для вступу до нашого обговорення праведного Божого характеру, стало цілком очевидно, що Його праведний характер був виявлений, але в реальності сутність праведного Божого характеру не обмежується тим, що відкривається в цих двох біблійних історіях. Як ви бачите, що таке праведний Божий характер, виходячи з того, що ви довідалися, побачили та пережили в Божому слові та Його роботі? Говоріть із власного досвіду. (Якщо люди здатні шукати істину та діяти згідно з Божою волею, у середовищах, які Бог створив для людей, Він направляє їх, просвіщає та дає їм можливість відчути просвіток у своїх серцях. Коли люди йдуть проти Бога, опираються Йому та не діють згідно з Його волею, то всередині них панує велика темрява, наче Бог їх покинув. Навіть коли вони моляться, то не знають, що Йому сказати. Але коли вони відкидають власні уявлення й фантазії та стають готовими співпрацювати з Богом і прагнути до самовдосконалення, тоді вони поступово спромагаються бачити усміхнене обличчя Бога. На цій підставі ми переживаємо святість праведного Божого характеру. У святому Царстві Бог являється, але в нечистих місцях Він Себе приховує.) (Я бачу праведний Божий характер у тому, як Він ставиться до людей. Наші брати й сестри різні за духовним станом і духовним рівнем, і вимоги, які Бог висуває до кожного з нас, теж відрізняються. Усі ми різною мірою здатні отримувати Боже просвітлення, і в цьому я бачу Божу праведність, бо ми, люди, не здатні так ставитися до людини, а Бог здатен.) Тепер усі ви маєте певні практичні знання, які можете чітко виразити.

Чи знаєте ви, яке знання є ключем до розуміння праведного Божого характеру? З досвіду можна багато чого сказати на цю тему, але спочатку я маю розповісти вам про кілька головних моментів. Щоб зрозуміти праведний Божий характер, потрібно спочатку зрозуміти Божі почуття: що Він ненавидить, чим гидує, що любить, до кого Він терпимий і милосердний та людям якого типу Він дарує це милосердя. Це один головний момент. Також потрібно зрозуміти, що, яким би люблячим не був Бог, скільки б любові й милосердя Він не мав до людей, Бог не терпить, щоб хтось ображав Його статус і становище, і так само Він не терпить, щоб хтось ображав Його гідність. Хоч Бог і любить людей, Він їх не балує. Він дарує людям Свою любов, Своє милосердя та Свою терпимість, але Він ніколи їх не розпещував; у Бога є Свої принципи й обмеження. Скільки б Божої любові ти не відчував, наскільки б глибокою не була ця любов, ти ніколи не повинен ставитися до Бога так, як ставився б до іншої людини. Хоча ставлення Бога до людей справді відзначається надзвичайною близькістю, якщо людина вважає Бога просто іншою людиною – ніби Він усього-на-всього інша створена істота, наче друг або об’єкт

поклоніння, – тоді Бог сховає від неї Своє обличчя й покине її. Такий Його характер, і люди не повинні легковажити цим питанням. Отже, ми часто бачимо подібні слова, сказані Богом про Свій характер: неважливо, скільки доріг ти пройшов, скільки роботи виконав, скільки страждань витерпів, – щойно ти образиш Божий характер, Він відплатить кожному з вас відповідно до того, що ви зробили. Це означає, що Бог ставиться до людей із надзвичайною близькістю, але люди не повинні ставитися до Бога як до друга чи родича. Не можна звати Бога своїм «приятелем». Скільки б любові ти від Нього не отримав, яким би терпимим Він до тебе не був, ти ніколи не повинен ставитися до Бога як до свого друга. Таким є праведний Божий характер. Чи ви розумієте? Чи Я мушу поговорити про це докладніше? Чи є у вас якесь попереднє розуміння цього питання? Загалом це та помилка, яку людям зробити найлегше, незалежно від того, розуміють вони вчення чи ніколи раніше не замислювалися над цим питанням. Коли люди ображають Бога, це може бути не через якусь одну подію чи висловлювання, а радше через ставлення, яке вони мають, і стан, у якому вони перебувають. Це дуже страшна річ. Деякі люди вважають, що мають розуміння Бога, що мають певні знання про Нього, і вони навіть можуть робити якісь речі, що догоджають Богу. Вони починають почуватися так, наче рівні Богу та спритно пролізли в Його друзі. Такі почуття страшенно неправильні. Якщо ти не маєш глибокого розуміння цього – якщо ти чітко цього не розумієш, – тоді ти дуже легко зможеш образити Бога та Його праведний характер. Тепер ти це розумієш, правда? Хіба праведний Божий характер не унікальний? Хіба він міг би колись бути рівнозначним натурі чи моральному авторитету людини? Ні, ніколи. Отже, ти не повинен забувати, що, як би Бог не ставився до людей і як би Він не думав про людей, Боже становище, влада та статус ніколи не змінюються. Для людського роду Бог завжди є Господом усього сущого та Творцем.

Що ви дізналися про святість Бога? У чому полягав основний зміст нашого обговорення святості Бога в тій частині про «Божу святість», крім факту, що нечестивість сатани використовується як тло? Хіба не в тому, Хто є Бог і чим володіє? Чи є те, Хто є Бог і чим володіє, унікальним і притаманним лише Самому Богу? (Так.) Це те, чим створені істоти не володіють. Ось чому ми кажемо, що святість Бога унікальна. Це те, що ви маєте бути в змозі зрозуміти. Ми провели три зустрічі на тему святості Бога. Чи можете ви описати своїми словами, як ви самі це розумієте: у чому, на вашу думку, полягає Божа святість? (Коли Бог востаннє спілкувався з нами, ми схилилися перед Ним. У спілкуванні Бог відкрив нам істину про те, чи потрібно простиратись і схилятися, щоб поклонитися Йому. Ми побачили, що коли Його вшановують поклонами, перш ніж виконати Його вимоги, це не відповідає Його волі, і з цього ми побачили святість Бога.) Саме так. Щось іще? (У Божих словах до людства ми бачимо, що Він говорить відверто та ясно. Він висловлюється прямо та по суті. Сатана говорить ухильно та повний брехні. З того, що сталося минулого разу, коли ми простерлися перед Богом, ми побачили, що

Його слова та Його дії завжди принципові. Коли Він говорить нам, як ми повинні діяти, як ми повинні спостерігати та як ми повинні практикувати, Його слова завжди ясні й лаконічні. Але люди не такі. Відколи сатана розбестив людей, вони діяли й говорили, керуючись своїми особистими мотивами та цілями, своїми особистими бажаннями. З того, як Бог опікується людством, дбає про нього й захищає його, ми бачимо, що всі Божі діла позитивні та зрозумілі. Саме так ми бачимо виявлену сутність Божої святості.) Добре сказано! Хтось ще хоче щось додати? (Завдяки Божому викриттю сатанинської злої сутності ми бачимо Божу святість, здобуваємо більше знань про сатанинське зло та бачимо джерело страждань людства. У минулому ми не знали про страждання людини під владою сатани. Тільки після того, як Бог це відкрив, ми побачили, що всі страждання, які походять від гонитви за славою та багатством, є роботою сатани. Тільки тоді ми відчули, що святість Бога є справжнім спасінням людства.) Що ще можна до цього додати? (Розбещеному людству бракує істинного знання про Бога та любові до Нього. Оскільки ми не розуміємо сутності Божої святості й оскільки, простираючись і схиляючись перед Ним у поклонінні, ми таїмо нечисті думки та приховані мотиви й цілі, Бог невдоволений. Ми бачимо, що Бог не такий, як сатана; сатана хоче, щоб люди обожнювали його, підлещувалися до нього й ушановували його, простираючись і схиляючись перед ним. Сатана не має принципів. Із цього я також усвідомлюю святість Бога.) Дуже добре! Тепер, коли ми поспілкувалися про Божу святість, чи бачите ви Божу досконалість? Чи бачите ви, що Бог є джерелом усього позитивного? Чи здатні ви побачити, що Бог є втіленням істини та справедливості? Чи бачите ви, що Бог є джерелом любові? Чи бачите ви, що все, що Бог робить, усе, що Він висловлює, і все, що Він відкриває, бездоганне? (Бачимо.) Це головні моменти з того, що Я казав про святість Бога. Сьогодні ці слова можуть видаватися вам просто вченням, але одного дня, коли ви відчуєте й побачите Самого істинного Бога з Його слова та Його роботи, ви скажете від щирого серця, що Бог святий, що Бог відрізняється від людей і що Його серце, характер і сутність – усі святі. Ця святість дозволяє людині побачити Божу досконалість і побачити, що сутність Божої святості є непорочною. Сутність Його святості визначає те, що Він є Самим Богом, унікальним, і також водночас дозволяє людині побачити це та доводить, що Він є Самим унікальним Богом. Хіба це не головне? (Так і є.)

Сьогодні ми зробили огляд кількох тем із попередніх спілкувань. На цьому сьогоднішній огляд завершено. Сподіваюся, що всі ви візьмете до серця головні моменти кожного пункту та теми. Не сприймайте їх як просто вчення; коли у вас буде трохи вільного часу, уважно перечитайте їх і поміркуйте над ними. Запам’ятайте їх у своєму серці та втілюйте в реальність – тоді ти справді переживеш усе те, що Я говорив про реальність Божого виявлення Свого характеру та того, Хто Він є і чим володіє. Однак якщо ти лише занотуєш ці головні моменти у своєму зошиті, але не перечитаєш і не обміркуєш їх, то ти ніколи не

здобудеш їх для себе. Тепер ти розумієш, правда? Після спілкування на ці три теми, коли люди отримають загальне – або навіть конкретне – розуміння статусу, сутності та характеру Бога, чи буде їхнє розуміння Бога повним? (Ні.) Тепер щодо вашого власного розуміння Бога: чи є ще якісь сфери, де ви відчуваєте потребу в глибшому розумінні? Тобто тепер, коли ти здобув розуміння Божої влади, Його праведного характеру та Його святості, можливо, Його унікальний статус і становище утвердились у твоїй свідомості; але тобі ще належить побачити й зрозуміти Його дії, Його силу та Його сутність на власному досвіді, а також поглибити свої знання про них. Тепер, коли ви прослухали ці спілкування, у ваших серцях більш-менш утвердився догмат віри: Бог справді існує, і це факт, що Він розпоряджається всім сущим. Ніхто не має права грішити проти Його праведного характеру; Його святість – це певність, у якій ніхто не сміє сумніватися. Це факти. Завдяки цим спілкуванням статус і становище Бога отримують основу в серцях людей. Після закладення цієї основи люди мусять намагатися зрозуміти більше.

Історія 1. Насінинка, земля, дерево, сонячне світло, птахи та людина

Сьогодні Я поспілкуюся з вами на нову тему. Що це за тема? Вона називається так: «Бог – джерело життя для всього сущого». Чи видається ця тема дещо завеликою? Чи здається, що вона трохи за межами вашого розуміння? «Бог – джерело життя для всього сущого» – ця тема може здаватися людям дещо далекою, але її повинні розуміти всі, хто слідує за Богом, бо вона нерозривно пов’язана з пізнанням кожною людиною Бога та її здатністю догоджати Йому й шанувати Його. Ось чому Я збираюся поспілкуватися на цю тему. Цілком можливо, що люди мають просте попереднє розуміння цієї теми або, можливо, обізнані з нею на певному рівні. У свідомості деяких людей це знання чи обізнаність можуть супроводжуватися простим або неглибоким ступенем розуміння. Інші, можливо, мали у своїх серцях якийсь особливий досвід, який привів їх до глибокого особистого знайомства з цією темою. Але таке попереднє знання, чи то глибоке, чи то поверхове, є однобічним і недостатньо конкретним. Отже, саме тому Я й обрав для спілкування цю тему: щоб допомогти вам прийти до глибшого та конкретнішого розуміння. Для спілкування з вами на цю тему Я використовуватиму особливий метод – метод, до якого ми не вдавалися раніше та який може здатися вам трохи незвичним або трохи незручним. Згодом ви зрозумієте, що Я маю на увазі. Вам подобаються історії? (Так.) Що ж, здається, Моє рішення розповідати історії правильне, адже вони так усім вам подобаються. А тепер почнімо. Робити нотатки не треба. Я прошу вас бути спокійними та не крутитися. Можете заплющити очі, якщо відчуваєте, що вас може відволікати навколишня обстановка або оточуючі. Я хочу розповісти вам чудову історію. Це історія про насінинку, землю, дерево, сонячне світло, птахів і людину. Хто її головні герої? (Насінинка, земля, дерево, сонячне світло, птахи та людина.) Чи входить Бог у їх число? (Ні.)

Незважаючи на це, Я впевнений, що коли ви почуєте цю історію, то відчуєте себе підбадьореними й задоволеними. А тепер – тихо, слухайте.

На землю впала дрібна насінинка. Пройшов великий дощ, і насінинка проросла ніжним паростком, а його коріння тим часом повільно заглиблювалось далі в ґрунт. З часом паросток виріс високим, зносячи жорстокі вітри та люті зливи, споглядаючи, як змінювалися пори року, а місяць зростав і спадав. Улітку земля приносила дари води, щоб паросток міг витримати палючу сезонну спеку. І завдяки землі паросток не був пригнічений спекою, і так минула найстрашніша літня спека. Коли прийшла зима, земля огорнула паросток своїми теплими обіймами, і земля та паросток міцно трималися одне за одного. Земля зігрівала паросток, і так він пережив люті сезонні холоди, не постраждавши від зимових буревіїв і хуртовин. Прихищений землею, паросток ріс сміливим і щасливим; самовіддано виплеканий землею, він ріс здоровим і сильним. Він щасливо зростав, співаючи під дощем, танцюючи та гойдаючись на вітрі. Паросток і земля залежать одне від одного…

Минули роки, і паросток виріс у височезне дерево з дужими гілками, вкритими незліченним листям. Воно міцно стояло на землі. Як і раніше, коріння дерева досі вгризалося в землю, але тепер воно глибоко проникло далі в ґрунт. Земля, що колись захищала крихітний паросток, тепер стала основою для могутнього дерева.

Дерево осяяв сонячний промінь. Дерево похитувалося своїм тілом, широко розкидало руки та глибоко вдихало пронизане сонцем повітря. Ґрунт унизу дихав у такт із деревом, і земля почувалась оновленою. У ту мить із-поміж гілок повіяв свіжий вітерець, і дерево затремтіло від радощів, пульсуючи енергією. Дерево та сонячне світло залежать одне від одного…

Люди сиділи в прохолодній тіні дерева й ніжилися на свіжому духмяному повітрі. Повітря очистило їхні серця й легені та зробило чистою кров у них, і їхні тіла перестали бути онімілими та скутими. Люди та дерево залежать одне від одного…

Зграйка дрібних пташок, цвірінькаючи, обсіла гілки дерева. Може, вони там посідали, щоб утекти від хижака чи щоб вивести й виростити потомство, а може, вони там просто перепочивали. Пташки та дерево залежать одне від одного…

Коріння дерева, покручене й переплутане, глибоко вросло в землю. Своїм тілом воно прикривало землю від вітру й дощу, а кінцівки простягало, щоб захистити землю під ногами. Дерево це робило, бо земля була його матір’ю. Вони зміцнюють одне одного й покладаються одне на одного, і вони ніколи не розлучаться…

На цьому історія закінчується. Історія, яку Я розповів, була про насінинку, землю, дерево, сонячне світло, птахів і людину. У ній було лише кілька сцен. Які почуття залишились у вас після неї? Коли Я так говорю, чи ви розумієте, що Я кажу? (Ми розуміємо.) Розкажіть про свої почуття. Що ви відчули, послухавши цю історію? Спершу Я скажу вам, що всіх героїв цієї історії можна побачити й

торкнутися; це реальні речі й істоти, а не метафори. Я хочу, щоб ви подумали над тим, що Я сказав. У Моїй історії не було нічого езотеричного, і її головні моменти можна було б висловити кількома реченнями з цієї історії. (В історії, яку ми почули, змальовано прекрасну картину. Насінинка оживає та, зростаючи, переживає чотири пори року – весну, літо, осінь і зиму. Земля плекає проростлу насінинку, наче мати. Узимку вона зігріває паросток, щоб він міг пережити холод. Після того як паросток виріс у дерево, сонячний промінь торкається його гілок, приносячи йому багато радості. Я бачу, що серед сонму Божого творіння земля теж жива та що вона й дерево залежать одне від одного. Я також бачу велике тепло, яке сонячне світло дарує дереву, і я бачу, як птахи, хоч вони й звичайні створіння, об'єднуються з деревом і з людьми в картину досконалої гармонії. Ось такі відчуття були в моєму серці, коли я слухав цю історію; я усвідомлюю, що все це дійсно живе.) Чудово сказано! Чи хоче хтось ще щось додати? (У цій історії про те, як насінинка проросла та виросла у височезне дерево, я бачу диво Божого творіння. Я бачу, що Бог зробив так, щоб усі речі зміцнювали одна одну й залежали одна від одної, і ще я бачу, що всі речі пов'язані та служать одна одній. Я бачу Божу мудрість, Його диво, і я бачу, що Він є джерелом життя для всього сущого.)

Усе, про що Я щойно говорив, ви вже бачили раніше. Наприклад, насіння – з нього виростають дерева, і хоча ти не можеш бачити всі подробиці цього процесу, ти знаєш, що це відбувається, чи не так? Ви також знаєте про землю й сонячне світло. Картину пташок, що сидять на дереві, бачили всі, правда? І картина людей, що відпочивають у прохолодному затінку дерева, – ви всі це бачили, правда ж? (Так.) Отже, коли всі ці речі представлені в одній картині, яке почуття викликає ця картина? (Почуття гармонії.) Чи всі речі в такій картині походять від Бога? (Так.) Оскільки вони походять від Бога, то Бог знає цінність і значення земного існування всіх цих різних речей. Коли Бог створював усе суще, коли Він планував і створював кожну річ, Він робив це з наміром; і коли Він створив ці речі, у кожну з них було вкладено життя. Середовище, яке Він створив для існування людства, як було щойно описано в нашій історії, – це середовище, де насіння та земля залежать одне від одного, де земля може живити насіння, а насіння прив'язане до землі. Ці відносини було визначено Богом на самому початку Його творіння. Картина дерева, сонячного світла, пташок і людей – це зображення життєвого середовища, яке Бог створив для людини. По-перше, дерево не може ні відірватися від землі, ні бути без сонячного світла. Отже, з якою ж ціллю Бог створив дерево? Чи можна сказати, що воно призначене лише для землі? Чи можна сказати, що воно призначене лише для пташок? Чи можна сказати, що воно призначене лише для людей? (Ні.) Які між ними відносини? Між ними відносини взаємопосилення, взаємозалежності та нероздільності. Тобто земля, дерево, сонячне світло, пташки та люди покладаються одне на одного у своєму існуванні й живлять одне одного. Дерево захищає землю, а земля плекає дерево; сонячне світло забезпечує дерево,

а дерево отримує від сонячного світла свіже повітря та стишує палючий жар сонця на землі. Хто зрештою отримує від цього користь? Людство, чи не так? Це один із принципів, що лежить в основі того середовища, у якому живе людство, яке створив Бог; таким воно було задумане Богом від початку. Хоча ця картина проста, але в ній ми бачимо Божу мудрість і Його намір. Людство не може жити без землі, без дерев, а тим більше без пташок і сонячного світла. Хіба це не так? Хоча це лише історія, у ній зображено мікрокосм Божого творіння неба, землі та всього сущого, а також Його дар середовища, у якому може жити людство.

Саме для людства Бог створив небо, землю і все суще, а також середовище для проживання. По-перше, головне, про що йшлось у нашій історії, – це взаємопосилення, взаємозалежність і співіснування всього сущого. Згідно з цим принципом, середовище існування людства захищене; воно може існувати й підтримуватися. Завдяки цьому людство може процвітати й розмножуватися. Картина, яку ми побачили, – це дерево, земля, сонячне світло, пташки та люди разом. Чи був Бог у цій картині? Його не було там видно. Але було видно правило взаємопосилення та взаємозалежності між речами в картині; у цьому правилі можна побачити існування та володарювання Бога. Бог використовує такий принцип і таке правило для збереження життя й існування всього сущого. У такий спосіб Він забезпечує все суще та людство. Чи стосується ця історія нашої головної теми? На перший погляд здається, що ні, але насправді правило, за яким Бог створив усе суще, і Його панування над усім сущим тісно пов’язані з тим, що Він є джерелом життя для всього сущого. Ці факти нероздільні. Тепер ви починаєте чомусь учитися!

Бог контролює правила, що керують функціонуванням усього сущого; Він контролює правила, що керують виживанням усього сущого; Він контролює всі речі у світі й робить так, щоб вони зміцнювали одна одну та залежали одна від одної, аби вони не загинули й не зникли. Лише так людство може продовжувати жити; лише так воно може жити під Божим проводом у такому середовищі. Бог є повелителем цих правил роботи, і ніхто не може ні втручатись у них, ні змінювати їх. Лише Сам Бог знає ці правила, і лише Сам Бог ними управляє. Коли проростатимуть дерева; коли йтиме дощ; скільки води та поживних речовин земля даватиме рослинам; у яку пору року опадатиме листя; у яку пору року плодоноситимуть дерева; скільки поживних речовин даватиме деревам сонячне світло; що видихатимуть дерева, наситившись сонячним світлом, – усе це було визначено Богом при створенні всього сущого як правила, які ніхто не може порушити. Усе, що створив Бог, – чи живе, чи, в очах людини, неживе – перебуває в Його руці, де Він керує ним і панує над ним. Ніхто не може ні змінити, ні порушити ці правила. Тобто, коли Бог творив усе суще, Він визначив, що без землі дерево не могло б пустити коріння, прорости й вирости; що якби на землі не було дерев, то вона б висохла; що дерево має стати домівкою для пташок і місцем, де вони могли

б сховатися від вітру. Чи може дерево жити без землі? У жодному разі. Чи могло б воно жити без сонця чи дощу? Теж ні. Усі ці речі – для людства, для виживання людства. Від дерева людина отримує свіже повітря, і людина живе на землі, яку захищає дерево. Людина не може жити без сонячного світла та різних живих істот. Хоча ці відносини складні, ти повинен пам'ятати, що Бог створив правила, які керують усіма речами, щоб ті могли зміцнювати одна одну, залежати одна від одної й існувати разом. Інакше кажучи, кожнісінька річ, яку Він створив, має цінність і значення. Якби Бог створив щось незначуще, то зробив би так, щоб воно зникло. Це один із методів, якими Бог забезпечує все суще. Що означає слово «забезпечувати» в цій історії? Хіба Бог щодня поливає дерево? Хіба дерево не може дихати без Божої допомоги? (Ні.) «Забезпечувати» тут означає Боже управління всім сущим після його створення; Богу достатньо управляти ним, установивши правила, які ним керують. Після того як насіння посаджено в землю, дерево росте саме по собі. Усі умови для його росту створені Богом. Бог створив сонячне світло, воду, ґрунт, повітря та навколишнє середовище; Бог створив вітер, мороз, сніг, дощ і чотири пори року. Це умови, які потрібні дереву, щоб рости, і їх підготував Бог. Тож чи є Бог джерелом цього життєвого середовища? (Так.) Чи мусить Бог щодня рахувати кожен листок на деревах? Ні! І так само Богу не потрібно допомагати дереву дихати чи щодня будити сонячне світло зі словами: «Настав час світити на дерева». Він не має цього робити. Сонячне світло саме світить, коли йому час світити, відповідно до правил; воно з'являється та світить на дерево, і дерево поглинає сонячне світло, коли йому потрібно, а коли не потрібно, то дерево все одно живе в рамках правил. Можливо, ви не можете чітко пояснити це явище, але тим не менше це факт, який кожен може побачити та визнати. Усе, що від тебе вимагається, – це визнавати, що правила, які керують існуванням усього сущого, походять від Бога, і знати, що Бог володарює ростом і виживанням усього сущого.

Отже, чи є в цій історії те, що люди називають «метафорою»? Чи це уособлення? (Ні.) Я розповів правдиву історію. Бог править усякою живою істотою, усім, що має життя; Бог наділив життям кожну живу істоту під час її створення; життя кожної живої істоти походить від Бога та йде за шляхом і законами, які його спрямовують. Це не потребує ні внесення людиною змін, ні її допомоги; це один зі шляхів, якими Бог забезпечує все суще. Ви розумієте, чи не так? Чи вважаєте ви за потрібне, щоб люди це визнавали? (Так.) Отже, чи ця історія якось стосується біології? Чи вона якимось чином пов'язана з певною науковою дисципліною або галуззю знань? Ми не обговорюємо біологію, і ми точно не проводимо біологічних досліджень. Яка основна думка нашої розмови? (Бог – джерело життя для всього сущого.) Що ви бачили у творінні? Чи бачили ви дерева? Чи бачили ви землю? (Так.) Ви бачили сонячне світло, чи не так? Чи бачили ви пташок, що сидять на деревах? (Бачили.) Чи раде людство від того, що живе в такому середовищі? (Так.) Тобто Бог

використовує все суще – те, що Він створив, – щоб підтримувати й захищати дім людства, його життєве середовище. У такий спосіб Бог забезпечує людство та все суще.

Як вам подобається стиль цієї розмови, спосіб Мого спілкування? (Її легко зрозуміти, і в ній багато прикладів із реального життя.) Я ж не пусті слова говорю, чи не так? Чи потрібна людям ця історія, щоб зрозуміти, що Бог – джерело життя для всього сущого? (Так.) У такому разі переходимо до нашої наступної історії. Наступна історія дещо інша за змістом, і акценти в ній теж дещо інші. Усе, що згадується в цій історії, – це те, що люди можуть побачити своїми очима в Божому творінні. А тепер Я почну Свою наступну розповідь. Послухайте тихо та спробуйте зрозуміти, що Я маю на увазі. Після цієї історії Я поставлю вам кілька запитань, щоб перевірити, скільки ви з неї дізналися. Герої цієї історії – велика гора, маленький потічок, буйний вітер і велетенська хвиля.

Історія 2. Велика гора, маленький потічок, буйний вітер і велетенська хвиля

Був собі маленький потік, який звивався туди-сюди, аж поки не сягнув підніжжя величезної гори. Та гора перегородила шлях крихітному потічку, і потічок сказав горі своїм слабеньким голоском: «Будь ласка, пропусти мене. Ти стоїш на моєму шляху й перегороджуєш мені дорогу вперед». «Куди ти прямуєш?» – запитала гора. «Я шукаю свій дім», – відповів потічок. «Гаразд, бери й течи просто по мені!» Але крихітний потічок був занадто слабким і молодим, тож він ніяк не міг перетекти через таку велику гору. Він міг лише й далі текти там, біля підніжжя гори…

Повз пронісся буйний вітер, несучи пісок і сміття туди, де стояла гора. Вітер заревів на гору: «Пропусти мене!» – «Куди ти прямуєш?» – запитала гора. «Мені потрібно за той бік гори», – провив у відповідь вітер. «Гаразд, якщо ти зможеш пробитися крізь мій поперек, то лети собі!» Буйний вітер завивав і так і сяк, але хоч би як несамовито він не дув, та не зміг пробитися крізь поперек гори. Вітер стомився та спинився відпочити – а з іншого боку гори повіяв вітерець, радуючи тамтешніх людей. Так гора вітала людей…

На березі моря океанські хвильки м’яко накочувалися на скелястий берег. Раптом здійнялася велетенська хвиля та з ревом ринула на гору. «Посунься!» – заволала велетенська хвиля. «Куди ти прямуєш?» – запитала гора. Не в змозі зупинити свій наступ, хвиля ревла: «Я розширюю свою територію! Я хочу розпростерти руки!» – «Гаразд, якщо ти зможеш перекотитися через мою вершину, я тебе пропущу». Велика хвиля дещо відступила, а потім знову ринула на гору. Але як би вона не намагалася, вона не зуміла перекотитися через вершину гори. Хвиля могла тільки повільно відхлинути назад у море…

Тисячі років маленький потічок лагідно дзюркотів біля підніжжя гори. Послухавши вказівок гори, маленький потічок повертався додому, де вливався в річку, яка, у

свою чергу, впадала в море. Під опікою гори маленький потічок ніколи не збивався зі шляху. Потік і гора зміцнювали одне одного та залежали одне від одного; вони посилювали одне одного, протидіяли одне одному й існували разом.

Тисячі років буйний вітер завивав за своєю звичкою. Він усе одно часто навідувався «в гості» до гори, і в його поривах закручувалися величезні піщані вихори. Він погрожував горі, але так і не пробився крізь її поперек. Вітер і гора зміцнювали одне одного та залежали одне від одного; вони посилювали одне одного, протидіяли одне одному й існували разом.

Тисячі років велетенська хвиля ніколи не спинялася перепочити, і вона невпинно йшла вперед, безперервно розширюючи свою територію. Вона знов і знов ревіла та котилася на гору, але гора так нітрохи й не зрушила з місця. Гора наглядала за морем, і так творіння в морі розмножувались і процвітали. Хвиля й гора зміцнювали одна одну та залежали одна від одної; вони посилювали одна одну, протидіяли одна одній та існували разом.

На цьому наша історія завершується. Спершу скажіть Мені, про що була ця історія? Почнімо з того, що в ній були велика гора, маленький потік, буйний вітер і велетенська хвиля. Що сталось у першій частині, з маленьким потічком і великою горою? Чому Я вирішив говорити про потічок і гору? (Під опікою гори потічок ніколи не збивався зі шляху. Вони покладались одне на одного.) Як ви вважаєте, гора захищала маленький потічок чи заважала йому? (Захищала.) Але хіба вона йому не заважала? Вона й потічок оберігали одне одного; гора захищала потічок, але й заважала йому. Гора захищала потічок, коли він вливався в річку, але заважала йому текти туди, куди він хотів і де б спричинив повені та приніс людям лихо. Хіба не про це була та частина? Захищаючи потік і перегороджуючи його шлях, гора оберігала домівки людей. Тоді маленький потічок вливався в річку біля підніжжя гори й тік далі в море. Хіба це не правило, яке керує існуванням потічка? Завдяки чому потічок вливався в річку та в море? Хіба не завдяки горі? Потічок покладався на захист і завади від гори. Отже, хіба це не головне? Чи бачиш ти в цьому важливість гір для води? Чи була в Бога Своя ціль, коли Він створював кожну гору, велику й малу? (Так.) Ця коротка частина, у якій немає нічого, крім маленького потічка та великої гори, дозволяє нам побачити цінність і значення того, що Бог створив ці дві речі; вона також показує нам мудрість і ціль у Його правлінні ними. Хіба це не так?

Про що була друга частина історії? (Про буйний вітер і велику гору.) Вітер – це добре? (Так.) Не обов'язково: іноді вітер надто сильний і призводить до лиха. Як би ти почувався, якби тебе змусили стояти на сильному вітрі? Усе залежить від його сили. Якби це був вітер третього-четвертого рівня, то це було б терпимо. У найгіршому випадку людині могло б бути важко не заплющувати очі. Але якби вітер розбушувався й перейшов в ураган, чи зміг би ти його витримати? Ні, не зміг би. Тому неправильно, коли люди говорять, що вітер завжди хороший або що він

завжди поганий, бо це залежить від його сили. Отже, яку функцію тут виконує гора? Хіба її функція – не затримувати вітер? До чого гора стишує шалений вітер? (До вітерця.) А в середовищі, де живе людина, з чим стикається більшість людей: зі штормами чи вітерцями? (З вітерцями.) Хіба це не було однією з цілей Бога, одним із Його намірів при створенні гір? Як було б, якби люди жили в середовищі, де пісок шалено розлітався б на вітрі без перешкод і затримок? Можливо, земля, що страждає від літаючого піску й каміння, була б непридатною для життя? Каміння б уражало людей, а пісок би їх засліплював. Вітер збивав би людей із ніг або здіймав у повітря. Будинки нищилися б, і траплялися б усілякі лиха. Та чи є цінність в існуванні буйного вітру? Я сказав, що він поганий, тому може здатися, що він не має ніякої цінності, але чи так це? Хіба він не набуває цінності, перетворившись на вітерець? Що найбільше потрібно людям, коли погода волога чи задушлива? Їм потрібен легкий вітерець, щоб він ніжно подув на них, щоб освіжив їх і прояснив їхній розум, щоб загострив їхнє мислення, відновив і покращив їхній душевний стан. Зараз, наприклад, усі ви сидите в кімнаті, де багато людей і задушливе повітря, – що вам потрібно найбільше? (Легкий вітерець.) Відвідування місця, де повітря каламутне та брудне, може сповільнити мислення, послабити кровообіг і затьмарити ясність розуму. Однак трохи руху й вентиляції освіжає повітря, а на свіжому повітрі люди почуваються інакше. Хоча маленький потічок може призвести до лиха, хоча буйний вітер може призвести до лиха, але поки є гора, вона перетворюватиме цю небезпеку на силу, яка приносить людям користь. Хіба це не так?

Про що була третя частина історії? (Про велику гору та велетенську хвилю.) Про велику гору та велетенську хвилю. Дія цієї частини відбувається на березі моря біля підніжжя гори. Ми бачимо гору, океанські хвильки та величезну хвилю. Чим гора виступає для хвилі в цьому випадку? (Захисницею й перепоною.) Вона і захисниця, і перепона. Будучи захисницею, вона не дає морю зникнути, щоб створіння, які в ньому живуть, могли розмножуватись і процвітати. Будучи перепоною, гора не дає морським водам розлитись і спричинити лихо, наробити шкоди та зруйнувати людські оселі. Тож ми можемо сказати, що гора – водночас і захисниця, і перепона.

Ось таким є значення взаємозв'язку між великою горою й маленьким потічком, великою горою й буйним вітром, великою горою й велетенською хвилею; ось таким є значення того, що вони посилюють одне одного, протидіють одне одному та співіснують разом. Ці речі, створені Богом, у своєму існуванні керуються правилом і законом. Тож які діяння Божі ви побачили в цій історії? Чи ігнорував Бог усе суще відтоді, як створив його? Чи Він створив правила та продумав способи функціонування всього сущого, лише щоб потім ігнорувати їх? Чи так воно сталося? (Ні.) А що ж тоді сталося? Бог досі все контролює. Він контролює воду, вітер і хвилі. Він не дає їм розгулюватися, і Він не дозволяє їм робити шкоди та знищувати будинки, де живуть люди. Завдяки цьому люди можуть жити, розмножуватись і

процвітати на землі. Це означає, що, створюючи все суще, Бог уже спланував правила його існування. Коли Бог створював кожну річ, Він подбав про те, щоб вона була корисна людству, і взяв її під Свій контроль, щоб вона не завдавала людству клопоту й не приносила йому лиха. Якби не Боже управління, хіба води не текли б нестримно? Хіба вітер не дув би нестримно? Чи підкоряються правилам вітер і вода? Якби Бог ними не управляв, то ними не керували б ніякі правила, і вітер завивав би, а води були б нестримними та спричиняли повені. Якби хвиля була вищою за гору, чи могло б існувати море? Не могло б. Якби гора не була такою ж високою, як хвиля, то моря не існувало б, а гора втратила б свою цінність і значення.

Чи бачите ви Божу мудрість у цих двох історіях? Бог створив усе, що існує, і Він є володарем усього, що існує; Він управляє всім цим, Він забезпечує все це, і всередині всього сущого Він бачить і ретельно вивчає кожне слово й дію всього, що існує. Так само Бог бачить і ретельно вивчає кожен куточок людського життя. Отже, Бог досконало знає кожну подробицю всього, що існує в межах Його творіння, починаючи з функції кожної речі, її природи, правил виживання та закінчуючи значенням її життя й цінністю її існування, – усе це відомо Богу в усій повноті. Бог створив усе суще – ви дійсно думаєте, що Йому потрібно вивчати правила, які ним керують? Чи потрібно Богу вивчати людське знання чи науку, щоб пізнати та зрозуміти їх? (Ні.) Чи є серед людства хтось, хто настільки освічений і ерудований, щоб розуміти все суще так, як розуміє Бог? Немає такої людини, правильно? Чи є такі астрономи чи біологи, що справді розуміють правила, за якими живе й росте все суще? Чи можуть вони справді зрозуміти цінність існування кожної речі? (Ні, не можуть.) Причина цього в тому, що все суще створено Богом, і в яких би обсягах та як би глибоко людство не вивчало це знання, скільки б не намагалося його пізнати, воно ніколи не зможе осягнути таємницю чи ціль створення Богом усього сущого. Хіба це не так? А тепер, після того, що ми вже обговорили, чи відчуваєте ви, що здобули часткове розуміння справжнього значення фрази «Бог – джерело життя для всього сущого»? (Так.) Я знав, що коли Я обговорюватиму цю тему – «Бог – джерело життя для всього сущого», – багатьом людям одразу спаде на думку інша фраза: «Бог є істина, і Бог Своїм словом забезпечує нас», – і нічого поза цим рівнем значення теми. Декому може навіть здаватися, що забезпечення Богом людського життя, щоденної їжі й питва, а також усіх повсякденних потреб не вважається забезпеченням Ним людини. Хіба немає тих, хто так вважає? Але хіба намір Бога, що стоїть за Його творінням, не очевидний – дозволити людству існувати й нормально жити? Бог підтримує середовище, у якому живуть люди, і Він забезпечує все те, що потрібно людству для його виживання. Більше того, Він управляє й володарює всім сущим. Завдяки всьому цьому людство може нормально жити, процвітати й розмножуватися; саме так Бог забезпечує все творіння та людство. Хіба це не правда, що люди повинні

усвідомлювати й розуміти ці речі? Можливо, хтось скаже: «Ця тема надто далека від нашого пізнання Самого істинного Бога, і ми не хочемо цього знати, бо не хлібом самим живемо, але словом Божим». Чи правильне таке розуміння? (Ні.) Чому воно неправильне? Чи можете ви мати повне розуміння Бога, якщо знаєте лише те, що Бог сказав? Якщо ви лише приймаєте Божу роботу та приймаєте Божий суд і кару, чи можете ви мати повне розуміння Бога? Якщо ви знаєте лише дрібку Божого характеру, дрібку Божої влади, чи вважатимете ви це достатнім, щоб досягнути розуміння Бога? (Ні.) Дії Бога почалися з того, що Він створив усе суще, і вони тривають сьогодні – дії Бога явні в усі часи, щомиті. Якщо хтось вірить, ніби Бог існує лише тому, що Він обрав громаду людей, аби виконувати над ними Свою роботу та спасати їх, і ніщо інше ніяк Бога не стосується – ні Його влади, ні Його статусу, ні Його дій, – то чи можна вважати, що така людина має істинне знання про Бога? Люди, які володіють цим так званим «знанням про Бога», мають лише однобоке розуміння, за яким Його діяння нібито обмежуються однією громадою людей. Хіба це істинне знання про Бога? Хіба люди з таким знанням не заперечують створення Богом усього сущого та Його володарювання над ним? Дехто не хоче розбиратися з цим питанням, натомість думаючи про себе: «Я не бачив Божого володарювання над усім сущим. Ця ідея така абстрактна, і я не хочу в ній розбиратися. Бог робить що хоче, а мене це ніяк не стосується. Я приймаю Божий провід і Його слово тільки для того, щоб Бог міг мене спасти та вдосконалити. Ніщо інше для мене не має значення. Правила, які встановив Бог, коли створював усе суще, і те, що Він робить, щоб забезпечити все суще та людство, ніяк мене не стосуються». Що це за розмови? Хіба це не акт бунту? Чи є серед вас хтось із таким розумінням? Навіть без ваших слів Я знаю, що так думає багато хто з присутніх. Такі буквоїди дивляться на все з власної «духовної» точки зору. Вони хочуть лише загнати Бога в рамки Біблії, у рамки слів, які Він сказав, і сенсу, який випливає з букви писаного слова. Вони не бажають пізнати Бога глибше та не хочуть, щоб Бог розпорошував Свою увагу, займаючись іншими справами. Такий тип мислення дитячий і до того ж надмірно релігійний. Чи можуть люди з такими поглядами пізнати Бога? Їм було б дуже важко пізнати Бога. Сьогодні Я розповів дві історії, що стосувалися різних аспектів. Щойно зіткнувшись із ними, ви можете відчувати, що вони глибокі або дещо абстрактні, важкі для сприйняття та розуміння. Можливо, їх важко пов’язати з Божими діяннями та Самим Богом. Проте кожна людина, кожен, хто прагне пізнати Бога, має знати, ясно й точно, усі Божі дії та все, що Він зробив у творінні й серед людей. Це знання дасть тобі впевненість у твоїй вірі в істинне існування Бога. Воно також дасть тобі точні знання про Божу мудрість, Його силу й те, у який спосіб Він забезпечує все суще. Воно дозволить тобі чітко усвідомити істинне існування Бога та побачити, що Його існування не вигадане, не невизначене, не міф, не теорія та, звичайно, не якась духовна розрада, а реальне існування. Більше того, воно дозволить людям дізнатися, що

Бог завжди забезпечував усе творіння та людство; Бог робить це по-Своєму й відповідно до Свого ритму. Отже, саме тому, що Бог створив усі речі й дав їм правила, кожна з них здатна, як Він визначив наперед, робити відведені їй завдання, виконувати свої обов'язки та грати свою роль; як Він визначив наперед, кожна річ має своє призначення для служіння людству, а також простору й середовищу, де живе людство. Якби Бог так не зробив і в людства не було такого середовища для проживання, то віра в Бога та слідування за Ним були б для людства неможливими; усе це було б не більше ніж пустопорожніми балачками. Хіба це не так?

Погляньмо ще раз на історію про велику гору та маленький потічок. Яка функція гори? На горі процвітають живі істоти, тому її існування має самоцінність, а ще вона заважає маленькому потічку, не даючи йому текти так, як він хоче, і завдавати людям лиха. Хіба це не так? Гора існує у свій власний спосіб буття, дозволяючи процвітати міріадам живих істот на ній: деревам, травам і всім іншим рослинам та тваринам на горі. Вона також спрямовує русло маленького потічка: гора збирає води потічка та природним чином спрямовує їх навколо свого підніжжя, де вони вливаються в річку та, зрештою, в море. Ці правила не виникли природним шляхом, а були спеціально встановлені Богом під час створення світу. Що ж до великої гори та буйного вітру, то гора теж потребує вітру. Гора потребує, щоб вітер пестив живі істоти, які живуть на ній, і водночас стишує силу буйного вітру, щоб він не дув як заманеться. У певному сенсі це правило втілює в собі обов'язок великої гори; тож чи сформувалося це правило щодо обов'язку гори саме по собі? (Ні.) Його створив Бог. Велика гора має свій обов'язок, і буйний вітер також має свій обов'язок. А тепер згадаймо велику гору та велетенську хвилю. Якби гори не було, чи вода знайшла б сама, куди текти? (Ні.) Вода б розлилася. Гора має власну екзистенційну цінність як гора, а море має власну екзистенційну цінність як море; проте в обставинах, за яких вони можуть нормально існувати разом і не заважати одне одному, вони також обмежують одне одного: велика гора обмежує море від розливу, тим самим захищаючи домівки людей, і обмеження моря також дозволяє йому плекати живі істоти, які його населяють. Чи цей ландшафт сформувався сам по собі? (Ні.) Його теж створив Бог. З цієї картини ми бачимо, що, коли Бог творив усе суще, Він наперед визначив, де стоятиме гора, де потече потічок, з якого боку почне дути буйний вітер, куди він понесеться та якої висоти мають бути величезні хвилі. Усі ці речі містять Божі наміри та ціль – вони є Божими ділами. Тепер ви бачите, що Божі діла присутні в усьому сущому? (Так.)

З якою ціллю ми обговорюємо ці речі? Може, щоб змусити людей вивчати правила, за якими Бог створив усе суще? Чи, може, щоб зацікавити їх астрономією й географією? (Ні.) То яка ж наша ціль? Вона полягає в тому, щоб люди зрозуміли Божі діла. З Божих діл люди можуть підтвердити й перевірити, що Бог – джерело життя для всього сущого. Якщо ти зможеш це зрозуміти, тоді ти справді зможеш

переконатись у місці Бога у своєму серці, і ти зможеш переконатися, що Бог є Сам Бог, унікальний, Творець неба, землі та всього сущого. Отже, чи корисно для твого розуміння Бога знати правила всього сущого та знати Божі діла? (Так.) Наскільки це корисно? По-перше, зрозумівши діла Божі, чи зможеш ти досі цікавитись астрономією та географією? Чи зможеш ти й далі мати скептичний настрій і сумніватися в тому, що Бог – Творець усього сущого? Чи зможеш ти й далі мати дослідницький настрій і сумніватися в тому, що Бог – Творець усього сущого? (Ні.) Коли ти переконаєшся, що Бог – Творець усього сущого, і зрозумієш деякі правила Божого творіння, чи справді ти повіриш у своєму серці, що Бог забезпечує все суще? (Так.) Чи має тут слово «забезпечення» якесь особливе значення, чи, може, його використання стосується певної конкретної обставини? «Бог забезпечує все суще» – це фраза з дуже широким значенням і обсягом. Бог не просто забезпечує людей щоденною їжею та питвом; Він забезпечує людство всім необхідним, зокрема всім, що люди можуть побачити, але також і тим, чого не видно. Бог підтримує це життєве середовище, без якого людству ніяк не обійтися, управляє ним і панує над ним. Тобто якого б середовища людство не потребувало на кожну пору року, Бог його підготував. Бог також управляє типом повітря та температурою, щоб вони були придатними для виживання людини. Правила, які керують цими речами, не виникають самі по собі чи випадково; вони є результатом Божого володарювання та Його діл. Сам Бог є джерелом усіх цих правил і джерелом життя для всього сущого. Незалежно від того, віриш ти в це чи ні, можеш ти це побачити чи ні, можеш ти це зрозуміти чи ні, це залишається визнаним і незаперечним фактом.

Я знаю, що переважна більшість людей має віру тільки в Божі слова й роботу, записані в Біблії. Для меншості людей Бог відкрив Свої діла та дозволив людям побачити цінність Свого існування. Він також дозволив їм отримати певне розуміння Його статусу та підтвердив факт Свого існування. Проте для багатьох інших людей той факт, що Бог створив усе суще, управляє ним і забезпечує його, здається невизначеним або неконкретним; такі люди можуть навіть зберігати скептичне ставлення. Через таке ставлення вони послідовно вважають, що закони природного світу сформувалися стихійно, що зміни, переходи, явища в природі та власне закони, які нею керують, виникли із самої природи. Люди не можуть збагнути у своїх серцях, як Бог створив усе суще та панує над ним; вони не можуть зрозуміти, як Бог управляє всім сущим і забезпечує його. У межах цього засновку люди не можуть повірити, що Бог створив усе суще, панує над ним і забезпечує його; навіть ті, хто вірить, обмежені у своїй вірі періодом Закону, періодом Благодаті й періодом Царства: вони вірять, що Божі діла й забезпечення Ним людства спрямовано виключно на Його обраний народ. Це те, що Мені найбільш прикро бачити, і те, що завдає стільки болю, тому що навіть коли людство втішається всім, що приносить Бог, воно заперечує все, що Він робить, і все, що

Він йому дає. Люди вірять лише в те, що небо, земля і все суще керуються своїми власними, природними правилами та своїми власними, природними законами виживання, і в те, що вони не мають жодного правителя, який би управляв ними, або володаря, який би забезпечував їх і доглядав за ними. Навіть якщо ти віриш у Бога, ти можеш не вірити, що все це – Його діла; справді, це одна з речей, якою найчастіше нехтує кожен віруючий у Бога, кожен, хто приймає Боже слово, і кожен, хто слідує за Богом. Так от, щойно Я починаю обговорювати щось не пов'язане з Біблією чи так званою духовною термінологією, деякі люди починають нудьгувати, втомлюються чи навіть почуваються некомфортно. У їхньому розумінні їм здається, що Мої слова відірвані від духовних людей і духовних речей. Це жахливо. Коли йдеться про пізнання Божих діл, хоча ми й не згадуємо про астрономію, не досліджуємо географію чи біологію, але ми повинні усвідомлювати Боже володарювання над усім сущим, ми повинні знати, що Він забезпечує все суще та що Він є джерелом усього сущого. Це необхідний урок, який треба вивчати. Я думаю, ви зрозуміли Мої слова, так?

Хоча ці дві історії, які Я щойно розповів, трохи незвичні за змістом і манерою викладу, розказані, так би мовити, в дещо особливий спосіб, це була Моя спроба використати прямолінійні слова та простий підхід, щоб допомогти вам здобути й прийняти щось більш глибоке. У цьому полягала Моя єдина ціль. Я хотів, щоб із цих невеличких історій і картин, які вони змальовують, ви побачили й повірили, що Бог володарює над усім творінням. Ціль оповідання цих історій полягає в тому, щоб дозволити вам побачити й пізнати безмежні діла Божі в обмежених рамках історії. Що ж до того, коли ви повністю досягнете цього результату й утілите його в собі, – це залежить від вашого власного досвіду та вашого власного пошуку. Якщо ти дійсно шукаєш істину та прагнеш пізнати Бога, то ці речі слугуватимуть тобі дедалі сильнішим нагадуванням; вони даруватимуть тобі глибоке усвідомлення, ясність у твоєму розумінні, що поступово наближатиме тебе до справжніх Божих діл з близькістю, яка буде без відстані й без помилок. Однак якщо ти не прагнеш пізнати Бога, то ці історії ніяк вам не нашкодять. Просто вважайте, що це правдиві історії.

Чи здобули ви якесь розуміння з цих двох історій? По-перше, чи стоять ці дві історії осторонь від нашого попереднього обговорення Божої турботи про людство? Чи є тут внутрішній зв'язок? Чи правда, що в цих двох історіях ми бачимо Божі діла й те, як ретельно Він обмірковує все, що планує для людства? Чи правда, що все, що робить Бог, і все, що Він думає, – заради існування людства? (Так.) Хіба дбайлива Божа думка й турбота про людство не дуже помітні? Людству нічого не треба робити. Бог приготував для людей повітря – їм потрібно лише дихати ним. Овочі та фрукти, які вони споживають, є легкодоступними. Кожен регіон із півночі на південь, зі сходу на захід має власні природні ресурси. Різні регіональні культури, фрукти й овочі – усе це було приготоване Богом. У ширшому середовищі Бог зробив так, щоб усі речі взаємно зміцнювали та взаємно посилювали одна

одну, взаємно протидіяли, були взаємозалежними й існували разом. Такими є Його метод і Його правило для підтримки виживання й існування всього сущого; так людство змогло безпечно й безтурботно розвиватись у цьому життєвому середовищі, розмножуватися з покоління в покоління аж до сьогоднішнього дня. Тобто Бог вносить рівновагу в природне середовище. Якби Бог не був володарем, який усе контролює, то навіть якби Бог усе-таки створив навколишнє середовище, ніхто не був би спроможний підтримувати його та зберігати в рівновазі. У деяких місцях немає повітря, і людство не може там вижити. Бог не дозволить тобі туди потрапити. Тож не виходь за рамки належного. Це для захисту людства – всередині криються таємниці. Кожен аспект навколишнього середовища, довжина та ширина землі, кожне створіння на землі – як живе, так і мертве – були заздалегідь задумані й підготовлені Богом. Навіщо це необхідно? Чому те не потрібно? Для чого це тут і чому те має бути там? Бог уже продумав усі ці питання, і людям не потрібно над ними думати. Деякі дурні люди весь час думають про те, щоб зрушити гори, але чому б замість цього не переселитися на рівнини? Якщо ти не любиш гори, то чому ти живеш біля них? Хіба це не дурість? Що сталося б, якби ти посунув цю гору? Прийшли б урагани й величезні хвилі, і домівки людей було б знищено. Хіба це не було б безумством? Люди здатні лише знищувати. Вони не здатні доглянути навіть те єдине місце проживання, яке у них є, але при цьому вони хочуть забезпечувати все суще. Це неможливо.

Бог дозволяє людству управляти всім сущим і панувати над ним, але чи добре в людини виходить? Людина знищує все, що може. Вона не просто не здатна зберегти все, що Бог створив для неї, у первісному стані – навпаки, вона знищила Боже творіння. Людство зрушило гори, відібрало сушу в морів і перетворило рівнини на пустелі, де не може жити жодна людина. Але саме в пустелі людина створила промисловість і побудувала ядерні бази, сіючи всюди загибель. Тепер річки перестали бути річками, море перестало бути морем… Після того як людство порушило рівновагу природного середовища та його правила, день лиха й загибелі людства не за горами; він неминучий. Коли прийде лихо, людство пізнає дорогоцінність усього, що Бог для нього створив, і те, наскільки воно важливе для людства. Для людини жити в середовищі, де вітри й дощі приходять у свій час, – це наче жити в раю. Люди не усвідомлюють, що це благословення, але щойно вони все це втратять, вони побачать, наскільки воно рідкісне й дорогоцінне. І коли воно зникне, як його повернути? Що могли б зробити люди, якби Бог не захотів створити його знову? Чи могли б ви щось зробити? Власне, ви таки можете дещо зробити. Це дуже просто – коли Я скажу вам, що це, ви відразу зрозумієте, що це можливо. Як так сталося, що людина опинилась у нинішньому стані свого існування? Чи це через її жадібність і те, як вона все знищує? Якщо людина припинить це знищування, хіба її життєве середовище поступово не виправиться? Якщо Бог нічого не робить, якщо Бог більше не бажає нічого робити для людства – тобто

якщо Він не втручається в цю справу, – то найкращим рішенням для людства було б зупинити все знищування й дозволити своєму життєвому середовищу повернутися до свого природного стану. Покласти край усьому цьому знищуванню означає покласти край грабунку та спустошенню того, що створив Бог. Тоді середовище проживання людини поступово відновилося б, а якщо цього не зробити, то воно стало б ще відразливішим середовищем для життя, і з часом його знищування прискорилося б. Чи просте Моє рішення? Воно ж просте та здійсненне, чи не так? Справді просте, здійсненне для деяких людей, але чи здійсненне воно для переважної більшості людей на землі? (Ні.) Чи є воно здійсненним хоча б для вас? (Так.) Що спонукає вас говорити «так»? Чи можна сказати, що така відповідь походить з основи розуміння Божих діл? Чи можна сказати, що її умовою є слухняність Божому володарюванню та плану? (Так.) Є спосіб змінити ситуацію, але це не та тема, яку ми зараз обговорюємо. Бог відповідає за кожне людське життя, і Він несе відповідальність до самого кінця. Бог тебе забезпечує, і навіть якщо в цьому середовищі, знищуваному сатаною, ти захворів, або отруївся, або був скривджений, – не біда: Бог тебе забезпечить, і Бог дасть тобі жити далі. Ви мусите в це вірити. Бог не дасть людині просто так померти.

А тепер ви хоч трохи відчули, як важливо визнати, що «Бог – джерело життя для всього сущого»? (Так, відчули.) Які почуття у вас виникли? Розкажіть Мені. (Раніше нам ніколи не спадало на думку пов’язувати гори, моря й озера з діями Бога. Лише почувши сьогодні Боже спілкування, ми зрозуміли, що в цих речах є Божі діла та мудрість; ми бачимо, що навіть коли Бог починав творити все суще, Він уже наділив кожну річ долею та Своєю доброю волею. Усі речі взаємно зміцнюють одна одну та взаємозалежні, і кінцеву вигоду від цього отримує людство. Те, що ми сьогодні почули, сприймається як щось дуже несподіване й нове: ми відчули, наскільки реальними є Божі дії. У реальному світі, у нашому повсякденному житті, у наших зустрічах з усім сущим ми бачимо, що це так.) Ви справді прозріли, чи не так? Бог не забезпечує людство без надійної основи; Його забезпечення – це не просто кілька коротких слів. Бог так багато зробив, і навіть те, чого ти не бачиш, – усе для твого блага. Людина живе в цьому середовищі, поміж усього того, що створив для неї Бог, де люди й усі речі залежать одне від одного. Наприклад, рослини виділяють гази, які очищають повітря, а люди дихають очищеним повітрям і отримують від цього користь; однак деякі рослини отруйні для людей, тоді як інші рослини протидіють отруйним рослинам. Це диво Божого творіння! Але облишмо поки що цю тему; сьогодні наша розмова була переважно про співіснування людини та решти творіння, без якого людина не може жити. У чому полягає важливість створення Богом усього сущого? Людина не може жити без решти, так само як людині для життя потрібне повітря: якби тебе помістили у вакуум, ти б невдовзі помер. Це дуже простий принцип, який показує, що людина не може існувати окремо від решти творіння. Отже, яке ставлення має бути в

людини до всього сущого? Вона має його цінувати, пильнувати, раціонально використовувати, не винищувати, не марнувати й не змінювати за власною примхою, бо все суще від Бога, все суще є Його постачанням для людства, і людство має ставитися до нього сумлінно. Сьогодні ми обговорили ці дві теми. Уважно подумайте над ними й добре їх обміркуйте. Наступного разу ми обговоримо деякі питання детальніше. На цьому сьогоднішнє зібрання завершено. До побачення!

18 січня 2014 року

Сам Бог, унікальний VIII
Бог – джерело життя для всього сущого (II)

Продовжимо спілкуватися на нашу останню тему. Можете пригадати, якою була тема нашого минулого спілкування? («Бог – джерело життя для всього сущого».) Чи здається вам, що тема «Бог – джерело життя для всього сущого» – це тема, яка від вас дуже далека? А може, ви вже маєте в серці приблизне уявлення про неї? Чи може хтось коротко розповісти, яким був основний акцент нашого останнього спілкування на цю тему? (Через сотворіння Богом усього сущого я бачу, що Він живить усе суще та живить людство. У минулому я завжди думав, що коли Бог забезпечує людину, Він забезпечує Своїм словом тільки Своїх обранців; я ніколи не бачив, що через закони, які керують усім сущим, Бог живить усе людство. Лише завдяки тому, що Бог доніс цю істину, я усвідомив, що Він – джерело всього сущого, що життя всього сущого забезпечується Ним, що Бог установлює ці закони та живить усе суще. Із сотворіння Богом усього сущого я бачу Його любов.) Минулого разу ми переважно спілкувалися про те, як Бог створив усе суще та як Він установив для нього закони й принципи. Усе суще живе, вмирає та співіснує з людиною саме за такими законами й за такими принципами, під Божою владою й у Божому полі зору. Спершу ми говорили про те, що Бог створив усе суще та Своїми власними методами визначив закони, за якими воно розвивається, а також траєкторії й закономірності його розвитку. Він також визначив способи виживання всього сущого на цій землі, щоб воно могло й надалі розвиватися, розмножуватись і виживати у взаємозалежності. За допомогою таких методів і законів усе суще може легко та мирно існувати й розвиватися на цій землі, і тільки в такому середовищі людство може мати стабільний дім і стабільну ситуацію для життя, завжди рухаючись уперед під Божим проводом – завжди вперед.

Минулого разу ми обговорювали базове поняття про те, що Бог забезпечує все суще: Бог так забезпечує все суще, щоб воно могло існувати й жити на благо людства. Інакше кажучи, таке середовище існує завдяки законам, установленим Богом. Людство має нинішнє життєве середовище лише завдяки тому, що Бог підтримує й адмініструє такі закони. Це великий ривок між тим, про що ми розмовляли останнього разу, і тим пізнанням Бога, про яке ми говорили в минулому. У чому причина існування цього ривка? Вона полягає в тому, що коли ми розмовляли про пізнання Бога в минулому, ми обговорювали речі в рамках того, як Бог спасає людство й управляє ним, – тобто в рамках теми спасіння обраних Богом людей і управління ними, – і в них ми говорили про пізнання Бога, Божих діянь, Його характеру, того, Хто Він є і чим володіє, Його волі й того, як Він забезпечує людину істиною та життям. Але тема, яку ми почали останнього разу, не обмежується змістом Біблії та рамками спасіння Богом Своїх обранців. Навпаки, вона виходить за ці рамки, за межі Біблії та трьох стадій роботи, яку Бог виконує

над Своїми обранцями, і натомість говорить про Самого Бога. Отже, коли ти почуєш цю частину Мого спілкування, ти не повинен обмежувати свої знання про Бога Біблією та трьома стадіями Божої роботи. Натомість ти мусиш тримати свій погляд відкритим; ти мусиш бачити в усьому сущому Божі діяння, те, Хто Він є і чим володіє, і те, як Він наказує всьому сущому й управляє ним. Завдяки цьому методу та на цьому фундаменті ти можеш побачити, як Бог забезпечує все суще, що дає людству можливість зрозуміти, що Бог – істинне джерело життя для всього сущого, що це фактично і є істинна ідентичність Самого Бога. Тобто Божу ідентичність, статус і владу, усе в Ньому призначено не тільки для тих, хто зараз слідує за Ним, – не тільки для вас, цієї громади людей, – а й для всього сущого. Отже, рамки всього сущого дуже широкі. Я використовую термін «усе суще», щоб описати рамки правління Бога над усім, бо хочу сказати вам, що речі, продиктовані Богом, – це не просто речі, які ви можете бачити на власні очі; вони включають не тільки матеріальний світ, який бачать усі, а й інший світ за межами матеріального, який не видно людським очам, і ще далі – планети й космічний простір, де людство не може жити. Такими є рамки Божого панування над усім сущим. Рамки Його панування дуже широкі; зі свого боку, кожен із вас має й мусить розуміти, бачити та ясно усвідомлювати, що саме ви повинні розуміти, що повинні бачити та про які речі повинні знати. Хоча рамки терміну «все суще» дійсно дуже широкі, Я не розповідатиму вам про те в цих рамках, чого ви не маєте можливості бачити або із чим не можете особисто контактувати. Я розповідатиму вам тільки про те в цих рамках, із чим людина може контактувати, що може розуміти й осмислювати, щоб кожен міг усвідомити істинне значення фрази «Бог – джерело життя для всього сущого». Так жодне слово Мого спілкування з вами не буде пустим.

Минулого разу ми вдалися до методу оповіді, щоб дати простий огляд теми «Бог – джерело життя для всього сущого», аби люди могли здобути базове розуміння того, як Бог забезпечує все суще. З якою метою Я пояснив вам це базове поняття? Щоб люди зрозуміли, що Божа робота виходить за рамки самої лише Біблії та трьох стадій Його роботи. Він виконує набагато більшу роботу, яку людина не може побачити та з якою не може контактувати: роботу, якою Він займається особисто. Якби Бог працював виключно над Своїм управлінням і над тим, щоб вести Своїх обранців уперед, і не займався б ніякою іншою роботою, тоді для цього людства, включно з вами всіма, було б дуже важко й надалі рухатись уперед. Це людство та цей світ не змогли б продовжувати розвиватися. У цьому й полягає важливість фрази «Бог – джерело життя для всього сущого», яка є предметом Мого сьогоднішнього спілкування з вами.

Базове середовище для життя, яке Бог творить для людства

Ми обговорили багато тем і багато змісту, пов’язаних зі словами «Бог – джерело життя для всього сущого», але чи знаєте ви у своїх серцях, що ще Бог

дарує людству, крім того, що Він забезпечує вас Своїм словом і виконує над вами Свою роботу кари й суду? Деякі люди можуть сказати: «Бог дарує мені благодать і благословення; Він дає мені дисципліну й комфорт, і Він дає мені всіляку можливу опіку та захист». Інші скажуть: «Бог дарує мені щоденну їжу й питво». А деякі навіть скажуть: «Бог обдарував мене всім». Ви можете реагувати на ті проблеми, з якими люди стикаються у своєму повсякденному житті, у спосіб, який стосується рамок вашого власного, плотського життєвого досвіду. Бог багато чого дарує кожній людині, але те, що ми тут обговорюємо, не обмежується лише рамками щоденних людських потреб, а покликане розширити поле зору кожної людини та дати вам змогу побачити речі з макроперспективи. Оскільки Бог – джерело життя для всього сущого, як Він підтримує життя всього сущого? Інакше кажучи, що Бог дає всьому сущому Свого творіння, аби підтримувати його існування та закони, які лежать в його основі, щоб воно могло існувати й надалі? Це і є головне питання нашого сьогоднішнього обговорення. Ви розумієте, що Я сказав? Ця тема для вас може бути зовсім незнайома, але Я не говоритиму про якісь надто глибокі вчення. Я намагатимуся зробити так, щоб ви могли слухати Мої слова та здобувати з них розуміння. Ви не мусите відчувати жодного тягаря: вам потрібно лише слухати уважно. Однак тут Я мушу ще раз підкреслити: на яку тему Я говорю? Скажіть Мені. («Бог – джерело життя для всього сущого».) Як же Бог забезпечує все суще? Що Він забезпечує всьому сущому, щоб можна було сказати, що «Бог – джерело життя для всього сущого»? Чи є у вас якісь уявлення або думки із цього приводу? Здається, Я обговорюю тему, яка майже повністю невідома як вашому серцю, так і вашому розуму. Але Я сподіваюся, що ви зможете співвіднести цю тему й те, що Я скажу, з Божими діяннями, а не з якимись знаннями, людською культурою чи дослідженнями. Я говорю тільки про Бога, про Самого Бога. Це Моя вам порада. Упевнений, ви розумієте, правда ж?

Бог обдарував людство багато чим. Я почну з того, що люди можуть бачити, тобто що вони можуть відчувати. Це те, що люди можуть прийняти та зрозуміти у своїх серцях. Отже, почнімо розмову про те, що Бог забезпечив людству, з обговорення матеріального світу.

1.1. Повітря

Перш за все, Бог створив повітря, щоб людина могла дихати. Повітря – це субстанція, з якою людина контактує щодня, і це те, від чого люди залежать щомиті, навіть коли сплять. Повітря, яке створив Бог, надзвичайно важливе для людства: воно необхідне для кожного подиху людини та для самого життя. Ця субстанція, яку можна лише відчувати, але не бачити, була першим даром Бога всьому сущому Його творіння. Але хіба після створення повітря Бог зупинився, вважаючи Свою роботу завершеною? Чи, може, Він прорахував, наскільки щільним буде повітря? Може, Він прорахував, що повітря міститиме в собі? Про що думав Бог, коли творив

повітря? Навіщо Бог створив повітря та чим Він керувався? Людям потрібне повітря: їм необхідно дихати. По-перше, щільність повітря має бути придатною для людських легенів. Хто-небудь знає, яка щільність повітря? Правду кажучи, людям немає особливої потреби знати конкретні цифри чи дані, та й, власне, знати відповідь на це питання зовсім не обов'язково: цілком достатньо мати лише загальне уявлення. Бог створив повітря з такою щільністю, яка була б найпридатнішою для дихання людських легенів. Тобто Він зробив повітря таким, щоб воно легко потрапляло в людські тіла через дихання та щоб при диханні воно не шкодило тілу. Такими були міркування Бога, коли Він створив повітря. Далі ми поговоримо про те, що саме міститься в повітрі. Його вміст неотруйний для людини та не шкодить ні легеням, ні якійсь іншій частині тіла. Бог мусив усе це врахувати. Бог мусив подумати про те, щоб повітря, яким дихають люди, безперешкодно входило в тіло та виходило з нього, а після вдихання природа та кількість речовин у повітрі були такими, щоб кров і відпрацьоване повітря в легенях і в тілі загалом належно метаболізувалися. Крім того, Він повинен був передбачити, щоб повітря не містило ніяких отруйних речовин. Мета, з якою Я розповідаю вам про ці два стандарти для повітря, полягає не в тому, щоб дати вам якісь конкретні знання, а в тому, щоб показати вам, що Бог створив кожну річ у Своєму творінні відповідно до Своїх власних міркувань, і все, що Він створив, є найкращим із можливого. Крім того, якщо говорити про кількість пилу в повітрі, і про кількість пилу, піску та бруду на землі, і про кількість пилу, який осідає на землю з неба, то Бог має Свої способи керувати й цими речами теж – способи прибрати їх або змусити їх розпастися. Хоч у світі є певна кількість пилу, Бог зробив так, щоб пил не завдавав шкоди людському тілу та не загрожував диханню людини, і Він зробив частинки пилу такого розміру, щоб вони не були шкідливими для тіла. Хіба створення Богом повітря не було таїнством? Хіба це було просто, як ніби Він дмухнув повітрям зі Своїх вуст? (Ні.) Навіть у створенні Ним найпростіших речей проявляються Божа таємниця, робота Його розуму, Його спосіб мислення та Його мудрість. Хіба Бог не практичний? (Так, Він практичний.) Це означає, що навіть у створенні найпростіших речей Бог думав про людство. По-перше, повітря, яким дихають люди, є чистим, а його вміст придатний для дихання людей, не отруйний і не завдає людям шкоди; так само й щільність повітря придатна для людського дихання. Це повітря, яке люди постійно вдихають і видихають, необхідне для людського тіла, людської плоті. Ось чому люди можуть дихати вільно, без утруднень і клопоту. Відтак вони можуть дихати нормально. Повітря – це те, що Бог створив на початку, і це те, що необхідно для людського дихання.

1.2. Температура

Друге, про що ми поговоримо, – це температура. Усі знають, що це таке. Температура надзвичайно важлива для того, щоб середовище було придатним

для виживання людини. Якби температура була зависокою, – скажімо, понад сорок градусів за Цельсієм, – хіба для людей це не було б дуже сутужно? Хіба для людей не було б виснажливо жити в таких умовах? А якби температура була занизькою? Припустімо, що температура сягала б мінус сорока градусів за Цельсієм: люди не змогли б витримати й таких умов теж. Тому Бог дуже чітко визначив межі температур, тобто температурний діапазон, до якого може пристосуватися людський організм: приблизно від мінус тридцяти градусів за Цельсієм до сорока градусів. Температури на землях із півночі на південь в основному перебувають у цьому діапазоні. У холодних регіонах температура може опускатися, мабуть, до мінус п'ятдесяти чи шістдесяти градусів за Цельсієм. Бог не хотів би, щоб люди жили в таких регіонах. То чому ж ці морозні регіони існують? У Бога є власна мудрість і власні наміри щодо цього. Він не хотів би, щоб ти наближався до тих місць. Місця, де занадто спекотно й занадто холодно, пильнуються Богом, тобто Він не планував, щоб там жила людина. Ці місця не для людського роду. Але навіщо Бог зробив так, щоб ці місця існували на землі? Якщо Бог не призначав ці місця для життя чи навіть виживання людини, то навіщо Він їх створив? У цьому й полягає Божа мудрість. Тобто Бог розумно відкалібрував температурний діапазон середовища, у якому можуть виживати люди. Тут також працює природний закон. Щоб підтримувати й контролювати температуру, Бог створив певні речі. Які саме? По-перше, сонце може приносити людям тепло, але чи здатні люди витримати це тепло, коли воно завелике? Чи наважиться хтось наблизитися до сонця? Чи є на землі науковий прилад, який може наблизитися до сонця? (Ні.) Чому? Сонце надміру гаряче. Усе, що занадто до нього наблизиться, розплавиться. Тому Бог спеціально попрацював над тим, щоб установити висоту сонця над людством і відстань між ними відповідно до Своїх ретельних розрахунків і Своїх стандартів. Далі, є два полюси Землі – Південний і Північний. Ці регіони повністю промерзлі та вкриті льодовиками. Чи може людство жити в льодовикових регіонах? Чи придатні такі місця для виживання людини? Ні, тому люди не бувають у цих місцях. Оскільки люди не бувають на Південному та Північному полюсах, то льодовики на них збереглись і здатні виконувати своє призначення – контролювати температуру. Розумієте, так? Якби не було Південного полюса й Північного полюса, то від постійної сонячної спеки люди на землі загинули б. Але хіба Бог утримує температуру в межах, придатних для виживання людини, тільки за допомогою цих двох речей? Ні. Існують також усілякі живі істоти: трава на полях, різні види дерев, усілякі рослини в лісах, – які поглинають сонячне тепло й у такий спосіб нейтралізують теплову енергію сонця так, що це регулює температуру середовища, де живе людство. Є також і джерела води, такі як річки й озера. Ніхто не може вирішувати, яку площу покривають річки й озера. Ніхто не може контролювати, скільки води є на землі, де вона тече й куди саме, який її об'єм і швидкість. Це знає тільки Бог. Ці різноманітні джерела води – від підземних вод до

видимих річок і озер над землею – також можуть регулювати температуру середовища, у якому живе людина. Крім джерел води, існують також усілякі географічні утворення: гори, рівнини, каньйони, болота тощо, – які регулюють температуру мірою, пропорційною їхнім географічним межам і площі. Наприклад, якщо гора має окружність у сто кілометрів, то на ці сто кілометрів припадає відповідна міра корисного ефекту. А що стосується того, скільки саме таких гірських хребтів і каньйонів Бог створив на землі, то це число було пораховане Богом. Інакше кажучи, за існуванням кожної речі, створеної Богом, стоїть своя історія, і в кожній речі закладено Божу мудрість і плани. Візьмімо, наприклад, ліси та всіляку рослинність: межі й розміри територій, на яких вони існують і ростуть, не підвладні жодній людині, і ніхто не має впливу на ці речі. Так само жодна людина не може контролювати, скільки вони поглинають води чи теплової енергії від сонця. Усе це входить у рамки плану, який уклав Бог, коли створював усе суще.

Лише завдяки всебічному, ретельному Божому плануванню, міркуванням і розпорядженням людина може жити в середовищі з такою підхожою температурою. Тому все, що людина бачить своїми очима, – як-от сонце, Південний і Північний полюси, про які люди так часто чують, а також різні живі істоти на землі, під землею й у воді, і обсяги територій, укритих лісами та іншими видами рослинності, і джерела води, різні водойми, кількість морської та прісної води, різноманітні географічні умови, – усе це Бог використовує, щоб підтримувати нормальні температури для виживання людини. Це незаперечно. Людина здатна жити в середовищі з такими підхожими температурами тільки тому, що Бог глибоко все це продумав. Не можна, щоб було занадто холодно чи занадто спекотно: місця, де занадто спекотно, де температури вищі за ті, до яких може пристосуватися людське тіло, точно не відведені для тебе Богом. Занадто холодні місця із занизькими температурами, опинившись у яких, людина лише за кілька хвилин повністю замерзла б так, що не змогла б говорити, її мозок замерз би, вона була б не в змозі думати й незабаром почала задихатися, – такі місця теж не відведені Богом для людства. Які б дослідження не хотіли проводити люди, – чи вони прагнуть упроваджувати інновації, чи долати такі обмеження, – що б собі люди не думали, вони ніколи не зможуть вийти за межі того, до чого здатне пристосуватися людське тіло. Вони ніколи не зможуть відкинути ці обмеження, які Бог створив для людини. Причина в тому, що людей створив Бог, і Бог найкраще знає, до яких температур може пристосуватися людське тіло. Але самі люди цього не знають. Чому Я кажу, що люди цього не знають? Які дурниці коїли люди? Хіба багато людей не робило постійних спроб кинути виклик Північному та Південному полюсам? Такі люди завжди хотіли дістатися до тих місць, аби зайняти цю землю та пустити там коріння. Це був би акт абсурду. Навіть якщо ти досконально дослідив полюси, то що далі? Навіть якщо ти зумієш пристосуватися до тих температур і зможеш там жити, якщо ти «покращиш» нинішнє життєве середовище Південного та Північного

полюсів, чи принесе це людству якусь користь? Людство має середовище, у якому може вижити, але замість того, щоб залишатися там тихо та смирно, люди наполегливо рвуться туди, де вони вижити не можуть. Що це означає? Вони знудились і стали дратівливими від життя при цій сприятливій температурі, і вони тішилися завеликими благословеннями. Крім того, це звичайне життєве середовище було майже повністю знищене людством, і тепер люди думають, що з таким же успіхом можуть вирушити на Південний і Північний полюси, щоб завдати нової шкоди чи переслідувати якусь іншу «мету», що вони можуть знайти якийсь спосіб «прокласти новий шлях». Хіба це не дурість? Тобто під проводом свого пращура сатани це людство продовжує робити одну абсурдну річ за іншою, бездумно й безглуздо знищуючи прекрасний дім, який створив для них Бог. Це справа рук сатани. Далі, бачачи, що виживання людства на землі перебуває під певною загрозою, багато людей шукає шляхи на Місяць, бажаючи знайти спосіб вижити там. Але кінець кінцем на Місяці бракує кисню. Чи можуть люди вижити без кисню? Оскільки на Місяці бракує кисню, це не те місце, де може перебувати людина, але вона все одно наполегливо прагне туди потрапити. Як назвати таку поведінку? Це теж самознищення. Місяць – це місце без повітря, і його температура не придатна для виживання людини, а отже, це не те місце, яке Бог відвів для людини.

Наша поточна тема – температура – це те, із чим люди стикаються у своєму повсякденному житті. Температура – це те, що відчувають усі людські тіла, але ніхто не замислюється над тим, звідки температура взялася, хто нею керує та контролює її так, щоб вона була придатною для виживання людини. Саме це ми зараз і дізнаємося. Чи є в цьому Божа мудрість? Чи є в цьому Божа дія? (Так.) З огляду на те, що Бог створив середовище з температурою, придатною для виживання людини, чи є це одним зі способів, у які Бог забезпечує все суще? Так, є.

1.3. Звук

Яка ж третя річ? Це теж щось таке, що є невід'ємною частиною нормального середовища існування людини та про що Бог мусив подбати, коли створював усе суще. Ця річ дуже важлива як для Бога, так і для кожнісінької людини. Якби Бог не подбав про цю річ, то вона б дуже сильно заважала виживанню людства, тобто мала б такий значний вплив на життя людини та її плотське тіло, що людство не змогло б вижити в такому середовищі. Можна сказати, що в такому середовищі не змогла б вижити жодна жива істота. Отже, що ж це за річ, про яку Я говорю? Я говорю про звук. Бог створив усе, і все живе в Божих руках. Усе створене Богом живе й обертається в постійному русі в Його полі зору. Я маю на увазі, що кожна річ, яку створив Бог, має у своєму існуванні цінність і значення, тобто в існуванні кожнісінької речі є щось суттєве. У Божих очах кожна річ жива, а оскільки всі речі живі, то кожна з них видає звук. Наприклад, земля постійно обертається, сонце

постійно обертається, і місяць теж постійно обертається. Розмножуючись, розвиваючись і рухаючись, усе суще постійно видає звук. Усі речі Божого творіння, що існують на землі, перебувають у постійному розмноженні, розвитку й русі. Наприклад, основи гір рухаються та зміщуються, а все живе в глибинах морів плаває й пересувається. Це означає, що ці живі істоти – усе суще в Божому полі зору – перебувають у постійному, планомірному русі, відповідно до встановлених закономірностей. Отже, що ж породжується всім тим, що розмножується й розвивається в темряві та рухається потай? Звуки – чудові, потужні звуки. За межами планети Земля всілякі планети теж перебувають у постійному русі, і живі істоти й організми на цих планетах теж постійно розмножуються, розвиваються та рухаються. Тобто все суще, живе і неживе, постійно рухається вперед у Божому полі зору, і, рухаючись, кожна річ також видає звук. Бог також зробив розпорядження щодо цих звуків, і Я думаю, що ви вже знаєте, якою причиною Він при цьому керувався, чи не так? Коли ти наближаєшся до літака, який вплив на тебе справляє ревіння його двигуна? Якщо задовго залишатися біля нього, твої вуха оглухнуть. А як щодо твого серця – чи зможе воно витримати таке випробування? Деякі люди зі слабким серцем не витримали б. Звісно, навіть ті, хто має сильне серце, не змогли б цього витримати надто довго. Тобто вплив звуку на людське тіло – чи то на вуха, чи то на серце – є надзвичайно значущим для кожної людини, і занадто гучні звуки шкодять людям. Тож коли Бог створив усе суще й воно почало нормально функціонувати, Бог зробив належні розпорядження щодо цих звуків – звуків усього сущого в русі. Це теж одне з питань, які Бог мусив урахувати, коли створював середовище для людства.

По-перше, на звук впливає висота атмосфери над земною поверхнею. Крім того, розмір пустот у землі теж змінює звук і впливає на нього. Далі, є різні географічні середовища, поєднання яких також впливає на звук. Тобто Бог певними методами усуває деякі звуки, щоб люди могли виживати в середовищі, яке можуть витримати їхні вуха й серця. В іншому разі звуки становили б величезну перешкоду для виживання людей, створювали б у їхньому житті великі незручності та були б для них серйозною проблемою. Це означає, що Бог був дуже ретельним при створенні землі, атмосфери та різних видів географічних середовищ, і в кожному з них міститься Божа мудрість. Людство не мусить розуміти це надто детально: достатньо, щоб люди знали, що в цих речах містяться дії Бога. А тепер скажіть Мені: ця робота, яку виконав Бог, – точне калібрування звуку для того, щоб підтримувати життєве середовище людства та його нормальне життя, – вона була необхідна? (Так.) Оскільки ця робота була необхідна, то чи можна сказати, що з такої точки зору Бог скористався цією роботою як способом забезпечення всього сущого? Для забезпечення людства Бог створив таке тихе середовище, щоб людське тіло могло цілком нормально жити в ньому, не відчуваючи жодних перешкод, і щоб людство могло нормально існувати й жити. Тож хіба це не один зі

способів, у які Бог забезпечує людство? Хіба тут Бог не зробив щось дуже важливе? (Так.) У цьому була велика потреба. То як ви це оцінюєте? Хоча ви не можете відчути, що це була Божа дія, і не знаєте, як Бог тоді виконав цю дію, чи можете ви все ж усвідомити, що зроблене Богом було необхідним? Чи відчуваєте ви Божу мудрість, піклування та турботу, які Він у це вклав? (Так, відчуваємо.) Якщо ви здатні це відчути, цього достатньо. Бог виконав серед речей Свого творіння багато дій, які люди не можуть ні відчути, ні побачити. Я піднімаю це питання, лише аби повідомити вас про дії Бога, щоб ви могли пізнати Бога. Це підказки, які можуть допомогти вам краще пізнати та зрозуміти Бога.

1.4. Світло

Четверта річ стосується очей людей, і це світло. Воно теж дуже важливе. Коли ти бачиш яскраве світло та його яскравість досягає певної сили, то воно здатне засліпити людські очі. Зрештою, людські очі – це плотські очі. Вони не переносять подразнення. Чи наважиться хтось дивитися прямо на сонце? Деякі люди таке пробують, і якщо на них при цьому сонцезахисні окуляри, то їм це вдається – але для цього потрібно скористатися певним знаряддям. Людина не здатна дивитися прямо на сонце без знарядь, неозброєним оком. Однак Бог створив сонце для того, щоб воно приносило людям світло, і про це світло Він теж подбав. Бог не міг просто завершити створення сонця, помістити його десь, а потім залишити без уваги; Бог так не робить. У Своїх діях він дуже виважений і дуже ретельно їх продумує. Бог створив очі, щоб люди могли бачити, і Він також заздалегідь установив параметри світла, за якого людина може щось побачити. Якби світло було занадто тьмяним, це було б погано. Коли настільки темно, що людина не може побачити перед собою власних пальців, її очі не можуть виконувати свою функцію та не приносять жодної користі. Але й від занадто яскравого світла очі людини так само втрачають здатність щось бачити, бо велика яскравість для них нестерпна. Тому Бог забезпечив середовище існування людства кількістю світла, підхожою для людських очей: саме такою, щоб людським очам від неї не було ні болю, ні шкоди, не кажучи вже про втрату їхньої функції. Саме тому Бог додав навколо сонця та землі шари хмар, і саме тому повітря має таку щільність, аби належно відфільтровувати ті типи світла, які можуть зашкодити людським очам або шкірі: вони співмірні. Крім того, створені Богом кольори землі відбивають сонячне світло й усі інші види світла та здатні усувати ті його різновиди, які занадто яскраві, щоб людські очі могли до них адаптуватися. Тому люди можуть виходити на вулицю та жити своїм життям без необхідності постійно носити дуже темні сонцезахисні окуляри. За звичайних обставин людські очі бачать те, що в їхньому полі зору, і світло їм не заважає. Тобто було б недобре, якби світло було занадто пронизливим або занадто тьмяним. Занадто тьмяне світло зашкодило б людським очам, а невдовзі й зіпсувало б їх, а якби світло було занадто яскравим, очі людей не змогли

б його витримати. Це світло, яке є в людей, має бути придатним для того, щоб людські очі могли бачити, і Бог різними способами звів до мінімуму шкоду, яку світло завдає людським очам; і хоча це світло може бути для людських очей і корисним, і поганим, але воно достатнє для того, щоб люди могли дожити до кінця життя, зберігаючи здатність бачити. Хіба Бог не ретельно все це врахував? Але диявол, сатана, діє без жодних таких міркувань. У сатани світло завжди або занадто яскраве, або занадто тьмяне. Так діє сатана.

Бог так учинив з усіма аспектами людського тіла: зором, слухом, смаком, диханням, почуттями тощо, – аби максимально підвищити пристосованість людства до виживання, щоб воно могло нормально жити як зараз, так і надалі. Інакше кажучи, нинішнє життєве середовище, створене Богом, найпридатніше та найвигідніше для виживання людства. Дехто може подумати, що це не має великого значення, що це все дуже звичайні речі. Звук, світло, повітря – усе це люди вважають своїм природним правом, яким вони користуються з моменту народження. Але за цими речами, якими ти можеш тішитися, стоїть Божа робота; це те, що люди повинні розуміти, те, що вони повинні знати. Навіть якщо ти вважаєш, що немає потреби ні розуміти ці речі, ні знати їх, скажу коротко: коли Бог їх створював, Він багато про них думав, у Нього був план, і в Нього були певні ідеї. Він помістив людство саме в таке життєве середовище не бездумно, не легковажно та не просто так. Можливо, вам здасться, що Я занадто пишно висловлювався про кожну із цих дрібниць, але, на Мій погляд, кожна річ, якою Бог забезпечив людство, необхідна для виживання людського роду. У цьому є Божа дія.

1.5. Повітряний потік

Яка ж річ п’ята? Вона тісно пов’язана з кожним днем життя кожної людини – настільки тісно, що без неї людське тіло не змогло б жити в цьому матеріальному світі. Ця річ – повітряний потік. Мабуть, кожен зрозуміє вираз «повітряний потік», просто почувши його. Отже, що таке повітряний потік? Можна сказати, що «повітряний потік» – це просто текучий рух повітря. Повітряний потік – це вітер, невидимий людському оку. Це також один зі способів переміщення газів. Проте що насамперед мається на увазі під «повітряним потоком» у цій розмові? Щойно Я це скажу, ви зрозумієте. Обертаючись, земля несе гори, моря й усе суще у світобудові, а обертається вона зі швидкістю. Хоча ти нітрохи не відчуваєш цього обертання, але обертання Землі все ж існує. Що породжує її обертання? Коли ти біжиш, хіба вітер не здіймається та не рине повз твої вуха? Якщо вітер може виникати, коли ти біжиш, то як же може не бути вітру, коли обертається Земля? Коли вона обертається, рухається все суще. Земля сама рухається й обертається з певною швидкістю, а все суще на ній також постійно множиться та розвивається. Тому рух із певною швидкістю, природно, породжує повітряний потік. Ось що Я маю на увазі під «повітряним потоком». Хіба цей повітряний потік не має певного впливу на

людське тіло? Візьмімо тайфуни: звичайні тайфуни не надто потужні, але коли вони настигають, люди не можуть навіть устояти на ногах, і їм важко ходити під натиском вітру. Навіть один крок дається дуже тяжко, а деяких людей вітер навіть притискає до чогось, так що вони не можуть поворухнутися. Це один зі способів, у які повітряні потоки впливають на людство. Якби вся земля була вкрита рівнинами, то при обертанні землі та всього сущого людське тіло було б абсолютно не в змозі протистояти повітряному потоку, який би при цьому утворювався. Реагувати на таку ситуацію було б надзвичайно важко. Якби це було дійсно так, то такий повітряний потік приніс би людству не просто шкоду, а повне знищення. Люди не змогли б вижити в такому середовищі. Ось чому Бог створив для розсіювання таких повітряних потоків різні географічні середовища: у них повітряні потоки слабшають і змінюють свій напрямок, швидкість і силу. Саме тому люди можуть бачити різні географічні об'єкти: гори, великі гірські хребти, рівнини, пагорби, улоговини, долини, плато, великі річки тощо. За допомогою цих різних географічних об'єктів Бог змінює швидкість, напрямок і силу повітряного потоку. Цим методом Він послаблює повітряний потік і маніпулює ним, перетворюючи його на вітер із належною швидкістю, напрямком і силою, щоб люди могли мати нормальне середовище для життя. Чи є в цьому потреба? (Так.) Людям здається, що зробити щось таке складно, але для Бога це легко, бо Він спостерігає за всім сущим. Для Нього немає нічого простішого й легшого, ніж створити для людства середовище з підхожим повітряним потоком. Тому в такому створеному Богом середовищі кожна річ у всьому Його творінні є незамінною. В існуванні кожнісінької речі є цінність і необхідність. Однак цього принципу не розуміє ні сатана, ні розбещене людство. Люди продовжують руйнувати, будувати й експлуатувати, марно мріючи перетворити гори на рівнину, каньйони засипати, а на рівнині збудувати хмарочоси, створивши бетонні джунглі. Бог сподівається, що людство зможе щасливо жити, щасливо розвиватись і щасливо проводити кожен день у цьому найпридатнішому для нього середовищі, яке Бог приготував для людей. Саме тому Бог ніколи не був недбалим у Своєму ставленні до середовища, у якому живе людство. Від температури до повітря, від звуку до світла – Бог продумав хитромудрі плани та розпорядження, щоб тіла людей і їхнє життєве середовище не зазнавали жодних перешкод із боку природних умов і щоб натомість людство могло нормально жити, розмножуватись і нормально, гармонійно співіснувати з усім сущим. Усе це Бог забезпечив усьому сущому та людству.

Чи бачите ви в тому, як Бог улаштував ці п'ять базових умов для виживання людини, те, як Він забезпечує людство? (Так.) Тобто Бог є Творцем усіх найбазовіших умов для виживання людини, і Бог також управляє цими речами та контролює їх; навіть зараз, після тисячоліть існування людини, Бог досі постійно вносить зміни в її життєве середовище, забезпечуючи її найкращим і найпридатнішим середовищем для того, щоб її життя могло підтримуватись у

звичайний спосіб. Скільки може підтримуватися така ситуація? Інакше кажучи, скільки Бог продовжуватиме забезпечувати таке середовище? Це триватиме, доки Бог повністю не завершить Свою роботу управління. Тоді Бог змінить життєве середовище людства. Можливо, Він внесе ці зміни тими ж методами, а можливо, іншими. Але просто зараз люди повинні знати таке: Бог безперервно забезпечує потреби людства; Він управляє середовищем, у якому живе людство; Він зберігає, захищає та підтримує це середовище. Завдяки такому середовищу обрані Богом люди можуть жити у звичайний спосіб і приймати Боже спасіння, кару та суд. Усе суще продовжує виживати завдяки Божому володарюванню, і все людство продовжує рухатись уперед завдяки такому забезпеченню від Бога.

Чи принесла вам якісь нові думки ця остання частина нашого спілкування? Чи усвідомили ви тепер найбільшу різницю між Богом і людством? Зрештою, хто є Паном усього сущого? Може, людина? (Ні.) Тоді в чому ж різниця між тим, як Бог і люди ставляться до всього творіння? (Бог править і розпоряджається всім сущим, а людина ним тішиться.) Ви згодні із цим? Найбільша різниця між Богом і людством полягає в тому, що Бог править усім творінням і забезпечує його. Він – джерело всього, і в той час, як Бог забезпечує все творіння, людство цим тішиться. Тобто коли людина приймає життя, яке Бог дарує всьому сущому, вона тішиться всім сущим у творінні. Бог є Паном, а людство тішиться плодами Божого творіння всього сущого. У чому ж тоді полягає різниця між Богом і людством із точки зору всього сущого в Божому творінні? Бог чітко бачить закони, за якими розвивається все суще, і Він контролює ці закони та домінує над ними. Тобто все суще перебуває в полі зору Бога та під Його пильним наглядом. Чи може людство побачити все суще? Те, що може бачити людина, обмежується тим, що перебуває просто перед нею. Якщо ти піднімаєшся на гору, то бачиш тільки цю гору. Ти не можеш побачити те, що по інший бік гори. Якщо ти виходиш на берег, то бачиш лише один бік океану та не можеш дізнатися, як виглядає інший бік. Якщо ти йдеш у ліс, то можеш побачити рослинність перед собою та навколо себе, але не можеш побачити, що лежить далі. Люди не можуть бачити місця, розташовані вище, далі, глибше. Усе, що видно людям, – це те, що перебуває просто перед ними, у їхньому полі зору. Навіть якщо люди знають закон, який визначає чотири пори року, або закони, за якими розвивається все суще, вони все одно не в змозі управляти всім сущим або наказувати йому. Проте Бог бачить усе творіння так само, як Він бачив би машину, яку Сам збудував. Він глибоко знайомий із кожним компонентом і кожним зв’язком, їхніми принципами дії, закономірностями та призначенням – Бог усе це знає максимально чітко. Тому Бог є Бог, а людина є людина! Хоча людина може сягнути далеких глибин у своїх дослідженнях науки та законів, які керують усім сущим, але ці дослідження мають обмежені рамки, тоді як Бог контролює все, що для людини є безмежним контролем. Людина може витратити все життя на дослідження найменшого Божого діяння, не досягнувши жодного істинного результату. Ось чому

ти ніколи не зможеш ні пізнати, ні збагнути Бога, якщо використовуватимеш для Його вивчення лише знання й те, чого ти навчився. Але якщо ти обереш шлях пошуку істини та пошуку Бога, подивишся на Бога з точки зору Його пізнання, то одного дня ти зрозумієш, що Божі дії та мудрість є повсюди й водночас, і дізнаєшся, чому Бог зветься Паном усього сущого та джерелом життя для всього сущого. Що більше такого розуміння ти здобуватимеш, то більше ти розумітимеш, чому Бог зветься Паном усього сущого. Усе суще й усе на світі, включно з тобою, постійно отримує безперервний потік Божого забезпечення. Ти також зумієш ясно відчути, що в цьому світі та серед цього людства немає нікого, крім Бога, хто міг би володіти здатністю й сутністю, за допомогою яких Він панує над усім сущим, управляє ним і підтримує його існування. Коли ти прийдеш до цього розуміння, то воістину усвідомиш, що Бог є твоїм Богом. Коли ти дійдеш до цього, то по-справжньому приймеш Бога та дозволиш Йому бути твоїм Богом і твоїм Паном. Коли ти набудеш такого розуміння та твоє життя сягне такої точки, Бог більше не стане ні випробовувати тебе, ні судити, ні висувати до тебе якихось вимог, бо ти зрозумієш Бога, пізнаєш Його серце та по-справжньому приймеш Бога у власному серці. Це важлива причина поспілкуватися на теми про Боже домінування над усім сущим та управління ним. Це робиться для того, щоб дати людям більше знань і розуміння – не просто для того, щоб ти визнав дії Бога, а й щоб ти пізнав і зрозумів їх у більш практичний спосіб.

Щоденна їжа та питво, які Бог готує для людства

Щойно ми поговорили про частину довкілля загалом, а саме про необхідні для виживання людини умови, які Бог підготував, коли створював світ. Ми обговорили п’ять речей – п’ять елементів навколишнього середовища. Наша наступна тема тісно пов’язана з фізичним життям кожної людини, дотичніша до цього життя та забезпечує необхідні для нього умови більшою мірою, ніж попередня п’ятірка. Якщо конкретно, то це їжа, яку споживають люди. Бог створив людину та помістив її в підхоже життєве середовище; після цього людині знадобилися їжа та вода. Людина мала цю потребу, тому Бог зробив для неї відповідні приготування. Отже, кожен етап Божої роботи й кожна справа, яку Він робить, – це не промовляння пустих слів, а виконання реальних, практичних дій. Хіба їжа не незамінна в повсякденному житті людей? Хіба їжа важливіша за повітря? Вони однаково важливі. І те і те – необхідні умови та субстанції для виживання людства й забезпечення продовження людського життя. Що важливіше – повітря чи вода? Температура чи їжа? Усі вони однаково важливі. Люди не можуть обирати між ними, бо не можуть вижити без жодної із цих речей. Це реальне, практичне питання, а не питання твого вибору між кількома речами. Ти не знаєш, але Бог знає. Коли ти бачиш їжу, то думаєш: «Я не можу без їжі!». Але чи знав ти відразу після свого створення, що потребуєш їжі? Ти не знав, але Бог знав. Ти збагнув, що

потребуєш їжі, лише коли зголоднів і побачив на деревах плоди, а на землі зерно для поживи. Ти збагнув, що потребуєш води, лише коли відчув спрагу, побачив джерельну воду та напився. Вода була заздалегідь приготована Богом для людства. Їжа – це, якщо коротко, щось незамінне для людей у повсякденному житті, незалежно від того, чи людина їсть двічі на день, чи тричі, а чи й навіть більше. Це одна з речей, необхідних для підтримки нормального, безперервного виживання людського тіла. Отже, звідки ж береться більша частина їжі? По-перше, з ґрунту. Ґрунт був заздалегідь підготовлений Богом для людства, і він придатний для виживання багатьох видів рослин, а не лише дерев і трави. Бог приготував для людства насіння як усіляких видів злаків, так і різних інших їстівних рослин, і Він дав людству ґрунт і землю, придатні для посіву, і завдяки всьому цьому людство одержує їжу. Які ж бувають різновиди їжі? Ви, мабуть, уже знаєте. По-перше, це різні злаки. Які бувають різні види злаків? Пшениця, могар, клейке просо, звичайне просо й інші види лущеного зерна. Крупи теж бувають усіляких видів, що різняться з півдня на північ: ячмінь, пшениця, овес, гречка тощо. Різні види придатні для вирощування в різних регіонах. Існують також різні види рису. Південь має свої сорти, з довшими зернами, які підходять для людей із півдня, тому що клімат там спекотніший, а значить, місцевим жителям потрібно їсти такі сорти, як не дуже клейкий рис індика. Надто клейкий рис їм не підходить, інакше вони втратять апетит і не зможуть його перетравити. Жителі півночі їдять клейкіший рис, оскільки на півночі завжди холодно, тому місцеві люди мусять споживати в’язкішу їжу. Далі, є також багато різновидів бобових, що ростуть над землею, і коренеплодів, що ростуть під землею, таких як картопля, батат, таро та багато інших. Картопля росте на півночі, де вона родить дуже доброю. Коли в людей немає зерна, вони все одно можуть їсти тричі на день, бо картопля – їхній основний продукт харчування. Картоплю також можна використовувати як продовольчий резерв. Батат за якістю дещо гірший за картоплю, але його все одно можна використовувати як основний продукт, щоб доповнити триразове харчування. Коли злаки важко знайти, люди можуть тамувати голод бататом. Бульби таро, яке часто їдять люди на півдні, можна використовувати так само, і вони теж можуть служити основним продуктом харчування. Такими є численні різноманітні культури, що становлять неодмінну частину щоденної людської їжі та питва. З різних злаків люди готують хліб, булочки на пару, локшину, рис, рисову локшину та інше. Бог рясно обдарував людство цими різноманітними злаками. Чому цих видів так багато – питання Божої волі: вони придатні для вирощування на різних ґрунтах і в різних кліматичних зонах півночі, півдня, сходу та заходу, а їхній різноманітний склад і вміст відповідає різноманітному складу та вмісту людського тіла. Тільки вживаючи в їжу ці злаки, люди можуть підтримувати в тілі належний рівень різних поживних речовин і субстанцій, яких воно потребує. Північна їжа та південна їжа різні, але в них набагато більше схожого, ніж відмінного. І та і та здатні задовольняти звичайні

потреби людського тіла та підтримувати його нормальне виживання. Отже, у кожному регіоні вирощується багато видів, бо фізичні тіла людей потребують того, що постачають ці різні продукти харчування: щоб підтримувати нормальне існування тіла, необхідно живити його цими різними продуктами, вирощуваними на ґрунті, аби люди могли вести нормальне людське життя. Словом, Бог був із людством дуже турботливим. Усіляка їжа, яку Бог дарував людям, не одноманітна, а, навпаки, досить розмаїта. Хто хоче їсти злаки, той може їсти злаки. Хтось любить рис більше за пшеницю, тож якщо пшениця людині не до душі, вона може їсти рис. Існують найрізноманітніші види рису: довгозернистий, короткозернистий, – і кожен із них може задовольнити апетит людини. Отже, поки люди їстимуть ці злаки, – якщо вони не надто перебиратимуть харчами, – їм не бракуватиме поживи, і вони гарантовано житимуть здоровими до самої смерті. Саме це було в Бога на думці, коли Він дарував людству їжу. Людське тіло не може існувати без цих речей – хіба це не реальність? Це практичні проблеми, які людина не могла вирішити самостійно, але Бог був до них готовий: Він подумав про них заздалегідь і зробив для людства належні приготування.

Але це ще не все, що Бог дав людству: Він також дав людству овочі! Якщо ти їси сам лише рис і більше нічого, то можеш не отримувати достатньої кількості поживних речовин. З іншого боку, якщо підсмажити до страви ще трохи овочів або зробити салат, то вітаміни, різні мікроелементи й інші поживні речовини в овочах зможуть природно задовольнити потреби тіла. А ще між прийомами їжі можна з'їсти трохи фруктів. Іноді людям потрібно більше рідини, інших поживних речовин або різноманітніших смаків, і фрукти й овочі існують для того, щоб задовольняти ці потреби. На півночі, півдні, сході й заході різні ґрунти та клімат, тому там ростуть різні види овочів і фруктів. Оскільки клімат на півдні надмірно спекотний, більшість фруктів і овочів там освіжаючого типу та здатні після вживання врівноважувати холод і тепло в тілі людини. На противагу цьому, на півночі менше видів овочів і фруктів, але їх достатньо, щоб місцеві жителі могли ними тішитися. Проте завдяки розвитку суспільства в останні роки й так званому соціальному прогресу та поліпшенню комунікацій і транспорту, що зв'язують північ, південь, схід і захід, люди на півночі теж можуть їсти деякі південні фрукти й овочі або регіональні продукти з півдня, і це можливо в усі чотири пори року. Хоча так можна задовольнити апетит і матеріальні бажання людей, але їхні тіла мимоволі зазнають від цього різної міри шкоди. Це пов'язано з тим, що серед продуктів харчування, які Бог приготував для людства, є їжа, фрукти й овочі, призначені для людей півдня, а також їжа, фрукти й овочі, призначені для людей півночі. Тобто якщо ти народився на півдні, тобі належить їсти те, що з півдня. Бог спеціально приготував цю їжу, фрукти й овочі, бо на півдні особливий клімат. На півночі є їжа, необхідна для тіл людей півночі. Але через те, що люди мають ненажерливі апетити, вони несвідомо дозволили, щоб їх підхопила течія нових суспільних віянь, і несвідомо порушують

ці закони. Хоча людям здається, що вони живуть краще, ніж раніше, але такий суспільний прогрес непомітно шкодить тілам дедалі більшої кількості людей. Це не те, що хоче бачити Бог, і це не відповідає тому наміру, з яким Він дарував людству цю їжу, фрукти й овочі. Люди самі спричинили нинішню ситуацію, порушуючи Божі закони.

Навіть якщо не брати все це до уваги, дари, якими Бог наділив людство, справді багаті й рясні, і кожна місцевість має свій місцевий продукт. Наприклад, деякі місця багаті на червоні фініки (також відомі як китайські фініки), інші – на волоські горіхи, ще інші – на арахіс або різні інші горіхи. Усі ці матеріальні речі дають поживні речовини, яких потребує людське тіло. Але Бог постачає людству всілякі речі в потрібній кількості й у потрібний час, відповідно до сезону та пори року. Людство ненажерливе та прагне фізичних насолод, через що природні закони людського розвитку, які Він установив при створенні людства, легко порушуються та зазнають шкоди. Візьмімо, наприклад, вишню. Вишні дозрівають приблизно в червні. За нормальних умов до серпня вишень уже не залишається. Вони можуть зберігатися свіжими лише два місяці, але, використовуючи наукові методи, люди спромоглися подовжити цей період до дванадцяти місяців, аж до кінця сезону вишні наступного року. Це означає, що тепер вишні доступні цілий рік. Це нормальне явище? (Ні.) Тоді коли найкращий сезон для споживання вишні? Це період із червня по серпень. Після цього, якими б свіжими ти не зберігав вишні, вони вже не такі смачні й не дають того, що потрібно людському тілу. Після закінчення терміну придатності вже ніяк не можна наситити їх усім тим, що є в природно вирощеній вишні, які б хімічні речовини ти не використовував. Крім того, шкода, якої хімікати завдають людям, – це те, що ніхто не може ні виправити, ні змінити, як не намагайся. Отже, що ж дає людям сучасна ринкова економіка? Життя людей нібито покращилося, транспортне сполучення між регіонами стало дуже зручним, і люди можуть їсти всі види фруктів у будь-яку із чотирьох пір року. Люди на півночі мають змогу регулярно їсти банани, а також будь-які регіональні делікатеси, фрукти й іншу їжу з півдня. Але це не те життя, яке Бог хоче дати людству. Така ринкова економіка може приносити життю людей певну користь, але може й шкоду. Через багатий вибір на ринку чимало людей їсть, не замислюючись над тим, що вони кладуть у рот. Така поведінка порушує закони природи та шкодить здоров'ю людей. Отже, ринкова економіка не може принести людям справжнього щастя. Переконайтеся самі. Хіба виноград не продається на ринку в усі чотири пори року? Насправді виноград залишається свіжим лише дуже короткий час після зривання. Якщо він зберігається до червня наступного року, чи можна назвати такий виноград виноградом? Чи для нього більше годилася б назва «сміття»? Йому не просто бракує сутності свіжого винограду – у ньому більше хімічних продуктів. За рік такий виноград уже не свіжий, а ті поживні речовини, які в ньому були, давно пропали. Коли люди їдять виноград, вони почуваються так: «Як нам пощастило! Хіба ми

змогли б їсти виноград у цей сезон тридцять років тому? Не змогли б, навіть якби захотіли! Як добре зараз жити!». Чи справді це щастя? Якщо вам цікаво, можете провести власне дослідження хімічно збереженого винограду й побачити, із чого саме він складається та чи можуть ці речовини бути корисними для людей. У період Закону, коли ізраїльтяни вийшли з Єгипту й мандрували, Бог давав їм перепелів і манну. Але чи дозволив Бог людям зберігати ці продукти? Деякі недалекоглядні люди відклали частину на потім, боячись, що наступного дня їжі більше не буде. І що сталося далі? На наступний день усе зіпсувалося. Бог не дозволяє тобі відкладати частину їжі, бо Він зробив приготування, які гарантують, що ти не залишишся голодним. Але людство не має впевненості в цьому й не має справжньої віри в Бога. Люди завжди хочуть залишити собі простір для маневру та ніколи не здатні побачити все піклування й турботу, що стоять за Божими приготуваннями для людства. Вони не можуть їх відчути, тому не можуть повністю довіритися Богові та завжди думають: «Дії Бога ненадійні! Хто знає, чи дасть нам Бог те, що нам потрібно, і коли Він нам це дасть! Якщо я сильно зголоднію, а Бог мене не забезпечить, хіба я не голодуватиму? Хіба мені не бракуватиме поживи?». Бачте, яка хитка людська впевненість!

Злаки, фрукти й овочі, усі види горіхів – усе це рослинні продукти харчування. Хоча вони й рослинні, але містять достатньо поживних речовин для задоволення потреб людського тіла. Однак Бог не говорив: «Я дам людству тільки ці продукти. Нехай вони харчуються тільки цим!». Бог на цьому не зупинився, а пішов далі та приготував для людства ще багато навіть смачніших продуктів. Що ж це за продукти? Це різні види м’яса й риби, які більшість із вас може побачити та з’їсти. Він приготував для людини багато-багато видів як м’яса, так і риби. Риба живе у воді, і м’ясо водних риб відрізняється за своїм складом від м’яса тварин, що живуть на суші, і може забезпечувати людину різними поживними речовинами. Риба також має властивості, які можуть регулювати холод і тепло в людському тілі, що приносить людині велику користь. Але смачну їжу не можна їсти без міри. Як Я вже говорив, Бог дарує людству скільки потрібно й коли потрібно, аби люди могли належно тішитися Його дарами в нормальний спосіб і відповідно до сезону та часу. Отже, які ж продукти харчування належать до категорії домашньої птиці? Курятина, перепелятина, голуб’ятина тощо. Багато людей також їдять качатину й гусятину. Хоча Бог забезпечив усі ці види м’яса, у період Закону Він висунув до Своїх обранців певні вимоги й установив для їхнього раціону конкретні обмеження. У наші дні ці обмеження визначаються відповідно до особистого смаку й інтерпретації. Ці різні види м’яса забезпечують людське тіло різноманітними поживними речовинами, поповнюючи запаси білка й заліза, збагачуючи кров, зміцнюючи м’язи та кістки, нарощуючи тілесну силу. Незалежно від способу приготування та вживання ці види м’яса можуть допомогти покращити смак їжі та підвищити апетит, а водночас і задовольнити шлунок. А найважливіше те, що ці продукти можуть

забезпечити щоденні потреби людського тіла в поживних речовинах. Саме про це думав Бог, коли наготовлював їжу для людства. У світі є овочі, є м'ясо – хіба це не щедроти? Але люди повинні розуміти, з яким наміром Бог готував для людства всі продукти харчування. Хіба це було для того, щоб людство ними зловживало? Що відбувається, коли людина потрапляє в пастку задоволення цих матеріальних бажань? Хіба вона не переїдає? Хіба надлишок поживи не призводить до численних згубних наслідків для людського тіла? (Так.) Ось чому Бог виділяє потрібну кількість їжі в потрібний час і дає людям тішитися різною їжею відповідно до різних часових періодів і сезонів. Наприклад, після дуже спекотного літа в тілах людей накопичується багато жару, а також патогенна сухість і вогкість. Коли настає осінь, дозріває багато видів фруктів, і коли люди їдять ці фрукти, це виганяє вогкість із їхніх тіл. У цей час велика рогата худоба та вівці вже теж стали міцними, тому саме в цю пору люди для поживи мають їсти більше м'яса. Коли люди вживають у їжу різні види м'яса, їхні тіла здобувають енергію та тепло, щоб витримати зимові холоди, і завдяки цьому люди можуть благополучно пережити зиму здоровими. Бог надзвичайно ретельно й точно контролює та координує, чим і коли забезпечувати людство та що й коли ростиме, плодоноситиме й дозріватиме за Його волею. Це стосується того, «як Бог готує їжу, необхідну людині в її повсякденному житті». Крім багатьох видів їжі, Бог також забезпечує людство джерелами води. Поївши, люди мають іще й попити води. Хіба їм вистачило б самих лише фруктів? Люди не змогли б прожити тільки на фруктах, і до того ж у деякі пори року фруктів не буває. Як же вирішити водну проблему людства? Бог вирішив її, приготувавши багато джерел води на землі та під землею, включно з озерами, річками та струмками. Ці джерела води придатні для пиття, якщо вони не забруднені, а люди не маніпулювали ними та не завдали їм шкоди. Інакше кажучи, з точки зору джерел їжі, які підтримують життя фізичних тіл людей, Бог зробив дуже педантичні, дуже точні та дуже доречні приготування, щоб люди жили в багатстві й достатку та їм нічого не бракувало. Це щось таке, що люди можуть відчувати й бачити.

Крім того, серед усього сущого Бог створив деякі рослини, тварин і різні трави, спеціально призначені для зцілення ран або лікування хвороб у людському тілі. Що робити, наприклад, якщо людина обпеклася чи випадково ошпарилася? Чи можна просто підставити обпечене місце під струмінь води? Чи можеш ти просто замотати його абиякою ганчіркою? Якщо так зробити, рана може загноїтись або запалитися. Коли в людини, наприклад, лихоманка чи застуда, виробнича травма, розлад шлунку від недобрих харчів або ж певні захворювання, спричинені емоційними проблемами чи факторами, пов'язаними зі способом життя способом життя, зокрема, судинними захворюваннями, психологічними розладами, захворюваннями внутрішніх органів тощо, то для всіх цих захворювань існують відповідні рослини, які їх лікують. Є рослини, які покращують кровообіг і усувають застійні явища, знімають

біль, зупиняють кровотечу, знеболюють, допомагають загоїти шкіру та повернути її до нормального стану, розганяють застійну кров і виводять із тіла токсини – словом, ці рослини знаходять застосування в повсякденному житті. Люди можуть ними користуватися, і Бог приготував ці рослини на випадок, якщо вони знадобляться для людського тіла. Деякі з них Бог дозволив людині відкрити випадково, а деякі були відкриті людьми, яких Бог для цього обрав, або внаслідок особливих явищ, які Він улаштував. Відкривши ці рослини, люди передавали їх наступним поколінням, і так про них дізналося багато людей. Отже, те, що Бог створив ці рослини, має цінність і значення. Якщо коротко, усі вони – від Бога, і Він підготував і висадив їх, коли створював життєве середовище людства. Вони життєво важливі. Чи процеси мислення Бога ретельніші за людські? Коли ти бачиш усе, що зробив Бог, чи відчуваєш ти практичний бік Бога? Бог працює таємно. Бог створив усе це тоді, коли людина ще не прийшла в цей світ, коли Він не мав контакту з людством. Усе робилося з думкою про людство, заради існування людини та з турботою про її виживання, щоб люди могли щасливо жити в цьому багатому, сповненому достатку матеріальному світі, який Бог для них приготував, і не турбувалися ні про їжу, ні про одяг, ні в чому не відчуваючи нестачі. У такому середовищі людство може продовжувати розмножуватись і виживати.

Чи є серед усіх великих і малих Божих діянь хоч одне, яке не мало б цінності й значення? Усе, що Він робить, має цінність і значення. Почнімо наше обговорення з поширеної теми. Люди часто питають: «Що з'явилося раніше – курка чи яйце?». (Курка.) Без сумніву, першою з'явилася курка! Чому вона з'явилася першою? Чому не яйце? Хіба курча не вилуплюється з яйця? Через двадцять один день вилуплюється курча, а вирісши, воно несе нові яйця, з яких вилуплюються нові курчата. То що ж з'явилося раніше – курка чи яйце? Ви з абсолютною впевненістю відповідаєте: «Курка». Але чому ви відповідаєте саме так? (У Біблії сказано, що Бог створив птахів і звірів.) Отже, ваша відповідь ґрунтується на Біблії. Але Я хочу, щоб ви розповіли про своє власне розуміння, аби Я побачив, чи є у вас якісь практичні знання про дії Бога. Отже, ви впевнені у своїй відповіді, чи ні? (Бог створив курку, а потім наділив її здатністю до розмноження, тобто здатністю висиджувати яйця.) Така інтерпретація більш-менш правильна. Спочатку з'явилася курка, а потім яйце. Це безперечно. Це не особливо глибока таємниця, проте люди світу все ж уважають її такою та намагаються розгадати її за допомогою філософських теорій, але так і не можуть дійти певного висновку. Це як коли люди не знають, що їх створив Бог. Вони не знають цього фундаментального принципу, і так само вони не мають чіткого уявлення про те, що мало з'явитися раніше – яйце чи курка. Вони не знають, що мало з'явитися раніше, тому так і не можуть знайти відповіді. Цілком природно, що курка з'явилася першою. Якби перед куркою з'явилося яйце, то це було б ненормально! Це така проста річ – курка однозначно з'явилася першою. Це не те питання, яке потребує глибоких знань. Бог створив усе з тим наміром, щоб

людина ним тішилася. Щойно з'являється курка, яйце виникає слідом: це само собою зрозуміло. Хіба це не готове рішення? Якби яйце було створено першим, хіба все одно не знадобилося б, аби його висиділа курка? Створити курку напряму – набагато доступніше рішення. Так курка змогла б нести яйця та висиджувати курчат у цих яйцях, а люди мали б курятину до їжі. Як зручно! Бог усе робить чітко та просто, нітрохи не заплутано. Звідки ж береться яйце? З курки. Без курки немає яйця. Те, що створив Бог, – жива істота! Людство абсурдне та сміховинне, завжди плутається в таких простих речах і зрештою отримує купу абсурдних хибних уявлень. Яка ж людина інфантильна! Взаємозв'язок між яйцем і куркою зрозумілий: курка з'явилася першою. Це найточніше пояснення, найточніший спосіб розуміння цього питання та найточніша відповідь. Це правильно.

Які теми ми щойно обговорювали? Ми почали з того, що поговорили про середовище, у якому живе людство, і про те, що Бог зробив для цього середовища, і про те, які приготування Він здійснив. Ми обговорили Його розпорядження, взаємозв'язки між речами творіння, які Бог підготував для людства, і те, як Бог улаштував ці взаємозв'язки, щоб речі Його творіння не завдавали шкоди людині. Бог також пом'якшив шкоду, яку багато різних факторів у Його творінні могли б завдати середовищу людства, і дав усьому сущому можливість служити своєму найвищому призначенню та забезпечувати людству сприятливе середовище з корисними елементами, щоб людство спромоглося пристосуватися до такого середовища та стабільно продовжувати цикл життя й розмноження. Далі ми поговорили про їжу, потрібну людському тілу, – щоденну людську їжу та питво. Це також необхідна умова виживання людства. Тобто людське тіло не може жити самим лише диханням і живитися лише сонячним світлом, вітром або підхожими температурами. Людині також потрібно наповнювати шлунок, і Бог, ні про що не забувши, приготував для людства джерела того, чим можна наповнити живіт, тобто джерела людської їжі. Побачивши такі багаті й щедрі продукти, – джерела їжі й питва для людства, – чи можете ви сказати, що Бог є джерелом постачання для людства та всього Свого творіння? Якби під час творіння Бог створив лише дерева, траву чи скільки-небудь інших живих істот і якби всі ці різноманітні живі істоти й рослини були призначені для поживи корів і овець або зебр, оленів і різних інших видів тварин, – наприклад, леви їли б зебр, оленів тощо, а тигри їли б овець, свиней тощо, – але на світі не було б нічого, що могли б їсти люди, хіба із цього щось вийшло б? Ні. Тоді людство не змогло б вижити довго. А якби люди їли тільки листя? Із цього б щось вийшло? Чи могли б люди їсти траву, призначену для овець? Якби вони спробували трохи трави, це могло б їм і не зашкодити, але якщо їсти таке тривалий час, шлунок би не витримав, і людина не прожила би довго. Є навіть речі, їстівні для тварин, але отруйні для людей: тварини таке їдять, і їм нічого не робиться, а людям – навпаки. Це говорить про те, що людей створив Бог, тож Бог найкраще знає принципи й будову людського тіла та потреби людей. Бог

абсолютно чітко знає склад і вміст тіла, його потреби й те, як його внутрішні органи функціонують, а також поглинають, виводять і метаболізують різні речовини. Люди цього не знають; іноді вони харчуються нерозважливо чи бувають бездумними в намаганнях дбати про своє здоров'я, а якщо тут не знати міри, виникає дисбаланс. Якщо ти в нормальний спосіб харчуєшся й тішишся тим, що Бог для тебе приготував, то не матимеш проблем зі здоров'ям. Навіть якщо в тебе застій крові й іноді буває поганий настрій, це зовсім не проблема. Тобі просто потрібно їсти певний різновид рослин, і застій пройде. Бог для всього цього зробив приготування. Отже, в Божих очах людство стоїть набагато вище за будь-яких інших живих істот. Бог приготував середовище для кожного виду рослин, і Він приготував їжу та середовище для кожного виду тварин, але потреби людства щодо свого середовища найсуворіші, і цими потребами не можна нехтувати навіть злегка; якщо проігнорувати їх, людство не змогло б і надалі розвиватися, жити й розмножуватись у нормальний спосіб. Бог у Своєму серці знає це найкраще. Коли Бог це робив, це був його найголовніший пріоритет. Можливо, ти не в змозі відчути важливість якоїсь непримітної речі, яку ти можеш бачити та якою можеш тішитись у своєму житті, або чогось такого, що ти маєш від народження, що бачиш і чим тішишся, але Бог уже давно чи потайки зробив для тебе приготування. Бог максимально прибрав і пом'якшив усі несприятливі для людства негативні елементи, які можуть зашкодити людському тілу. Про що це свідчить? Чи показує це, як Бог ставився до людства, коли створював його цього разу? Яким було це ставлення? Ставлення Бога було обережним і серйозним, і воно не допускало втручання жодних ворожих сил, зовнішніх факторів або умов, які б визначав не Він. У цьому можна побачити, як Бог цього разу поставився до створення людства й управління ним. Яке ж ставлення Бога? Через середовище для виживання та життя, яким тішиться людство, а також у його щоденній їжі, питві та повсякденних потребах ми можемо побачити Боже ставлення: відповідальність щодо людства, яку Він ніс, відколи створив людину, а також Його рішучість спасти людство в цей час. Чи видно в усьому цьому Божу справжність? Його дивовижність? Його незбагненність? Його всемогутність? Своєю мудрістю та всемогутністю Бог забезпечує все людство, а також усе суще у Своєму творінні. Тепер, коли Я розповів вам так багато, чи можете ви сказати, що Бог – джерело життя для всього сущого? (Так.) Безумовно, це так. Чи є у вас якісь сумніви? (Ні.) Божого забезпечення всього сущого достатньо, щоб показати, що Він – джерело життя для всього сущого, бо Він – джерело забезпечення, яке дало всьому сущому змогу існувати, жити, розмножуватись і продовжуватися, і немає іншого джерела, крім Самого Бога. Бог забезпечує всі потреби всього сущого та всі потреби людства – чи то найбазовіші потреби людей щодо навколишнього середовища, чи то потреби повсякденного життя, чи то потребу в істині, якою Він забезпечує людський дух. Ідентичність Бога та Його статус у всьому мають величезне значення для людства;

тільки Сам Бог є джерелом життя для всього сущого. Тобто Бог є Правителем, Паном і Годувальником цього світу – світу, який люди можуть бачити й відчувати. Хіба для людства це не є ідентичністю Бога? У цьому немає нічого неправдивого. Тож коли ти бачиш птахів, які літають у небі, знай, що Бог створив усе, що може літати. Є живі істоти, які плавають у воді, і вони мають власні способи виживання. Дерева та рослини, які живуть у ґрунті, навесні брунькують і проростають, восени приносять плоди та скидають листя, а до зими все листя опадає, бо рослини готуються зимувати. Це їхній спосіб виживання. Бог створив усе суще, і все воно живе в різних формах і в різний спосіб і різними методами проявляє свою життєву силу та форму, у якій живе. Незалежно від того, як живуть різні істоти, усі вони під Божим правлінням. З якою ж метою Бог править усіма різними формами життя та живими істотами? Чи не заради виживання людства? Він контролює всі закони життя, і все це заради виживання людства. Це показує, наскільки виживання людства важливе для Бога.

Здатність людства виживати й нормально розмножуватися має для Бога першорядне значення. Тому Бог постійно забезпечує людство й усе суще у Своєму творінні. Він забезпечує все суще по-різному, і, підтримуючи виживання всього сущого, Він дає людству можливість і надалі рухатись уперед та підтримує нормальне виживання людства. Це два аспекти нашого сьогоднішнього спілкування. Що це за два аспекти? (Якщо брати макроперспективу, то Бог створив середовище, у якому живе людина. Це перший аспект. Бог також підготував матеріальні речі, яких потребує людство і які воно може побачити та до яких може доторкнутися.) Ми спілкувалися на нашу головну тему через ці два аспекти. Яка ж наша головна тема? (Бог – джерело життя для всього сущого.) Тепер у вас має бути певне розуміння того, чому Моє спілкування на цю тему мало такий зміст. Чи було в цьому обговоренні щось, не пов’язане з основною темою? Ні, нічого! Можливо, дехто з вас, почувши ці речі, здобув певне розуміння й тепер відчуває, що ці слова мають вагу, що вони дуже важливі, але інші, можливо, мають лише деяке буквальне розуміння та вважають, що ці слова самі по собі неважливі. Як би ви не розуміли це наразі, коли ваш досвід дійде до певного дня, коли ваше розуміння сягне певної точки, тобто коли ваше знання про Божі дії та про Самого Бога сягне певного рівня, тоді ви власними практичними словами дасте глибоке та щире свідчення про Божі дії.

Я думаю, що ваше нинішнє розуміння ще досить поверхове та буквальне, але тепер, коли ви почули ці два аспекти Мого спілкування, чи можете ви принаймні розпізнати, чим саме Бог забезпечує людство та за допомогою яких методів? Чи маєте ви базове уявлення, базове розуміння? (Так.) Але чи пов’язані з Біблією ці два аспекти, про які Я спілкувався? Чи пов’язані вони з Божим судом і карою в період Царства? (Ні.) Тоді чому Я про них спілкувався? Чи не тому, що люди мусять зрозуміти їх, аби пізнати Бога? (Так.) Знати ці речі вкрай необхідно, і розуміти їх

теж украй необхідно. Оскільки ви прагнете зрозуміти Бога в усій Його повноті, не обмежуйте себе ні Біблією, ні Божим судом і карою людини. З якою метою Я це кажу? Щоб люди знали, що Бог – не лише Бог обраних Ним людей. Ти наразі слідуєш за Богом, і Він – твій Бог, але чи є Він Богом тих, хто за Ним не слідує? Чи є Бог Богом усіх тих людей, які за Ним не слідують? Чи є Бог Богом усього сущого? (Так.) То чи обмежуються робота й дії Бога лише тими, хто за Ним слідує? (Ні.) Які масштаби Його роботи й дій? На найнижчому рівні Його робота й дії охоплюють усе людство та все суще у творінні. На найвищому рівні вони охоплюють цілий усесвіт, який людина не може побачити. Отже, можна сказати, що Бог виконує Свою роботу та чинить Свої дії серед усього людства, і цього достатньо, щоб дати людям пізнати Самого Бога в усій Його повноті. Якщо ти хочеш пізнати Бога, по-справжньому пізнати та зрозуміти Його, то не обмежуйся лише трьома стадіями Божої роботи чи історіями про роботу, яку Він виконав у минулому. Намагаючись пізнати Бога саме так, ти накладаєш на Нього обмеження та сковуєш Його. Ти бачиш Бога як щось дуже маленьке. Як би це вплинуло на людей? Ти ніколи не зміг би пізнати дивовижність і вищість Бога, Його силу та всемогутність, масштаби Його влади. Таке розуміння вплинуло б на твою здатність прийняти правду про те, що Бог є Правителем усього сущого, а також на твоє знання істинної ідентичності та статусу Бога. Інакше кажучи, якщо твоє розуміння Бога обмежене, то й те, що ти можеш отримати, теж обмежене. Ось чому ти мусиш поглиблювати свій кругозір, розширювати свої горизонти. Ти повинен прагнути зрозуміти все: масштаби Божої роботи, Його управління, Його правління й усе те, чим Він управляє та править. Саме через ці речі ти мусиш прийти до розуміння дій Бога. З таким розумінням ти, сам того не усвідомлюючи, відчуєш, що Бог править і управляє всім сущим поміж ним, забезпечує його, і ти також по-справжньому відчуєш, що ти частина всього сущого та належиш до нього. Оскільки Бог забезпечує все суще, ти також приймаєш Боже правління та забезпечення. Це факт, який ніхто не може заперечити. Під Божим правлінням усе суще підпорядковується власним законам, і під Божим правлінням усе суще має власні правила виживання. Доля та потреби людства також зв’язані з Божим правлінням і забезпеченням. Саме тому під Божим пануванням і правлінням людство й усе суще взаємопов’язані, взаємозалежні та переплетені. У цьому й полягає мета та цінність Божого творіння всього сущого.

2 лютого 2014 року

Сам Бог, унікальний IX
Бог – джерело життя для всього сущого (III)

За цей час ми поговорили про багато речей, пов’язаних із пізнанням Бога, і нещодавно ми розглянули пов’язану із цим тему, яка має величезне значення. Що ж це за тема? (Бог – джерело життя для всього сущого.) Схоже, питання й тема, про які Я говорив, справили на всіх яскраве враження. Минулого разу ми розглядали певні аспекти середовища для виживання, яке Бог створив для людства, а також численні види поживи, необхідної для життя людей, яку Бог приготував для людства. Насправді те, що робить Бог, не обмежується ні приготуванням середовища для виживання людей, ні приготуванням їхньої щоденної поживи. Воно радше полягає у виконанні великого обсягу таємничої й необхідної роботи для виживання людей і життя людства, яка має багато різних граней і аспектів. Усе це Божі діяння. Ці Божі діяння не обмежуються лише Його приготуванням середовища для виживання людей і їхньої щоденної поживи: вони значно масштабніші. Крім цих двох видів роботи, Він також готує багато середовищ і умов для виживання, необхідних людині для життя. Це та тема, яку ми обговорюватимемо сьогодні. Вона теж пов’язана з Божими діяннями; інакше говорити тут про неї було б безглуздо. Якщо люди хочуть пізнати Бога, але мають лише буквальне розуміння слова «Бог» або різних аспектів того, Хто є Бог і чим володіє, то це не істинне розуміння. То який же шлях до знання про Бога? Це пізнання Його через Його діяння, пізнання Його в усіх Його численних аспектах. Отже, ми мусимо додатково поспілкуватися про питання діянь Бога в той час, коли Він створив усе суще.

Відколи Бог створив усе суще, воно функціонує та продовжує прогресувати впорядковано й відповідно до законів, які Він установив. Під Його поглядом, під Його правлінням людство весь цей час виживає, і все суще впорядковано розвивається. Немає нічого, що могло б змінити чи знищити ці закони. Саме завдяки Божому правлінню всі істоти можуть розмножуватися, і саме завдяки Його правлінню й управлінню всі істоти можуть виживати. Це означає, що під Божим правлінням усі істоти з’являються на світ, процвітають, зникають і перевтілюються в упорядкований спосіб. Коли приходить весна, дрібний дощ приносить відчуття свіжого сезону та змочує землю. Земля починає відтавати, трава пробивається крізь ґрунт і починає проростати, а дерева поступово зеленіють. Усі ці живі істоти приносять землі свіжу життєву силу. Ось так виглядає те, як усе живе з’являється на світ і процвітає. Усілякі тварини вилазять зі своїх нір, аби відчути весняне тепло та почати новий рік. Улітку всі істоти гріються й тішаться теплом, яке приносить із собою цей сезон. Вони швидко ростуть. Дерева, трава й усі види рослин ростуть із величезною швидкістю, поки нарешті не зацвітуть і не принесуть плоди. Улітку всі істоти клопочуться, і люди теж. Восени дощі приносять осінню прохолоду, і всі види

живих істот починають відчувати прихід сезону збору врожаю. Усі істоти дають плоди, і люди починають збирати ці різноманітні плоди, готуючи їжу на зиму. Узимку, з настанням холодів, усі істоти поступово починають улаштовуватись у тиші та спочинку, і люди в цей сезон теж роблять перерву. Переходи від сезону до сезону: весна, літо, осінь, зима – усі ці зміни відбуваються за законами, установленими Богом. Він керує всім сущим і людством, спираючись на ці закони, і Він придумав для людства багатий і барвистий спосіб життя, підготувавши для виживання середовище з різними температурами та сезонами. Отже, у такому впорядкованому середовищі для виживання люди можуть виживати й розмножуватись упорядковано. Люди не можуть змінити ці закони, і жодна людина чи істота не може їх зламати. Хоча відбулися незліченні зміни: моря стали полями, а поля морями, – ці закони продовжують існувати. Вони існують через те, що існує Бог, завдяки Його правлінню та Його управлінню. У такому впорядкованому, масштабному середовищі життя людей протікає в рамках цих законів і правил. За цими законами люди виховувалися покоління за поколінням, і за ними люди виживали покоління за поколінням. З покоління в покоління люди тішилися цим упорядкованим середовищем для виживання, а також усіма численними речами, створеними Богом. Навіть хоча люди вважають, що такі закони природні, і зневажливо сприймають їх як належне, і навіть хоча вони не можуть відчути, що Бог улаштовує ці закони та править над ними, Бог усе одно постійно виконує цю незмінну роботу, хай там що. Мета цієї Його незмінної роботи – щоб людство виживало та могло жити далі.

Бог установлює межі для всього сущого, щоб живити все людство

Сьогодні Я поговорю на тему того, як ці закони, які Бог приніс усьому сущому, живлять усе людство. Це досить велика тема, тому ми можемо розділити її на кілька частин і обговорювати їх по черзі, щоб вони були для вас чітко окреслені. Так вам буде легше осягнути цю тему, і ви зможете поступово зрозуміти її.

Частина перша. Бог установлює межі для кожного виду місцевості

Отже, почнімо з першої частини. Коли Бог створював усе суще, Він визначив межі для гір, рівнин, пустель, пагорбів, річок і озер. На землі є гори, рівнини, пустелі та пагорби, а також різні водойми. Це різні види місцевості, чи не так? Між ними Бог провів межі. Коли ми говоримо про встановлення меж, це означає, що гори мають свої обриси, рівнини мають власні обриси, пустелі мають певні рубежі, а пагорби – сталу площу. Є також стала кількість водойм, як-от річок і озер. Тобто коли Бог створював усе суще, Він дуже чітко все розділив. Бог уже визначив, скільки кілометрів має бути радіус тієї чи іншої гори та яка її площа. Він також визначив, скільки кілометрів має бути радіус тієї чи іншої рівнини та яка її площа. Створюючи все суще, Він визначив і рубежі пустель, а також протяжність пагорбів, їхні

пропорції й те, із чим вони межують, – усе це було визначено Ним. Він визначив межі річок і озер, коли створював їх: усі вони мають свої межі. То що ж це означає, коли ми говоримо про «межі»? Ми щойно говорили про те, що Бог править усім сущим, установлюючи для нього закони. Тобто протяжність і межі гір не розширюються та не зменшуються через обертання землі чи плин часу. Вони сталі, незмінні, і саме Бог диктує їхню незмінність. Що ж до площ рівнин, їхньої протяжності й того, із чим вони межують, – це встановлено Богом. Вони мають свої межі, і тому неможливо, щоб із рівнинної землі навмання здійнявся курган. Рівнина не може раптово перетворитися на гору – це було б неможливо. У цьому сенс законів і меж, про які ми щойно говорили. Що ж до пустель, то ми не згадуватимемо тут конкретні функції пустель або будь-яких інших типів місцевості чи географічних положень, а говоритимемо тільки про їхні межі. Під Божим правлінням рубежі пустелі теж не розширюються. Причина цього в тому, що Бог дав їй свій закон, свої рубежі. Наскільки велика її площа, які її функції, із чим вона межує й де розташована – це вже встановлено Богом. Вона не виходить за свої рубежі, не зміщується в положенні, і її площа не розширюється довільно. Хоча всі потоки вод, таких як річки й озера, упорядковані та безперервні, вони ніколи не виходять за свої межі чи за рамки своєї протяжності. Усі вони впорядковано течуть в одному напрямку – тому, у якому їм належить текти. Тож за законами Божого правління жодна річка чи озеро не пересихають довільно, не змінюють довільно напрямок або об’єм свого потоку через обертання землі чи плин часу. Усе це підконтрольне Богові. Тобто все суще, створене Богом серед цього людства, має свої визначені місця, площі та рубежі. Цебто коли Бог творив усі речі, було встановлено їхні межі, які не можна довільно перероблювати, поновлювати чи змінювати. Що означає «довільно»? Це означає, що вони не стануть навмання зміщуватися, розширюватися чи змінювати свою первісну форму під впливом погоди, температури або швидкості обертання землі. Наприклад, гора має певну абсолютну й відносну висоту, певну кількість рослинності, а основа гори – певну площу. Це все заплановано та прораховано Богом, і це не змінюється довільно. Що ж до рівнин, то більшість людей проживає саме на рівнинах, і жодні зміни клімату не вплинуть на площу рівнин або цінність їхнього існування. Навіть те, що розташовується в цих різних місцевостях і географічних середовищах, створених Богом, не змінюється довільно. Наприклад, склад пустелі, типи підземних покладів корисних копалин, кількість піску в пустелі та його колір, товщина цього піску – ці речі не змінюються довільно. Чому саме вони не змінюються довільно? Через Боже правління та Його управління. В усіх цих різних місцевостях і географічних середовищах, створених Богом, Він організовано та впорядковано всім керує. Тому всі ці географічні середовища досі існують і виконують свої функції через тисячі й навіть десятки тисяч років після того, як Бог їх створив. Хоча бувають певні періоди, коли вивергаються вулкани, і періоди, коли відбуваються землетруси, і стаються великі

зсуви землі, але Бог категорично не допускає, аби будь-який тип місцевості втратив свою первісну функцію. Тільки завдяки такому управлінню з боку Бога, Його правлінню та контролю над цими законами все це – усе, що бачить і чим тішиться людство, – може виживати на землі в упорядкований спосіб. То чому ж Бог саме так керує всіма цими різноманітними місцевостями, які існують на землі? Його мета полягає в тому, щоб живі істоти, які виживають у різних географічних середовищах, мали стабільне середовище та могли продовжувати жити й розмножуватись у цьому стабільному середовищі. Усі ці істоти – ті, що рухаються, і ті, що не рухаються, ті, що дихають ніздрями, і ті, що не дихають, – становлять унікальне середовище для виживання людства. Тільки таке середовище здатне живити людей покоління за поколінням, і тільки таке середовище може дати людям можливість продовжувати мирно виживати покоління за поколінням.

Те, про що Я щойно говорив, є досить великою темою, тому вона може здаватися дещо відірваною від вашого життя, але Я вірю, що всі ви можете її зрозуміти. Тобто Божі закони в Його пануванні над усім сущим дуже важливі – справді дуже важливі! Яка передумова для розвитку всіх істот за цими законами? Він відбувається завдяки Божому правлінню. Саме завдяки Його правлінню всі речі виконують свої власні функції під Його правлінням. Наприклад, гори живлять ліси, а ліси у свою чергу живлять і захищають різних птахів і звірів, які в них живуть. Рівнини – це платформа, підготовлена для того, щоб люди вирощували там сільськогосподарські культури, а також для різних птахів і звірів. Завдяки рівнинам більшість людства може зручно жити на рівній землі. До рівнин належать і степи – величезні простори, порослі травою. Степи забезпечують рослинний покрив для земної поверхні. Вони захищають ґрунт і живлять велику рогату худобу, овець і коней, які пасуться в степах. Пустеля також виконує власну функцію. Це не місце для життя людей; її роль полягає в тому, щоб зробити вологий клімат сухішим. Потоки річок і озер приносять людям питну воду в зручний для них спосіб. Де б не бігли ці потоки, люди мають воду для пиття, і потреби всього сущого у воді зручно задовольняються. Ось такі межі накреслив Бог для різних місцевостей.

Частина друга. Бог установлює межі для кожної форми життя

Завдяки цим межам, які накреслив Бог, на різних місцевостях утворилися різні середовища для виживання, і ці середовища для виживання були зручними для різних видів птахів і звірів, а також давали їм простір для виживання. На цій основі розвинулися межі середовищ для виживання різних живих істот. Це друга частина, про яку ми поговоримо далі. Перш за все, де живуть птахи, звірі та комахи? У лісах і гаях? Це їхні домівки. Отже, крім меж для різних географічних середовищ, Бог також накреслив межі й установив закони для різних птахів і звірів, риб, комах і всіх рослин. Через відмінності між різними географічними середовищами й існування різних географічних середовищ різні типи птахів і звірів, риб, комах і рослин мають

різні умови для виживання. Птахи, звірі та комахи живуть серед різних рослин, риби живуть у воді, а рослини ростуть на суші. Земля має різні зони, як-от гори, рівнини та пагорби. Коли в птахів і звірів з'являється власна постійна домівка, вони вже не блукають де попало. Їхні домівки – це ліси й гори. Якби одного дня їхні домівки було знищено, цей порядок було б укинуто в хаос. А які настануть наслідки, щойно цей порядок буде вкинуто в хаос? Хто постраждає в першу чергу? Людство. Чи бачили ви якісь незвичайні явища в цих законах і рубежах, які встановив Бог? Наприклад, як слони ходять по пустелі. Чи бачили ви щось подібне? Якби таке дійсно сталося, то це було б дуже дивне явище, бо слони живуть у лісі, і це те середовище для виживання, яке для них підготував Бог. У них є власне середовище для виживання та власна постійна домівка, тож навіщо їм десь гасати? Хтось бачив, щоб леви чи тигри гуляли берегом океану? Ні, такого не бачив ніхто. Домівка левів і тигрів – це ліс і гори. Хтось бачив, щоб океанські кити чи акули пропливали пустелею? Ні, ви такого не бачили. Домівка китів і акул – океан. Чи є в людському середовищі проживання такі люди, що живуть поруч із бурими ведмедями? Чи є такі люди, що завжди оточені павичами або іншими птахами у своїх домівках і поза ними? Чи бачив хтось, щоб орли чи дикі гуски гралися з мавпами? (Ні.) Це все були б незвичайні явища. Я говорю про ці речі, що видаються вашим вухам такими дивними, аби ви зрозуміли, що всі створені Богом істоти – незалежно від того, чи здатні вони зрушити з місця та чи можуть вони дихати ніздрями, – мають свої власні закони для виживання. Задовго до того, як Бог створив цих живих істот, Він уже підготував для них їхні власні домівки та їхнє власне середовище для виживання. Ці живі істоти мали свої власні сталі середовища для виживання, свою власну їжу та свої власні сталі домівки, і вони мали свої власні сталі місця, які були придатні для їхнього виживання та мали температури, придатні для їхнього виживання. Тому ці істоти не блукали де попало, не шкодили виживанню людства та не заважали життю людей. Ось так Бог управляє всім сущим, забезпечуючи людству найкращі умови для виживання. Кожна жива істота в усьому сущому має свою власну їжу, яка підтримує її життя в її власному середовищі для виживання. Завдяки цій їжі живі істоти прив'язані до свого рідного середовища для виживання. У такому середовищі вони продовжують виживати, розмножуватись і рухатись уперед відповідно до законів, установлених для них Богом. Завдяки таким законам, завдяки Божому приреченню все суще живе в гармонії з людством, а людство співіснує разом з усім сущим у взаємозалежності.

Частина третя. Бог підтримує навколишнє середовище й екологію, щоб живити людство

Бог створив усе суще й установив для нього межі; серед них Він живив усіляких живих істот. Водночас Він також підготував для людства різні засоби виживання, так що ти бачиш, що в людей є не один-єдиний спосіб виживання та не один-єдиний

тип середовища для виживання. Ми вже говорили, що Бог підготував для людей різні типи їжі та джерела води, і це має критичне значення для продовження життя людства в плоті. Однак серед цього людства не всі люди харчуються злаками. Через відмінності в географічному середовищі та місцевостях люди мають різні засоби виживання. Усі ці засоби виживання підготовлені Богом. Тому не всі люди переважно займаються землеробством. Це означає, що не всі люди отримують їжу від вирощування сільськогосподарських культур. Це третя частина, про яку ми поговоримо: межі виникли через те, що різні люди ведуть різний спосіб життя. То які ж іще способи життя бувають у людей? Які ще існують типи людей із точки зору різних джерел їжі? Є кілька основних типів.

Перший спосіб життя – це мисливський. Усі знають, що це таке. Що їдять люди, які живуть із полювання? (Дичину.) Вони їдять лісових птахів і звірів. «Дичина» – це сучасне слово. Мисливці не думають про цих істот як про дичину, а думають як про їжу, свою щоденну поживу. Наприклад, вони добувають оленя. Коли вони добувають цього оленя, для них це те саме, що для фермера здобувати їжу від землі. Фермер отримує їжу від землі, і коли він бачить цю їжу, він щасливий і спокійний. Його сім'я не буде голодною, бо завдяки врожаю в неї є що їсти. Серце хлібороба не тривожиться, і він задоволений. Коли мисливець дивиться на те, що він зловив, він теж спокійний і задоволений, бо йому більше не потрібно непокоїтися про їжу. У нього буде що поїсти наступного разу, і йому не доведеться голодувати. Ось такі вони – люди, які живуть із полювання. Більшість їх живе в гірських лісах. Вони не займаються землеробством. Там нелегко знайти орні землі, тому вони виживають за рахунок різної живності, різних видів здобичі. Це перший вид способу життя, що є не таким, як у звичайних людей.

Другий вид – це спосіб життя скотаря. Чи займаються також землеробством люди, які живуть зі скотарства? (Ні.) Тоді чим вони займаються? Як вони живуть? (Здебільшого вони живуть із розведення великої рогатої худоби й овець, а взимку забивають свою худобу та їдять її. Їхня основна їжа – яловичина й баранина, а п'ють вони молочний чай. Хоча скотарі багато працюють усі чотири сезони, вони добре харчуються. У них багато молока, молочних продуктів і м'яса.) Люди, які живуть із випасання тварин, в основному їдять яловичину та баранину, п'ють овече й коров'яче молоко та пасуть у полі свої отари, їздячи верхи на конях і худобі, і їхнє волосся майорить на вітрі, а в обличчя їм світить сонце. Вони не стикаються зі стресами сучасного життя. Вони цілими днями дивляться на широкі простори блакитного неба та трав'янисті рівнини. Переважна більшість людей, які годуються скотарством, живе в степах, і вони мали змогу багато поколінь продовжувати свій кочовий спосіб життя. Хоча життя в степах трохи самотнє, але воно ще й дуже щасливе. Це непоганий спосіб життя!

Третій вид – це спосіб життя рибалки. Невелика частина людства живе біля океану або на маленьких островах. Ці люди оточені водою й дивляться на океан.

Вони живуть із риболовлі. Яке джерело їжі в тих, хто живе з риболовлі? Їхні джерела їжі – це всі види риби, морепродукти й інші дари моря. Люди, які живуть із риболовлі, не займаються землеробством, а натомість проводять кожен день у рибальстві. Їхня основна їжа складається з різних видів риби та дарів моря. Час від часу ці люди обмінюють їх на рис, борошно та предмети першої необхідності. Таким є інший спосіб життя людей, які живуть біля води. Живучи поруч із водою, вони покладаються на неї як на джерело їжі та заробляють собі на життя риболовлею. Риболовля дає їм не тільки джерело їжі, але й засіб до існування.

Крім землеробства, людство здебільшого живе відповідно до трьох вищезгаданих способів життя. Однак переважна більшість людей живе із землеробства, і лише деякі групи людей живуть за рахунок скотарства, риболовлі та полювання. А що потрібно людям, які живуть землеробством? Їм потрібна земля. Покоління за поколінням вони живуть за рахунок того, що висаджують у землю сільськогосподарські культури, і саме від землі вони отримують їжу та предмети щоденного вжитку, хоч би що вони вирощували: овочі, фрукти чи зернові.

Які основні умови лежать в основі цих різних способів життя людей? Хіба немає нагальної потреби в тому, щоб середовища, у яких люди здатні виживати, були збережені на базовому рівні? Інакше кажучи, якщо ті, хто годується полюванням, утратять гірські ліси чи птахів і звірів, джерело їхнього існування щезне. Напрямок, у якому має рухатися цей етнос і цей тип людей, стане невизначеним, і вони можуть навіть зникнути. А як щодо тих, хто живе за рахунок скотарства? На що вони покладаються? Насправді вони залежать не від своєї худоби, а від середовища, у якому може вижити ця худоба: від степів. Якби не було степів, де б пастухи випасали свою худобу? Чим би харчувалася велика рогата худоба та вівці? Без худоби ці кочові народи не мали б засобів до існування. Якби в них не було джерела для існування, куди б ділися ці народи? Їм стало б дуже тяжко продовжувати виживати; у них не було б майбутнього. Якби джерел води не було, а річки й озера повністю пересохли, хіба існувала б далі вся риба, яка не може вижити без води? Ні, не існувала б. Хіба ці люди, прожиток яких залежить від води та риби, виживали б і надалі? Коли б у них більше не було їжі, коли б у них більше не було джерела їхнього існування, ці народи були б не в змозі виживати й надалі. Тобто якби з прожитком або виживанням якогось етносу колись виникли проблеми, то цей етнос більше не продовжувався б, а міг би зникнути з лиця землі та вимерти. А якби ті, хто живе із землеробства, утратили свою землю, якби вони не змогли вирощувати всілякі рослини й отримувати з них їжу, то яким був би результат? Хіба без їжі люди не померли б із голоду? Якщо люди помирають із голоду, хіба той людський рід не було би стерто з лиця землі? Отже, саме із цією метою Бог підтримує різні види навколишнього середовища. У Бога лише одна мета, з якою Він підтримує різні середовища, екосистеми й усіх різних живих істот у них, і ця мета – живити всі види людей, живити людей, які живуть у різних географічних середовищах.

Якби всі речі у творінні втратили свої власні закони, то перестали б існувати; якби було втрачено закони всього сущого, то живі істоти серед усього сущого не змогли б продовжуватися. Людство також утратило б навколишні середовища, від яких залежить його виживання. Якби людство все це втратило, то не змогло би продовжувати процвітати й розмножуватися покоління за поколінням, як воно робило весь цей час. Причина того, що люди вижили до цього часу, полягає в тому, що Бог забезпечив їх усіма речами у творінні, щоб живити людей, щоб живити людство в різні способи. Людство дожило донині, до цього дня, лише тому, що Бог живить людство різними способами. Маючи стале, сприятливе середовище для виживання, де правильно працюють природні закони, усі різні види людей на землі, усі різні раси можуть виживати в межах своїх власних визначених територій. Ніхто не може вийти за межі цих територій або кордонів між ними, бо їх окреслив Бог. Чому Бог окреслив межі саме так? Це дуже важливе питання для всього людства – воістину дуже важливе! Бог окреслив ареал для кожного виду живих істот і визначив сталі засоби виживання для кожного типу людей. Він також розділив різні типи людей і різні раси на землі й установив для них ареали. Саме про це ми й поговоримо далі.

Частина четверта. Бог проводить межі між різними расами

По-четверте, Бог провів межі між різними расами. На землі є білошкірі, чорношкірі, смагляві та жовтошкірі люди. Це різні типи людей. Бог також установив рамки для життя цих різних типів людей, тож люди живуть у належному середовищі для виживання під Божим управлінням, самі того не усвідомлюючи. Ніхто не може вийти за ці рамки. Для прикладу візьмімо білошкірих людей. У якому географічному ареалі проживає більшість із них? Більшість живе в Європі й Америці. Географічний ареал, у якому переважно живуть чорношкірі, – це Африка. Смагляві люди переважно живуть у Південно-Східній і Південній Азії, у таких країнах, як Таїланд, Індія, М’янма, В’єтнам, Лаос. Жовтошкірі люди живуть переважно в Азії, тобто в таких країнах, як Китай, Японія, Південна Корея. Бог належно розподілив усі ці різні типи рас так, що ці різні раси розподілено по різних частинах світу. У цих різних частинах світу Бог давно підготував середовища для виживання, придатні для кожної окремої раси людських істот. У цих середовищах для виживання Бог підготував для людей ґрунти різного кольору та складу. Інакше кажучи, компоненти, з яких складаються тіла білошкірих людей, не такі, як у чорношкірих людей, і відмінні від компонентів, з яких складаються тіла людей інших рас. Коли Бог творив усе суще, Він уже підготував середовище для виживання цієї раси. Його мета при цьому була така, щоб у того типу людей міг з’явитися певний сталий ареал, коли цей тип почне розмножуватись і збільшуватися в кількості. Ще до того, як Бог створив людей, Він уже все продумав: Він збирався закріпити Європу й Америку за білошкірими людьми, щоб дати їм можливість розвиватись і виживати.

Отже, коли Бог створював землю, за тим, що Він вкладав у той край і що Він у ньому живив, уже стояли Його план, ціль і мета. Наприклад, те, скільки рівнин буде на цій землі, скільки джерел води, які гори, які птахи та звірі, які риби, які рослини, – усе це Бог підготував заздалегідь. Готуючи середовище для виживання певного типу людини, певної раси, Богу потрібно було всебічно обміркувати багато питань: географічне середовище, склад ґрунту, різні види птахів і звірів, розміри різних видів риб, компоненти, з яких складатимуться тіла риб, відмінності в якості води, а також усі різні типи рослин… Усе це Бог приготував уже давно. Таке середовище – це середовище для виживання, яке Бог створив і підготував для білошкірих людей і яке за своєю суттю належить їм. Чи побачили ви, що під час створення всього сущого Бог дуже ретельно все продумав і діяв за певним планом? (Так, ми побачили, що міркування Бога щодо різних типів людей були дуже дбайливими. Адже Він максимально чуйно й точно продумав середовище для виживання, яке створив для різних типів людей: які види птахів, звірів і риб Він мав підготувати, скільки гір і скільки рівнин.) Візьмімо для прикладу білошкірих людей. Яку їжу переважно вживають білошкірі люди? Їжа, якою харчуються білошкірі люди, дуже відрізняється від того, що їдять азіати. Основні продукти, які їдять білошкірі люди, – це переважно м’ясо, яйця, молоко та птиця. Злаки, такі як хліб і рис, зазвичай уживаються як додаткова їжа – гарнір на краєчку тарілки. Навіть коли білошкірі люди їдять овочевий салат, вони зазвичай додають кілька шматочків печеної яловичини чи курки, і навіть коли вони їдять продукти на основі пшениці, то зазвичай додають сир, яйця чи м’ясо. Тобто їхня основна їжа не складається переважно з рису чи продуктів на основі пшениці: вони їдять багато м’яса та сиру. Вони часто п’ють воду з льодом, бо їжа, яку вони вживають, дуже калорійна. Отже, білошкірі люди надзвичайно міцні. Таким є джерело їхніх засобів до існування та життєві середовища, підготовлені для них Богом, які дають їм змогу вести цей спосіб життя – не такий, як у людей інших рас. Цей спосіб життя не правильний і не неправильний – він уроджений, наперед визначений Богом, і він випливає з Божих наказів і Його розпоряджень. Те, що люди цієї раси мають такий спосіб життя й такі джерела для свого існування, пояснюється їхньою расою та середовищем для виживання, підготовленим для них Богом. Можна сказати, що середовище для виживання, яке Бог підготував для білошкірих людей, і щоденна пожива, яку вони отримують від цього середовища, багаті та щедрі.

Бог підготував необхідні середовища й для виживання інших рас. Є ще чорношкірі люди – де перебувають чорношкірі люди? Переважно вони перебувають у центральній і південній Африці. Що Бог підготував для них у такому життєвому середовищі? Тропічні дощові ліси, усіляких птахів і звірів, а також пустелі й розмаїті рослини, які живуть поруч із людьми. Чорношкірі люди мають джерела води, засоби до існування, їжу. Бог не був упереджений проти них. Що б вони не робили, їхнє виживання ніколи не було проблемою. Вони теж займають певне місце та певну територію в певній частині світу.

Тепер поговорімо про жовтошкірих людей. Жовтошкірі люди перебувають переважно на Сході Землі. У чому відмінності між середовищами та географічним положенням Сходу й Заходу? На Сході більша частина землі родюча, багата на сировину та поклади корисних копалин. Тобто на землі й під землею багато всіляких ресурсів. І для цієї групи людей, для цієї раси Бог теж приготував відповідні ґрунти, клімат, різні географічні середовища, які для них підхожі. Хоча між цим географічним середовищем і середовищем на Заході є великі відмінності, але тут Бог теж підготував для людей необхідну їжу, засоби до існування та джерела для виживання. Просто це життєве середовище не таке, як у білошкірих людей на Заході. Але яку одну річ Я мушу вам сказати? Людей східної раси відносно багато, тому Бог додав у тій частині землі багато деталей, які відрізняються від західних. Він додав там багато різних ландшафтів і всіляких видів сировини у достатку. Природні ресурси там дуже багаті; рельєф теж різний і розмаїтий, як і потрібно для прожитку величезної кількості людей східної раси. Від Заходу Схід відрізняється тим, що на Сході – з півдня на північ, зі сходу на захід – клімат кращий, ніж на Заході. Чотири сезони чітко виражені, температури підхожі, природні ресурси багаті, а ландшафти й типи рельєфу набагато кращі, ніж на Заході. Чому Бог так зробив? Бог створив дуже раціональний баланс між білошкірими людьми та жовтошкірими людьми. Що це означає? Це означає, що їжа білошкірих людей, речі, якими вони користуються, і речі, забезпечені для їхньої втіхи, в усіх аспектах набагато кращі, ніж те, чим можуть тішитися жовтошкірі люди. Однак Бог не упереджений проти жодної раси. Бог дав жовтошкірим людям красивіше та краще середовище для виживання. Це і є баланс.

Бог наперед визначив, у якій частині світу мусить жити кожен тип людей; чи можуть люди вийти за ці межі? (Ні, не можуть.) Як це дивовижно! Навіть якщо в різні епохи або надзвичайні часи відбуваються війни чи загарбання, ці війни та загарбання аж ніяк не можуть знищити середовища для виживання, які Бог наперед визначив для кожної раси. Тобто Бог закріпив певні типи людей за певними частинами світу, і люди не можуть вийти за ці межі. Навіть якщо в людей виникнуть якісь амбіції змінити чи розширити свою територію, то без Божого дозволу цього буде дуже важко досягти. Їм буде дуже важко досягти успіху. Наприклад, білошкірі люди хотіли розширити свою територію й колонізували деякі інші країни. Німці вторгались у деякі країни, а Британія свого часу окупувала Індію. І яким був результат? Зрештою вони зазнали невдачі. Що ми бачимо із цієї невдачі? Знищувати те, що наперед визначив Бог, не дозволено. Тож якою б потужною не була рушійна сила, яку ти міг бачити в експансії Британії, зрештою британцям усе одно довелося піти з індійської землі, і ця земля й досі належить Індії. Ті, хто живе на цій землі, – досі індійці, а не британці, тому що Бог не допустив би іншого. Дехто з тих, що досліджують історію й політику, висловлював тези із цього приводу. Ці дослідники наводять причини, чому Британія зазнала невдачі: мовляв, так могло

статися через те, що не вдалося завоювати певний етнос, або з якихось інших людських причин… Це не справжні причини. Справжня причина в Бозі – Він цього не допустив! Бог дозволяє кожному етносу жити в певному краї та поселяє його там, і якщо Бог не дозволить цьому етносу переселитися з такої землі, то він ніколи не зможе переселитися. Якщо Бог виділить цим людям визначену територію, то вони житимуть у межах цієї території. Людство не може вирватися чи вибратись із цих визначених територій. Це безсумнівно. Якими б великими не були сили загарбників і якими б слабкими не були ті, кого намагаються загарбати, успіх загарбників зрештою вирішує Бог. Це вже наперед визначено Ним, і ніхто не може змінити цього визначення.

Вище описано, як Бог розподілив різні раси. Яку ж роботу Бог виконав для розподілу рас? По-перше, Він підготував масштабне географічне середовище, виділивши для людей різні місця, після чого в тих місцях виживало покоління за поколінням. Це вирішено – питання з територією, визначеною для їхнього виживання, вирішено. А їхнє життя й засоби до існування, те, що вони їдять і п'ють, – усе це Бог уже давно влаштував. І коли Бог створював усе суще, Він робив для різних типів людей різні приготування: різний склад ґрунту, різний клімат, різні рослини, різні географічні середовища. У різних місцях навіть живуть різні птахи та звірі, у різних водах є свої особливі види риб і водних продуктів. Навіть види комах визначено Богом. Наприклад, усе, що росте на американському континенті, дуже велике, дуже високе та дуже міцне. Коріння всіх дерев у гірському лісі дуже неглибоке, але вони виростають дуже високими. Вони можуть навіть доростати до ста метрів і більше, але дерева в лісах Азії здебільшого не такі високі. Візьмімо, наприклад, алое. У Японії рослини алое дуже вузькі й дуже тонкі, а в Сполучених Штатах – дуже великі. Тут є різниця. Це той самий вид рослини з тією самою назвою, але на американському континенті вона виростає особливо великою. Люди можуть не бачити й не помічати відмінності в цих різних аспектах, але коли Бог створював усе суще, Він розмежував його та підготував для різних рас різні географічні середовища, різні місцевості та різних живих істот. Причина в тому, що Бог створив різні типи людей і знає, що потрібно кожному з них і який їхній спосіб життя.

Бог править усім і забезпечує все, Він – Бог усього сущого

Чи відчуваєте ви після обговорення деяких із цих питань, що дізналися щось про головну тему, яку ми щойно обговорювали? Чи відчуваєте ви, що починаєте її розуміти? Я вважаю, що тепер ви повинні мати приблизне уявлення про те, чому Я вирішив поговорити про ці аспекти в рамках нашої ширшої теми. Це так? Давайте-но ви трохи розповісте про те, наскільки ви її зрозуміли. (Усе людство отримувало поживу за законами, визначеними Богом для всього сущого. Коли Бог визначав ці закони, Він забезпечив різні раси різними середовищами, різними способами життя, різною їжею, різними типами клімату й температурами. Це було зроблено

для того, щоб усе людство могло розселитися по землі та вижити. У цьому я бачу, що Божі плани щодо виживання людства дуже скрупульозні, і я бачу Його мудрість, досконалість і Його любов до нас, людей.) (Закони та рамки, визначені Богом, не може змінити жодна людина, подія чи об'єкт. Усе це під Його правлінням.) Якщо дивитися з точки зору законів, визначених Богом для розвитку всього сущого, то хіба все людство в усьому його розмаїтті не отримує забезпечення й поживу від Бога? Якби ці закони було знищено чи якби Бог не встановив ці закони для людства, якими були б перспективи людства? Чи залишилися б у людей якісь джерела їжі після того, як люди втратили б свої базові середовища для виживання? Не виключено, що джерела їжі стали б проблемою. Якби люди втратили джерела їжі, тобто не могли б добути жодних харчів, скільки днів вони б змогли протриматися? Ймовірно, що вони не протрималися б і одного місяця, і навіть із їхнім виживанням виникли б проблеми. Тому геть усе, що Бог робить для виживання людей, для продовження їхнього існування, розмноження та прожитку, є дуже важливим. Геть усе, що Бог робить серед Своїх творінь, тісно пов'язане з виживанням людства та невіддільне від нього. Якби з виживанням людства виникли проблеми, хіба могло б продовжуватися Боже управління? Хіба Боже управління існувало б і надалі? Боже управління співіснує з виживанням усього людства, яке Він живить, тому які б приготування Бог не здійснював для всього Свого творіння та що б Він не робив для людей, усе це необхідно для Нього та критично важливо для виживання людства. Якщо відступити від цих законів, визначених Богом для всього сущого, якщо зламати чи порушити ці закони, то все суще більше не змогло б існувати, і більше не існувало б ні середовища для виживання людства, ні його щоденної поживи, і самого людства не існувало б. Через це й Боже управління спасінням людства теж перестало б існувати.

Усе, про що ми говорили: кожна річ, кожен пункт – тісно пов'язані з виживанням кожної окремої людини. Ви можете сказати: «Те, про що Ти говориш, завелике, це не те, що ми можемо побачити», – і, можливо, знайдуться люди, які сказали б: «Те, про що Ти говориш, мене ніяк не стосується». Однак не забувай, що ти живеш як проста частинка всього сущого; ти – одне з усіх тих творінь, які перебувають під Божим правлінням. Божі творіння не можна відділяти від Його правління, і жодна людина не може відділити себе від Його правління. Утрата Його правління й утрата Його забезпечення означали б, що зникнуть людські життя, людські плотські життя. У цьому й полягає важливість створення Богом середовищ для виживання людства. Не має значення, до якої раси ти належиш або на якому клаптику землі ти живеш – чи на Заході, чи на Сході: ти не можеш відокремити себе від середовища для виживання, яке Бог створив для людства, і ти не можеш відокремити себе від живлення та забезпечення середовища для виживання, яке Він створив для людей. Якими б не були твої засоби до існування, із чого б ти не жив та на яке б джерело підтримки свого життя в плоті ти не покладався, ти не

можеш відокремити себе від Божого правління та Його управління. Дехто каже: «Я не землероб; я не живу з вирощування сільськогосподарських культур. Я не розраховую на небеса щодо своєї їжі, тож моє виживання не відбувається в середовищі для виживання, створеному Богом. Мені таке середовище нічого не давало». Це правда? Ти кажеш, що не живеш із вирощування рослин, але хіба ти не їси злаки? Хіба ти не їси м'яса та яєць? Хіба ти не їси овочів і фруктів? Усе, що ти їси, усе те, що тобі потрібно, невіддільне від середовища для виживання, створеного Богом для людства. І джерело всього, що потрібно людству, не можна відокремлювати від усіх Божих творінь, які у своїй сукупності становлять ваші середовища для виживання. Вода, яку ти п'єш, одяг, який ти носиш, і всі ті речі, якими ти користуєшся, – що із цього не отримується з Божих творінь? Дехто каже: «Деякі речі отримуються не з Божих творінь. Бач, пластик – це одна з таких речей. Це хімічний матеріал, який роблять люди». Це правда? Пластик дійсно роблять люди, і це хімічний матеріал, але звідки взялися вихідні компоненти пластику? Ці вихідні компоненти було отримано із сировини, створеної Богом. Речі, які ти бачиш і якими тішишся, кожна річ, якою ти користуєшся, – усе це отримано з речей, створених Богом. Тобто до якої б раси не належала людина, із чого б вона не жила та яким би не було її середовище для виживання, вона не може відокремити себе від того, чим її забезпечив Бог. Тож чи пов'язані ці речі, які ми сьогодні обговорювали, з нашою темою «Бог – джерело життя для всього сущого»? Чи підпадає те, про що ми сьогодні говорили, під цю ширшу тему? (Так.) Можливо, дещо з того, про що Я говорив сьогодні, трохи абстрактне й важке для обговорення. Однак Я думаю, що тепер ви, напевно, краще це зрозуміли.

Останні кілька разів, коли ми спілкувалися, діапазон тем цих спілкувань був досить великим, а їхні рамки – досить широкими, тож аби все це осягнути, вам потрібно докласти певних зусиль. Це пов'язано з тим, що наші теми – це питання, які ніколи раніше не розбирались у вірі людей у Бога. Дехто, чуючи ці питання, сприймає їх як таємницю, а дехто як історію – яка точка зору правильна? Коли ви чуєте всі ці питання, з якої точки зору ви їх сприймаєте? (Ми побачили, як методично Бог улаштував усі Свої творіння та що в усього сущого є закони, і завдяки цим словам ми можемо зрозуміти більше Божих діянь і Його скрупульозних розпоряджень для спасіння людства.) Чи побачили ви під час наших спілкувань, наскільки далеко простягаються рамки Божого управління всім сущим? (Вони охоплюють усе людство та все суще.) Чи є Бог Богом лише однієї раси? Чи є Він Богом одного типу людей? Чи є Він Богом лише невеликої частини людства? (Ні, це не так.) Оскільки це не так, то чи правильна ваша точка зору, якщо ваше знання про Бога говорить, ніби Він – Бог лише невеликої частини людства чи тільки ваш Бог? Оскільки Бог управляє та править усім сущим, люди мусять бачити Його діяння, Його мудрість і Його всемогутність, які виявляються в Його правлінні над усім сущим. Люди повинні про це знати. Якщо ти кажеш, що Бог управляє всім

сущим, править усім сущим і править усім людством, але не маєш жодного розуміння чи уявлення про Його правління над людством, то чи можеш ти дійсно визнати, що Він править усім сущим? Можливо, у серці ти думаєш: «Можу, бо я бачу, що моїм життям повністю править Бог». Але хіба Бог справді такий незначний? Ні, це не так! Ти бачиш тільки Боже спасіння для тебе та Його роботу в тобі, і тільки в цьому ти бачиш Його правління. Такі рамки замалі та згубно впливають на твої перспективи справжнього пізнання Бога. Вони також обмежують твоє справжнє пізнання Божого правління над усім сущим. Якщо ти обмежуєш своє пізнання Бога рамками того, чим Бог тебе забезпечує, і Його спасінням для тебе, то ніколи не зможеш визнати, що Він править над усім, що Він править над усім сущим і всім людством. Коли ти не можеш усього цього визнати, хіба ти можеш по-справжньому визнати той факт, що Бог править твоєю долею? Ні, не можеш. У своєму серці ти ніколи не зможеш визнати цей аспект – ти ніколи не зумієш досягти такого високого рівня розуміння. Ти розумієш, про що Я говорю, так? Насправді Я знаю, якою мірою ви здатні зрозуміти ці теми, цей зміст, про який Я говорю, – то чому ж Я продовжую про це говорити? Тому що ці теми мусить цінувати кожен послідовник Бога, кожна людина, яка бажає бути спасенною Богом: розуміти ці теми вкрай важливо. Навіть якщо наразі ти їх не розумієш, одного дня, коли твоє життя та твій досвід істини сягнуть певного рівня, коли зміна у твоєму життєвому характері сягне певного рівня й ти сягнеш певного ступеня духовного стану, – тільки тоді ці теми, які Я доношу до тебе в спілкуванні, справді забезпечать і задовольнять твоє прагнення до пізнання Бога. Отже, ці слова мають закласти фундамент, підготувати вас до майбутнього розуміння того, що Бог править усім сущим, і до розуміння Самого Бога.

Наскільки велике розуміння Бога в серцях людей, настільки ж велике місце Він займає в їхніх серцях. Наскільки великий ступінь пізнання Бога в їхніх серцях, настільки великий Бог у їхніх серцях. Якщо Бог, якого ти знаєш, пустий і невизначений, то Бог, у якого ти віриш, теж пустий і невизначений. Бог, якого ти знаєш, обмежений рамками твого особистого життя й не має нічого спільного із Самим істинним Богом. Отже, знання практичних дій Бога, реальності Бога та Його всемогутності, істинної ідентичності Самого Бога, того, Хто Він є і чим володіє, знання дій, які Він являв серед усіх Своїх творінь, – усе це дуже важливе для кожної людини, яка прагне до пізнання Бога. Ці речі прямо стосуються того, чи можуть люди ввійти в реальність істини. Якщо ти обмежуєш своє розуміння Бога лише словами, якщо ти обмежуєш його власним маленьким досвідом, тим, що ти вважаєш Божою благодаттю, або своїми маленькими свідченнями про Бога, тоді Я кажу, що Бог, у якого ти віриш, абсолютно не Сам істинний Бог. Більше того, можна також сказати, що Бог, у якого ти віриш, уявний, а не істинний. Причина в тому, що істинний Бог – це Той, хто править усім, хто ходить серед усього, хто управляє всім. Він – Той, хто тримає у Своїх руках долю всього

людства та всього на світі. Робота й дії Бога, про які Я говорю, не обмежуються лише невеликою частиною людей. Тобто вони не обмежуються тільки тими людьми, які слідують за Ним наразі. Його діяння проявляються серед усього сущого, у виживанні всього сущого та в законах зміни всього сущого. Якщо серед усіх Божих творінь ти не бачиш і не розпізнаєш жодного Божого діяння, то не можеш свідчити про жодне з Його діянь. Якщо ти не можеш свідчити про Бога, якщо ти продовжуєш говорити про маленького так званого «Бога», якого знаєш, про Бога, який обмежений твоїми власними уявленнями й існує лише у вузьких рамках твого розуму, якщо ти продовжуєш говорити про такого Бога, то Бог ніколи не похвалить твою віру. Якщо ти свідчиш про Бога тільки з точки зору того, як ти тішишся Божою благодаттю, як приймаєш Божу дисципліну та виправлення, як тішишся Його благословеннями у своєму свідченні про Нього, то цього геть недостатньо, і це навіть близько Його не задовольняє. Якщо ти хочеш свідчити про Бога так, щоб це узгоджувалося з Його волею, свідчити про Самого істинного Бога, то ти повинен бачити в діях Бога те, Хто є Бог і чим володіє. Ти повинен бачити Божу владу в Його контролі над усім і бачити правду того, як Він забезпечує все людство. Якщо ти визнаєш лише те, що твоя щоденна пожива та предмети щоденного вжитку походять від Бога, але не можеш побачити тієї правди, що Бог узяв усі Свої творіння для забезпечення всього людства та що, правлячи всім сущим, Він веде все людство, то ти ніколи не зможеш свідчити про Бога. З якою метою Я все це кажу? Це потрібно, щоб ви не ставилися до цього легковажно, щоб ви не плекали хибного уявлення, ніби ці теми, про які Я говорив, не мають значення для вашого особистого входження в життя, і щоб ви не сприймали ці теми як просто один із типів знання чи вчень. Якщо ви так ставитиметеся до того, що Я говорю, коли слухатимете Мене, то нічогісінько не здобудете. Ви втратите цю чудову нагоду пізнати Бога.

З якою ціллю Я про все це говорю? Моя ціль – щоб люди пізнали Бога, щоб люди зрозуміли практичні дії Бога. Ти отримаєш нагоду чи можливість пізнати Бога лише тоді, коли зрозумієш Його та пізнаєш Його дії. Якби ти, скажімо, захотів зрозуміти людину, як би ти дійшов до цього розуміння? Може, подивившись на її зовнішній вигляд? Може, подивившись на те, що вона носить і як одягається? Може, подивившись на те, як вона ходить? А може, подивившись на обсяг її знань? (Ні.) То як же можна зрозуміти людину? Потрібно судити за її мовленням і поведінкою, її думками й тим, що вона висловлює та відкриває про себе. Саме так і можна пізнати та зрозуміти людину. Так само і з Богом: якщо ви хочете пізнати Його, якщо ви хочете зрозуміти Його практичний бік, Його справжній бік, то ви повинні пізнати Його за Його діяннями та за кожною практичною справою, яку Він робить. Це найкращий шлях, і це єдиний шлях.

Бог збалансовує взаємозв’язки в усьому сущому, щоб дати людству стабільне середовище для виживання

Бог являє Свої діяння серед усього сущого, і серед усього сущого Він править законами всього сущого та контролює їх. Ми щойно поговорили про те, як Бог править законами всього сущого, а також про те, як Він забезпечує та живить усе людство згідно із цими законами. Це один аспект. Далі ми поговоримо про інший аспект, який є одним зі способів Божого контролю над усім. Я говорю про те, як після створення всього сущого Бог збалансував взаємозв’язки в ньому. Це для вас теж досить велика тема. Чи спромоглися б люди збалансувати взаємозв’язки в усьому сущому? Ні, люди не здатні на таке звершення. Люди здатні тільки на знищення. Вони не можуть балансувати взаємозв’язки в усьому сущому; вони не можуть ним управляти, і така велика влада й сила недосяжні для людства. Тільки Сам Бог має силу таке чинити. Але з якою метою Бог це робить – для чого Він це робить? Це теж тісно пов’язано з виживанням людства. Кожна справа, яку хоче зробити Бог, необхідна: немає нічого такого, що Він міг би зробити, а міг би й не зробити. Щоб Він міг убезпечити виживання людства й дати людям сприятливе середовище для виживання, Він повинен робити дещо обов’язкове, життєво важливе.

Якщо брати буквальне значення фрази «Бог збалансовує все суще», ця тема здається дуже широкою. По-перше, вона дає людям поняття про те, що «балансування всього сущого» також стосується Божого панування над усім сущим. Що ж означає це слово «балансувати»? По-перше, «балансувати» означає не давати чомусь вийти з рівноваги. Це як зважування на терезах. Щоб терези були в рівновазі, вага на обох шальках має бути однаковою. Бог створив багато різних типів речей: дещо непорушно стоїть на своєму місці, дещо рухається, дещо є живим, дещо дихає, а дещо не дихає. Чи легко всім цим речам досягти взаємозв’язків взаємозалежності, взаємопов’язаності, у яких вони підсилювали б одна одну та при цьому стримували б одна одну? Безумовно, в усьому цьому є принципи, але вони дуже складні, чи не так? Для Бога це неважко, але для людей вивчати це питання дуже складно. Це слово, «баланс», дуже просте. Проте якби люди його вивчали та якби їм знадобилося самим створити баланс, то яким би був кінцевий результат цих досліджень, навіть якщо б над цим працювали вчені з усіх академічних спільнот: біологи, астрономи, фізики, хіміки та навіть історики? Вони не отримали б жодного результату. Причина в тому, що Боже створення всього сущого занадто неймовірне, і людство ніколи не розгадає його таємниці. Коли Бог творив усе суще, Він установив між своїми твореннями принципи, і Він установив різні способи виживання для взаємного стримування, доповнення та живлення. Ці різні методи дуже хитросплетені, і вони точно не прості й не односпрямовані. Коли люди вдаються до свого розуму, здобутих знань і спостережених явищ, аби

підтвердити чи дослідити принципи, що лежать в основі Божого контролю над усім сущим, людям надзвичайно важко виявити ці речі, а також дуже важко досягти якогось результату. Людям дуже тяжко отримати будь-які результати; покладаючись на людське мислення та знання, щоб керувати всіма Божими твореннями, людям дуже важко зберегти власний баланс. Причина в тому, що, не знаючи принципів виживання всього сущого, люди не знатимуть і того, як убезпечити такий баланс. Отже, якби люди управляли та керували всім сущим, вони з великою ймовірністю знищили б цей баланс. А щойно цей баланс було б знищено, людські середовища для виживання теж було б знищено, і коли це сталося б, то за цим послідувала б криза виживання людства. Це призвело б до катастрофи. Якби людство жило серед катастрофи, яким би було його майбутнє? Результат було б дуже важко оцінити й неможливо передбачити з певністю.

Як же Бог балансує взаємозв'язки в усьому сущому? По-перше, у світі є певні місця, цілий рік укриті льодом і снігом, а в деяких інших місцях усі чотири сезони подібні до весни, і зима туди ніколи не приходить, і в таких місцях ви ніколи не побачите ні крижинки, ні сніжинки. Тут ми говоримо про клімат у ширшому масштабі, і цей приклад показує один зі способів, якими Бог балансує взаємозв'язки в усьому сущому. Другий спосіб такий: певний гірський хребет укрито пишною рослинністю, усілякі рослини килимом устеляють землю, а лісові простори настільки густі, що коли йдеш ними, то над головою навіть сонця не видно. Але якщо поглянути на інший гірський хребет, то там не росте жодної травинки – лише ряд за рядом безплідних, неохайних гір. Зовні обидва типи виглядають, по суті, як великі купи ґрунту, насипані у формі гір, але один хребет укритий густим лісом, а інший позбавлений рослинності, і на ньому немає жодної травинки. Це другий спосіб, у який Бог балансує взаємозв'язки в усьому сущому. Третій спосіб такий: поглянувши в один бік, можна побачити безкраї степи, поле з хвилями зелені. Поглянувши в інший бік, можна побачити пустелю, що розкинулася, скільки сягає око: безплідна, без жодної живої істоти серед шиплячого піску, що віє по вітру, не кажучи вже про якісь джерела води. Четвертий спосіб такий: як подивитися в один бік, то все буде під товщею морської води, у цих великих водних просторах, а як подивитися в інший бік, то годі знайти там хоч краплину свіжої джерельної води. П'ятий спосіб такий: у тому краї часто йдуть дрібні дощі, клімат туманний і вологий, а в цьому краї в небі часто височіє палюче сонце, і рідко коли випадає хоч одна краплина дощу. Шостий спосіб такий: в одному місці є плато, де повітря розріджене й людині важко дихати, а в іншому місці є болота й низини, які служать місцем проживання для різних видів перелітних птахів. Це різні типи клімату, або ж клімати чи середовища, які відповідають різним географічним середовищам. Тобто Бог збалансовує базові середовища для виживання людства з точки зору великомасштабного середовища: від клімату до географічного середовища, від різних компонентів ґрунту до кількості джерел води, – і все це для того, щоб досягти балансу повітря,

температури та вологості середовищ, у яких виживають люди. Завдяки цим контрастним географічним середовищам люди мають стабільне повітря, а температура та вологість залишаються стабільними в різні сезони. Це дає людям змогу продовжувати жити в такому середовищі для виживання так само, як вони це робили завжди. По-перше, великомасштабне середовище мусить бути збалансованим. Це досягається шляхом використання різних географічних положень і формацій, а також змін між різними кліматами, завдяки чому вони обмежують і стримують один одного, щоб досягти балансу, якого бажає Бог і якого потребує людство. Це якщо говорити з точки зору великомасштабного середовища.

Тепер поговоримо про дрібніші деталі, як-от рослинність. Як досягається її баланс? Інакше кажучи, як можна дати рослинності змогу продовжувати виживати в збалансованому середовищі для виживання? Відповідь така: управляючи тривалістю життя, темпами росту й розмноження різних типів рослин, аби вбезпечити їхнє середовище для виживання. Візьмімо для прикладу дрібні трави: у них є весняні пагони, літній цвіт і осінні плоди. Плоди падають на землю. Наступного року насіння з плоду проростає та продовжує діяти за тими ж законами. Тривалість життя трави дуже коротка; кожна насінина падає на землю, пускає коріння та паростки, цвіте й дає плоди, і весь цей процес займає лише три сезони: весну, літо й осінь. У дерев усіх видів теж є власна тривалість життя й різні періоди для проростання та плодоношення. Деякі дерева вмирають за 30–50 років – це їхня тривалість життя. Але їхні плоди падають на землю й потім пускають коріння та паростки, цвітуть, плодоносять і живуть наступні 30–50 років. Це їхній темп відтворення. Старе дерево вмирає, і виростає молоде; ось чому ти завжди побачиш у лісі дерева, які ростуть. Але вони теж мають свій нормальний цикл і процеси народження та смерті. Деякі дерева можуть жити понад тисячу років, а деякі навіть три тисячі років. Загалом Бог управляє балансом рослин будь-якого типу та тривалості життя на основі того, як довго вони живуть, їхньої здатності до розмноження, швидкості й частоти розмноження, а також кількості потомства, яке вони породжують. Завдяки цьому всі рослини, від трав до дерев, здатні продовжувати процвітати й рости в збалансованому екологічному середовищі. Тож коли ти дивишся на ліс на землі, усе, що в ньому росте: і трави, і дерева, – безперервно розмножується та розвивається за власними законами. Ці рослини не потребують від людства ні додаткової праці, ні допомоги. Вони здатні підтримувати власне середовище для виживання виключно завдяки наявності такого балансу. Ліси та степи світу здатні продовжувати виживати на землі виключно завдяки наявності підхожого середовища для виживання. Їхнє існування живить покоління людей за поколінням, а також покоління за поколінням усіляких живих істот, що мешкають у лісах і степах: птахів і звірів, комах і всіляких мікроорганізмів.

Бог також контролює баланс між усілякими тваринами. Як Він контролює цей баланс? Як і з рослинами, Він управляє балансом тварин і визначає їхню

чисельність на основі їхньої здатності до розмноження, кількості й частоти розмноження та ролі, яку вони відіграють у тваринному світі. Наприклад, леви їдять зебр, тож якби вони перевищили зебр за чисельністю, якою була б доля зебр? Вони б вимерли. А якби зебри давали набагато менше потомства, ніж леви, якою була б доля левів? Вони б теж вимерли. Отже, чисельність зебр мусить бути набагато більшою за чисельність левів. Причина в тому, що зебри існують не тільки для себе, а й для левів. Ще можна сказати так: кожна зебра – це і частинка всього племені зебр, і при цьому їжа для лев'ячих пащ. Швидкість розмноження левів у жодному разі не може випереджати швидкість розмноження зебр, тому їхня чисельність ніколи не стане більшою за чисельність зебр. Тільки так можна гарантувати левам їхнє джерело їжі. І тому, хоча леви і є природними ворогами зебр, люди часто бачать, як ці два види спокійно відпочивають в одній місцевості. Зебри ніколи не зменшаться в чисельності й не вимруть через те, що леви полюють на них і поїдають, а леви ніколи не збільшаться в чисельності через свій статус «царів». Бог установив цей баланс дуже давно. Тобто Бог установив закони балансу між усіма тваринами, щоб вони могли досягти такої рівноваги, і це те, що часто бачать люди. Чи леви – єдині природні вороги зебр? Ні, ще зебр їдять крокодили. Зебри видаються дуже беззахисними тваринами. Вони не наділені лютістю левів, і при зустрічі з левом, цим грізним ворогом, вони можуть хіба що втікати. Вони безсилі навіть чинити опір. Коли вони не можуть випередити лева, їм залишається тільки дозволити йому з'їсти себе. Таке часто можна спостерігати у тваринному світі. Які почуття й думки у вас виникають, коли ви таке бачите? Чи шкода вам зебру? Чи відчуваєте ви огиду до лева? Зебри такі красиві! Проте леви завжди так жадібно на них дивляться. А зебри, нерозумні, не тікають далеко. Вони бачать лева, що чекає на них у прохолодному затінку під деревом. Будь-якої миті він може настигнути їх і з'їсти. У серці вони це знають, але все одно не залишають той клаптик землі. Це дивовижна річ – річ, у якій проявляється Боже приречення та Його правління. Тобі шкода зебру, але ти не можеш її спасти, і ти відчуваєш огиду до лева, але не можеш його знищити. Зебра – це їжа, яку Бог приготував для лева, але скільки б леви не з'їли, зебри не зникнуть із лиця землі. Чисельність потомства, яке дають леви, дуже мала, і розмножуються вони дуже повільно, тому скільки б леви не з'їли зебр, за чисельністю вони ніколи їх не перевищать. У цьому й полягає баланс.

Яку ціль переслідує Бог, підтримуючи такий баланс? Це пов'язано із середовищами для виживання людей, а також із виживанням людства. Якщо зебри чи якась інша подібна лев'яча здобич, як-от олені тощо, розмножуватимуться занадто повільно, а чисельність левів різко збільшиться, яка небезпека загрожуватиме людям? Коли леви їдять свою здобич, це нормальне явище, але якщо лев з'їсть людину, це трагедія. Ця трагедія не визначена Богом наперед, не відбувається під Його правлінням і тим більше не насилається Ним на людство. Навпаки, люди самі

накликають її на себе. Отже, з точки зору Бога, баланс в усьому сущому має критичне значення для виживання людства. Ні рослинам, ні тваринам не можна втрачати свого належного балансу. Рослини, тварини, гори, озера – Бог приготував для людства нормальне екологічне середовище. Виживання людей убезпечене лише тоді, коли в них є саме таке збалансоване екологічне середовище. Якби дерева чи трави розмножувалися погано або дуже повільно, хіба ґрунт не втратив би вологу? Якби ґрунт утратив вологу, чи залишився б він здоровим? Якби ґрунт утратив рослинність і вологу, він би дуже швидко вивітрився, і на його місці утворився б пісок. Коли б ґрунт зіпсувався, людське середовище для виживання теж було б знищено. Це знищення супроводжувалося б численними лихами. Без такого екологічного балансу, без такого екологічного середовища люди часто страждали б від лих через дисбаланс в усьому сущому. Наприклад, коли виникає екологічний дисбаланс, який призводить до знищення екологічного середовища жаб, вони всі збираються разом, їхня чисельність різко збільшується, і люди навіть бачать, як жаби зграями перетинають вулиці міст. Якби зграї жаб окупували людське середовище для виживання, як би це називалося? Лихом. Чому це називалося б лихом? Ці маленькі тварини корисні для людства, але тільки тоді, коли залишаються в придатному для них місці; вони можуть підтримувати баланс людського середовища для виживання. Але якщо вони перетворюються на лихо, то порушують упорядкованість життя людей. Усі речі й елементи, які жаби приносять із собою на своєму тілі, можуть погіршити якість життя людей. Вони можуть навіть здійснювати вплив на фізичні органи людей – це один із видів лих. Інший вид лиха, з яким люди часто стикалися за свою історію, – це нашестя сарани. Хіба це не лихо? Так, це справді страшне лихо. Люди вміють робити літаки, гармати, атомні бомби, але людська вправність не має значення, коли налітає сарана: яке рішення людство має проти неї? Чи можуть люди використати проти неї гармати? Чи можуть вони розстріляти її з кулеметів? Ні, не можуть. А чи можуть вони розпилити пестициди, щоб вигнати сарану? Це теж нелегке завдання. Для чого прилітає ця дрібна сарана? Вона цілеспрямовано поїдає посіви й зерно. Скрізь, де з’являється сарана, посіви повністю знищуються. Під час її нашестя вся їжа, якою землероби сподіваються харчуватися цілий рік, може бути повністю з’їдена сараною в одну мить. Для людей приліт сарани – це не тільки прикрість, а й лихо. Отже, ми знаємо, що нашестя сарани – це один із типів лих, але як щодо мишей? Якщо не буде хижих птахів, які б їли мишей, то миші розмножуватимуться дуже швидко – швидше, ніж ви навіть можете собі уявити. А якщо миші розплодяться безконтрольно, чи зможуть люди жити добре? З якою ситуацією зіткнуться люди? (З епідемією.) Але чи вважаєте ви, що епідемія була б єдиним наслідком? Миші гризуть усе підряд, навіть дерево. Навіть якщо в будинку лише дві миші, то вони заважатимуть усім, хто там живе. Іноді вони крадуть олію та їдять її, а іноді їдять хліб або крупи. А те, що не з’їдають, вони просто розгризають і

влаштовують повний безлад. Вони гризуть одяг, взуття, меблі – усе гризуть. Іноді вони залазять на кухонну шафу – чи можна користуватися посудом після того, як по ньому походили миші? Навіть якщо продезінфікувати його, ти все одно не зможеш спокійно ним користуватися, тому просто викинеш його. Ось такі неприємності людям приносять миші. Хоча це крихітні істоти, люди ніяк не можуть із ними розібратися, а тому змушені просто миритися з їхнім вторгненням. Однієї-єдиної пари мишей достатньо, щоб нашкодити, не кажучи вже про велике нашестя. Якби їхня чисельність розрослась і вони перетворилися на лихо, наслідки були б немислимі. Навіть такі крихітні істоти, як мурахи, можуть стати лихом. Якби таке сталося, то шкоду, яку вони завдали б людству, теж не можна було б ігнорувати. Мурахи можуть завдати будинкам такої шкоди, що вони обвалюються. Не можна нехтувати їхньою силою. Хіба не було б страшно, якби різні види птахів призвели до лиха? (Так.) Інакше кажучи, коли тварини чи будь-які інші живі істоти втрачають баланс, вони починають рости, розмножуватись і жити в ненормальних, незвичайних масштабах. Це спричинило б немислимі наслідки для людства. Це не тільки завадило б виживанню та життю людей, але й призвело б до катастрофи для людства, аж до того, що людей могло б спіткати повне знищення й вимирання.

Створюючи все суще, Бог усілякими методами та способами балансував його, балансував життєві умови для гір і озер, рослин і всіляких тварин, птахів і комах. Його ціллю було дати всім видам живих істот змогу жити й розмножуватися за встановленими Ним законами. Жодне творіння не може вийти за межі цих законів, і зламати ці закони не можна. Лише в межах такого базового середовища люди можуть безпечно виживати й розмножуватися покоління за поколінням. Якби будь-яка жива істота вийшла за межі встановленої Богом кількості, рамок або перевищила продиктовану Ним швидкість росту, частоту розмноження або чисельність, то середовище для виживання людства було б тією чи іншою мірою знищене. А водночас під загрозою опинилося б виживання людства. Якщо один тип живих істот стане занадто численним, то позбавить людей їжі, знищить джерела води, зруйнує рідні краї людей. Тим самим це негайно зашкодило б відтворенню чи стану виживання людства. Наприклад, вода дуже важлива для всього сущого. Якщо мишей, мурах, сарани, жаб або будь-яких інших тварин забагато, вони п’ють більше води. Що більше води вони питимуть, то менше буде питної води та джерел для людей у межах сталого обсягу джерел питної води й акваторій, і тоді людям забракне води. Якщо питну воду для людей буде знищено, забруднено чи перекрито через те, що всі види тварин розрослись у чисельності, виживання людства опиниться під серйозною загрозою через таке суворе середовище для виживання. Якщо хоч один або декілька типів живих істот перевищать свою належну чисельність, то повітря, температура, вологість і навіть склад повітря в межах простору для виживання людства будуть тією чи іншою мірою отруєні та знищені. За таких обставин виживання й доля людей також опиняться під

загрозами, спричиненими цими екологічними факторами. Отже, якщо цей баланс буде втрачено, повітря, яким дихають люди, буде зіпсовано, воду, яку вони п'ють, буде забруднено, а температури, яких вони потребують, також різною мірою зміняться на гірше. Якщо таке станеться, середовища для виживання, які за своєю суттю належать людству, зазнають величезної шкоди та проблем. За такого сценарію, коли базові людські середовища для виживання знищено, якими були б доля та перспективи людства? Це дуже серйозна проблема! Бог знає, з якої причини кожне з творінь існує заради людства, яка роль у кожного типу створених Ним речей, як кожна річ впливає на людство та якою мірою вона корисна для людей, оскільки у Божому серці є план для всього цього, і Він управляє кожним аспектом усіх Своїх творінь, – саме тому абсолютно все, що Він робить, таке важливе й необхідне для людства. Тож відтепер, спостерігаючи якесь екологічне явище серед Божих творінь або якийсь природний закон, що діє серед Божих творінь, ти більше не сумніватимешся в необхідності кожнісінької речі, створеної Богом. Ти більше не робитимеш довільних суджень неуцькими словами щодо Божих розпоряджень про все суще та Його різних способів забезпечення людства. Ти також не робитимеш довільних висновків про Божі закони для всіх Його творінь. Чи не так?

Що означає все те, про що ми щойно говорили? Замисліться на хвильку. Абсолютно за всім, що робить Бог, стоїть Його власний намір. І хоча для людей Його намір незбагненний, він завжди нерозривно й потужно пов'язаний із виживанням людства. Він абсолютно необхідний. Причина полягає в тому, що Бог ніколи не робив нічого марного. Принципи, які стоять за всім, що Він робить, пронизані Його планом і Його мудрістю. Ціль і намір цього плану – захист людства, допомога людству в запобіганні лихам, вторгненню інших живих істот і будь-якій шкоді людям із боку будь-яких Божих творінь. Тож чи можна сказати, що Божі діяння, які ми розглянули в рамках цієї теми, є ще одним способом, у який Бог дбає про людство? Чи можемо ми сказати, що цими діяннями Бог годує та пасе людство? (Так.) Чи є тісний зв'язок між цією темою й темою нашого спілкування: «Бог – джерело життя для всього сущого»? (Так.) Між ними існує дуже тісний зв'язок, і ця тема – один з аспектів цього зв'язку. До початку обговорення цих тем люди мали тільки якесь невизначене уявлення про Бога, про Самого Бога та Його діяння – їм бракувало справжнього розуміння. Однак коли людям розповідають про Його діяння, про те, що Він зробив, вони можуть усвідомити й осмислити принципи того, що робить Бог, здобути розуміння цих принципів і наблизитися до них. Хоча в Божому серці є всілякі дуже складні теорії, принципи та правила, за якими Він усе робить, як-от створює все суще та править ним, хіба ви не маєте змоги здобути в серці розуміння, що це Божі діяння та що вони максимально реальні, якщо просто дозволите собі дізнатися зі спілкування про одну-єдину частину з них? (Так.) Тоді чим ваше нинішнє розуміння Бога відрізняється від попереднього? Воно

відрізняється за своєю сутністю. Раніше ваше розуміння було занадто пустим, занадто невизначеним, але тепер воно містить багато конкретних доказів Божих діянь і того, Хто є Бог і чим володіє. Тому все, що Я сказав, є прекрасним навчальним матеріалом для вашого розуміння Бога.

9 лютого 2014 року

Сам Бог, унікальний X
Бог – джерело життя для всього сущого (IV)

Сьогодні ми спілкуємося на особливу тему. У кожної віруючої людини є лише дві головні речі, які необхідно пізнати, пережити й зрозуміти. Що це за дві речі? Перша – це особисте входження в життя, а друга пов'язана з пізнанням Бога. Що стосується теми, на яку ми останнім часом спілкувалися, теми пізнання Бога: чи вважаєте ви, що воно досяжне? Справедливо буде сказати, що для більшості людей воно справді поза межами досяжності. Можливо, вас не переконують Мої слова, але чому Я це говорю? Я говорю це тому, що коли ви слухали Мене раніше, незалежно від того, як Я говорив і якими словами, ви були як буквально, так і теоретично спроможні зрозуміти, про що йшлось у цих словах. Однак для вас усіх дуже серйозною проблемою було те, що ви не розуміли, чому Я говорив такі речі й висловлювався на такі теми. У цьому і є суть справи. Отже, хоча те, що ви почули ці речі, дещо доповнило й збагатило ваше розуміння Бога та Його діянь, ви все одно відчуваєте, що пізнання Бога вимагає великих зусиль. Тобто, почувши те, що Я говорю, більшість із вас не розуміє, чому Я це сказав і як це пов'язано з пізнанням Бога. Причина того, що ви не можете зрозуміти, як це пов'язано з пізнанням Бога, полягає в тому, що ваш життєвий досвід занадто поверховий. Якщо знання й досвід людей щодо Божих слів залишатимуться на дуже неглибокому рівні, то більша частина людського знання про Нього буде невизначеною й абстрактною; усе воно буде загальним, доктринальним і теоретичним. У теорії воно може виглядати чи звучати логічно й розумно, але знання про Бога, яке виходить із вуст більшості людей, насправді пусте. А чому Я кажу, що воно пусте? Причина в тому, що в тебе насправді немає чіткого розуміння щодо правдивості й точності того, що ти сам кажеш про пізнання Бога. Отже, незважаючи на те, що більшість людей чула багато інформації та тем про пізнання Бога, знання людей про Бога ще не вийшло за межі теорії та невизначеного, абстрактного вчення. Як же тоді вирішити цю проблему? Чи ви колись над цим замислювалися? Якщо певна людина не шукає істини, чи може вона бути наділена реальністю? Якщо певна людина не шукає істини, то вона, безперечно, позбавлена реальності, а отже, точно не має ні знання, ні досвіду Божих слів. Чи може той, хто не розуміє Божих слів, знати Бога? Категорично ні; ці дві речі взаємопов'язані. Тому більшість людей каже: «Чому пізнати Бога так важко? Коли я розмовляю про пізнання себе, то можу говорити годинами, але коли йдеться про пізнання Бога, то мені бракує слів. Навіть коли я можу трохи сказати на цю тему, мої слова звучать вимушено й нудно. Коли я чую, як говорю їх, вони навіть звучать незграбно». Це і є джерело. Якщо тобі здається, що пізнавати Бога занадто складно, що Його пізнання вимагає багато зусиль або що в тебе немає тем для розмови й тобі не спадає на думку нічого справжнього для спілкування, яке принесло б користь і іншим, і тобі, то це свідчить про те, що

ти не є людиною, яка відчула Божі слова на власному досвіді. Що таке Божі слова? Хіба Його слова – не прояви того, Хто є Бог і чим володіє? Якщо ти не пережив Божих слів на власному досвіді, хіба ти можеш щось знати про те, Хто Він є і чим володіє? Звісно, що ні. Усі ці речі взаємопов'язані. Якщо ти не маєш досвіду Божих слів, то ти не можеш зрозуміти Божу волю та не знаєш, який у Нього характер, що Він любить і чим гидує, які Його вимоги до людей, як Він ставиться до добрих, а як до злих; безумовно, усе це для тебе неоднозначно й неясно. Якщо ти віриш у Бога серед такої неясності, то коли ти заявляєш, що ти один із тих, хто шукає істину та слідує за Богом, чи такі заяви реалістичні? Ні, не реалістичні! Тому продовжмо спілкування про пізнання Бога.

Усім вам не терпиться почути тему сьогоднішнього спілкування, чи не так? Ця тема також пов'язана з питанням «Бог – джерело життя для всього сущого», яке ми нещодавно обговорювали. Ми багато говорили про питання «Бог – джерело життя для всього сущого», за допомогою різних засобів і ракурсів доносячи до людей інформацію про те, як Бог править усім, якими засобами Він це робить і за якими принципами Він керує всіма речами, щоб вони могли існувати на цій створеній Богом планеті. Ми також багато говорили про те, як Бог забезпечує людство: якими засобами Він це робить, якими життєвими середовищами Він забезпечує людей, якими засобами та з яких відправних точок Він забезпечує стабільне життєве середовище для людини. Хоча Я не говорив прямо про те, як Боже панування над усім сущим і його адміністрування пов'язані з Його управлінням, Я побічно говорив про причини, з яких Він адмініструє все суще саме так, а також про причини, з яких Він саме так забезпечує й живить людство. Усе це стосується Його управління. Зміст, про який ми говорили, дуже широкий: від макросередовища до набагато менших речей, таких як базові потреби та харчування людей; від того, як Бог править усіма речами та змушує їх функціонувати впорядковано, до правильного й належного життєвого середовища, яке Він створив для людей кожної раси, тощо. Весь цей обширний зміст стосується того, як люди живуть у плоті, тобто все це стосується речей матеріального світу, які видно неозброєним оком і які люди можуть відчувати, як-от гір, річок, океанів, рівнин тощо. Усе це речі, які можна побачити й до яких можна доторкнутися. Коли я говорю про повітря й температуру, ви можете безпосередньо відчувати у своєму подиху існування повітря, а своїм тілом – те, висока температура чи низька. Дерева, трава, птахи та звірі в лісах, те, що літає в повітрі й ходить по землі, і різні звірятка, які вилазять із нір, – усе це люди можуть бачити на власні очі й чути на власні вуха. Хоча сфера, якої торкаються всі ці речі, досить обширна, з усього, що створив Бог, вони представляють лише матеріальний світ. Матеріальні речі – це те, що людина може бачити й відчувати, тобто коли ти їх торкаєшся, то відчуваєш їх, а коли твої очі їх бачать, твій мозок дає тобі образ, картинку. Це речі, які є реальними й дійсними; для тебе вони не абстрактні, а мають форму. Вони можуть бути квадратними чи

круглими, високими чи низькими, і кожен предмет справляє на тебе інше враження. Усі ці речі представляють той матеріальний аспект творіння. Отже, що для Бога включають у себе слова «все суще» у фразі «Боже панування над усім сущим»? Усе суще – це не просто речі, які людина може бачити та яких може торкатися; крім того, це й усе невидиме та невідчутне. Це одне з істинних значень Божого панування над усім сущим. Хоча такі речі й невидимі та невідчутні для людей, для Бога вони дійсно існують, поки Він може спостерігати їх Своїми очима та поки вони належать до сфери Його володарювання. Незважаючи на той факт, що вони абстрактні, немислимі, – ба більше, і невидимі, і невідчутні для людини, – для Бога вони дійсно, насправді існують. Це ще один світ серед усього того, чим править Бог, і це ще одна частина обсягу всього того, над чим Він панує. Це і є тема сьогоднішнього спілкування: як Бог править і розпоряджається духовним світом. Оскільки ця тема охоплює те, як Бог править і управляє всім сущим, вона стосується світу поза матеріальним світом, – духовного світу, – тож нам конче необхідно її зрозуміти. Тільки після того, як люди поспілкуються про цей зміст і зрозуміють його, вони зможуть по-справжньому осягнути істинне значення слів «Бог – джерело життя для всього сущого». Це і є причина, з якої ми обговоримо цю тему; її мета – завершити розгляд питання «Бог править усім сущим, і Бог управляє всім сущим». Можливо, коли ви почуєте цю тему, вона здасться вам дивною чи незбагненною, але як би ви не почувалися, ви повинні отримати певне розуміння цієї теми, оскільки духовний світ – одна із частин усього того, чим править Бог. Щойно ви це зробите, ви глибше оціните, зрозумієте й пізнаєте фразу «Бог – джерело життя для всього сущого».

Як Бог править і розпоряджається духовним світом

Коли люди не розуміють певних речей або явищ у матеріальному світі, вони можуть дізнатися про походження та передісторію цих речей, пошукавши відповідну інформацію чи скориставшись різноманітними каналами. Але коли йдеться про інший світ, про який ми сьогодні говоримо, – духовний світ, який існує поза межами матеріального світу, – у людей немає жодних засобів і каналів, аби хоч щось про нього дізнатися. Чому Я це кажу? Я це кажу, бо у світі людства все, що належить до матеріального світу, невіддільне від фізичного існування людини, а люди відчувають, ніби все, що належить до матеріального світу, невіддільне від їхнього фізичного проживання та фізичного життя, і тому більшість людей усвідомлює чи бачить тільки ті матеріальні речі перед очима, які для них видимі. Проте коли йдеться про духовний світ, – тобто про все, що належить до того іншого світу, – справедливо буде сказати, що більшість людей не вірить. Адже люди не можуть його побачити та вважають, що немає потреби ні розуміти його, ні щось про нього знати, не кажучи вже про те, що духовний світ зовсім інший, ніж матеріальний, і з точки зору Бога він відкритий, хоча для людей він таємний і

закритий, – і тому людям дуже важко знайти шлях до розуміння різних аспектів цього світу. Різні аспекти духовного світу, про які Я збираюся поговорити, стосуються лише Божого адміністрування й володарювання; Я не відкрию жодних таємниць і не розповім вам жодних секретів, про які вам хочеться дізнатися. Оскільки це стосується Божого володарювання, Божого адміністрування та Божого забезпечення, Я поговорю тільки про ту частину, яку вам необхідно знати.

Спершу дайте-но Я спитаю вас: що таке духовний світ у вашому розумінні? Якщо говорити широко, то це світ за межами матеріального, світ, невидимий і невідчутний для людей. Але яким мав би бути духовний світ у вашій уяві? Можливо, ви не здатні про це помислити, бо не можете його побачити. Проте коли ви чуєте якісь легенди, то все одно думаєте про цей світ і не можете зупинити свої думки. Чому Я це кажу? З багатьма людьми в молодості буває таке: коли хтось розповідає їм страшну історію, як-от про привидів або душі, то вони жахаються до нестями. Чому саме їм лячно? Тому що люди уявляють собі ці речі; хоч вони їх і не бачать, але все одно їм здається, ніби вони повсюди в їхніх кімнатах, у якомусь потаємному чи темному кутку, і від цього люди так лякаються, що не наважуються лягти спати. Вони страшенно бояться залишатися в кімнаті самі чи виходити на подвір’я наодинці, особливо вночі. Це духовний світ вашої уяви, і це світ, який люди вважають страшним. Кожна людина певною мірою уявляє його собі та може його трохи відчути – це факт.

Почнімо з обговорення духовного світу. Що це таке? Поясню вам коротко та просто: духовний світ – це важливе місце, яке відрізняється від світу матеріального. Чому Я говорю, що він важливий? Про це ми ще поговоримо докладно. Існування духовного світу нерозривно пов’язане з матеріальним світом людства. Він відіграє провідну роль у циклі людського життя і смерті в Божому пануванні над усім сущим; це його роль, і це одна з причин, чому його існування важливе. Оскільки це місце невловиме для п’яти почуттів, ніхто не може точно судити про те, існує духовний світ чи ні. Його різноманітні рушійні сили тісно пов’язані з людським існуванням, унаслідок чого порядок життя людства також зазнає величезного впливу духовного світу. Це стосується Божого володарювання чи ні? Стосується. Коли Я це кажу, ви розумієте, чому Я говорю на цю тему: бо вона стосується Божого володарювання, а також Його адміністрування. У такому світі, невидимому для людей, кожен його небесний указ, постанова й адміністративна система набагато вищі від законів і систем будь-якої нації матеріального світу, і жодна істота, що живе в цьому світі, не наважиться їх ні оспорювати, ні порушувати. Чи стосується це Божого володарювання й адміністрування? У духовному світі існують чіткі адміністративні постанови, чіткі небесні укази, чіткі статути. Служителі на різних рівнях і в різних сферах неухильно виконують свої обов’язки й дотримуються правил і норм, бо усвідомлюють, яким буде наслідок порушення небесного указу; вони чітко знають, як Бог карає зло й винагороджує добро, як Він адмініструє все суще та править ним.

Більше того, вони чітко бачать, як Він виконує Свої небесні укази та статути. Чи відрізняються вони від матеріального світу, населеного людством? Вони справді колосально відрізняються. Духовний світ – це світ, абсолютно відмінний від матеріального. З огляду на існування небесних указів і статутів це стосується Божого володарювання й адміністрування, ба більше – Його характеру, а також того, Хто Він є і чим володіє. Тепер, коли ви це почули, хіба вам не здається, що Мені вкрай необхідно поговорити на цю тему? Хіба ви не бажаєте пізнати закладені в ній таємниці? (Так, бажаємо.) Таким є поняття духовного світу. Хоча він співіснує з матеріальним світом і водночас підлягає Божому адмініструванню й володарюванню, але в цьому світі Боже адміністрування та володарювання набагато суворіші, ніж у матеріальному. Якщо говорити про деталі, то слід почати з того, як духовний світ відповідає за роботу циклу життя і смерті людства, бо це основна частина роботи істот духовного світу.

Я поділяю всіх людей серед людства на три типи. Перший – це безбожники, тобто ті, хто не має релігійних переконань. Такі люди звуться безбожниками. Переважна більшість безбожників вірить тільки в гроші; вони матеріалісти, які відстоюють лише власні інтереси та вірять лише в матеріальний світ – вони не вірять ні в цикл життя і смерті, ні в те, що говориться про божества та привидів. Я зараховую цих людей до категорії безбожників, і вони належать до першого типу. Другий тип охоплює всіляких віруючих людей, окрім безбожників. Я поділяю цих віруючих людей серед людства на кілька основних груп: перша – іудеї, друга – католики, третя – християни, четверта – мусульмани, а п’ята – буддисти; їх п’ять різновидів. Ось які бувають різновиди віруючих людей. До третього типу належать ті, хто вірить у Бога, а з ними й ви теж. Такі віруючі – це ті, хто сьогодні слідує за Богом. Ці люди діляться на два різновиди: обрані Богом люди та прислужники. Ці основні типи чітко розмежовані. Отже, тепер ви здатні чітко розрізняти типи й ранги людей у своїй свідомості, чи не так? Перший тип становлять безбожники, і Я вже говорив, хто вони такі. Чи вважаються безбожниками ті, хто вірить у Старця Небесного? Багато безбожників вірить лише в Старця Небесного; вони вірять, що ця сутність контролює вітер, дощ, грім і все таке інше, покладаються на неї при сівбі та зборі врожаю, – але коли заходить мова про віру в Бога, вони не бажають у Нього вірити. Чи можна це назвати вірою? Такі люди належать до безбожників. Ви ж це розумієте? Не плутайте ці категорії. Другий тип – це люди віруючі, а третій тип – це ті, хто наразі слідує за Богом. Чому ж Я розділив усіх людей на ці типи? (Тому що в різних типів людей різні кінці та місця призначення.) Це один з аспектів. Коли ці різні раси й типи людей повернуться в духовний світ, кожен із них матиме своє місце призначення та буде підпорядкований різним законам циклу життя і смерті, і саме тому Я розділив людей на ці основні типи.

1.1. Цикл життя і смерті безбожників

Почнімо із циклу життя і смерті безбожників. Після смерті людину забирає служитель із духовного світу. Яку саме частину людини він забирає? Не її плоть, а душу. Коли забирають душу, людина прибуває в спеціальне місце – установу духовного світу, яка приймає душі щойно померлих людей. Це перше місце, куди людина потрапляє після смерті, воно чуже для її душі. Коли вона потрапляє в це місце, службовець проводить перші перевірки, підтверджуючи її ім'я, адресу, вік, а також увесь її життєвий досвід. Усе, що людина робила за життя, записується в книгу та перевіряється на достовірність. Коли всі перевірки завершено, за поведінкою та вчинками людини протягом усього її життя визначається, чи буде вона покарана, а чи продовжить перевтілюватися в людину, що і є першою стадією. Чи страшна ця перша стадія? Не дуже, адже відбулося тільки те, що людина прибула в темне й незнайоме місце.

Якщо вона за життя наробила чимало поганого та накоїла багато нечестивих учинків, то на другій стадії цю людину заберуть у місце покарання, де з нею будуть мати справу. Це буде місце, яке спеціально використовується для покарання людей. Те, як конкретно людина буде покарана, залежить від того, які гріхи вона скоїла та скільки нечестивих справ учинила перед смертю, – це перша ситуація, що виникає на цій другій стадії. Через погані справи та зло, які люди вчинили до своєї смерті, коли вони знову народжуються в матеріальному світі вже після покарання, хтось повторно перевтілюється в людину, а хтось стає твариною. Тобто після того, як людина повертається в духовний світ, вона несе покарання за скоєне зло; більше того, за зроблені нею нечестиві справи вона, ймовірно, у наступному житті перевтілиться не в людину, а у тварину. До тварин, однією з яких вона може стати, належать корови, коні, свині, собаки. Дехто може переродитись у птахів, качок або гусок… Люди, перевтілені у тварин, після наступної смерті повернуться в духовний світ. Як і раніше, у духовному світі на основі їхньої поведінки до смерті буде вирішено, у людину буде їхнє наступне перевтілення чи ні. Більшість людей коїть забагато зла, і їхні гріхи занадто тяжкі, тому їм доводиться втілюватись у тварин від семи до дванадцяти разів. Від семи до дванадцяти – хіба це не страшно? (Це страшно.) Що вас страшить? Коли людина стає твариною, це моторошно. А для людини що найболючіше в тому, щоб стати твариною? Не мати мови, уміти робити лише те, що роблять тварини, і їсти ту їжу, яку їдять тварини, мати тільки прості думки, просте мислення й мову тіла тварини, не вміти ходити прямо та не мати змоги спілкуватися з людьми, а ще той факт, що жодна поведінка чи діяльність людей ніяк не пов'язана з тваринами. Тобто бути саме твариною з усього сущого означає бути найнижчим з усіх живих істот і передбачає набагато більше страждань, ніж бути людиною. Це один з аспектів покарання духовним світом тих, хто вчинив багато зла та скоїв великі гріхи. Що ж до суворості їхнього

покарання, то це вирішується залежно від того, якою твариною стає людина. Наприклад, чи бути свинею краще, ніж собакою? Свиня живе краще чи гірше, ніж собака? Гірше, чи не так? Якщо люди стануть коровами чи кіньми, краще вони житимуть чи гірше, ніж якби вони переродились у свиней? (Краще.) Чи буде людині комфортніше, якщо вона переродиться в кота? Вона все одно буде твариною, а бути котом набагато легше, ніж коровою чи конем, бо більшу частину свого часу коти можуть ледарювати й дрімати. Стати коровою чи конем означає більше працювати. Тож якщо людина перевтілюється в корову чи коня, їй доводиться тяжко працювати – це подібно до суворого покарання. Стати собакою було б трохи краще, ніж коровою чи конем, тому що в собак тісніші стосунки з господарем. Деякі собаки, проживши кілька років у ролі домашніх улюбленців, здатні розуміти багато з того, що говорить господар. Іноді собака може підлаштовуватися під настрій і вимоги свого господаря, і тоді господар краще до неї ставиться, і собака краще їсть і п'є, а коли їй боляче, за нею більше доглядають. Хіба в такому разі собака не тішиться щасливим життям? Отже, бути собакою краще, ніж коровою чи конем. При цьому тяжкість покарання людини визначає, скільки разів вона перевтілюється у тварину та в яку саме.

Багато людей за життя накоїло численних гріхів, тому декого карають тим, що йому доводиться перевтілюватись у тварин по сім-дванадцять життів. Повернувшись у духовний світ після достатньої кількості покарань, люди потрапляють в інше місце – туди, де перебувають різні вже покарані душі того типу, який готується до перевтілення в людей. У цьому місці кожна душа класифікується за типом відповідно до того, у якій сім'ї вона народиться, яку роль відіграватиме після перевтілення тощо. Наприклад, хтось, прийшовши в цей світ, стане співаком, тому його поміщають до співаків; хтось, прийшовши в цей світ, стане бізнесменом, тому його поміщають до бізнесменів; а якщо хтось, відродившись людиною, стане науковим дослідником, то його поміщають до наукових дослідників. Після розподілу кожного з них відправляють відповідно до різного часу та призначеної дати, так само як люди в наші дні відправляють електронні листи. На цьому завершується один цикл життя і смерті. Повний процес охоплює час від того дня, коли людина прибуває в духовний світ, і до кінця її покарання чи до того, як вона багато разів перевтілиться у тварину та почне готуватися до перевтілення в людину.

Що ж до тих, хто відбув покарання та не перевтілюється у тварину, то чи швидко вони відправляться в матеріальний світ, щоб утілитись у людей? Або ж скільки мине часу, перш ніж вони зможуть опинитися серед людей? З якою частотою це може відбуватися? На це є часові обмеження. Усе, що відбувається в духовному світі, підпорядковане чітким часовим обмеженням і правилам – ви їх зрозумієте, якщо Я поясню в числах. Якщо людині належить перевтілитись упродовж короткого строку, то коли вона помирає, усе вже готово до того, щоб вона знову втілилась у

людину. Найкоротший час, за який це може статися, – три дні. Для когось це буде три місяці, для когось – три роки, для когось – тридцять років, для когось – триста років і таке інше. Що ж можна сказати про ці часові правила та в чому їхня специфіка? Вони ґрунтуються на тому, що потрібно від душі матеріальному, людському світу, і на ролі, яку душа покликана відігравати в цьому світі. Коли люди перевтілюються у звичайних людей, то більшість із них переродження дуже швидко, бо світ людей має в таких звичайних людях нагальну потребу, – і вже за три дні вони знову відправляються в сім'ю, зовсім не схожу на ту, у якій були перед смертю. Однак є й такі, що відіграють у цьому світі особливу роль. Слово «особлива» означає, що в людському світі немає великого попиту на цих людей; для виконання такої ролі потрібно не дуже багато людей, тому на їхнє перевтілення може піти й триста років. Інакше кажучи, ця душа приходитиме лише раз на кожні триста років, а то й навіть лише раз на три тисячі. Чому так? Це пов'язано з тим фактом, що за триста чи за три тисячі років у людському світі не виникає потреби в такій ролі, тому ці люди перебувають десь у духовному світі. Візьмімо, наприклад, Конфуція: він справив глибокий вплив на традиційну китайську культуру, і його прихід глибоко вплинув на культуру, знання, традиції й ідеологію людей того часу. Однак така людина потрібна не в кожну епоху, тому після смерті йому довелося залишатись у духовному світі триста чи й три тисячі років, чекаючи на перевтілення. Оскільки світ людей не мав потреби в такій людині, йому довелося чекати без діла, бо таких ролей, як у нього, було дуже мало, і для нього було обмаль роботи. Тож більшу частину цього часу Конфуція необхідно було тримати бездіяльним десь у духовному світі, щоб відправити його, щойно він знадобиться світу людей. Такими є часові правила духовного світу щодо частоти перевтілення більшості людей. Незалежно від того, звичайна людина чи особлива, у духовному світі є відповідні правила та належні практики проведення її перевтілення, і ці правила та практики послані Богом, а не визначаються й не контролюються якимось служителем або істотою духовного світу. Зараз ви це розумієте, так?

Для будь-якої душі її перевтілення, її роль у цьому житті, сім'я, у якій вона народиться, і те, яким буде її життя, тісно пов'язані з попереднім життям душі. У людський світ приходять найрізноманітніші люди, і вони грають різні ролі та виконують різні завдання. Що ж це за завдання? Хтось прийшов віддати борги: якщо в минулих життях ця людина завинила іншим забагато грошей, то в цьому житті вона приходить віддати борги. А є люди, які прийшли стягнути борги: у попередніх життях у них видурили забагато речей і забагато грошей; відтак, коли людина приходить у духовний світ, він відновлює справедливість і дає їй змогу стягнути борги в цьому житті. Деякі люди прийшли, щоб віддати борги вдячності: у попередньому житті – тобто в їхньому попередньому перевтіленні – хтось був до них добрим, тож, отримавши чудову можливість перевтілитись у цьому житті, людина переродження, щоб відплатити цей борг вдячності. Інші ж відродилися

для того, щоб забрати життя. Чиї життя вони забирають? Тих людей, які вбили їх у попередніх життях. Загалом теперішнє життя кожної людини має міцний зв'язок із її попередніми життями; цей зв'язок нерозривний. Тобто на теперішнє життя кожної людини дуже сильно впливає попереднє. Наприклад, припустімо, що перед смертю Чжан обманом виманив у Лі велику суму грошей. Чи означає це, що Чжан заборгував перед Лі? Так. То чи природно тоді, щоб Лі стягнув із Чжана свій борг? Відтак після їхньої смерті між ними залишається борг, який належить погасити. Коли вони перевтілюються й Чжан стає людиною, як Лі може стягнути з нього свій борг? Один зі способів – переродитися сином Чжана; Чжан заробляє багато грошей, а Лі їх потім розтринькує. Скільки б грошей не заробляв Чжан, його син Лі їх розтринькує. Скільки б Чжан не заробляв, цього завжди не вистачає; а його син чомусь завжди кінець кінцем різними способами витрачає гроші батька. Тож спантеличений Чжан дивується: «Чому це мій син завжди приносить такі негаразди? Чому чужі сини такі вихована? Чому мій син ні до чого не прагне, чому він такий нікчемний і не здатний заробити грошей, чому я постійно маю його утримувати? Як я мушу його утримувати, то утримуватиму – але чому йому завжди потрібно більше грошей, скільки б я не давав? Чому він не здатен чесно працювати від зорі до зорі, а натомість байдикує, їсть, п'є, розпусничає, грає в азартні ігри та займається всяким таким? Що взагалі відбувається?». Поміркувавши, Чжан доходить висновку: «Можливо, я заборгував йому в попередньому житті. Що ж, тоді я виплачу цей борг! Це не закінчиться, поки я не виплачу його повністю!». Може настати день, коли Лі дійсно стягне свій борг, і коли йому буде під п'ятдесят або шістдесят, він раптово схаменеться й усвідомить: «За всю першу половину життя я не зробив нічого доброго! Я розтринькав усі гроші, які заробив батько, тож я мушу стати доброю людиною! Я візьму себе в руки; я буду чесним, житиму як належить і більше ніколи не завдаватиму батькові горя!». Чому він так думає? Чому він раптом змінюється на краще? Чи є в цього причина? Що це за причина? (Це тому, що Лі отримав свій борг; Чжан віддав свій борг.) Тут є причина й наслідок. Ця історія почалася дуже-дуже давно, ще до їхнього теперішнього життя; ця історія їхніх минулих життів перейшла в теперішнє, і жоден із двох чоловіків не може звинувачувати іншого. Чого б Чжан не вчив свого сина, той ніколи не слухав і не працював чесно, від зорі до зорі. Але в день, коли борг було повернуто, сина й учити не знадобилося: він природно все зрозумів. Це простий приклад. Чи багато є таких прикладів? (Так, багато.) Про що це говорить людям? (Про те, що треба бути добрими та не коїти зла.) Про те, що не можна чинити зла та що за їхні злодіяння буде відплата! Більшість безбожників коїть багато зла, і за їхні злодіяння настає відплата, правильно? Але чи довільна така відплата? За кожним учинком стоїть передісторія та причина відплати. Ти думаєш, що видуриш у когось гроші, і тобі нічого не буде? Ти думаєш, що оббереш людину, і не буде жодних наслідків? Це було б неможливо; наслідки обов'язково будуть! Усі люди – незалежно від того,

хто вони та чи вірять в існування Бога – повинні відповідати за власну поведінку та пожинати плоди своїх учинків. Якщо взяти цей простий приклад, де Чжан покараний, а Лі отримує відплату, – хіба це не справедливо? Коли люди таке роблять, то отримують саме такий результат. Він невіддільний від адміністрування духовного світу. Існування тих, хто не вірить у Бога, підпорядковується такого роду небесним указам і постановам, хоча ці люди й безбожники. Ніхто не може від них утекти, і ніхто не може уникнути цієї реальності.

Ті, хто не має віри, часто вважають, ніби все видиме для людей існує, а все невидиме чи дуже віддалене від людей – ні. Вони воліють вірити, що не існує ні «циклу життя і смерті», ні «покарання»; відтак вони грішать і коять зло без жодних докорів сумління. Потім вони зазнають покарання чи перевтілюються у тварин. Більшість різноманітних людей-безбожників потрапляє в це зачароване коло. Це відбувається, бо вони не знають, що духовний світ суворий у своєму адмініструванні всіх живих істот. Віриш ти чи ні, але цей факт існує, бо жодна людина чи об’єкт не можуть уникнути сфери того, що Бог спостерігає Своїми очима, і жодна людина чи об’єкт не можуть обійти правила й обмеження Його небесних указів і постанов. Отже, цей простий приклад говорить усім: віриш ти в Бога чи ні, але грішити й коїти зло неприпустимо, і всі вчинки тягнуть за собою певні наслідки. Коли людина, що видурила в іншого гроші, несе покарання, то таке покарання справедливе. Поширена поведінка, подібна до цієї, карається в духовному світі, і таке покарання накладається постановами та небесними указами Бога. Тому за тяжкі злочини та нечестиві вчинки – зґвалтування й мародерство, шахрайство й обман, крадіжки та грабежі, вбивства й підпали тощо – передбачено ще й додаткову низку покарань різного ступеня тяжкості. Що входить у ці покарання різної тяжкості? Деякі з них визначають рівень суворості на основі часу, інші – на основі різних методик; ще треті – на основі визначення того, куди людина потрапляє після перевтілення. Наприклад, деякі люди лихословлять. Що означає бути «лихословом»? Це значить часто лаятися на інших і говорити злісні вирази, у яких проклинаються інші люди. Що означають злісні вирази? Вони вказують на те, що в людини злісне серце. З вуст таких людей часто лунають лихі вирази, у яких проклинаються інші люди, і така злісна мова призводить до тяжких наслідків. Померши й отримавши відповідне покарання, ці люди можуть переродитися німими. Деякі люди ще за життя дуже хитрі; вони часто використовують інших, їхні інтрижки напрочуд добре сплановані, і ці люди приносять іншим багато шкоди. Такі люди можуть переродитись у недоумкуватих або розумово відсталих. Деякі люди часто підглядають за приватними справами інших; їхні очі бачать багато такого, що для них не призначено, і ці люди дізнаються багато такого, що їм не слід би знати. Унаслідок цього такі люди можуть переродитись у сліпих. Деякі люди за життя дуже спритні; вони часто б’ються та коять багато злого. Через це вони можуть переродитися в інвалідів, кульгавих, безруких; ще вони можуть перевтілитись у

горбатих, кривошиїх або таких, що ходять накульгуючи, мають одну ногу коротшу за іншу тощо. Зазнаючи всього цього, різні люди несуть різні покарання залежно від рівня зла, яке скоїли за життя. Як ви думаєте, чому деякі люди мають ліниве око? Чи багато таких людей? У наші дні їх не так уже й мало. Деякі люди мають ліниве око тому, що в минулих життях вони забагато видивлялися своїми очима та робили забагато поганих речей, тож у це життя вони народилися з лінивим оком, а в серйозних випадках навіть сліпими. Це відплата! Дехто перед смертю добре ладнає з іншими й робить багато добра для своїх рідних, друзів, колег або людей, які з ними пов'язані. Така людина робить пожертви, піклується про інших або допомагає їм матеріально, і всі дуже її поважають. Коли такі люди повертаються до духовного світу, їх не карають. Якщо безбожник не несе жодного покарання, це означає, що він був дуже доброю людиною. Замість того, щоб вірити в існування Бога, такі люди вірять лише в Небесного Старця. Така людина вірить лише в те, що над нею є дух, який спостерігає за всім, що вона робить, – тільки в це така людина й вірить. Унаслідок цього така людина поводиться набагато краще. Такі люди добросерді й милосердні, і коли вони зрештою повернуться в духовний світ, там до них поставляться дуже добре, і незабаром такі люди перевтіляться. Коли вони переродяться, у які сім'ї вони прийдуть? Ці сім'ї будуть хоч і небагатими, але вільними від усякої кривди, і між членами сім'ї буде гармонія; там ці перевтілені люди проживуть свої дні безпечно та щасливо, і всі будуть радісні та житимуть добрим життям. Коли ці люди стануть дорослими, то матимуть великі сім'ї із численними родичами, талановитих і успішних дітей, а їхнім сім'ям щаститьиме – і такий результат тісно пов'язаний із минулими життями цих людей. Отже, те, куди людина потрапляє після смерті й перевтілення, у чоловіка вона переродиться чи в жінку, яка її місія, через що вона пройде в житті, які невдачі переживе, якими благословеннями тішитиметься, кого зустріне та що з нею станеться, – ніхто не може ні передбачити ці речі, ні уникнути їх, ні сховатися від них. Тобто коли твоє життя вже визначено, то що б із тобою не сталося, – яким би способом та якими б засобами ти не намагався цього уникнути, – ти ніяк не можеш порушити життєвий шлях, який Бог визначив для тебе в духовному світі. Бо коли ти перевтілюєшся, твоя життєва доля вже визначена. Добра вона чи погана, але кожен повинен із нею змиритись і йти далі. Це питання, якого не може уникнути жоден, хто живе в цьому світі, і немає питання більш реального. Ви всі зрозуміли все, що Я говорив, так?

Тепер, зрозумівши ці речі, ви побачили, що Бог дуже вимогливо та суворо перевіряє й адмініструє цикл життя і смерті безбожників? По-перше, Він затвердив у духовному світі всілякі небесні укази, постанови й системи, і після їхнього проголошення вони, як установлено Богом, неухильно виконуються істотами, що займають різні службові посади в духовному світі, і ніхто не наважиться порушити ці укази й постанови. Тож незалежно від того, у тварину перевтілюється душа чи в людину, у циклі життя і смерті людства в людському світі існують закони і для тих,

і для інших. Оскільки ці закони походять від Бога, ніхто не сміє й не здатен їх зламати. Лише завдяки цьому володарюванню Бога й існуванню таких законів матеріальний світ, який бачать люди, впорядкований і організований; лише завдяки цьому володарюванню Бога люди здатні мирно співіснувати з іншим світом, який для них абсолютно невидимий, і жити з ним у гармонії: усе це невід'ємно від Божого володарювання. Після того, як умирає плотське життя людини, душа й надалі має життя, і що б сталося, якби вона не була під Божим адмініструванням? Вона б усюди блукала, втручалася та навіть шкодила б живим істотам у людському світі. Постраждати могли б не тільки люди, а й рослини та тварини – але першими постраждали б люди. Якби це сталося, – якби таку душу ніхто не адміністрував, і вона справді шкодила людям і дійсно коїла нечестиве, – то з нею також було б проведено відповідну роботу в духовному світі: якби ситуація була серйозною, то душа незабаром була б знищена й перестала б існувати. За можливості вона була б кудись поміщена, а потім перевтілена. Тобто адміністрування різних душ духовним світом упорядковане та здійснюється відповідно до певних етапів і правил. Тільки завдяки такому адмініструванню матеріальний світ людини не поринув у хаос, а люди матеріального світу мають нормальне мислення, нормальну раціональність і впорядковане плотське життя. Лише коли людство отримає таке нормальне життя, ті, хто живе в плоті, зможуть і надалі процвітати й розмножуватися протягом поколінь.

Що ви думаєте про слова, які ви щойно почули? Чи вони для вас нові? Які враження у вас залишили теми сьогоднішнього спілкування? Чи відчуваєте ви щось іще, крім їхньої новизни? (Люди повинні добре поводитися, і ми бачимо, що Бог великий і Його треба шанувати.) (Почувши щойно Боже спілкування про те, як Бог улаштовує кінці різних типів людей, я, з одного боку, відчуваю, що Його характер не допускає жодних проступків і я повинен Його шанувати; з іншого боку, я знаю, які люди подобаються Богу, а які ні, тож я хочу бути одним із тих, хто Йому подобається.) Чи бачите ви, що Бог принциповий у Своїх діях у цій сфері? За якими принципами Він діє? (Він визначає кінці людей відповідно до всього, що робить кожна людина.) Це стосується різних кінців для безбожників, про які ми щойно говорили. Коли йдеться про безбожників, чи можна сказати, що принцип, який лежить в основі дій Бога, – це винагороджувати добрих і карати нечестивих? Чи є з нього якісь винятки? (Ні.) Чи бачите ви, що за діями Бога стоїть певний принцип? Безбожники насправді не вірять у Бога та не підкоряються Його влаштуванням. Крім того, вони не знають про Його володарювання, а тим більше не визнають Його. Що навіть серйозніше, вони паплюжать Бога, проклинають Його та ворожі до тих, хто вірує в Бога. Незважаючи на таке їхнє ставлення до Нього, Бог усе одно адмініструє їх, не відхиляючись від Своїх принципів; Він адмініструє їх організовано, відповідно до Своїх принципів і Свого характеру. Як Він розцінює їхню ворожість? Як невігластво! Унаслідок цього в минулому Він змусив таких

людей – тобто переважну більшість безбожників – перевтілюватись у тварин. Отже, хто ж такі безбожники в очах Бога? Усі вони – звірі. Бог адмініструє звірів так само, як і людський рід, і для таких людей у Нього ті самі принципи. Навіть у тому, як Він адмініструє цих людей, усе одно проглядається Його характер і Його закони, за якими Він панує над усім сущим. Отже, чи бачите ви Боже володарювання в Його принципах адміністрування безбожників, про яких Я щойно говорив? Чи бачите ви праведний Божий характер? (Бачимо.) Інакше кажучи, із чим би Бог не мав справу, Він діє відповідно до Своїх власних принципів і характеру. Такою є Божа сутність; Він ніколи не став би просто так ламати ухвалені Ним постанови чи небесні укази лише тому, що вважає таких людей тваринами. Бог діє за принципами, без жодної нерозсудливості, і на Його дії ніскільки не впливають ніякі чинники. Усе, що Він робить, відповідає Його власним принципам. Причина в тому, що Бог має сутність Самого Бога; це аспект Його сутності, яким не наділена жодна створена істота. Бог сумлінний і відповідальний у тому, як Він поводиться з кожним об'єктом, людиною та живою істотою з-поміж усього, що Він створив, і у Своєму підході до них, їх адмініструванні, керівництві та правлінні ними, і в цьому Він ніколи не був недбалим. До добрих Він милостивий і ласкавий; нечестивих Він безжально карає; а для різних живих істот Він своєчасно та послідовно робить відповідні розпорядження згідно з різними вимогами людського світу в різні часи, так що ці різні живі істоти організовано перевтілюються відповідно до ролей, які вони відіграють, і методично переміщуються між матеріальним і духовним світом.

Смерть живої істоти – припинення фізичного життя – знаменує, що жива істота перейшла з матеріального світу в духовний, тоді як народження нового фізичного життя знаменує, що жива істота прийшла з духовного світу в матеріальний, узяла на себе належну їй роль і почала її виконувати. І відхід, і прихід кожної істоти невіддільні від роботи духовного світу. На той час, коли хтось приходить у матеріальний світ, Бог у духовному світі вже належно розпорядився та визначив, у яку сім'ю ця людина потрапить, у яку епоху прийде й о котрій годині, яку роль відіграватиме. Відтак усе життя цієї людини – справи, які вона робить, і шляхи, якими вона йде, – проходитиме згідно зі зробленими в духовному світі розпорядженнями без найменшого відхилення. Крім того, час, коли закінчується фізичне життя, а також спосіб і місце його закінчення ясні й видимі для духовного світу. Бог править матеріальним світом, і Він також править духовним світом, і Він у жодному разі не затримує нормальний цикл життя і смерті душі, і Він ніколи не припустився б жодних помилок у влаштуванні цього циклу. Кожен зі служителів на офіційних посадах духовного світу виконує свої особисті завдання й робить те, що повинен робити, згідно з приписами та правилами Бога. Тому в людському світі кожне матеріальне явище, яке бачить людина, впорядковане та не несе в собі хаосу. Усе це відбувається завдяки впорядкованому правлінню Бога над усім сущим, а також тому факту, що Його влада панує над усім. Його володіння

включають і матеріальний світ, де живе людина, і, крім того, невидимий духовний світ, який стоїть за людством. Тож якщо люди хочуть мати добре життя та сподіваються жити в приємному оточенні, їх потрібно забезпечити не тільки всім видимим матеріальним світом, але й нікому не видним духовним світом, який є впорядкованим і керує кожною живою істотою від імені людства. Отже, сказавши, що Бог – джерело життя для всього сущого, хіба ми не поглибили своє усвідомлення та розуміння «всього сущого»? (Так.)

1.2. Цикл життя і смерті різних віруючих людей

Ми щойно обговорили цикл життя і смерті людей першої категорії – безбожників. Тепер поговорімо про цикл другої категорії – різних віруючих людей. «Цикл життя і смерті різних віруючих людей» – це ще одна дуже важлива тема, і вам украй необхідно дещо її розуміти. Спершу поговорімо про те, яких віросповідань стосується «віра» «віруючих людей»: п'яти основних релігій – іудаїзму, християнства, католицизму, ісламу та буддизму. Велика частка населення світу – це безбожники та люди, які сповідують ці п'ять релігій. У цих п'яти релігіях мало тих, хто зробив на своїй вірі кар'єру, але ці релігії мають багато послідовників. Після смерті ці люди потраплять в інше місце. «Інше» порівняно з ким? З безбожниками – людьми без віри, про яких ми щойно говорили. Після смерті віряни цих п'яти релігій потрапляють в інше місце – не туди, куди безбожники. Але процес усе одно той самий; духовний світ так само судитиме їх за всім тим, що вони зробили до смерті, після чого з ними буде вчинено як годиться. Але чому ж таких людей відправляють для цього в інше місце? У цього є важлива причина. Яка вона? Поясню вам на прикладі. Але поки Я ще цього не зробив, ви, можливо, думаєте собі: «Може, це тому, що вони трохи вірять у Бога! Вони ж не повні безбожники». Однак причина не в цьому. Цих людей тримають окремо від інших із дуже важливої причини.

Візьмімо, наприклад, буддизм. Скажу вам один факт. Буддист – це, по-перше, той, хто прийняв буддизм, і це людина, яка знає, у чому полягає її віра. Коли буддисти постригаються та стають ченцями чи черницями, це означає, що вони відділилися від мирського світу, залишивши позаду гамір людського світу. Щодня вони читають сутри та співають імена будд, харчуються виключно вегетаріанською їжею, ведуть аскетичний спосіб життя та проводять свої дні при самому лише холодному, слабкому світлі масляної лампадки. Так минає все їхнє життя. Коли фізичне життя буддиста закінчується, він підбиває підсумки свого життя, але в глибині душі не знає, куди потрапить після смерті, кого зустріне та яким буде його результат: у глибині душі він не має про все це чіткого уявлення. Він усього лише сліпо несе через усе своє життя якусь віру, після чого покидає людський світ разом зі своїми сліпими бажаннями й ідеалами. Так закінчується фізичне життя буддиста, коли він залишає світ живих; після цього він повертається до свого вихідного місця в духовному світі. Те, чи перевтілиться ця людина, щоб повернутися на землю та

продовжити самовдосконалення, залежить від її поведінки та практики до смерті. Якщо за життя людина не робила нічого поганого, то її швидко перевтілять і повторно відправлять на землю, де ця людина знову стане ченцем або черницею. Тобто протягом нового фізичного життя буддисти займаються самовдосконаленням так само, як і в перший раз, а після завершення фізичного життя повертаються в духовний світ, де їх перевіряють. Якщо перевірка не покаже ніяких проблем, вони можуть знову повернутись у людський світ і знову прийняти буддизм, продовживши свою практику. Перевтілившись від трьох до семи разів, буддист знову повертається в духовний світ, куди потрапляє після закінчення кожного фізичного життя. Якщо різні якості та поведінка буддиста в людському світі відповідали небесним указам духовного світу, відтоді ця людина залишатиметься там; вона більше не перевтілюватиметься в людській подобі та не ризикуватиме бути покараною за зло, скоєне на землі. Їй більше ніколи не доведеться проходити через цей процес. Навпаки, залежно від обставин вона посяде певне місце в духовному світі. Саме це буддисти й називають «досягнути стану будди». Досягнути стану будди насамперед означає реалізуватися як службовцю духовного світу, а відтак більше ніколи не перевтілюватися та не наражатися на ризик покарання. Більше того, це означає більше не страждати від прикрощів людського буття після перевтілення. Отже, чи є ще якась імовірність, що буддист перевтілиться у тварину? (Ні.) Це означає, що він залишиться виконувати певну роль у духовному світі й більше ніколи не перевтілюватиметься. Це один із прикладів досягнення стану будди в буддизмі. А коли ті, хто не досягнув цього стану, повертаються в духовний світ, відповідний службовець обстежує їх, перевіряє та виявляє, що за життя людина робила багато злих учинків і часто поводилася нечестиво, замість того щоб старанно займатися самовдосконаленням, сумлінно читати сутри та співати імена будд, як того вимагає буддизм. Далі в духовному світі виноситься присуд про скоєне цією людиною зло, і після цього вона обов’язково несе покарання. Тут не може бути жодних винятків. Отже, коли така людина може досягти бажаного стану? У житті, за якого вона не коїла зла: коли після повернення в духовний світ буде видно, що до смерті вона не робила нічого поганого. Потім така людина продовжує перевтілюватися, читати сутри та співати імена будд, проводячи свої дні при холодному, слабкому світлі масляної лампадки, уникаючи вбивства будь-якої живої істоти та не вживаючи в їжу м’яса. Вона не причетна до світу людей, залишила його клопоти далеко позаду та не вступає в суперечки з іншими людьми. Якщо в цьому процесі вона не скоїла ніякого зла, то після повернення в духовний світ і перевірки всіх учинків і поведінки буддиста його знову відправляють у світ людей, і цей цикл повторюється від трьох до семи разів. Якщо за цей час не буде скоєно жодного проступку, то людина без завад і затримок досягне стану будди. Це особливість циклу життя і смерті всіх віруючих людей: вони здатні «досягти бажаного стану», посісти місце в духовному світі; цим вони

відрізняються від безбожників. По-перше, як поводяться ті, хто здатен посісти місце в духовному світі, поки вони ще живуть на землі? Вони повинні конче не коїти ніякого зла: не вбивати, не робити підпалів, не ґвалтувати, не грабувати; якщо вони займаються шахрайством, обманом, крадіжками чи грабунком, то не зможуть досягти бажаного стану. Інакше кажучи, якщо вони хоч якось пов'язані з якимось злом або причетні до нього, то не зможуть уникнути покарання, призначеного їм духовним світом. Духовний світ установлює відповідні розпорядження для буддистів, які досягли стану будди: їх можуть призначити адмініструвати тих, хто начебто вірить у буддизм і в Небесного Старця, виділивши таким буддистам певну юрисдикцію. Вони також можуть відповідати за самих лише безбожників або мати посади з дуже незначними обов'язками. Такий розподіл відбувається відповідно до різної природи душ цих людей. Це приклад буддизму.

Серед п'яти релігій, про які ми говорили, християнство є досить особливим. Чим же християни такі особливі? Це люди, які вірять в істинного Бога. Чому ж у цей список релігій включено тих, хто вірить в істинного Бога? Якби ми сказали, що християнство – різновид віри, то воно, безсумнівно, стосувалося б лише віри; це був би просто різновид обряду, різновид релігії, а зовсім не віра тих, хто справді слідує за Богом. Причина, з якої Я включив християнство в список п'яти основних релігій, полягає в тому, що його збавили до рівня іудаїзму, буддизму та ісламу. Більшість християн не вірить, що Бог є чи що Він править усім сущим; і ще менше вони вірять у Його існування. Натомість вони просто використовують Святе Письмо для обговорення богослов'я та вдаються до богослов'я, щоб навчити людей бути добрими, терпіти страждання та робити добрі справи. Саме такою релігією стало християнство: воно зосереджене лише на богословських теоріях і геть ніяк не стосується Божої роботи управління та спасіння людини. Воно стало релігією людей, які слідують за Богом, але насправді не визнаються Богом. Однак Бог і до таких людей підходить за певним принципом. Він не поводиться з ними абияк, наче з безбожниками, і не розбирається з ними як заманеться. Він ставиться до них так само, як і до буддистів: якщо за життя християнин здатен практикувати самодисципліну, суворо дотримуватися десяти заповідей і вимогливо ставитися до власної поведінки відповідно до законів і заповідей, виконуючи їх усе своє життя, то він теж мусить проходити через цикли життя і смерті стільки ж часу, скільки й буддисти, перш ніж зможе по-справжньому досягти так званого «захоплення». Досягнувши захоплення, християнин залишається в духовному світі, де посідає певне місце та стає одним зі службовців цього світу. А якщо християни чинять зло на землі, – якщо вони занадто грішні та коять забагато гріхів, – то вони так само неминуче зазнають покарання й дисциплінування різного ступеня тяжкості. У буддизмі досягнути бажаного стану означає перейти в Чисту землю неймовірної радості, а як це називається в християнстві? Це називається «ввійти на небо» та бути «захопленим». Ті, хто воістину захоплений, також проходять цикл життя і

смерті від трьох до семи разів, після чого, померши, приходять у духовний світ, немовби заснули. Якщо вони відповідають стандартам, то можуть залишитися там, посісти певне місце та більше не перевтілюватися простим способом або згідно з певними умовами, на відміну від людей на землі.

В усіх цих релігіях кінець, про який вони говорять і до якого прагнуть, такий самий, як і досягнення бажаного стану в буддизмі; просто цей «стан» досягається різними способами. Усі вони одна одної варті. Для тієї частини послідовників цих релігій, які здатні суворо дотримуватися релігійних приписів у своїй поведінці, Бог забезпечує належне місце призначення, куди вони потрапляють, і відповідно з ними поводиться. Усе це слушно, але не відповідає людським уявленням. Тепер, коли ви почули, що відбувається з людьми в християнстві, що ви відчуваєте? Чи здається вам, що така лиха доля випала їм несправедливо? Чи ви їм співчуваєте? (Трохи.) Нічого не поробиш; вони самі винні. Чому Я це кажу? Робота Бога істинна; Він живий і реальний, і Його роботу націлено на все людство та на кожну окремо взяту людину. Чому ж вони цього не приймають? Чому вони так шалено протистоять Богу та переслідують Його? Вони мали б радіти, що їм пощастило отримати хоч такий результат, то чому ж ви їх жалієте? Таке поводження з ними свідчить про велику терпимість. З огляду на те, наскільки вони протистоять Богові, їх слід було б знищити, але Бог цього не робить; натомість Він просто поводиться з християнством так само, як і з будь-якою звичайною релігією. То чи потрібно вдаватись у подальші подробиці про інші релігії? Ідея всіх цих релігій полягає в тому, щоб люди терпіли більше тягот, робили добрі вчинки, не коїли зла, не лаялись і не засуджували інших, трималися подалі від суперечок і були добрими людьми: більшість релігійних учень саме такі. Тож якщо ці віруючі люди – послідовники різних релігій і конфесій – зможуть суворо дотримуватися своїх релігійних приписів, то не зроблять великих помилок і гріхів за той час, поки перебувають на землі; і, перевтілившись від трьох до семи разів, ці люди – ті, хто здатен суворо дотримуватися релігійних приписів, – загалом залишаться в духовному світі й посядуть у ньому певне місце. Чи багато таких людей? (Ні, небагато.) На чому засновано вашу відповідь? Робити добро та дотримуватися релігійних правил і законів – це нелегко. Буддизм не дозволяє людям їсти м’ясо – чи зміг би ти так жити? Якби тобі довелося носити сірі шати й цілими днями читати сутри та співати імена будд у буддійському храмі, чи зміг би ти так жити? Це було б нелегко. У християнстві є десять заповідей, є заповіді та закони; чи легко їх виконувати? Ні, нелегко, правда ж? Візьмімо, наприклад, заборону лаятися на інших: люди просто не здатні дотримуватися цього правила. Не в силі стриматися, вони лаються – а вилаявшись, уже не можуть забрати свої слова назад. І що ж вони роблять? Уночі сповідують гріхи. А іноді, вилаявшись на інших, такі люди все одно таять у серці ненависть і навіть доходять до того, що обмірковують, коли б завдати цим іншим іще більшої шкоди. Словом, тим, хто живе серед цієї мертвої догми,

нелегко втриматися від гріхів і лиходійства. Тому в кожної релігії є лише жменька послідовників, справді здатних досягти бажаного стану. Чи припускаєш ти, що оскільки в цих релігій так багато послідовників, то значна їх частина зможе залишитись у духовному світі й виконувати в ньому певну роль? Таких не дуже й багато; лише одиниці справді здатні цього досягти. Цим зазвичай і обмежується цикл життя і смерті віруючих людей. Їх виділяє те, що вони можуть досягти бажаного стану, і саме це відрізняє віруючих від безбожників.

1.3. Цикл життя і смерті послідовників Бога

Далі поговорімо про цикл життя і смерті тих, хто слідує за Богом. Це стосується й вас, тож будьте уважні: спершу подумайте, на які категорії можна поділити послідовників Бога. (Обрані Богом люди та прислужники.) Справді, цих категорій дві: обрані Богом люди та прислужники. Спершу поговорімо про нечисленних людей, обраних Богом. Кого називають «обраними Богом»? Коли Бог створив усе суще та виникло людство, Бог вибрав громаду людей, які б слідували за Ним; їх називають просто «обраними Богом». Божий вибір цих людей мав особливі масштаби та значення. Його масштаби особливі тим, що вони обмежені кількома обраними, які мусять приходити, коли Бог виконує важливу роботу. А в чому полягає значення цього вибору? Оскільки ці люди були громадою, обраною Богом, то значення їх вибору величезне. Тобто Бог бажає зробити цих людей довершеними й удосконалити їх, і коли Його роботу управління буде завершено, Він здобуде цих людей. Хіба це значення не величезне? Отже, ці обрані мають для Бога величезне значення, бо вони – ті, кого Бог має намір здобути. Що ж до прислужників, то зараз на хвилинку відірвімося від питання Божого приречення та спершу поговорімо про їхнє походження. «Прислужник» – це буквально той, хто служить. Такі люди тимчасові; вони служать не довгостроково й не довічно – їх наймають або вербують на певний строк. Походження більшості з них таке, що вони були вибрані з безбожників. Вони прийшли на землю, коли було постановлено, що вони візьмуть на себе роль прислужників у Божій роботі. У попередньому житті вони могли бути тваринами, а могли бути й безбожниками. Таким є походження прислужників.

Поговорімо про обраних Богом людей докладніше. Коли вони помирають, то потрапляють у зовсім інше місце, ніж безбожники та різні віруючі люди. Це місце, куди їх супроводжують ангели та Божі посланці; це місце, яке адмініструє особисто Бог. І хоча там обрані Богом люди не можуть бачити Бога на власні очі, це місце не схоже на жодне інше в духовному світі; це інше розташування, куди після смерті потрапляє ця частина людей. Коли вони помирають, їх теж суворо перевіряють Божі посланці. А що саме підлягає перевірці? Божі посланці перевіряють, якими шляхами ці люди йшли протягом життя у своїй вірі в Бога, чи не виступали вони за цей час проти Бога, чи не проклинали Його, чи не коїли тяжких гріхів і зла. Ця перевірка дає відповідь на запитання про те, дозволено певній людині залишитися

чи вона мусить піти. Що означає «піти»? І що означає «залишитися»? Те, чи мусить людина «піти», вирішується на основі її поведінки й визначає, чи залишиться ця людина в рядах обраних Богом; коли людині дозволяють «залишитися», це означає, що вона зможе й надалі перебувати серед тих, кого Бог довершить в останні дні. Для тих, хто залишається, у Бога є особливі розпорядження. У кожний період Своєї роботи Він посилає таких людей діяти як апостоли чи виконувати роботу з відродження церков або догляду за ними. Але люди, здатні на таку роботу, не перевтілюються настільки часто, як безбожники, що перероджуються з покоління в покоління; натомість ці люди повертаються на землю відповідно до вимог і етапів Божої роботи, перевтілюючись не так часто. А чи є якісь правила щодо того, коли вони перевтілюються? Може, раз на кілька років? Чи приходять вони з такою частотою? Ні. Це все залежить від роботи Бога, від її етапів і Його потреб, і ніяких усталених правил тут немає. Є лише одне правило: коли в останні дні Бог виконуватиме заключну стадію Своєї роботи, усі ці обрані люди прийдуть на землю, і цей прихід буде їхнім останнім перевтіленням. А чому так? Це правило ґрунтується на результаті, якого має бути досягнуто під час останньої стадії Божої роботи, бо під час цієї останньої стадії роботи Бог зробить цих обраних повністю довершеними. Що це означає? Якщо під час заключної фази ці люди будуть довершені та вдосконалені, то вони більше не перевтілюватимуться, як раніше; процес їхнього людського буття остаточно дійде кінця, як і процес їхнього перевтілення. Це стосується тих, хто залишиться. Куди ж дінуться ті, хто не може залишитися? Ті, кому не дозволено залишитися, мають своє належне місце призначення. Передусім вони теж понесуть покарання за свої злі вчинки, зроблені помилки та скоєні гріхи. Коли вони будуть покарані, Бог відповідно до обставин улаштує так, щоб вони або відправилися до безбожників, або опинилися серед різних віруючих людей. Інакше кажучи, для них є два можливих результати: один – це понести покарання та, можливо, після перевтілення жити серед людей певної релігії, а другий – стати безбожниками. Якщо вони стануть безбожниками, то втратять усі можливості; але якщо вони стануть віруючими людьми, – наприклад, християнами, – то в них іще буде можливість повернутись у ряди обраних Богом людей; тут дуже складні взаємозв’язки. Словом, якщо хтось з обраних Богом людей зробить щось таке, що образить Бога, то він буде покараний так само, як і всі інші. Візьмімо, наприклад, Павла, про якого ми раніше говорили. Павло – це приклад людини, яку карають. Ви починаєте розуміти, про що Я говорю? Чи коло обраних Богом людей визначене раз і назавжди? (Так, здебільшого.) Більша його частина визначена раз і назавжди, але невелика частина – ні. Чому саме? Тут Я назвав найочевиднішу причину – скоєння зла. Коли люди коять зло, Бог не бажає їх, а коли Бог їх не бажає, то Він укидає їх до різних рас і типів людей. Це позбавляє їх надії й ускладнює їхнє повернення. Усе це стосується циклу життя і смерті обраних Богом людей.

Ця наступна тема стосується циклу життя і смерті прислужників. Ми щойно поговорили про походження прислужників, тобто про той факт, що вони перевтілилися після того, як у попередніх життях були безбожниками чи тваринами. З приходом останньої стадії роботи Бог відібрав громаду таких людей із-поміж безбожників, і ця громада особлива. Мета Божого обрання цих людей полягає в тому, щоб вони служили Його роботі. Слово «служба» звучить не дуже вишукано та не відповідає бажанням усіх людей, але тут слід дивитися на те, на кого це слово спрямоване. Існування Божих прислужників має особливе значення. Ніхто інший не зміг би зіграти їхньої ролі, бо цих людей обрав Бог. У чому ж полягає роль цих прислужників? У тому, щоб служити обраним Богом людям. Здебільшого їхня роль полягає в тому, щоб служити Божій роботі, сприяти їй і допомагати Богу, поки Він довершує обраних Ним людей. Яку вимогу Бог ставить до всіх прислужників, чим би вони не займалися: працювали, виконували якийсь аспект роботи чи брали на себе певні завдання? Чи дуже Він суворий у Своїх вимогах до них? (Ні, Він тільки просить, щоб вони були відданими.) Прислужники теж повинні бути відданими. Незалежно від твого походження й від того, чому Бог тебе обрав, ти повинен бути вірним Богові, усім Божим дорученням для тебе, роботі, за яку ти відповідаєш, і обов'язкам, які ти виконуєш. Якими будуть результати прислужників, які здатні бути вірними й догоджати Богові? Ці люди зможуть залишитися. Чи благословення це – бути прислужником, який залишиться? Що означає «залишитися»? Яке значення цього благословення? За статусом прислужники начебто не схожі на обраних Богом людей; вони нібито інші. Але, по суті, хіба вони не тішаться в цьому житті тим самим, що й обрані Богом люди? Принаймні в поточному житті це те саме. Ви ж не заперечуєте цього? Божі висловлювання, Божа благодать, Боже забезпечення, Божі благословення – хто не тішиться цими речами? Кожен тішиться таким багатством. Ідентичність прислужника полягає в тому, щоб служити, але для Бога він – лише одна з-поміж усіх тих речей, які Він створив; просто його роль – це роль прислужника. Оскільки як прислужники, так і обрані Богом люди є Божими творіннями, то чи є між ними якась різниця? По суті, немає. Номінально різниця є; у сутності та з точки зору ролі, яку вони відіграють, різниця є – але Бог не ставиться до цієї громади людей несправедливо. То чому ж ці люди визначаються як прислужники? Ви повинні трохи це розуміти! Прислужники походять із числа безбожників. Щойно ми згадуємо, що вони походять із числа безбожників, одразу стає зрозуміло, що вони мають однакове погане походження: усі вони атеїсти й були такими в минулому; вони не вірили в Бога та вороже ставилися до Нього, до істини, до всього позитивного. Вони не вірили в Бога та в Його існування. То чи здатні вони розуміти Божі слова? Справедливо буде сказати, що значною мірою ні. Як тварини не здатні розуміти людські слова, так і прислужники не можуть зрозуміти, що говорить Бог, чого Він вимагає та чому Він висуває такі вимоги. Вони не розуміють; ці речі для них незбагненні, тож

прислужники залишаються непросвітленими. Із цієї причини вони не наділені життям, про яке ми говорили. А чи можуть люди зрозуміти істину, не маючи життя? Чи споряджені вони істиною? Чи мають вони досвід і знання Божих слів? (Ні.) Таким є походження прислужників. Однак оскільки Бог робить цих людей прислужниками, то в Його вимог до них усе ж таки є певні стандарти; Він не дивиться на них зневажливо, і Він із ними не поверховий. Хоча вони й не розуміють Його слів і не наділені життям, Бог усе одно ставиться до них по-доброму, і в Його вимог до них усе ж є певні стандарти. Ви щойно говорили про ці стандарти: бути вірним Богу й робити те, що Він каже. У своїй службі ти повинен служити там, де потрібно, і ти повинен служити до самого кінця. Якщо ти спроможешся бути вірним прислужником, служити до самого кінця та виконати Боже доручення тобі, то проживеш життя, яке матиме цінність. Якщо ти зумієш зробити це, то зможеш залишитися. Якщо ти докладеш трохи більше зусиль, трохи більше старатимешся й удвічі ретельніше намагатимешся пізнати Бога, якщо ти зможеш трохи говорити про пізнання Бога, спроможешся свідчити про Нього, більше того – якщо ти зумієш зрозуміти щось із Його волі, сприяти Божій роботі та трохи прислухатися до Божих намірів, то ти, як прислужник, відчуєш зміну у своїй долі. У чому ж полягатиме ця зміна долі? Ти вже не зможеш просто залишатися. Залежно від твоєї поведінки та твоїх особистих прагнень і пошуків, Бог зробить тебе одним з обраних. Це й буде зміною у твоїй долі. Що в цьому найкраще для прислужників? Те, що вони можуть стати обраними Богом людьми. Якщо їм це вдасться, то це означає, що вони більше не перевтілюватимуться у тварин, як безбожники. Це добре? Так, і це також добра звістка: вона означає, що з прислужника можна сформувати обранця. Якщо Бог прирік прислужнику служити, той зовсім не обов'язково служитиме вічно; це не завжди так. Бог поводиться з прислужниками та реагує на них відповідно до індивідуальної поведінки кожного з них.

Однак є прислужники, які не здатні служити до кінця; є такі, що під час служби опускають руки на півдорозі та зрікаються Бога, і є люди, які коять численні проступки. Є й такі, що завдають Божій роботі величезної шкоди та величезних утрат, і є навіть прислужники, які проклинають Бога, тощо. На що вказують ці непоправні наслідки? Будь-які такі злі вчинки означатимуть припинення служби. Оскільки твоя поведінка під час служби була занадто поганою, а ти зайшов занадто далеко, то щойно Бог побачить, що твоя служба не відповідає стандарту, Він позбавить тебе права на службу. Він більше не дозволить тобі служити; Він прожене тебе зі Своїх очей і з Божого дому. Може, ти не хочеш служити? Хіба ти не хочеш постійно коїти зло? Хіба ти не є завжди невірним? Що ж, тоді є просте рішення: ти будеш позбавлений права служити. Для Бога позбавити прислужника права на службу означає, що проголошено кінець цього прислужника й він більше не матиме права служити Богові. Бог більше не має потреби в службі цієї людини, і які б солодкі слова вона не говорила, ці слова будуть марними. Коли справа

доходить до такого, то ситуація вже непоправна; у таких прислужників не буде вороття. А як Бог поводиться з такими прислужниками? Він просто не допускає їх до служби? Ні. Чи Він просто не дає їм можливості залишитися? А може, Він відстороняє їх і чекає, поки вони не виправляться? Ні. Чесно кажучи, коли йдеться про прислужників, Бог не настільки люблячий. Якщо людина так ставиться до своєї служби Богу, то Бог за таке ставлення позбавляє її права служити та знову вкидає назад, до безбожників. А яка ж доля чекає на прислужника, що був укинутий назад до безбожників? Така сама, як і в безбожників: він перевтілиться у тварину й понесе в духовному світі таке ж покарання, як і безбожники. Причому сам Бог не цікавитиметься покаранням цієї людини, бо така людина вже ніяк не стосується Божої роботи. Це не лише кінець її життя у вірі в Бога, але й кінець її власної долі, а також проголошення її долі. Отже, якщо прислужники служать погано, то за наслідки доведеться відповідати їм самим. Якщо прислужник не здатен служити до самого кінця чи позбавлений права служити на півдорозі, то він буде вкинутий до безбожників – і якщо це станеться, то з такою людиною матимуть справу так само, як із худобою, так само, як із людьми, позбавленими інтелекту чи раціональності. Коли Я так кажу, вам це зрозуміло, правильно?

Сказане раніше описує, як Бог керує циклом життя і смерті Своїх обранців і прислужників. Що ви відчуваєте після почутого? Чи говорив Я на цю тему колись раніше? Чи говорив Я колись про питання щодо обраних Богом людей і прислужників? Насправді говорив, але ви цього не пам’ятаєте. Бог праведний до Своїх обранців і прислужників. Він праведний у всьому. Чи можете ви знайти в сказаному якусь хибу? Хіба немає людей, які скажуть: «Чому Бог такий терпимий до обраних? І чому з прислужниками Він не дуже й довготерпеливий?». Чи хоче хтось заступитися за прислужників? «Чи може Бог дати прислужникам більше часу, бути до них довготерпеливішим і терпимішим?» Чи правильно озвучувати таке запитання? (Ні, неправильно.) А чому? (Тому що нам фактично виявили милість уже тим, що зробили нас прислужниками.) Прислужникам фактично виявили милість, просто дозволивши служити! Без звання «прислужників» і без роботи, яку виконують ці люди, де б вони були? Вони перебували б серед безбожників, жили б і вмирали разом із худобою. Якою великою благодаттю вони сьогодні тішаться: їм дозволено постати перед Богом і ввійти в Божий дім! Це така величезна благодать! Якби Бог не дав тобі можливості служити, ти б ніколи не отримав шансу постати перед Ним. М’яко кажучи, навіть якщо ти буддист і досягнув бажаного стану, ти ніколи не будеш у духовному світі більше ніж хлопчиком на побігеньках; ти ніколи не зустрінешся з Богом, не почуєш Його голосу, Його слів, не відчуєш Його любові та благословень, ніколи не зможеш опинитися з Ним віч-на-віч. Єдине, що стоїть перед буддистами, – це прості завдання. Такі люди геть не здатні пізнати Бога, а просто виконують і слухаються, тоді як прислужники на цій стадії роботи здобувають так багато! По-перше, вони мають можливість опинитися віч-на-віч із

Богом, почути Його голос і Його слова, пережити ту благодать і благословення, якими Він обдаровує людей. Крім того, вони можуть тішитися словами й істинами, дарованими Богом. Прислужники воістину здобувають так багато! Отже, якщо ти, будучи прислужником, не можеш навіть постаратися як слід, то чи може Бог і надалі залишати тебе в Себе? Не може. Він не просить від тебе багато, але ти не робиш як слід нічого з того, про що Він просить; ти не дотримуєшся свого обов'язку. Тому, без сумніву, Бог не може залишити тебе в Себе. Таким є праведний Божий характер. Бог не панькається з тобою, але й не ставиться до тебе упереджено. Це принципи, за якими діє Бог. Так Він ставиться до всіх людей і творінь.

Що стосується духовного світу: якщо різні істоти в ньому роблять щось не так або неправильно виконують свої завдання, то в Бога також є відповідні небесні укази й постанови, на основі яких Він із ними поводиться; це беззаперечно. Тому за час кількатисячолітньої Божої роботи управління деякі виконавці обов'язків, що скоїли проступки, були ліквідовані, а деякі аж до сьогодні перебувають під вартою та несуть покарання. Це те, із чим доводиться стикатись усім істотам у духовному світі. Якщо вони роблять щось не так або коять зло, то їх карають: Бог ставиться до них так само, як до Своїх обранців і прислужників. Отже, і в духовному, і в матеріальному світі принципи, за якими діє Бог, незмінні. Бачиш ти Божі дії чи ні, їхні принципи незмінні. У Бога завжди були ті самі принципи всюди: і в Його підході до всього, і в Його поводженні з усім сущим. Це непорушно. Бог добрий до тих безбожників, які живуть відносно правильно, і залишає можливості для послідовників кожної релігії, які поводяться добре та не коять зла, дозволяючи їм відігравати свою роль у всіх речах, якими керує Бог, і робити те, що вони мають робити. Так само Бог згідно із цими Своїми принципами не ставиться упереджено до жодної людини серед Своїх послідовників і обраних Ним людей. Він добрий до всіх, хто здатен щиро за Ним слідувати, і Він любить усіх, хто щиро за Ним слідує. Просто Він дарує різне кожному із цих кількох типів людей: безбожникам, різним віруючим людям і Своїм обранцям. Візьмімо, наприклад, безбожників: хоча вони не вірять у Бога, а Бог вважає їх тваринами, серед усього сущого кожен із них має їжу, власне місце та нормальний цикл життя і смерті. Хто коїть зло, той несе покарання, а хто чинить добро – отримує благословення та Божу ласку. Хіба це не так? У випадку з віруючими людьми, якщо вони здатні з переродження в переродження суворо дотримуватися своїх релігійних приписів, то після всіх їхніх перевтілень Бог зрештою зробить їм Своє проголошення. Так само й сьогодні у вашому випадку: чи ви обрані Богом люди, чи прислужники, але Бог також приведе вас у відповідність і визначить ваші результати відповідно до ухвалених Ним норм і адміністративних постанов. Якщо взяти ці типи людей, – різні типи віруючих людей, тобто тих, хто належить до різних релігій, – чи дав Бог їм місце для життя? Де євреї? Чи втручався Бог у їхню віру? Не втручався. А як щодо християн? У їхню віру Він теж не втручався. Він дозволяє їм дотримуватися своїх порядків, Він не розмовляє з ними,

не дає їм ніякого просвітління й тим більше нічого їм не відкриває. Якщо ти вважаєш, що ось так правильно, то віруй так. Католики вірять у Марію й у те, що звістку Ісусу було передано саме через неї; це їхня форма віри. Хіба Бог колись виправляв їхню віру? Він дає їм свободу дій; Він не звертає на них уваги та дає їм певний простір для життя. Якщо говорити про мусульман і буддистів, то хіба Він не ставиться до них так само? Він і для них установив межі й дозволяє їм мати власний життєвий простір, не втручаючись у їхні переконання. Усе впорядковано. А що ви в усьому цьому бачите? Що Бог має владу, але не зловживає нею. Бог улаштовує все суще в ідеальному порядку та робить це організовано, і в цьому полягає Його мудрість і всемогутність.

Сьогодні ми торкнулися нової особливої теми, яка стосується питань духовного світу та відображає один з аспектів Божого адміністрування й панування над цим світом. До того як ви зрозуміли ці речі, ви, можливо, говорили: «Усе, що цього стосується, є таємницею та не має нічого спільного з нашим входженням у життя; ці речі відірвані від того, як люди живуть насправді, нам не потрібно їх розуміти, і ми не хочемо про них чути. Вони ніяк не пов’язані з пізнанням Бога». А як ви вважаєте, чи є з таким мисленням якісь проблеми? Чи правильне воно? (Ні.) Таке мислення неправильне, і з ним є серйозні проблеми. А причина така: якщо ти хочеш осягнути, як Бог править усім сущим, тобі недостатньо просто зрозуміти лише те, що ти можеш бачити й що твій спосіб мислення може усвідомити; ти повинен також певною мірою зрозуміти інший світ, який для тебе, може, і невидимий, але нерозривно пов’язаний із цим світом, який ти бачиш. Це стосується Божого володарювання, і це стосується теми «Бог – джерело життя для всього сущого». Це інформація про неї. Без цієї інформації в знаннях людей про те, що Бог – джерело життя для всього сущого, були б вади й недоліки. Отже, можна сказати, що обговорене нами сьогодні завершує розгляд наших попередніх тем, а також підсумовує зміст теми «Бог – джерело життя для всього сущого». Зрозумівши це, чи здатні ви тепер пізнавати Бога через цей зміст? Що ще важливіше, сьогодні Я передав вам дуже важливу інформацію щодо прислужників. Я знаю, що ви дійсно любите слухати про такі теми та що вас дійсно хвилюють ці речі. Отже, чи задоволені ви тим, про що Я сьогодні говорив? (Так, задоволені.) Певні інші речі, можливо, не справили на вас надто сильного враження, але те, що Я сказав про прислужників, справило особливо сильне враження, бо ця тема торкається душі кожного з вас.

Вимоги Бога до людства

2.1. Ідентичність і статус Самого Бога

Ми підійшли до завершення теми «Бог – джерело життя для всього сущого», а також теми «Бог є Самим унікальним Богом». Відтак ми маємо підбити підсумки. Які висновки ми маємо зробити? Це має бути висновок про Самого Бога. З огляду

на це він повинен мати неминучий зв'язок з усіма аспектами Бога, а також із тим, як люди вірять у Бога. Тож спершу Я мушу спитати у вас: тепер, коли ви почули ці проповіді, як ви подумки бачите те, Ким є Бог? (Творцем.) Ви подумки бачите Бога Творцем. А ще? Бог – Господь усього сущого. Чи доречні ці слова? (Так.) Бог є Тим, Хто править усім сущим і розпоряджається всім сущим. Він створив усе на світі, Він розпоряджається всім на світі, Він править усім на світі, і Він забезпечує все на світі. Таким є Божий статус і Його ідентичність. Для всього сущого та всього на світі істинна Божа сутність полягає в тому, що Він Творець і Правитель усього творіння. Такою є ідентичність, якою володіє Бог, і Він є унікальним серед усього сущого. Жодне з Божих творінь – чи то серед людей, чи то в духовному світі – не може вдаватися до жодних засобів і виправдань, аби видавати себе за Бога чи підміняти Його ідентичність і статус, бо серед усього сущого Той, хто має цю ідентичність, силу, владу та здатність правити творінням, лише один: наш Сам унікальний Бог. Він живе та рухається серед усього сущого; Він може піднятися на найвище місце над усім сущим. Він може впокоритися: стати людиною, однією з тих, хто з плоті й крові, зустрічатися з людьми віч-на-віч і розділяти з ними горе та радість, – і водночас Він повеліває всім на світі, вирішуючи долю всього на світі й те, у якому напрямку йому рухатися. Більше того, Він спрямовує долю всього людства та керує напрямком людства. Такого Бога мусять шанувати, слухатися та знати всі живі істоти. Отже, до якої б групи чи типу людей ти не належав, віра в Бога, слідування за Богом, шанування Бога, прийняття Його правління та розпоряджень щодо твоєї долі є єдиним можливим вибором – необхідним вибором – для будь-якої людини та для будь-якої живої істоти. В унікальності Бога люди бачать, що Його влада, Його праведний характер, Його сутність і засоби, якими Він забезпечує все суще, є абсолютно унікальними; ця унікальність визначає істинну ідентичність Самого Бога, а також Його статус. Тому якби якась жива істота серед усіх творінь – у духовному світі чи серед людства – побажала стати замість Бога, для неї успіх був би неможливий, як і будь-яка спроба видати себе за Бога. Це факт. Які вимоги до людства має такий Творець і Правитель, що володіє ідентичністю, силою та статусом Самого Бога? Це повинно бути зрозуміло кожному, і про це повинен пам'ятати кожен; це дуже важливо і для Бога, і для людей!

2.2. Різні ставлення людей до Бога

Від того, як люди поводяться з Богом, залежить їхня доля, а також те, як Бог поводитиметься та розбиратиметься з ними. Зараз Я наведу кілька прикладів того, як люди поводяться з Богом. Послухаймо й подивімося, чи правильні манери та ставлення вони виявляють у своїй поведінці з Богом. Розгляньмо поведінку таких семи типів людей.

1. Існує тип людей, які ставляться до Бога особливо абсурдно. Ці люди думають, що Бог подібний до Бодхісатви чи святої істоти з якоїсь людської легенди

та що Він потребує, аби люди при зустрічі тричі кланялись одне одному та після кожної трапези запалювали пахощі. Тому в людей цього типу часто виникають пориви так робити, коли вони надзвичайно вдячні за Його благодать і пройняті дякою до Нього. Вони так сильно хочуть, аби Бог, у якого вони вірять сьогодні, міг прийняти те, як вони тричі вклоняються при зустрічі та запалюють пахощі після кожної трапези, як це прийняла б та свята істота, до якої вони тягнуться у своїх серцях.

2. Деякі люди бачать у Богові живого Будду, здатного визволити всіх живих від страждань і спасти їх; вони бачать у Ньому живого Будду, здатного забрати їх подалі від моря бід. Віра цих людей у Бога передбачає поклоніння Йому як Будді. Хоча вони не запалюють пахощів, не раболіпствують і не приносять жертв, у глибині душі вони вважають, що Бог – просто саме такий Будда, який лише просить їх бути добрими та милосердними, не вбивати жодної живої істоти, утримуватися від лайки на адресу інших, жити життям, яке здається чесним, і не чинити ніяких проступків. Вони вірять, ніби це все, що Він від них просить; це і є Бог у їхніх серцях.

3. Деякі люди поклоняються Богу так, наче Він хтось великий або знаменитий. Наприклад, те, якими засобами ця велика людина любить говорити, з якою інтонацією вона говорить, які слова та лексику використовує, її тон, жести рук, погляди та вчинки, її постава – усе це вони копіюють, і це те, до чого вони мусять прийти в процесі своєї віри в Бога.

4. Деякі люди бачать у Богові царя та вважають, що Він стоїть понад усім і ніхто не сміє Його образити – а якщо хтось таке зробить, то буде покараний. Вони поклоняються такому царю, тому що царі посідають у їхніх серцях певне місце. Їхні думки, манери, влада, натура, навіть їхні інтереси й особисте життя – усе це такі люди вважають за потрібне зрозуміти; ці речі стають проблемами й питаннями, якими переймаються такі люди. Унаслідок цього вони поклоняються Богові як царю. Така форма віри сміховинна.

5. Деякі люди мають в існування Бога особливу віру – глибоку й непохитну. Однак їхні знання про Бога дуже поверхові, вони не мають великого досвіду Його слів, і тому вони поклоняються Йому як ідолу. Цей ідол – Бог у їхніх серцях; їм здається, що саме цього ідола вони повинні боятися, що вони мусять схилятися перед ним, слідувати за ним і наслідувати його. Вони бачать у Богові ідола, за яким повинні слідувати все життя. Вони копіюють тон, яким говорить Бог, і зовні наслідують тих, хто подобається Богові. Вони часто роблять речі, які виглядають наївними, чистими й чесними, і навіть слідують за цим ідолом так, наче він партнер або супутник, з яким вони нізащо не розлучаться. Такою є їхня форма віри.

6. Є один тип людей, які хоч і прочитали багато Божих слів і почули багато проповідей, але в глибині душі вважають, ніби єдиним принципом їхньої поведінки з Богом є те, що вони завжди повинні бути запобігливими та підлесливими або ж славити Бога й вихваляти Його в неправдоподібний спосіб. Вони вірять, що Бог – це

такий Бог, якому від них потрібна саме ця поведінка. Більше того, вони вірять, ніби в будь-який момент можуть накликати Його гнів або впасти в гріх проти Нього, якщо не будуть так робити, і що за цей гріх Бог їх покарає. Ось такого Бога вони носять у своїх серцях.

7. А є більшість людей, які знаходять у Богові духовну поживу. Причина в тому, що вони живуть у цьому світі й не мають ні спокою, ні щастя, ніде не знаходять розради. Коли вони знаходять Бога, коли бачать і чують Його слова, то починають таїти в серці радість і піднесення. Це відбувається тому, що вони вірять, ніби нарешті знайшли місце, яке зробить їхній дух щасливим, і Бога, який дасть їм духовну поживу. Прийнявши Бога та почавши слідувати за Ним, вони стають щасливими, і їхнє життя наповнюється змістом. Вони більше не поводяться як безбожники, що сновигають по життю, наче тварини, і вони відчувають, що їм є чого чекати в житті. Отже, вони думають, що цей Бог може колосально задовольнити їхні духовні потреби та принести велике щастя їхньому розуму й духу. Не усвідомлюючи цього, вони стають нездатними залишити цього Бога, який дає їм таку духовну поживу та приносить щастя їхньому духу й усім членам їхніх родин. Вони вважають, що віра в Бога не мусить приносити нічого, крім духовної поживи.

Чи є серед вас люди із цими різними вищезгаданими типами ставлення до Бога? (Так.) Якщо, вірячи в Бога, людина таїть у серці ставлення будь-якого із цих типів, чи здатна вона по-справжньому постати перед Богом? Якщо хтось має в серці ставлення будь-якого із цих типів, чи вірить він у Бога? Чи вірить така людина в Самого унікального Бога? (Ні.) Якщо ти не віриш у Самого унікального Бога, то в кого ти віриш? Якщо той, у кого ти віриш, не Сам унікальний Бог, тоді можливо, що ти віриш в ідола, або велику людину, або Бодхісатву, або поклоняєшся Будді, який у твоєму серці. Більше того, можливо, що ти віриш у звичайну людину. Словом, через свої різні форми віри та ставлення до Бога люди поселяють у своєму серці Бога власного пізнання, підміняють Бога своєю уявою, поміщають своє ставлення та фантазії про Бога поруч із Самим унікальним Богом, а потім ще й підносять їх на освячення. Що це значить, коли люди мають таке неналежне ставлення до Бога? Це значить, що вони відкинули Самого істинного Бога й поклоняються фальшивому богу; це вказує на те, що, вірячи в Бога, вони водночас відкидають Його та протистоять Йому, що вони заперечують існування істинного Бога. Якщо люди й надалі триматимуться за такі форми віри, то з якими наслідками вони зіткнуться? Маючи такі форми віри, чи зможуть вони наближатися до виконання Божих вимог? (Ні, не зможуть.) Навпаки, через свої уявлення й фантазії вони блукатимуть ще далі від Божого шляху, бо напрямок, якого вони шукають, протилежний напрямку, якого від них вимагає Бог. Ви колись чули історію про те, як один чоловік «прямував на південь у колісниці, що їхала на північ»? Ось і тут, можна сказати, точно такий випадок: люди прямують на південь у колісниці, яка їде на північ. Якщо люди так безглуздо віритимуть у Бога, то що більше ти старатимешся, то більше

віддалятимешся від Бога. Тому Я застерігаю вас так: перш ніж вирушати в дорогу, ти мусиш спочатку розібратися, чи справді ти йдеш у правильному напрямку. Будьте цілеспрямованими у своїх зусиллях і обов'язково запитайте себе: «Чи є Бог, у якого я вірю, Правителем усього сущого? Чи є Бог, у якого я вірю, лише тим, хто дає мені духовну поживу? Чи Він просто мій ідол? Чого вимагає від мене цей Бог, у якого я вірю? Чи схвалює Бог усе, що я роблю? Чи всі мої вчинки й пошуки узгоджуються з прагненням пізнати Бога? Чи відповідають вони Його вимогам до мене? Чи Бог визнає та схвалює шлях, яким я йду? Чи задоволений Він моєю вірою?». Ти повинен часто й постійно ставити собі ці запитання. Якщо ти прагнеш до пізнання Бога, то повинен мати ясну голову та чіткі цілі, аби зуміти догодити Йому.

Чи можливо, щоб через Свою терпимість Бог неохоче прийняв таке неналежне ставлення, про яке Я щойно говорив? Чи міг би Бог схвалити таке ставлення цих людей? (Ні.) Які вимоги Бог ставить до людей і до тих, хто слідує за Ним? Якого ставлення Він вимагає від людей? Чи маєте ви чітке уявлення? Я вже сказав так багато; Я чимало говорив на тему Самого Бога, а також Його діянь і того, Хто Він є і чим володіє. Чи знаєте ви тепер, що Бог бажає здобути від людей? Чи знаєш ти, чого Він від тебе хоче? Кажіть. Якщо вам досі бракує знань із досвіду та практики чи вони ще дуже поверхові, то ви можете сказати щось про своє знання цих слів. Чи є у вас загальні знання? Що Бог просить від людини? (Протягом цих кількох спілкувань Бог наголошував на тому, що Він вимагає, аби ми знали Його та Його діяння, знали, що Він – джерело життя для всього сущого, і були обізнані про Його статус та ідентичність.) А коли Бог просить, щоб люди Його пізнали, яким має бути кінцевий результат? (Вони мають зрозуміти, що Бог – Творець, а люди – створені істоти.) Коли люди набувають такого знання, які зміни відбуваються в їхньому ставленні до Бога, у виконанні обов'язків, у життєвих характерах? Чи ви колись над цим замислювалися? Чи можна сказати, що, пізнавши Бога та зрозумівши Його, людина стає доброю? (Віра в Бога не означає прагнення бути доброю людиною. Вона радше передбачає прагнення стати Божим творінням, яке відповідає вимогам, і бути чесною людиною.) А ще? (Істинно та правильно пізнавши Бога, ми можемо ставитися до Нього як до Бога; ми знаємо, що Бог завжди є Богом, що ми – творіння, що ми повинні поклонятися Богу та залишатися на належних нам місцях.) Дуже добре! Послухаймо когось іншого. (Ми знаємо Бога та кінець кінцем здатні бути людьми, які справді підкоряються Богу, шанують Бога й утікають від злого.) Правильно!

2.3. Ставлення, якого Бог вимагає до Себе від людства

Насправді Бог не дуже вимогливий до людства – або принаймні не такий вимогливий, як люди собі уявляють. Якби Бог не казав жодного слова й не виявляв Свого характеру та діянь, то пізнання Бога було б для вас надзвичайно складним, бо люди повинні були б самі додумуватися про Його намір і волю; зробити це було

б дуже важко. Проте на завершальній стадії Своєї роботи Бог сказав багато слів, зробив велику роботу й висунув до людини чимало вимог. Своїми словами та Своєю великою роботою Він повідомив людей про те, що Йому подобається, чим Він гидує та якими повинні бути люди. Коли людина все це зрозуміла, у її серці має бути точне визначення Божих вимог, бо вона не вірить у Бога в невизначеності й більше не вірить у невизначеного Бога, а також не має віри в Бога серед невизначеності чи небуття. Навпаки, вона здатна чути Його висловлювання, розуміти стандарти, що стоять за Його вимогами, і досягати їх, і Бог людською мовою говорить людям усе те, що вони повинні знати й розуміти. Якщо сьогодні люди досі не знають, Хто Такий Бог і чого Він від них вимагає, якщо вони не знають, чому треба вірити в Бога, як вірити в Нього та як до Нього ставитися, – то тут є проблема. Щойно кожен із вас говорив про якусь одну сферу; вам відомо про окремі речі, конкретні або загальні. Але Я хочу назвати вам правильні, повні та конкретні вимоги, які Бог висуває до людства. Це лише кілька слів, і вони дуже прості; можливо, ви їх уже знаєте. Правильні вимоги Бога до людства й тих, хто слідує за Богом, полягають у такому. Він вимагає від тих, хто за Ним слідує, п’яти речей: істинної віри, вірного слідування, абсолютної покірності, справжнього знання та сердечної шани.

У цих п’яти вимогах Бог говорить, щоб люди більше не сумнівались у Ньому та не керувалися своєю уявою чи невизначеними й абстрактними поглядами, коли слідують за Ним; люди не мають слідувати за Богом, спираючись на якісь фантазії чи уявлення. Він вимагає, щоб кожен із тих, хто за Ним слідує, робив це вірно, а не впівсили чи без відданості. Коли Бог ставить до тебе якісь вимоги, випробовує тебе, судить, розбирається з тобою, обтинає, дисциплінує чи вражає тебе, ти повинен повністю Йому підкорятися. Ти не маєш питати про причини, ставити умови й тим більше говорити про підстави. Твій послух повинен бути абсолютним. Знання Бога – це та сфера, якої людям бракує найбільше. Вони часто прикладають до Бога вислови, твердження та слова, які Його не стосуються, вважаючи, що саме такі слова є найточнішим визначенням знання про Бога. Вони й гадки не мають, що ці вислови, які походять від людської уяви, їхніх власних міркувань і знань, жодним чином не стосуються Божої сутності. Тож Я хочу сказати вам, що коли йдеться про знання, які Бог бажає бачити в людей, Він просить не лише того, щоб ти визнав Його та Його слова, але й того, щоб твоє знання про Нього було правильним. Навіть якщо ти можеш сказати лише одне речення чи усвідомлюєш лише малесеньку дрібку, ця малесенька дрібка усвідомлення є правильною, істинною та сумісною із сутністю Самого Бога. Причина в тому, що Бог гидує будь-яким неправдоподібним або нерозважливим прославлянням чи похвалою на Свою адресу. Більше того, Він ненавидить, коли люди ставляться до Нього як до повітря. Він ненавидить, коли при обговоренні тем про Бога люди говорять, не зважаючи на факти, говорять без вагань, як заманеться та як вважають за потрібне; більше того, Він ненавидить тих,

хто вважає, ніби знає Бога, і хизується своїми знаннями про Нього, обговорюючи теми, пов'язані з Ним, без жодної стриманості й застережень. Остання з п'яти вищезгаданих вимог – сердечна шана: це найвища вимога Бога до всіх, хто за Ним слідує. Коли людина володіє правильним та істинним знанням про Бога, вона здатна по-справжньому шанувати Бога й утікати від злого. Ця шана йде з глибини серця; ця шана віддається добровільно, а не через тиск із боку Бога. Бог не просить, щоб ти дарував Йому якесь гарне ставлення, вчинки чи зовнішню поведінку; натомість Він просить, щоб ти шанував і боявся Його в глибині серця. Така шана досягається внаслідок змін у твоєму життєвому характері, здобуття знань про Бога та розуміння Божих діянь, усвідомлення Божої сутності й визнання того факту, що ти – одне з Божих творінь. Тому Я тут описую таку шану словом «сердечна» з тією метою, щоб люди зрозуміли, що їхня шана до Бога повинна йти з глибини серця.

Тепер поміркуйте про ці п'ять вимог: чи є серед вас такі, хто здатен досягти відповідності першим трьом? Я маю на увазі істинну віру, вірне слідування й абсолютну покірність. Чи є серед вас такі, хто на них здатен? Я знаю, що якби Я сказав «усі п'ять», то серед вас, без сумніву, не знайшлося б жодного, хто був би здатен на всі ці речі, але Я скоротив їх число до трьох. Подумайте, досягли ви цих речей або ні. Чи легко досягти «істинної віри»? (Ні, нелегко.) Нелегко, бо люди часто сумніваються в Богові. А як щодо «вірного слідування»? Що тут означає слово «вірне»? (Не впівсили, а, навпаки, від щирого серця.) Не впівсили, а від щирого серця. Просто в яблучко! Отже, чи здатні ви досягти відповідності цій вимозі? Вам потрібно старатися ще більше, чи не так? Наразі ви поки що не досягли відповідності цій вимозі. А як щодо «абсолютної покірності» – ви досягли її? (Ні.) І цього ви теж не досягли. Ви часто буваєте непокірними та бунтівничими; ви часто не слухаєте, не бажаєте підкорятись або чути. Це три найбільш фундаментальні вимоги, яким люди відповідають після входження в життя, але ви цього ще не досягли. Отже, чи є у вас наразі великий потенціал? Чи відчуваєте ви тривогу після того, як сьогодні почули від Мене ці слова? (Так.) Це правильно, що ви тривожитеся. Не намагайтесь уникнути тривоги. Я відчуваю тривогу за вас. Я не вдаватимусь у дві інші вимоги; без сумніву, ніхто з присутніх не здатен їх виконати. Вам тривожно. Отже, чи визначили ви свої цілі? З якими цілями та в якому напрямку ви повинні шукати й віддавати свої зусилля? Чи є у вас ціль? Скажу вам прямо: виконавши ці п'ять вимог, ви догодите Богові. Кожна з них – і показник, і кінцева ціль дозрівання людського входження в життя. Навіть якби Я взяв лише одну із цих вимог, поговорив про неї докладно та вимагав від вас її виконання, то досягти цього було б нелегко; ви повинні витерпіти певну міру тягот і докласти певних зусиль. Яким має бути ваше мислення? Таким самим, як у хворого на рак, який чекає, коли ляже на операційний стіл. Чому Я це кажу? Коли ти хочеш вірити в Бога, якщо ти хочеш здобути Бога й догодити Йому, тобі це не вдасться, якщо ти не витерпиш

певну міру болю та не докладеш певних зусиль. Ви чули багато проповідей, але просто почути не значить зробити проповідь своєю; ти повинен увібрати її в себе та перетворити на те, що належить тобі. Ти повинен асимілювати її у своє життя та привнести її у своє існування, дозволивши цим словам і проповіді спрямовувати твій життєвий шлях і надавати твоєму життю екзистенціальну цінність і значення. Тільки після цього те, що ти почув ці слова, стане того варте. Якщо ж слова, які Я говорю, не приносять у твоє життя ніякого підйому та не додають твоєму існуванню жодної цінності, тобі немає сенсу їх слухати. Ви ж це розумієте, чи не так? Тепер, коли ви це зрозуміли, те, що буде далі, залежить тільки від вас. Ви повинні взятися за роботу! Ви повинні в усьому бути сумлінними! Не будьте безладними; час летить! Більшість із вас уже понад десять років вірить у Бога. Озирніться на ці десять років: скільки ви здобули? І скільки десятиліть вам залишилося прожити в цьому житті? У вас не так багато часу. Забудь про те, чи чекає на тебе Божа робота, чи залишив Він тобі шанс, чи зробить Він ту саму роботу повторно: не говори про це. Чи можеш ти змінити хід останніх десяти років свого життя? З кожним днем, що минає, з кожним кроком, який ти робиш, у тебе стає на один день менше. Згаяного часу й конем не доженеш! Ти здобудеш щось від своєї віри в Бога тільки тоді, коли поставишся до неї як до найбільшої речі у своєму житті – важливішої навіть за їжу, одяг і все інше. Якщо ти віриш тільки тоді, коли в тебе є на це час, і не здатен присвятити своїй вірі всю свою увагу, якщо ти постійно потопаєш у сум’ятті, ти нічого не здобудеш. Ви ж це розумієте, чи не так? На цьому ми сьогодні зупинимося. До зустрічі!

15 лютого 2014 року

Офіційний сайт
QR-код

Додаток «Церква
Всемогутнього Бога»

Офіційний сайт
https://uk.godfootsteps.org

YouTube: https://l.kingdomsalvation.org/uk/video

E-mail: contact.uk@godfootsteps.org